

Giới thiệu Linh Phi Kinh

Dịch giả: Magic Q

Thời điểm của câu chuyện xảy ra giữa "Côn Luân" và "Thương Hải", khởi nguồn từ năm Hồng Vũ thứ 27, khi Chu Nguyên Chương đã về già, cuộc tranh ngôi đoạt vị giữa Yên Vương Chu Lệ và thái tử Kiến Văn đang vào hồi khốc liệt.

Chàng thiếu niên Nhạc Chi Dương hành nghề ca xướng ven sông Tần Hoài trong lúc vô tình đã bị cuốn vào vòng tranh đoạt món bí bảo giang hồ là "Linh Đạo Thạch Ngư", sau đó bị cao thủ Đông Đảo Trương Thiên Ý dẫn vào hoàng cung. Trong cung, Nhạc Chi Dương nhờ vào tài nghệ thổi sáo mà quen được công chúa Bảo Huy, người cùng chung niềm đam mê âm nhạc với mình, dần dà giữa họ nảy sinh tình cảm đậm sâu, dẫn đến mối tình đầu ghi tâm khắc cốt.

Dưới sự chống lưng của lão cao thủ thái giám Lãnh Huyền, Nhạc Chi Dương lén dẫn công chúa rời hoàng cung ra ngoài dạo chơi. Cùng lúc này, giang hồ bỗng nổi cơn sóng gió, tam tôn của Đông Đảo cùng lúc xuất hiện tại thành Kim Lăng, Nhạc Chi Dương bị thế lực các nơi vây hãm càng lúc càng dần sâu hơn vào con đường giang hồ, nhờ cơ duyên xảo hợp đã phá giải được bí mật bao đời của Linh Đạo Thạch Ngư, từ đó từng bước lần dò trên hành trình trở thành cao thủ võ học đầy chông gai và nước mắt...

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 1 - Chương 1: Kim Lăng Ca Vũ

“Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân - Thế Gian Vô Song Đạo”(*)

(ND chú: có nghĩa là nhân vật số một trên đời, Đạo có một không hai trên thế gian)

Một tấm bia đá màu xanh rêu, mặt trên khắc mười chữ vàng, gió mưa mây mơn bao năm, nét chữ đã nhạt mờ loang lổ.

Một vị đạo sĩ đứng trước mặt bia, chăm chú ngắm nghía hồi lâu rồi ngẩng đầu nhìn về phía tòa nhà lớn đằng trước, nơi ấy lờ mờ ngôi xanh, trắng lè vô cùng, đầu cổng có đề hai chữ "Thích phủ".

- Lão mũi trâu! - Thằng gác trông thấy đạo sĩ, nom dáng vẻ khả nghi bèn cảnh giác: - Ông định làm gì?

- Hóa duyên! - Đạo sĩ thuận miệng đáp.

Thằng gác cổng xùy một tiếng, quay đầu vào trong í ới:

- Có kẻ đến xin com này!

- Bàn đạo không xin com! - Đạo sĩ khề lắc đầu.

- Ông đương nhiên là không xin com! - Thằng đầy tớ hai tay chống nạnh, ra vẻ chế giễu: - Ông xin tiền chứ gì?

- Bàn đạo cũng không xin tiền.

- Không xin tiền? - Thằng đầy tớ lấy làm lạ: - Chớ ông muốn cái gì?

Đạo sĩ mỉm cười chỉ vào chữ "Đạo" trên tấm bia.

- Vậy là ý gì? - Thằng đầy tớ cảm thấy quái lạ.

- Đạo khả đạo, phi thường đạo(*), nếu thế gian đã có đạo tự coi là vô song, thì thân làm đạo sĩ như ta đây thật muốn thỉnh giáo!

(ND chú: "Đạo khả đạo, phi thường đạo" - nguyên sơ câu nói này của Lão Tử là "Đạo khả đạo, phi hăng đạo, danh khả danh, phi hăng danh.". Tuy nhiên vào triều Tây Hán, vì tránh tên húy của Hán Văn Đế - Lưu Hằng, chữ "Hằng" phải đổi thành "Thường"! Chữ "Đạo" đầu tiên biểu thị chân lý của vạn sự, vạn vật; "Khả Đạo" - chỉ có thể miễn cưỡng gọi là đạo; "Hằng" - vĩnh viễn bất biến; "Phi Hằng Đạo" - không phải chân lý vĩnh viễn bất biến. Nghĩa câu trên chính là: ý nghĩa thật sự của "Đạo" vốn không thể tôn xưng hay mệnh danh, chỉ có thể miễn cưỡng gọi là Đạo mà thôi)

Thằng đầy tớ biến sắc:

- Lão mũi trâu, ông đến để gây sự?

- Luận đạo mà thôi, nào dám gây sự! - Đạo sĩ cúi đầu hành lễ: - Phiên cậu chuyển lời cho Thích Ấn Thần Thích đại tiên sinh.

- Xui cho ông! - Thăng đầy tớ lắc lắc đầu: - Lão gia nhà ta đã đi Khai Phong rồi.

- Bao giờ thì về?

- Không rõ! - Thăng đầy tớ bắt đầu mất kiên nhẫn: - Lão mũi trâu, lão gia nhà ta thiên hạ vô địch, nếu ông định kiếm có sinh sự, ta khuyên ông nên suy nghĩ lại đi!

- Thiên hạ vô địch? - Đạo sĩ nhún mày phì cười, gợn tay phải ra, đốt ngón tay thon gầy xương xẩu như cành trúc. Ông tiện thể hất tay, đầu ngón lướt qua làm cho vụn đá trên mặt bia rào rào đổ xuống, phía trên chữ "Nhất" liền hiện ra thêm một nét ngang, trở thành chữ "Nhị" to tướng.

Một chỉ này kinh thế hãi tục, thăng đầy tớ há mồm đờ lơ lửng chẳng biết phải làm sao. Đạo sĩ lại điềm nhiên như không, tinh bơ bơi đi chữ "Song" trên tấm bia, đoạn chia tay vẽ loạ xoạc đề thành chữ "Túc", nét như rồng bay phượng múa.

Thành thử, dòng chữ trên tấm bia lúc này trở thành "Thiên Hạ Đệ Nhị Nhân, Thế Gian Vô Túc Đạo"(*) Bao nhiêu khí thế ngạo nghễ đều bị quét tan sạch sẽ, chỉ còn lại nổi nhục nhả trần trụi.

(ND chú: Nhân vật chỉ đứng hạng hai trên đời, Đạo nhỏ tầm thường trên thế gian)

Thăng đầy tớ trở mặt nhìn đạo sĩ, mặt mày tái mét:

- Lão mũi trâu... Ông, ông là ai...

Đạo sĩ ngẩng đầu lên, đôi trông mắt nhật màu sáng quắc lên:

- Bản đạo là Linh đạo nhân, kẻ vô danh nơi sơn dã, bấy lâu nghe tiếng Thích tiên sinh luôn tự hào về vô song chi đạo nên có ý đến xem thử. Ta trọ lại quán Thừa Hoàng cách đây mười dặm, nếu như Thích tiên sinh trở về, mong người hạ cố ghé thăm tẽ quán để cùng luận đạo cho tỏ tường. Quá hạn ba ngày ta sẽ không đợi nữa!

Nói đoạn nghênh ngang bỏ đi.

Tiếng ngựa hí vang xé toang màn sương sớm, Thích Ấn Thần thúc ngựa tung vó trông về tòa phủ đệ xa xa đằng trước, trên trán in hằn nét mỏi mệt.

- Cha! - Một gã thiếu niên chạy ủa ra như bay, quỳ sụp xuống mừng rỡ: - Người cuối cùng cũng về rồi!

- Chạy chết mất hai thớt ngựa!

Thích Ấn Thần nhảy xuống đất, vỗ về lưng ngựa, khẽ thở dài một hơi. Con ngựa tốt này mồm mép sùi bọt trắng, cũng sắp liêu xiêu chực ngã đến nơi.

- Yên Chi! - Thích Ấn Thần đảo mắt nhìn về phía con trai: - Việc ấy là thật chứ? Lúc nhận được bồ câu đưa thư, ta đang chơi cờ cùng lão hòa thượng Trí Thanh ở chùa Đại Tướng Quốc.(*)

(ND chú: một ngôi chùa cổ nổi tiếng thuộc Khai Phong tỉnh Hà Nam)

- Nếu không phải bắt đắc dĩ, con tuyệt đối không dám quấy nhiễu đến nhã hứng của cha. - Thích Yên Chi rũ đầu xuống, khẽ giọng: - Nếu cha không tin có thể nhìn tấm bia.

Thích Ấn Thần bước lại gần bia đá chăm chú quan sát. Toàn thể tới tở của Thích phủ đứng xung quanh đều nín thở theo dõi.

- Cương cực phản nhu! - Thích Ấn Thần vuốt tay lên chữ "Túc" ấy, nhẹ giọng bảo: - Chỉ lực mới lợi hại làm sao!

Hai từ "Lợi hại" thốt ra từ chính miệng lão, Yên Chi từ lúc sinh ra đến giờ mới lần đầu nghe thấy, gã mau miệng hỏi:

- Cương cực phản nhu nghĩa là sao?

- Chữ này liếm vào đá rất sâu, nếu muốn thực hiện cần phải có chỉ lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng nếu dùng lực mạnh mẽ sẽ khiến cho nét bút xung quanh rạn nứt; nhưng con xem, chữ "Túc" này nét bút tròn đầy, đường viền mượt mà, giống như có kẻ dùng bút lông sói mềm mại viết lên đậu phụ với nét ngồi dút khoát không hề ngập ngừng.

Thích Yên Chi nghe đến nghếch mặt, lăm bầm hỏi:

- Cha... cha làm được như vậy không?

Thích Ấn Thần mỉm cười không đáp, điềm nhiên hỏi:

- Vị đạo sĩ ấy còn ở quán Thừa Hoàng chứ?

- Thưa, vẫn còn! Theo tin tức mà con thăm dò, sau khi ông ta vào đạo quán rồi thì suốt ngày ở lì trong phòng, ngoại trừ ba bữa cơm một ngày, hầu như không gặp ai khác.

Thích Yên Chi nói đến đây thâm cảm thấy khó hiểu:

- Chẳng biết ông ta có ý định gì nữa?

- Trước con giông bão bao giờ đất trời cũng tĩnh lặng! - Thích Ấn Thần khép đôi mắt lại, nói với vẻ xa xăm: - Ông ta đang muốn tích sức chờ thời đây mà!

Thích Yên Chi vội hỏi:

- Cha đã nghỉ ngơi chưa?

- Ta đã ngủ trên lưng ngựa rồi! - Thích Ấn Thần phẩy tay áo, hồ hững bảo: - Được lắm, vậy giờ ta đến quán Thừa Hoàng xem sao.

Thích Yên Chi thoáng ngần ngừ, thấp giọng bảo:

- Chẳng rõ ai để lộ tin tức mà bên ngoài quán Thừa Hoàng có rất đông nhân sĩ võ lâm kéo đến hóng chuyện.

- Vậy thì sao? - Thích Ấn Thần lờ mờ gãi: - Con nghĩ ta sẽ thua à?

- Đương nhiên là không rồi. - Thích Yên Chi trở nên kích động: - Cha vốn là thiên hạ vô địch mà.

- Thiên hạ vô địch chẳng qua chỉ là hư danh mà thôi. - Thích Ấn Thần thờ ơ nói: - Yên Chi, con cho rằng vì sao ta lại lập ra tấm bia này?

- Để biểu trưng thần công cái thế của cha!

Thích Ấn Thần lắc đầu, chấp tay sau lưng nói:

- Tấm bia đá này chỉ là mồi câu mà thôi.

- Mồi câu à? - Thích Yên Chi ngần người.

- Không sai! - Thích Ấn Thần phá lên cười to: - Ta muốn dùng thử mồi câu này để như cao thủ trong thiên hạ, hôm nay may mắn dính được một con cá lớn rồi.

Nói rồi, lão vừa cười dài vừa sải bước tiến về hướng bắc.

Lão đi bằng chân còn nhanh hơn cả phi ngựa, nhoáng cái đám người cười ngựa trong phủ đã bị bỏ tuốt lại phía sau.

Đi qua một quán rượu, Thích Ấn Thần chợt nhớ ra mình đã đi suốt một ngày hai đêm mà chưa có tí gì vào bụng, lão lập tức tiến lên xô cửa chính bước vào. Chủ quán trông thấy lão thì không khỏi kinh ngạc, Thích Ấn Thần cũng chẳng tiện nhiều lời, ngồi ngay xuống bàn gọi thịt bò rượu trắng ra ăn với uống vàng để khóa lấp cái bụng trống rỗng.

Chữ "Thích" trong "Thích Ấn Thần" vốn chẳng phải là họ thật của lão, lão không cha không mẹ, thuở nhỏ xuất gia, thế nhưng trời sinh tính khí mạnh bạo, ưa rượu khoái thịt, ngàn lý không sai, mang tiếng đi tu nhưng lại chẳng chịu giữ thanh quy giới luật mà chỉ học mỗi thần công nhà Phật, cuối cùng nhập thế hoàn tục, trở thành cường nhân một thời.

Thích Ấn Thần lấy họ "Thích" là vì không quên đi nguồn gốc của mình, chẳng những vậy còn hay khoe khoang với người đời rằng lão và Phật Tổ cùng họ với nhau. Như Lai lên trời xuống đất, duy ngã độc tôn; Thích Ấn Thần lão không mong lên trời, cũng chẳng cầu xuống đất, chả cần độ qua tam giới, chỉ muốn mình là đệ nhất thiên hạ.

Lúc đám gia nhân chạy đến nơi thì lão đã uống cạn hai vò rượu mạnh, ăn sạch vài cân thịt bò, mặt không đỏ sẫm, cứ thế sải bước đi đến quán Thừa Hoàng.

Cổng chính của đạo quán đóng chặt, bên ngoài đứng la o nhao hơn trăm người, có không ít những vị hiệp khách đến từ các châu các tỉnh, cũng chả hiếm kẻ thù từng bại dưới tay Thích Ấn Thần, lại càng có đông đảo mấy tay giang hồ ưa hóng hớt tụ tập bát nháo từ bốn phương tám hướng kéo về đây.

Từ khi hoàn tục đến nay, Thích Ấn Thần ngang dọc thiên hạ đã ngót nghét hai mươi năm, bắc đến Đại Liêu, Nam đến Đại Lý, Tây đến Tây Hạ, Thổ Phồn, Đông đến biên giới Đại Tống; lão tung hoành khắp năm nước mong tìm gặp địch thủ xứng tầm nhưng mãi vẫn không thấy đâu, vì vậy cảm thấy cô đơn lẻ loi mới lập bia trước cổng, khinh ngạo võ lâm. Nhiều năm trôi qua, tấm bia đá ngoài cổng Thích phủ ấy chẳng khác nào án vua, miện đế, tự khoác cho mình một vẻ thiêng liêng riêng biệt đến độ chẳng ai dám mạo phạm. Ngờ đâu, một tên đạo sĩ chốn hoang sơn bồng nhiên xuất hiện, lại còn khắc đá chêm chữ, chế giễu Thích Ấn Thần chẳng ra thể thống gì, bất kể là bản lĩnh hay lòng can đảm đều khiến cho người đương thời rúng động.

Trông thấy Thích Ấn Thần, mọi người vội khép nép chừa ra một lối đi. Thích Ấn Thần đến trước quán, sang sảng cất tiếng:

- Linh đạo nhân có đó không? Thích mở theo hẹn đến rồi đây!

Tiếng vang như chuông rền, đến mái ngói cũng phải rung lắc.

Lâu mãi vẫn không thấy hồi đáp, bên trong đạo quán lặng phất như tờ, một số kẻ giang hồ trầm nghĩ trong bụng: "Lẽ nào tên đạo sĩ ấy là hạng đầu hồ đui rần, trông thấy chân diện mục của Thích Ấn Thần nên sợ quá trốn lủi đi mất rồi?"

Đang đoán già đoán non, cánh cổng đen kịt chợt "Két" một tiếng, từ từ mở ra. Mọi người nghe tiếng nhìn đến, bên trong bước ra một vị đạo đồng nhỏ xíu, tuổi đời ước độ mười hai, răng trắng môi hồng, nét mặt non nớt, bắt gặp đám hiệp khách đông như kiến liền tỏ vẻ hoảng sợ. Cậu ta lấy lại bình tĩnh, chấp tay thưa:

- Thích Ấn Thần... Thích tiên sinh có ở đây không ạ?

- Chính là ta! - Thích Ấn Thần lách khỏi đám đông tiến lên phía trước. Lão có vóc người cao lớn, khí phách hiên ngang, mỗi khi giơ tay nhấc chân đều toát ra vẻ oai hùng tự nhiên. Cậu bé đạo đồng bị khí thế của lão bức ép, không tự chủ được phải lùi về sau một bước, chân vướng vào thềm cửa té oạch xuống đất.

Mọi người đều phá lên cười. Thích Ấn Thần cũng tủm tỉm, lớn giọng hỏi:

- Tiểu đạo trưởng, cậu gọi ta có việc gì?

Đạo đồng lồm cồm ngồi dậy, méo máo nói:

- Tiểu đạo là Tu Nguyệt, được Linh đạo trưởng nhờ chuyển cho ngài mấy lời.

Thích Ấn Thần gật đầu:

- Cứ nói đừng ngại!

Đạo đồng nghiêng đầu lệch cổ, khoe môi mấp máy nhắm sơ lại hai lượt mới cất tiếng:

- Linh đạo trưởng bảo rằng: "Thần nhân vô công, thánh nhân vô danh(*), bản đạo không dám cậy mình thần thánh, bản thân lại là kẻ xuất gia, chẳng thiết phô trương tên tuổi, cho nên bố trí một gian phòng kín chỉ có Thích tiên sinh và bản đạo so tài, hôm nay dù thắng dù thua thế nào hai phía đều không được công khai lan truyền. Nếu Thích tiên sinh đồng ý thì xin mời vào trong, nhược bằng không xin quay về cho!"

(ND chú: nghĩa là bậc thần thánh vốn ẩn mình, không khoe khoang danh tính lẫn công trạng)

Đám hiệp khách nghe xong, ai nấy đều chán nản thất vọng, trầm nghĩ vị Linh đạo nhân này quái lạ quá cỡ; theo như lời y nói, hai bên đóng cửa so tài, mọi người không thể chứng kiến được khác nào chuyển đi trở thành vô nghĩa hay sao?

Mấy trăm cặp mắt tập trung hướng về gương mặt Thích Ấn Thần. Thích Ấn Thần trầm tư giây lát, đoạn gật đầu:

- Linh đạo trưởng nói phải, tiểu đạo trưởng, xin dẫn đường giúp!

Thích Yến Chi vội nói:

- Cha, bên trong e rằng có điều gian trá!

- Có gian trá thì sao? - Thích Ấn Thần mỉm cười, xoạc chân bước vào đạo quán. Cậu bé đạo đồng dẫn lối đi thẳng trước. Suốt dọc đường đi chẳng thấy một bóng người trong quán, Thích Ấn Thần sinh nghi, không thể không ngấm ngầm phòng bị.

Vòng qua dãy hành lang đến trước một cánh cửa, Tu Nguyệt khom mình nhường lối, thưa:

- Linh đạo trưởng đang ở bên trong!

Thích Ấn Thần chăm chú nhìn cánh cửa nhưng không hề đẩy cánh tiến vào trong. Đạo đồng lấy làm ngạc nhiên, buột miệng hỏi:

- Thích tiên sinh, sao ngài..

Lời còn chưa dứt, Thích Ấn Thần đã như ong mảy lên, trên người tỏa ra một luồng sát khí hùng hực như núi lở biển động bức ép thẳng lên người đạo đồng.

Khoảnh khắc ấy, cậu bé đạo đồng như rơi vào trong một tổ kén vô hình, mũi miệng nghẹn tắc, hô hấp khó khăn, lại phát giác luồng khí thế ấy chẳng những không giảm mà còn tăng nhanh, từ bốn phương tám hướng dồn nén vào bên trong cơ thể. Đạo đồng không chịu nổi, liên tục thụt lùi về sau, lưng tựa vào vách tường, mồ hôi tuôn như mưa. Cậu nhìn Thích Ấn Thần, trong lòng mơ hồ sợ hãi đến nỗi sản sinh ảo giác, người đàn ông này như hóa thành một ngọn núi sừng sững cao vợi, chạm đến nhật nguyệt; đứng trước ông ta, cậu nhỏ bé chẳng khác nào con sâu cái kiến.

Tu Nguyệt khiếp vía đến nỗi suýt ngã lịm đi. Đúng lúc này cậu chợt cảm giác có một cơn gió mát nhẹ nhàng lướt qua má, thể xác và tinh thần bỗng

hóa ra nhẹ nhõm, một luồng khí dịu dàng men theo đó truyền đến ôm trọn lấy cả người của cậu hết như một bó ruột bồng.

Tu Nguyệt dần lấy lại nhịp thở, cảm giác không khí xung quanh như chia ra làm hai, lúc cương lúc nhu, xô đẩy qua lại với nhau. Khí thể của Thích Ân Thần bá đạo mạnh mẽ, thù thì vững chắc như tường thành ngàn dặm, công thì ồ ạt như vạn quân đồng lòng; còn luồng khí dịu dàng kia thì tựa thể không tranh không đấu mà chỉ tuôn chảy liên miên bất tận, dày sâu vô chừng, đầu cho luồng khí mạnh mẽ kia có đủ dội đến đâu thì cũng như hồ cắn vào nhím, chẳng có nơi đặt mồm, hoặc như một vị mãnh tướng dũng mãnh lọt vào chiến trường sống chết, đầu thân mang võ công tuyệt thế cũng chẳng có đất dùng.

Tu Nguyệt tựa lưng vào tường, đôi chân run lập cập không vững, hai luồng khí vô hình kia cứ ập tới xô lui, chẳng những ép bức mình mấy mà còn khủng bố cả tinh thần. Hai luồng khí cương nhu tựa như hai cánh tay lực lưỡng, mặc ý nhào nặn cậu trong lòng bàn tay, chỉ tích tắc sau đôi mắt của tiểu đạo đồng đã đổ hoạch, miệng mồm rờn rờn nước dãi, nét mặt hằn vè điển đại.

- Thôi!

Thích Ân Thần hai mắt tròn tròn, đột nhiên quát lớn một tiếng. Tu Nguyệt như trúng phải cơn, hai mắt tối sầm lại rồi ngất lịm đi.

Tiếng thét vừa dứt, không gian trước cửa như chìm vào một bức màn tĩnh lặng. Thật lâu sau, bên trong truyền ra một tiếng thở dài, Linh đạo nhân than khẽ:

- Thích tiên sinh, tội gì làm liên lụy người khác?

Thích Ân Thần dậm cười:

- Ta vốn chỉ muốn thăm dò, nào ngờ đạo trưởng thần thông đến mức khiến cho ta muốn dừng mà chẳng được. Một khi ta với ông giao thủ, thắng bé này muốn đi cũng không được, thà làm cho nó ngất đi chốc lát còn hơn khiến nó tẩu hỏa nhập ma cả đời.

Linh đạo nhân trầm ngâm giây lát, thở dài:

- Thích tiên sinh tuy võ công cao cường, tiếc rằng lại quá mức bá đạo.

Thích Ân Thần cười to:

- Thánh nhân viết "Nhu Nhược Thắng Cương Cường", võ công của đạo trưởng theo thiên hướng mềm dẻo, nhất định có thể thắng thứ võ công bá đạo của ta.

- Tiên sinh nói đùa rồi! - Linh đạo nhân nói: - Xin mời vào trong nói chuyện!

- Hay lắm!

Thích Ân Thần tiến lên một bước, thế vừa sấn đến, cánh cửa gỗ liền tự động bung ra. Thích Ân Thần phẩy tay áo bước vào, chỉ thấy bên trong phòng rộng tuênh toạc, dưới nền có một vị đạo sĩ đang ngồi. Giương mắt nhìn kỹ, đạo sĩ tuổi chừng bốn mươi, tướng tá gầy gò, râu tóc đen nhánh, hai mắt trong bóng tối sáng lấp lánh như sao.

Ánh mắt cả hai chạm nhau lập tức hút chặt như nam châm. Linh đạo nhân trơ ra như gỗ đá; tóc tai áo quần của Thích Ân Thần tự động chấp chới bay, dưới nền nhà nổi lên một trận gió xoáy phát cho cánh cửa lung lay rần rật, bỗng nghe "rầm" một tiếng, cánh cửa sau cùng cũng chậm chậm sập lại.

Thích Ân Thần điềm nhiên ngồi xuống, mỉm cười:

- Linh đạo trưởng hẹn ta đến để thuyết đạo à?

- Không sai! - Linh đạo nhân gật gù.

- Vậy dám hỏi đạo trưởng, luận đây là đạo nơi miệng hay đạo nơi tay?

- Thế nào là đạo nơi miệng? - Linh đạo nhân khẽ nhủ mày.

- Đạo nơi miệng: nuốt sơn hà, nhả tinh tú, hít thở sáu phương, cười đón trăm sông, lấy biển xanh làm rượu nhắm, mượn đất trời làm ly bôi, ăn gan rồng, uống tủy phượng, dùng thuốc bất tử, cùng tỏa sáng với nhật nguyệt.

- Thế nào là đạo nơi tay?

- Đạo nơi tay: nắm kiếm thần, chia Cửu Châu, làm rung chuyển Ngũ Nhạc, vượt qua bảy biển, lấy Côn Luân làm cột trụ, nhặt tia chớp làm dây thừng, trói xuân thu buộc nhật nguyệt, treo cả bóng cầu qua song cửa, vịnh hăng như Bắc Đẩu.

- Khí phách lớn thật! - Linh đạo nhân vỗ tay tán thưởng: - Thu nạp cả vạn vật vào lòng ngực, xoay vần cả trời đất trong bàn tay, đây chính là đạo của Thích tiên sinh à?

- Cũng gần như vậy! - Thích Ân Thần mỉm cười đáp.

- Nói như vậy, tiên sinh còn có đạo khác?

- Vũ trụ trời trăng chẳng qua chỉ là biểu tượng cho vạn vật, ấy chỉ là thứ đạo hữu hình, không phải đạo vô hình.

Linh đạo nhân chớp mắt mỉm cười, gạt đầu bảo:

- Bần đạo hiểu rồi, "Tiểu tượng hữu hình, đại tượng vô hình"(*), đạo của tiên sinh ẩn giữa núi sông trời đất, có ở nơi nơi nhưng lại chẳng trông thấy được.

(ND chú: câu trích đạo đức kinh của Lão tử chương 41)

- Hay cho câu "Có ở nơi nơi mà chẳng trông thấy" - Thích Ấn Thần vỗ tay cười: - Vậy chứ đạo của đạo trưởng là gì?

Linh đạo nhân mỉm cười:

- Đạo của Thích tiên sinh có phân biệt tay-miệng, đạo của ta cũng như vậy.

- Hay, nói ra nghe thử nào.

- Đạo nơi miệng: gọi gió to, khơi mây lành, tiếng thâu trời cao, giọng ngân vạn lý, đem càn khôn làm phế tạng, biến cầu vòng thành miệng lưỡi, cất tiếng rỗng ngậm, hát điệu loan ca, nghe sấm lạc vãn ra tiếng nhạc thiên cung.

- Ý hay, còn đạo nơi tay thì thế nào?

- Khảy dao cầm vang vọng bát hoang, khuynh đảo lục đục, cảm dỗ thất tình, biến sông cả thành đàn sáo, hóa động sâu làm trống bồi, trị âm dương, chia tinh tú, gạt lệ minh châu, ướp màu trắng sáng.

- Có ý tứ! - Thích Ấn Thần mỉm cười: - Đạo của đạo trưởng phải chăng là âm luật?

Linh đạo nhân mỉm cười đáp:

- Cũng tựa tựa.

Thích Ấn Thần gạt đầu:

- "Tiểu âm khả thính, đại âm hi thanh"(*), đạo của đạo trưởng ẩn trong gió mây sông bể, ta ở trong đó mà lại chẳng hay chẳng biết.

(ND chú: cũng xuất xứ từ Đạo Đức Kinh của Lão Tử chương 41. Lưu ý trong nguyên văn chỉ có 2 câu là “Đại tượng vô hình” và “Đại âm hi thanh” mà thôi, ko có về trước, chắc là Phụng Ca thêm vào cho nó đối nghĩa)

Linh đạo nhân lặng im không đáp. Thích Ấn Thần cười tiếp lời:

- Linh đạo trưởng, võ mồm của chúng ta chẳng ai kém ai, nếu muốn phân cao thấp e rằng phải đấu một trận rồi.

- Thích tiên sinh, mời! - Linh đạo nhân một tay rũ xuống, một tay án ngữ trước ngực.

Thích Ấn Thần cười vang ha ha, tay trái siết thành nắm đấm, chậm chậm vụt về phía trước. Y ra tay từ tốn nhưng lại dẫn theo một luồng kinh phong, khí thể như rồng bay rần rợn, tướng trái mà phải, tướng cao mà thấp, tướng chậm mà nhanh, một quyền hết sức bình thường lại tiềm ẩn biến hóa vô cùng, dư sức khắc chế bất cứ võ công nào trong thiên hạ, cho dù đối thủ đối phó ra sao thì Thích Ấn Thần đều có khả năng đi trước một bước mà vững vàng không chế.

Thế nhưng Linh đạo nhân cứ thế ngồi yên, chẳng né tránh cũng chẳng ra tay, chỉ hé mắt ra, áp bàn tay vào ngực, quyền phong vừa đến gần, tấm áo bào của ông theo gió bay phất phới, lúc phòng lên khi xệ xuống tựa như sóng gợn. Quyền vừa chạm vào người thoảng như dòng nước xiết chảy cuộn cuộn trượt qua mồm đá. Linh đạo nhân mặt không đổi sắc, mỉm cười hỏi:

- Thích tiên sinh, quyền này có tên gọi hay chăng?

Thích Ấn Thần nhướn mày bật cười, cao giọng bảo:

- Tùy cơ phát ra thôi, kể tên gọi làm gì, nếu đạo trưởng không ngại Thích mỡ cuồng vọng, cứ gọi nó là "Đại Tượng Vô Hình Quyền" cũng được.

- Hay cho "Đại Tượng Vô Hình Quyền"! Vậy hãy xem "Đại Âm Hi Thanh Chi" của ta thế nào nhé?

Linh đạo nhân giơ năm ngón tay ra như thể khảy đàn tì bà, nhẹ nhàng phát về phía trước, đẩy ra một luồng kinh lực nhu hòa. Thích Ấn Thần đã từng trông thấy chỉ lực trên tấm bia đá, không dám xem thường, vội thu quyền về đỡ lấy chỉ lực đang lao đến. Hai luồng kinh lực gặp nhau, Thích Ấn Thần chợt thấy không ổn, kinh lực của Linh đạo nhân nhìn thì có vẻ hiền hòa nhưng thật ra kín kẽ vô cùng, ban đầu tưởng dễ đối phó nhưng khi đến gần liền sinh ra một lực cản cực lớn, thế như dây cung bị kéo căng tích đầy sức mạnh, buông tay một cái là bật ngược lại ngay.

Thích Ấn Thần đã trải qua trăm trận chiến, gặp không ít cao thủ, mấy kẻ này dù quyền hay chiêu thì thông thường đều chỉ hàm chứa mấy đợt kinh lực, mỗi đợt cứ thế tiếp nối nhau như lớp lớp sóng cồn, khiến người ta phải chống đỡ liên tục, nhưng cái loại kinh lực này vốn không duy trì được lâu, cùng lắm sáu bảy đợt là hết mức, qua hết số này chắc chắn khí thể suy yếu dần.

Nhưng kinh lực của Linh đạo nhân lại không giống như vậy, chỉ lực đầu chỉ có sáu bảy đợt mà tưởng chừng như đến ngàn vạn đợt, vô cùng vô tận, mỗi một đợt kinh lực đều hết sức nhu hòa, nhưng trước sau nối tiếp, liên miên không ngừng nghỉ. Thích Ấn Thần vừa phá tan một đợt thì lại xô đến một đợt khác, hết như nước rò xuống đá, từng giọt từng giọt làm mòn đi quyền kinh, lại như thủy ngân chảy xuống đất, liên tục tìm kiếm kẽ hở mà ngấm vào nội lực của lão.

Võ công của Thích Ấn Thần thiên về cương mãnh, chẳng bao lâu sau nội lực đã dần giảm sút, Linh đạo nhân lập tức phản công, tung chỉ điểm vào chỗ sơ hở trên quyền kinh của lão.

Thích Ấn Thần quát khê một tiếng, tổng ra quyền thứ hai. Linh đạo nhân trở tay chặn lại, hai luồng kinh lực bốc lên va vào nhau làm dậy lên một trận gió mạnh trong gian tĩnh thất. Thân thể hai người còn chưa nhóm dậy đã đồng loạt lướt về sau. Trong chớp mắt, quyền chiêu dày đặc như mưa, trao đổi với nhau hơn một trăm chiêu, ra tay nhanh quá mức tưởng tượng.

Cứ đánh nhau cách một khoảng không như thế, hai người càng lùi càng xa, chẳng mấy chốc đã dựa vào vách tường, mắt thấy tường xiêu nhà sụp đến nơi, cả hai mới ngừng tay lại, cùng ngồi ở hai phía cụp mắt rũ mày, trầm ngâm suy tưởng. Hơn trăm chiêu vừa rồi gần như đã gồm thấu tất cả biến hóa trong võ công thiên hạ, hai người đấu cho võ học uyên bác nhưng tạm thời cũng cảm thấy cạn ý hết bài, trong lòng gấp rút nghĩ ngợi, cố gắng tìm ra kẽ hở của đối phương.

Hai người chìm trong dòng suy tưởng, sinh khí như ẩn vào bên trong cơ thể, gian phòng thấp thoáng như một ngôi mộ huyệt, cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy. Qua chừng khắc sau, Thích Ấn Thần từ từ đứng dậy, cánh tay phải vẽ thành nửa vòng tròn, tung một quyền về phía trước, quyền kinh ngưng kết như một ngọn núi chầm chầm đẩy dồn vào Linh đạo nhân.

Linh đạo nhân nhẹ nhàng bật dậy, điểm ra vài chỉ, ngón tay vừa chạm đến thì quyền phong của Thích Ấn Thần trở nên nhiễu loạn, một luồng nội kinh xuyên qua quyền phong ập thẳng đến quyền đầu, theo kinh mạch len vào phủ tạng. Thích Ấn Thần chỉ cảm thấy cả người tê dại, chân khí sùng sục chạy loạn như muốn phá náo ra ngoài.

Chưa kịp vận công phân tán dư kinh, trong chiêu của Linh đạo nhân lại dẫn thêm chỉ kinh ung dung công đến. Thích Ấn Thần không sao ngờ được, đành dốc toàn lực ra phản kích, kinh lực hai phía va vào nhau, Thích Ấn Thần bỗng giật mình phát hiện ra dư kinh trong chỉ lực của Linh đạo nhân lớp lớp xô đến, gần như chia tách hết chân khí trong cơ thể của mình.

Linh đạo nhân vừa chiếm được thượng phong, không để cho đối phương kịp thở, kỳ chiêu diệu thức tuôn ra không ngớt, thân thể hết như bướm vờn hoa, trong nhanh có chậm, uyển chuyển phi thường, chiêu thức liên lạc không kẽ hở, thế như thác đổ xuôi tuôn, chỉ chiêu phát không bay qua, trong tiếng gió còn kèm theo cả tiếng ngân nga động lòng người, âm thanh hợp nhất khác nào lời ca tiếng vịnh. Thích Ấn Thần ở giữa cảnh này, cảm giác như đã lạc mình trong một chiếc chuông đồng vang rền in ỏi; tâm thần lão thoáng dao động, chẳng ngờ định lực cao cường thì đã chịu không thấu rồi.

Dấu sao gian phòng cũng không quá hai trượng, Thích Ấn Thần giật lui từng bước, thoáng cái đã lùi đến chân tường. Thế công của Linh đạo nhân lại tựa như mưa dầm thẳng năm ở đất Giang Nam, thâm thâm là tả, không quá mãnh liệt nhưng lại dai dẳng rả rít, không ngơi không ngớt.

Từ khi xuất đạo đến nay Thích Ấn Thần chưa từng yếu thế đến như vậy, lão dựa vào sát vách, thân hình cao lớn rút lại thành một khối, vất vả cầm cự hơn hai mươi chiêu. Thế công của Linh đạo nhân sau cùng cũng suy yếu, Thích Ấn Thần quát khê một tiếng, tay đâm chân đá mạnh mẽ như núi động biển cồn, thoăn thoắt như chớp giật sao rơi, thế nhưng bất kể nhanh mạnh thế nào, gặp phải kinh lực của Linh đạo nhân đều như một hòn đá tảng rớt xuống mặt hồ mênh mông, dù cho có khơi dậy chút bọt sóng thì kết cuộc vẫn bị làn nước nuốt chửng.

Thích Ấn Thần sinh lòng hoảng sợ, chỉ thấy mấy kẻ địch bình thời hiếm gặp so với Linh đạo nhân thực chỉ như trẻ lên ba. Đáng sợ hơn chính là, lão rõ ràng cảm giác cho đến tận giờ phút này Linh đạo nhân vẫn chưa tung ra hết sức. Đạo nhân giờ tay nhắc chân ung dung nhàn nhã đều ngấm ngấm kết hợp một loại tiết tấu hết sức kỳ diệu, loại tiết tấu này tựa như một tấm lưới, bằng một cách vô tình nào đó đã khiến Thích Ấn Thần lạc bước vào trong, mặc cho Linh đạo nhân tùy ý ra tay. Kỳ lạ hơn nữa, cái cảm giác bị kẻ khác dẫn dắt này chẳng những không gây khó chịu mà ngược lại còn mang đến một sự khoan khoái khó tả.

Thích Ấn Thần vỡ lẽ rồi liền tìm mọi cách làm theo hướng ngược lại, cố sức thoát ra khỏi tiết tấu của Linh đạo nhân. Giằng co nhau mấy chiêu, Thích Ấn Thần cảm thấy vướng chân vướng tay, đã không thể thoát khỏi tình cảnh khốn khó này thì chớ, lại còn bị lọt sâu hơn vào trong màn lưới. Linh đạo nhân thừa thế xông lên, cùng lúc tung ra chỉ chiêu, một trận gió mạnh quét qua gò má Thích Ấn Thần, nửa gương mặt lão trở nên cứng đờ gần như mất đi tri giác.

Cứ thế này sẽ cảm chắc thất bại, Thích Ấn Thần hít sâu vào một hơi, xoay người xuất quyền. Linh đạo nhân phát hiện sơ hở, sấn người lên tung chiêu về phía hậu tâm Thích Ấn Thần, mắt thấy sắp sửa đắc thủ đột nhiên một trận gió mạnh sắc nhọn như thép từ đâu phóng đến, đâm trúng vào cổ tay mình.

Linh đạo nhân nhẹ nhàng lùi về sau, đáp xuống mặt đất cách đó một trượng, quan sát cổ tay với vẻ kinh ngạc không ngớt:

- Thích tiên sinh, đây là võ công gì vậy?

- Vô tướng thần châm! - Thích Ấn Thần cười mỉm - Ba năm trước, Thích mỗ ngẫu nhiên ngộ ra môn võ công này, có điều trước nay vẫn chưa xài thử với ai.

Linh đạo nhân ngẫm ngẫm một thoáng, gật gù khen:

- Ngài ép chân khí ra khỏi huyết đạo quả là có sáng tạo, như vậy toàn bộ cơ thể của ngài đều có thể đả thương người khác giống như loài nhím, khiến người ta chả biết nên đánh vào đâu.

Thích Ấn Thần cười bảo:

- Đạo trưởng hiểu biết rộng thật, chớp mắt đã nhìn thấu nội tình của Thích mỗ.

- “Hư thất sinh bạch, vô trung sinh hữu”(*) vốn là đạo lý từ ngàn xưa truyền lại. Cái gọi là “Đại đạo chí giản”, thực chất nhiều chuyện xét cho cùng, đạo lý bên trong cũng chẳng khác là bao.

(ND chú:

- “Hư thất sinh bạch” là thành ngữ của Trang Tử, ý chỉ tâm lòng không có tạp niệm thì sẽ ngộ ra đạo, sinh ra trí tuệ.

- “Vô trung sinh hữu” trích từ Đạo Đức Kinh của Lão Tử, giới đạo cho rằng sự được mất của vạn vật có quan hệ tương hỗ song hành cùng nhau, vật chất trong giới tự nhiên đến từ một không gian thấy mà không thấy được. Ngoài ra, “Vô trung sinh hữu” còn chỉ kể thứ 7 trong 36 kể dù không liên quan ở đây.

- “Đại đạo chí giản” là một khái niệm quan trọng trong triết học trung quốc, không những được chư tử bách gia coi trọng mà còn được Đạo giáo sử dụng, nó ám chỉ những đạo lý lớn thường cực kỳ đơn giản, đơn giản đến mức hai ba câu là có thể giải thích rõ, nên có câu nói “chân truyền một câu nói, giả truyền vạn sách thư”)

- Nói hay lắm! - Thích Ấn Thần phá ra cười: - Chỉ không biết võ công của đạo trưởng liệu có tuyệt diệu như đạo lý trên hay không?

Dứt lời, lão tiến lên một bước, tay không nhấc, chân không động, từ không khí rộ lên những tiếng động rào rào, chân khí hóa thành ngàn vạn sợi tơ thoát ra từ hàng trăm huyết đạo trên khắp cơ thể, sợi thô sợi mảnh hư hư thực thực, có cái như kim như gai phá vỡ chường lực của Linh đạo nhân, có cái tựa thể dây thừng, tung lên cao biến thành tấm lưới sầm sầm phủ xuống.

Kinh khí trái ngập khắp gian phòng, Linh đạo nhân biết không thể tránh khỏi liền đứng nguyên ra tại chỗ chẳng hề cử động, vẻ mặt tĩnh tại như nước đọng, ánh mắt lạnh lẽo như đầm sâu. Tay áo của ông đong đưa chấp chới, dáng hình chẳng khác một cánh chim cao ngạo bất phàm, đối mặt với màn kinh khí ngập trời, từ miệng thốt ra hai chữ:

- Linh phi!

Thanh âm còn chưa tan hết, cuồng phong đã ầm ầm nổi dậy, hai luồng đại lực tuyệt thế va đập vào nhau cuốn theo lớp bụi trần bốc lên mờ mịt. Trong màn khói bụi ấy, hai bóng người cang lúc cang nhòa đi, hóa thành ảo ảnh thời gian, mãi cho đến khi hoàn toàn tiêu tán.

Hoa nở hoa tàn, mây tụ mây tan, Tống - Liêu - Kim - Nguyên, thoáng chốc đã trôi qua hết cả. Triều đại thịnh suy, muôn dân sinh tử, trải mấy trăm năm thời gian xoay chuyển, thấm thoát đã là năm Hồng Vũ thứ hai mươi bảy triều đại nhà Minh.

Cuộc chiến tại quán Thừa Hoàng năm nào đã sớm thành tro bụi, thiên hạ đổi chủ, chỉ có dòng Trường Giang chảy xiết là vẫn như xưa, sóng nước cuộn cuộn nổi nhánh vào sông Tần Hoài, uốn lượn vòng quanh chân kinh thành, nước sông lặng lẽ dường bất động hệt như một phiến ngọc màu xanh biếc.

Chợt đâu phía ven sông ngân lên một giọng ca ai oán:

Liều mềm phơ phát bến Uyên Ương

Gọi thuyền sang, ngõ Đào Diệp thuở miền trường

Ôi mắt buồn tiền gió xuân u uẩn

Tựa mạn thuyền, ngơ ngẩn đợi buồm giương

Nào hay đâu thuyền lại ghé ven đường

Phố Kim Lăng, chừ oanh ca yến lượn

Tại con nước vô tình hay do lòng sầu muộn?

Dọc bãi bồi hương cỏ ngát bốn phương

Hợp Phi kia về lại khuất nẻo đường

Chiều tàn nhanh, dong thuyền ta xuôi ngược

Nhưng bến nào mới là bến quê hương...?

(ND chú: khúc từ trong bài “Hạnh Hoa Thiên Ảnh – Lục Ti Đề Phát Uyên Ương Phở của Khương Quý, bài từ viết về nỗi nhớ nhưng tình nhân mà thời trai trẻ tác giả đã từng trải qua tại Hợp Phi với hai chị em ca nữ. Bài từ nguyên văn khá khó hiểu, độc giả có thể xem nguyên văn tại: baike.baidu.com/view/2836137.htm, lưu ý tôi chỉ phổ tạm từ phần Dịch Nghĩa, kể cả các bài về sau trong truyện)

Hai người hát dạo một già một trẻ, ông lão vừa xướng ước chừng hơn sáu mươi, dáng vẻ khẳng khiu; vị thiếu niên thoải sáo chỉ vừa độ mười lăm mười sáu, mắt trong mũi cao, làn da như ngọc, đôi hàng mi dài rậm vút cao, đầu mày khôe mắt tràn ngập sức sống.

Leng ca leng keng! Vài đồng lẻ rớt vào khay đựng tiền. Đám người rồi việc cười vang rồi tản mác đi. Ông lão nhặt tiền hí hoáy đếm rồi lắc lắc đầu, nhìn về phía trời xa đắm chiêu nghĩ ngợi. Già thiếu niên hạ sáo, thắc mắc hỏi:

- Cha, người nhìn gì vậy?

Ông lão trầm ngâm không đáp, thiếu niên trông theo hướng mắt ông. Tít trời tây xa xăm, một rặng mây dài đỏ tía trông như cục máu hơn hòn động giữa ngọn lửa. Già chột dạ khẽ thốt:

- Màu mây sao quái lạ thế nhỉ?

- Trời vẫn còn oi ả! - Ông lão thở dài đứng dậy: - Hôm nay giải tán thôi!

- Mấy đồng này... - Thiếu niên nhủ mảy: - ...Chả đủ ăn cơm!

- Ta mệt rồi, về nhà nghỉ ngơi. - Ông lão khàn khàn nói, xoay lưng đi: - Mấy đồng này con cứ cầm lấy!

Thiếu niên nhận tiền, đưa mắt dõi theo bóng ông đi xa rồi phát ra tiếng reo khê, đôi mắt nhìn ngang liếc dọc.

Chợt, gã nghe có người gọi: "Nhạc Chi Dương!", một thiếu niên nhảy ra từ góc tường, cầm thon thon, mảy chữ bát, mắt lảo liên, vừa thấy mặt thì đã ầm ừ:

- Nhạc Chi Dương, ta đợi ngươi hơn nửa ngày trời, thấy ngươi cứ thoải hoen hoét mãi không dứt, làm ta sốt ruột muốn chết!

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Giang Tiểu Lưu, ngươi gấp làm gì, trời còn chưa tối mà! Đêm nay tính sao, đến miếu Phu Tử xem kịch hay lên lầu Huyền Hà nghe kể chuyện?

Giang Tiểu Lưu đằng hắng một tiếng, bảo:

- Tối nay có tuồng Đon Đao Hội, đại đao của Quan lão gia múa rất sướng mắt!

Nhạc Chi Dương hát hát mở tiền trên tay cân nhắc:

- Xem kịch không đủ tiền, hay là nghe kể chuyện đi.

- Con mẹ nhà ngươi! - Giang Tiểu Lưu hai tay chống hông, lớn tiếng huênh hoang: - Ai nói xem kịch phải cần đến tiền, ngươi cứ hỏi người bên sông mà coi có kẻ nào dám thu tiền của Giang gia không?

- Thật ả? - Nhạc Chi Dương chồm đầu lên hết oang oang: - Giang gia, mẹ ngươi tới kìa!

Giang Tiểu Lưu nghe tiếng phát run, không thềm quay đầu đã muốn guồng chân bỏ chạy, chạy được mấy bước liền nghe thấy tiếng cười khanh khách của Nhạc Chi Dương, lúc này mới tỉnh ngộ, quay ra nổi đóa:

- Nhạc Chi Dương, thẳng chó lường gạt...

- Ta gạt ngươi làm gì? - Nhạc Chi Dương tùm tùm: - Mẹ ngươi mới rồi còn ở đây, sao chớp mắt đã mất tiêu nhỉ? Thôi chết, có lẽ là người rớt xuống sông rồi đó. Giang Tiểu Lưu, ngươi mau mau nhảy theo đi kéo bá mẩu gọi rùa đến cống đi mất bây giờ!

Cha của Giang Tiểu Lưu làm tạp vụ tại một thanh lâu ở ven sông, là hạng cùng đinh trong tầng đáy xã hội, đại danh là "Quy Công", tiểu danh là "Vương Bát"(*), cho nên vừa nghe đến đây hắn liền nhe nanh múa vuốt nhảy chồm đến. Dè đâu Nhạc Chi Dương thân thể nhanh nhẹn, lách người né khỏi cú vồ, cẳng chân gạt nhẹ, tiện tay xô một phát, Giang Tiểu Lưu ngã dúi dụi như một que pháo, đầu bổ rầm vào tường, lập tức hoa đầu văng mắt. Hắn đang định quay lại, bất giác cảm thấy da đầu tê rần, chòm tóc đã nằm trong tay Lạc Chi Dương. Hắn lật tay muốn đánh trả nhưng Nhạc Chi Dương đã nhẹ nhàng tránh khỏi rồi rút sáo trúc bên hông ra, quất bôm bốp vào mông hắn.

(ND chú: tên cha của Tiểu Lưu có nghĩa là rùa, nên câu trên Nhạc Chi Dương có ý móc mĩa cả cha lẫn mẹ Tiểu Lưu)

Giang Tiểu Lưu chẳng còn cách nào thoát, đầu đến giậm chân thỉnh thỉnh:

- Ôi ôi, đừng có nắm tóc! Ôi, nhẹ tay một chút, đừng vỗ mạnh nữa...

Nhạc Chi Dương gỡ thêm mấy cái mới buông hắn ra. Giang Tiểu Lưu tay trái xoa đầu, tay phải vuốt mông, trong lòng nửa giận nửa sợ, hét toáng lên:

- Nhạc Chi Dương, cha ngươi cũng là phò long ca vô loài, chúng ta đều là cùng đinh đáy chợ, chả ai hơn ai cả!

Nhạc Chi Dương lắc đầu nói:

- Ta không có cha!

Giang Tiểu Lưu nổi giận:

- Gạt con mẹ nhà ngươi à! Nhạc lão đầu không phải cha ngươi chẳng lẽ con của ngươi!

Nhạc Chi Dương hờ hững đáp:

- Ông ấy là cha nuôi của ta, ta được ông ấy nhặt về!

Giang Tiểu Lưu ngây ra, từ lúc hai người quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên hắn nghe được. Hắn tròn mắt nhìn Nhạc Chi Dương, thầm nghĩ mình xuất thân bần tiện, dù sao cũng còn có cha có mẹ, thằng lão cá ấy lại là đứa mồ côi, thật làm người ta không ngờ được.

Lúc này mặt trời đã khuất núi, sông Tần Hoài rộn rịp hẳn lên. Một chiếc thuyền con rẽ màn sương mỏng lướt qua bên cạnh hai người, một gã văn sĩ áo trắng đang đứng nơi đầu thuyền, mày mặt như ngọc, râu tóc đen nhánh, eo giắt một miếng ngọc bội phi thủy, trên bề mặt có khắc viên minh châu to cỡ trứng bò câu.

- Chu chọa! - Giang Tiểu Lưu ra chiều sành sỏi: - Miếng ngọc và viên châu ấy bán đi cũng mua đứt một nửa viện Quán Phường rồi!

Lời vừa dứt, văn sĩ áo trắng kia đột nhiên quay phắt lại, ánh mắt như điện quét qua mặt hắn. Giang Tiểu Lưu chỉ thấy da mặt tê tê, toàn thân ớn lạnh. Văn sĩ lúc này lại ngoảnh mặt đi như đang thưởng thức phong cảnh hai bên bờ.

Giang Tiểu Lưu sực tỉnh, nhẹ giọng bảo:

- Tên thư sinh ấy trộm ta làm gì nhỉ?

Nhạc Chi Dương cười giễu:

- Nhà ngươi mặt gian lò lộng, ai nhìn cũng biết ngươi có ý đồ sâu bọ.

- Rắm thôi! - Giang Tiểu Lưu tức tối: - Thiếu gia ta không phải phò long đồng tính!

Nhạc Chi Dương từ từ:

- Ngươi có tám bàn tay, cũng chả kém cạnh Na Tra có tám cánh tay ở Nguyên Dương quán!

Giang Tiểu Lưu nghe gã ví mình với Na Tra, thoát tiên vui sướng, sau lại nổi dóa:

- Nhạc Chi Dương, ngươi mới là đồ tám tay, mẹ nhà ngươi mới là con của ấy!

Đến miếu Phu Tử thì trời đã tối mịt, bóng trắng nhấp nhô ngoài nhô khỏi núi đông, cong như lưỡi liềm. Phò long hát giảng đèn kết hoa, giọng một lão già văng vẳng truyền lại, ni ni non non, thể lương vô kê:

Sông dài ngàn sóng cuộn về đông,

Dẫn chực người đi hướng tây phong,

Cười trên thuyền nhỏ...

Trước cửa rạp, người người nô nức ra vào, áo quần sắc sỡ. Hai gã vào trong rồi cảm thấy ngái ngái, bèn không đi đường chính nữa mà lượn qua ngõ Ô Y, vòng sang một hẻm nhỏ khác sau lưng phò long hát. Trong hẻm có một cây đại thụ lâu năm, tán phủ ngập sân, hẳn rằng năm đó đã từng che bóng mát cho Tạ An Thạch, che sỏi bạc cho Lưu Ký Nô. (*)

(ND chú:

- Ngõ Ô Y là một địa danh nổi tiếng ở miếu Phu Tử, Nam Kinh, từng xuất hiện trong bài thơ Ô Y Hạng của Lưu Vũ Tích.

- Tạ An hay Tạ An Thạch, danh nhân thời Đông Tấn. Chi tiết xin xem tại: http://vi.wikipedia.org/wiki/Tạ_An

- Lưu Ký Nô: hay Lưu Tống Vũ Đế, Lưu Dự. Xem rõ hơn tại: <http://vi.wikipedia.org/wiki/Lưu...C4> ♦ ( )

Hai gã chân tay thoăn thoắt leo lên chạc cây ngồi vắt vẻo, sân khấu trước mắt hiện ra rõ mồn một.

Nhìn đầu người lố nhố đen đặc bên dưới tàng cây, Giang Tiểu Lư thích thú cười khê:

- Bọn chó, tưởng có tiền xem hát là ngon hử? Hừ, ông mà ngồi dậy tháo vôi đá là chúng bây chết chìm cả lũ!

Nhạc Chi Dương cười phụ họa:

- Giỏi cho Giang Tiểu Lư - Thủy Yểm Thất Quân! (*)

(ND chú: Thủy Yểm Trần Thất Quân là chiến dịch trừ danh gắn với tên tuổi Quan Vũ trong Tam Quốc)

- Không dám! - Giang Tiểu Lư làm bộ xua xua tay: - Thủy Yểm Thất Quân là của Quan lão gia, hầy, ta so ra vẫn kém ngai một bậc.

Nhạc Chi Dương bật cười, ánh mắt hướng về phía sân khấu. Trên đài, Quan Công mặt đỏ râu dài, múa thanh quan đao lấp lánh vun vút, một bên râu của Chu Thương đã bị hơi đao phát cho rối tung, xem đến đoạn gay cấn, khán giả bên dưới rộ lên khen hay.

Giang Tiểu Lư mặt mày hớn hờ, huých huých Nhạc Chi Dương, khê giọng bảo:

- Theo ta thấy đao kia chỉ là đao giấy, đao thiết của Quan lão gia nặng tới tám mươi mốt cân, người thường làm sao múa cho nổi?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Đao thiết hay đao giả, người thử một nhát biết ngay!

Giang Tiểu Lư nổi giận:

- Lỡ là đao thiết, tiểu gia ta há chẳng chết thảm à!

Nhạc Chi Dương nói:

- Cũng chưa chắc, trên người người có một chỗ, dù là đao thiết cũng bó tay!

Giang Tiểu Lư thắc mắc:

- Là chỗ nào?

Nhạc Chi Dương cười trả lời:

- Da mặt người á, mặt người vừa dày vừa cứng, bao nhiêu bảo đao chém cũng không đứt!

Giang Tiểu Lư đỏ quau, đang định mắng trả, chợt nghe "Kooong" một tiếng, âm thanh rin rít chói tai. Liền khi ấy, bước chân của Quan Công trên đài loạng choạng, quan đao trong tay hướng lệch về mạn trái, suýt nữa thì chém trúng Chu Thương ở đằng sau, khiến cho tên kép ấy sợ đến lấy bậy, vội vàng thụt lùi hai bước.

Giang Tiểu Lư "l" một tiếng, bảo:

- Lạ nhỉ, Quan Công chém Chu Thương, cảnh này ở đâu ra vậy?

Nhạc Chi Dương thuận miệng tiếp lời:

- Có gì đâu, ta còn từng xem Trương Phi mượn gió đông nữa là! (*)

(ND chú: vốn chỉ có tích Gia Cát Lượng mượn gió đông trong trận Xích Bích)

Giang Tiểu Lư lườm gã, hằm hừ:

- Vậy người xem cạp già đánh Võ Tòng hay chưa?

- Chưa từng! - Nhạc Chi Dương lắc đầu tỉnh bơ: - Nhưng Trần Thế Mỹ chém Bao Công thì ta xem rồi!

- Chém cái con mẹ nhà người! - Giang Tiểu Lư quau quọ: - Ta là Giang Tiểu Lư, còn người là Nhạc Đại Ngưu, "Đại" trong "Đại Thoại", "Ngưu" trong "Xuy Ngưu"... (*)

(ND chú: "đại thoại" và "xuy ngưu" đều có nghĩa là to mồm, khoác lác)

Đang cãi ỉ xèo, hai gã chợt nghe vang động một lần nữa. Trên đài ánh đao xoay vòng vòng, Phụt! Suối máu trào ra, Chu Thương bay mất phần đầu,

thân mình đứng trơ ra trong khoảnh khắc rồi đổ sầm về trước.

Cả phường hát lặng im phăng phắc, đám đông nhìn đến ngây người, toàn bộ tiếng reo hò nghẹn lại nơi cổ họng. Giang Tiểu Lưu vỗ đùi đánh đét:

- Mèn ơi, đao là giấy, người cũng là giấy luôn sao? Phê vãi, tích Đon Đao Hội này ông xem đã mấy lần, nhưng màn chém đầu này là lần đầu trông thấy!

Nhạc Chi Dương nhú chặt mày, lắc đầu:

- Không đúng, máu chảy ròng ròng như vậy, có khác chi người thật đâu!

Nói chưa dứt lời, chợt nghe "Kooooong" một tiếng, thanh đao lớn bỗng hướng sang phải, "Rắc", chém phăng cái cột chống rạp.

"Ồi gòi oi!" Dưới đài rộ lên tiếng kêu chí chóe, người xem thi nhau bật dậy, chạy thực mạng ra khỏi cửa viện. Mới chạy vài bước, trên bầu trời chớp chớp lóa lóa như trút xuống một trận mưa rào, cùng lúc đó mấy chục con người bỗng nhiên đứng sững lại giữ nguyên tư thế bỏ chạy, nom như những pho tượng đất.

Tuy Giang Tiểu Lưu đầu óc kém nhạy cũng cảm thấy tình hình không ổn, vừa há miệng toan hét, Nhạc Chi Dương bỗng giơ tay bịt miệng hắn lại. Quan đao trên đài múa càng lúc càng nhanh, trùng trùng bóng ảnh, trông như một vầng trăng sáng, tiếng leng keng không ngừng vang rền chói tai, thân đao chỉ chít tóe lửa. Bước chân Quan công lao đảo, liên tục bật ra những tiếng gầm trầm đục. Hắn đột nhiên nhảy tót về phía sau, hoành đao hét lớn:

- Dừng ám khí hại người thì ra thể thống gì? Mau hiện thân cùng gia gia phân cao thấp!

Giang Tiểu Lưu lấy làm lạ:

- Quái, trong kịch bản làm gì có đoạn này!

Nhạc Chi Dương trầm giọng:

- Dừng lên tiếng, nhờ người ta nghe thấy thì miệng ngươi chẳng còn đâu!

Giang Tiểu Lưu thắc mắc:

- Sao không còn miệng?

Nhạc Chi Dương lạnh lùng đáp:

- Đầu không có, miệng còn được chẳng?

Sau hồi im ắng, đầu đó chợt nghe tiếng cười gằn cất lên, một kẻ chậm chậm bước khỏi hòn giả sơn. Giang Tiểu Lưu gần như bật ra tiếng kêu, hóa ra người này chính là văn sĩ áo trắng đứng trước mũi thuyền ban nãy, viên minh châu khảm trên miếng ngọc bội kia ánh lên sắc lấp lòe trong bóng tối.

- Ngươi là ai? - Quan công trừng trừng nhìn văn sĩ, ánh mắt nghi hoặc.

Văn sĩ áo trắng cười bảo:

- Triệu Thế Hùng, hai mươi tám năm không gặp, ngươi không nhận ra ta ư?

Quan công đảo mắt, chợt đơ lưỡi cứng miệng:

- Ngươi... Ngươi...

- Ta thế nào? - Văn sĩ mỉm cười: - Ta trông rất giống một người đúng không?

Triệu Thế Hùng run rẩy trở văn sĩ:

- Ngươi... Ngươi...

Văn sĩ cười:

- Nhớ ra rồi chứ? Ngô Vương Trương Sĩ Thành có phải rất giống ta hay không...?

- Ngươi... - Triệu Thế Hùng giật lui mấy bước, nuốt ực một ngụm nước bọt, sau rốt cũng lấy lại bình tĩnh: - Trương Thiên Ý, ngươi lẽ ra đã chết rồi cơ mà?

- Phải nhì, ta cũng lấy làm lạ!

Văn sĩ cười ròn ròn:

- Đám cháy tại lầu Tề Văn không thiêu chết ta, nước sông Bình Giang cũng không chìm chết được ta, khi đó ta cứ nghĩ người nhà thác cả rồi, ta còn sống làm gì nữa? Thế nhưng sống sót là do ý trời, ông trời muốn ta phải làm vài việc nữa. Triệu Thế Hùng ời Triệu Thế Hùng, ta tìm người bấy nhiêu năm, vốn tưởng năm ấy người bán đứng cha ta, lại chém đầu anh trai ta, đã sớm thăng quan tiến chức lâu rồi, nếu không phong hầu bá tước thì cũng lạp là giám đốc, hưởng sai vinh hoa, nào ngờ từ đó về sau chẳng thấy bóng dáng người đâu nữa! Ban đầu ta đi khắp hang cùng núi vắng tìm người nhưng toàn toi công phí sức. Ta lại nghĩ, "tiểu ân vu đã, đại ân vu thì"(*), Triệu Thế Hùng nhà người người cũng như tên, là một đời gian hùng, có lẽ suy nghĩ cũng quái gở, chọn cách trốn nơi thành thị. Vì vậy ta lại đến các nơi đô thành phố hội tìm kiếm, tìm tới tìm lui, dè dặt được người gan lớn tay trời, dám ở ngay dưới mắt Chu Nguyên Chương mà diễn tuồng xướng kịch, buồn cười hơn nữa, người lại có mặt mũi vào vai Quan lão gia. Quan Vân Trường vẹn bề trung nghĩa, còn người, người là cái loại thể nào?"

(ND chú: nghĩa là trốn chơi chơi thì tìm chỗ hoang vắng, còn trốn thiệt trốn kỹ thì lẩn vào thành thị là hay nhất. Tác giả có lẽ mượn từ câu “Đại ân trụ triều thị, tiểu ân nhập khâu phiên” trong bài Trung An của Bạch Cư Dị.)

- Ta không giết anh người! - Triệu Thế Hùng trầm tư: - Con của Ngô Vương không can hệ đến ta, là y treo cổ tự vẫn!

- Người sợ rồi à, Triệu Thế Hùng?

Da mặt Trương Thiên Ý co giật, cười còn khó coi hơn khóc:

- Ta đã hỏi kỹ binh sĩ thủ thành ở Bình Giang, ai nấy đều đồng thanh như một, cửa Tây của thành Bình Giang là do người mở. Ta cũng hỏi qua tì nữ may mắn sống sót trong vương phủ, sau khi thành bị phá, kẻ đầu tiên xông vào vương phủ chính là người. Còn ngũ ca của ta, hà hà, lúc người giết anh ấy, ta đang nấp trong một chum nước lớn bên cạnh, dù không trông thấy người nhưng giọng nói của người ta nghe rất rõ ràng. Người hoành học anh ấy phải giao ra thứ gì đó, anh ấy không đưa, người bên vung đao chém chết. Hà, tiếng thét thảm thiết ấy đến nay ta vẫn còn nhớ mãi, hai mươi tám năm qua, mỗi khi nằm mơ âm thanh ấy lại vang vọng bên tai..

Gương mặt Trương Thiên Ý vắn vẹo:

- Ta còn nhớ rõ, tổng cộng người chém anh ấy hai mươi một đao...

Triệu Thế Hùng đứng trên đài, khuôn mặt màu táo chín đỏ hằn đi, mãi một lúc sau hắn mới cười khục khặc:

- Nói như vậy, người muốn trả lại ta từng đao một à?

- Không! - Trương Thiên Ý giữ tay, sắc xanh lấp lánh giữa lòng bàn tay: - Ta dùng kiếm!

Triệu Thế Hùng lạnh lùng bảo:

- Kim châm của người cũng thật lợi hại!

Trương Thiên Ý cười đáp:

- Đó là Dạ Vũ Thần Châm!

- Dạ Vũ Thần Châm? - Triệu Thế Hùng giật thót, giọng nói run run: - Người là đệ tử Đông Đào?

Trương Thiên Ý mỉm cười:

- Người chớ quên, cha ta xuất thân từ Đông Đào, bản thân ta vô dụng, nhờ vào phần phước tiên phụ để lại nên cũng miễn cưỡng được nhận làm thành viên Đông Đào. Triệu Thế Hùng, người đừng sợ, ta không dùng thân châm bắn người đâu, người dùng hai mươi một đao giết anh ta, ta cũng đâm lại người hai mươi một kiếm. Nếu người may mắn thoát chết, ân oán giữa hai ta coi như xóa sổ.

Đạo của Triệu Thế Hùng khựng lại, y bỗng bật cười khanh khách. Trương Thiên Ý trợn trừng nhìn y, ánh nhìn lạnh băng hệt như mắt rắn. Triệu Thế Hùng cười đứt trận, hàng mi cong mảnh nhướn lên, đánh giọng:

- Trương Thiên Ý, ta tuy già nhưng đao chưa già!

- Không dám!

Trương Thiên Ý vuốt nhẹ mũi kiếm, một làn hơi lạnh buốt thấu qua ngón tay.

- Khoái Tai Dao Triệu Thế Hùng, năm ấy hoành hành Tam Ngô, chưa từng gặp kẻ xứng tầm. Trận chiến Bình Giang, người xông trận một mình một đao, gần như chém chết cả mười tám thiết kỵ Hoài Tây của Khai Bình Vương Thường Ngô Xuân, đến nỗi sau trận chỉ còn sống mỗi ba mạng. Ta luôn suy đoán, liệu có phải vì lý do này mà người không thể dung thân ở Đại Minh. Về sau ngầm kỹ lại thấy có chỗ không đúng. Chu Nguyên Chương khi ấy chưa giành được thiên hạ, tất phải mua chuộc lòng người, cả con của Trần Hữu Lượng mà lão cũng không giết thì sao có thể trách tội một viên hồ tướng như người? Người mai danh ẩn tích hẳn là có nguyên nhân sâu xa nào khác...

- Bớt nói xàm đi! - Triệu Thế Hùng quát to: - Triệu mỗ bắt tài, xin lãnh giáo một ít tuyệt học Đông Đào!

- Nói hay lắm! - Trương Thiên Ý chìa trường kiếm chênh chếch, chậm rãi tiến về phía sân khấu.

Hai gã ở trên cây đều lạnh toát sống lưng, không dám cả thở mạnh. Khoảng cách từ đây đến sân khấu rất xa, hai kẻ Trương-Triệu dù cho võ công cao cường cũng không phát hiện ra lúc này có người xem lén. Nhạc Chi Dương cố gắng đè nén trống ngực, đưa mắt nhìn ra, bên ngoài phường hát đèn lửa sáng trời, tiếng người rộn rịp, ngoài mặt sông xa xa còn vắng vắng truyền đến tiếng ca ngọt lịm.

Một cơn gió lớn thổi thốc đến, mấy quả chuông gió dưới mái hiên tinh tang khuua vang. Nhạc Chi Dương ngoảnh đầu lại xem, sân khấu rộng là thế lúc này đã chìm ngập trong bóng đao lồng lộng.

Thanh đao lớn của Triệu Thế Hùng không hồ là hàng chất, năm ấy y dựa vào bảo đao này xông pha trận mạc, chém tướng đoạt cờ, dẫu cho lưu lạc ở phường hát thì thanh đao này vẫn không hề gác xuống. Đao thép tám mươi một cân được y tùy ý sử dụng nhẹ hẫng như không, ánh đao sáng loá hết như tuyết rơi trong mùa rét đậm tháng Chạp, không chỉ là nhanh, mà còn vừa chuẩn, vừa độc. Truyền rằng năm ấy, thanh đại đao này có thể hốt đứt cả ruồi bầu trên đầu người mà không làm tổn hại đến một sợi tóc, bất kể Triệu Thế Hùng tuổi tác đã cao, độ nhanh nhạy có kém đi nhưng về độ độc và chuẩn thì có khi còn hơn xưa một phép, thế như sấm rền chớp lóe xoẹt qua xoẹt lại trên không.

Kiểm của Trương Thiên Ý là một thanh nhuyễn kiếm dài tầm ba thước, lấp lánh sắc xanh, mỏng như cánh ve. Thân pháp của hắn lẹ đến lạ thường, vừa chuyển động thì đã trông như một màn sương khói trắng mờ, trong màn sương bóng kiếm xanh mập mờ thoát ẩn thoát hiện tựa một chiếc thuyền lá nhấp nhô lên xuống trong bóng đao mạnh mẽ như sóng cuộn.

"Khoái Tai Đao" tổng cộng có bảy mươi hai đường, Triệu Thế Hùng thâm biết đối thủ lợi hại, nên dùng bảy phần thủ, ba phần công, tiến lùi cẩn thận, đôi chiêu khéo léo. Hai người lầy nhanh đánh nhanh, bảy mươi hai đường đao pháp chớp mắt y đã tung ra hết nhưng đến cái bóng của Trương Thiên Ý cũng chưa chạm vào được, đối thủ thoát đến thoát đi như thể không phải con người mà tựa hồn ma bóng quế.

Triệu Thế Hùng trong lòng phát lạnh, thái dương rịn ướt mồ hôi, cảm giác rã rời chột đầu dồn lên đôi cánh tay. Đường đao pháp này gọi là "Khoái Tai", một là thắng nhanh, hai là sụm lẹ, cần phải lên tinh thần áp chế ngay đối thủ bằng khí thế hùng hực, để mà kéo dài vô ích, khí thế suy giảm thì khó tránh sức tàn lực kiệt. Trời sinh Triệu Thế Hùng đã khỏe mạnh vô song, cầm quan đao như nhắc rom khô nhưng vào thời khắc này y lại thấy đại đao trở nặng nhắc lên không còn thuận tay như trước nữa.

Đang lúc nôn nóng, trước mắt y nháng lên ánh xanh, Thanh Phong kiếm đâm đến trúng ngực. Triệu Thế Hùng hoảng kinh vội rút đao về chắn ngang nhưng nhuyễn kiếm như sương như khói, tỏa ra một vàng sáng xanh, nhẹ nhàng lướt qua sống đao. Triệu Thế Hùng búng người toan lui, chột nghe Trương Thiên Ý quát lên "Trúng!", cùng với đó là cảm giác lạnh lạnh nơi ngực trái giống như có gió nhẹ vờn qua. Y loạng choạng lùi về sau, cúi đầu xem kỹ, từ ngực trái lên đến đầu vai in hằn một vết kiếm dài ngoằn, máu tươi trào ra từ từ nhuộm đỏ vạt áo.

- Đây là kiếm đầu tiên, khai trương mà gặp màu đỏ là điềm lành.

Trương Thiên Ý dùng ngữ điệu châm chọc, Triệu Thế Hùng lại thấy ròn ròn trong lòng. Một kiếm này mà đâm nhân thêm vài phần nữa thì có thể lấy luôn mạng y, nhưng Trương Thiên Ý chỉ dùng sức vừa đủ vạch ra vết thương sâu không quá một phân.

Triệu Thế Hùng nhìn vết thương, trong lòng dâng lên một niềm bi phẫn. Đối thủ bốn cột như thể vốn chỉ coi y như hạng heo dê chờ người mổ xẻ mà thôi! Nghĩ vậy y hét lên một tiếng, đại đao xoay thành một vòng sáng, tiếng như sấm động, quét về phía Trương Thiên Ý.

Hai gã trên cây nhìn đến ngây ngốc, chỉ cảm thấy bất kỳ tuồng diễn nào cũng không li kì đáng sợ như màn chém giết trước mắt. Nhạc Chi Dương như trúng phải phép định thân, chân tay cứng đờ không thể cựa cựa, miệng mồm chưa lờo đáng nghét, bên tai vắng mãi tiếng chào hàng ngoài phố. Phóng mắt nhìn ra, cao cao trên cột cờ ở quảng trường gần đó có treo một dàn đèn kéo quân thật lớn, hình tựa bánh xe, tỏa ánh sáng nhấp nháy. Hương vị bánh quế hoa từ xa xa tỏa đến pha lẫn vào mùi mỡ hành rải trên bánh rán thịt dê. Nhạc Chi Dương chột cảm thấy bụng đói cồn cào, không khỏi nuốt ực một ngụm nước dãi. Đúng lúc ấy, bên tai vọng đến tiếng rầm rầm đập cửa, nhìn lại hóa ra có mấy tay công tử quần là áo lụa đang đứng trước công phường hát, miệng chửi bô bô, chân đá túi bụi vào cổng viện. Cánh cổng chẳng biết tự khi nào đã khóa kín, thẳng nó giữ cửa cũng tốt đi đâu mất.

Tuy chỉ cách một bờ tường, bên ngoài thì trăm bề náo nhiệt, bên trong lại đao kiếm rập rình. Chột nghe Trương Thiên Ý quát khê: "Trúng!" cùng với đó là tiếng la tắc nghẹn vang lên. Nhạc Chi Dương tập trung tinh thần, căng mắt nhìn kỹ, bấp dùi Triệu Thế Hùng đã dính thêm một vết thương rõ máu ròng ròng, thịt da toe toét, giống như một cái miệng toang hoác đang không ngừng co giật. Giang Tiểu Lưu nhìn đến giật mình, miệng toàn hơi lạnh.

- Kiếm thứ hai!

Trương Thiên Ý cười như gió xuân, áo trắng hơn tuyết, bóng kiếm trong tay lập lòe sắc xanh tựa đom đóm trong đêm hè nuốt chửng lấy ánh trắng của đao quang. Triệu Thế Hùng giật lùi từng bước, hiện đương độ kịch chiến, hai bên vết thương chảy máu không ngừng, theo thế xoay người vung đao của y, những đóm đỏ li ti cứ vẩy ra tung tóe, dính bết vào vạt áo trắng của Trương Thiên Ý hết như hoa đào ngày tết, trông vô cùng ngoạn mục.

Đùi của Triệu Thế Hùng trúng thương, thân pháp dần chậm lại, phải vung đao chống trên đỡ dưới vô cùng khổ sở. Trương Thiên Ý tung kiếm càng lúc càng nhanh, nhoáng cái, eo và lưng Triệu Thế Hùng lại lãnh thêm hai nhát nữa.

- Hây!

Triệu Thế Hùng chém bừa một đao như nhắm vào đối thủ. Khoảnh khắc Trương Thiên Ý lách mình né đi, y chột quét đao về đằng sau. Xoạt! Cột đài lại gãy thêm một cây, sân khấu lắc lắc lư muốn sập, mấy cột chống còn lại phát ra tiếng kêu rần rắc.

Trương Thiên Ý đoán ra ý đồ của y, vội tung mình nhảy lên, vung kiếm loac xoac hai đường, liên tiếp đâm trúng ngực trái và chân phải của y. Đao pháp của Triệu Thế Hùng rối loạn, đầu gối chùn xuống, quan đao quét ra sát đất.

Trương Thiên Ý lại vọt lên tránh, cười bảo:

- Vẫn còn mười lăm kiếm!

Lời chưa dứt, quan đao đã vẽ thành một vòng tròn, rắc rắc rắc, ba thanh cột chống gãy lìa, sân khấu rào rào đổ ập, khói bụi bốc lên mịt mù. Tiếng gậy sụp lan xa mấy dặm, không chỉ đám khán giả ngoài cửa nghe thấy mà mấy kẻ vắng phố đằng xa cũng tranh nhau ghé mắt nhìn lại.

Bất ngờ, trong màn khói bụi ấy dậy lên một tiếng kêu thảm, một bóng người lao đảo phi ra. Hai gã trên cây đều hồn hèn thờ gáp, chăm chú theo dõi. Triệu Thế Hùng đứng dưới đài, mào đội đã rơi đầu mất, râu tóc xòa bay rũ rượi, một vết kiếm rạch dài từ nửa bên đầu ra sau gáy, không chỉ làm trông mất nát bấy mà lỗ tai cũng bị tiện phăng, chỉ sót lại một phần vành trái còn mọc lủng lẳng ở bên mang tai.

- Người nghĩ làm náo động mọi người thì có thể thừa con hồn loạn trốn thoát à?

Trương Thiên Ý từ tốn cười, chậm chậm bước ra khỏi màn khói, bộ nho sam màu trắng không vương lấy nửa hạt bụi. Thanh Phong kiếm sáng lấp lánh, từng giọt máu tươi thuận theo mũi kiếm nhểu tong tong xuống mặt đất đọng thành những vũng nho nhỏ. Lúc này Nhạc Chi Dương mới phát giác ra trên thân thể của Triệu Thế Hùng có rất nhiều vết thương theo kiểu da thịt tầy huỷ lộ cả xương trắng. Vô tình Nhạc Chi Dương đã hiểu rõ dụng tâm của Trương Thiên Ý, hấn oán thù quá sâu, kẻ giết đối thủ cũng chưa đủ giải hận, cần phải róc thịt kẻ thù từng nhát một mới có thể vừa lòng hả dạ.

Nhìn Triệu Thế Hùng, Nhạc Chi Dương nảy sinh thương xót, cơ hồ không đủ kiên nhẫn xem tiếp nữa, thế nhưng Trương Thiên Ý không cho đối thủ có phút ngơi nghỉ, mũi kiếm như độc xà lại chồm đến. Triệu Thế Hùng chấp chững lùi về sau, vung đao chém ngang, một đao này thiếu hấn dứt khoát như khí thế ban đầu. Trương Thiên Ý cười khẩy, nhẹ nhàng tránh khỏi mũi đao, Thanh Phong kiếm vạch xéo về bên trái, xuyên thủng một lỗ trên hộc vai của y. Triệu Thế Hùng găm lên đau đớn, duỗi tay định tóm lại, nhưng Thanh Phong kiếm rút nhanh như chớp, lại thuận thế hất mạnh ra ngoài, năm ngón tay của y nhất loạt rụng xuống đất.

- Còn mười hai kiếm nữa!

Giọng điệu Trương Thiên Ý mang vẻ hung phấn, hai mắt hấn sáng ngời, chớp mũi pháp phòng, trên mặt nổi lên một lớp rắng đỏ, thần thái như một người ngư phủ đang say sưa ngắm nhìn chú cá mắc trên lưỡi câu của mình. Vút! Thanh Phong kiếm vẽ ra một vòng cung sáng rõ, đâm về phía bụng dưới của Triệu Thế Hùng.

Triệu Thế Hùng cố sức nhảy giật lui, đáp xuống phía sau một kẻ xem kịch, kẻ đó bị "Dạ Vũ Thần Châm" điểm trúng huyệt đạo, đầu óc dù rất tỉnh táo nhưng thân thể thì không thể cử động, chợt thấy sống lưng lạnh toát, Thanh Phong kiếm đã xuyên qua thấu ngực, tức thì nhũn người chết tại chỗ.

Trương Thiên Ý rút trường kiếm về, khẽ cau mày, chợt nghe gió mạnh phát tới, đưa mắt nhìn qua thì thấy Triệu Thế Hùng đang hươ đao nhắc lấy một vị khán giả ném về phía hấn. Trương Thiên Ý lạng người tránh đi, kẻ đó húc đầu xuống đất lập tức não văng tung tóe. Hấn còn chưa đứng vững, Triệu Thế Hùng lại quăng đến một người khác. Trương Thiên Ý nhắm tránh không kịp, mũi kiếm đâm lên, người ấy bị xé làm đôi, máu tươi bắn lên tà áo trắng tinh của hấn như vậy mực.

Triệu Thế Hùng đi khắp khà khập khiễng nhưng thân pháp thì lẹ như gió. Y luôn qua lách lại giữa đám người, biến toàn thể khán giả, đào kép trong phường hát thành bia đỡ kiếm cho y. Trương Thiên Ý vung kiếm vào vào làm cho tay lìa chân gãy bay tán loạn khắp trời.

Hai người đều là hạng tàn độc, một kẻ đương muốn báo thù, một kẻ muốn tìm đường sống, hết như hai con gió mạnh cuốn đến tạt đi làm cho người trong sân không chết cũng bị thương, mà do huyệt đạo bị khổng chế, dẫu họ có chết cũng chẳng ứ ớ được tiếng nào. Thiếu niên trên chạc cây trông thấy thảm cảnh trần gian như vậy chỉ cảm thấy đầu óc tê dại, cổ họng khô rang, trong lòng chỉ chực chờ ý định muốn bỏ chạy.

Trong sân là bóng đao ánh kiếm, người ngoài sân cũng càng lúc càng kéo đến đông hơn. Họ đổ đến cổng lớn chỉ chỉ trỏ trỏ, bàn tán sôi nổi, tiếng đập cửa dồn dập liên miên như đối lập với sự im ắng trong sân viện lúc này.

Trương Thiên Ý cả người tím máu, trong lòng ngậm hối hận sao lúc này trên sân khấu lại không dứt khoát dồn lực giết chết kẻ thù cho xong. Nghĩ đến đây, tay trái y tung chưởng hất văng xác người, tay phải xuất ra kiếm chiêu hiểm độc, nhắm thẳng vào những nơi trọng yếu của Triệu Thế Hùng.

Triệu Thế Hùng mượn xác người chần chờ, từng bước thụt lùi, nhanh chóng tiếp cận một bờ tường bao. Trương Thiên Ý chỉ cảm thấy không ổn, hét lên một tiếng, phóng kiếm đâm tới. Triệu Thế Hùng nhảy nép vào sau một thân liễu, mũi kiếm của Trương Thiên Ý sấn đến chẻ cây liễu thành hai đoạn, đúng lúc này chợt nghe một tiếng quát to, từ khoảng không mờ mịt bên trên, Triệu Thế Hùng bật lên lưng chừng rồi bổ xuống một ánh đao như xé gió.

Một đao này khí thế kinh người, mạnh như Trương Thiên Ý cũng phải bắt đắc dĩ lách người né tránh. Thân pháp của hấn nhẹ như khói mỏng, đao Triệu Thế Hùng rơi vào khoảng không, pháp một tiếng cảm ngập xuống mặt đất hơn nửa thước. Trương Thiên Ý định tung người xô đến, chợt nghe thấy một tiếng cười nhạt, Triệu Thế Hùng đã dùng trường đao làm sào chống, tung người phóng lên như một con chim lớn bay vượt khỏi tường bao cao hai trượng.

Vung đao chém người là giả, mượn lực bỏ chạy mới là toan tính của Triệu Thế Hùng. Trương Thiên Ý đoán sai ý định, vừa giận vừa bất ngờ. Hấn nhảy lên đầu tường, tập trung quan sát. Một bóng người tập tễnh đang xông ra khỏi con hẻm nhỏ, lao vào dòng người làm rõ lên những tiếng la ó hoảng sợ.

Trương Thiên Ý dù thủ đoạn đến mấy cũng không tiện giết người ngay giữa phố. Hấn do dự một thoáng, ngoảnh đầu nhìn lại, trong phường hát ngổn ngang bừa bộn y như bãi tha ma. Người bị thương còn chưa chết hẳn, nằm vật vã gãy gượng trên mặt đất. Hấn chau mày, tay vung lên, trên trời chớp chớp lóa lóa, mấy kẻ còn đương gãy gượng đều lần lượt chết rảo, mùi máu tanh theo gió tàn mát đi, hòa tan vào bóng đêm sâu thẳm.

Nhạc Chi Dương ngậy ra một lúc, chớp mắt nhìn lại, đầu tường đã trống không, chẳng còn bóng dáng Trương Thiên Ý đâu nữa.

Hai gã thiếu niên hệt như mơ phải ác mộng, trở mắt nhìn nhau rồi lục tục trèo xuống khỏi thân cây. Con hẻm này nằm sát sông Tần Hoài ít người lai vãng, hai gã vừa chạm chân xuống đất thì cảm cổ chạy thục mạng, chạy đến bên bờ sông mới quay đầu nhìn lại, trong con hẻm lập lòe ánh lửa, tiếng người huyên náo, ước chừng có kẻ vừa trông thấy Triệu Thế Hùng xông ra khỏi đây nên chạy đến xem. Trống ngực hai gã thỉnh thoảng đập mạnh, vừa rồi mà chậm chút xíu thôi thì chắc chắn đã bị người ta tóm được.

Gió sông hiu hiu thổi đến, hai gã nhớ đến những điều tai nghe mắt thấy ban nãy đều run rẩy cả người. Giang Tiểu Lưu lập cập nói:

- Nhạc... Nhạc Chi Dương, tiếp theo nên làm gì đây?

Nhạc Chi Dương cười khổ:

- Còn sao nữa, ai về nhà nấy thôi!

Giang Tiểu Lưu há hốc bảo:

- Chết... Chết nhiều người quá...

Nhạc Chi Dương nói:

- Vậy thì sao? Người muốn bắt hung thủ à?

- Phi! - Giang Tiểu Lưu mặt hầm hầm - Bắt hung thủ, khác nào tự tìm đường chết? Hai người đó, không, hai cái tên đó căn bản là yêu quái. Xúi quẩy, xúi quẩy thật, hôm nay ông đây bị sao thái tử chiếu mạng, chẳng ngờ gặp phải yêu quái! Nhạc Chi Dương, sau này có người đề cập đến thì hãy nói ông đây sang lầu Huyền Hà nghe kể chuyện, chưa từng đi xem kịch nhé.

Nhạc Chi Dương mỉm cười, quay đầu bỏ đi, đi chừng chục bước liền rút sáo ra thổi vang ráo rắt. Tiếng sáo dặt dìu cao vút như trăm sợi tơ mềm vờn nhẹ bên tai Giang Tiểu Lưu. Dòng nước bên cạnh cứ lặng lẽ trôi, trong tiếng sáo kia lại càng trở nên u tịch. Con trăng nhấp nhô ngoài đầu sóng thấp thoáng như cảnh tượng ngư long nhả châu, một cánh thuyền rẽ nước lướt qua, mái chèo khua vỡ bóng trăng ngà, làm dậy bao lung linh ánh nước.

Nhà Nhạc Chi Dương ngụ tại hạ lưu sông Tần Hoài thuộc vùng ngoại ô kinh thành, gã đi mài miết một hồi, ánh đèn sau lưng dần dần thưa thớt, con đường phía trước càng lúc càng tối tăm. Vừa rẽ qua góc tường, một bàn tay thô kệch từ bên cạnh thò ra bóp chặt lấy cổ gã.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy ngạt thở, bắt đấm dĩ vùng vẫy loạn xạ, thế nhưng bàn tay ấy cứng cáp mạnh mẽ, giãy thế nào cũng không thoát ra được. Gã chợt lấy lại bình tĩnh, nương theo kẻ nọ bước giật về sau, tránh khỏi vùng sáng đèn hướng vào một con hẻm tối như hủ nút.

Nhạc Chi Dương cảm giác cổ mình sắp gãy rời, trong phút hoảng loạn, gã bèn vơ lấy cây sáo trở tay đâm về phía kẻ nọ, chẳng ngờ bàn tay ấy lại nhả ra, đối phương lùi lại hai bước, nặng nề ngồi thụp xuống đất.

Nhạc Chi Dương lấy lại tự do, rút chân định chạy, mới phóng vài bước chợt nhận ra không có ai đuổi theo, gã nhìn không được ngoảnh đầu nhìn lại, trông thấy một bóng đen đang co rúm nơi góc tường, thờ hồn hà hồn hèn.

- Í! - Nhạc Chi Dương buột miệng kêu: - Là ông?

Kẻ nọ ngẩng mặt lên, máu me bết bết, dưới ánh trăng mờ mờ, nửa khuôn mặt của y chẳng rõ bay tuốt luốt đâu mất, phần thịt dính nơi lỗ tai đóng đưa qua lại.

- Cậu nhận ra ta? - Giọng Triệu Thế Hùng tắc nghẹn, ánh mắt lộ ra vẻ ngờ vực.

- Ta... - Nhạc Chi Dương ngây người, trầm nghĩ chuyện xảy ra trong phùng hát không thể tiết lộ, đành đáp bừa: - Ta từng thấy ông diễn tuồng.

- Diễn tuồng? - Triệu Thế Hùng cười thâm, cúi đầu than: - Không sai, cả đời ta đều đang diễn tuồng..

Nói đến đây, y chợt ngừng đầu lên, trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, lạnh nhạt bảo:

- Nhóc con, vừa rồi cậu đã có thể bỏ chạy, còn quay lại đây làm gì?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Ông bị thương rất nặng..

Triệu Thế Hùng hừ một tiếng, nói:

- Ta sống chẳng bao lâu nữa, tiếc thay chuyện lòng chưa xong, quả có chút ân hận.

- Là chuyện gì?

Lời vừa tuôn ra khỏi miệng, Nhạc Chi Dương chợt thấy hận mình vô cùng. Cái kẻ trước mặt bụng dạ độc ác, căn bản là không đáng để xót thương. Nhưng không hiểu sao nhìn y nét tuom mình mẩy, gãi lại động lòng trắc ẩn.

Triệu Thế Hùng nhìn thấu tâm tư gã, cười bảo:

- Ta đổi tên không ít chẳng kể làm gì, nhưng tên thật thì chỉ có một, chính là Triệu Ứng Long từng làm đại tướng của Trương Sĩ Thành, về sau ta bán đứng hắn quay sang giúp Chu Nguyên Chương hạ thành Bình Giang (TG: hiện là Tô Châu), còn giết luôn đứa con Trương Thiên Tứ của hắn. Ấy, chẳng khí ấy tính tình cũng ương bướng, giả như vui vẻ giao ra vật ấy thì ta đã không chém nó nhiều đao đến vậy...

Nhạc Chi Dương nổi xung thiên, mấy lần định trách móc y nhưng lời vừa dâng đến cửa miệng thì lại nuốt vào. Chỉ nghe Triệu Thế Hùng tiếp tục:

- Rất nhiều kẻ cho rằng ta phản bội Trương Sĩ Thành là vì muốn thăng quan tiến chức, nhưng họ coi thường ta quá, đừng nói muốn làm quan dưới trướng Chu Nguyên Chương không dễ dàng gì, cho dù lão có muốn ta làm ta cũng không có hứng thú...

Nhạc Chi Dương thấy y nói khoác không ngượng mồm, bực bội hỏi:

- Vậy ông có hứng thú với điều gì?

Triệu Thế Hùng bật cười, từng chữ một nhả ra:

- Võ công!

Nhạc Chi Dương sững sờ:

- Võ công à?

- Không sai! - Triệu Thế Hùng thở hắt ra một hơi: - Trên đời này có người muốn vật chất, có kẻ tham quyền thế, còn với ta, thứ cần là võ công vô địch thiên hạ!

- Vô địch thiên hạ? - Nhạc Chi Dương càng cảm thấy kỳ quái: - Thế thì có gì hay ho đâu?

Triệu Thế Hùng lắc đầu:

- Cậu không thù không oán, đương nhiên thấy không có gì hay cả, nhưng nếu cậu có một kẻ thù, võ công hiếm thấy trên đời, muốn báo thù trừ khi võ công của cậu cao hơn hẳn ta thì chẳng còn cách nào khác!

Nói đến đây, y trở nên trầm tư, đầu ngẩng lên nhìn trời ngây dại, rồi lại thở dài xa xăm kể:

- Ta vốn là người áp tiêu của Hồ Uy tiêu cục ở Thái Châu. Cha ta, Triệu Sur Ngan, là tiêu đầu trong tiêu cục với thanh Trảm Phong đao nức tiếng xa gần, bình sinh hộ tiêu chưa từng xảy ra mất mát. Cha mẹ ta sinh được ba nam một nữ, ta đứng hàng thứ hai, vào năm ta mười tám tuổi thì thiên hạ đã trở nên nhiều nhương, đường sá chẳng còn được yên ổn.

- Năm ấy, cha mang theo ta hộ tống một kiện châu báu đến Bình Giang. Vừa rời khỏi Thái Châu chưa xa, bỗng có kẻ xô ra chặn đường. Ban đầu, cha ta còn tưởng là hạng thổ phỉ nhãi nhép, bèn lấy ra hai đỉnh bạc tặng cho họ để họ nhường đường, ai ngờ tên đầu sỏ sau khi nhận bạc rồi lại ném đi, cười bảo: "Bố thí cho ăn mày à? Triệu Sur Ngan, ta biết lần này ngươi đích thân ra tay thì kiện hàng kia nhất định không tầm thường, ta gần đây túng quá, ngươi làm việc tốt chia cho ta nửa số châu báu ấy, ta lập tức đi ngay, quyết không gây khó dễ ngươi!" Tên đầu sỏ ấy biết rõ lai lịch của cha, vừa mở miệng đã đòi đến phân nửa số hàng, cha ta không khỏi giật mình truy vấn lai lịch của hắn nhưng kẻ ấy chỉ cười trừ không đáp. Có tiêu sư bất bình, nhảy lên trước khiêu chiến nhưng không chống lại được khoái kiếm của hắn ta, thoát cái đã có hai người bị thương. Ta nhìn mà ngửa mặt, đang định xông lên nhưng bị cha cản lại, người cất giọng: "Kiếm pháp túc hạ tuyệt lắm, tiếc là hơi lạ mắt, đao của Triệu mỗ đây không chém kẻ vô danh, ngươi mau báo tên tuổi đi!" Kẻ kia cười đáp: "Ta chặn đường cướp bóc cũng do tình thế ép buộc, khai tên báo họ chỉ tỏ làm nhục sư môn. Từng nghe danh "Trảm Phong Đao", đao vung ra thì chém gió chặt mây, ta ngưỡng mộ đã lâu, hôm nay vừa hay xin được chỉ giáo!" Cha ta thấy hắn kiêu pháp thành thực, ăn nói cũng không thô lỗ, biết hắn không phải hạng thổ phỉ tầm thường liền bảo: "Chỉ là danh hèn đâu đáng nhắc đến, túc hạ kiếm pháp cao minh khiến ta rất bội phục, nhưng ngươi đã thương tiêu sư bên ta, không thể cho qua được!" Nói rồi, cả hai cùng động thủ. Kẻ ấy tuy kiếm pháp nhanh nhạy nhưng chưa đủ già dặn, chưa đầy hai mươi chiêu sườn trái tay phải của hắn đã trúng đao của cha, trường kiếm cũng rơi xuống đất. Ta đứng xem bên cạnh, định nhìn cha ta bỏ xuống một đao nữa là hắn toi mạng ngay, ngờ đâu người nhảy về phía sau, bảo: "Ngươi đã thương hai vị thù hạ của ta, ta cũng chém ngươi hai đao, ta với ngươi có qua có lại, đường ai nấy đi thôi!" Kẻ ấy trừng mắt nhìn cha ta rồi bật cười quái lạ: "Triệu Sur Ngan, ngươi không giết ta, ngày sau đừng hối hận!" Cha ta cảm khái đáp: "Triệu mỗ hành xử đúng lẽ, chưa từng hối hận!" Kẻ ấy cười ha hả mà rằng: "Hay cho hành xử đúng lẽ, Triệu Sur Ngan, hai đao này ta sẽ ghi nhớ!" Nói rồi cời lấy thất lưng ném xuống đất, khập khiễng dẫn đồng bọn bỏ đi.

- Ta sốt ruột nhìn cha, oán trách: "Kẻ này ngoan cường như vậy, sao cha không một đao giết quách cho rồi?" Cha ta lắc đầu: "Kiếm pháp của hắn vô cùng cao minh, chỉ hiểm chưa học tới nơi tới chốn nên vừa rồi mới bại dưới tay ta. Người này lai lịch không nhỏ, ta giết hắn chả khó, nhưng nếu kích động đến kẻ chống lưng cho hắn chỉ sợ không dễ đối phó! Ứng Long à, con ngàn lần phải nhớ kỹ, giới bảo tiêu như chúng ta trong đầu luôn tâm niệm một chữ Nhẫn, chữ thứ hai mới là Võ, nếu cứ gặp trộm giết trộm, gặp cướp giết cướp, thì con có giết nổi toàn bộ trộm cướp trong thiên hạ này không?" Ta chẳng còn gì để nói, chợt nhìn đến sợi thất lưng rơi dưới đất, lòng nổi tò mò liền đến nhặt nó lên, chỉ thấy trên thất lưng có thêu hình một con đà long nhỏ màu bạc, bèn đưa cho cha xem. Cha ta nhìn qua bỗng nhiên sắc mặt thay đổi, lập tức nhét nó vào trong ngực không để cho ai khác trông thấy rồi gọi cả đoàn lên đường.

- Suốt dọc đường, cha ta vô cùng trầm ngâm, ta thấy cha đầy áp tâm sự, mấy lần lần la dò hỏi, người đều đáp quấy quá lảng đi. Chẳng mấy chốc thì đến Bình Giang, sau khi hoàn tất việc giao hàng, chiều ngày hôm ấy cha gọi ta đến trước mặt bảo: "Ta mới nhận được hai mối làm ăn, một chuyến đi Dương Châu, chuyến còn lại ở khá xa, mãi tận Cửu Giang ở Giang Tây. Ta cân nhắc rồi, hai chuyến hàng này đều rất quan trọng, có câu 'Đà hồ thân huynh đệ, lâm trận phụ tử bình' (*), ta không an tâm giao cho người ngoài, Úng Long à, tuy con tuổi hãy còn nhỏ nhưng đã được ta đích thân dạy dỗ, cho nên ta muốn để con đảm riêng một chuyến. Con xem, Dương Châu và Cửu Giang, con chọn đi đường nào?"

(ND chú: ý đại khái là phạm những chuyện hệ trọng thì chỉ tin người ruột thịt trong nhà)

- Ta nghe được lời này mừng quỳnh mừng quáng, theo cha đi đã biết bao đợt tiêu nhưng ta chưa từng đảm đương một mình bao giờ. Đại trưởng phu gánh việc gian khó, nếu đã nhận đi thì tất nhiên phải càng xa càng tốt, vậy nên ta hào hứng thưa: "Con đi Cửu Giang!" Cha ta gật gù: "Có chí khí! Không hổ là con trai nhà họ Triệu ta." Nói dứt bèn lôi ra một chiếc hộp bằng gỗ lim khảm ngọc, cầm nặng trĩu. Ta đoán bên trong nếu không phải kim ngân châu báu thì cũng là cổ vật quý giá, nhất thời đỡ lấy hộp gỗ mà vui mừng đến run rẩy. Cha vỗ về vai ta, căn dặn: "Chiếc hộp này cần phải giao vào ngày tám tháng năm, người nhận là Trần Tinh Sinh Trần lão gia tại hiệu trang sức Cát Tường ở đường Bắc Đại vùng Cửu Giang, con đã nhớ chưa?" Ta nhẩm lại mấy lần, âm thầm ghi khắc. Cha lại nói: "Lần đầu bảo tiêu, ta sẽ sai mấy vị tiêu sư tâm phúc đi với con, họ đều là giang hồ lão luyện, trên đường đi con cứ học hỏi nhiều vào!" Ta mừng rơn trong lòng, chỉ muốn lập tức xuất phát, bèn vâng dạ rồi xoay người rời đi. Lúc ra đến cửa, ta ngoảnh lại nhìn cha, chợt thấy người đang ngậy đại dõi theo ta, nơi khoe mắt lấp lánh ánh lệ...

Nói đến đây, Triệu Thế Hùng ngẩng đầu lên, con mắt còn lại đăm đăm ngược vọng bầu trời thoáng vẻ mông lung. Nhạc Chi Dương không nhịn được liền hỏi:

- Sao cha ông lại buồn như vậy?

Triệu Thế Hùng lặng im một lúc khẽ đáp:

- Lúc ấy ta đang con hào hứng, trông thấy thần sắc của cha cũng không suy nghĩ sâu xa mà chỉ cho rằng người lớn tuổi thường hay mềm lòng, sầu não lúc chia ly. Mà chuyến tiêu ấy thì vô cùng cấp bách, ta không dám lãng phí thời gian, thế nên chấp tối thì xuất phát. Năm đó nạn đói hoành hành, đạo tặc khắp nơi, suốt hành trình chuyến tiêu ấy gặp phải không ít trắc trở khó khăn, may nhờ đạo pháp của ta cũng có chút thành tựu, thêm tiêu sư trợ giúp đắc lực, sau cùng vào buổi chiều ngày sáu tháng năm cũng đến được đất Cửu Giang. Ngờ đâu khi đến nơi hỏi thăm, bọn ta chỉ đành kêu trời, chẳng hiểu đầu của tai nheo ra sao!

- Sao thế? - Nhạc Chi Dương ngạc nhiên: - Có kẻ cướp tiêu à?

- Không phải! - Triệu Thế Hùng lắc đầu: - Cửu Giang đúng là có con đường tên Bắc Đại, thế nhưng nơi đó chẳng có hiệu trang sức nào gọi là Cát Tường cả, càng không có cái kẻ Trần Tinh Sinh Trần lão gia!

Nhạc Chi Dương nói:

- Cha ông chắc đã nhớ nhầm rồi.

Triệu Thế Hùng thở dài:

- Người không nhớ nhầm, người chỉ nói dối thôi!

Nhạc Chi Dương càng thêm khó hiểu:

- Sao ông ấy phải nói dối?

Triệu Thế Hùng đáp:

- Ta cũng thắc mắc, cha ta trước giờ làm việc nghiêm túc, sao lại bày ra trò đùa bỡn này? Lại nhớ đến dáng vẻ của người trước khi lên đường, lòng ta càng thêm lo lắng. Lúc này có tiêu sư gợi ý, nếu đã không ai nhận hàng thì mở ra xem chuyến hàng lần này là gì. Lời ấy liền thức tỉnh ta, ta mở hộp ra xem, bên trong đầy ắp thoi vàng nén bạc, xếp phía trên còn có một phong thư do cha ta đích thân viết! Ta lấy làm lạ, mở thư ra xem một lượt, gần như muốn ngất đi.

- Trong thư ghi những gì? - Nhạc Chi Dương hỏi.

Triệu Thế Hùng thở ra một hơi, cười buồn:

- Trong thư cha ta nói, lúc ta đọc được lá thư này, người có lẽ đã chết rồi. Kẻ gây ra vụ cướp bên ngoài thành khi ấy chính là bọn lái buôn của Diêm Bang đất Thái Châu, còn con đũa long bạc kia chính là ký hiệu của bọn chúng. Bản thân Diêm Bang không đáng sợ nhưng thế lực sau lưng chúng thì không phải tay vừa, tương truyền rằng thủ lĩnh của Diêm Bang đều xuất thân từ Đông Đảo...

- Đông Đảo? - Nhạc Chi Dương thắc mắc: - Đó là gì vậy?

Triệu Thế Hùng thở dài đáp:

- Cái tên ấy bây giờ nói ra có vẻ xa lạ, nhưng ba mươi năm trước thì như sét đánh ngang tai. Năm ấy những kẻ nổi dậy phản Nguyên như Hàn Sơn Đồng, Từ Thọ Huy, Bành Oánh Ngọc đều xuất thân từ Đông Đảo mà ra, bọn họ chít khăn đỏ quanh đầu, cũng là kẻ thừa truyền thống của Hồng Đái

Quân. Hồng Đái Quân vốn do đại hiệp Vân Thủ lập ra (TG: xin xem tác phẩm Côn Luân), y vốn là đại tướng của triều Tống, vào lúc Tống diệt Nguyên hưng lên nổi dậy kháng Nguyên, khắc chế cường địch, oai danh bao trùm Hoa Hạ, về sau dùng binh thất bại, bị quân Nguyên vây ở núi Nhạn Đẳng vùng Chiết Giang. Y khổ chiến quyết không khuất phục rồi hy sinh anh dũng. Đệ tử Đông Đảo noi theo ý chí của y, luôn xem việc đánh đuổi giặc Thát là nhiệm vụ của mình, nhưng vì thế cô lực mỏng nên phải chiêu nạp đệ tử rộng rãi. Đáng tiếc đệ tử càng nhiều càng khó tránh vàng thau lẫn lộn. Ba vị Hàn, Từ, Bành mà ta đề cập ở trên đều là những vị hào kiệt quang minh lỗi lạc, tiếc rằng không giới tranh quyền đoạt lợi, kết quả đều chết trong tay những tên bại hoại của Đông Đảo. Về sau mấy kẻ tranh giành thiên hạ với Chu Nguyên Chương như Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân, Minh Ngọc Trân tuy mang tiếng là đệ tử Đông Đảo nhưng thầy đều nham hiểm, độc ác, hiểu sát vô độ, thêm vào đảo vương Đông Đảo khi ấy là Vân Xán hồ đồ bất kể đúng sai, chỉ chăm chăm nghe lời một phía, bị cuốn theo lũ cận bã ấy gây họa không ít cho chúng sinh, gần như hủy hoại toàn bộ cơ nghiệp của Đông Đảo.

Triệu Thế Hùng nhớ lại tình cảnh năm ấy quần hùng tranh đoạt, cõi lòng dậy bao đợt sóng, trầm ngâm hồi lâu mới tiếp tục:

- Mấy chuyện này kể ra dài dòng, tạm thời không nhắc nữa. Diêm Bang ở Thái Châu vốn là một lũ buôn muối lậu, chẳng hiểu vì sao cấu kết được với Đông Đảo, lập tức diêu vũ dương oai, không ai độ nổi, ở khắp vùng Dương Châu, Thái Châu có thể nói là đầy rẫy tai tiếng, chỉ vì thế lực lớn mạnh, quan phủ cũng không dám truy cứu. Ký hiệu của Đông Đảo là một con đà long màu vàng, Diêm Bang là một nhánh lẻ liền dùng đà long màu bạc làm hiệu. Lúc ấy đại đa số hành vi sai trái của Diêm Bang liên quan tới việc buôn muối lậu, nào giờ chưa từng xảy ra chuyện cướp tiêu. Theo ta phỏng đoán, việc chặn xe tiêu hôm ấy hẳn là do có kẻ trong bang làm ăn thua lỗ, không biết ăn nói sao với cấp trên nên mới nghĩ ra hạ sách này. Dè dặt cha ta không thức thời nhượng bộ, chúng cướp tiêu thất bại đánh hăm hực trở về, nhưng người trong bang vốn ti tiện hẹp hòi, hay dễ bụng thù vật, từng vì một chút hiềm khích mà giết sạch cả nhà đối thủ. Dựa vào võ công của cha ta, cao thủ Diêm Bang chưa chắc thắng nổi, tuy nhiên cao thủ Đông Đảo mà đến, tiêu cục chẳng còn cửa sống. Cha ta trông thấy ký hiệu đà long bạc, tự biết khó lòng thoát nạn, cho nên mới nghĩ ra cách sắp xếp, mượn danh nghĩa áp tiêu hồng gạt ta đi thật xa, tránh cảnh Diêm Bang nhổ cỏ triệt tận gốc. Cha biết tính khí ta cao ngạo, trong hai chuyến tiêu ấy nhất định chọn lựa Cửu Giang, đợi khi ta tới Cửu Giang nhận ra điều không ổn rồi, có muốn trở lại Thái Châu cũng không kịp nữa. Trên thư cha ta còn nói, mấy vị tiêu sư đi cùng ta đã theo người vào sinh ra tử suốt bao năm qua, người không muốn liên lụy đến họ, bảo ta đem vàng bạc trong hộp phân chia cho mọi người, dặn mọi người đi đâu thì đi, ngàn vạn lần không được quay lại Thái Châu!

- Xem xong thư ấy, ai nấy đều bi phẫn, thấy đều khóc rống lên, đòi trở về Thái Châu quyết cùng cha đồng sinh cộng tử. Nhưng ta là người đầu tiên bình tĩnh lại, thầm nghĩ kẻ thù lớn mạnh, mấy tiêu sư đây võ công có hạn, trở về rành rành là tìm đường chết, vì thế ta quát chặn mọi người, phân tiền phát bạc cho họ rồi ra lệnh giải tán, sau đó một mình một đao lên trở về Thái Châu. Nào ngờ khi vào thành dò la ta mới hay tin sét đánh, chẳng những cha ta gặp nạn mà toàn bộ người trong tiêu cục cũng chết sạch trong đêm, phòng ốc trong tiêu cục bị một mối lửa thiêu thành đất bằng, ngay cả người chị gả cách xa Dương Châu của ta cũng không may mắn thoát được, cả nhà anh rể mười hai mạng, bất kể nam nữ già trẻ đều chết tức tưởi...

Kể đến đây, Triệu Thế Hùng thờ phỉ phò, thân thể kênh cang co gập lại thành một khối, vết thương trên người y rách toạc, máu chảy dềnh ra mặt đất. Nhạc Chi Dương nhìn người đàn ông này, nghĩ đến mối thù sâu như bể của y, lòng bất giác xót xa bèn nói:

- Ông bị thương nặng lắm, ta dẫn ông đi gặp đại phu...

Nói xong định diu y dậy, thỉnh linh Triệu Thế Hùng chụp mạnh lấy cổ tay gã nhanh như chớp.

Cổ tay Nhạc Chi Dương như gãy rời, đầu muốn ngất lịm. Lúc này vẻ hung hăng trong mắt Triệu Thế Hùng bỗng dịu đi, y nhả tay ra cười khổ:

- Ta mất máu quá nhiều, tạng phủ cũng bị thương nặng, Hoa Đà có sống lại cũng chẳng cứu trị nổi. Người sắp chết, lời thường chân thật, câu chuyện này ta đã chôn chặt trong đáy lòng suốt bao năm trường, nếu không kể ra, chết chẳng nhắm mắt. Tiều huynh đệ, cậu là người tốt, người tốt làm ơn cho trót, nghe ta kể xong đã!

Nhạc Chi Dương đành bắt đắc dĩ gật đầu. Triệu Thế Hùng thờ dốc một hồi lại tiếp tục kể:

- Lúc ấy ta giận đến phát cuồng, chỉ muốn báo thù rửa hận, bèn thay áo bịt mặt lên vào tổng đường của Diêm Bang ám sát hai tên thủ lĩnh. Diêm Bang vừa kinh ngạc vừa giận dữ, sai bọn tay chân lục soát khắp thành, lại thêm hai cao thủ Đông Đảo đuổi đến. Ta và chúng đánh nhau đến suốt nửa bỏ mạng, bị trọng thương phải trốn vào núi hoang, may nhờ một vị cao tăng thu nạp, tịnh dưỡng rờn rã suốt mấy tháng mới dần khỏi. Nhưng đến khi ta xuống núi, đội quân Hồng Cân đã nổi dậy ở Trung Nguyên, nghĩa quân phía nam cũng nhao nhao hưởng ứng, Diêm Bang thay hình đổi dạng trở thành một nhánh nghĩa quân, đánh đuổi quan lại Đại Nguyên rồi chiếm đóng Thái Châu, Dương Suất.

- Kẻ thù càng lúc càng mạnh, việc báo thù cũng trở nên mịt mờ. Khi ấy đương con lừa binh, đi đến đâu cũng thấy người chạy nạn. Ta chen lẫn giữa đám nạn dân ấy mà ngẩn ngơ suốt mấy tháng. Một hôm nọ, ta đến ngoại thành Cao Bưu, chợt nghe có người kêu to: "Trương Sĩ Thành Trương đại soái đến rồi!", kèm theo đó là tiếng kèn hiệu thổi lên, một đoàn người ngựa đang tiến lại. Mấy ngày này ta đã sớm biết tới đại danh của Trương Sĩ Thành, nghe đâu hẳn đánh bại quân Nguyên, thần oai vô song, nên ta thử ghé mắt nhìn ra, chỉ thấy kẻ dẫn đầu mặc khôi vàng giáp bạc, cười trên một con ngựa trắng đang tươi cười cung tay chào hỏi bá tánh ngoài thành. Đến khi nhìn rõ được dung mạo kẻ này rồi, ta dường giận đến nổ phổi. Kẻ này phải ai đâu xa lạ, chính là tên thổ phỉ cướp tiêu dạo nọ, hiềm nỗi cha ta nhân từ không chém cho hắn một đao chết tốt để ngày nay tên cầu tặc này thủ tội lột quan, lại trở thành thủ lĩnh nghĩa quân Giang Hoài. Lúc đó lòng ta sục sôi căm phẫn, tay đã đặt lên cán đao nhưng ánh mắt bỗng bất gặp hai lão già ở đằng sau Trương Sĩ Thành, hai lão đều là cao thủ của Đông Đảo, cũng chính là kẻ đã thương ta ngày trước. Ta thấy tình hình như vậy, hiểu rằng giết Trương Sĩ Thành không xong, đành tạm thời âm thầm chịu đựng.

- Từ đó trở đi, ta liên tục nghĩ cách báo thù, nghĩ tới nghĩ lui, nhớ lại cha ta từng nói rằng: "Giới báo tiêu như chúng ta, trong đầu luôn tâm niệm một chữ Nhẫn, chữ thứ hai mới là Vô." Hiện tại, dựa vào võ công thì chẳng thể báo thù, vậy thì chỉ có thể bằng chữ Nhẫn mà bày kế sách. Xưa, Việt Vương Câu Tiễn liêu thân làm nô bộc phục vụ cho Ngô Vương Phù Sai, về sau tích tụ và đúc kết mười năm cuối cùng cũng chiếm được nước Ngô để báo thù rửa nhục. Đối mặt với cường địch như thế, nếu ta chỉ chăm chăm báo thù, chẳng phải không tự lượng sức hay sao? Nghĩ đến đây, ta đã thông suốt tư tưởng, hôm sau liền bán đi báo đao tổ truyền để rèn lại một thanh đại quan đao nặng tám mốt cân, đổi tên thành Triệu Thế Hùng, đầu quân dưới trướng Trương Sĩ Thành, từ hạng tiêu tốt dần dà ngổi lên, nhiều lần xông pha chiến đấu lập được công trạng. Hơn một năm sau, tên tuổi "Khoái Tai Đao" lan xa, gây

được sự chú ý của Trương Sĩ Thành. Khi ấy, dung mạo ta đổi thay, đao dùi cũng không phải của tổ truyền, Trương Sĩ Thành chẳng những không nhận ra mà ngược lại còn giúp ta thăng quan tiến chức. Nhờ trời cao có mắt, về sau hần bị quý ám xem ta là tâm phúc, để ta làm thống lĩnh thân quân dưới trướng của hần.

Nhạc Chi Dương sốt ruột hỏi:

- Rồi ông ám sát hần ư?

- Không! - Triệu Thế Hùng lắc đầu: - Lúc đó nếu ta giết hần thì quả là dễ như trở bàn tay, nhưng giết hần rồi lại nảy ra thêm những tên đầu lĩnh khác của Diêm Bang thay thế thì cũng vậy; hơn nữa kẻ thù của ta không chỉ mỗi Diêm Bang mà còn có Đông Đảo, muốn báo thù thật sự chỉ có thể khiến cho Trương Sĩ Thành nước mất nhà tan. Mà cho dù có như thế cũng lắm cũng chỉ hủy đi Diêm Bang ở Thái Châu, Đông Đảo ở đằng sau chẳng rụng một sợi lông cọng tóc nào. Giữ lại suy nghĩ này, ta tiếp tục ẩn nhẫn chờ thời, đúng vào lúc ấy, trời ban cho ta một cơ hội.

- Là cơ hội gì? - Nhạc Chi Dương tò mò.

Triệu Thế Hùng cười đắc ý:

- Sau khi Trương Sĩ Thành đẩy lui quân Nguyên ở Cao Bưu đã ngấm ngầm trở thành đầu tàu của nghĩa quân phương nam. Hần tự mãn, thừa thắng chiếm lấy đất Bình Giang, kẻ này bụng đầy mưu toan nhưng tiếc là thiếu đi chí lớn, chẳng nghe lời xằng bậy từ đâu mà quyết định đóng đô tại Bình Giang. Phù Bình Giang đường sông ngang dọc, trên bộ cây mọc um tùm, thủy quân bên địch mà đến thì chẳng chạy đâu khỏi. Xưa rày, ngoại trừ Ngô Vương Phù Sai, chưa có một triều đại nào chọn nơi đây để đóng đô, Phù Sai làm vua thất bại cũng bởi không chịu nghe theo lời khuyên. Ta lấy ngạo khí của Câu Tiễn, áp ủ ý chí phá Ngô, biết rõ hành động lần này không ổn nhưng cũng không tiện vạch trần. Chẳng bao lâu sau, Trương Sĩ Thành tự xưng Ngô Vương ở Bình Giang, ngày kế sau khi hần xưng vương bỗng đâu xuất hiện một vị đạo sĩ trẻ, thần thái vênh vác, bảo muốn gặp Ngô vương Trương Sĩ Thành.

- Ta thân làm thống lĩnh cảm vệ, thấy y lời lẽ vô lễ, vốn muốn đuổi đi, dè dặt người đó rút ra một phong thư bảo: "Người giao bức thư này cho Ngô vương, ngài xem qua chắc chắn sẽ muốn gặp ta!" Ta thấy y tự tin tràn trề, thầm cảm thấy lạ, bèn sai người trông chừng đạo sĩ để ta đích thân mang thư vào cung. Đến một nơi vắng vẻ, ta len lén mở thư ra xem...

- Trời ạ! - Nhạc Chi Dương thốt lên: - Thư bị mở rồi, Trương Sĩ Thành lẽ nào không phát hiện?

Triệu Thế Hùng lắc đầu đáp:

- Ta nuôi kẻ phục thù, hễ là thư quan trọng ta đều phải xem qua bằng hết, cho nên tự ta có cách thức riêng khiến cho bì thư không bị rách cũng có thể xem được nội dung bên trong. Khi ấy ta liếc qua bì thư, bên trong chỉ có một tờ giấy, mặt trên ghi bốn chữ: Linh Đạo Thạch Ngự!

- Linh Đạo Thạch Ngự? - Nhạc Chi Dương mù mờ: - Đó là gì vậy?

Triệu Thế Hùng chăm rãi kể:

- Lúc đó ta cũng không biết ý nghĩa bốn từ này, cho nên đọc thư lại như cũ rồi giao cho Trương Sĩ Thành. Nào ngờ hần vừa mở thư ra xem thì trước tiên kinh ngạc, kẻ đó lộ vẻ vui sướng. Ta đứng bên liếc thấy, trong lòng hết sức bồn chồn, kẻ này trước nay vui buồn không thể hiện, vì sao trông thấy bốn từ này lại bộc lộ cảm xúc như vậy? Trương Sĩ Thành xem qua mấy lượt, trịnh trọng cất thư vào người, dặn ta triệu kiến vị đạo sĩ nọ. Gặp đạo sĩ rồi, hần lần đầu tiên xưa ta ra ngoài, rất lâu sau mới lệnh đạo sĩ lui ra rồi gọi ta vào hỏi: "Thế Hùng, ta đối xử với người thế nào?" Ta đáp: "Bệ hạ đối với thần còn hơn cả cha mẹ, tiểu tướng có chết trăm lần cũng không đủ đền đáp." Ta vì muốn báo thù nên cố tình xưng xoe nịnh nọt, nhưng Trương Sĩ Thành lại nghe rất bùi tai, hần nói: "Thế Hùng, người thay ta làm một việc, việc này chỉ có ta và người biết, không được để người thứ ba biết!" Ta đáp: "Bệ hạ đã căn dặn, tiểu tướng quyết không từ chối!" Trương Sĩ Thành nói: "Tên đạo sĩ ấy người đã thấy rồi, tối đêm nay, người dẫn binh sĩ theo y đến Huyền Thiên quán ngoài thành Hồ Khẩu, mang về cho ta một món đồ. Sau khi lấy xong, giết chết tất cả đạo sĩ kể cả kẻ đứng ngoài cửa kia, không chừa một ai!" Ta thấp thóm hỏi: "Món đồ cần lấy có hình dạng thế nào?" Trương Sĩ Thành ngần ngừ một lúc, nhỏ giọng bảo: "Hình dạng ra sao ta cũng không rõ, nhưng đạo sĩ ngoài cửa chắc chắn biết. Nhớ kỹ, sau khi xong việc giết người diệt khẩu, không để sót một tên đạo sĩ nào!"

Nhạc Chi Dương tức tối:

- Tên Trương Sĩ Thành ấy đúng là không ra gì!

Triệu Thế Hùng nói:

- Người làm chuyện lớn không cầu nệ tiểu tiết, nếu không nham hiểm độc ác thì một kẻ buôn muối lậu như y sao có thể hiển lộ tài năng, lập đất xưng vương cho được? Thật ra, mấy chuyện như vậy ta cũng đã thay hần làm không ít, duy chỉ có lần này là kỳ lạ nhất. Ta dẫn binh mã và đạo sĩ xuyên màn đêm thẳng tiến đến Hồ Khẩu, bao vây kín cả Huyền Thiên quán. Tiểu đạo sĩ trông thấy quán chủ của Huyền Thiên quán liền đánh tiếng báo hần giao ra Linh Đạo Thạch Ngự. Vị quán chủ ấy đạo hiệu là Ánh Chân, dáng vẻ ôn hòa nhã nhặn, vốn là người theo đạo. Hần thấy tình hình như vậy, tự biết không thể kháng cự, vì vậy bưng ra một cái hộp bằng gỗ đỏ nói với ta rằng: "Nghịch đồ mờ mắt vì tiền, tiết lộ bí mật của bản quán, quả là đáng giận đáng trách. Thế nhưng vật này chẳng qua chỉ là di vật của cao nhân đời trước để lại, Ngô Vương dù chiếm được nó cũng chẳng dùng được, vì một thứ vô dụng mà tổn hại sinh mạng người khác không phải hành động của bậc trí nhân, hy vọng tướng quân lấy nó rồi sẽ không gây khó dễ cho bản quán nữa."

- Lúc Ánh Chân đạo nhân nói những lời ấy, thần sắc rầu rầu u uẩn, đủ thấy hần thấu hiểu sự đời, biết rõ người đến không có ý đồ tốt. Ta đón lấy hộp mở ra xem, bên trong có đặt một viên đá chạm khắc phỗng theo hình cá, nhìn qua không thấy điều gì khác lạ. Vì vật này mà giết hết đám đạo sĩ há chẳng phải chuyện bé xé ra to ư? Nhưng khi ấy ta chưa báo được thù, không tiện chống lệnh vua, liền hỏi tiểu đạo sĩ: "Là nó đây à?" Tiểu Đạo sĩ mặt mày hớn

hờ, luôn mồm: "Phải, phải..." Lời còn chưa dứt, đại đao của ta đã vung lên chém đứt đầu y.

Nhạc Chi Dương nghe đến đây buột miệng hô khẽ, Triệu Thế Hùng liếc gã thờ dãi:

- Tiếp theo đó là giết người phóng hỏa, hơn một trăm đạo sĩ trong quán gần như chết không còn một mống, chỉ có Ánh Chân đạo nhân võ công không tồi, cố mở đường máu thoát khỏi trùng vây. Ta có ý bảo tướng sĩ lui ra để mình đích thân đuổi theo. Đuổi đến bên suối Hồ Bào, lão đạo nhân ấy trúng thương nặng, chịu không nổi ngã quỵ xuống. Ta thấy xung quanh không có ai bèn đưa hắc giấu vào một chỗ bí mật còn mình thì quay trở lại vương cung bẩm báo kết quả. Sau khi giao nộp Thạch Ngự, Trương Sĩ Thành căn đi dặn lại bảo ta không được tiết lộ việc này ra ngoài. Ta giả là đồng ý rồi lặng lẽ rời khỏi cung vua, tìm đến nơi ẩn náu của Ánh Chân đạo nhân. Lúc đến nơi, lão đạo nhân đã hồi tỉnh. Ta hỏi thăm lai lịch của Thạch Ngự, hắc ban đầu sắc mặt dửng dưng, ngậm mồm không đáp. Về sau ta mất hết kiên nhẫn, đành kể ra mối thù với Trương Sĩ Thành. Hắc lẳng lặng nghe kể xong, một lúc sau mới lên tiếng: "Lệnh tôn Sư Ngạn có duyên gặp ta một lần, thăm cảnh nhà ông ấy ta cũng có nghe qua, nếu quả thật tặc hạ không nói ngoa mà đã chịu đựng nhân nhục để báo thù cho người nhà, quả là có khí khái của hiệp sĩ đời trước. Thôi được, ngươi hãy lập lời thề, sau này khi thời cơ đến hãy giết chết Trương Sĩ Thành rửa thù cho đạo sĩ bốn quán."

- Ta nghe thấy lời này, tức khắc quỳ xuống tuyên thệ. Lúc này Ánh Chân mới nói: "Viên Linh Đạo Thạch Ngự ấy vốn có từ đầu nhà Tống, khi ấy Đông Đào còn chưa sáng lập, tổ sư trên đảo là Thích Ấn Thần xuất thân nhà Phật, về sau hoàn tục. Ông ta một thân võ công gồm thấu hai nhà Phật-Đạo, thêm vào tư chất cực cao, chưa đến bốn mươi tuổi đã sáng chế ra hai pho võ công thần kỳ là "Triết Long Miên" và "Vô Tướng Thần Châm", đánh khắp thiên hạ không có đối thủ. Thích Ấn Thần tự phụ tài cao, lập một tấm bia trước cổng nhà, bề mặt có khắc: "Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, Thế Gian Vô Song Đạo"

Nhạc Chi Dương bật thốt:

- Người này mạnh mẽ thật!

- Ông ta tuy mạnh mẽ nhưng võ công thì đúng là lợi hại. Lúc ấy trong võ lâm không ai dám phản đối. Hơn một năm sau, có một vị đạo nhân đến trước cổng Thích phủ, y quan sát tấm bia một hồi, bất chợt vung ngón tay lên, thêm vào một nét ngang bên dưới chữ Nhất, lại nhẹ bời đi chữ Song, sửa ra chữ Túc, cứ vậy mà biến thành câu: "Thiên Hạ Đệ Nhị Nhân, Thế Gian Vô Túc Đạo", ý nghĩa toàn bộ thay đổi, phần nhiều là mang ý châm biếm...

- Chỉ dùng tay thôi à? - Nhạc Chi Dương hít vào một hơi lạnh, hét lên: - Không thể nào!

Triệu Thế Hùng cười:

- Cậu tuổi còn nhỏ, nhiều chuyện chưa biết rõ. Trên thế gian này đầy rẫy kỳ nhân dị sĩ, với người thường mà nói dùng tay không khắc đá là điều không tưởng, nhưng theo ta biết, thuở ấy tồn tại ba vị cao nhân có khả năng làm được chuyện này. Lúc vị đạo nhân khắc chữ, Thích Ấn Thần vốn không có ở nhà, nhưng người trong phủ của ông ta biết phân biệt tốt xấu, trông thấy thủ pháp của đạo nhân tự biết không phải địch thủ, bèn dò hỏi lai lịch. Đạo nhân tự xưng là Linh đạo nhân, lang thang đến nơi đây và trọ lại Thừa Hoàn quán gần đó ba ngày, trong vòng ba ngày nếu Thích Ấn Thần có thể về kịp thì đến Thừa Hoàn quán gặp y.

- Đạo nhân kia nói xong thì nghênh ngang bỏ đi. Thích Ấn Thần nhận được bồ câu đưa thư, ngày đêm lên đường, cuối cùng trước hẹn ba ngày cũng đến kịp Thừa Hoàn quán. Ông ta còn chưa vào cửa, một vị đạo đồng đã tiến lên thưa: "Linh đạo trưởng nhờ ta chuyển lời của người rằng: Thần nhân võ công, thánh nhân vô danh, bản đạo không dám cậy mình thần thánh, bản thân lại là kẻ xuất gia, chẳng thiết phô trương tên tuổi, cho nên bố trí một gian phòng kín chỉ có Thích tiên sinh và bản đạo so tài, hôm nay dù thắng dù thua thế nào hai phía đều không được công khai lan truyền. Nếu Thích tiên sinh đồng ý thì xin mời người vào trong, nhọc bằng không xin người quay về cho!"

- Thích Ấn Thần nghe xong lập tức đồng ý. Rất nhiều người trong giang hồ tụ tập đến xem náo nhiệt, nghe thấy lời này ai ai cũng thất vọng, chỉ đành chầu chực ở bên ngoài, đưa mắt nhìn theo Thích Ấn Thần tiến vào gian phòng kín. Cứ ngỡ hai người đánh nhau sẽ nghiêng trời lệch đất, nào hay chờ cả buổi trời mà trong phòng cứ lặng phăng phắc. Chừng hơn nửa giờ sau, Thích Ấn Thần mới bước ra ngoài, sắc mặt ông ta hờ hững không rõ giận vui, cũng chẳng thêm ngó đến mọi người xung quanh mà đi thẳng về nhà, đóng chặt then cửa không trở ra nữa. Đám võ nhân khi đó râm ran bàn tán xem xem hai người ai thắng ai bại nhưng chẳng kẻ nào tưởng tận được nguồn cơn sự thật bên trong. Sáng hôm sau, có người bỗng phát hiện ra tấm bia phía trước cổng Thích phủ đã biến thành một đồng đá vụn tự khi nào, trong phủ vườn không nhà trống, trên dưới mấy chục người nhà họ Thích chẳng biết đã bỏ đi đâu mất. Kể từ đạo đó, Thích Ấn Thần tuyệt tích vô lâm, trên giang hồ cũng không còn nghe thấy tăm hơi nữa. Mãi mấy chục năm sau, người trong giang hồ mới hay tin Thích gia rời bỏ Trung Thổ sang tận hải ngoại, đến đảo Linh Ngao ở biển Đông.

- Thích Ấn Thần thua ư? - Nhạc Chi Dương hỏi.

- Không rõ! - Triệu Thế Hùng khề lắc đầu: - Vì hai người đã có giao kèo trước, cho nên thắng bại của trận chiến ấy trở thành một đề tài li kỳ trong võ lâm. Từ đó Thích Ấn Thần bỏ ra hải ngoại, Linh đạo nhân cũng mai danh ẩn tích, đến trăm năm sau mới có người vô tình phát hiện ra di thể của ông ta trong một hang động ở núi Vương Ốc. Bên cạnh di thể có đặt một con cá bằng đá, trên mặt đất là hai hàng chữ lớn dùng chỉ lực khắc xuống: "Nang Quát Thiên Địa Chi Bảo - Hi Di Vi Diệu Chi Đạo." Sau khi Linh Đạo Thạch Ngự xuất hiện đã làm dậy lên một trận gió tanh mưa máu, nhưng phàm những kẻ có được Thạch Ngự, chưa một ai có thể khám phá ra bí mật của nó cả. Nó cùng với Thuần Dương Thiết Hạp (TG: xin xem tác phẩm Côn Luân) được xưng tụng là hai báu vật bí ẩn nhất huyền môn. Sau bao lần sang tay đổi chủ, vật này không biết lưu lạc về đâu, mãi đến khi Huyền Thiên quán có tên phản đồ muốn cạy nó thăng quan phát tài, Linh Đạo Thạch Ngự mới xuất hiện lại lần nữa...

Nói đến đây, Triệu Thế Hùng thờ dốc không ngừng, một lúc sau mới lấy lại hơi kể tiếp: "Khi ấy ta nghe được mấy lời này, lòng mừng đến phát cuồng. "Tiên Vực Công" mạnh như thế nào thiên hạ đều biết, sau Thích Ấn Thần, cao thủ luyện thành công phu này của Đông Đào chỉ có một. Nếu đúng là Linh đạo nhân thắng được Thích Ấn Thần, vậy thì võ công của ông ta còn trên cả "Tiên Vực Công", ta mà luyện thành võ công của ông ta nhất định có thể cạnh tranh sòng phẳng với cao thủ Đông Đào. Nghĩ đến đây, ta im lặng trầm trầm nhìn Ánh Chân đạo nhân. Hắc cười thầm mà rằng: "Ta biết tông người đang nghĩ gì, ta còn sống trên đời này khó tránh để lộ bí mật của người. Triệu lão đệ, hãy nhớ kỹ lời mình thề, báo thù cho đệ tử bốn quán!" Nói xong, hắc gượng dậy húc đầu vào một tảng đá lớn.

Nhạc Chi Dương nghe đến đoạn này, lòng tràn đầy thương cảm, không nịn được buông tiếng thở dài, chỉ nghe Triệu Thế Hùng kể tiếp:

- Ta chôn cất thi thể của Ánh Chân xong liền vội vã trở về vương cung. Trên đường đi ta suy đoán Trương Sĩ Thành xuất thân từ Đông Đảo, hẳn nhiên biết được lai lịch của Linh Đạo Thạch Ngư. Hẳn sai ta đi lấy Thạch Ngư lại không muốn cho người ngoài hay biết, ý đồ chẳng qua chỉ là muốn luyện thành võ công của Linh đạo nhân để tiện bề thoát khỏi sự quản thúc của Đông Đảo. Đồi lại khi xưa, ta nhất định sẽ tiết lộ tin tức, kích động cho hai bên chém giết lẫn nhau, nhưng vì để lấy được Thạch Ngư, ta lại một lần nữa nhẫn nhịn không nói. Tuy nhiên, sau khi chiếm hữu Thạch Ngư rồi, Trương Sĩ Thành lại cất giấu nó quá kỹ, mấy lần ta lên vào phòng riêng của hắn đều không phát hiện ra dấu vết của Thạch Ngư.

- Mấy năm tiếp theo đó, Chu Nguyên Chương thân võ trời ban, lần lượt tiêu diệt sạch quân hùng thiên hạ, sau khi đánh bại Trần Hữu Lượng lại dụng binh hướng sang Trương Sĩ Thành. Trương Sĩ Thành càng đánh càng bại, chẳng bao lâu sau Bình Giang bị vây hãm, hắn lâm vào thế cùng đường. Trước khi thành bị phá, hắn mang toàn thể gia quyến lên lầu Tề Vân, tự tay rung rung châm lửa thiêu chết hết vợ con. Hừ, trò hề này của hắn có thể gạt được người khác chứ không gạt được ta, hắn thiêu chết toàn là nữ quyến, còn hai thằng con Trương Thiên Tứ và Trương Thiên Ý của hắn vốn không có mặt. Trương Sĩ Thành không cam tâm đoạn tử tuyệt tôn, tìm hai tên quý thể mạng khóa lấp vào trong đó, thiêu chúng đến cháy trụi mặt mũi, lại âm thầm giấu con trai mình tại dân gian, đợi khi chiến sự lắng xuống mới tìm cơ hội đưa chúng trốn khỏi Bình Giang. Sau khi thành Bình Giang bị phá, ta lục tung vương cung cũng không tìm ra Linh Đạo Thạch Ngư, thậm chí Trương Sĩ Thành coi vật này như chí bảo, giữa lúc thành bị hạ chắc đã đưa cho con trai mang theo. Vì thế, ta tìm đến nơi hai đứa chúng nó ẩn náu, nhưng chỉ gặp mỗi Trương Thiên Tứ, sau này mới biết Trương Thiên Ý cũng ở trong nhà nhưng nấp trong một chum nước bên cạnh. Đáng tiếc là thời gian cấp bách, ta không tiện lục soát cẩn thận, chỉ nhắm nhe tra hỏi Trương Thiên Tứ nơi cất giấu Thạch Ngư. Thằng nhóc ấy thà chết không nói, ta đành phải chém nó từng đao một, chém đến đao thứ hai mươi một, nó chịu đau không nổi cuối cùng cũng khai báo sự thật. Sau khi ta có được Thạch Ngư liền giết Trương Thiên Tứ diệt khẩu...

Nhạc Chi Dương nghe kể đến đoạn này, lòng nảy sinh ác cảm, hừ lạnh một tiếng. Triệu Thế Hùng liếc gã, điềm nhiên nói:

- Ta vốn cho rằng chuyện này không ai biết đến, ngờ đâu trên đời chẳng có chuyện gì là kín kẽ, câu chuyện Thạch Ngư lại truyền đến tai Chu Nguyên Chương. Khi ấy ta vô cùng khó hiểu, giờ đây ngẫm lại, tin tức đó hẳn là do Trương Thiên Ý truyền ra. Chu Nguyên Chương muốn ta giao nộp Thạch Ngư, ta đành phải bỏ trốn suốt ngày suốt đêm. Chu Nguyên Chương lòng bất ta khắp thiên hạ, nhưng y ngờ sao được gan ta lớn tày trời, dám ngang nhiên diễn tuồng xướng kịch ngay dưới mũi của y. Khả, ta đóng vai Quan Công hai mươi năm trời, cho đến trước đêm nay, chẳng một ai biết được chân tướng của ta cả.

Nói đến chỗ đắc ý, Triệu Thế Hùng cười lên ha hả, mới cười đâu hai tiếng y lại đột nhiên thở gấp, bật họ khùng khục.

Nhạc Chi Dương hỏi:

- Trương Sĩ Thành thì sao, lần này ông đã giết hắn ta ư?
- Không!

Triệu Thế Hùng cười gằn, máu thịt trên mặt đùn thành một khối trông vô cùng gớm ghiếc.

- Ta nhin nhục nhiều năm như vậy, một đao giết hắn chẳng phải quá dễ dàng cho hắn à! Hắn khi đó cùng đường mạt vận, định treo cổ tự tử. Nhưng hắn càng muốn chết, ta càng không để cho hắn được toại nguyện. Ta cắt đứt dải lụa trắng, bắt sống hắn giao vào tay Chu Nguyên Chương. Chu Nguyên Chương giày vò hắn suốt hai ngày mới hạ lệnh treo cổ. Tiếc làm sao, khi ấy ta đã từ chức bỏ trốn, không thể tận mắt chứng kiến vẻ mặt của hắn trước khi chết.

Nhạc Chi Dương trầm nghĩ, Trương Sĩ Thành một đời oai hùng lại chết uất ức như vậy đúng là đáng buồn đáng tiếc, nhưng nhớ đến hắn lạm sát người vô có xem như cũng đáng phải chịu báo ứng. Gã ngẫm vậy bèn hỏi:

- Vậy là võ công của Linh đạo nhân ông cũng chưa học được đúng không? Bằng không, sao đến nỗi toi tã như vậy?

Triệu Thế Hùng hừ một tiếng, đánh giọng:

- Ban đầu ta tự phụ tài trí của mình, nghĩ rằng năm dài tháng rộng nhất định có thể phá giải bí mật của Thạch Ngư, đâu dè ba mươi năm qua rồi vẫn không cách nào làm được! Đã không luyện thành võ công của Linh đạo nhân, ta không thể trả thù được Đông Đảo, đây chính là tâm sự cuộc đời ta, cũng là nguyên nhân ta kể chuyện này cho cậu!

Nhạc Chi Dương lấy làm lạ:

- Việc này liên quan gì đến ta chứ?

Triệu Thế Hùng hé ra một nụ cười:

- Cậu bé ngoan, ta đem Linh Đạo Thạch Ngư tặng cho cậu, cậu hứa với ta, sau này có ngày luyện thành võ công trên Thạch Ngư hãy thay ta trả thù Đông Đảo.

Nhạc Chi Dương ngờ ra, lắc đầu đáp:

- Ta không cần Thạch Ngư, càng không muốn giúp ông giết người!

Triệu Thế Hùng nổi xung:

- Vì sao? Cậu không muốn vô địch thiên hạ à?

Nhạc Chi Dương mỉm cười, quay người định bỏ đi, chợt nghe Triệu Thế Hùng phát ra một tràng rên rĩ. Nhạc Chi Dương thấy y mình mẩy đầy thương tích, cõi lòng mềm lại bèn nói:

- Triệu tiên sinh, ông đừng hung hăng nữa, tìm đại phu vẫn quan trọng hơn.

- Được! - Triệu Thế Hùng hồn hển đáp. - Cậu đỡ ta lên nào!

Nhạc Chi Dương giơ tay định dìu y dậy, thỉnh lình Triệu Thế Hùng chụp lấy cổ tay gã kéo về phía trước. Nhạc Chi Dương không kịp được thế ngã dúi vào lòng y, chưa kịp giẫy ra đã nghe tiếng Triệu Thế Hùng cười khẩy bên tai:

- Cậu càng từ chối, ta càng muốn cho cậu. Nói cậu biết, Thạch Ngự nằm ở... dưới đáy góc tường phía đông nam của phường hát!

Dứt lời, y cất tiếng cười sang sảng, cười được mấy tiếng chợt ngoẹo đầu lên bờ tường gục chết.

Nhạc Chi Dương dùng sức vùng thoát khỏi tay y, chỉ thấy Triệu Thế Hùng đôi mắt tròn trũng, khóe môi vương một nụ cười quái dị, xem ra đến lúc chết vẫn không giảm bớt vẻ hung tợn đáng sợ. Trái tim Nhạc Chi Dương bỗng thon thót đập mạnh, gã xoay người chạy vọt ra đầu hẻm, ngơ đầu mới chạy được mấy bước, trước mặt bỗng xuất hiện một người, áo trắng nhuộm máu, mặt ngọc râu dài, hông giắt một viên minh châu lạnh lẽo phản chiếu ánh trăng.

Nhạc Chi Dương nhìn đến người nọ bất giác thụt lùi hai bước. Trương Thiên Ý chả buồn liếc mắt đến gã, ánh mắt rơi trên người Triệu Thế Hùng, lặng lẽ hồi lâu mới lạnh lùng cất tiếng:

- Lão ta chết rồi à?

Chữ "Lão" vừa cất lên, người còn đang ở đầu hẻm, lời chưa dứt hẳn Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một cơn gió phát qua, Trương Thiên Ý đã đến ngay phía trước thi thể Triệu Thế Hùng.

Nhạc Chi Dương lòng đầy sợ hãi, ấp úng đáp:

- Ta... Ta không rõ!

Trương Thiên Ý hừ một tiếng, rút thanh nhuyễn kiếm vun xoẹt xoẹt hai tiếng, cắt lia đôi chân của Triệu Thế Hùng, vết cắt sắc lẹm nhưng chẳng còn chút máu nào chảy ra.

Máu đã cạn khô, người cũng lìa trần, Trương Thiên Ý nhìn kẻ thù một đời của mình, lộ vẻ chán chường. Hắn liếc mắt nhìn ra, chợt thấy Nhạc Chi Dương đang men theo bờ tường định lẩn ra ngoài, bèn cười lạnh một tiếng, trầm giọng quát:

- Muốn chuồn hả? Ngươi thử xem!

Chân cẳng Nhạc Chi Dương cứng đờ, trống ngực đập mạnh, đối phương xuất quỷ nhập thần, muốn trốn khỏi tay hắn vốn dĩ không có cách nào. Ánh mắt của Trương Thiên Ý lại hướng về thi thể, trường kiếm cất lên loạt xoạt cắt đứt y phục bên dưới, hắn đưa tay lên sờ nhưng không tìm thấy gì, ngẫm nghĩ một lúc bèn hỏi:

- Thằng nhóc, trước khi lão chết có nói gì với ngươi không?

Nhạc Chi Dương cố lấy lại bình tĩnh, đáp:

- Ông kể về thân thế của ông.

Trương Thiên Ý hừ một tiếng, lại hỏi:

- Vậy ra ngươi đã biết ta là ai rồi?

Nhạc Chi Dương nghe thấy giọng hắn chẳng lành, không khỏi hoảng hồn hoảng vía. Trương Thiên Ý lại hỏi:

- Ngoài mấy việc này ra, lão còn nói gì nữa?

Nhạc Chi Dương định đem chuyện Thạch Ngự ra kể, nhưng ngẫm lại, Triệu Thế Hùng bắt khách xem đồ kiếm phát xuất từ ý muốn tự bảo vệ bản thân, còn tên quý tộc nọ này trước khi đi lại giết toàn bộ người sót lại, so với Triệu Thế Hùng còn ác độc hơn gấp bội, nếu thật sự trên Thạch Ngự có chứa võ công tuyệt đỉnh, tên này một khi luyện thành chẳng biết sẽ hại chết bao nhiêu mạng người nữa. Nghĩ đến đây, gã chối quanh co:

- Không, không nói gì cả!

- Nói láo! - Trương Thiên Ý quay phắt đầu lại, ánh mắt sắc lẹm. - Ngươi nói láo!

Nhạc Chi Dương cười phì:

- Ngài không tin thì thôi!

Trương Thiên Ý nheo mày quan sát thiếu niên rồi ơ hờ bảo:

- Nói vậy, ngươi sống cũng chẳng còn ích lợi! Ngươi đã biết thân phận của ta, sao có thể để ngươi tồn tại trên đời này được!

Nhạc Chi Dương thất kinh, vội chữa:

- Ông chỉ nói về ông, có nhắc gì đến ngài đâu!

Trương Thiên Ý cười lạnh:

- Ngươi cho là ta sẽ tin hả?

Nhạc Chi Dương thoát nghĩ, tên quỷ đòi nợ này giết gã dễ như vè một con kiến, nhưng nếu nói ra nơi cất giấu Linh Đạo Thạch Ngự, gã lại không cam lòng chút nào. Nhạc Chi Dương bỗng nảy ra một ý, cao giọng bảo:

- Ta nhớ ra rồi, đúng là ông có nói về một vật quan trọng gì đó đang giấu trong Từ Cẩm Thành!

- Từ Cẩm Thành? - Trương Thiên Ý sững người: - Lão ta bảo ở trong Từ Cẩm Thành?

- Phải đó! - Nhạc Chi Dương gật đầu thật lực: - Chuẩn khỏi cần chỉnh!

Trương Thiên Ý cười lạnh:

- Giỏi cho thằng nhóc, dám ba xạo à?

Nhạc Chi Dương giật thót người, buột miệng thốt:

- Ta có xạo đâu!

Trương Thiên Ý thấy gã hoảng đến đỏ mặt tía tai, dáng vẻ không giống như giả bộ, lại nghĩ gã tuổi còn nhỏ, trong lúc khẩn cấp chẳng thể chế ra cái ý tưởng về Từ Cẩm Thành như vậy. Triệu Thế Hùng là trùm bịp bợm, có lẽ đã đem giấu Linh Đạo Thạch Ngự vào hoàng cung thật, nơi ấy cấm vệ nghiêm ngặt, đất rộng người thưa, quả là một nơi lý tưởng để cất đồ.

Trương Thiên Ý lấy bụng ta suy bụng người, đã tin đến mấy phần, lại hỏi:

- Được, vậy lão ta có nói là ở chỗ nào trong Từ Cẩm Thành hay không?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Có chứ!

Trương Thiên Ý hờ hững hỏi:

- Nơi nào?

Nhạc Chi Dương cười tiếp lời:

- Vừa nãy ngài định giết ta, ta nói ra địa điểm rồi chẳng phải lập tức đi đòi nhà ma ư?

Trương Thiên Ý nổi giận, trừng trừng nhìn gương mặt cười cợt của Nhạc Chi Dương, hận không thể phát cho gã một chưởng chết toi. Nhưng hắn dốc lòng lấy được Thạch Ngự, Triệu Thế Hùng chết rồi, chỉ còn thiếu niên này là manh mối duy nhất. Cân nhắc tới lui, hắn đành bấm bụng nuốt giận, bày ra một khuôn mặt tươi rói:

- Vừa rồi ta nói đùa ấy mà, nhóc à, ngươi nói ra nơi cất giấu, ta sẽ lập tức thả ngươi đi.

Nhạc Chi Dương cười khi khi, học theo giọng điệu ban nãy của hắn:

- Ngài cho là ta sẽ tin hả?

Trương Thiên Ý vun kiếm đâm xoạc đến, ngực Nhạc Chi Dương bỗng lạnh toát, nhói nhói đau. Gã cúi nhìn xuống, mũi kiếm đã xuyên rách cả áo, đâm ngập vào da đến nửa phân, chỉ nghe Trương Thiên Ý ròn rợn nói:

- Nhóc con, mau thành thật khai báo, bằng không ta moi tìm ngươi ra cho chó xoi!

Hơi kiếm lạnh lạnh ập đến, máu trong người Nhạc Chi Dương trở nên rét buốt như thể lọt vào hố băng. Gã đã từng chứng kiến thủ đoạn của Trương Thiên Ý, thăm biết nếu nói ra sự thật sẽ lập tức ăn ngay một kiếm xuyên tâm, tức thì hít sâu một hơi, run rẩy bảo:

- Nói ra cũng chết, không nói cũng chết, dù sao... dù sao thì cũng toi đời, ta thà không nói cho rồi!
- Thật hả? - Trương Thiên Ý cười lạnh: - Ta đâm một kiếm hỏi ngươi một câu, xem ngươi có thể chịu được bao kiếm?

Nhạc Chi Dương nói:

- Anh trai ngài chịu hai mươi mốt đao, chịu không nổi phải khai ra, kết quả cũng là chết nhăn răng. Ta còn nhỏ tuổi, người ngòm mồm giấy, ngài mà đâm một kiếm thì cả đời này đừng mơ tìm ra vật ấy!

Trương Thiên Ý lờ mờ nhìn gã, hai mắt tóe lửa, da mặt tái đi, cứ ngỡ với thằng nhóc miệng hôi sữa này thì chỉ cần vừa quát vừa dọa, chắc chắn có thể ép nó ngoan ngoãn khai ra sự thật. Nào ngờ, thằng nhóc này xảo trá hơn người, trước sau không hề bị mắc lừa. Trương Thiên Ý cân đong thiệt hơn, sợ rằng một kiếm này vung đi sẽ thật sự cắt tuyệt manh mối, trong lòng tuy căm bần nhưng vẫn từ từ thu trường kiếm về, lạnh lùng nói:

- Nhóc con, phải làm sao ngươi mới chịu nói?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Vào Từ Cẩm Thành thì ta sẽ nói cho!

Câu nói này cực kỳ nằm ngoài dự liệu của Trương Thiên Ý. Hắn cứ ngỡ Nhạc Chi Dương sẽ bắt hắn cam đoan bằng cách nào đó như viết giấy xác nhận chẳng hạn, mấy loại giao kèo này về sau nhẹ nhàng xé bỏ đi là xong. Nhạc Chi Dương vẫn khó có thể thoát chết. Nhưng, câu trả lời kia hoàn toàn khiến cho hắn bối rối, tạm thời trở mất nhìn thiếu niên, lòng ngập ngừng khó quyết.

Nhạc Chi Dương ngoài mặt thì tươi cười nhưng trong lòng hết sức lo lắng, đối mặt với kẻ sát tinh này gần như chẳng có cửa sống, sớm muộn dù có được Thạch Ngư hay không, tên quý đòi nợ này cũng giết gã. Có câu "Trì tắc sinh biến"(*), kế hoạch hiện tại chỉ đành cố gắng kéo dài thời gian mà thôi. Thủ vệ trong hoàng cung hết sức nghiêm ngặt, tên quý đòi nợ này dù võ công cao đến mấy, chắc chắn cũng không thể tiến vào cung, mà một khi chưa vào cung hẳn sẽ tạm thời không giết gã, lâu dần có lẽ sẽ tìm được cơ hội trốn thoát.

(ND chú: nghĩa là việc mà trì hoãn, để chậm... thì dễ xảy ra biến cố)

Hai người nhìn nhau trầm tư, trong lòng kẻ nào cũng lướt qua biết bao toan tính, Trương Thiên Ý chợt chậm rãi cất tiếng:

- Nhóc con, ngươi nói sẽ giữ lời chứ?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Chắc chắn!

Trương Thiên Ý gạt đầu thu lại trường kiếm, lòng bàn tay bất chợt lật lên vỗ vào ngực Nhạc Chi Dương. Gã chỉ cảm thấy thân thể đau nhói, chịu không nổi hét toáng lên.

- Mùi vị thế nào hả thằng ranh? - Trương Thiên Ý cười ha hả: - Ta đã tống một mũi "Dạ Vũ Thần Châm" vào gần huyệt Thiên Trung của ngươi, nếu ngươi thành thật biết nghe lời, về sau ta sẽ rút kim châm ra cho ngươi. Còn ngược lại, hừ, mũi kim châm này sẽ không ngừng luân khoét, sau cùng sẽ xuyên thủng màng tim của ngươi, khiến ngươi chết trong đau đớn tột độ.

Nhạc Chi Dương vẻ mặt thê thảm, cảm giác nơi trúng châm tê tê ngứa ngứa hết sức lạ thường. Trương Thiên Ý đưa mắt nhìn gã, mỉm cười:

- Nếu sợ chi bằng ngươi nói ra địa điểm, chẳng phải xuôi rớt đôi đàng hay sao?

Nhạc Chi Dương cứng cổ lại tinh thần, cười đáp trả:

- Nếu ngài không cần vật kia, chẳng phải cũng là xuôi rớt đôi đàng ư?

Trương Thiên Ý giận đến mờ mắt, quát lớn:

- Nhóc con mạnh mẽ, ta xem ngươi mạnh đến khi nào?

Nhạc Chi Dương cười:

- Không phiền ngài quan tâm!

Trương Thiên Ý nhỏ "phì" một tiếng, mắng:

- Ta quan tâm cái rắm nhà ngươi!

Nhạc Chi Dương nói:

- Được thôi, bây giờ thì ta chưa có rắm, đợi khi nào có, ta thả cho ngài quan tâm!

Trương Thiên Ý nổi khùng, đang định ra tay dạy dỗ, chợt nhớ đến Linh Đạo Thạch Ngư bèn ghim lại ý định đánh người, âm thầm thề rằng lấy được Thạch Ngư rồi thế nào cũng phải đâm thẳng nhóc ấy từng kiếm một đến chết thì thôi. Trong lòng tuy bức dọc nhưng ngoài mặt lại cố tỏ vẻ lạnh lùng, hần gọi:

- Nhóc con, đi theo ta!

Hai người một trước một sau rồi khỏi con hẻm. Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, ngõ hẻm tối u u, thi thể của Triệu Thế Hùng đã chìm lấp đi mất. Đang mãi miết ngó nghiêng, Trương Thiên Ý đột ngột vươn tay phải ra chụp lấy vai gã, tay trái giơ lên cao, từ trong tay áo bắn ra một sợi dây xích dài mảnh, đầu dây có đúc móng sắt, "Bặc" một tiếng móc lên mái nhà.

Nhạc Chi Dương không kịp nghĩ ngợi nhiều, hai chân đã rời mặt đất, thân thể như bốc lên cao. Trương Thiên Ý nhanh nhẹ như một làn khói, thoăn thoắt lướt trên mái hiên, dưới nách kẹp lấy Nhạc Chi Dương, gặp phải tường cao nhà lớn thì nhún người nhảy qua, cao hơn nữa thì sử dụng móng sắt, câu tường móc mái mà bay thẳng lên trên.

Trương Thiên Ý khinh công tuyệt diệu, cứ vượt nóc bằng tường vèo vèo. Nhạc Chi Dương có cảm giác thân thể lúc lên lúc xuống, đầu vầng mắt hoa, nhộn nhạo muốn ói. Bất chợt, phía trước dựng lên một bức tường trắng tấp cao vời vọi, chẳng thấy đỉnh là đâu. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy Trương Thiên Ý không ngừng trèo lên, trèo hoài trèo mãi, chợt nghe "keeng" một tiếng, hai người chùng xuống một nhịp. Trái tim Nhạc Chi Dương như nhảy tọt lên cổ họng, gã hé mắt nhìn ra, nhuyền kiếm nơi tay phải Trương Thiên Ý đang ghim ngập vào vách tường, lắc lư đỡ lấy hai người.

"Đi!" Trương Thiên Ý bật hơi mở giọng, mượn lực đàn hồi của thân kiếm cố nhảy lên phía trên. Hai người xoay vòng trên không, lộn nhào một cái rồi đáp xuống đầu tường. Nhạc Chi Dương ngoái lại nhìn, chỉ cảm thấy đầu óc chệnh choáng, gã nghiễm nhiên đã leo lên đỉnh chóp của kinh thành, phòng ốc bên dưới nhỏ như đồ chơi, trùng trùng điệp điệp hết như gợn sóng dập dềnh, ánh đèn lửa bên trong lấp lánh, chỉ sợ một cơn gió thoảng thổi cũng có thể thổi tan tác cả.

Không để gã nhìn lâu, Trương Thiên Ý lại bỏ nhào về phía trước, lúc thì xài móng sắt, khi lại dùng nhuyễn kiếm, cứ lên lên xuống xuống, vượt qua một gờ tường cao, bỗng bành đáp xuống mặt đất. Hần buông Nhạc Chi Dương ra, phì phò thở dốc. Thiếu niên lồm cồm ngồi dậy, ngoảnh đầu quan sát, bốn bên cây cối um tùm, thấp thoáng cột to mái cong cùng rất nhiều phòng ốc tối lù mù không chút ánh sáng.

- Đây là đâu? - Nhạc Chi Dương thắc mắc hỏi.

Trương Thiên Ý hừ lạnh một tiếng, trả lời:

- Từ Cẩm Thành!

Nhạc Chi Dương hoảng hốt nhảy dựng, há miệng toang thét lên, Trương Thiên Ý lập tức giơ tay bóp chặt lấy cổ gã, ép cho tiếng la đã dâng đến miệng phải nuốt ngược vào.

- Đến Từ Cẩm Thành rồi! - Trương Thiên Ý hắng giọng quát hỏi: - Vật ấy ở đâu?

Nhạc Chi Dương đỏ lười cứng họng, máu nóng dồn ứ lên đầu. Gã vốn ba hoa bịa chuyện, đối với sự tình trong Từ Cẩm Thành hoàn toàn mù tịt, nhất thời vô đầu bức tai, lúng túng không nói nên lời.

Trương Thiên Ý trời máu nghi ngờ, lạnh giọng hỏi:

- Nhóc con, ngươi không gạt ta chứ?

Nhạc Chi Dương thấy sắc mặt của hắn, đầu lóe lên suy nghĩ, bản thân gã chưa từng đến Từ Cẩm Thành, tên quý đòi nợ chắc cũng giống như thế, việc đã đến nước này, chỉ có thể bịa đại ra một cái tên, lừa cho qua chuyện rồi tính tiếp. Nghĩ như vậy, gã bèn vỗ đầu kêu lên:

- Ta nhớ ra rồi, điện Quần Phương, không sai, chính là điện Quần Phương!

- Điện Quần Phương à?

Trương Thiên Ý đờ ra, cái tên này vô cùng thô tục, nào có giống cách xưng hô trong hoàng cung. Nhưng đúng như Nhạc Chi Dương dự đoán, hắn gấp gáp đến đây, đối với tình hình trong cung cũng chả biết mô tê gì. Trương Thiên Ý ngàn vạn lần cũng không ngờ rằng thằng nhỏ vô lại này lại cả gan gạt hắn bằng cách đổi đi một chữ trong tên hiệu kỹ viện rồi bê rập khuôn sang đặt cho hoàng cung, hắn bèn hỏi:

- Triệu Thế Hùng nói sao? Đại khái là ở hướng nào?

- Đại khái...

Nhạc Chi Dương giả bộ trầm ngâm, thầm nghĩ Quần Phương... Quần Phương... không phải phụ nữ thì là hoa cỏ(*), liền nảy ra sáng kiến:

- Triệu Thế Hùng có nói ở bên trong Ngự Hoa Viên!

(ND chú: chỗ này giải thích rõ hơn, “Quần phượng” có nghĩa đen là hoa thơm cỏ lạ, nghĩa bóng là nơi có nhiều gái đẹp, vì vậy ven sông Tân Hoài mới có kỹ viện tên là Quần Phượng. Nhạc Chi Dương đem cái tên ấy gán cho cung điện, chẳng trách Trương Thiên Ý thấy là lạ, lại suy diễn ở gần nơi có hoa cỏ là Ngự Hoa Viên!)

Lúc Nhạc Chi Dương nói dối, ánh mắt gã lão liêng, lời lẽ ấp a ấp úng, nếu đổi lại là người khác Trương Thiên Ý đã sớm đặt nghi vấn, thế nhưng Nhạc Chi Dương tuổi tác còn nhỏ, Trương Thiên Ý thân là bề trên, vốn cho rằng tên nhóc quý này không có nhiều tâm cơ đến độ liều lĩnh bịa chuyện linh tinh gạt người như vậy.

Định bụng thế xong, Trương Thiên Ý cảm thấy an tâm hơn, cười giễu:

- Ngự Hoa Viên, điện Quần Phượng, chẳng phải là nơi phi tần trong cung cúng tế thần hoa hay sao? Nếu đã là nơi cúng tế, phải gọi là đền Quần Phượng mới hợp lý. Hừ, Chu Nguyên Chương xuất thân ăn mày, kém văn dots chữ, đặt tên cung điện cứ nghe như rầm chó tắc ị.

Cha chú của hần bại bởi tay Chu Nguyên Chương, hần luôn canh cánh chuyện này trong lòng cho nên đợi khi có dịp liền thỏa sức móc mĩa cho hả gan.

Nhạc Chi Dương vừa nghe vừa trộm nghĩ:

- Đền Quần Phượng cái khi khô á, là viện Quần Phượng mới đúng! Chu Nguyên Chương thì rầm chó tắc ị, rầm chó của tên quý đòi nợ nhà người cũng có xuôi lợt được đâu.

- Đi thôi! - Trương Thiên Ý quay người định cất bước.

Nhạc Chi Dương la lên:

- Đi đâu chứ?

Trương Thiên Ý lạnh lùng bảo:

- Đương nhiên là đến điện Quần Phượng.

Nhạc Chi Dương giật thót, vội hỏi:

- Ngài biết Ngự Hoa Viên ở đâu à?

Trương Thiên Ý đáp:

- Có miệng để làm gì mà không biết hỏi đường?

Nhạc Chi Dương thầm kêu khổ, hận không thể cầm đầu bỏ chạy, nếu thật sự gặp phải người trong cung, màn kịch của gã sẽ tức khắc lộ tẩy, khi đó tên quý đòi nợ này sẽ lên con tam bành, không giết ngay thì cũng chặt tay chặt chân, không chặt tay chân thì cũng khó tránh bị lột vài ba miếng thịt. Nhớ đến thảm cảnh của Triệu Thế Hùng, Nhạc Chi Dương liên tục rung mình ớn lạnh.

- Người lẽ mề gì đó?

Trương Thiên Ý quay đầu lại, ánh nhìn u ám. Nhạc Chi Dương chẳng còn cách nào khác, đành lục tục nối gót theo sau, trong lòng cuống cuống suy tính, mắt nhòm trái liếc phải tìm đường tháo thân.

Hoàng cung sâu như bể, tối om om không thấy ánh đèn lửa, ven đường hoa lá cây cỏ mọc chi chít; mấy hòn giả sơn cong cong vẹo vẹo vừa giống quái thú, lại tựa phi long, như bay như chạy, sừng sừng đối mặt nhau, giữa ao nước lớn là mấy cọng sen héo úa lụi tàn, lênh đênh bèo giạt. Chợt đâu một cánh hạc bay vút lên, cất tiếng kêu lạnh lớt dọa cho Nhạc Chi Dương lấy bầy cả người.

Rẽ sang một hành lang dài, phía xa có ánh đèn chậm chậm lướt đến, Trương Thiên Ý rào chân đón đường, chỉ thấy hai tên mặc áo quần sắc sỡ đang tiến lại gần, tên cầm đèn quát lớn:

- Ai?

Tiếng quát vừa dứt, Trương Thiên Ý đã nhảy phốc đến, chỉ nghe hai tiếng "huych huych", hai tên cùng lúc té ngửa. Trương Thiên Ý túm dậy một tên, lột sạch áo mũ rồi ném cho Nhạc Chi Dương, hét:

- Thay đồ!

Nhạc Chi Dương mơ hồ tuân lời thay y phục, người gã vẫn chưa nhỏ giò, mặc áo bào vào người cứ rộng thùng thình. Lúc này Trương Thiên Ý đang cõi áo ngoài của tên còn lại ra tự khoác lên mình, sau đó giải huyệt đạo cho y, cười bảo:

- Đắc tội, đắc tội! Xin hỏi đến Ngự Hoa Viên phải đi thế nào?

Tên họ hồn vía lên mây, trở tay về xa:

- Đi thẳng... Đi thẳng... về hướng đông bắc!

Trương Thiên Ý cười:

- Cảm ơn nhé!

Đang định đặt tên họ xuống, hần chợt nhớ ra một chuyện, bèn hỏi thêm:

- Điện Quan Phụng nằm trong Ngự Hoa Viên à?

- Điện Quan Phụng? - Tên họ ngắn ra: - Đó... Đó là chỗ nào? Ta chưa từng nghe thấy!

Trương Thiên Ý mặt mày biến sắc, quay đầu nhìn lại, nhưng bóng dáng của Nhạc Chi Dương thì đã bật tăm bật tích. Hần giận đến trào máu, vội nhảy lên một hòn giả sơn phóng mắt ngó quanh, chỉ thấy đường ngang dãy dọc, lỗ nhỏ đá hoa, sắc đêm trập trùng như biển cả nuốt chửng vô số phòng ốc, đừng nói là người, ngay cả bóng ma cũng chẳng kiếm nổi.

Trương Thiên Ý cứ nghĩ Nhạc Chi Dương trúng phải Dạ Vũ Thần Châm nhất định không dám bỏ trốn nên đã mất cảnh giác để gã thừa cơ hội lui đi; lúc này hần có hồi cũng không kịp, chỉ đành đứng đực ra một thoáng rồi nhảy khỏi hòn giả sơn, giẫm chân đạp xem xep lên hai tên nằm dưới đất đến khi chúng vỡ đầu tóc óc mới thôi. Hần nhặt thi thể lên, trói vào một tảng đá rồi ném xuống ao nước bên cạnh, sau khi cúi đầu nghĩ ngợi bèn xách đèn đi thẳng về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 1 - Chương 2: Tử Cầm Thâm Thâm

Ánh đèn thấp thoáng xa dần, chẳng mấy chốc đã chìm khuất vào màn đêm tăm tối. Hồi lâu sau, phía lùm cây ven đường bỗng nhiên bạo xạ chuyển động. Nhạc Chi Dương thò đầu ra, ánh mắt lấp lánh phát sáng. Vừa rồi, gã thấy Trương Thiên Ý trò chuyện cùng người kia, biết thể nào lời nói láo của mình cũng bị lộ tẩy, nhất thời luống cuống bèn nhảy tọt vào một bụi rậm gần đó. Quá trình Trương Thiên Ý giết người vứt xác, gã đã chứng kiến toàn bộ, trong nhất thời hoảng sợ đến đờ cả mình mẩy, chẳng dám động đậy chỉ cả. Lúc này được tự do, gã cũng không cả gan nấn ná lại đây lâu, chỉ cầu cho Trương Thiên Ý đi càng xa càng tốt, sau đó có giờ bỏ chạy.

Phía trước, hành lang ngoằn ngoèo uốn lượn, lối rẽ nhiều vô kể, chốc chốc lại có cảnh hoa bụi cỏ rậm rạp chắn lối, chốc chốc lại bị tường cao vách đứng sừng sững chèn hai bên. Chẳng rõ đã chạy trốn được bao xa, Nhạc Chi Dương mỗi như cả hai chân, tim phổi như muốn nổ tung, đành phải ngừng lại gập người thở hào hển. Thở một lúc, gã ngoảnh đầu quan sát xung quanh, này đây mái nhà trùng trùng, hành lang dài lượt lượt, trông sắc đêm mịt mùng vô tận chẳng biết mình đã lạc thân đến nơi nào.

Nhạc Chi Dương cảm thấy ngả lòng, chán nản ngồi phịch xuống mặt đất. Gã đã bị lạc trong cung, chỉ đành đợi đến khi trời sáng mới có thể tính tiếp.

Một đêm này đã chịu đủ mọi kinh hoàng, giờ phút này thoát khỏi hiểm cảnh, con mắt mới bỗng dưng ập đến như thủy triều. Đang lúc mơ màng thiếp đi, gã chợt nghe xa xa vẳng đến một khúc đàn, khúc đàn ấy là bài "Ô Dạ Đề", người khảy đàn tay nghề tuyệt diệu, thể gian hiếm thấy. Cổ cầm mà người ấy sử dụng có âm sắc trong trẻo, êm ả như ngọc, mượt mà như suối, lúc thì như rừng vọng thông reo, khi lại như thung sâu vắng tiếng, thoát trầm thoát bổng, không hề lẫn chút tạp âm.

Nhạc Chi Dương vốn đam mê âm nhạc bèn lắng nghe say sưa, con buồn ngủ cũng vô tình tan biến mất. Nghe đến đoạn tình tế, gã không kềm được hạ sáo xuống, nương theo nhịp đàn mà gõ nhẹ lên mặt đất. "Ô Dạ Đề" được vị nhạc sư lừng lẫy của Nam triều là Vương Nghĩa Khánh biên soạn, trong tiếng đàn trong vắt lại thấp thoáng nỗi niềm ai oán. Đoạn vút cao tựa tiếng chim kêu thê thiết trên bầu trời đêm ở núi hoang, đoạn quyến luyến như thể rủ rỉ chuyện trò qua lớp rèm châu mỏng mảnh, kỹ năng của người khảy đàn ảo diệu càng làm cho mối sầu thương ly biệt thêm ray rứt tâm can.

Nhạc Chi Dương tính khí trẻ con, nghe một lúc chỉ cảm thấy xốn xang trong lòng, quên mất bản thân đang gặp nguy hiểm. Tiếng đàn vừa vui đi, gã không nhìn được bèn nâng sáo lên thổi ngay bài "Hải Thanh Nã Nga"(*), khúc nhạc này xuất xứ từ phương Bắc, nói về các loại thú vui như rong ngựa trên sa mạc, giương cung dài bắn chim lớn, thả thân ung bát ngát trời... Khúc nhạc này mạnh mẽ hào hùng, khai thoả tâm hồn. Nhạc Chi Dương hào hứng thổi, thanh sáo như chia làm hai giai điệu, một như chim ung bay vút lên trời xanh, một như thiên nga hòa vào làn mây trắng; một điệu sắc sảo sôi nổi, một điệu phần uất ngất trời, hai giai điệu khi cao khi thấp, đuổi bắt luân phiên.

(ND chú: Hải Thanh còn gọi là Hải Đồ Thanh, một giống chim dữ được tộc Nữ Chân suy tôn là Vạn Ứng chi Vương, về sau giống chim này sẽ xuất hiện trong quyển 3)

Tiếng sáo vừa trôi lên, tiếng đàn bỗng nhiên lặng phất, Nhạc Chi Dương thổi đến đoạn tuyệt diệu, hai giai điệu như hòa lẫn làm một, âm sắc dập dồn, tiếng sáo reo rất mệnh mang, vút thẳng lên tầng không, lừng đờng nẩy vòng trên bầu trời đêm mới kết thúc.

Tiếng sáo vừa vui đi, tiếng đàn lại cất lên, tấu một khúc "Bình Sa Lạc Nhạn", giai điệu nhẹ nhàng thanh thoát, ý tứ phóng khoáng bất cần, giống như chim nhạn mùa thu chao lượn trên sông, sông gợn nhấp nháy, ven sông cát trải dài như lụa, nhạn bay lúc cao lúc thấp, lên xuống hòa ca, đàn đến đoạn tài tình nghe hết như mấy chục con nhạn lớn đồng thanh hợp xướng.

Nhạc Chi Dương nghe thấy khoan khoái, hồn như đắm chìm vào trong khúc nhạc, hoàn toàn quên khuấy đi bản thân, mãi đến khi bầy nhạn bay mất, nhạn là ni non, khúc "Bình Sa Lạc Nhạn" rơi vào lặng im, lúc này gã mới đưa sáo lên miệng thổi bài "Hạc Minh Cửu Cao", tiếng sáo tựa thể một cánh hạc cút giữa bầu trời thăm thẳm đang cất tiếng kêu lạnh lốt vọng khắp không trung.

Lúc sáo nổi thì tiếng đàn ngưng lại, Nhạc Chi Dương vừa thổi xong, tiếng đàn lại cất lên nối tiếp, đàn vang một khúc "Long Tường Thao" hết như một chú rồng đang bay cao, bông bênh biển ảo, vô cùng sắc sỡ.

Nhạc Chi Dương lặng im nghe xong, thổi đáp lại bài "Thu Hồng", điệu nhạc tự nhiên phóng khoáng, hết như một cánh chim Hồng thỏa sức giang cánh bay đến muôn nẻo. Nhưng gã thổi còn chưa xong, tiếng đàn bỗng dạt dào mệnh mạng trời dậy một khúc "Ngư Ca", như có một chiếc thuyền lá dạo chơi khắp giang hồ, rong ruổi đến những nơi chốn xa xăm, thậm chí còn vượt cả "Thu Hồng" khi này.

Nhạc Chi Dương vốn là tên ngọc, nghe ra đối phương có ý so tài với mình, gã tuổi trẻ hiếu thắng, khi tiếng đàn vừa ngưng liền tức tốc thổi lên khúc "Tiêu Ca", âm thanh dạt dào trong trẻo, thêm vào ý tứ mặc kệ sự đời, tâm hồn chỉ vui thú với trời trăng mây gió. Không đợi "Tiêu Ca" kịp tấu xong, tiếng đàn lại tình tang cất lên mang theo âm điệu xa xưa, Nhạc Chi Dương thoáng lặng người, nghe ra đây chính là khúc "Cao Sơn" do cầm thánh thời thượng cổ là Bá Nha soạn tấu. So với đời sau, khúc nhạc này có phần đơn giản, thế nhưng phạm những điều lớn lao thường giản dị, khúc nhạc này càng đơn giản thì càng không dễ trình tấu, vậy mà vào tay người khảy đàn này rồi, một loại khí chất ung dung cứ tự nhiên bộc lộ, uy nghi như núi cao thành lớn, cuộn cuộn như gió mạnh lửa rừng cây, cứ khinh trời ngạo trăng như thế, mà lại vô cùng thuần khiết. Nhạc Chi Dương không chịu yếu thế, khúc đàn vừa khảy xong, lập tức nâng sáo thổi lên bài "Lư Thủy". Cao sơn-lư thủy, từ xưa đã gắn liền cùng nhau, "Thượng thiện nhược thủy"(*), không gì có thể ràng buộc, rất hợp với tính tình Nhạc Chi Dương, vì trùng tâm hợp ý nên thổi đến hứng khởi tuôn trào, dạt dào tựa thác đổ xuôi tuôn, lại như nước luôn khe nhỏ, khởi - thừa - chuyển - hợp(**) liên miên không dứt, khiến người ta phải suy nghĩ hồi tưởng, nghe mà quên cả môi miệng.

(ND chú:

-(*)Câu trích từ "đạo đức kinh" của lão tử, ý chỉ việc hành thiện cũng như tính chất dòng nước chảy: tĩnh tại, không tranh cầu, không bị ràng buộc bởi bất cứ thứ gì...

- (**)Thứ tự cách viết văn thời xưa: khởi là bắt đầu, thừa là tiếp đoạn trên, chuyển là chuyển tiếp, hợp là kết thúc)

Bài nhạc thổi đến non nửa, tiếng đàn bất chợt nổi lên, âm sắc hài hòa, chính là một khúc "Ngư Tiêu Ván Đáp", giai điệu thông dong dật dàu, không hề có ý khiêu khích mà trái lại ngấm tở về cầu hòa. Nhạc Chi Dương ngạc nhiên, tiếng sáo cũng lảng lạng đôi sang "Ngư Tiêu Ván Đáp". Gã và người khảy đàn chưa hề gặp gỡ, lúc này đàn sáo hợp tấu, quả là hẹn ước ngầm hiếm thấy. Đến đoạn "Ván Đáp", tiếng đàn chuyển hồi, ý tứ sâu xa; tiếng sáo chuyển đáp, tâm tình thoải mái. Một bên như núi cao ngất ngần, một bên tựa nước bể dào dạt, dập dờn bay trên bầu trời kinh thành như mạng đến ý vị thiên nhiên, khiến cho người nghe thần thờ suy tưởng.

Khúc nhạc đã tấu xong nhưng dư âm vẫn chưa dứt, Nhạc Chi Dương thả sáo xuống, bên tai lặng yên phẳng phắc, khúc nhạc vừa rồi còn lảng dang thật lâu trong lòng gã. Gã đứng trong góc khuất một con hẻm dài, ngơ ngẩn chẳng buồn động đậy. Ánh trăng bàng bạc như nước xuyên qua mái hiên soi rọi xuống, hắt bóng của gã thành một vệt dài sau lưng. Gió đêm vi vút, hơi lạnh giăng đầy, Nhạc Chi Dương hết như rơi vào mộng ảo, quên mất bản thân đang ở chốn nào.

Bất chợt, sau lưng vọng đến tiếng bước chân, Nhạc Chi Dương như kẻ vừa tỉnh mộng quay đầu lại. Xa xa có hai ngọn đèn lập lờ lướt đến, ánh lửa mập mờ soi tỏ hai gã đàn ông mình vận áo hoa, khuôn mặt xinh đẹp, da thịt trắng mịn, tuy nhiên thần thái thì lạnh như băng hết như đeo mặt nạ. Nhạc Chi Dương trông thấy hai kẻ nọ, trong lòng quýnh quýnh, vốn muốn quay người bỏ chạy, nhưng vừa rồi gã thổi sáo gần như đã cạn kiệt tinh thần, nhìn hai kẻ nọ bước đến gần cũng chẳng còn dũng khí đâu mà chạy trốn.

Hai kẻ nọ ngừng lại, người bên trái lia mắt xuống thanh sáo dài trong tay Nhạc Chi Dương, vẻ mặt của y hết sức hoang mang, ngập ngừng một lúc mới hỏi:

- Vừa rồi... là người thổi sáo đấy à?

Nhạc Chi Dương miễn cưỡng gật đầu, hai người nọ đánh mắt nhìn nhau, người bên phải cười bảo:

- Nhóc con, đi theo bọn ta một chuyến!

Nói rồi, hai kẻ nọ chia nhau ra hai bên, kẹp lấy Nhạc Chi Dương vào giữa.

Nhạc Chi Dương rầu muốn thổi ruột, thầm biết tự tiện xâm nhập cung cấm là tội chết, vốn phải che giấu tung tích mới phải, dè dặt nổi hứng đột xuất mà thổi sáo oang oang, mấy khúc nhạc vừa rồi trôi lên chỉ sợ cả tòa Tử Cấm Thành đều bị kinh động hết. Hôm nay gã rơi vào tay người, có chết cũng đáng đời, chỉ tiếc trước khi chết không thể thông báo cho người nhà, để lát nữa đây bị người ta chặt đầu rồi, cha cũng chẳng biết gã chết ở xứ nào mà hốt cốt.

Đi vòng vo một hồi, trong rừng cây rậm rạp chợt lan ra mùi gỗ đàn hương lẫn trong hương hoa ngan ngát khiến người ta mê mẩn đắm say. Nhạc Chi Dương thần thờ, ngỡ rằng mình vẫn còn đương trong con mộng, gã vật vờ rảo qua một bụi rậm bụi, chợt trông thấy một tòa đình nhỏ được xây bằng gỗ trầm hương, bốn bên góc cột đều treo đèn lồng, dưới ánh đèn thấp thoáng mấy người đang ngồi, phía trước đình có đặt một thanh cổ cầm đen bóng.

Chợt nghe có người "Ồ" một tiếng, cất lên giọng nói mềm mại:

- Sao cơ, người thổi sáo là y à?

Nhạc Chi Dương theo tiếng ngược nhìn, người vừa lên tiếng là một thiếu nữ mặc áo vàng, vẻ trạc tuổi với gã, đang ngồi ngay sau thanh cổ cầm. Thiếu nữ có chiếc cằm thon thon, đôi má phúng phính, mỏng manh tựa hoa sen vừa hé nở; đôi mắt hạnh long lanh như nước, tròn xoe ngắm nhìn Nhạc Chi Dương; hàng chân mày của cô đen dài, khẽ uốn nhẹ lên má, làm cho gương mặt tươi tắn thêm mấy phần sắc sảo.

- Hóa ra là một tên thái giám à?

Gã đàn ông bên trái thiếu nữ hừ lên một tiếng, sắc mặt tỏ vẻ khinh miệt. Tuổi y áng chừng bốn mươi, mặt vuông mày dày, ánh mắt dữ tợn, bộ râu đen nhánh bay phất phơ theo gió.

- Quái lạ, trong đám thái giám mà cũng có người như vậy à?

Chàng trai vừa tiếp lời khoảng hơn hai mươi tuổi, dung mạo anh tuấn ngăm chứa vẻ phong lưu, trên mặt đeo theo nét cười như có như không, làm cho người ta nảy sinh cảm giác gần gũi.

Hai người cứ luôn mồm xưng hô thái giám, Nhạc Chi Dương lấy làm lạ bèn cúi đầu nhìn xuống, bỗng nhiên sáng tỏ, hóa ra áo bào mà gã mặc trên người tuy màu sắc không giống với hai tên thái giám bụng đen kia nhưng về kiểu dáng thì tương tự. Ngẫm lại ban nãy, hai kẻ mà Trương Thiên Ý giết chắc cũng là thái giám nốt.

Chợt nghe người đàn ông trung niên cất tiếng:

- Thập thất đệ à, cười ngửa bần tên thì chú thua anh, nhưng về khoảng chơi đàn thổi sáo thì anh không sánh với chú được. Âm nhạc anh chỉ biết lõm bõm, nhưng chú nói tay sáo của tên tiểu thái giám này vô đối ở kinh thành thì có phần phóng đại hơi lỗ. Thợ sáo trong kinh này nhiều vô kể, y mới có tí tuổi đầu như thế làm sao độ với người khác được?

Chàng trai anh tuấn cười đáp:

- Đệ chỉ thuận miệng nói vậy thôi, em Thập Tam cùng y đấu qua mấy khúc nhạc, lời của muội ấy là đáng tin nhất!

Thiếu nữ liếc nhìn Nhạc Chi Dương, khúc khích cười:

- Tứ ca, em gái kiến thức có hạn, trước giờ những tiếng sáo mà em từng thưởng thức dường như không qua được người này!

- Thật à? - Vị tứ ca nọ dời mắt sang chăm chú nhìn Nhạc Chi Dương: - Thổi sáo hay như vậy, sao ngươi không đến phường nhạc làm thầy nhạc, lại vào cung làm thái giám chi vậy?

Ánh mắt của y vô cùng đáng sợ, Nhạc Chi Dương trong lòng đang chứa việc bất chính, tức thì cúi rạp đầu xuống. Chỉ nghe thiếu nữ cười nói:

- Tứ ca, anh đừng có dọa người ta nữa! Phải rồi, tiểu thái giám, ngươi tên là gì? Làm việc dưới quyền vị công công nào?

- Ta... - Nhạc Chi Dương đỏ mặt hời đầy trán, cả người mềm oặt, lời thoát ra cửa miệng cứ vo ve như tiếng muỗi: - Ta tên Nhạc... Là... Là...

Gã rất muốn chế bừa ra một cái tên để lừa cho qua chuyện, nhưng lại chẳng biết gì về thái giám trong cung, cho dù có nghĩ đến nát óc cũng bó tay không ra một người nào.

- Thôi đi! - Thập Thất đệ lắc lắc đầu, mặt lộ vẻ thất vọng: - Có câu "Sáo ví như người", tên tiểu thái giám này thổi sáo thì lưu loát, nhưng tính nết lại chẳng ra gì!

Tứ ca cười ngoác mồm, cao giọng bảo:

- Y thiếu mất cặp trướng, còn có cái nét rậm chó nào nữa?

Tứ ca vừa nói xong, bỗng nghe một giọng nói trầm tĩnh cất lên:

- Tứ thúc, nam nữ có điều khác biệt, Thập Tam cô ở trước mặt, xin thúc cẩn trọng lời nói!

Nhạc Chi Dương dời mắt nhìn ra, bên dưới bóng râm đằng sau Tứ ca là một chàng trai trẻ tuổi đang ngồi, trang phục chỉnh tề, thần thái dè dặt, nói xong câu này hẳn như có chút không yên, bèn xoa xoa tay hướng mắt đi nơi khác.

Tứ ca liếc mắt nhìn chàng trai nọ, khẽ mỉm cười rồi ngân giọng nói:

- Thái tôn điện hạ đã có lời, ta nào dám không nghe?

Nói rồi, y chuyển hướng sang thiếu nữ áo vàng, nhạ giọng bảo:

- Thập tam muội đừng trách, Tứ ca là người thô lỗ, người thô lỗ nói lời thô bỉ, em chớ để bụng làm gì!

Thập Thất đệ tiếp lời cười mà rằng:

- Hay cho người thô lỗ, chỉ bằng hai từ ấy thôi mọi chuyện đều quấy quá cho qua được!

- Cũng chưa chắc! - Tứ ca nửa đùa nửa thật: - Hoàng thái tôn trời sinh sáng suốt, trò hề nhỏ này của ta sao có thể quấy quá được? Thái tôn điện hạ, chẳng bằng để ta quỳ xuống khấu đầu với Thập Tam muội để chuộc lại lời sai?

Chàng trai dè dặt ấy vội vã xua tay, luôn mồm bảo:

- Tứ thúc nghĩ nhiều rồi, chẳng qua cháu chỉ thuận miệng nói thôi!

Tứ ca mỉm cười:

- Chữ "Thúc" này ta nào dám nhận, thái tôn điện hạ nếu thích chỉ cần gọi "Chu Lệ" là được.

Chàng trai dè dặt ấy vội nói:

- Không dám, không dám!

- Sao lại không dám? - Chu Lệ lớn tiếng: - Ta gốc già chùng này cùng lắm chỉ là một Phiên Vương, ngồi dưới một người trên vạn người, tương lai thừa kế ngôi vua, hy vọng ngài hãy nương tay chừa cho ông chú này một đường sống!

Chàng trai dè dặt ấy trầm ngâm một thoáng, chưa chút nói:

- Tứ thúc sao lại nói vậy? Chú và cháu vai vế tuy khác biệt nhưng đều là con cháu họ Chu, chẳng lẽ cháu lại gây bất lợi cho chú ư?

- Quân vô hí ngôn, điện hạ mai này đăng cơ, đừng quên mấy lời ngày hôm nay! Cái mạng nhỏ này của vi thúc nằm cả trong ý muốn của điện hạ đấy.

Chàng trai dè dặt ấy nhảy bật dậy, trừng mắt nhìn Chu Lệ vẻ giận dữ. Thập Thất đệ vội can:

- Thái tôn điện hạ, Tứ ca thích nói đùa, cháu đâu phải không biết.

Thiếu nữ áo vàng cũng chen vào:

- Đúng vậy, mọi người đều vì ta mà đến, nếu như làm tổn thương đến hòa khí, bảo ta làm sao mà an lòng cho được!

Chàng trai dè dặt ấy cười khỏ, chấp tay thưa với thiếu nữ áo vàng:

- Thập Tam cô đừng trách, Doãn Văn thất thố rồi. Tứ thúc đêm nay chẳng hiểu sao cứ nhắm nhe chĩa mũi dùi vào cháu, cháu mà nhịn nữa thì thật là uất ức!

Thiếu nữ áo vàng mỉm cười với hắn, dưới ánh trăng tựa như đóa hoa lan e ấp nở. Cô định lên tiếng khuyên giải, chợt nghe Chu Lệ lạnh lùng nói:

- Điện hạ gọi sai rồi, không phải Tứ thúc mà là Chu Lệ!

- Tứ ca... - Thiếu nữ áo vàng lộ ý trách cứ.

Chu Lệ đưa mắt nhìn trời, nở nụ cười nhạt. Chàng trai dè dặt ấy nhủ chặt mày, vừa định lên tiếng, ánh mắt vô tình lướt qua một người, mặt mày lập tức kinh ngạc, hai tay rũ xuống, khẽ giọng gọi:

- Tổ phụ!

Mọi người không khỏi biến sắc, lần lượt quay đầu nhìn lại. Dưới bóng hoa đăng xa, một ông già tóc bạc đang đứng lặng yên, cầm dưới nhô ra ngoài, đôi má vừa gầy vừa dài, đoán chừng thuở nhỏ từng mắc bệnh đậu mùa, vẻ già những vết nám đen nổi lên chi chít khắp mặt càng làm cho ông thêm vẻ lạnh lùng đáng sợ.

Y phục của ông đơn giản không màu mè, người khoác áo vải xám, đầu đội mũ Đông Pha(*), dung mạo tuy có phần xấu xí nhưng thân thể thì lại cao lớn tựa như một cánh diều hầu no nề chực bay. Ông tùy ý đứng tại nơi đó, tỏa ra một luồng khí thế áp bức. Mọi người ai nấy đứng bật cả dậy, chăm chú nhìn ông với thái độ cung kính.

(ND chú: mũ Đông Pha tất nhiên là do Tô Đông Pha sáng tạo ra rồi, dạng mũ này đan bằng trúc, vành rộng, có khi may thêm vải mỏng phủ xuống để che nắng)

Chàng trai anh tuấn định mở lời, ông lão bèn xua xua tay bước đến gần. Trong bóng râm đằng sau lưng ông xuất hiện một vị thái giám già nua, thân hình tiều tụy, áo trắng lóa mắt, tay cầm một cây phát trần, cun cút đi theo đuôi ông lão nọ. Hai người dường như đã trải qua tập luyện, nhắc chân hạ cẳng đều tăm tắp như nhau không sai lấy một li.

Nhạc Chi Dương trở mắt ngậy người nhìn ông lão, bắt chợt thái giám ở bên cạnh quỳ rạp xuống đất, một kẻ trong số chúng giật giạt chéo áo của gã, quát khẽ:

- Muốn chết hả? Mau quỳ xuống!

Nhạc Chi Dương chưa kịp hoàn hồn, ông lão áo xám đã hướng mắt đến, từ tốn hỏi:

- Thăng bé kia, người họ Nhạc à?

Nhạc Chi Dương khẽ gật đầu, ông lão nhướng cao hàng mi dài:

- Nhạc Thiều Phụng là gì của người?

Nhạc Chi Dương ngó ra, buột miệng đáp:

- Là cha nuôi của ta...

Lời vừa thốt ra gã lập tức hối không kịp, thầm nghĩ xâm nhập hoàng cung đã là tội lớn, có thể liên lụy đến cửu tộc. Lần này thì hay hóm rồi, không đánh mà tự khai, gã chẳng bỏ cái mạng quèn của mình thì chớ, còn làm dính dáng đến cả cha nữa.

- Lão là cha nuôi nhà người à? - Ông lão chăm chăm nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt hết sức khác thường, nhìn thì có vẻ u ám lạnh nhạt nhưng trong đáy mắt dường như ẩn chứa một ngọn lửa hừng hực: - Lão chưa chết à?

Câu hỏi này quá sức vô lễ, Nhạc Chi Dương trừng mắt nhìn ông lão, lòng sục sôi lửa giận. Ông lão lại mỉm cười, xoay người ngồi xuống, thong thả hỏi:

- Ai là người phụ trách dạy dỗ thái giám mới nhập cung vậy?

Một tên thái giám run giọng thưa:

- Bẩm, là Nghê Minh Bảo Nghê công công!

Ông lão gục gặc đầu, đều giọng bảo:

- Truyền ý chỉ của ta, tiểu thái giám hành vi xác xược, ánh mắt vô lễ, đủ thấy Nghê Minh Bảo làm việc tắc trách, không biết quản giáo; đánh cho hắn một trăm trượng, nếu như không chết thì chuyển đi Quỳnh Châu sung quân.

Tên thái giám nọ run rẩy cả người, khẽ hỏi:

- Còn tên tiểu thái giám này?

Ông lão lạnh lùng gắt:

- Ta tự có sắp xếp!

Tên thái giám không dám hỏi nữa, lập tức bò lê về phía sau. Ông lão này khí thế dọa người, một câu nói quyết định sống chết kẻ khác. Nhạc Chi Dương mặt mày trắng bệch nhìn ông ta, trông ngực vỗ phình phịch, bỗng gã nhớ đến cách xưng hô của chàng trai dè dặt kia, lại trông về mặt của mọi người, trong đầu chợt lóe lên suy nghĩ, buột miệng bật hô lên:

- Ông... Ông chính là Chu Nguyên Chương?

Câu nói này y như một tảng đá lớn rơi thẳng xuống nước, làm hàng trăm mảng nhé "To gan, lão xược..." rộ lên như ong vỡ tổ. Nhạc Chi Dương mặt nóng như lửa đốt, tay chân lại trở nên rét cóng. Gã mím chặt môi, thầm nghĩ mình dám gọi thẳng tên hoàng đế ra như vậy, giờ đây không chết mới gọi là lạ.

Đang lúc nghĩ ngợi, Chu Nguyên Chương bỗng phát tay lên, tiếng chỉ trích dần dà lắng xuống, mé đình trầm hương hết như một ngôi mộ cổ tăm tối, chỉ nghe tiếng dế râm ran gáy vang.

- Không sai! - Chu Nguyên Chương trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương cười nhạt: - Ta chính là Chu Nguyên Chương, có điều phải nói rằng suốt hơn hai mươi năm qua chẳng ai dám gọi đến cái tên này nữa.

Nhạc Chi Dương há hốc mồm, một luồng khí lạnh chẹn cứng nơi ngực. Lòng gã chỉ cảm thấy tuyệt vọng, từng nghe nhiều lời đồn rằng lão hoàng đế này giết người như ngóc, từ khi hiểu chuyện đến nay, gã chẳng biết đã chứng kiến bao nhiêu người đầu lìa khỏi cổ.

- Tên đặt ra là để cho người gọi - Chu Nguyên Chương hờ hững tiếp lời: - Kẻ nào không dám gọi, nếu không vì nịnh hót thì cũng do sợ hãi ta, suốt ngày cứ vạ tuế tới vạ tuế lui, nghe mà ngấy tận cổ. Người chứ có phải rùa đâu, ai mà sống đến vạ tuổi cho nổi? Thẳng rồi có một lão đạo sĩ luyện đơn dâng lên một bình đơn dược, nói là thuốc bất tử uống vào có thể trường sinh. Các người đoán xem, ta xử trí hắn như thế nào?

Ông nói xong mỉm cười, ánh mắt rào qua mọi người. Ai nấy đều kiêng dè không dám đáp lời.

Chu Nguyên Chương thoáng chút thất vọng, ánh mắt nhìn sang Nhạc Chi Dương, cười hỏi:

- Thằng bé kia, giả là nguoi, nguoi sẽ làm thế nào?

Chàng trai dè dặt kia nghe xong tái mặt, vội thưa:

- Tỏ phụ, tên tiểu thái giám này là hạng gì, sao có thể đánh đồng với người được?

Chu Nguyên Chương phẩy tay:

- Cứ nói đi, cần gì phải nghiêm túc như thế. Doãn Văn à, cháu thì có thừa hiểu nhân, nhưng lại chưa đủ phóng khoáng. Về điểm này cháu phải theo học hỏi Từ thúc và Thập Từ thúc.

Chu Doãn Văn xụ mặt đi, đành miễn cưỡng gật đầu.

Chu Nguyên Chương nhìn Nhạc Chi Dương, mỉm cười:

- Thằng bé kia, đừng sợ, cứ nói những gì nguoi nghĩ.

Nhạc Chi Dương bụng dạ trẻ con, thấy ông lão thái độ thân thiện, đột nhiên bạo gan suy nghĩ rồi lớn tiếng thưa:

- Nếu là nô tài, nô tài sẽ bắt hán uống viên thuốc bất tử ấy, sau đó sai người giám sát thử xem hán có chết hay không!

Chu Nguyên Chương mỉm cười, quay sang Chu Lệ:

- Còn lão Từ thì sao?

Chu Lệ đáp:

- Trước tiên con để hán uống thuốc, sau đó bỏ đói hán một hai tháng, để xem hán có chết không?

Cách thức này còn hơn cả thử thuốc, vốn dĩ là giết nguoi. Nhạc Chi Dương nghe mà lạnh toát cả nguoi, Chu Nguyên Chương lại gật gù:

- Quả nhiên là lão Từ, cách làm giống hệt ta. Tiếc là tên đạo sĩ ấy chịu đựng không nổi, chưa đến bảy ngày đã chết đói lăn quay. So ra, các đời vua kiệt xuất như Tần Thủy Hoàng, Hán Vũ Đế, Đường Thái Tông đều say mê tiên đạo trường sinh, há chẳng phải là ngu muội quá thể!

Chu Lệ cười bảo:

- Cha đánh đuổi giặc Thát, công lao bao trùm Hoa Hạ. Hôm nay thiên hạ thái bình, bốn cõi thần phục, luận về công đức còn vượt xa cả triều đại Hán-Đường!

Chu Nguyên Chương chỉ mỉm cười không ừ không hừ, lại nói với Nhạc Chi Dương:

- Nhạc Thiều Phượng là người quen cũ của ta, nguoi lưu lạc đến chốn này, ông ta có biết hay không?

Nhạc Chi Dương lắc đầu, Chu Nguyên Chương lại hỏi:

- Nghề sáo của nguoi là do ông ta dạy à?

Nhạc Chi Dương bắt đầu gật đầu. Chu Nguyên Chương lặng suy nghĩ giây lát, thở dài:

- Đáng tiếc, đáng tiếc!

Lão liên tục than đáng tiếc rồi bảo:

- Thằng bé kia, nguoi thổi được "Phi Long Dẫn" chứ?

"Phi Long Dẫn" hay còn gọi là khúc "Khôi Lâm Hào", vốn là khúc hát ngợi ca Chu Nguyên Chương từ buổi nghèo hèn ban sơ đến lúc bình định được thiên hạ. Theo Nhạc Chi Dương nhận thấy, khúc hát này có thừa hào hùng nhưng lại thiếu đi uyển chuyển, cũng không thể xem là một điệu nhạc hay. Gã bèn đáp:

- Thổi được!

- Tốt lắm! - Chu Nguyên Chương gật gật đầu: - Nguoi mau thổi một khúc cho ta nghe!

Thiếu nữ áo vàng nói:

- Cha, người thiên vị quá, chỉ muốn nghe sáo mà không chịu thưởng đàn ư?

Chu Nguyên Chương dời mắt sang thiếu nữ nọ, lộ ra vẻ yêu chiều:

- Vì nhĩ, cha mà có ưu ái thì cũng chỉ ưu ái mỗi mình con thôi! Ban nầy ta nghe bọn con hòa tấu đàn sáo mà sáng khoái lắm, thôi được, hai đứa lại hòa tấu một khúc đi!

Thiếu nữ áo vàng đầu môi cười, liếc mắt nhìn sang Nhạc Chi Dương rồi héch mũi chun môi làm mặt xấu. Nhạc Chi Dương đỏ mặt tía tai, trong lòng càng thêm luống cuống, đưa sáo lên miệng liên tục thổi sai mấy nốt nhạc. Gã chợt thấy Chu Nguyên Chương nhíu mày nhìn sang, lúc này mới rùng mình cũng cố lại tinh thần, trỗi lên những điệu nhạc đầu tiên, thiếu nữ áo vàng cũng chỉnh dây dạo phím cùng hòa theo nhịp.

"Phi Long Dẫn" là nhã nhạc của Đại Minh, khí thế hào hùng rộng lớn, được nhiều người tôn kính, lúc này tiếng đàn và tiếng sáo cùng cất lên, không khí xung quanh thoáng trở nên nghiêm túc. Thập Thất đệ vuơn người đứng dậy, cười vang:

- Phụ hoàng, hài nhi bất tài, dám xin người cho con hát một khúc trợ hứng cho phụ hoàng!

Chu Nguyên Chương gật đầu đáp:

- Được!

Thập thất đệ uốn ngực đứng thẳng, chăm chú nhìn trời, lắng nghe khúc nhạc dần dần lên cao, bất chợt cất tiếng hát:

Trung Hoa ngàn năm sinh thánh chủ

Vượng khí hùng hực tựa hổ rồng

Chôn Hoài Tây giương kiếm nổi bão giông

Hùng binh trăm trận phá tan cường bạo

Dầu nóng lạnh trên yên ngựa vẫn cười ngạo

Thấy ba quân đều chia ngọt sẻ bùi

Đẹp nhiều nhưong, đem lại cảnh yên vui

Trừ bạo an dân, công lao như Thang-Vũ

Giọng hát của y du dương, làn hơi phát ra từ tận đáy lòng, trong trẻo âm vang, dậy khắp bầu trời đêm lồng lộng.

Chu Nguyên Chương ngồi ở giữa đình, đôi mắt khép hờ, tay phải khẽ khua lên đầu gối theo từng nhịp hát, thái độ lạnh lùng đã biến đi mất, bao nhiêu loại thần sắc cứ lần lượt như nước trôi qua đầu mày khóe mắt của ông, khi thì vui vẻ, lúc lại ôn hòa, chốc bồng phẫn chấn, thoát lại cảm thương. Khoảnh khắc ấy, ông lão đã ngoài bảy mươi này không còn là một vị vua vô tình nữa mà như trở thành một ông già bình thường đang hồi tưởng lại câu chuyện cuộc đời mình. Ông nói dậy từ chôn tiện bản, vì sinh tồn mà chém giết, trải qua bao phen sống chết, vứt bỏ cả thất tình lục dục, cuối cùng cũng trấn áp được quần hùng, ngồi vững trên đỉnh giang sơn. Tiếc rằng ngày vui ngắn chẳng tày gang, thời gian như bóng câu qua cửa sổ, một đời lổi lạc kiệt xuất rồi cũng có lúc phải già đi, tóc sương điểm bạc, mặt hằn nếp nhăn, người khác làm sao biết ông phải gắng gượng bao nhiêu sức lực mới có thể đứng thẳng lưng trước mặt mọi người. Chỉ vì năm rộng tháng dài, ngay cả ký ức cũng dần phai đi cả, rất nhiều chuyện cũ người xưa giờ đã trở nên nhòa nhạt, bao nhiêu cảm xúc buồn vui thưở sáng nghiệp thấp thoáng như ánh trăng lạnh trôi tuột qua khỏi kẽ tay trong mỗi đêm nằm mơ lại.

"Phi Long Dẫn" tấu xong, Nhạc Chi Dương đang định hạ sáo xuống, tiếng đàn bất chợt nhẹ nhàng thay đổi, hóa thành giai điệu "Phong Vân Hội". Gã liếc nhìn người thiếu nữ ấy, kiên nhẫn nói sáo hòa nhịp. Thập Thất đệ cũng cất giọng hát theo:

Từ lũy ngọc nhìn phố thị ven sông

Mây gió kia vẫn vũ khắp dinh rồng

Trên tháp thuyền, này dọc ngang long hổ

Nhà pháo rồi, lục giáp cũng thành không

Bất sống tướng, dẹp tan lũ mọi rợ

Thấy mừng vui thắng cá dữ hung tàn

Khắp ba quân dũng khí ngập tràn lan

Một bộ giáp cả sơn hà yên ổn

Đất Trung Hoa nay quy về chung một

Nghiệp để từ đây, mừng hưởng cảnh thái bình

Bài hát này còn có tên là khúc "Khai Thái Bình", thuật lại cuộc chiến thuở xưa ở hồ Bà Dương(*), Chu Nguyên Chương ngự trên thuyền thạp đại phá quân của Trần Hữu Lượng. Cuộc chiến ấy nguy nan trăm bề, thắng bại đôi phen đảo ngược, từ lúc Chu Nguyên Chương khởi binh đến nay đây là trận hung hiểm nhất. Từ đó về sau, công cuộc thống nhất thiên hạ trở nên suôn sẻ. Thế nên khúc nhạc này thay đổi dập dồn, lúc đầu thì như sóng như gió, lại như chiến địa hào hùng, dần dần lại hòa làm một, thoáng như cá kinh lặn xuống biển ngàn dặm bất tằm.

(ND chú: trận chiến ở hồ Bà Dương là một trận thủy chiến diễn ra năm 1363 giữa thủy quân Đại Hán của Trần Hữu Lượng và thủy quân nhà Minh của Chu Nguyên Chương. Trận hồ Bà Dương có ý nghĩa quyết định trong cuộc tranh giành quyền lực giữa hai thế lực nhà Minh và Đại Hán. Mặc dù có lực lượng đông hơn, quân Đại Hán đã thất bại toàn diện trước lực lượng nhà Minh, bản thân Trần Hữu Lượng cũng tử trận trong cuộc chiến này, nhờ đó Chu Nguyên Chương kiểm soát hoàn toàn lãnh thổ hai bờ Trường Giang để từ đó làm bàn đạp Bắc tiến thống nhất Trung Quốc – Trích nguồn Wiki)

Chu Nguyên Chương bị điệu nhạc lay động, nhịp tay khua đầu gối càng trở nên gấp gáp hơn, như thể ông lại một lần nữa thúc ngựa ra trận, nhưng đối mặt với ông không còn là kẻ thù ngoan cường ngày trước nữa mà chính là ý trời mịt mờ khó đoán. Lần này, ông nhất định chiến bại. Trên hồ Bà Dương, ông bất kể sống chết chỉ vì đoạt lấy giang sơn, thế nhưng có ai biết rằng giờ phút này đây, ông thả đem cả sơn hà găm vóc ra để đánh đổi lấy vài mươi năm dương thọ.

Vị hoàng đế già chột cảm thấy cô độc, giống như một con mãnh hổ già yếu, thuở trước ngạo nghễ chốn rừng xanh, không ai so bì nổi, giờ đây sức cùng lực kiệt, co tay cúi đầu, xung quanh đây áp bọn chó sói chực chờ xâu xé.

“Chó sói? Ở nơi nào? Ta sẽ giết sạch bọn chúng!” Chu Nguyên Chương mở bừng mắt ra, hung hãn liếc nhìn xung quanh. Ánh mắt của lão dừng lại trên người Chu Doãn Văn rồi dần dần trở nên dịu lại. Lão nhìn đứa cháu này thật lâu, hận không thể thông qua đôi mắt già nua này mà truyền thụ tất cả tài trí và sức mạnh vào trong cơ thể y. Lửa tàn để lại củi than(*), đến khi lão xuôi tay về trời Tây rồi, vị hoàng đế trẻ tuổi này có thể gánh vác cả giang sơn nhà họ Chu.

(ND chú: nguyên văn là "hỏa tàn tân truyền", ngụ ý rằng lửa tuy cháy hết nhưng vẫn để lại củi than, ngầm chỉ việc truyền thụ lại tư tưởng, tài nghệ, học vấn... cho đời sau)

Búa Hoàng Việt(*) trên tay

Diệt Kinh trừ Sở ngay

Quét tan cả Ngô-Việt

Sáng Tấn chiều Tần bay

Biết mấy hào kiệt đây?

Trời Tề-U-Lỗ-Yến

Ta trị hỗn loạn này

Cả đất Y-Lương-Thục

Lòng người cũng mê say

Bánh xe thư thông suốt

Vạn nẻo đường cùng quay

(ND chú: búa Hoàng Việt là loại vũ khí cổ, thường chỉ có vua chúa sử dụng hoặc ban cho trọng thần lãnh sứ mệnh tiêu trừ thu phục một nước nào đó)

Thập Thập đệ hát đến khúc "Tước Quân Hùng", khoảnh khắc ấy, khuôn mặt của từng đối thủ có liên quan như Trần Hữu Lượng, Trương Sĩ Thành, Phương Quốc Trân, Minh Ngọc Trân, Vương Bảo Bảo lần lượt trôi qua trước mắt ông, ai cũng mặt ủ mày ê, thần tình thâm đạm.

“Người chiến thắng chung cuộc là ta!” Chu Nguyên Chương cảm thấy hài lòng, so với mấy kẻ chiến bại kia, thứ lão có được nhiều hơn là thứ mất đi.

"Khà..." Đằng sau hòn giả sơn cách đó không xa vẳng đến một tiếng cười khẩy, tiếng sáo bỗng nhiên ngưng phát lại, tiếng đàn theo đó cũng lặng đi. Thập Thập đệ giữ tay áo, theo tiếng giương mắt nhìn, chỉ thấy một kẻ đằng sau hòn giả sơn đang từ từ bước ra.

Nhạc Chi Dương trông thấy người nọ, trái tim như muốn nhảy tọt ra ngoài. Trương Thiên Ý đã cởi bỏ trang phục hoạn quan, áo trắng trên người lấm tẩm vết máu, vết máu đã ngả thành màu tím hệt như trăm hoa rộ nở đạn xen.

- Ngươi là ai? - Chu Nguyên Chương chăm chú quan sát kẻ vừa đến, không may may đổi sắc.

Trương Thiên Ý mỉm cười quỷ quyệt, khẽ vỗ tay lẩm nhẩm hát:

- Diệt Kinh trừ Sở ngay, quét tan cả Ngô-Việt, sáng Tần chiều Tần bay, biết mấy hào kiệt đây? Lợi hại lắm, Chu Trùng Bát, ngươi có còn nhớ cố nhân hay chăng?

"Trùng Bát" là tiểu danh của Chu Nguyên Chương. Trương Thiên Ý thuận miệng nói ra, trong ngữ điệu lại mang phần nhiều ý trào phúng. Chu Lệ đứng bật dậy, ánh mắt phát lạnh, một tay đặt lên chuôi kiếm giắt bên hông. Chu Nguyên Chương trái lại bật cười, vừa ra hiệu con trai không được làm bừa, vừa bảo:

- Thứ cho Chu mỗ trí nhớ kém, tức hạ là vị cố nhân nào?

- Vị cố nhân ấy đã qua đời rồi! - Trương Thiên Ý khẽ nheo mắt: - Ta họ Trương, người xứ Bình Giang!

- Trương Sĩ Thành! - Chu Nguyên Chương lộ vẻ ngạc nhiên, trừng trừng nhìn Trương Thiên Ý, từng chữ một thốt ra: - Ngươi là con trai lão ta?

- Bệ hạ sáng suốt! - Trương Thiên Ý phát tay, rút nhuyễn kiếm ra khỏi thắt lưng, cười mỉm: - Chu Trùng Bát, tiếp chiêu đi, ta thay cha ôn lại chuyện cũ với ngươi!

- Chậm đã! - Chu Lệ cười ha hả, lạng người ra chắn đường: - Có câu: "Cha đầu cha, con đầu con", nếu ngươi muốn ôn chuyện thì há chẳng loạn vai về hay sao!

Trương Thiên Ý liếc nhìn y, ánh mắt lạnh như băng tuyết:

- Ngươi là ai?

Chu Lệ cười to, sang sảng đáp:

- Yến Vương Chu Lệ!

- Là ngươi? - Trương Thiên Ý đảo mắt: - Nghe nói ngươi trấn thủ phương Bắc khiến bọn giặc Thát ngán như ngán cọp. Nếu là cười ngửa dùng binh, ta đành chịu lép vế...

Hắn ngừng lại một chút, hé ra nụ cười quái đản:

- ...Nhưng lần này không giống như đánh trận đâu!

Nói đến đây, hắn vung trường kiếm trong tay lên cao.

Chu Lệ cười khẩy, cũng tuốt kiếm khỏi vỏ. So với kiếm thường thì thanh kiếm của y dài hơn năm tấc, rộng hơn một tấc, sáng như tuyết trắng, phản chiếu ánh trắng phát ra sắc lạnh.

- Kiếm chất! - Trương Thiên Ý sẫm soi thanh kiếm ấy, hỏi: - Có tên gọi không?

Chu Lệ cười trả lời:

- Kiếm có tên Quyết Vân! (*) Dài ba thước sáu.

(ND chú: nghĩa là chém mây)

- Trên trời chém mây, vậy dưới đất chém thứ gì đây? - Trương Thiên Ý cười lạnh: - Giọng điệu không nhỏ, chẳng biết kiếm pháp ra sao?

Chu Lệ cười mà rằng:

- Tức hạ cứ thử thì biết!

Trương Thiên Ý hừ một tiếng, ánh mắt khẽ liếc xéo về phía Thập Thất đệ đang đứng một bên. Chu Lệ cời lòng chừng xuống, đưa mắt dõi theo ánh nhìn của hắn, đúng vào lúc này, một cơn gió lạnh tạt thốc vào mặt, sắc xanh nháng lên trong tầm mắt.

Trương Thiên Ý tự biết bản thân đã sa vào hang cọp, quyết chí đánh nhanh thắng nhanh, diệt trừ Chu Nguyên Chương để báo nợ nước trả thù nhà, thế nên hắn vô cùng sốt ruột khi phải nhì nhằng với Chu Lệ, đành giả vờ nhìn về phía Thập Thất đệ khiến cho đối thủ phân tâm, tiếp đó ra tay bất ngờ bằng một chiêu đâm chết người này.

"Choang" - âm thanh chất chứa vang lên, lưỡi kiếm cả hai chạm vào nhau làm tóe ra vô số tia lửa nhỏ. Trương Thiên Ý lụi một kiếm này thất bại, cảm thấy kinh ngạc vô cùng: Chu Lệ thu kiếm cực nhanh, phòng thủ chặt chẽ, đúng là cao thủ kiếm đạo hiếm có. Nhưng tình thế không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, Trương Thiên Ý nhân lấy cơ hội, bật cao vòn thấp, luân tay tấn công, một màn mưa kiếm mịt mờ sắc xanh trông hệt như bóng sông ngân hà dường như đã bao phủ lấy Chu Lệ vào bên trong.

Chu Lệ từng bước giật lùi, kiếm Quyết Vân lúc xoạc bên đông, khi chia bên tây, đối phó màn mưa kiếm ấy kín kẽ đến mức gió cũng chui không lọt. Nhuyễn kiếm của đối thủ đâm đến người y, hoặc là đâm trúng vào thân kiếm, hoặc là bị y khéo léo gạt đi. Trong chớp mắt, Chu Lệ đã lui đến mười bước. Trương Thiên Ý công kích đến hơn một trăm đường kiếm, tiếc rằng mưa to thì không thể kéo dài, đến lúc này thể kiếm đã suy yếu đi rõ rệt. Trương Thiên Ý đang định giảm tốc độ chiêu kiếm, chợt nghe Chu Lệ hét vang, hai tay siết chặt kiếm đâm chéo lên trên, trúng vào nhuyễn kiếm đánh "choang" một tiếng, từng tia lửa nhỏ tóe ra, Trương Thiên Ý chỉ cảm thấy gan bàn tay nóng rần, chuôi kiếm gần như tuột khỏi tay.

Nội công của đối thủ hùng hậu đến mức vượt xa khỏi dự đoán của Trương Thiên Ý, thanh nhuyễn kiếm dưới tác động của kiếm Quyết Vân bị hất ngược lên trên, để lộ ra một khoảng trống to hơ. Chu Lệ vung ngang trường kiếm, quét đến bụng dưới của hắn nhanh như chớp. Phút giây nguy cấp, Trương Thiên Ý đẩy khí vào ngấp thân kiếm, thanh nhuyễn kiếm bị ép thành một đường cong, oằn ngược trở về, "choang" một tiếng chạm trúng Quyết Vân. Mũi kiếm chạm nhau, một luồng sức mạnh ầm ầm xô đến, gan bàn tay Trương Thiên Ý phát tê, hân mơn lực xoay chuyển, bật nhanh mũi kiếm đâm về phía mạn sườn của Chu Lệ.

"Ha!" Chu Lệ trở người vung kiếm, Quyết Vân đâm thẳng đến yết hầu Trương Thiên Ý, đường kiếm này có góc độ lạ lùng, Trương Thiên Ý cho dù có đâm chết đối thủ cũng khó lòng thoát cảnh kiếm sắc khứa xuyên cổ. Hắn chỉ nhắm vào Chu Nguyên Chương, chẳng thể cùng đối phương chết chung tại đây được, thân hình lướt vòng ra đằng sau Chu Lệ, ngờ đâu Chu Lệ như có mắt ở sau lưng, trường kiếm tiện thể phóng ngược trở ra. Trương Thiên Ý không kịp hươ kiếm, một luồng gió lạnh đã quét về phía bụng dưới, hắn đành bỏ đi ý đồ tấn công, xoay kiếm gạt đi, làm vang lên hàng loạt tiếng leng ka leng keng, chớp mắt cả hai trao đổi nhau với nhau hơn mười thức kiếm. Chu Lệ bước về trước một bước, Trương Thiên Ý bỗng tung người nhảy ra, nghiêm giọng quát:

- "Dịch Tinh Kiếm" của Thái Hạo cốc, Tịch Ứng Chân là gì của ngươi?

- Nửa là bạn, nửa là thầy! - Chu Lệ mỉm cười: - "Phi Ảnh Thần Kiếm" của túc hạ có trình độ siêu phàm, hẳn là do đích thân Vân đảo vương chân truyền nhỉ!

Trương Thiên Ý khẽ hừ một tiếng, bật người lên cao ra chiều muốn đâm. Chu Lệ thâm biết lợi hại, lùi về sau nửa bước, giữ kiếm không cử động. "Dịch Tinh Kiếm" mơn tinh tú làm quân cờ, lấy vòm trời làm bàn cờ, phương pháp án theo thiên văn, lại ngầm dung hợp cả thuật chơi cờ. Chu Lệ tuy không xuất kiếm, nhưng mũi kiếm chỉ rõ ra rằng, bất kể Trương Thiên Ý tung kiếm ở góc độ nào, chỉ cần tiến vào phạm vi của Quyết Vân, mũi kiếm sẽ lập tức hóa thành ngàn vạn vì sao lấp lánh hết như khung cảnh cả thiên hà rơi ập xuống.

Thân thể Trương Thiên Ý đã lao đến nửa chừng, bất chợt khựng lại một thoáng, nhuyễn kiếm vòng ngược về sau. Chu Lệ thấy hắn đổi công sang thủ, lòng cảm thấy ngạc nhiên. Trương Thiên Ý nở một nụ cười quái dị với y, tay trái vung lên, một cơn mưa sáng lấp lánh bỗng đâu bay thẳng vào trong đình.

Đột nhiên, Chu Lệ đã hiểu ra thủ đoạn của Trương Thiên Ý. Hắn giả vờ tấn công để thu hút tâm trí của y, ý đồ thật sự là muốn dùng phi châm bắn chết phụ hoàng. Âm khí bay lẹ như chớp, có muốn đỡ cũng không còn kịp, Chu Lệ đau buồn đan xen phẫn nộ, vung kiếm như gió, chồm người đâm về phía Trương Thiên Ý. Trương Thiên Ý ôm oán hận mà ra tay, vốn dĩ không để cho bất cứ kẻ nào vào lúc này được sống sót. "Dạ Vũ Thần Châm" mảnh như sợi lông trâu, số lượng lên đến hàng trăm mũi, luồn lách vào trong gió mà bay êm như ru, dưới ánh trăng chỉ thấy một quang sáng lấp lánh lấp lánh phủ chụp lấy cả tòa tiểu đình trầm hương.

Nhạc Chi Dương đang ở phía trước đình, hầu như ù ù cạc cạc, chỉ thấy một trận mưa châm thốc tới trước mặt, hoàn toàn chẳng hiểu chuyện gì đã xảy ra. Lúc này, bóng trắng nháng lên, một người bất chợt xông ra, tay cầm phát trần, thân vận áo trắng, chính là vị thái giám già xồm kia. Thân pháp của lão đã nhanh, cây phát trần còn nhanh hơn, đón lấy đợt mưa châm ấy mà quét qua một lượt, tơ bạc và quang sáng đan lồng vào nhau, chớp mắt sau, màn mưa châm rợp trời ấy đã biến mất không còn dấu vết.

Lão thái giám bắt hết âm khí, đứng thẳng phía trước đình, gương mặt khô héo như phát ra ánh sáng, thứ ánh sáng này lóe lên rất nhanh hết như lửa than cháy tàn rồi dần dần tắt ngúm. Lão khom mình, tích tắc sau đã mất hút ở phía sau Chu Nguyên Chương. Vị hoàng đế già an nhiên ngồi đó, dáng vẻ nhàn nhã, đôi mắt tỏ vẻ hứng thú quan sát màn đấu kiếm phía trước đình.

"Dịch Tinh Kiếm" vốn là kiếm thuật của đạo gia, chuyên dùng cứu người và đối phó với kẻ địch, lùi một bước để không chế đối phương. Chu Lệ vung kiếm lên tấn công, tức thì rơi vào trong tính toán của Trương Thiên Ý, trước khi hắn bắn châm đã thu hồi nhuyễn kiếm, mắt thấy trường kiếm của đối thủ đâm đến, thể kiếm vẽ ra vòng tròn, một luồng nhu kinh hát vang Quyết Vân ra ngoài, theo hướng kiếm nhắm thẳng vào giữa ngực Chu Lệ.

Chu Lệ bị màn mưa châm làm rối loạn tâm trí, đến khi choàng tỉnh lại thì đã lâm vào tình thế nguy hiểm. Y cất lực thu kiếm về, dùng "Thiên Môn Thức" phòng thủ, lưỡi của Quyết Vân móc lên mũi nhuyễn kiếm, "choang" một tiếng đẩy nhuyễn kiếm bật sang phải, mũi kiếm quét sượt qua vai mang theo một dòng máu đỏ.

- Ôi! - Thiếu nữ áo vàng bật hô lên, Trương Thiên Ý dùng chiêu hiểm thành công, đang cảm thấy đắc ý, chợt nghe thấy tiếng hô ấy, hắn sững sờ đôi mắt nhìn lại, trông thấy mọi người trong đình đều bình an vô sự, trong lòng bỗng thấy nặng trĩu, cảm giác có điều gì đó không ổn. Hắn phân tâm khiến cho chiêu kiếm xuất ra có phần chậm đi, Chu Lệ lấy lại tập trung, tung một chiêu "Thiên Trùng Thức", khép mở nhịp nhàng, phản công sắc bén, một tràng kiếm loát xoát liên tiếp đâm đến ép cho Trương Thiên Ý phải liên tục thoái lui.

Trong tích tắc, hai người đảo ngược công thủ, thân pháp đều nhanh đến kinh ngạc, tới lui lén lút như ma quỷ, lên xuống tựa chim Kiêu bay tít tận trời cao. Hai luồng kiếm khác nào hai tia chớp một xanh một trắng, lúc thì quấn rịt, khi lại tách ra, đông đưa biến hóa vô chừng.

Chu Nguyên Chương nhìn đến đoạn này, vuốt râu bảo:

- Hạng Vũ múa kiếm, ý nhắm vào Bái Công, còn họ Trương đây múa kiếm, ý nhắm vào quả nhân. Đã là múa kiếm, sao có thể thiếu đi âm nhạc hỗ trợ? Vì thế, con với tiểu thái giám hợp tấu một khúc giúp cho Tứ ca của con lên tinh thần đi!

Thiếu nữ áo vàng hỏi:

- Tàu khúc nhạc nào ạ?

Chu Nguyên Chương cười đáp:

- Hãy tấu bài "Thập diện mai phục" đi!

Thiếu nữ áo vàng gật đầu, đôi tay dạo trên phím đàn như gió táp mưa sa, thoáng chốc đã nổi lên âm thanh nặng mùi sát phạt. Nhạc Chi Dương sau khi định thần lại cũng nâng sáo lên thổi, tiếng sáo vang lên sục sôi hết như dùng mũi rút kiếm lao băng băng trên yên ngựa, một bầu sát khí ngùn ngụt lập tức弥漫 giăng bua.

Chu Lệ nghe được tiếng nhạc, khí thế phấn chấn, xuất kiếm càng thêm nhanh mạnh. Kiếm Quyết Vân vốn là một thanh chiến kiếm, phá quân giết tướng chém cả ngựa phi khi lâm trận. Lúc này y múa kiếm càng thêm hứng khởi, thân kiếm phát ra tiếng rung “oong oong”, mỗi kiếm xuất ra đều như mang theo một trận cuồng phong quét lên người Trương Thiên Ý, chẳng những khiến cho da thịt hằn đau buốt mà còn áp chế cả thể kiếm của hắn. Trương Thiên Ý khéo léo né những đường kiếm đâm đến, tránh điểm mạnh mà tập trung đánh vào điểm yếu, thế nhưng "Dịch Tinh Kiếm" hàm chứa kỳ đạo, mỗi lần xuất kiếm đều kèm theo vài chiêu thức phía sau, phong kín hết tất cả mọi góc độ, trải qua mấy hiệp mà Trương Thiên Ý vẫn không thể tận dụng được cơ hội, khí thế đã suy giảm vô cùng.

Lại trao đổi thêm mấy kiếm, khúc nhạc đã thổi đến đoạn "Biệt Cơ" trong bài "Bá Vương Biệt Cơ", giai điệu thê lương thương cảm. Trương Thiên Ý bị nhạc khúc này khơi gợi chuyện xưa, nhớ đến tình cảnh sinh ly tử biệt cùng cha mẹ thuở ấy trong thành Tô Châu, lòng dạ vô tình trở nên bấn loạn. Lòng đã rối, kiếm pháp cũng phát sinh kẽ hở, Chu Lệ nhìn ra điểm ấy, kiếm Quyết Vân liên tiếp đâm đến, công phá vào màn kiếm của Trương Thiên Ý.

Y quát lên: - Trúng!" - mũi kiếm lướt qua ngực trái của Trương Thiên Ý, da thịt tóe toác, máu tươi trào ra.

Trương Thiên Ý nuốt đau nhảy ngược về sau, tay phải vung kiếm loạn xạ ngẫu nhiên cản đường truy kích của Chu Lệ, tay trái giơ cao, hét lớn:

- Xem chân!

Chu Lệ luôn đề bụng đề phòng phi chân của hắn, nghe vậy bèn thu vội kiếm rồi né sang trái, ngờ đâu Trương Thiên Ý chỉ phô trương thanh thế, đối thủ vừa lui đi, hắn bèn xoay người toan chạy. Chu Lệ quyết tâm truy đuổi không tha, phóng kiếm về phía vai lưng của hắn. Trương Thiên Ý vòng người sang phía sau một góc phù dung, tay vung lên cao, hô to:

- Xem chân!

Chu Lệ thu kiếm tránh né, Trương Thiên Ý lại bỏ chạy về phía trước. Chu Lệ mắc mưu hai bận, trong lòng tức điên vội vã đuổi theo, chợt thấy Trương Thiên Ý vất người trở lại, vung tay hét lên:

- Xem chân...

Chu Lệ cả giận đang định quát mắng, bỗng thấy một quang sáng lấp lánh trong tay áo Trương Thiên Ý, trong lòng thất kinh, muốn tránh đi cũng đã muộn màng. Đúng lúc này một cơn gió từ bên hông thổi đến, trăm ngàn sợi tơ bạc như tuyết bay lung linh chặn ngang giữa hai người, trảng âm thanh "phụt phụt" vang lên liên tiếp, màn mưa châm rơi trúng tơ bạc hết như trâu đất xuống biển, biến mất không sủi tăm.

Trương Thiên Ý nhảy bật ra sau, trừng mắt nhìn lão thái giám, gương mặt vừa ngạc nhiên vừa ngờ vực, quát lên:

- Ngươi là ai?

Lão thái giám cười nhạt đáp:

- Chỉ là một kẻ phế nhân chốn thâm cung, tên tuổi chẳng đáng nhắc làm gì!

Phát trần của lão khẽ rung lên, quét về phía trước mặt Trương Thiên Ý. Trương Thiên Ý hươ kiếm chặn lại, phát trần bay là là chạm vào lưỡi kiếm rồi quần chặt lấy nó hết như tơ nhện.

Gan bàn tay của Trương Thiên Ý tê dại, trường kiếm như có sự sống tự trôi tuột về phía trước, hắn hoảng hốt vận sức giữ lại, ngờ đâu một nguồn đại lực như thủy triều theo thế ồ ồ ập đến, rót xuyên vào cơ thể hắn. Bất đắc dĩ, hắn đánh phải chuông kiếm, nhảy tránh về phía sau, thế nhưng nguồn nội lực còn dư lại ấy vẫn không hề suy giảm mà xâm nhập trực tiếp vào phế phủ. Tức thì, ngực Trương Thiên Ý phát đau nhói nhói, miệng phun ra một búng máu tươi.

Hắn mới đánh có một chiêu đã bị trúng thương, từ khi thành tài đến nay chưa bao giờ gặp phải tình huống này, thậm chí đã đụng phải cao nhân bèn nhảy lùi ra sau, hay tay liên tục phóng ra hai lần mưa châm, một bắn về phía lão thái giám, một bắn về hướng mọi người ở trong đình.

Lần tập kích này không cứu không xong, lão thái giám nào dám chậm trễ, múa phát trần vùn vụt quét bay đám kim châm bắn đến, liền đó người lướt về sau mà chân tay không hề cử động, thế bay cực nhanh, trông cứ như có ai đó đang kéo lão ở sau lưng. Mọi người thấy trước mắt hoa lên, lão đã đến phía trước đình, phát trần xoay vòng thành một cơn bão, kim châm đầy trời tóe tóe rơi xuống. Phá hết kim châm, lão thái giám đưa mắt nhìn ra, bóng dáng Trương Thiên Ý chợt nháng lên rồi biến mất đằng sau một bờ tường cao.

Lão thái giám nhú mày, quay đầu nhìn về phía Chu Nguyên Chương. Người đằng sau gật đầu, lạnh giọng:

- Không để chữa lại hậu họa!

Lão thái giám lắc mình một cái bỗng nhiên mất hút chẳng thấy đâu nữa.

Tiếng đàn ngưng lại, thiếu nữ áo vàng đứng dậy hỏi:

- Tứ ca, vết thương của anh không sao chứ?

Chu Lệ cười đáp:

- Chỉ là vết thương ngoài da, chẳng đáng lo!

Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Vết thương nhỏ càng phải chữa kỹ, không được chậm trễ, kẻ này quỷ quyết gian xảo, trên kiếm chưa chắc không có điều bất thường. Mau truyền gọi thái y xem qua cho lão Tứ!

Thái giám ở bên cạnh vâng lời lui ra.

Chu Lệ cười khổ:

- Thẹn thật, thẹn thật! Nếu không có Lãnh công công suất nữa ta đã mắc bẫy của tên họ Trương ấy rồi!

Chu Nguyên Chương trầm ngâm một lúc, chợt nói:

- Phi châm của hần lợi hại, ngón nghề cũng khá nhiều, luận riêng về kiếm pháp thì con chưa chắc đã thua hần. Hơn nữa, kiếm pháp lợi hại cùng lắm chỉ thắng được một người, còn binh pháp lợi hại thì chống được vạn người.

Chu Lệ kính cẩn thưa:

- Cha dạy rất phải ạ!

Chu Nguyên Chương lại nói:

- Lão Tứ, Thập Thất, các con sớm ngày mai hãy trở về phương Bắc đi!

Chu Lệ giật mình vội nói:

- Nhưng ngày mai là sinh nhật của em Thập Tam, con với Thập Thất cố ý về...

Chu Nguyên Chương ngắt ngang lời y:

- Phương Bắc tình hình chưa yên ổn, rợ Hồ cứ nhắm nhe vùng Yên Vân của ta, hai huynh đệ các con trấn thủ biên cương phương Bắc, trách nhiệm vô cùng trọng đại. Còn về Vi nhi, huynh muội các con tình cảm thâm thiết thì đương nhiên là rất tốt, nhưng nó chỉ là một con bé con, sinh nhật có tham dự hay không cũng không sao cả!

Thập thất đứng dậy còn muốn thưa gì đó, chợt thấy Chu Lệ đánh mắt đến, tức thì cười khổ ghim miệng lại không nói nữa. Chu Nguyên Chương quan sát hai người, lại thấy thiếu nữ áo vàng phụng phịu không vui liền không nhịn được cười:

- Vi nhi, sao con có vẻ mất hứng thế?

Thiếu nữ áo vàng nhẹ giọng đáp:

- Hải nhi không dám, những lời phụ hoàng nói đều hợp lý, hai vị huynh trưởng nên lấy quốc sự làm trọng! Và lại, con gái tài đức kém cỏi, nào dám làm phiên hai đại phiên vương đến dự sinh nhật chứ.

Chu Nguyên Chương vỗ tay khen:

- Con gái ta càng hiểu chuyện càng khiến ta cưng chiều hơn. Ôi, mẹ con qua đời sớm quá, ta bận việc nước hiếm khi gặp con, nhưng cứ mỗi lần gặp thì trong lòng ta đều rất vui. Thôi được, bọn chúng đi rồi, ta sẽ dự sinh nhật con vậy, so với hai đại phiên vương thì cân lượng của người cha này thế nào nhỉ?

Chu Lệ và Thập Thất đệ vội nói:

- Phụ hoàng là đáng vạn tuế, sao có ai dám so sánh với người chứ?

Thiếu nữ áo vàng tươi tỉnh trở lại, cười rằng:

- Cha nói thiệt là bùi tai, chỉ sợ đến khi đó bận bịu việc gì lại quên mất cho coi!

Chu Nguyên Chương cười bảo:

- Nếu ta đến không được sẽ nhờ Văn nhi thay thế, có điều đã là sinh nhật thì không thể thiếu quà được! Lão Tứ, con tặng vật gì vậy?

Chu Lệ mỉm cười:

- Hải nhi tặng toàn là thứ tầm thường: một đôi ngọc như ý Hòa Điền, chín đầu trăn châu Hợp Phố, hai tấm áo lông chồn tím, còn có mười bốn nhánh sâm lão Cao Ly.

Chu Nguyên Chương cười bảo:

- Mười bốn nhánh sâm lão, vậy ra mỗi tuổi vừa với một nhánh à? Còn Thập Thất, con tặng thứ gì?

Thập Thất đệ cười đáp:

- Em Thập Tam có hứng thú với âm nhạc, con bỏ công chế tạo ra một thanh cổ cầm tặng cho em gái xem như quà mừng!

Chu Nguyên Chương trở vào thanh cổ cầm ở trước đình:

- Là nó đây à?

Thập Thất đệ đáp:

- Phụ hoàng sáng suốt!

Chu Nguyên Chương đứng dậy, tay khẽ lướt nhanh trên tơ đàn, một chuỗi âm thanh ngân lên tinh tinh tang tang tựa như suối chảy ngọc lăn, ông không kèm được gập gù:

- Đàn tốt, có tên gọi không?

- Thừa có! - Thập Thất đệ trả lời: - Tên nó là Phi Bộc Liên Châu (*)

(ND chú: nghĩa là thác đổ không ngừng)

Chu Nguyên Chương mỉm cười phán:

- Cái tên này hợp lắm!

Quay sang thiếu nữ áo vàng, ông hỏi:

- Vì nhi, hai vị huynh trưởng của con, người tục kẻ nhả, thứ gì hay ho cũng giành hết cả rồi, con nói xem cha phải tặng vật gì cho con mới phải đây?

Thiếu nữ chớp mắt, cười thưa:

- Nếu cha muốn độc đáo khác lạ, chi bằng tặng cho con một người đi!

Chu Nguyên Chương sững sờ hỏi:

- Là người nào?

Thiếu nữ chỉ vào Nhạc Chi Dương, tỉnh bơ đáp:

- Vị tiểu thái giám này nè!

Nhạc Chi Dương thất kinh hồn vía, mọi người xung quanh cũng lấy làm ngạc nhiên. Chu Nguyên Chương cười bảo:

- Vì nhi, quân vô hí ngôn, cha đồng ý với con rồi thì không thay đổi được đâu! Tới lúc đó con đừng có hối hận đấy!

Thiếu nữ cười đáp:

- Nghìn vàng dễ có, tri âm khó cầu, con gái quyết không hối hận!

Chu Nguyên Chương trầm ngâm một thoáng, khẽ thở dài bảo:

- Trong số con gái của ta, chỉ có con là không giống ai cả. Thôi được, món quà này chẳng những con thích mà cũng rất hợp với ý của ta, ta tặng cho con tên tiểu thái giám này, con hãy dạy dỗ nó cho tốt, lần sau gặp lại không được vô lễ với ta nữa!

Nhạc Chi Dương hết sức bức bối, thầm nghĩ dù sao mình đường đường cũng là một đấng nam nhi, bị người ta tưởng lầm là thái giám cũng mặc kệ đi, nhưng hiện giờ lại bị xem như quà cáp mà đem tặng cho một đứa bé gái, còn ra thể thống gì nữa! Giữa lúc gã lưng tung suy nghĩ, Chu Nguyên Chương đã xoay người rời khỏi, Chu Doãn Văn răm rắp đi theo sau lưng tổ phụ, về mặt ngoan ngoãn. Chu Lệ bị thương được Thập Thất đệ hộ tống về cung chữa trị. Hai người cáo từ ra đi rồi, sân đình bỗng trở nên vắng lặng hẳn đi.

Hai ả cung nữ bước lên thu dọn kệ đàn và hương án, một ả lớn tuổi trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương quát:

- Đồ gà trống thiên chết toi, còn không mau đến dọn đàn!

Nhạc Chi Dương vốn định thừa lúc mọi người không để ý thì rón rén chuồn đi, thế nhưng không có tài nghệ của tên quý đòi nợ kia, muốn thoát ra khỏi cung vua quả là chuyện viễn vông. Đến nước này chỉ còn cách mặc kệ tới đâu hay tới đó. Nghĩ vậy, gã đưa mắt nhìn ra, thiếu nữ áo vàng đang chấp tay sau lưng mỉm cười với gã. Khi nàng hé cười, đôi mắt cong như vành trăng non, làn môi phơn phớt đỏ như đoá hồng lẫm, đôi má trắng như ngọc nổi lên hai lúm đồng tiền xinh xinh.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy mặt mày nóng hầm hập, cúi gằm đầu xuống dọn đàn, thanh cổ cầm này bề mặt làm bằng sơn mài, sờ lên chỉ chút hoa văn tựa như nước chảy, lại như hoa mai. Nhạc Chi Dương vuốt ve mặt đàn, thoáng ngẩn ngơ xuất thần, chợt nghe thiếu nữ áo vàng cười hỏi:

- Ngươi cũng biết chơi đàn?

Nhạc Chi Dương giật phắt mình, cổ cầm suýt nữa thì rơi xuống đất, gã ấp úng nói:

- Biết sơ sơ thôi, nhưng đàn không được hay!

Thiếu nữ áo vàng thấy lời lẽ của gã thận trọng như thế, vô thức bật cười. ả cung nữ già thấy gã ngơ ngờ nghếch nghếch, nhin không được quát lên:

- Con gà trống thiên chết bầm, cẩn thận một chút coi, nhớ mà rơi hỏng đàn, ngươi có mười cái đầu cũng đền không nổi!

Nhạc Chi Dương ậm ừ, chợt cảm thấy sau hông đau điếng, hóa ra là bị ả cung nữ ấy nhéo cho một cái, Nhạc Chi Dương gần như nhảy nhồm lên toan chửi đồng, chợt nghe thị giục:

- Còn đực ra đấy à, không mau trở về cung!

Nghe được câu này, Nhạc Chi Dương mới chợt nhớ ra đây không phải là sông Tần Hoài mà là Tử Cấm Thành, mấy ngón nghề vô lại lúc trước đều không thể sử dụng được ở chốn này, gã đành phải tiu ngưu cúi đầu, bưng đàn theo sau đám cung nữ.

Đi vòng vo một hồi chợt đâu tủa đến hương thơm ngan ngát, một thân hình mềm mại lướt đến bên cạnh Nhạc Chi Dương, hai người chỉ cách nhau một khuỷu tay, gã nghe tim mình vỗ thình thịch, cảm giác tê dại lan tỏa toàn thân, chỉ nghe thiếu nữ áo vàng thò thè cười:

- Tiểu thái giám, ta mang ngươi về đây, dường như ngươi không vui?

Nhạc Chi Dương thầm nghĩ:

- Có quý mới vui nổi á, ta chứ có phải là cây đàn, cây sáo đâu mà mặc cô muốn đem đi đâu cũng được! Cô tưởng mình làm công chúa thì giỏi lắm à? Công chúa, công chúa, xì, ta thấy gọi là công trư (*) cũng không khác mấy!

(ND chú: “công chúa” và “công trư” đều phát âm là “gong zhu”, vì âm tương đồng nên Nhạc Chi Dương cố tình chọn chữ “trư” (heo) để nói kháy Chu Vi mà cô ta vẫn không nhận ra.)

Nghĩ đến đây, gã khi khi cười:

- Đâu có đâu, công trư điện hạ. Có thể phục vụ cho nhà cô, ta khoái đến chết đi ấy chứ!

Thiếu nữ nghe thấy câu nói này, cảm thấy có đôi phần thất vọng, cô cứ ngỡ Nhạc Chi Dương tính tình cao ngạo khác xa đám thái giám khác, ngờ đâu khi trò chuyện vẫn là những câu nói rập khuôn sáo rỗng ấy. Cô ở chốn thâm cung được hết thấy mọi người kính nể, có ngờ đâu rằng trong lời nói của tên tiểu tử này còn chứa ẩn ý ngầm chửi xéo mình.

Lặng lẽ đi thêm vài bước, thiếu nữ lại hỏi:

- Tiểu thái giám, ngươi họ Nhạc, còn tên là gì?

Nhạc Chi Dương định đặt bừa ra một cái tên giả để gạt cô, thế nhưng nghĩ đi nghĩ lại, đại trượng phu đi không thay tên, ngồi không đổi họ, nếu ngay cả tên thật mà cũng không dám nói ra thì có khác gì cái bọn mất trướng như đám thái giám kia đâu, bèn đáp ngay:

- Ta là Nhạc Chi Dương!

- Nhạc Chi Dương... - Thiếu nữ khẽ lẩm nhẩm vài lần rồi cười bảo: - Tiểu thái giám, trông ngươi lơ lơ như vậy đừng nói cũng không biết ta là ai nhé?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Tất nhiên là ta biết, cô không phải là công trư hay sao?

Thiếu nữ mỉm cười:

- Công chúa cũng có nhiều người, ta là công chúa Bảo Huy, quý danh là Chu Vi, sau này có ai hỏi đến, ngươi đừng có trả lời sai nhé!

Nhạc Chi Dương ừ hử một tiếng, trầm nghĩ: "Quý danh là Đuôi Heo(*), không sai, ông già Chu Nguyên Chương của cô là heo bố, dẫn theo một bầy heo con, còn Từ Cẩm Thành này chính là một cái chuồng heo bự. Hừ, không biết cái Đuôi Heo này lớn lên ở đâu trong cái chuồng này nhỉ?"

(ND chú: nguyên văn là "Trư Vĩ" (đuôi heo) có cách đọc trại với "Chu Vĩ"- "zhu wei", từ đó Nhạc Chi Dương suy diễn nào là "Lão Công Trư" (heo bố), "Tiểu Công Trư" (heo con) rồi "Trư Quyển" (chuồng heo))

Gã ngẫm nghĩ rồi quay đầu lại, híp mắt khả ố quan sát thiếu nữ.

Chu Vi thấy ánh mắt của gã vô lễ, trong lòng bức bối, bèn gất gong:

- Ngươi nhìn cái gì vậy?

Nhạc Chi Dương vội vã cúp mắt lại. Ấm cung nữ già quát ầm ầm:

- Con gà trống thiên chết tiết kia, ngươi chán sống rồi hả? Công chúa, vừa rồi hấn quả thực vô lễ với người, nô tì sẽ lập tức thưa với Lý công công, quát cho hấn ba trăm roi da!

Chu Vi nhú mày liếc nhìn Nhạc Chi Dương, lạnh lùng đáp:

- Bỏ đi, chuyện nhỏ như vậy không cần phiền đến người khác!

Ấm cung nữ lắc đầu than:

- Công chúa, người đúng là nhẹ dạ mềm lòng. Hừ, nếu cứ như thế này, mấy tên thái giám cung nữ đều sẽ tạo phản cho xem!

Chu Vi lạnh giọng:

- Tổng Trà, hai chữ "tạo phản" mà ngươi cũng dám nhắc hay sao?

Ấm ta nghe vậy rùng mình, mặt mày xám ngoét, rồi rít nói:

- Tì nữ miệng mồm ăn mắm ăn muối, đáng chết, đáng chết...

Nói rồi trở tay vỗ bôm bốp vào hai má. Chu Vi thờ dãi:

- Đù rồi, đừng đánh nữa! Ai mà không phạm sai sót, nếu ta mà nhẫn tâm thật thì mấy người các ngươi còn sống được à?

Sắc mặt ả cung nữ thoát đỏ thoát trắng, con bức tức trong lòng không chỗ phát tác bèn hung hăng quắc mắt sang nhìn Nhạc Chi Dương.

Về đến cung Bảo Huy thì trời đã tối sập, Chu Vi tự mình về tắm cung nghỉ ngơi, ả cung nữ già dẫn theo Nhạc Chi Dương tới một gian phòng bé tẹo, quảng cho gã một tấm chăn rồi lạnh lùng quay ngoắc đi.

Lưng giường vừa cứng vừa lạnh, nằm được một lúc, nơi ngực chợt âm ỉ nhói đau, Nhạc Chi Dương bật người dậy, nhớ đến đây là vị trí mà kim châm của tên quý đòi nợ cắm xuyên vào, hấn có nói nếu không lấy ra kịp thời, kim châm nhất định sẽ đâm thủng tim. Xem ra, lỡ như tên quý đòi nợ đánh không lại lão thái giám mà bỏ xác trong cung hoặc bị bắt làm tù binh, không ai lấy kim châm ra thì gã xác định chết chắc. Hơn nữa, chính gã đã lừa gạt hấn nhập cung, khiến cho hấn một phen xác bác xang bang, dẫu tên quý đòi nợ ấy còn sống cũng nhất quyết không cứu gã.

Gã càng nghĩ càng chạnh lòng, may mà trời sinh bản tính giản đơn, một khi nghĩ hết cách không ra thì vứt khỏi đầu óc cho nhẹ. Gã với chăn trùm kín đầu rồi mơ màng thiếp đi.

Đang ngủ ngon lành, chợt cảm thấy trên người phát đau, gã hé mắt ra nhìn, một chiếc gậy từ trên giáng xuống đánh bộp lên lưng gã. Nhạc Chi Dương hít ngược vào một hơi khí lạnh, vọt người ngồi dậy, mắt tròn mắt dẹt nhìn kẻ mới đến. Vất vả lắm mới tỉnh hồn lại, gã trông thấy ả cung nữ già tối qua vừa gây hấn với mình đang đứng trước giường, một tay chống eo, một tay cầm ống sáo, mặt mày nghênh nghênh, miệng oang oang:

- Đồ gà trống thiên chết rù, mau dậy gánh nước!

Nhạc Chi Dương phục hồi lại trí giác, khắp mình mẩy tay chân đều đau ê ẩm, lại nghe tiếng thị chửi mắng, tức khắc nổi giận đùng đùng. Gã vung tay giật lấy ống sáo rồi chọc mạnh vào hông của thị. Thị ta nào ngờ được chuyện này, miệng kêu bù chí bù chóc, lại thấy Nhạc Chi Dương vung sáo lên lần nữa liền hoảng hốt xoay người bỏ chạy, vừa chạy vừa hô hoán:

- Giết người, bớ người ta giết người...

Nhạc Chi Dương đuổi theo ra ngoài cửa, hung hăng vung vẩy thanh sáo. Bọn cung nữ thái giám ở bên cạnh xô tới ngăn cản, bị gã quất cho mỗi người một phát u đầu mẻ trán. Gã thuở nhỏ ở ven sông Tân Hoài đánh nhau như com bữa, tay chân lạnh lẽ, hiếm có đối thủ, đám người trong cung này yếu nhót như bún thiêu làm sao địch lại gã cho được, thấy đánh trơ mắt ra nhìn gã rượt theo Tổng Trà. Ái cung nữ già nghe tiếng chân vọng đến, sợ đến rụng người, trượt chân té oạch xuống đất. Nhạc Chi Dương đuổi đến nơi, vung sáo lên định huyếch vào người ả.

- Dừng tay!

Một tiếng kêu lạnh lạnh vang lên, kèm theo đó là một bao kiếm dài từ bên cạnh bay ngang qua, gạt nhẹ lên ống sáo, gan bàn tay Nhạc Chi Dương nóng ran, thanh sáo liền bay vèo đi mất. Gã quay đầu nhìn lại, Chu Vi sắc mặt trắng bệch, đôi tròng mắt đen láy như tóa lửa.

Lúc này Nhạc Chi Dương mới sực tỉnh, thầm nghĩ bản thân đang ở trong cung cấm, mấy kẻ gã vừa đánh đều là thái giám cung nữ của cung Bảo Huy, tích tắc sau người gã toác mồ hôi dầm dề, nhìn Chu Vi mà đờ lười cứng họng.

- Tổng Trà! - Chu Vi nhìn ả cung nữ già, vặn hỏi: - Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Công chúa điện hạ! - Tổng Trà ôm dư lấy chân Chu Vi méo máo: - Nô tì định gọi con gà trống thiên kia thức dậy gánh nước, hấn chẳng những không nghe, còn xách gậy vọt nô tì!

Nhạc Chi Dương thờ hằm hằm, hét lớn:

- Rầm chó, rõ ràng là bà đánh ta trước!

Tổng Trà kêu oan:

- Nói bậy, ai thấy ta đánh nhà ngươi? Ngươi đánh ta, mọi người đều chứng kiến rành rành. Công chúa, người phải làm chủ cho nô tì, nô tì theo hầu người mấy năm qua, thân già bị ruồng rẫy đã đành nay lại còn bị con gà trống thiên này bắt nạt!

Thị vừa chảy nước mắt vừa sủ nước mũi, khóc lên rung rức thê thảm. Nhạc Chi Dương há hốc mồm đứng ở bên cạnh, khổ sở vì không có ai làm chứng, trong lòng càng thêm quỳnh quáng.

Chu Vi trở mặt nhìn thị cả buổi, sau đó thờ dài:

- Tổng Trà, bà muốn trừng phạt tiểu thái giám này như thế nào?

Tổng Trà quắc mắt, hung hăng đáp:

- Giao cho Lý công công, đánh hấn ba trăm côn, đánh chết thì ném cho chó gặm.

- Mụ bà thôi! - Con giận của Nhạc Chi Dương từ ngực trào cả ra miệng.

Chu Vi sa sầm nét mặt, quát:

- Ngươi mắng ai đó?

Cô từ trước tới nay luôn dịu dàng mực thước, nhưng một khi đã nổi giận thì oai nghiêm vô cùng. Nhạc Chi Dương bị ánh mắt của cô bức ép, lùi lên đến miệng đành phải nuốt ngược trở vào, lỗ mũi phát ra tiếng thờ phỉ phò.

Chu Vi nhìn gã một lúc, nhú mày chột nói:

- Tổng Trà, ba trăm côn dường như hơi nhiều thì phải!

Tổng Trà cảm hận bảo:

- Đây gọi là răn đe cảnh cáo, cung đình có quy tắc của cung đình!

Chu Vi sau thoáng suy tư liền tiến lên mấy bước nhặt lấy ống sáo nọ, khẽ lau đi bụi bẩn dính bên trên. Cô liếc nhìn Nhạc Chi Dương, nhẹ nhàng khuyên:

- Sáo là dùng để thổi, không phải để đánh người.

Nói rồi, cô trả ống sáo lại cho gã. Nhạc Chi Dương nhận sáo vào tay, lòng ngập đầy một thứ cảm xúc khó tả. Tổng Trà thấy tình hình không ổn, vội nói:

- Công chúa, sao người trả hung khí lại cho hấn?

Chu Vi cười mỉm:

- Tổng Trà, bà ở với ta tám năm, bà là người thế nào chẳng lẽ ta còn không rõ? Bà đánh tiểu cung nữ, tiểu thái giám đâu phải lần một, lần hai. Trước đây có người đến kể về với ta, ta vì nề mặt nên mới không tiện trách cứ bà. Nhưng ta chẳng phải kẻ khờ, bà là tỷ nữ được người mẹ quá cố của ta gởi gắm lại, tên tiểu thái giám này mới chân ướt chân ráo đến đây, cho dù hắn có ăn gan trời cũng không dám vô cớ đánh bà. Thôi vậy, chuyện này chấm dứt ở đây, ba trăm cân cũng miễn hết, phạt hắn gánh đầy bốn chum nước, giao cho bà giám sát là được rồi!

Không đợi Tổng Trà kịp phân bua, cô đã cười khúc khích xách kiếm đi ra khỏi cửa.

Chum nước tuy chỉ có bốn cái, nhưng cái nào cái nấy bằng đồng to vật vờ, muốn châm đầy một cái thì cần phải gánh đến mười thùng nước giếng. Tổng Trà toan tính xôi hòng bông không, lòng quyết tâm trả đũa, giám sát gã làm việc chặt chẽ đến từng li. Vì phòng hờ Nhạc Chi Dương phản kháng, đi theo thị còn có hai tên thái giám lớn tuổi. Ấy cung nữ già cổ tình vạch lá tìm sâu, vừa cầu nheo vừa mắng nhiếc, Nhạc Chi Dương giận không nín được, nếu không phải đối phương người đông thể mạnh, gã thật muốn úp cả thùng nước lên đầu của thị cho bồ tức.

Châm xong bốn chum nước, gã mệt đến mức muốn sụm cả hai chân, vết châm nơi ngực càng trở nên nhói buốt, tại chỗ đau lớn cỡ chung rượu ấy như có một ngọn lửa đang thiêu đốt bên trong. Xế trưa sau khi dùng cơm xong, Nhạc Chi Dương đang muốn chớp mắt một lúc thì bỗng đâu Chu Vi cho người đến gọi.

Nhạc Chi Dương giận đến ứa gan, thâm nhiên mồm: "Công trư thói tha, công trư chết bầm!" Gã hăm hăm tiến vào trong tấm điện, chỉ thấy trên tường có treo hơn mười cây đàn cổ, đủ chủng đủ loại từ kiểu Phục Hy, Sư Khoáng, Linh Cơ, Trọng Ni, Phụng Thế đến kiểu Thần Long, Liên Châu; màu sắc thì có đen tuyền, vàng sẫm, vàng óng, trắng ngọc; còn có mấy thanh tỷ bà dạng cổ cong, cổ thẳng, cổ ngắn, cổ dài... Ngoài ra, có cả phụng hường, khánh đồng, trống da lớn nhỏ, tiêu sáo ngắn dài, đàn Không, hồ giả... Hầu như những nhạc cụ mà Nhạc Chi Dương từng biết thì trong tấm điện này đều có hết cả. Thậm chí ở một góc bên cạnh còn có một chuỗi chuông đồng nhìn niên đại có vẻ rất lâu đời, bề mặt loang lổ những vết gỉ xanh.

Ngoài những vật này ra, bàn ghế giường chiếu trong phòng đều rất giản dị, thoảng đâu đó còn phảng phất mùi hương con gái dịu nhẹ. Chu Vi ngồi ở đằng sau Phi Bộc Liên Châu, trông thấy Nhạc Chi Dương, nét mặt cô thoáng hiện nét cười, gọi gài:

- Mau đến đây, ta muốn luyện đàn, ngươi hòa tấu cùng ta nào!

Nhạc Chi Dương hậm hực tiến về phía trước, trong lòng đang bức bối, sáo thổi lên toàn bị trật nhịp sai điệu. Chu Vi nghe thấy chau mày, chợt dừng tiếng đàn lại, dạn dò đám cung nữ:

- Các ngươi lui ra ngoài cả đi, nhớ khép cửa lại!

Chớp mắt sau, trong tấm điện chỉ còn lại hai người, Chu Vi tròn mắt nhìn Nhạc Chi Dương, gã cũng trừng mắt đối lại. Hai người nhìn chăm chăm nhau một hồi, Chu Vi chợt bật cười khúc khích, ban đầu chỉ là cười nhẹ, sau đó một tay ôm bụng, một tay vịn đàn, cô gập người cười đến mức gần như không thẳng lưng được.

Nhạc Chi Dương lấy làm lạ, tò mò hỏi:

- Công trư, cô cười gì vậy?

Chu Vi ườn người dậy, khẽ thở dòn, đáp:

- Nhớ đến cảnh tượng sáng nay, ta nhìn cười không nổi. Bộ dạng Tổng Trà như thế, từ khi quen biết bà ta đến nay, ta chưa từng trông thấy lần nào. Ôi da, buồn cười chết mất thôi!

Nhạc Chi Dương càng thêm ngạc nhiên, miễn cưỡng hỏi:

- Công trư, cô không giận ta à?

Chu Vi cười bảo:

- Ta giận ngươi làm gì? Bà Tổng Trà ấy vốn là cung nữ thân cận đi theo mẫu phi, sau khi mẫu phi qua đời liền đến hầu hạ ta. Bà ta cậy mình thâm niên, thường hay tác oai tác quái, nhưng vì quan hệ với tiên mẫu, ta luôn mắt nhắm mắt mở không muốn tính toán với bà ta mặc dù nhìn mấy tiểu cung nữ, tiểu thái giám kia chịu đòn, trong lòng ta cũng khó chịu lắm. Hôm nay khéo làm sao, gặp phải tên gốc nhà ngươi, khiến cho bà ta phải ngậm cả một con con đại giáp ngư vào mồm.

- Đại giáp ngư? - Nhạc Chi Dương ngó người không hiểu.

Chu Vi chớp chớp mắt, mỉm cười giải thích:

- Đại giáp ngư, không phải là con ba ba hay sao? (*)

(ND chú: chỗ này cần giải thích rõ hơn, từ “đại giáp ngư” hay “đại miết” đều là ba ba. Trong cách nói của TQ, chữ “miết” khi ghép từ (vd: chửi đại miết) mang ý nghĩa không hay ho lắm, ở đây ta cứ hiểu đại khái là Tổng Trà nuốt phải một con ba ba lớn sẽ cứng họng và khó chịu thế nào, Chu Vi vừa có ý bảo lạc Chi Dương “khó nuốt” như ba ba, vừa mắng Tổng Trà là hạng miệng rộng thon thót.)

Nhạc Chi Dương nghe xong, nét mặt vô tình giãn ra, vui vẻ gật đầu thầm nghĩ: "Tiểu công trư cũng biết nói giỡn, hay lắm, hóa ra cô không đáng ghét như ta nghĩ."

Chu Vi tròn mắt quan sát gã, lẩm bẩm nói:

- Lạ thật, tiểu thái giám nhà ngươi không giống như mấy tên thái giám khác, bọn họ kẻ nào kẻ nấy đều nhát gan sợ vạ, bị đòn không dám đánh trả, bị mắng cũng không dám cãi lại, nếu không có chỉ thị thì chẳng dám làm việc gì. Còn ngươi thì ngược hẳn, đấu nhạc với ta mà một chút cũng không nhường, ngày đầu đến cung Bảo Huy còn đánh cả nữ quan nơi đây nữa chứ.

Nhạc Chi Dương nhủ bụng: "Đương nhiên rồi, thái giám có liên quan quái gì đến ta đâu? Ta đây nam tử hán đại trượng phu, thua gì thì thua chứ quyết không chịu kém khí phách." Mấy câu này gã chỉ có thể nghĩ chứ không nói ra được, chợt thấy Chu Vi lộ ra thần sắc ngây thơ của một cô bé, lòng gã nảy sinh cảm giác gần gũi bèn cười hỏi:

- Công trư điện hạ, cô ra ngoài hoàng cung bao giờ chưa?

Chu Vi lắc đầu:

- Chưa từng, ta sinh ra đến giờ cứ ở miết trong cung.

Nhạc Chi Dương thấy sắc mặt cô thoáng buồn, xót xa bảo:

- Xem ra làm công trư cũng chẳng hay ho gì, nơi này một khi đêm xuống thì vừa tối thui vừa hoang vắng trông chẳng khác gì nhà mồ!

- To gan! - Chu Vi tái mặt, trợn mi quát: - Ngươi dám bảo Tử Cấm Thành là nhà mồ?

Nhạc Chi Dương cười xòa:

- Gì dữ vậy, chẳng qua ta chỉ so sánh chơi thôi mà!

Mặt của gã cứ giữ cái vẻ cười đùa cợt nhả khiến cho Chu Vi chẳng biết đường nào mà phát tác, cô đành trừng mắt nhìn tiểu thái giám, thái độ không ra giận cũng chả ra cười, lòng thầm bội phục gã can đảm chẳng thém kiềng nề thứ gì, chẳng những dám to gan đối mặt với công chúa Đại Minh mà còn lớn mật rủa xả cả hoàng cung Đại Minh. Cô ngẫm nghĩ rồi tỏ vẻ thờ ơ hỏi:

- Hoàng cung mà ngươi cũng chê bai, vậy theo ngươi nơi nào mới là vui?

- Sông Tần Hoài á! - Nhạc Chi Dương hí hửng đáp ngay.

- To gan! - Chu Vi theo ý thức hét toáng lên: - Ngươi... Ngươi dám so sánh hoàng cung với cái nơi... cái nơi hạ lưu ấy ư?

Nhạc Chi Dương cười hỏi:

- Cô đã đến bờ sông Tần Hoài rồi à?

Chu Vi mặt đỏ như gấc, ấp úng đáp:

- Ta chưa từng đến thì sao nào? Nơi đó... Nơi đó chẳng phải...

Giọng nói của cô ngày càng nhỏ đi, Nhạc Chi Dương tiếp lấy lời cô:

- Là kỹ viện không sai, thế nhưng so với hoàng cung thì nhộn nhịp hơn gấp trăm lần, thú vị hơn gấp ngàn lần.

Chu Vi còn chưa nghĩ ra cách nào để trách mắng đối phương, nghe được lời này liền nổi tính tò mò, không nhịn được thắc mắc:

- Nhộn nhịp như thế nào? Thú vị ra làm sao?

Nhạc Chi Dương phần chần chừ tinh thần, bèn đem cảnh tượng bên sông Tần Hoài với những chiếc thuyền hoa đèn giấy, tiếng ca văng vẳng, điệu múa dật diu, những đêm xem kịch nghe chuyện ở miếu Phu Tử, thêm các loại tạp kỹ, còn có những món ăn và đồ chơi như tò he, tượng bột, bánh quế hoa, thịt dê lụi... lần lượt mô tả lại sống động như thật. Gã thường đến lầu Huyền Hà nghe người ta kể chuyện, dần dà cũng luyện cho mình cái mô dẻo quẹo, lại ngại rằng Chu Vi với thân phận tôn quý thì tầm mắt cũng cao vời, khó chấp nhận những thứ tầm thường, nên gã càng ra sức thêm mắm dặm muối, ba hoa đủ thứ chuyện li kì.

Chu Vi lặng im lắng nghe, những cảnh vật diệu kỳ ấy như đang hiển hiện ở trước mắt, lòng dạ nóng hừng hực, đáng về hết sức say sưa. Nghe xong một lúc lâu sau, cô mới thờ dãi bảo:

- Kể ra, sông Tần Hoài ấy có vẻ... Có vẻ vui hơn hoàng cung một chút, đáng tiếc ta không có phúc phận như ngươi, chẳng thể tự mình đi chiêm ngưỡng được.

Nhạc Chi Dương cười nói:

- Cô là công trư mà, có nơi nào mà không thể đi chứ?

Chu Vi lắc đầu bảo:

- Người không biết đấy thôi, cha ta đã đặt ra quy định, chỉ khi lấy chồng rồi công chúa mới có thể rời khỏi Tử Cấm Thành!

Nhạc Chi Dương vọt miệng nói:

- Vậy thì dễ thôi, cô lấy một người chẳng phải xong ư?

Chu Vi liếc mắt nhìn gã, trách:

- Người nói những gì đấy? Một là, tuổi ta vẫn còn nhỏ; hai là, mấy tên vương tôn công tử ấy ai ai cũng đều đáng ghét cả! Ôi, còn người như người và Thập Thất ca thì lại chẳng có kẻ nào...

Nói đến đây, cô tự thấy mình lỡ miệng, thầm nghĩ chắc bản thân bị mất trí rồi, sao có thể nói ra những lời như vậy với một tên thái giám cơ chứ!

Nhạc Chi Dương thì nào có nhận ra ý bất thường trong lời lẽ của cô, gã nhanh nhẩu hỏi:

- Cách phân thứ tự cũng ngộ thật, anh ta xếp thứ mười bảy thì làm anh, còn cô đứng thứ mười ba lại làm em gái!

Chu Vi tròn mắt nhìn gã một lúc rồi ngơ vờ:

- Nhạc Chi Dương, lúc tiến cung không ai giải thích với người hay sao? Phụ hoàng có hai mươi lăm người con trai và mười sáu người con gái!

- Trời ạ! - Nhạc Chi Dương hét toáng lên: - Ông già cô đúng là biết đề dũ thần!

Chu Vi vừa bực mình vừa buồn cười, mắng:

- Nhạc Chi Dương, người muốn chết hả? Cái gì mà "ông già" ta, người phải gọi là "bệ hạ", là "vạn tuế" biết chưa!

Nhạc Chi Dương chữa lại:

- Phải, phải, bệ hạ đúng là biết đề...

Chu Vi chỉ cảm thấy câu nói này còn điều gì đó chưa ổn thỏa lắm, nhưng chưa ổn thế nào thì cô không chỉ ra được, đành nói tiếp:

- Thập Thất là thứ tự trong số những người con trai, tên của anh ấy chỉ đọc một chữ "Quyền", được phong tước Ninh Vương. Thập Tam là thứ tự trong số con gái, dưới ta còn có ba tiểu muội nữa. Tuy nhiên, ta và anh Thập Thất khác với bọn họ, bọn ta được cùng một mẹ sinh ra, cho nên anh ấy mới không quản ngại dặm xa xôi từ tái ngoại lặn lội trở về tham dự sinh nhật ta. Các anh chị em khác đều tặng cho ta mấy thứ quà không nằm ngoài các món vàng bạc châu báu, chỉ có mỗi anh ấy là đích thân làm ra Phi Bội Liên Châu vì anh ấy biết bao nhiêu vàng bạc châu báu trên đời này có dâng đến trước mắt ta thì chúng vẫn không sánh được với thanh cổ cầm này!

Cô nói xong đưa tay vuốt nhẹ lên dây đàn làm bật lên tiếng vang trong trẻo.

Nhạc Chi Dương lòng thầm bội phục, gã nói:

- Cây đàn này quả là chất lượng, ở nhà của ta có một thanh Cừu Tiêu Hoàn Bội (*) rất lớn, nhưng luận về âm sắc thì thua xa cây đàn này.

(ND chú: nghĩa là Ngọc bội trên chín tầng mây)

Chu Vi lấy làm lạ, tên thiếu niên này xuất thân từ gia đình có truyền thống âm nhạc, sao lại lưu lạc đến đây làm hoạn quan? Nhưng cô cũng biết việc này nhạy cảm, không tiện hỏi kỹ, đành mỉm cười bảo:

- Âm sắc chỉ là một phần, điều hiếm có chính là tuy đàn được tạo ra bởi một vị vương tử, nhưng ở nó không tồn tại khí chất xa hoa mà hết sức giản dị độc đáo, lại hàm chứa vẻ phong lưu, quả là tao nhã trong tao nhã, hiếm có trong các loại đàn hiếm, nếu không phải là một người am hiểu từng chân tơ kẽ tóc của cô cầm thì hẳn rằng không thể tạo ra được!

Nhạc Chi Dương nói tiếp:

- Đây gọi là: "Dĩ vô luy chi thần hợp hữu đạo chi khí"(*), nếu không phải bậc ung dung nhàn nhã thì không làm nên được!

(ND chú: câu trên trích trong bài "Xuân Chừ Kỷ Vãn" phần "Hữu Đạo Chi Khí" của Hà Vĩ, đại ý là lấy cái thần thái thông dong của kẻ ẩn sĩ hợp cùng khí chất tài năng, đức độ...)

Chu Vi ánh mắt lấp lánh, liên tiếp gật đầu, mỉm cười bảo:

- Tính tình của anh Thập Thất hao hao với ta, đều thích tự do tự tại không ai quản thúc, tiếc là cha cứ khăng khăng muốn anh ấy cầm binh đánh trận!

Nhạc Chi Dương cảm thấy lạ:

- Trông tướng anh ấy cầm binh đánh trận chẳng hợp chút nào! Trái lại, cái ông Yến Vương Chu Lệ kia đáng vẻ hung tợn, vừa nhìn là biết vóc dáng để đánh trận ngay.

Chu Vi gật đầu tán đồng:

- Quan sát của ngươi không tệ, ta nghe phụ hoàng từng nói, trong số các con trai của người thì Tứ Ca là giỏi đánh trận nhất.

Nhạc Chi Dương hỏi:

- Anh ta cũng là anh cùng mẹ khác cha với cô à?

Chu Vi lườm mắt với gã, bực bội nói:

- Người trong cung đều biết, anh ấy là con trai của hoàng hậu Hiếu Từ. Sao ngươi có thể nói ra lời vô lễ như thế chứ?

Nhạc Chi Dương hỏi:

- Vậy sao anh ta lại đến dự sinh nhật của cô?

Chu Vi liền giải thích:

- Anh ấy và anh Thập Thất rất thân nhau cho nên đối xử với ta cũng khác biệt. Vùng biên cương mà hai người bọn họ trấn thủ ở cách nhau khá gần, Tứ ca ở Bắc Bình còn Thập Thất ca ở Đại Ninh.

- Đại Ninh? - Nhạc Chi Dương vò đầu bứt tai mãi cũng nghĩ không ra nơi đó là nơi nào.

Chu Vi cười bảo:

- Chẳng trách ngươi không biết, Đại Ninh còn xa hơn cả Bắc Bình, sau khi cưỡi ngựa qua khỏi cửa khẩu Hi Phong còn phải đi thêm một ngày đường nữa. Nơi đó là thị trấn quan trọng ở tái ngoại, phía bắc không chế Liêu Đông, tây nam giáp với đại mạc, trong thành binh giáp đến tám vạn, xe ngựa khoảng sáu nghìn, luận về binh hùng tướng mạnh thì chẳng thua gì thành Bắc Bình đâu!

Nói đến đây, cô ngập ngừng một thoáng, thăm thẳm:

- Có điều, anh Tứ khác với anh Thập Thất, anh ấy về kinh thành không chỉ để tham dự sinh nhật của ta...

- Còn vì việc gì? - Nhạc Chi Dương thuận miệng hỏi luôn.

Chu Vi nét mặt se lại, khẽ giọng thốt:

- Chuyện này không nói thì hơn!

Nói rồi, đầu mày cô chau nhẹ, tiện tay đàn lên một khúc "Tiêu Tương Thủy Vân".

Nhạc Chi Dương nghe cô nói chuyện cả buổi, cảm nhận trong lòng gã cũng có sự thay đổi rõ rệt, chỉ thấy cô công chúa này tính tình dịu dàng thân thiện, nói năng duyên dáng thú vị, thật là một người con gái hiếm có trên đời, nổi oán ghét trước đây cũng bay biến đi hơn phân nửa, vì vậy gã nâng sáo lên chú tâm cùng cô hợp tấu. Hai người giai điệu hòa nhịp, ý lòng tương thông, như thể đang lâng lâng bay bổng ra khỏi Tử Cấm Thành mà ngao du khắp chốn xa xăm, cảnh vật xung quanh cũng chợt nhiên biến ảo, thoảng như tay nắm vai kẻ, cùng tầm mình trong cơn mưa lất phất bên dòng Tiêu Tương, rồi lại dung dăng dạo chơi nơi bến Động Đình, bỗng đâu gió giục mây vùn, lại thấy sóng gợn tí tắp trải xa vạn dặm, chốc sau trời yên nước lặng, lại thấy ánh trăng soi chiếu trên dòng sông vắng, bóng mây in đáy nước theo sóng dập dờn trôi đi, vô số cảnh giới kỳ diệu nương theo tiếng nhạc cứ ùn ùn thoát ra, hai cô cậu thiếu niên như chìm đắm vào trong thế giới đó, tạm thời quên hẳn đi mình đang ở chốn nào.

Tờ mờ hôm sau, Nhạc Chi Dương đau đớn giật mình tỉnh khỏi giấc ngủ, vết châm bông rất nơi ngực đang lan rộng ra xung quanh, mới hôm trước còn như chung rượu, giờ đây đã to bằng miệng bát. Gã trần trọc lần qua trở lại, mãi đến tảng sáng mới mơ hồ thiếp đi thì Chu Vi bắt gặp sai người đến gọi.

Bước vào tắm điện, Chu Vi mới vừa ngủ dậy, đang được mấy ả cung nữ hầu hạ trang điểm. Cô mặc một chiếc áo liền bằng sa-tanh đỏ rực, gương mặt trắng phơn phớt hồng, mái tóc xõa bồng bềnh như mây. Trông thấy Nhạc Chi Dương, cô đầu môi mỉm cười, xinh đẹp như đóa hoa xuân vừa chớm nhụy.

Nhạc Chi Dương trông thấy nụ cười xinh đẹp ấy, không hiểu sao cứ nhìn đến tann ngần. Tổng Trà đang giúp Chu Vi chải đầu, trông thấy cảnh ấy bèn gắt lên:

- Con gà trống thiên, nhìn cái gì mà nhìn? Coi chừng ta móc đôi mắt chó má của ngươi ra bây giờ!

Nhạc Chi Dương đổ quau, đặng hắng cho thông họng rồi lạnh lùng bảo:

- Mụ bà thối, chửi cha bà đấy à?

Tổng Trà nuốt giận, lạnh giọng đáp trả:

- Bớt nằm mơ đi, ngữ thái giám chết tiết như ngươi mà cũng đòi làm cha người khác ư?

Nhạc Chi Dương khúc khích cười tiếp lời:

- Ai nói ta muốn làm cha người khác? Bà có phải là người đâu!

Tổng Trà giận tái mặt, vút lược nhảy chồm đến chụp lấy gãi. Nhạc Chi Dương cúi đầu lách qua, gờ sáo huých vào chân thị. Tổng Trà kêu ối một tiếng, xoay đầu lại định quờ lấy một món vũ khí nào đó, vô tình để hở cả phần sau lưng cho Nhạc Chi Dương, tên vô lại này được nước sắn tới, nhắm vào phần thịt béo núc ních nhất của thị mà gõ bôm bốp liên tiếp ba phát.

Tổng Trà vừa giận vừa đau, quay đầu lại định tóm gãi. Nhạc Chi Dương lạnh lẽo như cá chạch, vội chạy tót sang một bên, cười hề hề làm mặt xấu với thị. Tổng Trà uất muốn ứa nước mắt, giẫm giẫm chân chạy về phía Chu Vi làm nư:

- Công chúa, người xem trò đùa của tên tiểu thái giám chết giẫm ấy kia. Từ nay trở đi, ở cung Bảo Huy này có nô tì thì không có hần!

Về mặt Chu Vi nhặt hần đi, cô liếc nhìn Tổng Trà, chát giọng bảo:

- Hai hôm trước, em gái Thập Tứ có than thở với ta rằng người trong cung của em ấy không được việc, hỏi ta xem có kẻ hầu nào giỏi giang không thì cho em ấy. Như vậy đi, Tổng Trà, bà đi đến chỗ em ấy cũng được, nơi ở của ta chật hẹp không chứa nổi mấy người thần thánh như bà!

Tổng Trà cậy mình cao tuổi, vốn muốn ép buộc Chu Vi phải đuổi Nhạc Chi Dương đi khuất mắt, ngờ đâu khéo quá hóa vụng, người phải ra đi lại chính là mình. Thị hoảng hốt đến tái mét mặt mũi, hai chân xụi lơ quỳ trên mặt đất, rung rung nói:

- Công chúa tha tội, công chúa Hàm Sơn nổi tiếng với tính khí bạo ngược, lần trước vì một lời không thuận tai đã đem cung nữ thân thiết bên mình ra đánh đến chết, người để nô tỳ sang phục vụ cho cô ấy chẳng phải là nạp cừu non vào hang sói hay sao?

Nhạc Chi Dương nghe thị tự ví mình với cừu non, khóe miệng gãi cong lên, suýt nữa thì phá ra cười. Chu Vi trừng mắt nhìn gãi, lại bảo:

- Giỏi lắm, Tổng Trà, bà nói cung Hàm Sơn là hang sói, khác nào mắng em Thập Tứ là sói cái? Hừ, em ấy mà nghe được, còn không xén bỏ cái miệng của bà mới lạ!

Tổng Trà mặt nghếch ra như đất, sợ hãi đến mức không thốt nên lời, cứ đập đầu bình bịch xuống đất, đập đến mức đầu sưng bầm đen. Chu Vi lòng sinh thương xót, đỡ thị đứng lên rồi tuyên bố:

- Được rồi, từ đây về sau không được nói những câu ai còn ai đi, cũng không được mắng nhiếc người khác nữa!

Tổng Trà nước mắt lưng tròng, gật đầu lia lịa, Chu Vi lại lệnh:

- Nhạc Chi Dương ở lại, các người đều ra ngoài cả đi!

Tổng Trà vội nói:

- Con gà trống thiên này...

Lời còn chưa dứt, Chu Vi đã trừng mắt đến, thị vội ngậm miệng lại, dẫn bọn cung nữ lui ra khỏi tầm điện.

Chờ cho mọi người đi hết, Chu Vi mới đóng cửa điện lại rồi cài chặt then cửa, sau đó quay đầu lờm lờm nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt lộ ra vẻ trách cứ. Nhạc Chi Dương thì lại chẳng hề để tâm, cứ cười khi khi bảo:

- Công chúa, sớm như vậy cô tìm ta có việc gì à? Tôi qua thôi sáo đến nửa ngày, thôi đến miêng mồm ta cũng đơ hết rồi!

Chu Vi xụ mặt xuống, lạnh giọng:

- Ngươi không thích giúp ta chứ gì? Được lắm, ngươi cứ đi đi, ta không ép đâu!

Nhạc Chi Dương nhìn gương mặt dỗi hờn của cô, biết mình đi không được ở cũng chẳng xong, đành gãi đầu:

- Công chúa, cô uống lộn thuốc rồi hả? Hôm nay trong người có chỗ nào không bình thường vậy?

- Im miệng! - Chu Vi má đào đỏ bừng, gất gồng quát lên: - Kẻ không bình thường chính là ngươi! Ngươi mắng người lợi hại lắm đúng không? Đánh

ngươi lợi hại lắm đúng không? Có bản lĩnh thì ngươi đánh ta, mắng ta này!

Nhạc Chi Dương bật cười:

- Cô không mắng ta, sao ta lại mắng cô? Nếu không thì cô mắng ta trước vài câu đi, ta nhất định mang cả vốn lẫn lời mắng trả lại cô!

Chu Vi ngẩn người, cô lớn lên ở chốn thâm cung, cha là minh chủ khai quốc, anh cả là người tạo nên vô song, thêm vào tính nết nền nã dịu dàng, làm sao biết mắng chửi người khác là thế nào. Lời lên đến cửa miệng cũng không tài nào thốt ra được, thoáng chốc mặt mũi đã đỏ ửng, cô tức tối bảo:

- Ta không mắng ngươi, nhưng đánh ngươi có được không?

Nhạc Chi Dương nheo mắt nhìn cô, rồi sau đó chợt bật cười ha hả. Chu Vi nổi giận:

- Ngươi cười cái gì?

Nhạc Chi Dương tủm tỉm:

- Công chúa, trông bộ dạng của cô mảnh mai như vậy, ta thôi một phát là liễu xiêu ngay, còn bày đặt học theo người khác đi đánh nhau, chẳng phải tự làm muối mặt mình hay sao? Thôi vậy, cô đã muốn đánh thì ta cho cô đánh vài cái, nhưng không được dùng sức quá mạnh, lỡ mà làm ta đau thì cô đừng trách nhé!

Gã hai tay chống hông cười khi khi nhìn thiếu nữ, ra vẻ ta đây chẳng ngán đâu.

Chu Vi trừng trừng nhìn hắn một lúc, nét giận trên gương mặt dần tan đi, thay vào đó là nụ cười treo trên khóe môi, cô bỗng gạt đầu:

- Đây là ngươi nói đấy!

Xoay người, cô tháo bảo kiếm treo trên tường xuống. Nhạc Chi Dương thất kinh hồn vía, đột ngột nhảy lùi về sau, xua tay nói:

- Khoan khoan, cô muốn đánh người hay giết người vậy?

- Đồ chết nhát! - Chu Vi lườm gã, rút bảo kiếm ném sang một bên, trên tay chỉ cầm mỗi vỏ kiếm - Không phải ngươi lợi hại lắm sao? Như vậy đi, ta dùng vỏ kiếm, ngươi dùng ống sáo, chúng ta công bằng đánh một trận, ngươi chỉ cần đánh trúng ta một cái thì tính là thắng, bằng không ngươi phải hứa với ta từ nay về sau không được đánh nhau, cũng không được mắng chửi người khác nữa!

Nhạc Chi Dương nghĩ thầm, đánh cô một cái thì có khó gì, nhưng cô đối xử với ta không tệ, ta sẽ không dùng sức, chỉ đẩy nhẹ cô vài cái cho cô thấy khó biết rút lui thôi. Nhất trí như vậy, gã cười hỏi:

- Cô chắc chưa?

- Chắc chắn!

Chu Vi mỉm cười nhẹ, sóng mắt đảo quanh, đôi má sáng bóng, vỏ kiếm hướng chênh chếch xuống đất, dáng vẻ hết sức ung dung thư thái như một đứa bé gái đang chơi đùa cỏ ngoài sân. Nhạc Chi Dương thấy cô kiêu ngạo như thế, trong lòng hết sức không vui, ánh mắt gã chuyển động, đầu hướng nhìn ra phía cửa, khẽ "l" lên một tiếng. Chu Vi cho rằng có người đến, cũng đưa mắt nhìn theo, chẳng ngờ Nhạc Chi Dương lại tung mình về phía trước, giơ sáo lên chọc vào mu bàn tay của cô.

Nhạc Chi Dương giương đông kích tây, mắt thấy một đòn này trúng là cái chắc, nào hay trước mắt gã hoa lên, bóng hình của Chu Vi đã biến đâu mất tiêu, cùng lúc đó đầu vai gã nhô lên một cái kèm theo âm thanh vụt vào không khí của ống sáo. Nhạc Chi Dương giật mình đưa mắt nhìn ra, Chu Vi đang đứng ở bên kia, khóe môi cười mỉm, năm ngón tay hờ hững vuốt nhẹ lên vỏ kiếm.

Nhạc Chi Dương vừa ngạc nhiên vừa tức tối, gã hét lên một tiếng, tập trung sức lực hươ ổng sáo nhắm vào vỏ kiếm, muốn đánh văng vỏ kiếm trước tiên.

Chu Vi đứng yên tại chỗ, mỉm cười nhắc vỏ kiếm hất ổng sáo ra. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy gan bàn tay nóng ran, ống sáo đã lệch ra ngoài hơn một thước, gã bắt lực nhìn vỏ kiếm lợi dụng sơ hở vỗ bộp một phát vào chân phải của mình.

Nhạc Chi Dương cảm giác nơi trúng đòn rất buốt, lập tức la lên oai oái, chân xoạc ra định huých vào bụng dưới của Chu Vi, nào ngờ thiếu nữ ung dung xoay người, nhẹ nhàng tránh khỏi, còn cười cợt với gã:

- Ngươi học theo ngựa đá người đấy à?

Trong lúc cô nói chuyện, chân của Nhạc Chi Dương đã lãnh thêm vài đòn nữa. Nhìn cô yếu đuối như vậy nhưng mấy đòn này thấu đến tận xương tủy, lúc Nhạc Chi Dương rút chân lại thì đã đau đến mức nhảy lò cò.

Chu Vi đứng cách đó không xa, cười bảo:

- Nhạc Chi Dương, ngươi phục hay chưa?

Nhạc Chi Dương hét lên:

- Phục thẳng cha cô á!

Chu Vi nhú mày:

- Lại mắng người, thật đáng và miệng!

Nói xong cô nhấc võ kiếm, đâm về phía ngực Nhạc Chi Dương. Gã hoảng hốt giờ sáo cán lại, ngờ đâu Chu Vi chẳng qua chỉ vờ ra chiêu, võ kiếm vút một tiếng bốc lên trên, cùng lúc quất vào hai bên mép miệng của gã.

Nhạc Chi Dương cảm thấy hai má rất rát, miệng mồm lợm đắng, trước mắt sao xẹt tứ lung tung, chân loạn choạng thụt lùi mấy bước, trợn mắt nhìn Chu Vi hết sức kinh ngạc. Chu Vi cười nói:

- Lần này đã phục chưa nào?

Nhạc Chi Dương nổi đóa:

- Phục cái rắm!

Gã phóng người về trước, ổng sáo giả vờ múa may, chân trái bỗng quết ra, hất một cái ghế đầu khắc hoa về phía Chu Vi. Thiếu nữ lạng người né qua, chọt đầu gối mạnh thốc tới, Nhạc Chi Dương đã nhe nanh giương vuốt nhào đến sát một bên.

Chu Vi cười nhạt, nhún người nhảy lên nhẹ bằng như tơ liễu rồi đáp trên một mặt bàn vuông ở gần đó. Nhạc Chi Dương nhào đầu vào khoảng không, chân va bộp vào cạnh bàn. Chiếc bàn này được làm bằng gỗ tử đàn, chất liệu vô cùng cứng rắn, trước mắt gã tối sầm đi thiếu điều muốn ngất lịm. Nhạc Chi Dương loạn loạn choạng vài nhịp lại nheai người dậy, ngoái đầu nhìn sang. Chu Vi cười mỉm chỉ đứng trên bàn, người khoác y phục đồ tươi hệt như một đóa thực được đang rộ nở. Đôi má của cô ngậm cười, tay chấp sau lưng, võ kiếm vắt ra sau người, ánh mắt toát lên vẻ tinh nghịch.

Nhạc Chi Dương lừa giận phùng phùng, vút ổng sáo về phía mắt cá chân của thiếu nữ. Còn chưa vút đến nơi, chọt thấy Chu Vi lắc người một cái, gan bàn tay của gã theo đó nhói buốt, "Bặc", ổng sáo chẳng rõ vì sao đã bị thiếu nữ giẫm bên dưới chân. Nhạc Chi Dương cố sức giằng lại, ổng sáo vẫn chẳng mấy may nhúc nhích. Chu Vi vừa giẫm sáo vừa nhấc võ kiếm gõ lên đầu Nhạc Chi Dương lóc cóc, tay đánh miệng hỏi:

- Đã phục chưa? Đã phục chưa...

- Không phục, không phục!

Nhạc Chi Dương liên tiếp lãnh mấy cú cốc đầu, có cảm giác bị người ta áp bức và lăng nhục, khoe mắt gã xót xót cay cay gần như chực rơi lệ. Bất giác máu nóng nổi lên, gã buông ổng sáo ra rồi hét vang một tiếng, dùng sức lật đổ cả chiếc bàn. Thân hình Chu Vi nhẹ tênh như chìm yển, trước khi chiếc bàn ngã úp cô đã thốt tha đáp xuống mặt đất rồi nhanh chóng vòng ra đằng sau Nhạc Chi Dương, liên tiếp vỗ ba cái lên mông đùi của gã. Nhạc Chi Dương oai oái kêu đau, quay đầu lại toan bắt cô nhưng một lần nữa cô lại lượn ra phía sau gã, chỉ nghe tiếng đầm đá vang lên túi bụi, chớp mắt sau Nhạc Chi Dương đã lãnh trọn không dưới mười đòn.

Nhạc Chi Dương bị đòn đau, giận đến mờ mắt, gã quên đi mất thân phận của đối thủ, nghiêng rằng nghiêng lợi chỉ muốn lấy lại thể diện. Chu Vi lại như một con gió mát, chớp mắt không được, sờ đến chẳng xong, rõ ràng thấy cô ở trước mặt nhưng tích tắc sau lại không thấy bóng dáng đâu nữa. Nhạc Chi Dương xoay mòng mòng như chong chóng, thờ hồn hà hồn hên, bất chợt hai chân gã chùn xuống rồi ngã cù quay ra đất, đụng đổ hai cái ghế dựa và một cái giá gác chuông, tứ chi co giật một lúc rồi nằm yên bất động.

Chu Vi hoảng kinh, cô vốn cho rằng Nhạc Chi Dương nhận thua thì thôi, nào ngờ tên tiểu thái giám này quật cường hơn người, chẳng những không chịu khuất phục mà còn càng ăn đòn đau càng thêm hung hãn. Chu Vi lờ leo lưng cọt khó bề xuống nước đành phải dây dưa hồi lâu với gã, ban đầu cô ra đòn còn nặng, về sau mềm lòng nhẹ tay nên đã nương đi rất nhiều. Cô thấy đối thủ bất thần ngã ngựa bèn sốt sắng gọi:

- Nhạc Chi Dương, người không sao chứ?

Kêu một tiếng không thấy động tĩnh, Chu Vi cảm thấy bồn chồn liền tiến lên phía trước, đưa tay ra thăm dò, chẳng ngờ Nhạc Chi Dương trở người bật dậy, một tay bắt lấy võ kiếm kéo mạnh về phía dưới. Chu Vi bản tính thơ ngây, không như gã Nhạc Chi Dương xuất thân chợ búa, nào có hay biết trên đời này còn có kẻ giả chết trá bại để dụ địch vào tròng, thân thể cô chọt mất thăng bằng, ngã chúi xuống mặt đất.

Kiểm pháp của Chu Vi vốn lợi hại, nhưng một khi đã té xuống đất rồi thì kiếm pháp cũng chẳng có tác dụng gì, hét thảy phải dùng đến bản lĩnh đánh xà quần túi bụi. Cô chỉ cảm thấy Nhạc Chi Dương một tay giằng lấy võ kiếm, một tay ôm lấy eo cô. Lòng cô hoảng loạn quá đỗi, định vận lực đoạt lại võ kiếm, thế nhưng Nhạc Chi Dương sống chết vẫn không chịu buông. Hai người trong lúc hỗn chiến cứ thay phiên lăn lông lốc trên nền phòng. Chu Vi ở dưới, Nhạc Chi Dương ở trên, bờ môi của cả hai bất ngờ dán chặt vào nhau.

Sự việc lần này xảy ra ngoài dự liệu, hai bên bốn mắt nhìn nhau, hơi thở nhà ra cũng có thể nghe thấy, cơ thể lại như trúng phải phép định thân, cứng đờ không tài nào cựa quậy. Tình trạng này kéo dài trong khoảng thời gian một tuần trà, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy người con gái bên dưới như mềm nhũn đi, thân hình êm ái tựa sợi mây tỏa ra hơi nóng hừng hực, một mùi thơm ướt át phả thốc vào mặt. Gã định thần nhìn kỹ, đôi mắt Chu Vi đang khép chặt, nơi khoe mi ứa ra hai dòng lệ trong suốt.

Lúc này bên ngoài điện vọng đến tiếng đập cửa rầm rập, Nhạc Chi Dương như người vừa tỉnh mộng, nhòm người bật dậy, tuy nhiên gã còn chưa đứng

vững thì một con đầu kịch kiệt bỗng dậy lên từ giữa ngực thốn đến tận đỉnh đầu rồi lại tràn xuống đáy chậu, cả người như bị đao phủ chém làm đôi. Nhạc Chi Dương không kiềm được cất tiếng hô thảm, ngã đánh huych xuống đất.

Chu Vi cũng hết sức hoảng hốt bối rối, vội lồm cồm bò dậy, chỉ nghe tiếng đập cửa càng lúc càng gấp, lại nhìn ra xung quanh, bên này bàn ghế ngã chổng gong, bên kia vật dụng vãi tứ lung tung, khắp nơi đều là dấu vết loạn xạ ngầu quần thảo.

- Vi nhi! - Tiếng đập cửa thoảng ngưng lại, một giọng nói già dặn vang lên: - Là ta đây, mau mở cửa!

Người đến chẳng ngờ lại là Chu Nguyên Chương, Chu Vi trước mắt tối sầm, suýt tí nữa là ngã xỉu. Cô lại nhìn sang phía Nhạc Chi Dương, hai mắt gãi nhắm nghiền, gương mặt đỏ đang chuyển dần sang tím tái như đang phải chịu một cơn thống khổ cực cùng. Phút giây ấy, cô chỉ thấy mồm miệng đắng chát, muốn lên tiếng đáp lời nhưng đầu lưỡi cứ mãi run run chẳng thể sai khiến được. Cô hiểu rõ rằng, cha cô trước nay luôn lạnh lùng nghiêm khắc, lại vì xuất thân hèn mạt nên sau khi thành đại nghiệp càng thêm xem trọng tôn ti lễ nghĩa, nếu biết cô và tiểu thái giám này bày trò quấy tung bưng, cho dù không trách phạt cô cũng không thể không lột da rút xương, băm vằm thi thể của Nhạc Chi Dương được.

Nghĩ đến đây, cô tung người nhảy lên nhặt lấy thanh trường kiếm ban nãy, đoạn mở cửa sổ, định quay sang đỡ Nhạc Chi Dương đứng dậy, chợt nghe "Rầm" một tiếng, then cửa gãy thành hai mảnh, cửa chính mở bung, Chu Nguyên Chương mặt đầy giận dữ sầm sầm tiến vào, theo sau là lão thái giám họ Lãnh.

Quét mắt ngó quanh tình hình trong phòng, lão hoàng đế hết sức kinh ngạc liền hướng mắt nhìn về phía con gái. Chu Vi sắc mặt trắng bệch, hai mắt thần thờ, cơ thể rung lên từng chập hệt như chiếc lá rơi trong gió. Chu Nguyên Chương trông lòng càng thêm nghi hoặc, vừa toan gắng hỏi, lão thái giám đột nhiên ngẩng đầu lên, hai luồng ánh mắt như băng tuyết nhìn xoáy lên người Nhạc Chi Dương. Lão lác người vọt đến phía trước thiếu niên, giọng tay bắt mạch thăm dò rồi chợt nhiên đứng phắt dậy, rút lên:

- Trương Thiên Ý!

Chu Nguyên Chương bị lời nói này cắt ngang mạch suy nghĩ, nhủ mảy trùng trùng nhìn lão thái giám. Lão thái giám lại lắc mình, một trận gió xoáy cuốn vòng trong tấm điện, chớp mắt sau đã trở về vị trí cũ, hai hàng mày trắng chau tít lại.

Chu Vi cho rằng lão đã nhìn ra con nguồn bên trong, cõi lòng không khỏi nặng trĩu, một cảm giác tuyệt vọng chợt lan tỏa khắp châu thân.

- Lãnh Huyền! - Chu Nguyên Chương chậm chậm cất tiếng. - Ngươi phát hiện ra điều gì?

Lão thái giám nghe tiếng giật mình như thể vừa mộng lung nghi ngại điều gì đó, đoạn cúi đầu hạ mình, khề ho khan hai tiếng, đáp:

- Bệ hạ, Trương Thiên Ý vừa ở đây!

Chu Nguyên Chương nhướng mày hỏi:

- Ngươi dựa vào đâu mà đoán như vậy?

Lãnh Huyền chỉ vào Nhạc Chi Dương:

- Thăng nhóc này đã trúng "Dạ Vũ Thần Châm" của hắc ta!

- Dạ Vũ Thần Châm? - Chu Nguyên Chương trầm ngâm nhớ lại: - Ngươi đang nói đến thứ kim châm hôm nọ?

Nói đến đây, ông cố ý liếc nhìn con gái, ánh mắt thiếu nữ bàng hoàng như vẫn chưa thôi khiếp sợ làm cho lòng ông bất giác se lại. Ông lạnh giọng hỏi:

- Nếu đã là phi châm bán người, có sao Vi nhi vẫn bình an vô sự?

Lãnh Huyền thở dài:

- Việc này phải hỏi công chúa điện hạ rồi!

Ánh mắt hai người đều hướng về Chu Vi, thiếu nữ ngơ ngàng vẫn lặng im không nói. Chu Nguyên Chương có chút lo lắng, chợt nghe Lãnh Huyền than:

- Bệ hạ đừng trách, công chúa có lẽ vì quá hoảng sợ nên mới tạm thời thất thần như vậy. Theo thần suy đoán, lần này Trương Thiên Ý đến đây vốn là có ý đồ bất lợi với công chúa, không ngờ công chúa chính là đệ tử sau cùng của Tịch chân nhân. "Dịch Tinh Kiếm" trình độ cao thâm, hung thủ trong thời gian ngắn không thể làm gì được, lại nghe tiếng bệ hạ gõ cửa, trong lòng hoảng hốt liền phóng bừa ra phi châm rồi nhảy vọt qua cửa sổ trốn mất, tiểu thái giám vì nôn nóng bảo vệ chủ nhân đã liều mình ngăn cản ở phía trước cổng chùa, thành ra trúng phải phi châm!

Chu Nguyên Chương sắc mặt có phần hòa hoãn lại, gật đầu bảo:

- Hắc trốn trong cung vốn là mằm họa!

Lãnh Huyền nói:

- Bệ hạ không cần lo lắng, hắc đã trúng phải "Tảo Tuệ Công" của thần, tạng phủ đang bị trọng thương, bằng không tiểu thái giám và công chúa đều khó

bề thoát chết. Thần xem qua vết thương của tiểu thái giám, thấy rằng phi châm không đâm trúng tim, suy ra vết thương của Trương Thiên Ý vẫn chưa khỏi hẳn nên lực bất tòng tâm!

Chu Nguyên Chương nửa tin nửa ngờ, lại đảo mắt sang Chu Vi:

- Vi nhi, có đúng vậy hay không?

Bụng dạ Chu Vi lúc này thon thót hết như một chú thỏ con, hai bên má ửng rịn mồ hôi, cô lặng nhìn Nhạc Chi Dương, đột nhiên dừng cảm tăng lên, thề thốt đáp:

- Tất cả... Tất cả đều giống như lời Lãnh công công nói!

Còn chưa nói hết, nước mắt đã tuôn rơi lã chã. Từ nhỏ đến giờ cô chưa từng nói dối cha như vậy, dòng lệ này quá nửa là xuất phát từ tâm lý ảm nẫn.

Chu Nguyên Chương thấy con gái vẫn không nguôi sợ hãi, trong lòng này ý xót xa, lại hỏi:

- Vậy vì sao con lại đóng cửa?

Chu Vi nói:

- Con cùng Nhạc... Nhạc công công đang luyện tập đàn khúc, sợ có người quấy nhiễu cho nên... cho nên cố tình cài then cửa!

Chu Nguyên Chương nhú mày bảo:

- Việc này không được tái diễn nữa, nô tài dù sao cũng là nô tài, nhờ đâu tai họa xảy ra từ bên trong, người bên ngoài làm sao ứng cứu kịp?

Chu Vi thấp giọng thưa:

- Hải nhi ý học kiếm thuật nên đã tự phụ rồi!

- Nhớ kỹ lời ta dặn, không được tái phạm!

Nỗi ngờ vực của Chu Nguyên Chương vẫn chưa tan hết, nhưng Nhạc Chi Dương trúng phải kim châm, tính mạng nguy ngập, ông có thể không tin người sống chứ với kẻ sắp chết thì không tiện hoài nghi, ngẫm nghĩ một lúc sắc mặt mới dịu lại, bèn hồ hững bảo:

- Vi nhi, hôm qua ta bận việc nông nên không tham dự sinh nhật của con được, vốn định hôm nay đến bù đắp, nào ngờ gặp phải chuyện này, đủ thấy phúc phần của con cũng lớn lắm đấy.

Nói xong, ông quay sang Lãnh Huyền:

- Tiểu thái giám xả thân cứu chủ quả là đáng khen ngợi, Lãnh công công, người xem còn cứu y được không?

Lãnh Huyền lắc đầu đáp:

- Khó!

Chu Vi nghe thấy câu này mà rùng rờ, buột miệng năn nỉ:

- Lãnh công công, ông nhất định phải cứu y!

Lãnh Huyền than thở:

- Công chúa thứ lỗi, "Dạ Vũ Thần Châm" khác với ám khí tầm thường, nó vốn là "Bích Vi Tiễn" của đại cao thủ "Cùng Nho" Công Dương Vũ hơn trăm năm trước (TG: xin xem tác phẩm Côn Luân). Đến nay sau bao năm biến hóa, lúc bắn ra thì sử dụng hai luồng kinh khí âm dương, dương kinh làm cánh cung, âm kinh làm dây cung, khi bắn vào thân thể người lập tức uốn khúc cong vẹo, móc dính vào xương thịt mạch máu. Cần phải biết được kinh lực khi bắn châm mang mấy phần âm, mấy phần dương, từ đó lấy dương chế âm và lấy âm khắc dương để ép thẳng kim châm mới có thể nhẹ nhàng rút nó ra khỏi cơ thể được.

Chu Vi vội nói:

- Lãnh công công, ông thần công hơn người, nhất định có thể lấy nó ra mà!

Lãnh Huyền lắc đầu đáp:

- Kim châm ẩn chứa hai luồng kinh khí âm dương, nếu như dùng lực không đúng, chẳng những không thể lấy ra mà còn khiến cho nó luồn sâu hơn vào cơ thể. Nếu thần ra tay cấp bách, lỡ như có điều sơ sẩy thì kim châm sẽ xuyên thủng màng tim, tiểu thái giám càng chết nhanh hơn.

Chu Vi lo lắng đến chực rơi lệ:

- Vậy ai mới cứu được y?

Lãnh Huyền nói:

- Một là người phóng châm, hẳn biết rõ thực hư của hai luồng kinh khí âm dương; hai là chính bản thân tiểu thái giám!

Chu Vi ngạc nhiên:

- Bản thân y à?

Lãnh Huyền giải thích:

- Nếu y là cao thủ về nội công, giống như người ta uống nước tự biết nóng lạnh, nhờ vào việc thử nghiệm nội công may ra có thể hóa giải kinh lực trên phi châm!

Chu Vi lẩm bẩm:

- Nhưng y có học nội công đâu chứ!

Lãnh Huyền tiếp lời:

- Bởi vậy, cho nên khó mà cứu được!

Chu Vi chỉ cảm thấy tay chân lạnh cóng, mắt mũi chua xót, trước mắt nhạt nhòa đi.

Trong điện lặng lẽ hồi lâu, Chu Nguyên Chương chợt cất tiếng:

- Việc này ai buộc thì người đó tự cỏi thôi.

Lãnh Huyền khẽ giọng hỏi:

- Ý của hoàng thượng là?

Chu Nguyên Chương lạnh lùng nói:

- Soát cung!

Ông ngẩng đầu, giọng nói sắc lạnh như vàng đá chạm nhau:

- Truyền ý chỉ của ta, toàn thể người trong cung tập hợp trước điện Thái Hòa, cấm quân vào cung lục soát, không được bỏ qua một phân một tấc nào. Hừ, chỉ cần bắt được Trương Thiên Ý, mọi chuyện đều dễ dàng giải quyết!

Chu Vi trong lòng cuống cuống, nếu như Trương Thiên Ý thật sự ở trong cung, một khi bị bắt thì lời dối trá hôm nay của cô cũng bị vạch trần, Nhạc Chi Dương không thể thoát chết; thế nhưng nếu không tóm được Trương Thiên Ý, Nhạc Chi Dương cũng khó bề sống sót. Thoáng chốc cô lâm vào tình cảnh khó xử, lòng dạ rối bời bời, chỉ đành gạt lệ thầm thì:

- Cảm tạ phụ hoàng!

Chu Nguyên Chương nhìn cô lạnh lùng không đáp.

Lãnh Huyền ngồi xuống, giơ ngón trỏ điểm nhẹ lên ngực Nhạc Chi Dương, gã lập tức rên lên một tiếng. Chu Vi kinh ngạc:

- Lãnh công công, ông làm gì vậy?

Lãnh Huyền nói với giọng lạnh băng:

- Thần không cứu được mạng y nhưng có thể kéo dài sự sống cho y thêm đôi chút!

Chu Nguyên Chương hừ một tiếng, lạnh giọng:

- Nếu thật sự cứu không được thì cứ ban cho y một cỗ quan tài đảng hoàng!

Nói rồi ông đánh mắt về phía Chu Vi, mặt đeo sắc giận. Chu Vi vốn đang rối lòng, bị ông liếc mắt nhìn đến, nhịp tim lập tức đập dồn loạn xạ, nhưng Chu Nguyên Chương chẳng nói năng gì thêm, phất tay áo bước ra khỏi cửa. Chu Vi ngơ ngẩn mất một lúc mới hiểu ra được cha đang giận cô đã nảy sinh tình cảm với tiểu thái giám, hiềm vì Nhạc Chi Dương có công cứu chủ nên không thể phát tác tại trận.

Cô thần thờ quay đầu lại, Nhạc Chi Dương lúc này đã hồi tỉnh, đang chăm chú nhìn cô, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích. Gương mặt tươi tắn của cô xụ xuống,

ngoảnh đi chỗ khác, chợt nghe giọng nói yếu ớt của Nhạc Chi Dương khẽ cất lên:

- Công chúa điện hạ, cảm ơn cô!

Chu Vi trầm ngâm giây lát, bỗng gọi:

- Tổng Trà!

À cung nữ già nghe tiếng gọi liền bước vào trong. Chu Vi dặn:

- Đợi chốc nữa soát cung, bà đỡ Nhạc Chi Dương đến điện Thái Hòa nhé!

Nói xong, cô vội vã xoay người rời khỏi phòng.

Tổng Trà liếc nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt vừa vui mừng vừa khinh miệt. Nhạc Chi Dương biết thị luôn căm ghét gã, chắc hẳn đã rình nghe hết cuộc trò chuyện, biết gã sắp chết đến nơi, kẻ thù cũng bớt đi một người, hiển nhiên sung sướng vô kể. Bên dưới vết điểm của lão thái giám ban nãy, một luồng khí lạnh xông vào huyết Thiên Trung làm cho cảm giác thiêu đốt nơi ngực cũng giảm đi phần nào. Gã nằm sải một lúc, dần dần lấy lại sức lực, thậm chí bắt kể ra sao cũng không thể để cho mẹ già thói này chê cười, thế nên gã chậm chậm gượng dậy, hay tay siết chặt, gương mặt trừng trừng nhìn Tổng Trà.

Đúng lúc này, một tiếng chuông rền vang, chính là tín hiệu của việc soát cung. Mọi người trong cung thi nhau đổ về điện Thái Hòa, Tổng Trà vờ như quên đi lời dặn dò của Chu Vi, bỏ lại Nhạc Chi Dương mà tự đi một mình. Nhạc Chi Dương tính tình ương bướng, cho rằng bản thân cũng có thể tự đi được, quyết không nhờ vả ai khác; có cung nữ tốt bụng đến dìu gã cũng bị gã khéo léo chối từ.

Đến trước điện Thái Hòa, đầu người lỗ nhỏ đen đặc, đoàn người được phân làm ba: một hàng là phi tần công chúa, một hàng là cung nữ, còn lại là thái giám. Ai nấy đều bàn tán sôi nổi, hai từ "thích khách" không ngớt xì xào truyền ra.

Nhạc Chi Dương thăm hiểu rõ, thích khách vốn dĩ không hề tồn tại, việc xét cung thật sự chỉ hoài công vô ích mà thôi. Gã đứng tại chỗ, trong ngực thoát nóng thoát lạnh hết sức khó chịu, hề cảm giác thiêu đốt xuất hiện thì luồng khí lạnh lại ùn ùn tỏa ra, phân tán đi cơn nóng rất ấy.

Đám người trở nên yên lặng, có người to giọng bắt đầu điểm danh. Nhạc Chi Dương gương mặt nhìn ra, một vị thái giám già nua đang đứng trước ngạch điện, tay cầm một bản danh sách, lớn tiếng đọc tên từng người. Mấy tên thái giám được gọi tới thì tách ra khỏi hàng đứng sang một bên. Cùng lúc đó, cung nữ ở bên kia cũng bắt đầu xưng tên. Thì ra, soát cung không chỉ là lục soát trong cung mà còn muốn xác minh cung nữ thái giám, đề phòng người ngoài mạo danh trà trộn.

Nhạc Chi Dương bụng dạ rầu rĩ, tay chân lạnh toát. Trên bảng danh sách ấy nhất định không có ba chữ "Nhạc Chi Dương", lần này đúng là rơi vào tuyệt cảnh rồi. Trán lấm tấm mồ hôi, gã quay đầu nhìn lại, Chu Vi mặc y phục đồ rực, dáng dấp cao thon, da dẻ trắng mịn đang đứng nổi bật trong đám mỹ nhân. Cô nói nói cười cười chẳng thêm liếc sang bên này, dường như không hề hay biết gì đến tình cảnh khốn khổ của Nhạc Chi Dương.

Lần lượt theo tiếng điểm danh, mồ hôi Nhạc Chi Dương cứ tuôn ra như tắm, trong lòng quặn thắt từng cơn. Gã không kềm được ngồi xuống phát ra tiếng rên rỉ, nhưng đôi mắt nhìn quanh, tâm lý càng thêm tuyệt vọng. Thái giám bốn phía bàn quan lãnh đạm, tỏ vẻ mọi chuyện chẳng dính dấp gì đến bản thân. Có câu "Bước vào cổng hầu sâu tựa bể", nhà quan hầu mà đã như thế, hoàng cung đại nội có thể tưởng tượng ra, nơi đáng sợ này chính là chỗ lạnh nhạt nhất trần gian. Đám thái giám gặp nạn mà vào cung, đối với thế thái nhân tình càng thêm lãnh đạm, Nhạc Chi Dương có lần ra chết ở đây sợ rằng cũng chẳng ai buồn ngó đến.

Tiếng điểm danh cứ vọng đều đều vào lỗ tai, Nhạc Chi Dương cứ mỗi bận nghe xong một cái tên, thân thể lại rung lên một đập, chỉ cảm thấy người bên cạnh mình càng lúc càng vui đi, nỗi sợ trong lòng cũng ngày một lớn dần.

- Nhạc Chi Dương! - Một tiếng gọi to thình lình vang lên, gã nghe mà giật bắn, gần như không dám tin vào tai mình. Ngẩng đầu lên, xung quanh đã trống huơ trống hoác, hàng xếp này chỉ còn lại mỗi mình gã. Thái giám xưng tên liếc mắt nhìn gã, tỏ vẻ khó chịu, lại gọi lần nữa: - Nhạc Chi Dương!

Nhạc Chi Dương bỗng chốc tỉnh ngộ, nhảy nhồm lên cầm đầu bước sang hàng bên cạnh, lại trộm nhìn sang phía Chu Vi, cô vẫn đang điềm nhiên nói cười như không với đám người nọ.

Nhạc Chi Dương lòng đầy nghi hoặc, ngỡ như mình đang trong cơn mộng. Lại đợi thêm chốc lát, cảm quân xếp hàng lục tục rời khỏi hoàng cung, tiếng chuông theo đó cũng vang rền, chủ tớ hội hợp ai về cung nấy. Trên đường đi, Nhạc Chi Dương mấy lần muốn đến gần Chu Vi, nhưng tiểu công chúa không đợi gã áp sát đã nhanh chóng lảng ra xa rồi nhập bọn với Tổng Trà, vì vậy Nhạc Chi Dương cũng không tiện tiếp cận nữa.

Về đến cung Bảo Huy rồi, hai người cũng không hề gặp lại. Nhạc Chi Dương ngồi thừ trong phòng, lìm dề lìm dề, cảm giác ngột ngạt khó hiểu. Từ tấm điện bông dật diu ngân lên tiếng đàn, giai điệu ngắt ngứ đứt quãng tựa như chất chứa nỗi u sầu trách hận. Gã hờn hờ định thối sáo đáp lại, thế nhưng thối lên hai tiếng liền cảm giác không ổn. Sáo đã lạc âm, không còn trong trẻo như hôm trước nữa. Gã quan sát kỹ, trên thân sáo đã xuất hiện mấy vết rạn nứt dẫn đến rò âm thoát khí. Nhớ lại, hẳn là do gã và Chu Vi đánh nhau mà ra.

Tiếng sáo vang lên, tiếng đàn liền im bặt, từ đó đến hết ngày cũng chẳng buồn cất lên nữa.

Nhạc Chi Dương nghĩ vẫn vợ một hồi mới chợt nhận ra Chu Vi dường như đang hờn giận, quyết tâm không gặp gã nữa. Gã cảm thấy nhạt nhẽo, lại thêm kiệt sức vì trọng thương, chưa đến dịp gặp tối đã lần ra ngủ khò khò.

Giấc ngủ này chẳng hề yên ổn chút nào, gã mơ thấy một chuỗi những con ác mộng kỳ lạ: khi thì thấy Triệu Thế Hùng cả người đầy máu đang nhìn gã cười ròn rợn; chốc lại thấy mình bị rơi vào tay Trương Thiên Ý, tên quý đòi nợ ấy nghiền răng nghiền lợi, từng kiểm một cắt xẻo da thịt của gã; thoát cái gã đang đứng trước mặt Chu Nguyên Chương, lão hoàng đế sầm mặt sai người cời quần gã xuống.

Nhạc Chi Dương trở giấc những hai lần, trí óc mơ màng màng, tỉnh dậy lại ngủ tiếp. Bất chợt, gã cảm giác có người đang lay người mình, tức thì hé hé nhìn ra, một luồng ánh sáng lấp lánh rơi thẳng mắt vào khiến cho sông mắt của gã cay cay nhức nhối.

Nhạc Chi Dương nheo nheo mắt nhìn ra, Chu Vi đang đứng ở bên giường, cả người giấu trong bộ y phục đen nhánh, tay xách lồng đèn trắng. Ánh đèn chớp chớp hư ảo hắt ra bóng hình yếu điệu của cô, dầu chưa hoàn toàn trưởng thành vẫn đủ khiến cho người khác tim đập chân run. Nhạc Chi Dương nhớ đến tình cảnh ban sáng người trên kẻ dưới nhìn nhau, bờ môi hòa làm một, bất chợt côi lòng xao động, mắt tròn mắt dẹt nhìn Chu Vi đến ngơ ngẩn.

Chu Vi thấy ánh mắt gã khác lạ, một ý nghĩ xẹt qua, chợt hiểu rõ suy nghĩ trong đầu đối phương, lập tức mặt hoa nghiêm lại, tay nhấc lên chực vung vào mặt gã. Nhưng rồi cô chợt khựng lại, yếu xiu thả tay xuống, khẽ thở dài:

- Ngó ra đó làm gì, còn không đi theo ta?

Cô xoay người bước đi, Nhạc Chi Dương lặng lẽ theo sát đằng sau. Đi qua trục hành lang, bọn thái giám cung nữ gác đêm đều đang ngủ gà ngủ gật. Mũi chân của Chu Vi chạm xuống mặt đất nhẹ nhàng hết như một chú linh miêu đen tuyền.

Vòng qua một dãy tường đến một góc khuất yên tĩnh, Chu Vi thổi tắt ngọn đèn lồng rồi xoay người lại. Trong bóng đêm mịt mùng, đôi tròng mắt của cô trong suốt như ngọc, lộ ra một vẻ tui hờn khó giải thích được. Nhạc Chi Dương chợt dâng trào xúc động, hận không thể xông lên mà ôm ghì cô gái trước mặt vào lòng.

- Ngươi... - Chu Vi còn chưa nói xong đã vội ngoảnh mặt đi chỗ khác.

Nhạc Chi Dương tâm thần rối loạn, khẽ lẩm nhẩm:

- Công chúa, ta, ta...

Trong lòng gã có vô vàn điều muốn tỏ bày nhưng đến giây phút cuối lại không thốt ra được.

- Nhạc Chi Dương... - Chu Vi xoay đầu lại, giọng nói phiêu phát như tờ nhện trong cơn gió muộn. - Ngươi là đồ dối trá, trong danh sách vốn không có tên của ngươi, ngươi... Ngươi vốn không phải là thái giám!

Nhạc Chi Dương sững người, vọt miệng hỏi:

- Tên ta trên danh sách ấy là do cô thêm vào à?

Chu Vi lặng im không đáp, thờ người nhìn về nơi khác, lệ từ khóe mắt tuôn rơi, chảy xuôi theo đôi bờ má rồi vương lại nơi ấy hai vệt dài trong suốt.

Nhạc Chi Dương lòng đầy nhốn nháo, thở hít sâu một hơi, trầm giọng nói:

- Công chúa, ta quả thật không phải là thái giám. Ta... Ta bị Trương Thiên Ý dẫn vào cung!

Gã thấy Chu Vi ngờ vực bèn đem đầu đuôi câu chuyện lần lượt kể ra. Thiếu nữ lặng yên lắng nghe, lúc thì chân mày nhíu lên đầy vẻ kinh ngạc, khi thì cặp mắt rù mi như đang suy tư, đến khi nghe xong toàn bộ mới hỏi:

- Linh Đạo Thạch Ngự thật sự ở trong Tử Cấm Thành à?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Đương nhiên là không rồi, ta gạt hấn đấy!

Chu Vi “Xì!” một tiếng, mắng:

- Ta biết mà, tiểu tử nhà ngươi rất giỏi lừa người khác. Hừ, còn dám cải trang thành thái giám, ngươi giả được một lúc, có giả được cả đời hay không? Dâm loạn chốn cung đình là tội lớn, đem ngươi ra tùng xẻo vạn đao cũng chưa hết tội!

Nhạc Chi Dương hỏi ngay:

- Ta dâm loạn hồi nào?

Chu Vi lườm gã một cái, bỗng nhiên cô dần lòng không được phá ra cười khanh khách, gương mặt cô vẫn còn vương nước mắt, nụ cười này phảng phất như đóa hoa đẹp hàm sương, đu đưa nhẹ nhàng trong cơn gió đêm; tiếng cười khẽ khàng hòa lẫn vào tiếng chuông gió vắng xa xa khác nào một bài tình lĩnh đang bay lướt qua bầu trời đêm.

Nhạc Chi Dương vô cùng lúng túng, nhú mày hỏi:

- Cô cười cái gì?

Chu Vi nín cười chăm chú nhìn gã, nhủ bụng: "Cũng may ngươi là thái giám". Lời này cô chỉ có thể nghĩ trong lòng, không tiện nói ra ngoài miệng, nếu để cho tên vô lại này hay được, chẳng biết còn vô lễ với cô đến mức nào. Nhớ đến tình cảnh lúc sáng, Chu Vi hai má nóng bừng, bất giác trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương. Gã ta tức thì kêu oan:

- Cô lại trừng mắt với ta làm chi? Ta đã khai hết cho cô nghe rồi mà!

Chu Vi "Xì!" một tiếng, bảo:

- Khai cái gì mà khai, ta có phải là quan bình xét xử nhà ngươi đâu, mấy lời này ngươi vào trong nhà lao mà nói đi!

Nhạc Chi Dương thở dài:

- Công chúa, cô thật sự muốn tố giác ta ư?

Chu Vi liếc xéo gã, khóe môi cong lên. Nhạc Chi Dương thấy vẻ mặt của cô như vậy, trái tim bấy giờ mới chịu trở về chỗ cũ, thở phào ra một hơi nhẹ nhõm.

Chu Vi ngẫm nghĩ lại hỏi:

- Linh Đạo Thạch Ngư rốt cuộc ở nơi nào?

Nhạc Chi Dương khẽ giọng bảo:

- Ở...

Lời còn chưa dứt, Chu Vi thoáng đổi sắc mặt, giờ tay bùm miệng gã lại, sau đó quay sang một thân cổ thụ quát lên:

- Ai đó? Mau ra đây!

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn ra, đằng sau gốc cổ thụ tối lom lom không chút động tĩnh, đang lấy làm lạ chợt nghe tiếng cười khẩy cất lên, một bóng người chậm chậm bước ra khỏi tàng cây. Chu Vi trông rõ người vừa xuất hiện, bất giác nhảy giật lùi về sau, thất thanh kêu lên:

- Lãnh công công!

Lãnh Huyền dáng hình lom khom, mặt cười âm hiểm, áo quần trắng toát tỏa ra sắc lạnh lạnh trông hệt như một âm hồn vất vưởng. Chỉ nghe Lão cười nói:

- "Thiên Thỉnh Thuật" của Thái Hạo cốc quả nhiên lợi hại, lão phu chỉ mới đến gần một chút thôi thì đã bị công chúa phát hiện rồi!

Hồn vía hai người bốc hơi hết một nửa, thấy đưa mắt nhìn nhau, chỉ thấy ánh mắt đối phương hết sức đáng sợ. Chu Vi rung giọng:

- Lãnh công công, sao ông lại ở đây?

Lãnh Huyền cười bảo:

- Tiện đường đi ngang, ta ghé lại nhòm một chút thôi mà!

Nhạc Chi Dương kêu lên:

- Ông nói láo!

- Nói láo? - Lãnh Huyền hí mắt lại, khóe mắt lóe lên sắc lạnh: - So với tên thái giám giả mạo bịp bợm trùm trời như ngươi thì ta còn kém xa lắm! Giả như ta lột quần của ngươi ra rồi ném đến trước mặt hoàng thượng, ngươi thử tưởng tượng xem chuyện gì sẽ xảy ra?

Chu Vi tỉnh ngộ, vội hỏi:

- Lãnh công công, ông... Ông đã sớm nhận ra rồi à?

Lãnh Huyền cười đáp:

- Ta ru rú ở hoàng cung đã bao nhiêu năm rồi? Kẻ nào tịnh thân hay chưa lẽ nào không nhận ra! Chỉ là bản thân đã trải qua hai triều đại, mắt chứng kiến quá nhiều sự việc, nếu như không phải bản cùng bất đắc dĩ ta cũng chẳng thiết lắm chuyện nhiều lời.

- Nói như vậy... - Chu Vi định thần lại: - Ông cũng đã biết Trương Thiên Ý không hề hành thích ta?

Lãnh Huyền mỉm cười không trả lời. Chu Vi lấy làm khó hiểu:

- Vậy vì sao ông phải bịa chuyện?

Lãnh Huyền cười bảo:

- Hôm đó ta đuổi theo Trương Thiên Ý, hắn trăm phương ngàn kế chẳng thể trốn thoát bèn đem một bí mật ra kể với ta nhằm đổi lấy tính mạng bản thân!

Nói đến đây, ánh mắt lão hướng thẳng vào Nhạc Chi Dương:

- Người có biết bí mật đó là gì không?

Nhạc Chi Dương sắc mặt trắng bệch, miệng lắp bắp:

- Linh Đạo Thạch Ngư?

- Không sai! - Lãnh Huyền mỉm cười: - Hoạn quan như ta, mỹ sắc coi như không màng đến, tiền tài tích lũy nhiều đến mấy cũng chẳng có ai kế thừa. Theo tuổi tác lớn dần, ta đã chứng kiến biết bao phồn hoa thắng trận, ý muốn tranh quyền đoạt lợi cũng dần mai một đi. Chính vì lẽ đó, hoàng thượng mới giữ ta lại bên cạnh. Tuy nhiên, đã là con người ai mà chẳng có sở thích riêng, mấy chuyện khác ta đều thấy kệ ngoại trừ những thứ liên quan đến võ công, ta lại có ít nhiều hứng thú. Võ công luyện đến cực như ta hiện nay, phạm những bí kíp thần công bình thường Lãnh mỗ đều không để vào mắt, duy chỉ có di vật của Linh đạo nhân để lại thì ta lại nảy sinh tò mò. Nhớ lại năm ấy, Thích Ân Thần là thiên tài hiếm có, võ công không hề kém cạnh so với đời sau của Tây Côn Luân, nhưng sau trận chiến với Linh đạo nhân lại xa rời trung thổ mà bôn ba hải ngoại, nếu không phải đã nếm trái đắng thì tại sao phải làm như vậy? Ta già rồi, trước khi chết nếu có thể được chiêm ngưỡng Linh Đạo Thạch Ngư xem như cũng là một chuyện vui đáng làm.

Nhạc Chi Dương ngờ vực hỏi:

- Trương Thiên Ý đã nói gì với ông?

Lãnh Huyền cười đáp:

- Hắn chỉ bảo nếu muốn tìm Linh Đạo Thạch Ngư thì trước hết hãy tìm tên tiểu thái giám thói sáo kia!

Nhạc Chi Dương trọng bụng thăm rủa xả tên quý đòi nợ học gì không học, lại học gã dùng Linh Đạo Thạch Ngư lừa người. Có điều lão hoạn quan họ Lãnh này đã gấp ghe thêm muốn Thạch Ngư, gã mang Thạch Ngư ra làm yêu sách biết đâu có thể thương lượng được với lão ta. Nghĩ đến đây, gã mỉm cười bảo:

- Không sai, trên đời này trừ ta ra, không ai biết được Thạch Ngư ở chỗ nào. Lãnh công công, ta mà chết rồi thì ông cũng không lấy được Thạch Ngư đâu, thôi thì mọi người cùng hòa thuận sống yên với nhau chẳng phải tốt hơn sao?

Lãnh Huyền ngó hắn lom lom một hồi, lắc đầu nói:

- Hòa thuận chưa chắc đã sống yên, lão phu không lấy được Thạch Ngư cũng chả sao, còn người trúng phải Dạ Vũ Thần Châm sống chẳng được bao hôm nữa!

Nhạc Chi Dương chưa kịp lên tiếng, Chu Vi đã sốt sắng hỏi:

- Lãnh công công, ông chẳng bảo là chưa không được còn gì?

Lãnh Huyền nghe thế chỉ mỉm cười. Nhạc Chi Dương "xì" một tiếng, bảo:

- Lời ông nói mà cũng tin cho được à?

Chu Vi mím chặt môi, mắt tóe ra lửa giận. Lãnh Huyền bật cười:

- Công chúa hãy bình tĩnh, lời Lãnh mỗ nói không hoàn toàn là giả. "Dạ Vũ Thần Châm" xuất xứ từ "Bích Vi Tiễn" là thật, kim châm vào cơ thể uốn khúc cũng là thật, chỉ là theo lời ta nói, chưa hẳn là y vô phương cứu chữa. Tiểu tử, người giao Thạch Ngư cho ta, ta giúp người rút kim châm, người thấy thế nào?

Chu Vi mặt mũi đỏ bừng:

- Ông... Ông dám qua mặt phụ hoàng!

Lãnh Huyền cười bảo:

- Công chúa điện hạ, người cũng vậy mà!

Chu Vi nói:

- Ông vì Linh Đạo Thạch Ngư, dám to gan thả trọng phạm thoát thân!

Lãnh Huyền nhếch môi:

- Công chúa vì tư tình riêng, chẳng phải cũng bao che cho người đàn ông của mình hay sao?

Chu Vi lúng ta lúng túng bảo:

- Ai... Ai có tư tình riêng chứ!

Lãnh Huyền nhật giọng:

- Công chúa nói không có thì nhất định là không có. Nhưng mà, công chúa Bảo Huy à, hoàng thượng cưng chiều cô hết mực, chuyện này mà vỡ lở ra rồi không biết ngài sẽ thất vọng đến cỡ nào!

Chu Vi lòng rối như tơ vò, cô vì Nhạc Chi Dương mà dối gạt phụ hoàng, lương tâm không ngớt hổ thẹn, nhưng nếu cứ trơ mắt nhìn Nhạc Chi Dương bỏ mạng thì cô cũng chẳng đành lòng. Cô phân vân mãi chẳng biết làm sao, trong người như có một bàn tay vô hình đang vặn con tim mình thành một khối.

- Thạch Ngư không ở trong Tử Cẩm Thành! - Nhạc Chi Dương cân nhắc từng lời một: - Nếu ông muốn lấy Thạch Ngư thì trước hết phải dẫn ta ra khỏi cung!

Lãnh Huyền lạnh lùng nói:

- Thăng nhóc nhà ngươi lời lẽ chẳng biết đâu mà lần, ta lười mắc mứu với ngươi lắm, ngươi cứ nói ra địa điểm, tự ta đi lấy cũng được!

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Lãnh công công, ông mà không dẫn ta ra khỏi cung, ta chẳng ngại đến chỗ hoàng thượng tố giác sự việc này đâu. Dù sao ta cũng khó sống nổi, chẳng qua chỉ chết thê thảm hơn tí thôi. Nhưng trước khi chết, ta sẽ chính miệng xác nhận rằng chuyện này không liên quan đến công chúa, toàn bộ là do ông với ta câu kết thông đồng, người dẫn ta vào cung cũng không phải là Trương Thiên Ý mà chính là ông, Lãnh Huyền Lãnh công công!

- Ngươi dám!

Lãnh Huyền mặt mũi biến sắc. Võ công của lão luyện đến mức kinh thế hãi tục, tuy nhiên cả đời hầu như chỉ quanh quẩn trong Tử Cẩm Thành, âm mưu chôn giấu thâm cung dù đã chứng kiến không ít nhưng cái loại lưu manh vô lại như Nhạc Chi Dương đây thì lại hiếm khi đối mặt. Lão đã bố trí bày rập sẵn sàng đầu ra đấy, ngờ rằng việc dụ hai người vào tròng đã ăn chắc đến chín mười phần, dè đâu Nhạc Chi Dương lấy kế phản kích, lại úp ngược thông lọng lên cổ lão. Đổi lại là lúc khác, lão có thể đã một chưởng đánh chết tên tiểu tử này, thế nhưng Linh Đạo Thạch Ngư đang nằm trong tay của Nhạc Chi Dương, giết gã rồi cũng xem như vứt bỏ đi Thạch Ngư.

Phút giây ấy, trong đầu lão thái giám nhoáng lên biết bao suy nghĩ, chợt lão hừ lạnh một tiếng:

- Ta dẫn ngươi xuất cung không khó, thế nhưng ngươi biến mất không duyên không cớ sẽ gây ra hậu quả khôn lường!

Nhạc Chi Dương hỏi:

- Hậu quả thế nào?

Lãnh Huyền lạnh nhạt nói:

- Nhóc con, ngươi chớ nên khinh thường như vậy, đương kim thánh thượng từ buổi xuất thân nghèo hèn đến khi gom tụ bốn phương tám hướng, chính là nhân vật tinh minh bậc nhất dưới gầm trời này. Câu chuyện tương tượng Trương Thiên Ý hành thích công chúa, ngài ấy tin tới đa chi tám phần, sở dĩ chưa từng tra xét thật hư đều vì thời gian sống của ngươi chẳng còn được bao lâu nữa. Nếu ngươi biến mất vô cớ, ngài nhất định sẽ điều tra tới nơi tới chốn, một khi cháy nhà ra mặt chuột, chẳng biết sẽ có bao nhiêu kẻ máu chảy đầu rơi? Ta mắc lỗi giám sát tắc trách, công chúa vương nổi ngờ vực dâm loạn, đám cung nữ thái giám trong cung Bảo Huy đừng mong có ai sống sót. Ngươi đi một thân một mình thì dễ rồi nhưng những người khác sẽ phải gánh tội thay ngươi!

Nhạc Chi Dương nghe đến mức mặt mũi tái mét, Chu Vi vội hỏi:

- Lãnh công công, ông có cách nào giúp cho Nhạc Chi Dương xuất cung mà không làm kinh động đến phụ hoàng hay không?

- Ta tự có biện pháp! - Lãnh Huyền điềm nhiên nói: - Nhưng Nhạc Chi Dương nhà ngươi phải lập một lời thề độc, lấy tính mạng đổi lấy Thạch Ngư, không được nuốt lời!

Nhạc Chi Dương hừ một tiếng, giơ tay lên trời, hằm hằm nói:

- Nhạc Chi Dương ta xin thề, lấy mạng đổi Ngư, quyết không nuốt lời, lỡ như làm trái thì trời tru đất diệt!

Miệng thì nói thế, trong bụng gã lại như: “Lấy mạng đổi Ngư, mạng của ai? Đổi cái Ngư khi khô gì? Ta có nói rõ ràng ra đâu! Ngư à, Thạch Ngư cũng là cá, Mộng Ngư cũng là cá, ngoài ra còn có cá chép, cá ngát, cá vảy vàng, cá thồn bon... Đến lúc đó cho lão hoạn quan nhà ngươi tha hồ lựa chọn.”

Gã vừa suy nghĩ vừa thăm khoái chí, chợt thấy sắc mặt nghi ngờ của Lãnh Huyền, gã vội nói:

- Minh ta thẻ vẫn chưa đủ, Lãnh công công, ông cũng phải thẻ!

Lãnh Huyền lạnh lùng bảo:

- Lão phu một lời đáng giá ngàn vàng, ta thả được Trương Thiên Ý, lẽ nào lại hứa lèo với người?

Nhạc Chi Chương thuận miệng bảo:

- Ai mà biết được Trương Thiên Ý còn sống hay đã chết...

Lời chưa dứt đã thấy Lãnh Huyền trừng mắt giận dữ. Chu Vi vội nói:

- Ta tin Lãnh công công! Lãnh công công, Nhạc Chi Dương đã thẻ rồi, ông nói xem làm sao mới xuất cung được?

Lãnh Huyền cười đáp:

- Việc này dễ thôi, người sống bỏ đi sẽ dẫn đến hậu quả, nhưng nếu người chết mà rời khỏi hoàng cung chẳng phải là êm xuôi trót lọt hay sao?

Chu Vi hoảng hốt vội nhào người ngăn phía trước Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương xúc động buột miệng kêu lên:

- Công chúa...

Chu Vi không dám đáp lời, trừng trừng nhìn Lãnh Huyền, hơi thở phập phồng dồn dập. Lãnh Huyền quan sát cô một lúc, chợt bật cười:

- Công chúa hiểu lầm rồi, ta nói chết ở đây không phải chết thật mà là chết giả!

- Chết giả? - Hai người trẻ tuổi sững sốt.

Lãnh Huyền gật đầu nói:

- Thánh thượng vốn định ninh cho rằng tiểu thái giám trúng châm sẽ lia đời. Ta có một biện pháp có thể khiến cho sự sống của hắn tạm thời ngủ yên trong vòng sáu canh giờ, nom hệt như người chết. Theo thông lệ, sau khi người trong cung qua đời không được để họ ở lại trong cung qua đêm mà cần phải liệm vào quan tài rồi mang ra bên ngoài an táng. Đến khi đó, ta sẽ đào mộ phá quan để cứu người, đương nhiên là thần không biết, quỷ không hay!

Hai người đối mặt nhìn nhau, thấy đều lưỡng lự nghĩ thầm: "Chuyện khác thì không nói đến, nhưng bắt một người đóng giả xác chết trong sáu canh giờ hòng qua mặt việc khám nghiệm tử thi của thái y là chuyện không tưởng."

Lãnh Huyền nhìn thấu tâm tư cả hai, cười bảo:

- Công chúa an tâm, ta còn phải giữ y lại để đi tìm Thạch Ngự, chắc chắn sẽ không để y chết thật đâu. Nếu trong lòng ta thật sự có ý đồ bất chính thì cần gì phải làm nhảm với hai người nhiều như vậy, cứ thẳng thắn tố cáo thẳng nhóc này cho xong.

Chu Vi ngẫm đi nghĩ lại, cảm thấy cũng có lý bèn quay đầu nhìn về phía Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương lòng rối như tơ, bất kể là chết thật hay chết giả, phải nằm trong quan tài suốt sáu canh giờ đều chẳng phải là ý kiến hay ho gì sất, thế nhưng cứ lẩn thẩn mãi trong cung cũng không phải là kế lâu dài, thôi thì đáng nào cũng lỗ nên chọn hướng ít thiệt hại nhất, gã nghiêng răng gật đầu:

- Được, cứ theo lời Lãnh công công nói!

Lãnh Huyền mỉm cười bí hiểm, hạ giọng bảo:

- Hôm nay muộn rồi, ta phải về chuẩn bị một chút, giờ Thân ngày mai ta sẽ trở lại gặp mặt hai người. Vẫn còn thời gian một ngày, hai người cứ suy nghĩ cho kỹ. Lãnh mộ không thích làm khó ai cả, việc lần này cần có sự nguyện ý của hai phía thì mới trót lọt được.

Lão vừa nói vừa bước thụt lùi, hệt như ảo ảnh hư vô, dần dần chìm khuất vào góc tối mờ mịt.

Hai người Chu - Nhạc cứ đứng sững ra đấy, bốn bề lặng im vắng vẻ, chợt đâu ré lên một tiếng cú kêu đêm làm cả hai đồng loạt giật mình, trong lòng ngấm ngấm lạnh toát. Nhạc Chi Dương thầm thì:

- Công chúa, vị Lãnh công công này quái gở vô cùng, rốt cuộc lão ta có lai lịch thế nào?

Chu Vi lắc đầu đáp:

- Ta cũng không rõ! Cha từ trước tới nay chưa hề đề cập đến chuyện này cho nên cũng chả có mấy ai dám hỏi nhiều. Tuy nhiên từng có vị cung nữ già mang máng kể rằng, Lãnh công công vốn là thái giám thuộc triều đình nhà Nguyên, về sau chẳng hiểu có gì lại về bên cạnh phụ hoàng. Phụ hoàng trải qua mấy bận ám sát đều nhờ có Lãnh công công hộ giá, thích khách không chết cũng bị thương, chưa bao giờ thành công. Ta cũng có hỏi qua sư phụ, người cũng vô cùng thắc mắc, không rõ vì sao một đại cao thủ như Lãnh công công lại quyết định tịnh thân làm thái giám?

Nói đến đây, Chu Vi đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Nhạc Chi Dương đang dõng lên bầu trời cao, ánh mắt lộ ra vẻ nôn nao mong ngóng. Thoảng chốc cô thấy cõi lòng mình nhộn nhạo, khẽ hứ lên một tiếng. Nhạc Chi Dương quay lại tò mò:

- Sao thế?

Chu Vi lạnh lùng hỏi:

- Người sắp được ra khỏi cung nên cảm thấy cao hứng lắm phải không?

Nhạc Chi Dương mặt mày rạng rỡ, thật thà đáp:

- Phải đó, cuối cùng cũng có thể ra khỏi đây rồi.

Chu Vi chỉ cảm thấy một nỗi chua xót dâng trào từ lồng ngực, khóe mắt thoang thoang hơi ẩm, rồi nước mắt bỗng đâu lã chã trào ra. Nhạc Chi Dương thấy vẻ mặt của cô như vậy, lúng túng chẳng biết làm sao, đành nghẹn lời:

- Công chúa...

Không đợi cho gã nói hết câu, Chu Vi đã phất tay áo, xoay người bỏ chạy đi thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 1 - Chương 3: Đông Đảo Tam Tôn

Nhạc Chi Dương từ ngủ trở về phòng, trong lòng ngập tràn hình ảnh lúc chia tay Chu Vi ban nãy. Gã đối với chuyện tình cảm nam nữ chỉ hiểu biết lơ mơ, đôi mắt ngân ngấn nước của thiếu nữ hết như một dấu ấn khó phai in đậm trong tâm trí. Nghĩ đến cảnh sau khi xuất cung sẽ không còn gặp lại Chu Vi nữa, gã chợt có cảm giác hụt hẫng to lớn, cứ thế lặng lẽ ngồi bên mép giường mãi cho đến khi tiếng gà râm ran báo sáng.

Ngày hôm sau, Chu Vi không còn cho người đến triệu kiến Nhạc Chi Dương nữa. Cô nép mình trong tấm điện chằng hè ló chân ra khỏi cửa nửa bước, thì thoảng ở đó có tiếng đàn diu dặt phát ra, âm điệu du dương trầm bổng. Nhạc Chi Dương tập trung lắng nghe, cảm giác như trong tiếng đàn có trăm mối nghìn tơ muốn níu giữ lấy gã. Đang muốn nổi sáo hòa nhịp, thế nhưng khi gã rút sáo ra lại chợt nhớ đến thân sáo giờ đây đã rạn nứt chẳng thể véo von được nữa. Gã rầu rĩ ngập lòng, chẳng có cách nào bày tỏ, hận không thể phá cửa xông vào trong mà nói với Chu Vi rằng, bất kể Thạch Ngự hay chuyện sống chết gã đều mặc xác, chỉ cần một lời nói của cô, gã sẽ ở lại trong cung, ngày ngày cùng cô gảy đàn thổi sáo sống hết kiếp này.

Nghĩ đến đây chợt có cảm giác nhói buốt dâng ngực, Nhạc Chi Dương bưng tình nhớ đến lời nói của Lãnh Huyền, sắp đến thời điểm thần châm phác tác, tính mạng của gã cũng chẳng còn kéo dài được lâu, đừng nói đến chuyện rằng long đầu bạc, ngay cả có thể sống đến ngày mai hay không cũng là việc chưa thể đoán chắc.

Gã ủ rũ nằm vật xuống giường, đầu hồi tưởng lại từng cuộc chạm trán trong mấy ngày qua, cảm giác như bản thân đang chìm trong một giấc mộng dài.

Ăn cơm trưa xong thì Chu Vi chợt đôi mắt, Nhạc Chi Dương phản chấn tinh thần vội vã đi đến tấm điện. Còn chưa bước vào cửa, một mùi hương lạ đã bay xộc vào mũi, gã ghé mắt nhìn ra, trong làn khói sương lượn lờ, tiểu công chúa đang chấp tay quỳ xuống phía trước một bàn hương án, trên bàn có thờ một tượng quan âm bằng ngọc trắng, vẻ mặt hiền từ, y phục ra dáng bay chấp chới. Hai mắt Chu Vi khép hờ, gương mặt nhợt nhạt như được tượng ngọc soi chiếu lấp lánh.

Nhạc Chi Dương ngắm nhìn thiếu nữ đến mức quên cả thờ, đến khi gã giật mình choàng tỉnh thì chứng cung nữ đã lặng lẽ rút lui cả rồi.

Chu Vi thở hắt ra một hơi, đứng lên rồi quay đầu lại. Một đêm xa cách, sắc mặt của cô đã tiêu tụy đi không ít, đôi tròng mắt ảm đạm thiếu sức sống toát ra vẻ mông lung mờ mịt. Nhịp tim Nhạc Chi Dương lập tức đập dồn, trên người xôn xang như có một mối lửa thiêu đốt, vốn định bước đến trước hai bước nhưng có lẽ vì mùi khói hương nên thân thể gã cứ mềm oặt chẳng gượng được chút sức nào.

Hai người lặng nhìn nhau thật lâu, Chu Vi trở vào tấm đệm bên cạnh trác đàn, bảo:

- Ngồi xuống đi!

Nhạc Chi Dương ậm ừ trong miệng rồi hậm hực ngồi xuống. Gã liếc mắt trộm nhìn thiếu nữ, vẻ mặt Chu Vi lạnh nhạt thờ ơ không thể đoán được tâm tư trong lòng.

Tiểu công chúa cũng ngồi xuống, tựa người vào một bên Phi Bộc Liên Châu, ngón tay chạm trên tơ đàn, ánh mắt cứ ngây phỗng nhìn lên trần nhà.

Nhạc Chi Dương ho khan hai tiếng, thấp giọng nói:

- Công chúa, ta ... Ta...

Chẳng hiểu sao gã vốn đã chuẩn bị câu chữ đằng hoàng nhưng giờ phút này một từ cũng không thốt ra được.

- Ông sáo của người đâu? - Chu Vi chợt cất tiếng hỏi.

Nhạc Chi Dương rút sáo ra, thiếu nữ cầm lấy lướt mắt quan sát rồi khẽ giọng:

- Đúng là đã hỏng thật rồi!

Hóa ra, lúc Nhạc Chi Dương thổi lên vài tiếng vào hôm qua, Chu Vi vốn là người sành âm luật, chỉ cần nghe thoáng là biết ống sáo đã bị hư hại. Nàng khẽ khàng vuốt ve thân sáo, lặng im hồi lâu mới rút ra một chiếc hộp gỗ từ đàn dài ở bên người, đẩy nhẹ đến trước mặt Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương nhận lấy hộp gỗ, chẳng hiểu đầu của tai neho, chỉ nghe Chu Vi giọng:

- Người mở ra mà xem!

Nhạc Chi Dương hé mở nắp hộp, trên tấm vải lót sa-tanh màu vàng tươi có đặt một thanh sáo dài bằng phi thủy. Thường thường, ống sáo thông dụng chỉ dài một thước tám tấc còn ống sáo này dài phải đến hơn hai thước, điêu khắc hoàn toàn từ nguyên khối phi thủy, tay nghề hết sức tinh xảo, cả trong lẫn ngoài đều bóng loáng, thân sáo lấp lánh sắc xanh biếc trông chẳng khác nào một dòng nước thu. Phần đuôi sáo có chạm trổ hai chữ Triện thanh thoát được mạ vàng, nét chữ mảnh mai mà sắc sảo, ở bên cạnh còn có ghi một hàng cổ Triện nhỏ li ti. Nhạc Chi Dương đọc hoài không ra, chân mày khẽ chau lại.

- Hai chữ lớn ấy đọc là "Không Bích", còn hàng chữ nhỏ ghi là "Thạch Quý Luân đặc Thương Ngô Huyền phủ."(*) - Giọng nói của Chu Vi vang lên hết sức đầm ấm - Thanh sáo ngọc phi thủy này vốn được Thạch Sùng đời Tống tặng cho ái thiếp của mình là Lục Châu. Lục Châu dung mạo sẵn kiêu diễm, tài thổi sáo lại tuyệt diệu vô song khiến cho Thạch Sùng yêu chiều nàng hết mực. Về sau, Xa Kỳ tướng quân Tôn Tú đến phủ họ Thạch làm khách cũng say mê nàng Lục Châu như điên đảo, y bèn phái sứ giả đến thỉnh cầu Thạch Sùng ban tặng Lục Châu cho y.

(ND chú: nghĩa là "thanh sáo này do Thạch Quý Luân - tên hiệu của Thạch Sùng, có được ở vùng Thương Ngô Huyền - Quảng Tây ngày nay", câu chuyện Chu Vi đang kể là 1 câu chuyện có thật trong lịch sử.)

Nhạc Chi Dương nghe thấy không vui, nhủ bụng: "Nhà quyền quý bọn cô sao cứ hay mang người ta ra tặng tới tặng lui thế? Hừ, bộ tướng hay ho lắm sao?"

Chu Vi không nhận ra sắc mặt của gã, vẫn kể tiếp:

- Thạch Sùng sau khi nghe lời sứ giả liền tập hợp toàn bộ người đẹp trong phủ lại, bảo rằng: "Đây là giai nhân trong phủ của ta, xin tùy ngài chọn ra một người!"

- Sứ giả của Tôn Tú nói: "Ta vâng lệnh phải mang Lục Châu trở về, trong số này ai là Lục Châu?"

- Ngờ đâu Thạch Sùng nghe xong thì cả giận quát lớn: "Lục Châu là tỳ nữ yêu dấu nhất của ta, tuyệt đối không tặng cho ai cả!" Khi ấy Tôn Tú cầu kết với Triệu Vương - Tư Mã Luân, quyền hành khuấy đảo khắp cả triều chính lẫn dân gian, nghe được lời ấy thì nổi trận lôi đình bèn đưa lời sàm tấu lên Tư Mã Luân, nói rằng Thạch Sùng mưu phản cần phải diệt trừ. Tư Mã Luân nghe lời sai đội binh giáp bao vây lấy phủ Thạch Sùng. Lúc đó Thạch Sùng đang thết đãi quan khách trên lầu, trông thấy Tôn Tú dẫn binh lính phá cửa xông vào, lập tức hiểu chuyện gì đã xảy ra. Hắn thê lương nhìn Lục Châu, thở dài tuyệt vọng: "Lục Châu ơi Lục Châu, hôm nay ta nhà tan cửa nát đều là do nàng cả!"

- Lục Châu nghe xong buồn tui vô hạn, nước mắt ngấn dài: "Lục Châu bất tài, xin nguyện được chết trước mặt đại nhân!"

- Nói rồi không đợi cho Thạch Sùng kịp trở tay, nàng giắt theo thanh sáo Không Bích rồi gieo mình khỏi tòa lầu cao mấy trượng, ngã xuống chết ngay trước mặt Tôn Tú.

Nhạc Chi Dương nghe mà thán giật mình, theo ý thức miết lấy thân sáo, chỉ thấy da tay truyền lên cảm giác rét buốt, mềm mại sống động, giữa sắc xanh lạnh lạnh như có ánh sáng lấp lánh, thoáng như linh hồn Lục Châu vẫn chưa tiêu tán mà còn lẫn khuất trong thanh sáo này. Gã tò mò hỏi:

- Về sau thế nào?

Chu Vi cười buồn: "Về sau Thạch Sùng bị tịch biên tài sản, họ tộc chết sạch, toàn bộ già trẻ lớn bé trong nhà không ai sống sót. Kể ra, tay Thạch Sùng này sinh thời là kẻ giàu sang hách dịch, thê thiếp trong phủ nhờ mà trái ý sai lời hắn thì nhất định bị trừng phạt chẳng tha. Theo "Thế Thuyết Tân Ngữ"(*) mô tả, lúc Thạch Sùng còn đương quyền tại vị, các buổi yến tiệc đãi khách đều để cho mỹ nhân trong phủ mời rượu, vị khách ngồi bàn nào mà không uống hết rượu trong chung thì hắn sẽ sai chém đầu mỹ nhân mời rượu bàn đó, vì thế khách nhân dù cho tửu lượng kém đến đâu cũng phải miễn cưỡng uống cạn. Về sau có vị đại tướng quân Vương Đôn đến dự tiệc, ông ta vốn là người lòng dạ sắt đá, cố chấp không uống để xem Thạch Sùng ứng xử ra sao. Thạch Sùng vì việc này, đã một hơi mang ba mỹ nhân ra giết chết. Ôi, một kẻ đại ác nhân như vậy đến giây phút cuối lại vì một tỳ nữ thổi sáo mà bán cả mạng sống, đủ thấy vật này áp ủ bao nhiêu tình cảm không thể kể xiết được!"

(ND chú: đây là bản bút ký tiêu biểu thời kỳ Nam Bắc triều do danh nhân thời Tống là Lưu Nghĩa Khánh và các cộng sự biên soạn, tác phẩm gồm 3 tập thượng-trung-hạ với hơn một ngàn cổ sự về tư tưởng sinh hoạt của các kỳ sĩ, đại phu bên cạnh diện mạo xã hội thời điểm đó.)

Nhạc Chi Dương lòng đầy cảm khái, buông thanh Không Bích xuống, hướng mắt sang Chu Vi để cho đôi mắt hai người đối diện nhau. Tròng mắt Chu Vi tối đen, lộ vẻ thâm đậm, ánh lệ loang loáng ẩn hiện hết như một lớp sương mờ bao phủ trên đầm nước sâu.

Khoảnh khắc đó, đầu óc Nhạc Chi Dương trở nên trống rỗng, đến khi gã tỉnh lại thì Chu Vi đã nằm gọn trong lòng mình. Thiếu nữ nép vào nơi ấy ngoan hiền như một chú mèo con, khuôn mặt trắng phao ngẩng lên, ánh mắt lấp lánh chuyển động, ngón tay mềm mịn như tơ vuốt ve khuôn mặt Nhạc Chi Dương suốt từ cạnh trán dọc xuống bờ môi khoe miệng, như muốn thông qua ánh mắt và bàn tay này mà ghi khắc thật sâu dung mạo của gã vào tâm khảm.

Nhạc Chi Dương ôm ghì lấy cô, đôi cánh tay gần như dùng hết cả sức lực. Thấy những Từ Cẩm thành, cung điện, sông chết, vương quyền... tất cả ngoại vật đều đã tan biến hết, giữa cõi trời đất này chỉ còn lại mỗi hai người bọn họ mà thôi.

Nhạc Chi Dương mê muội đi trong thứ cảm xúc diệu kỳ, trước tiên là vui sướng, kế đó là đắm say, về sau nơi cõi lòng dâng lên một nỗi bi thương khó diễn tả. Gã có cảm giác người con gái trong lòng mình đang thổn thức khóc thầm, dòng lệ xuôi theo lọn tóc mai mà nhỏ xuống, trôi qua mu bàn tay của gã rồi ngấm thẳng vào đáy tim.

Hai người cứ ngồi như thế chẳng biết đã qua bao nhiêu thời gian, chợt nghe vang lên tiếng gõ cốc cốc, cả hai giật mình hoảng sợ vội tách nhau ra, theo tiếng động nhìn lại, trên song cửa giấy hiện lên bóng hình của một người, giọng nói của Lãnh Huyền trôi tuột vào bên trong:

- Công chúa điện hạ, đã đến giờ rồi!

Chu Vi sắc mặt buồn bã, khẽ giọng nói:

- Lãnh công công, mời vào!

Lời vừa voi đi, trong gian phòng nổi lên một trận gió nhẹ, Lãnh Huyền trong bộ áo trắng tang tóc như từ một thế giới khác xuất hiện trước mặt hai người. Nhạc Chi Dương thấy lão mà tim đập thình thịch, cảm giác kẻ này nào phải con người mà đúng thật là hồn ma bóng quế.

Lãnh Huyền tay cầm phát trần, cúi đầu nói:

- Công chúa điện hạ, mọi việc đã được an bài thỏa đáng, chỉ còn đợi ta thi triển thuật giả chết mà thôi!

Chu Vi ngần ngại một thoáng, bảo:

- Lãnh công công, việc này thật sự không nguy hiểm chứ?

Lãnh Huyền cười đáp:

- Công chúa an tâm, nô tài lấy tính mạng ra bảo đảm!

Chu Vi gật đầu, ánh mắt dời sang Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương đứng lên, mặt hướng về Lãnh Huyền. Lãnh Huyền chăm chú nhìn gã một lúc rồi gật gù, ngón trỏ và ngón giữa của bàn tay phải hợp lại vẩy nhẹ vào không khí, tầm đêm cói dùng lễ phạt như có sự sống bay tốc lên cao rồi lặn tròn đến trước mặt Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương chứng kiến kỳ năng thần kỳ như vậy, đầu óc trở nên mơ hồ, chỉ ngờ đang trong cõi mộng, bên tai vọng đến tiếng nói của Lãnh Huyền:

- Mời ngồi!

Nhạc Chi Dương ngồi xếp bằng, Lãnh Huyền cũng ngồi xuống phía đối diện, sắc mặt nghiêm túc, hai mắt nhắm hờ, gương mặt khô đét ánh lên một luồng hào quang lấp lánh. Nhạc Chi Dương đang lấy làm lạ chợt thấy Lãnh Huyền giơ tay lên, nháp hai ngón trỏ và giữa lại điểm vào bên trái người gã. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một dòng nước lạnh buốt đổ ập vào thân thể, từ đầu gối trái trở xuống lập tức mất đi tri giác. Gã giật mình bèn đưa tay sờ thử, nơi ấy tê dại hết như một tảng đá.

Đang lúc khó hiểu, Lãnh Huyền lại vung một ngón tay điểm vào đằng sau gối trái mang theo con lạnh rót vào bên trong, từ gối trái trở lên cũng mất hẳn cảm giác. Nhạc Chi Dương hô khẽ một tiếng, giấy giụa toan đứng lên. Lãnh Huyền ra tay nhanh như chớp, điểm ngón tay trúng vào mắt cá chân phải của gã, khí lạnh ủa vào, từ cẳng chân trở xuống trở nên cứng đờ. Nhạc Chi Dương vùng vẫy một thoáng lại ngồi oạch xuống đệm, hai mắt mở trừng trừng nhìn Lãnh Huyền, trong lòng ngập tràn lo sợ. Chợt đâu Chu Vi vỗ nhẹ lên vai gã, thỏ thẻ:

- Đừng sợ, ông ấy chỉ phong tỏa kinh mạch của ngươi mà thôi!

- Kinh mạch?

Nhạc Chi Dương ngỡ ngàng không hiểu, chỉ nghe Chu Vi thờ dài:

- Ông ấy trước tiên điểm vào huyệt "Tam Âm Giao" của ngươi, sau lại điểm huyệt "Âm Lăng Tuyền", đó đều là những yếu huyệt của "Túc Thái Âm Tỳ Kinh", cho nên một khi huyệt đạo bị phong tỏa thì máu huyết cũng ngừng lưu thông, cẳng chân này của ngươi đương nhiên là không cử động được...

Trong khi cô giảng giải, Lãnh Huyền ra tay lúc nhanh lúc chậm, thoát trái thoát phải, liên tiếp điểm trúng vào các yếu huyệt của Nhạc Chi Dương, điểm trúng chỗ nào thì chỗ đó mất đi tri giác. Đầu ngón tay của lão thái giám cuộn cuộn hơi lạnh, trong quá trình ra tay cũng từng chút một xóa tan đi sự sống

của Nhạc Chi Dương. Chu Vi còn chưa giải thích xong thì từ thất lung gã trở xuống đã hoàn toàn mất đi cảm giác hết như cành khô đá cuội.

Lúc này Lãnh Huyền đặt cây phát trần xuống, bật người đứng dậy, lần bước đi vòng quanh Nhạc Chi Dương. Lão càng đi càng nhanh, hay tay vung ra một lượt, ngón tay như gió lẩn lướt điếm vào trước ngực, sau lưng và đôi cánh tay của Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một cảm giác tê tê từ ngón trở ở hai bàn tay nhói lên rồi lan ra như thủy triều tuôn chảy về phía lồng ngực, tích tắc sau, từ bụng dưới lên đến hai vai cũng mất đi cảm giác hoàn toàn.

Lãnh Huyền ra tay mỗi lúc một nhanh, khí thế như nỏ thần giắt bắn, thân pháp lẹ như cuồng phong. Chu Vi đứng xem bên cạnh cũng cảm thấy văng cả mặt mày. Chợt nghe Nhạc Chi Dương "A" lên một tiếng, cùng lúc đó Lãnh Huyền tung ra một ngón tay ấn trúng vào huyệt "Thiên Đột" nơi yết hầu của gã. Tiếng kêu của Nhạc Chi Dương nghẹn tắc lại, hết như cành xén đứt cổ một người còn sống.

Chu Vi hết sức lo lắng, "Thiên Đột" là huyệt quan trọng trên cơ thể đồng thời cũng là tử huyệt trí mạng, nghĩ đến đây cô nhin không được bèn xông lên phía trước, nhưng chưa kịp tới gần đã cảm thấy một luồng khí lạnh ập tới trúng ngay vào huyệt "Đan Điền" phía bụng dưới. Chu Vi máu huyết đường đông lại, cứng người ra tại chỗ. Cô cảm thấy không ổn, một ý nghĩa chợt lóe lên trong đầu: "Thôi chết, Lãnh công công muốn hại Nhạc Chi Dương!" Nhưng cô ngẫm lại, nếu Lãnh Huyền muốn hại người thì vốn dĩ chẳng cần nhọc nhằn, lãng phí nhiều thời gian công sức đến vậy, thật làm người ta nghĩ mãi không ra.

Trong lúc cô lo lắng, Lãnh Huyền bắt chợt giảm tốc độ lại, thân người như nước chảy mây trôi chậm chậm xoay quanh Nhạc Chi Dương, đôi lúc đảo lên trên hai vòng, vừa rồi lại vung ngón tay điếm vào những yếu huyệt trên đầu Nhạc Chi Dương. Lão ra tay chậm hẳn đi, Chu Vi trông thấy mới dần hiểu ra, những huyệt mà lão vừa điếm đều thuộc về "Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh"; đầu lại là phần tối quan trọng trong Lục Dương, muốn phong tỏa sự sống mà không làm thương tổn đến não bộ quả là một việc chẳng hề dễ dàng, cho nên Lãnh Huyền mới hai mắt tròn trũng, ánh nhìn như chớp lóe, cơ mặt khẽ gằn gặt, rõ ràng là đã trầy trật không ít.

Điếm xong "Tam Tiêu Kinh", lại đến "Túc Thiếu Dương Đâm Kinh", trong đây kinh mạch này thì gần như "Thiên Trùng", "Não Không", "Dương Bạch" là những nơi ẩn vào chết ngay, vì thế Lãnh Huyền ra tay chậm rãi, bước chân lẩn khấn không dứt khoát, ngón tay như đeo lấy ngàn cân, trên mặt tỏa ra một làn khói xanh nhạt, trên lưng áo cũng rịn ra từng giọt mồ hôi lớn. Từ khi Chu Vi nhận biết đến nay, lão thái giám này luôn xuất quỷ nhập thần, cười nói tự nhiên mà đương cự địch thủ, chưa bao giờ thấy lão phải vất vả như thế này. Cô suy nghĩ đến điểm này, nổi nghi hoặc trong lòng cũng giảm thiểu đi, cố gắng mở to hai mắt chăm chú quan sát từng cử chỉ của Lãnh Huyền.

Chẳng bao lâu, Lãnh Huyền đã điếm xong các huyệt đạo ở "Đâm Kinh", bèn chuyển ra phía trước người Nhạc Chi Dương phong tỏa nhâm mạch. Lần này lão ra tay thần tốc, thoáng chốc đã làm xong, lại nhoáng cái bay ra sau lưng Nhạc Chi Dương, niêm kín các huyệt của đốc mạch.

Nhạc Chi Dương ngồi ngay đơ tại chỗ, hơn nửa người đã mất đi cảm giác, bên tai lặng im phẳng phắc, lỗ mũi chẳng còn ngửi được hương thơm, mồm miệng đã đánh mất đi đắng nào, chỉ có đôi mắt là còn trông thấy được sự vật, thế nhưng thị giác cũng chập chập chòn chòn, vật vờ buồn ngủ. Gã cố gắng nhướn mí mắt lên, trong lúc mơ hồ chỉ thấy đằng trước bóng trắng lay động, hiện ra khuôn mặt già hóp của Lãnh Huyền. Lão thái giám đôi mày tròn ngược, bờ môi mím chặt, chậm chậm gơ tay lên, hai ngón tay khép lại như mũi kiếm điếm thẳng vào ấn đường của gã. "Phụt!", một luồng khí lạnh xông thẳng vào trán, đầu óc Nhạc Chi Dương lúng búng, hai mắt theo đó tối sầm lại rồi ngất đi, chẳng còn biết trời trăng gì nữa.

Thình lình, một sự rung chuyển phát ra bên dưới cơ thể, Nhạc Chi Dương từ cõi mịt mờ hư vô choàng tỉnh lại, bốn bên đều đen kịt, nồng nặc mùi bùn đất. Gã giãy giụa một lúc, tay chân vẫn không chịu nghe lệnh điều khiển, bên trên vọng đến âm thanh sột soạt, chẳng bao lâu, âm thanh ấy cũng dần dần lắng đi, xung quanh lại trở lại về im lìm như cũ.

Nhạc Chi Dương có cảm giác nhịp tim đã đập trở lại, một làn khí ấm từ buồng tim đang lan tỏa khắp tứ chi, hơi ấm truyền đến đâu tay chân lập tức phục hồi tri giác đến đâu, cảm giác tê dại từ trong xương tủy cũng đồng thời nổi lên khiến cho gã khó chịu khôn xiết. Mắt cả buổi trời cảm giác tê dại ấy mới lùi xuống thì cảm giác ngứa ngáy lại chợt xuất hiện, ngực gã như bị một tảng đá lớn chèn lên, sức nặng của nó ngày một bành trướng khiến cho gã chật vật không sao tả được. Gã co duỗi thử tay chân, cảm thấy có chút sức lực bên gờ tay sờ soạn hai bên thăm dò nhưng đều chạm phải lớp ván dày cộp, sờ lên phía trên lại là một thớt gỗ cong cong, bề mặt nhẵn nhụi như được phết lên một lớp sơn bóng.

Thần trí ban đầu còn lơ mơ, lúc này đã dần tỉnh táo trở lại, Nhạc Chi Dương đột nhiên nhận ra giờ phút này gã đang nằm trong một cỗ quan tài, còn âm thanh kỳ lạ ban nãy chính là tiếng hạ huyệt, trên nắp quan tài này toàn là bùn đất, không khéo gã đã bị người ta chôn sống!

Nhạc Chi Dương lén quynh ra sức gõ đập nắp quan tài, mấy tiếng "thình thình" vang rền khắp bên tai, gã chỉ cảm thấy đầu văng mắt hoa, còn nắp quan tài vẫn im im không nhúc nhích. Không khí trong quan tài có hạn, sau mỗi lần gã vùng vẫy lại càng tiêu hao nhanh hơn, cảm giác ngột ngạt chèn ép trong ngực mỗi lúc một tăng khiến cho khoang ngực gã gần như muốn nổ tung.

Nhạc Chi Dương cảm thấy trước mắt sao xẹt loạn xạ, ý thức cho gã biết rằng trong chuyện này có gì đó nhầm lẫn, lơ như Lãnh Huyền không có mặt kịp thời chỉ e lúc lão tới nơi gã đã chết ngạt mất rồi; hoặc giả đúng là lão thái giám lòng dạ khó lường, toan tính muốn chôn sống gã thật. Đúng rồi, vì lẽ đó, Nhạc Chi Dương với thân phận thái giám mới có thể danh chính ngôn thuận chôn chôn mà không làm tổn hại đến thanh danh của công chúa Bảo Huy, điều buồn cười là gã đã tin tưởng mà sa vào toan tính của lão thái giám. Mà khoan đã, nếu như muốn giết gã thật, việc chôn sống chẳng phải tốn công phí sức hay sao, dựa vào bản lĩnh của Lãnh Huyền thì chỉ cần nhắc ngón tay cũng có thể lấy đi cái mạng nhỏ của gã.

Nhạc Chi Dương nghĩ mãi vẫn không ra, hít thở càng lúc càng khó khăn, giống như có một đôi bàn tay lớn đang bóp chặt lấy cổ.

Trong cơn tuyệt vọng, gã chợt chạm tay vào một chiếc hộp dài, mở nắp ra bên trong chính là thanh Không Bích ngọc. Trong quan tài tối tăm ẩm ướt, ngay cả ngọc thạch hiếm quý cũng mất đi ánh hào quang. Nhạc Chi Dương tay cầm sáo ngọc, trong đầu nảy ra một suy nghĩ đáng sợ: "Chẳng lẽ Chu Vi đã sớm biết việc này? Nếu không vì sao cô ấy lại rơi nước mắt? Thanh sáo ngọc này có lẽ không đơn thuần là một món quà tặng mà chính là một vật bồi táng."

Ý nghĩ này lướt qua, Nhạc Chi Dương không kềm được giận dữ, gãi dùng ống sáo gỗ cật lực lên nắp quan tài. Chất liệu phi thủy cứng rắn đến lạ kỳ, để lại vô số vết lõm sâu trên ván gỗ.

Con giận này khiến cho gãi nhanh chóng kiệt sức, gỗ đến lần thứ năm, Nhạc Chi Dương toàn thân bủn rủn, đầu óc mơ màng choáng váng, vô số ý niệm phức tạp đan lồng vào nhau mà chẳng thể lý giải được.

Bỗng đâu quan tài trở nên rung lắc. Nhạc Chi Dương còn chưa kịp hiểu xảy ra chuyện gì, phần thân dưới đã bị trùng trành kịch liệt, đầu của gã va bộp vào nắp quan tài. Tiếp đó, cổ quan tài bật mở, luồng không khí rét căm ùn ùn xô vào trong, luồn vào ngấp mũi miệng của gã, trái tim tê dại từ nãy giờ cũng đập trở lại. Nhạc Chi Dương hé mắt ra nhìn, chỉ thấy sao giăng đầy trời, lấp lánh sáng ngời dưới màn đêm.

- Chui ra đi! - Thanh âm the thé của Lãnh Huyền cất lên vào lúc khuya khoắt thế này giống hệt như tiếng quỷ gọi.

Nhạc Chi Dương nghe được lời nói ấy mới dám tin rằng mình đã sống lại. Gãi hít sâu vào một hơi, tay chân bỗng nhiên lấy lại sức lực, lập tức bật người đứng dậy, phóng mắt nhìn quanh. Lãnh Huyền đứng cách đó không xa đã thay đổi trang phục trên người, lão mặc áo đen mũ nồi làm cho đôi gò má gầy đét càng nổi bật hơn.

Xung quanh lố nhố những nấm mồ cao thấp, cỏ dại um tùm khua xạc xào trong cơn gió đêm, một trăng sương mờ bốc lên sóng động hệt như những bóng ma chấp chờn.

- Nhạc Chi Dương...

Một giọng nói khê khàng vang lên, trong nỗi xúc động còn pha lẫn sự ngạp ngừng.

Ngoài Lãnh Huyền ra còn có ai khác ư? Nhạc Chi Dương theo tiếng gọi dôi mắt ra nhìn, phía sau lưng Lãnh Huyền có một người đang đứng.

Bóng người ấy chuyển động bước khỏi bóng lưng Lãnh Huyền, hóa ra là một người trẻ tuổi áo vàng, tay mang kiếm dài, bờ vai nhỏ nhắn, tứ chi thon thả, hai má bóng mịn như ngọc, chân mày uốn lên như lông chim trà, dưới làn mi là đôi tròng mắt to đen lay láy.

Người trẻ tuổi ấy rung rung nhìn gã nửa cười nửa khóc, Nhạc Chi Dương ngẩn người rồi bất chợt hét toáng lên, nhảy nhồm ra khỏi quan tài, chạy ào đến trước mặt người trẻ tuổi ấy rồi giơ tay ra ôm chặt người ấy vào lòng. Người trẻ tuổi ấy thoáng chợp quây rồi thân thể mềm nhũn đi, giọng nói nhẹ hẫng đến mức gần như không nghe thấy:

- Nhạc Chi Dương, ngươi còn sống đây ư...

- Còn sống, ta còn sống! - Nhạc Chi Dương vừa sống lại từ cõi chết, tâm tình vô cùng kích động, không kềm được bật cười ha hả: - Công chúa điện hạ, sao cô lại đến nơi này vậy?

Chợt nghe Lãnh Huyền hừ một tiếng, hai người mới giật mình nhớ ra còn có người khác, lập tức tách nhau ra. Lão thái giám sắc mặt u ám, lạnh lùng nói:

- Công chúa điện hạ, đừng quên thân phận của mình.

Chu Vi mặt nóng như lửa đốt, cúi thấp đầu xuống. Lãnh Huyền lại liếc nhìn Nhạc Chi Dương, nạt:

- Thằng quỷ nhỏ, ngươi cũng chớ suồng sã quá mức!

Nhạc Chi Dương lảng lảng như thể đang nằm chiêm bao, gãi nhìn xung quanh thắc mắc:

- Lãnh công công, đây là nơi nào?

- Đây là bãi tha ma ở phía bắc kinh thành, tất cả những cung nữ, thái giám không nhà cửa đều được chôn cất tại nơi đây, kẻ nào khi sống được ân sủng thì có thêm một cỗ quan tài, kẻ thất sủng cùng lắm chỉ có một manh chiếu lau quần xác rồi quẳng xuống hố là xong!

Lãnh Huyền nói đến đây liền đưa mắt nhìn ra đám mồ mả xung quanh, vẻ mặt thoảng được thê lương.

Nhạc Chi Dương gãi gãi đầu, trong lòng vẫn chưa tan hết sợ hãi:

- Lãnh công công, ông đến muộn chút nữa thì ta đã đi đòi nhà ma rồi!

Lãnh Huyền hừ một tiếng, lạnh lùng nói:

- Việc này thì ngươi phải hỏi công chúa điện hạ kia kìa!

Sắc mặt Chu Vi lúc đỏ lúc trắng, áp úng kẻ:

- Nhạc Chi Dương, đều là do ta cả! Ta thấy ngươi được liệm vào quan tài, trong lòng rất lo lắng, định bụng phải thấy bằng được ngươi tỉnh lại nên mới quần riết lấy Lãnh công công đòi xuất cung. Lãnh công công chịu mề neho không thấu đành phải dẫn ta ra đây, vì thế dọc đường đi mới bị chậm trễ. Ôi, chỉ trách ta tùy hứng, suýt nữa đã hại tính mạng ngươi...

Cô nghĩ lại mà còn cảm thấy sợ, thân thể bỗng chốc ớn lạnh.

- Không sao cả, không sao cả! - Nhạc Chi Dương liên tiếp xua tay: - Ta còn cho rằng sẽ không gặp được cô nữa, nếu có thể hội ngộ thế này, ta có chết thêm lần nữa cũng không hề gì!

Chu Vi cảm thấy bụi lòng mát dạ, ngoài miệng thì mắng:

- Nói nhảm vừa thôi, người ta chết một lần là đủ rồi, còn có thể chết đến mấy lần chứ?

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Chẳng phải có câu "Cửu tử nhất sinh" hay sao? Xem chừng, biết đâu người ta có thể chết đến chín lần đấy!

- Ăn nói linh tinh! - Chu Vi nửa bực nửa buồn cười: - Cửu tử nhất sinh" đâu phải có ý nghĩa như vậy!

Nhạc Chi Dương cười khi định nói tiếp, chợt nhiên Lãnh Huyền nhìn lên nền trời giục:

- Không còn nhiều thời gian nữa, Linh Đạo Thạch Ngự ở nơi nào?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Ở tại bờ sông Tần Hoài!

Lãnh Huyền liếc mắt nhìn gã, nhặt giọng:

- Hiện tại là giờ Dần ba khắc, non nửa giờ nữa thánh thượng sẽ tỉnh giấc, hôm nay có buổi triều sớm đến cuối giờ Ngọ thì bãi triều, vào giờ Tỵ ta phải trở về. Phần công chúa, lừa được kẻ khác chứ không lừa được người trong cung Bảo Huy, trước giờ Ngọ mà chưa hồi cung chắc chắn sẽ làm kinh động mọi người. Theo tính toán lúc này chúng ta còn hai canh rưỡi thời gian nữa. Nhóc con, người đừng hòng ăn nói qua loa với ta, bằng không hôm nay trên người ngươi sẽ mọc ra một lỗ thủng đấy!

- Không dám, không dám! - Nhạc Chi Dương cười nói: - Lãnh công công võ nghệ cái thế, ta đoán đâu có chuyện gì làm khó được ông.

Lãnh Huyền hừ một tiếng, bảo:

- Võ nghệ cái thế à? Nói nghe sao dễ? Bốn chữ ấy trên đời này chỉ có một người xứng đáng mà thôi!

Nhạc Chi Dương tò mò hỏi:

- Ai vậy?

Lãnh Huyền không nói lời nào, ngẩng đầu nhìn về phía tây xa xa, nơi đó treo một vành trăng khuyết lạnh lẽo đang lặng lẽ chìm vào rặng mây. Lãnh Huyền nhìn mãi một lúc rồi thở dài thườn thượt. Chu Vi thắc mắc:

- Lãnh công công, sao ông lại thở dài?

- Không có gì. - Lãnh Huyền nhắc lấy một gói quần áo ném cho Nhạc Chi Dương, giục: - Mặc vào đi!

Nhạc Chi Dương mở gói đồ ra xem, hóa ra bên trong là một bộ thường phục bằng vải trơn màu xanh. Lúc gã được an táng, trên người vốn phục sức theo kiểu thái giám, lỡ bị ai đó trông thấy thì khó tránh khỏi cảnh phô trương gây chú ý. Gã ngẫm nghĩ rồi quay sang nhìn Chu Vi, tiểu công chúa đỏ bừng mặt lặng lẽ hướng đầu đi nơi khác. Nhạc Chi Dương thay xong quần áo, Lãnh Huyền cũng đã sớm bịt kín quan tài, lấp đất đá lại rồi bảo:

- Đi thôi!

Nói rồi lão sai bước lên trước, tiến về phía sông Tần Hoài.

Nhạc Chi Dương ngo sang Chu Vi, người đằng sau lấp ló lúm đồng tiền xinh như hoa, đôi mắt đẹp chớp lấy long lanh. Nhạc Chi Dương cảm giác lồng ngực nóng ran, đột nhiên với tay ra nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô. Bàn tay thiếu nữ thon thả, mềm mại như không xương, da thịt trắng trẻo nõn nà, nắm trong tay như nắm một viên ngọc mịn.

Chu Vi nào ngờ tên tiểu tử này lại cả gan như vậy, cô định hất tay ra theo ý thức nhưng hất kiểu gì cũng không thoát khỏi bèn nhướng mắt nhìn lên, Nhạc Chi Dương cười tùm tùm ngo cô làm lộ ra hàm răng đều tăm trắng bóng.

Ánh sao bóng trắng soi rọi từng đường nét thanh thoát, hài hòa của thiếu niên, Chu Vi nhìn đến ngơ ngác, nghĩ thầm: "Hóa ra chàng lại đẹp trai như vậy!"

Nhạc Chi Dương nâng sao ngọc lên bảo:

- Công chúa, cô vút thanh sáo này vào trong quan tài nè...

Chu Vi mỉm cười:

- Thanh sáo này là ta tặng cho người đó!

Nhạc Chi Dương giật mình:

- Vậy sao được chứ?

- Sao lại không được? - Chu Vi giơ tay ra vuốt ve món đồ cổ ấy: - Thanh sáo này là anh Thập Thất đã tặng cho ta nhân dịp sinh nhật lần thứ mười, tiếc rằng ta thổi sáo không giỏi, để ở chỗ ta sẽ khiến cho nó bị phí hoài mai một. Bảo kiếm thì phải xứng với anh hùng, ta tặng nó cho người, Lục Châu dưới kia nếu biết được hẳn sẽ rất an tâm vui vẻ.

Nói đến đây, cô chợt nảy ra điều gì đó liền cho tay vào tay áo, lấy ra một sợi tơ vàng rồi luồn nó qua lỗ ống sáo, buộc vào thắt lưng Nhạc Chi Dương, vừa làm vừa ngậm nga:

- Phi thúy vàng, phi thúy vàng, phi thúy phải phối với màu vàng mới bắt mắt!

Dòng nhiệt huyết trong người Nhạc Chi Dương đang con sôi, gã định nói gì đó thì Lãnh Huyền ở đằng trước chợt tăng hắng một tiếng, quay đầu lại nhìn hai người, chân mày nhíu chặt. Chu Vi mặt đỏ tới mang tai, toan rút tay về, nào ngờ Nhạc Chi Dương dứt khoát nắm chặt, sai bước dẫn cô vượt lên phía trước. Lãnh Huyền trừng mắt nhìn hai người, mặt mày chăm chăm một đồng nhưng cũng không tiện nhiều lời, lom khom đi bên cạnh.

Đến bờ sông Tàn Hoài thì sắc trời cũng vừa hừng sáng, dưới ánh bình minh soi rọi, nước sông ánh lên màu xanh biêng biếc hết như một dải lụa đào dập dờn uyển chuyển. Những kỷ viện thanh lâu hai bên bờ sông đang ngon giấc say nồng sau một buổi tối hoạt động hết công suất, đầu đồ nổi lên tiếng gả râm ran gáy sáng vừa hay nối tiếp vào lời ca tiếng nhạc đặt đều đêm hôm trước.

Gió sớm phơn phớt trên mặt thuyền đến cảm giác mát rượi, cồi lòng Nhạc Chi Dương bỗng nhen nhóm lên một bầu lửa nóng, gã đón lấy làn gió ban mai se sắt ấy, tinh thần trở nên hết sức phấn khởi. Chỉ trò những lâu quán ven sông, gã lần lượt kể cho Chu Vi nghe những câu chuyện ly kỳ lạ lẫm: nơi này ai giành được hoa khôi, đằng kia ai bày tiệc trăng gió, đêm xuống pháo hoa giăng đầy trời đẹp đến nhường nào, cô nương ở nhà này không những giỏi đàn hát mà còn khéo diễn tạp kỹ, thân dẻo như bông, chui lọt qua được một chiếc vòng kim loại nhỏ xíu. Khúc sông kia vào đêm Thất Tịch sẽ tổ chức hội hoa đăng, Nhạc Chi Dương trong những lần tốt số đoán trúng mấy câu đồ đèn đã thắng được không ít tiền thưởng. Chu Vi mãi miết lắng nghe từ chuyện thi đồ đèn cho đến câu chuyện tòa nhà lớn tiêu điều màu xám tro nọ, nơi đó năm xưa cũng là chốn náo nhiệt bậc nhất, về sau có nàng ca kỹ gặp chuyện tình duyên trắc trở, bị sở khanh lường gạt rồi trầm mình tự vẫn, hóa thành ác quỷ, từ đó quần quanh tại tòa nhà ấy quấy phá đến nỗi mỗi năm đều có vài vụ người nữ nhảy sông, thế nên ngày qua tháng lại nơi ấy càng trở nên đìu hiu, quạnh quẽ.

Chu Vi từ thuở chào đời đến nay mới được xuất cung lần đầu, thấy gì cũng mới, gặp gì cũng lạ. Nhạc Chi Dương càng khua môi múa mép, những chuyện hết sức đơn giản qua cái mồm của gã cũng trở nên thú vị tuyệt vời. Nghe đến đoạn nữ quý quấy nhiễu, Chu Vi tròn mắt há miệng, tay ghi chặt lấy Nhạc Chi Dương không dám buông lời. Nhạc Chi Dương thấy cô sợ sệt, nổi hứng thêm thất tợn hơn, bịa ra chuyện vài nàng danh kỹ chịu nhục biến thành ác quỷ, kể đến trời sâu đất thẳm, dọa cho tiểu công chúa mặt mày tái mét, trong dạ cứ thấp thỏm không yên, theo ý thức nép sát vào người thiếu niên, chẳng dám để tụt lại bước nào.

Nhạc Chi Dương cảm thấy khoái chí vô cùng, thầm nghĩ bọn vương công quyền quý đến nơi này tìm thú vui không ít nhưng người có thể dẫn theo công chúa Đại Minh đi du ngoạn ven sông Tàn Hoài thì tự cổ chí kim e rằng chỉ có một mình gã mà thôi. Cô nàng công chúa này vừa ngây thơ lại vừa e thẹn, gã thật muốn bày trò để làm cô vui, tiếc là ban ngày mặt sông vắng lặng, kể bên còn thêm một lão thái giám mặt lạnh như tiền, thật không thể cùng cô quấy phá cho thỏa thích được.

Gã ngại lão thái giám chường tai gai mắt, ngờ đâu Lãnh Huyền cũng đang tức anh ách một bụng từ nãy đến giờ. Hóa ra vì thời gian gấp rút, lão cứ nghĩ sau khi tìm được vật ấy thì trở về cung ngay lập tức, ai dè Nhạc Chi Dương đi dọc bờ sông cứ luôn miệng khoác lác về vôi, hai người nam nữ trẻ tuổi tay nắm vai kẻ cười đùa rôm rả đến mức ngay cả những cặp tình nhân đi trẩy hội xuân cũng không thân mật được như vậy. Thấm thoát chạng đường dọc bến Tàn Hoài đã đến điểm cuối, Lãnh Huyền sau nhiều lần kiên nhẫn cũng hết chịu nổi, quát lên:

- Tiểu tử thôi, Thạch Ngư rốt lại là nằm ở đâu?

Nhạc Chi Dương nghe vậy thì vỗ đầu, cười khi khi bảo:

- Ấy da, mãi lo huyền thoại ta quên khuấy đi mất chuyện lớn này rồi, à ừm..

Gã dòm trái ngó phải, sắc mặt thay đổi:

- Thôi chết, ta nhớ nhầm rồi, Thạch Ngư không ở bãi sông, nó ở... ở...

Gã vừa nói vừa gãi đầu, chợt thấy lão thái giám nhíu chặt chân mày, mặt hầm hầm sát khí, bèn cười giả lả:

- Ta nhớ ra rồi, Thạch Ngư cất ở miếu Phu Tử!

- Tiểu tử thôi, người dám!

Lãnh Huyền giận đến run người, vừa rồi đi qua miếu Phu Tử, Nhạc Chi Dương cứ ngoảnh mặt ngó lơ, bây giờ lại đòi trở ngược lại nơi đó chẳng khác nào bắt lão đi dạo sông Tần Hoài thêm lần nữa. Lão thái giám ra tay nhanh như điện, quắp lấy vai trái của Nhạc Chi Dương. Tiểu tử nọ đau đốn thấu xương, tức thì la lên oai oái. Lãnh Huyền nghiêm giọng:

- Tiểu tử thôi, ta có thể khiến ngươi sống, cũng có thể làm ngươi chết. Ngươi còn dám gạt ta, ta sẽ lấy cái mạng nhỏ của ngươi!

Lão đang lúc nghiêng răng giận dữ, không để ý một cánh tay trắng nõn nhẹ nhàng phát tới dẫn theo năm luồng kinh phong xuyên thấu vào kinh mạch, với năng lực của Lãnh Huyền cũng cảm thấy mu bàn tay tê dại, theo ý thức lật tay chộp lấy cổ tay ngọc ngà ấy. Người nọ kêu khẽ một tiếng, âm điệu nhu mì. Lãnh Huyền trong lòng giật thót, vội vã buông năm ngón tay ra, lùi về sau một bước, nói:

- Phát Ảnh Thủ" đúng là danh bất hư truyền, Lãnh mỗ ra tay cấp bách, mong công chúa thứ lỗi!

Chu Vi xoa chỗ đau nơi cổ tay, trong lòng thăm kinh ngạc. Một đòn vừa rồi chính là "Phát Ảnh Thủ" của Thái Hạo Cốc, âm kinh nơi ngón tay như có như không, nhìn thì có vẻ không đáng ngại nhưng thực tế có thể gây tổn thương kịch mạch, hư hại ngũ tạng, chuyên để phá các loại chân khí hộ thể. Ấy vậy mà Lãnh Huyền chẳng những an nhiên vô sự, lại còn trở tay đánh trả, suýt nữa thì phá vỡ Ngưng Hà Thần Công và bóp vụn cổ tay của cô.

- Lãnh công công! - Chu Vi định thần lại, miễn cưỡng cười bảo: - Nhạc Chi Dương chẳng phải đã nói rồi ư? Y mãi mê trò chuyện với ta nên vô tình quên mất Thạch Ngư, người ta đâu phải thánh hiền mà không mắc sai sót. Ông trời cũng có đức hiếu sinh, Lãnh công công sao có thể vì một chút sai vặt còn con mà làm hại tính mạng người ta chứ?

Lãnh Huyền ráng kèm con giận trình bày:

- Công chúa có điều không biết, thằng nhóc này nói dóc thành thần, có trời mới biết biết y đang âm mưu trò gì!

- Nói dóc thành thần? - Chu Vi liếc nhìn Nhạc Chi Dương, gã ta đang xoa xoa vai, vẻ mặt ra chiều oan ức lắm. Chu Vi buột miệng bảo: - Ta thấy y rất tốt, câu nào câu nấy đều là thật bụng!

Lãnh Huyền cả giận:

- Công chúa thấy y toàn lời nói thật là vì công chúa đối với y...

Nói đến đây, lão ngập ngừng khựng lại. Chu Vi lườm Lãnh Huyền hỏi:

- Ta đối với y thế nào?

Lãnh Huyền hừ một tiếng, đáp:

- Có mấy lời nói ra không lọt tai, công chúa tự mình hiểu rõ.

- Ta chẳng hiểu rõ chuyện gì cả! - Chu Vi mặt mày dửng dưng: - Nhờ Lãnh công công chỉ ra chỗ sai giúp!

Lãnh Huyền trừng mắt nhìn công chúa, sắc mặt lúc xanh lúc trắng, lão cố nuốt ực vào một ngụm nước bọt rồi nặn ra một nụ cười:

- Công chúa điện hạ thân phận cao quý cần gì chấp nhặt với lão nô. Thời gian gấp rút, lấy được Thạch Ngư rồi mau chóng trở về cung mới là thượng sách! Ta nói giận với thằng nhóc này chẳng qua cũng vì công chúa mà thôi!

- Vì ta à? - Chu Vi cười khẩy: - Sợ là vì chính ông thì có! Lãnh công công, ông dụ dỗ ta xuất cung, đáng phải chịu tội gì?

Lãnh Huyền ngớ người nghẹn giọng:

- Công chúa điện hạ, là cô mè nheo đủ kiểu nên ta mới đồng ý dẫn cô xuất cung mà...

Chu Vi mỉm cười:

- Ai thấy ta mè nheo với ông? Đến chỗ phụ hoàng, người sẽ tin lời ta hay lời ông?

Lãnh Huyền vừa bất ngờ vừa tức tối, lòng thầm cảm thấy hối hận, chỉ trách lão chịu không nổi màn khóc lóc mè nheo của tiểu công chúa mà dẫn cô ra khỏi chốn thâm cung, để giờ đây quả đúng là đi dễ về khó rồi. Lão thấy mình đã tự chúi đầu vào rọ, đành phải bấm bụng chịu trận, chậm rãi nói:

- Công chúa điện hạ, lão nô nhất thời sốt ruột, không tránh khỏi thất lễ, những mong công chúa lấy đại cuộc làm trọng, đừng gây khó dễ cho lão nô.

Chu Vi bảo:

- Thôi được, ông không gây khó dễ cho Nhạc Chi Dương thì ta sẽ không làm khó ông!

Lãnh Huyền lòng thăm toan tính, đánh mất đi nơi khác. Nhạc Chi Dương chấp tay sau lưng, mặt mày tùm tùm, không khỏi lấy làm đắc ý vì nghiêm nhiên tìm được chỗ dựa. Lãnh Huyền giận muốn nổ phổi, hận không thể xoạc chân tông tên tiểu tử này xuống sông làm mồi nuôi cá cho rồi.

Chẳng còn cách nào khác, ba người đành quay đầu trở về miếu Phu Tử, mới đi chừng trăm bước, Nhạc Chi Dương bỗng đề xuất:

- Đi cả buổi trời chốc công chúa điện hạ cũng khát nước rồi? Bên kia có một tòa Tiên Nguyệt Kí nổi tiếng trà ngon, thức ăn tuyệt diệu, ngồi trên lầu cao thì cảnh sông Tần Hoài thu gọn trong tầm mắt, quả là một địa điểm thưởng ngoạn hiếm có trên đời!

Lãnh Huyền nghe xong tức muốn trào máu, nhưng vì không tiện ra tay trừng trị nên chỉ đành lớn tiếng quát:

- Thời gian khẩn cấp, lấy được vật kia mới là ưu tiên chính!

Nhạc Chi Dương bỗng nhiên hóa thành kẻ điếc, cười híp cả mắt, giả lơ kẻ tiếp:

- Đáng tiếc bây giờ là ban ngày, mà mấy chỗ đặc sắc bên sông Tần Hoài chỉ có vào ban đêm, công chúa khó có dịp xuất cung để thưởng thức không khí náo nhiệt bậc nhất ấy thì ít ra cũng nên ghé xem khung cảnh xếp vào bậc hai này: uống chút trà, ăn tí điểm tâm, ngắm nhìn dòng sông, xem như không uống phí một chuyến đi.

Chu Vi hiểu rõ dụng ý của Nhạc Chi Dương, biết gã không nỡ xa mình nên mới trăm phương ngàn kế kéo dài thời gian như vậy. Hai canh giờ rưỡi này lúc bình thường kẻ cũng không ngăn thể nhưng hiện tại lại trôi vùn vụt như tên bay, một khi cô trở về cung rồi, sợ rằng sẽ chẳng bao giờ được ra ngoài nữa. Nghĩ đến đây lòng thêm buồn rười rượi, chẳng thềm để ý đến sắc mặt khó coi của Lãnh Huyền, cô gượng cười:

- Nói mới đề ý, ta cũng thấy hơi đói rồi, cứ đi uống trà ăn chút điểm tâm như người bảo đi!

Lãnh Huyền vội can:

- Công chúa điện hạ...

Chu Vi cười bảo:

- Lãnh công công, ông đừng gấp, ta tự có chừng mực. Có điều nơi này không phải hoàng cung, ta với ông cần thay đổi cách xưng hô, đến quán trà rồi ta sẽ gọi ông là Lãnh tiên sinh, ông gọi ta Tiểu Chu là được!

Lãnh Huyền giật mình:

- Lão nô không dám!

Vừa nói vừa lườm lườm nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt đầy vẻ hung tợn, hận không thể xẻo thịt rút gân trên người gã ra cho hả dạ. Mặc dù lão giận sôi bụng nhưng cũng chẳng thể lay chuyển được tâm ý hai người trẻ tuổi, đành bất đắc dĩ theo họ đến Tiên Nguyệt Kí.

Quán trà này cao khoảng ba tầng, rào đỏ ngói xanh, trông trắng ra một dòng khói sóng mênh mông, không gian vô cùng khoáng đạt trang nhã. Đương vào giờ sáng, trên lầu quanh quệ vắng tênh, khách khứa loe hoe, ba người chọn một chỗ ngồi hướng mặt ra sông trên lầu ba, gọi một bình trà Minh Tiễn Long Tĩnh(*) cùng bốn món ăn thượng hạng, mặc dù không được tinh tế như trong hoàng cung nhưng cũng mang một hương vị đặc sắc riêng biệt. Nhạc Chi Dương tươi cười chỉ trỏ trên dòng sông, mô tả những câu chuyện trăng hoa thi vị, Chu Vi lặng thinh lắng nghe, cảm giác mông lung như mộng như ảo. Đáng tiếc, đã là mộng ảo thì đến khi tỉnh giấc chẳng thể sống lại khoảnh khắc như vậy được nữa. Cô cúi nhìn bọt nước nổi bong bênh trong tách trà, chợt nảy sinh một nỗi niềm cảm thương cho những số kiếp truân chuyên, thân bất do kỷ.

(ND chú: một loại trà búp nổi tiếng hái trước tiết thanh minh của vùng Hàng Châu)

Đang lúc âu sầu, chợt nghe ngoài sông truyền đến một tiếng ca trong trẻo:

Xuân đi đi mãi không về

Cảnh xưa rày khác son khô đổi màu

Ngẩng đầu vọng ngóng trời cao

Én bay thuở trước chốn nào tìm đây?

Đêm thâu quanh vắng thành này

Sóng xô xào xạt chở đầy tịch liêu

Chuyện xưa nhớ tiếc càng nhiều

Kim Lăng năm ấy mọi điều đã xa

Sương lam che lấp cỏ già

Quạ đen nướng bóng chiều tà loạn bay

Chẳng còn ai hát đêm nay

Khúc ca Ngọc Thụ ru say cõi lòng

Yên Chi giếng cạn dòng không

Ve kêu thê thiết khói nồng miền man

Kim Lăng giờ chỉ hiên ngang

Tần Hoài nước biếc, đỉnh ngàn Chung Sơn

(ND chú: đây là từ khúc "Mãn Giang Hồng - Kim Lăng Hoài Cổ" do thi nhân nổi tiếng thời Nguyên là Tát Đô Lạt sáng tác, không phải bài Mãn Giang Hồng của Nhạc Phi mà chúng ta thường biết. Bài từ này điển cố khá nhiều, các bạn có thời gian thì nghiên cứu thêm: baike.baidu.com/view/5571869.htm)

Khúc "Mãn Giang Hồng" này cất lên du dương trầm bổng, vang vọng khắp mặt sông, đoạn vút cao thì xuyên tận mây trời, chỗ xuống thấp như thép luyện uốn khúc, triền miên không dứt. Khúc ca hát xong, dư âm còn lắng đọng tựa như tiếng chuông ngân nga trong hang vắng, lâu mãi vẫn chưa tan đi.

Chu Vi không khỏi ngạc nhiên, theo tiếng nhìn ra ngoài, chỉ thấy một con thuyền lá từ đầu sông lướt đến. Đứng ở mũi thuyền là một vị thầy tu trẻ tuổi, thân hình cao ráo, bộ tăng y màu trắng phớt xanh khoác trên người bay phất phơ theo gió hệt như cánh tượng sương tóa mây giăng che lấp cả một vầng trăng sáng. Chu Vi bất giác nhủ thầm "Giọng hát thật hay, phong thái thật tuyệt!"

Tiếng ca làm kinh động hai bên bờ sông, đám kỹ nữ từ trong mấy lầu gác thủy tạ ùn ùn đổ ra, trông thấy thầy tu nọ, thấy đều vẫy chào thích thú. Thầy tu áo trắng ấy cũng niềm nở mỉm cười, phất ống tay trái lên ra ý chào lại.

Chu Vi lấy làm kinh ngạc, thắc mắc:

- Vị hòa thượng này là ai? Hắn là người xuất gia, sao lại có vẻ quen biết đám kỹ nữ này như vậy?

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Ta không quen tên hòa thượng này, nhưng nghe người ta đồn, biệt danh của hắn là "Tĩnh Tăng", quanh năm suốt tháng lêu lổng ở bến Tần Hoài này. Nghe nói tài nghệ cầm kỳ thi họa của hắn món nào cũng điêu luyện độc đáo, thêm vào tướng mạo ưa nhìn, giọng ca mê hoặc, mấy nàng danh kỹ ở ven sông đều có quan hệ mập mờ với hắn.

Chu Vi nghe mấy câu này, trong bụng tỏ ý khinh thường, chép miệng:

- Hắn ta thân là người cửa Phật, sao có thể qua lại những nơi trăng hoa như thế? Cái gì là "Tĩnh Tăng" chứ, hừ, ta thấy nên gọi là "Dâm Tăng" mới đúng!

Ngoài miệng thì chê trách nhưng trong lòng cô cũng cảm thấy tiếc rẻ: "Uổng cho một thân phong độ! Ôi, nếu so về giọng hát, anh Thập Thắt cũng phải kém hẳn một bậc!"

Lãnh Huyền chợt hừ lên một tiếng, bảo:

- Qua lại chốn trăng hoa chưa chắc đã là dâm tăng, ngồi tít trên triều cao chưa hẳn là quân tử. Lữ Động Tân trong bài "Xao Hào Ca" từng nói: "Kẻ có tài, quân nhân hạ, rượu chẳng xa lạ còn hoa là tri âm, chốn lạc dâm chân nhân nào đến, chân nhân chỉ đến đạo ngắm phường hoa!" Cầm tiết gái rượu chẳng qua chỉ là đạo hạnh hàng thứ ba mà thôi, dù những vị đại đức cao tăng kia mặt mày lúc nào cũng trong sạch thanh cao nhưng lòng dạ thực chất lại trần tục nhơ nhớp; ta gọi bọn họ một từ là "tăng", hai từ là "hòa thượng", ba từ là "ma hạm vui", bốn từ là "quý đối hảo sắc".

Nhạc Chi Dương nghe lời này có vẻ lý thú, cười hỏi:

- Đạo hạnh mà cũng phân cao thấp sao? Hàng thứ ba như vậy, còn hàng thứ hai thế nào?

Lãnh Huyền đáp:

- Đạo hạnh hàng thứ hai, thấy rượu thì uống trộm, gặp sắc thì dâm lén, hay bị trần tục cám dỗ nhưng thường sẽ biết kiềm chế kịp thời, tuy không có khả năng bảo vệ chính kiến nhưng thế còn tốt chán, giống như cảnh đi trên cầu độc mộc, dưới cầu là trần gian cuộn cuộn hỗn loạn, lỡ sai một bước sẽ bị thế tục nuốt chửng. Loại nhân vật này mặc dù hành tẩu khó khăn nhưng vẫn còn hơn xa cái bọn nguỵ quân tử, thầy tu giả.

- Con hạng nhất thì sao? - Nhạc Chi Dương lại hỏi tiếp.

- Đạo hạnh hạng nhất là loại uống rượu không để say, gặp sắc không dâm loạn, vào được ra được, đến được đi được, "hòa kỳ quang, đồng kỳ trần"(*), ra khỏi bùn nhơ không vấy bẩn, lẩn lộn thế tục không nhiễm bụi trần, dầu có lưu lạc vào chốn trăng hoa cũng không đánh mất đi tâm lòng son vốn có.

(ND chú: "Hòa kỳ quang, đồng kỳ trần" - có nghĩa "pha trộn ánh sáng, hòa mình cùng bụi trần" là một tư tưởng đặc sắc trong sách Lão Tử chương 56, nguyên văn "Tòa kỳ nhuệ, giải kỳ phân, hòa kỳ quang, đồng kỳ trần, thị vị huyền đồng". Lão tử nêu quan điểm "hòa quang đồng trần" để giải thích về lẽ Huyền đồng. Người đời sau dùng "Hòa quang đồng trần" để chỉ triết lý sống nổi chìm cùng thế tục, tùy tục tùy thời hành xử, không để lộ ra một sự khác

biệt hay đặc biệt nào)

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Luận điệu của ông nghe thật thú vị, vậy dám hỏi Lãnh... Lãnh tiên sinh, tên hòa thượng này được xếp vào hàng thứ mấy?

Lãnh Huyền cười không đáp, nhâm nhi trách trà, nhạt giọng hỏi:

- Hai người uống xong chưa?

Chu Vi còn chưa lên tiếng, Nhạc Chi đã cướp lời:

- Vẫn chưa xong!

Lãnh Huyền liếc mắt nhìn gã, lạ thay không hề nổi giận theo thói thường mà chỉ thờ dài:

- Thôi vậy, có muốn đi cũng không kịp nữa rồi!

Nhạc Chi Dương và lão đối mặt nhìn nhau, Chu Vi thối má:

- Sao lại không đi kịp?

Lãnh Huyền nhướng mày, trầm ngâm không đáp.

Nhạc Chi Dương thầm cảm thấy có sự lạ phát sinh, ngoài đầu nhìn ra, trông thấy thầy tu áo trắng nọ đang phe phẩy tay áo, khoan thai bước về phía Tiên Nguyệt Kí, dáng đi như nước chảy mây trôi.

Chu Vi và Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn nhau, người này đều trông thấy vẻ ngạc nhiên trong mắt người kia. Chẳng mấy chốc, thầy tu áo trắng đã lên đến lầu ba, lúc nhìn gần tên hòa thượng này có thân hình ngất ngờng, trội hơn hẳn người bình thường một cái đầu, tay chân to dài cân xứng, da dẻ sáng bóng hồng hào, còn vẻ ngũ quan trên khuôn mặt thì tuấn tú như một bức họa, nhìn kiểu nào cũng thấy đẹp như thể chẳng phải đàn ông. Trông thấy ba người, hần mỉm cười tựa hoa nở trắng ngời, cả lầu trà này chẳng hiểu vì sao như sáng bừng lên. Dầu là thân con trai, trông thấy nụ cười này, Nhạc Chi Dương cũng không tránh khỏi mặt đỏ tim run, len lén nhìn về phía Chu Vi. Thiếu nữ cũng giương mắt nhìn hòa thượng, nơi khóe mi toát lên đôi nét mơ màng.

Thầy tu áo trắng bước tới hai bước rồi ngồi xuống một chiếc bàn đặt trong góc tường, cao giọng gọi:

- Hầu trà đầu, mang cho ta một bình Bích Loa Xuân vùng Quán Sơn.

Tiếng nói của hắn trong trẻo như ngọc đá va chạm vào nhau.

Không lâu sau, tên phục vụ bụng trà đến đặt lên bàn. Thầy tu áo trắng vẫn điềm nhiên như không, tự rót tự thưởng thức, ánh mắt nhìn thẳng không hề ngoảnh nghiêng đến bên này. Lãnh Huyền thì lại nhíu mày, tay cầm chung trà quên cả uống, cũng chẳng chịu hạ xuống.

Bất chợt, phía ven sông dậy lên một trận huyền ảo, Nhạc Chi Dương nổi tính tò mò, ló mặt qua thành song hóng chuyện, chỉ thấy con đường cặp mé sông có một gã đàn ông trung niên đang đi tới, mình vận áo nho dài màu bạc, đầu đội mũ tròn châu, vẻ mặt nhợt nhạt xanh mét như có bệnh, bước chân phập phều bất ổn, lúc đi cứ liêu xiêu chực ngã.

Cách y không xa có một nhóm nam nữ đuổi theo sau, có kẻ phanh cả ngực áo rất đáng đồ tể, có kẻ hông thắt tạp dề, ống tay áo dính đầy dầu mỡ nhìn như đầu bếp. Mấy kẻ này vừa chạy vừa la lối om sòm, một đến thờ phỉ phà phi phò nhưng bất kể chạy nhanh thế nào cũng không đuổi kịp vị nam tử áo bạc ốm yếu kia.

Nhạc Chi Dương hết sức kinh ngạc, tập trung nhìn kỹ, phát hiện đằng sau vị nam tử áo bạc ngoài nhóm nam nữ nọ còn có mấy thứ quái lạ như đao mổ heo, móc treo thịt, chảo xào rau, gậy cời lò, thậm chí đến cả chậu đồng, sạn nhôm, neo thiếc, bừa sắt... Mấy vật dụng này y như có sự sống, thứ thì nhảy loi choi, thứ thì trượt xoàn xoạt, có thứ lại lăn loảng xoảng, bất luận vật lớn vật nhỏ thứ gì cũng đều xoay tít xung quanh thân thể người áo bạc ấy.

Người áo bạc điềm nhiên như không, bước đi lúc nhanh lúc chậm, khi chậm thì sai bước một thước, khi nhanh thì nhấc chân cả dặm, đi ngang một cửa hàng thuê hoa, trong cửa hàng vùn vụt bắn ra một màn kim tuyến dày đặc như ong vỡ tổ. Nhạc Chi Dương hết hồn toan kêu to thì người áo bạc đã giơ tay, chảo sắt dưới chân y bỗng tung lên cao, mấy tiếng kêu ròn rảng vang lên không dứt, màn kim châm đầy trời chẳng biết đã tan biến đi đâu mất cả. Bà chủ tiệm thuê đang ngỡ ngàng chẳng hiểu xảy ra chuyện gì mà đám chỉ tơ trên kim tuyến bị xé đứt hết, đôi mắt nhìn ra lập tức sợ đến đống người, tay vùi lấy bậc cửa, đôi chân run lẩy bẩy.

Đám người truy đuổi cũng cảm thấy bất ổn, trước sau ngừng cả lại, ngẩng đại đứng quan sát từ xa. Người áo bạc mang theo một đám vật dụng kim loại, từ từ đi đến gần Tiên Nguyệt Kí; y ngẩng đầu nhìn bằng hiệu một thoáng rồi bùm miệng ho khan hai tiếng, tay trái vẽ xuống nền đất một vòng tròn, tiếp đó lại dậy lên một tràng âm thanh loảng xoảng, đám vật dụng kim loại nằm la liệt trên mặt đất này tung tung rồi gom lại thành một quả cầu sắt. Người áo bạc thờ ơ đưa tay đón lấy quả cầu như thể xách một cái giỏ kẹo rồi đứng đỉnh tiền vào cổng chính.

Mọi người trên lầu ba chỉ nghe tiếng động thùng thình thùng thình vang lên, cả tòa lầu gỗ cũng bắt đầu kẽo kẹt xao động. Chốc lát sau, người áo bạc ló đầu

lên, đảo mắt một lượt qua mọi người rồi thả quả cầu lăn về phía trước, y đến bên một chiếc bàn ngồi xuống, uể oải gọi:

- Hầu trà, cho ta một bình trà xanh Lục An!

Tên hầu trà mặt mũi tái nhợt, lần dò bám theo vách tường mà xuống lầu lấy trà. Người áo bạc ngồi ở nơi ấy thở hổn hển, Nhạc Chi Dương thấy đám kim loại kia kết hợp lại thành một khối cầu, gắn chặt không tách rời, cổ quái khó mà tưởng tượng, trong lòng gã nảy sinh tò mò cứ nhìn quả cầu sắt mê mải không thôi. Nào ngờ người áo bạc ngoảnh đầu quắc mắt nhìn lại, Nhạc Chi Dương bất gặp ánh mắt ấy, chẳng hiểu sao cả người giật bắn, vội vã cụp mắt xuống.

Lúc này ở mé sông lại đội đến từng tràng hô hoán kinh ngạc, người ở hai bên bờ sông tràn ra xem không ít, thi nhau chỉ trỏ về phía xa xa. Nhạc Chi Dương ghé mắt nhìn ra lập tức ồ lên một tiếng, chỉ thấy nơi xa có một chiếc thuyền mũi đen đang bay tà tà cách mặt nước vài thước, đầu thuyền thấp thoáng một người phụ nữ, đuôi thuyền lộ đáng một gã đàn ông, hai người mặt xám như đất, khua tay rồi rít với đám người hai bên bờ sông.

Thuyền bay trên không trung! Giữa ban ngày ban mặt chẳng ngờ lại xảy ra chuyện quái gở như vậy? Nhạc Chi Dương tim đập thình thịch, trở mắt nhìn con thuyền bay ấy càng lúc càng tiến gần mình. Chợt, gã nhận ra điều kỳ lạ bên trong, chiếc thuyền bay không hẳn là không có điểm tựa, bên dưới đáy có một người đang giơ tay lên trời, gồng sức chống đỡ cả con thuyền, dưới chân của hắn là một đôi cà kheo cao lêu khêu như chân cò, đang sải từng bước đi về phía này.

Nhạc Chi Dương cười rộ:

- Cách này cũng thú vị phết, có thời gian ta cũng làm thử mới được!

- Chẳng biết trời cao đất dày! - Chu Vi khẽ lắc đầu: - Người ta làm thì thú vị, còn người đến bước chân cũng chả cất nổi.

Nhạc Chi Dương khó hiểu:

- Tại sao vậy?

- Người xem! - Chu Vi chỉ xuống mặt sông: - Đôi cà kheo ấy được làm từ một thân trúc lớn, xuống nước nhất định sẽ nổi lên. Người đi cà kheo một khi bước xuống nước, hai chân lúc cao lúc thấp nhất định sẽ lao đảo không vững, cho nên hắn vừa đi vừa gánh thuyền, cộng cả người bên trên phải đến hơn ngàn cân, ví như đem vật nặng đè lên thuyền, ép cho cà kheo ngập xuống tận đáy nước. Chưa kể với cách đi này, so với trên đất bằng còn có thêm lực cản của nước, cà kheo càng dài thì lực cản càng lớn, nếu không có sức mạnh nghìn cân đừng hòng nhích chân được một bước!

- Dầu có sức cũng chưa chắc làm được! - Lãnh Huyền lâu lâu: - Về khoản này còn phải rành công phu nội gia, nếu không tác dụng một lực vừa khéo thì chẳng té nhào từ cà kheo cũng sẽ làm gãy gấp hai đòn trúc to tướng ấy!

Lời vừa nói xong, người áo bạc ngồi bên kia liền hừ lên một tiếng. Nhạc Chi Dương liếc nhìn, người nọ chỉ lo chăm chăm uống trà, mắt không hề ngó sang bên này.

Cà kheo dài đến lạ kỳ, người sắp đến nọ mỗi một bước chân sải ra hơn trượng, chẳng bao lâu đã đến phía trước Tiên Nguyệt Kí. Hắn chợt ngừng lại, nhẹ nhàng ném chiếc thuyền mũi xuống dòng nước. Đôi cà kheo bằng trúc mất đi sức nặng từ con thuyền lập tức nổi hẫng khỏi mặt sông. Người nọ nương theo sức đẩy, vọt người lên cao, đến nửa chừng không thì lộn người một vòng. "Phập!", cà kheo rơi xuống trước quán trà, cắm xuyên qua lớp gạch lát sân, rung lên bần bật.

Người nọ cười khẩy, vớt cà kheo sang bên rồi nhảy sấn vào lầu trà, bỏ lại hai đòn trúc dài dựng đơng đưa trước quán.

Nhạc Chi Dương quan sát kỹ người vừa đến, chỉ thấy hắn ta ước độ ngoài bốn mươi, mặt gầy râu dài, thân vận áo hoa sắc sỡ, đai lưng thông thoáng thật cho có lệ, đầu trần toát lên vài phần buồn cười, thoạt nhìn cứ như mấy nghệ nhân làm trò hề xiếc ở ven đường chứ không tưởng ra được hành vi hết hồn vừa rồi của hắn.

Người áo hoa này quét mắt nhìn quanh, mở miệng cười hỏi:

- Thi Nam Đình, người đến sớm thật!

Người áo bạc ậm ờ bảo:

- Sao có mỗi mình lão, còn Dương Phong đâu?

Người áo hoa cười đáp:

- Bọn ta khi đến đây đã đánh cược, ta đi bằng đường sông, hai chân không được phạm một giọt nước; y đi trên mái nhà, tay chân không được chạm manh ngói nào, thử xem ai đến được nơi này trước. Hiện tại ta nhanh hơn một bước, xem ra cô tật của y lại tái phát rồi, nơi này phòng ốc trùng điệp, với y chẳng khác nào một tòa mê cung cả!

Nói đến đây, hắn quay đầu lại mỉm cười:

- Kìa, y cũng đến rồi!

Mọi người đưa mắt nhìn ra, một người áo đen dáng điệu thoăn thoắt đang nháp nhô lên xuống giữa những mái nhà bên bờ đối diện. Trong tay y nắm hai dải lụa trắng dài và mảnh, giống như hai vật sống, thay nhau quấn lấy rìa cong gác mái, mỗi lượt móc và thả người lại lướt qua một tòa nhà, phía dưới có kẻ trông thấy liền kêu réo ồm ồm.

Chỉ chớp mắt sau, người nọ đã đến bờ đối diện với trà lâu. Người áo hoa cười bảo:

- Hấp dẫn rồi đây, để xem y qua sông thế nào?

Chỉ thấy dải lụa trắng bên tay trái của người nọ quấn giữ vào góc mái, ngừng lại một thoáng giữa không trung, tiếp đó thân thể lay động phóng người lên cao rồi nhảy vọt ra giữa dòng, dải lụa trắng bên tay phải tung ra vừa đủ quấn vào mũi chiếc thuyền mà người áo hoa bỏ lại ngoài sông. Chiếc thuyền khẽ tròng trành đôi chút, người ấy thân như gió lốc, xoay vòng vòng bốc lên cao, lụa bên tay trái lại phóng ra cuốn lấy đôi cà kheo mà người áo hoa cầm lại phía trước quán. Cà kheo bị lực làm cho cong oằn trở thành một cánh cung, lụa trắng giống như dây cung buộc trên giàn, "Vút" một tiếng, tống người áo đen bay tít lên lầu trà.

- Dương Phong Lai! - Người áo hoa hét lên chí chóe: - Thuyền do ta mang đến, cà kheo cũng là ta cầm sẵn, thế quái nào lại trở thành đồ trợ lực cho người? Đúng là chẳng có công lý mà!

Dương Phong Lai dáng người không hề cao lớn, ngược lại còn lùn xùn, hai vệt râu hình chữ bát (八) bên mép mọc thưa thưa kết thót. Nghe thấy câu này, hai mắt y đảo tròn, mở miệng mắng ngay:

- Minh Đẩu, người nói mà chẳng biết xấu hổ, ta với người hẹn ở Tiên Nguyệt Kí tại miếu Phu Tử, ta lòng vòng ở miếu Phu Tử cả buổi trời, đừng nói là Tiên Nguyệt Kí, cả Cầu Nhật Lâu cũng không thấy một bóng. Người lừa ta đi miếu Phu Tử, còn mình thì ung dung chạy đến nơi này. Bỏ! Bỏ! Vụ cuộc này xem như không tính nữa!

Minh Đẩu cười tủm tỉm:

- Dương Phong Lai, hai năm trước người chẳng phải đã đến đây rồi sao? Ai bảo nhà người quên đường nhầm lối làm chi! Ta nói miếu Phu Tử thì chính là miếu Phu Tử à? Ta có phải cha người đâu mà người phải nghe theo!

Dương Phong Lai tạm thời á khẩu, giận đến hai mắt trắng dã. Chợt nghe Thi Nam Đình thở dài:

- Minh Đẩu, người già mồm áy lý lẽ rồi, người thừa biết lão Dương là kẻ hay quên đường, lại đi chỉ hướng lung tung, chẳng phải chơi mảnh mun thì là gì?

Dương Phong Lai liên tục gật gù:

- Lão Thi nói hợp lý lắm!

Minh Đẩu cười:

- Hợp lý khi khô gì! Bình bát yếm trà(*), tướng quân đánh trận còn phải giờ trò mèo nữa là. Dù sao ta cũng đến trước, Dương Phong Lai nhà người thua kèo rồi, mau giao vật cược ra đây!

(ND chú: nghĩa là việc đánh trận không ngại đối trá)

Dương Phong Lai lăm bầm vài tiếng, moi từ trong ngực ra một cái hộp nhỏ, đang định mở ra thì Minh Đẩu đã nhanh tay giật lấy, hân hân cười:

- Hầu trà đâu, mang cho ta ba cái bát sứ đen cùng một bình nước đun sôi ra đây!

Tên phục vụ này giờ biết rõ bản lĩnh của ba người, sớm đã thất kinh hồn vía, lập tức vâng dạ chạy đi lấy bình nước, bát sứ mang đến. Minh Đẩu mở hộp, nhón một nhúm lá trà bỏ vào trong bát đen, sắc trà màu xanh ngả trắng thoát trông hết sức kỳ dị, thế nhưng pha vào nước sôi, giấy lát sau khắp lầu thoáng tỏa ra một mùi thơm nức, nửa như hương trà, nửa như hương sữa, nhưng lại không hoàn toàn giống với hai thứ mùi trên mà thậm chí còn mang một hương vị siêu hồn lạc phách hơn.

Thi Nam Đình trở mắt nhìn loại trà ấy, vẻ mặt hết sức ngạc nhiên:

- Đây là loại trà gì mà mùi vị kỳ lạ thế?

Dương Phong Lai mặt đen mảy tía, hăm hăm không nói câu nào. Minh Đẩu bật cười:

- Ta biết, loại trà này gọi là trà Thần Anh! Lão Dương lấy được từ tay một tên yêu đạo!

Thi Nam Đình thắc mắc:

- Trà Thần Anh à? Vì sao lại có tên gọi này?

Minh Đẩu cười bảo:

- Nghe tên cũng đoán được, loại trà này giống như hình ảnh một đứa trẻ sơ sinh được nuôi lớn bằng sữa mẹ.

Hắn thấy Thi Nam Đình còn ngờ ngợ, không nhận được bật cười:

- Lão Thi nhà ngươi tính tình ngay thẳng, không biết việc đời hiểm ác. Nói trắng ra, loại trà này chả rõ yêu đạo có được từ nơi quái quỷ nào, chỉ biết hắn bắt đi rất nhiều đàn bà trong thời kỳ cho con bú, ngày ngày dùng sữa tươi lên gốc trà ấy, gốc trà lớn lên cho ra hạt giống, hắn lại gieo hạt giống kia xuống đất. Cứ thế cây lớn sinh hạt, sinh hạt lại gieo, trải qua chín độ gieo này mới có được hương sắc như vậy. Tên yêu đạo đó như bị quỷ ám, luôn định ninh rằng loại trà này sinh trưởng từ sữa mẹ giống như đứa bé vừa lọt lòng, uống loại trà này lâu dần có thể đắc đạo thành tiên.

Thi Nam Đình ngấm nghĩa chất trà trong bát, nhú mồm bảo:

- Vậy tên yêu đạo ấy đâu rồi?

Minh Đẩu cười khẩy, quay đầu lại nhìn Dương Phong Lai; người đằng sau hồ hững đáp:

- Hắn ta chẳng những không thành tiên, trái lại đã ra ma rồi!

Thi Nam Đình hỏi:

- Ngươi giết hắn rồi ư?

Dương Phong Lai nói:

- Hắn bắt giữ nhũ mẫu hại bọn con nít chết đói, ta đứng lúc đi ngang qua nên thuận tay chõ mũi vào thôi!

Thi Nam Đình gật gù:

- Giết hay lắm!

Tên phục vụ ở bên cạnh nghe được chuyện giết người, sợ đến mức đùi run lấy bầy, gần như đứng không vững.

Minh Đẩu mỉm cười, nâng bát trà lên uống một ngụm, tẩm tấc:

- Hương thơm lãng đãng, dư vị đậm đà, trà ngon, trà ngon, biết đâu chừng uống thêm mấy hớp nữa Minh mỗ sẽ hóa thành một con gió bay thẳng đến Nam Thiên Môn ấy chứ!

Dương Phong Lai xùy một tiếng, bảo:

- Ngươi có vào Nam Thiên Môn cũng chỉ là một con khỉ bọc da mà thôi!

Nói rồi y nâng bát trà lên nhắm nháp một ngụm, hai mắt nhắm lại, rung đùi đắc ý như đang thưởng thức dư vị.

Nhạc Chi Dương ghé sát tai Chu Vi thầm thì:

- Trông có vẻ ngon nhỉ!

Thiếu nữ lườm mắt nhìn gã, nghiêng răng bảo:

- Ngươi mà dám uống một hớp, ta... sẽ nghỉ chơi ngươi luôn!

Nhạc Chi Dương lấy làm lạ:

- Sao lại nghỉ chơi?

Chu Vi suy nghĩ rồi khẽ giọng:

- Yêu trà của yêu đạo, người uống vào rồi cũng sẽ có yêu khí!

Nhạc Chi Dương nhìn cô bật cười:

- Yêu khí thì chưa chắc, chỉ sợ bốc mùi sữa tanh thôi!

Chu Vi bị gã đi guốc trong bụng, vừa thẹn vừa giận bèn gất gông:

- Ngươi muốn uống thì đi mà uống, ta thêm vào quán ngươi!

- Tiểu huynh đệ muốn uống à? - Minh Đẩu đột nhiên ngoảnh đầu sang mỉm cười với Nhạc Chi Dương: - Trà ngon thì nên thưởng chung, gặp mặt âu cũng là duyên!

Nói rồi hần nhìn xuống một bát trà, ngón tay gạt nhẹ, hất vèo về phía Nhạc Chi Dương.

Tách trà phẳng phẳng bay đến như có một bàn tay vô hình đỡ ở bên dưới. Nhạc Chi Dương đang tính giờ tay đón lấy chợt nghe Chu Vi hét lên:

- Không được động đây!

Nói dứt cô xoạc tay ra, ngón tay khảy trúng rìa bát, cái bát sứ đen ấy xoay vòng vòng như chong chóng, nước trà bên trong bị tác động sánh lên cao đến hai thước, lấp lánh trắng xóa như sóng như tuyết.

Chu Vi vừa chạm vào cái bát ấy, sắc đỏ lập tức lan đậm trên bờ má, buộc phải giật lùi về sau, thành ghế dựa "rắc" lên một tiếng gãy đoạn, thiếu nữ không ngăn được đà lao, lại va đập vào cột trụ sau lưng, cả tòa lầu khê rung lên nhẹ nhẹ, bụi mạt từ xà gỗ trên cao rụng xuống lả tả.

Lãnh Huyền vươn tay ra giữ lấy bát sứ đang không ngừng xoay tít, nháp vào một ngụm, thờ ơ bảo:

- Cái thứ tà đạo lạ lùng này uống vào thật chả ra vị gì!

Nhạc Chi Dương hoảng hồn lại, lập tức nhòe dấy chạy đến đỡ Chu Vi, sốt sắng hỏi:

- Cô không sao chứ?

Chu Vi mím môi lắc đầu, hít vào một hơi sâu, sắc đỏ trên má dần dần tan đi, nhẹ giọng đáp:

- Ta vẫn ổn!

Nhạc Chi Dương không hiểu đầu đuôi bèn thắc mắc:

- Sao cái bát ấy lại đột nhiên như trúng tà thế nhỉ?

Chu Vi thở dài, quay đầu sang nhìn Minh Đẩu chăm chăm, đôi môi khẽ miết chặt.

Minh Đẩu mỉm cười:

- Lãnh công công suốt ngày ở trong hoàng cung, của hiếm vật lạ đã thấy nhiều rồi, đương nhiên là không ưa nổi thứ trà quèn này. Minh mỗ lưu vong hải ngoại, thân nghèo rớt mồng tơi, ngoài trừ cái bộ áo quần rách tả tơi trên người này ra thì chả còn thứ gì đáng kể. Lãnh công công là người tốt, người tốt làm chuyện tốt, mong người hãy xót thương phận quý bản cùng này mà hào phóng ban tặng vài xu lẻ cho ta nở mặt!

Nhạc Chi Dương vừa nghe vừa giật mình, theo hàm ý của Minh Đẩu thì hẳn rõ ràng có quen biết với Lãnh Huyền. Gã nhớ lại hành vi và lời lẽ của Lãnh Huyền ban nãy, trong lòng chợt cảm thấy thấp thỏm. Gã ghé mắt quan sát, phía bàn Minh Đẩu gồm ba người: Dương Phong Lai đang mài miết ném trà trong bát; Thi Nam Đình thì ngồi vững trên ghế, ngắm nghía những hoa văn in trên thành bát đến mê mẩn, tựa như trong chiếc bát ấy chứa đựng cả căn khôn; còn Minh Đẩu cứ giữ khư khư khuôn mặt cười cợt, bộ dạng như thể thích đùa bỡn với đời.

Nhạc Chi Dương cảm thấy bối rối, lại dời mắt nhìn sang tên hòa thượng nọ, hòa thượng cười tựa gió xuân, mắt như sao sáng, quan sát người trên lầu hết như một vị khán giả đang theo dõi vở kịch hay.

Không khí trên lầu trở nên khác thường, Lãnh Huyền chợt buông bát trà xuống, thở dài:

- Minh Đẩu, đã nhiều năm chúng ta không gặp nhau nhỉ?

Minh Đẩu cười bảo:

- Không dài không ngắn, vừa tròn mười lăm năm!

Lãnh Huyền gật đầu tiếp lời:

- Nói vậy, cha người chết cũng được mười lăm năm rồi?

Giương mặt Minh Đẩu đăm đăm sát khí, nét cười trong đáy mắt biến mất, thay vào đó là vẻ hằn học sắc bén như dao. Hần nhe nanh cười, giọng chất chứa:

- Phải, thêm mười hôm nữa chính là ngày giỗ của cha ta, mọi sự đều đã tươm tất, chỉ thiếu mỗi một thứ...

Lãnh Huyền hỏi:

- Thứ gì?

Minh Đẩu trợn mắt, nhìn lão trừng trừng:

- Chính là cái đầu của Lãnh công công đấy!

Lãnh Huyền buông tiếng thở dài, ánh mắt hướng nhìn ra ngoài song:

- Trình độ Kinh Túc Công của cha ngươi không hề thấp kém, ví thử nương tay chỉ e ngươi chết đói lại là ta. Cái đầu của Lãnh mỗ đây kẻ cũng chẳng đáng tiền, nếu ngươi tự thấy võ công trội hơn cha mình thì cứ thoải mái đến lấy, đem làm vật tế cũng được, làm bô xí cũng được, cứ tùy hỉ sử dụng!

Minh Đẩu hừ một tiếng, đang định đáp lời thì Dương Phong Lai bỗng vuron người đứng dậy, lớn giọng quát:

- Lãnh Huyền, anh họ Dương Phong Liễu của ta cũng là do ngươi giết đúng không?

- Phải! - Lãnh Huyền chẳng thêm suy nghĩ, tiện miệng đáp luôn.

- Giỏi cho hạng chó thiên nhà ngươi! - Dương Phong Lai đỏ mặt tía tai, lạnh lùng truy hỏi: - Thi thể của anh ấy đâu?

Lãnh Huyền điềm nhiên nói:

- Ta chỉ lo giết người, còn xử trí thi thể ra sao không phải bổn phận của ta. Có điều đối với loại thích khách này, thánh thượng đa phần thường sai băm vụn xác cho chó ăn, có câu "chết đâu chôn đấy", chó ăn rồi cứ xem nó như một cỗ quan tài sống, để cho anh của ngươi nằm trong đấy kẻ ra cũng ổn thỏa, tiện lợi.

Dương Phong Lai tức đến rung bắn người, vung tay trở Lãnh Huyền:

- Chó thiên, ngươi chó đác ý, hôm nay chính là ngày chết của ngươi!

Lãnh Huyền bật cười:

- Dương tôn chủ quá khen, thái giám như ta thì có gì để đác ý đâu!

Lão lia mắt nhìn ra, gật gù bảo:

- Đông Đảo tứ tôn đã đến ba người, xem ra thể diện của Lãnh mỗ cũng không nhỏ chút nào. Có điều, Vân Hư thân là đảo vương, lại co đầu rút cổ không chịu ra mặt, thật khiến cho người khác buồn bực; Phi Ảnh Thần Kiếm rọi sáng khắp biển Đông hẳn cũng là lời khoa trương quá lớn mà thôi.

- Rắm thối! - Minh Đẩu gơ tay phẩy mũi liên tục: - Ngươi đánh rắm thối không ngửi nổi!

Dương Phong Lai cũng quát to:

- Vân đảo vương không đến chính là vận may của ngươi, vừa thấy ánh kiếm của ông ta thôi thì ngươi đã chết nhăn răng rồi!

- Thật à?

Lãnh Huyền nở nụ cười u ám, vuốt vuốt chiếc cầm nhẫn thín của mình, bảo: - Vậy có gì y cứ ở li ngoài Đông Đảo mà không đến trung thổ? Ha, ta nghe đồn rằng ba mươi năm trước y có lập một lời thề độc: chừng nào còn chưa thắng được kẻ ở phía Tây kia, chừng đó y sẽ không rời đảo Linh Ngao nửa bước. Nhưng ba mươi năm trôi qua rồi, theo ta thấy cả đời này của y cũng không ra khỏi đảo Linh Ngao được đâu!

Sắc mặt của Đông Đảo tam tôn đồng loạt thay đổi, Thi Nam Đình từ từ đứng dậy, hướng ánh mắt về phía Lãnh Huyền:

- Đông Đảo Thi Nam Đình xin lĩnh giáo cao chiêu của Lãnh công công!

Lãnh Huyền thở dài bảo:

- Thi tôn chủ, ta nghe nói ngươi là một vị quân tử khiêm nhường, cả đời Lãnh mỗ ngại nhất là giết quân tử, hơn nữa ta và ngươi không thù không oán, tội gì phải phân sống chết như vậy?

Thi Nam Đình lạnh lùng đáp:

- Thân tại phương nào quản việc phương đó, không thể tránh được!

- Hay lắm! - Lãnh Huyền gật đầu: - Nói rất thẳng thắn!

Lão lại liếc sang nhị tôn còn lại:

- Các ngươi muốn lên cùng lúc hay là xa luân chiến?

Thi Nam Đình còn chưa lên tiếng, Minh Đẩu đã cướp lời:

- Ba người bọn ta cùng đến thì đương nhiên là lên cùng một lúc!

Lãnh Huyền nhủ mảy:

- Chỉ có ba người thôi à? Trương Thiên Ý đâu sao không đến?

Ba người nọ đưa mắt nhìn nhau, Dương Phong Lai cao giọng hỏi lại:

- Việc này thì có mắc mớ gì đến Trương sư đệ?

Lãnh Huyền nói:

- Sao mà không mắc mớ? Chuyện ta xuất cung chả ai hay biết, ngoại trừ hấn ra thì còn kẻ nào để ý thăm dò nữa đâu? Hấn trúng một chiêu "Tảo Tuệ Công" của ta e rằng nội thương chưa khỏi nên mới xúi bẩy ba người các người đến tìm ta tính sổ; chiếu theo ý đồ hoàn hảo của hấn, thuận lợi nhất chính là Đông Đào tử tôn đến đông đủ một lượt, tiếc rằng thời gian gấp gáp chỉ tập hợp được ba người! "Quy Kính" không đến, phần thắng của các người giảm bớt phân nửa rồi!

- Lón lỏi thật! - Dương Phong Lai hét lên: - Hoa sư muội không đến, ta vẫn có thể ngắt đầu của tên chó thiên nhà nguoi như thường!

Lãnh Huyền gật gù bảo:

- Hay lắm, vậy ta xin lãnh giáo cao chiêu của Long Độn trước!

Lão lôi ra khỏi tay áo một sợi roi ngựa dài ba thước, chuôi gỗ bọc da, trông chẳng có gì khác thường. Chỉ vì "Tảo Tuệ Công" của lão muốn phát huy uy lực vốn không thể thiếu đi một món binh khí mềm mại, mà xuất cung thì không tiện mang phát trần nên lão mới miễn cưỡng bốc đại một sợi roi ngựa giặt theo bên người.

Lãnh Huyền ngồi yên không cử động, bỗng cất tiếng:

- Minh Đẩu, trả nguoi bát trà này!

Lão hươu roi quán lấy bát sứ đen. "Vèo!" Chiếc bát như mang theo một cơn gió mạnh bốc thẳng về phía Minh Đẩu.

Minh Đẩu hừ một tiếng toan giang tay đón lấy, chợt nhiên bát sứ đổi hướng bay vọt sang Dương Phong Lai. Dương Phong Lai vung ống tay trái lên, bên trong ló ra một dải lụa trắng là đã bay đến chiếc bát. Nào ngờ thế bay của chiếc bát ấy mãnh liệt đến độ xé rách cả dải lụa rồi lao thẳng về phía y.

Dương Phong Lai nhảy tránh về phía sau, ống tay phải phát lên, lụa trắng bắn ra quán chặt lấy xà nhà, thân thể theo đó bốc cao, chân trái tung ra đá bộp vào bát sứ, miệng cười bảo:

- Chó thiên, trà còn chưa uống xong mà đòi trả bát à?

Cú đá này vừa độc vừa khéo, bát sứ đen dẫu mang theo nội kinh của Lãnh Huyền vẫn bị chấn cho vỡ nát, vô số miếng vụn hòa trộn thành một màn mưa lấp lánh, mang theo mũi nhọn ngành sắc đâm rào rào về phía Lãnh Huyền.

Lãnh Huyền không thèm quay đầu, trở tay vung roi vẽ ra một đường cong đẹp mắt, "Lộp bộp!" mấy tiếng, trận mưa miếng sứ roi là tả xuống đất. Dương Phong Lai quát lớn, liên tiếp hươu chân đá đến như một cơn gió. Lãnh Huyền cười khẩy, roi ngựa dựng thẳng, ngọn roi nhập vào nhà ra hướng thẳng đến huyệt "Côn Lôn" bên gót chân phải của Dương Phong Lai không sai lấy một li. Dải lụa trắng của Dương Phong Lai đang máng trên xà, người y treo lơ lửng giữa không trung, thấy thế thì xoay tròn thân thể né đi, lại vòng sang góc chết bên trái của Lãnh Huyền, đôi chân trái nhắm vào trán của lão thái giám rồi tung cước như một con sóc, hận không thể đá cho lão vỡ đầu toạc óc.

Lãnh Huyền chuyển roi sang phía tay phải, ngọn roi phóng ra vun vút, hừ hừ thật thật, lại nhắm về phía huyệt "Trùng Dương" nơi chân trái của y, đòn này nhìn có vẻ tầm thường nhưng Dương Phong Lai biết rõ lợi hại, cước đi được nửa đường chợt rút trở về, thân mình nhào lộn chuyển hướng để tìm một góc chết khác. Lãnh Huyền ngồi yên không nhúc nhích, roi ngựa cứ chuyển qua đảo lại giữa hai bàn tay, ngọn roi chỉ lăm le nhắm vào yếu huyệt trên đôi chân y, chân trái chính là huyệt "Trùng Dương", chân phải đương nhiên là huyệt "Côn Lôn", Dương Phong Lai xoay mình hai vòng, tung ra hai mươi cú đá hầu như đều bị đỡ đỡ nửa chừng.

Nhạc Chi Dương đứng xem một bên gần như thờ không ra hơi. Mỗi một cử động của Lãnh Huyền đều rành mạch rõ ràng, còn Dương Phong Lai như có mấy chục hình bóng chập chờn trên không khiến cho người xem hoa cả mắt. Dương Phong Lai ra chiêu liên hồi nhưng không tài nào ép được lão thái giám đứng dậy, trong lòng bức không kể xiết, bỗng thấy Lãnh Huyền chỉ lo tập trung ở phần trên, phía dưới hầu như bỏ ngỏ, tay trái y lập tức thả lụa trắng ra quán lấy ghế tựa của Lãnh Huyền.

Dương Phong Lai truyền nội lực vào lụa trắng, dốc sức phóng đi, vốn cho rằng lão thái giám phải dùng Thiên Cân Trụ(*) để đối phó, nào hay y vừa ra tay thì lão cũng bắt đầu rục rịch, ghế tựa vọt lên như chớp. Dương Phong Lai trong lòng phát hoảng, thầm kêu không ổn, ý nghĩ vừa nháng lên thì Lãnh Huyền lúc này chẳng thèm quay đầu đã trở tay phát roi trúng vào thân ghế khiến cho đà bay của nó càng nhanh hơn gấp bội, kèm theo một luồng gió mạnh ầm ập lao đến y. Dương Phong Lai vội vã lộn ngựa về sau, người gập thành hình cánh cung, chỉ cảm thấy chiếc ghế trôi qua sát rạt bên mũi rồi va ỳnh vào bờ tường đằng sau; bức vách này như làm bằng giấy bồi, lập tức lủng toạc ra một cái lỗ to bè.

(ND chú: Thiên Cân Trụ hay Đề Thiên Cân là một trong 72 tuyệt kỹ Thiếu Lâm)

Dương Phong Lai hét hồn hét vía, còn chưa lấy lại bình tĩnh, chợt nghe Minh Đẩu hét lên:

- Coi chừng!

Y đưa mắt nhìn qua, Lãnh Huyền đã lẳng lặng sấn tới sát bên cạnh, thì ra chiếc ghế ấy chỉ là chiêu thức giả, lão thái giám thừa biết chẳng thể đã thương được Dương Phong Lai cho nên tức tốc nương theo đà mà ra tay đánh lên.

Dương Phong Lai vội hươ tay kéo lấy dải lụa trắng ở bên trên, thân người giật mạnh về phía sau. Ngón chân của Lãnh Huyền nhún khê lên góc bàn, phóng mình ra xa hơn một trượng, động tác càng thêm nhanh nhạy. Dương Phong Lai xoan xoát tung ra năm chưởng, bàn chân như mẫm xà nhà độc liên tục đá ra năm cước. Mười chiêu này thì triển liên mạch đủ khả năng ngăn chặn bất cứ đòn truy kích nào trên đời, với bản lĩnh của lão thái giám cũng phải thụt lùi về sau để tránh lợi hại, rồi ngựa của lão lại thoăn thoắt vung lên, linh hoạt như một con giun dài ngoằn, uốn éo vòng qua quyền cước của Dương Phong Lai, đầu roi phất vào vị trí cách cổ họng y ba phần.

Sợi roi ngựa này tuy chỉ là vật bình thường nhưng một khi được rút vào "Tảo Tuệ Công" của lão thái giám thì việc xuyên gỗ đập đá chỉ là chuyện nhỏ. Dương Phong Lai bắt đắc dĩ đành phải thu tay trái về, hai ngón trở và giữa tạo hình chiếc kéo, nhấp về phía ngọn roi của Lãnh Huyền. Phàm là cao thủ dụng roi, kỵ nhất là đầu roi bị nắm, một khi đầu roi bị nắm thì coi như vô dụng chẳng khác nào rấn mất đầu, rỗng cụt đuôi.

Một roi này của Lãnh Huyền khí thế đã tận, nếu không thu hồi nhất định sẽ bị bắt lấy. Dương Phong Lai vốn định khiến cho lão thấy khó mà lui, nào ngờ đầu ngón tay y mềm oặt, định kẹp lấy thì sợi roi ngựa đã vung lên, một luồng nội kinh ào ạt đổ ập đến. Dương Phong Lai vội vàng vận khí đánh trả, nội kinh quần vào nhau còn chưa phân thắng bại, tay phải của Lãnh Huyền chợt giơ cao, kẹp ngón tay điểm về phía trước.

Sát na ấy, Dương Phong Lai đột nhiên nhớ ra một chuyện, thân hình cố sức lách qua tránh được vùng nguy hiểm trước ngực, cùng lúc đó bờ vai lạnh toát, một dòng khí rét buốt rót vào hõm vai, cánh tay phải lập tức trở nên tê dại. Thân hình của y treo lủng giữa chừng không vốn phụ thuộc hoàn toàn vào dải lụa bên phải, lúc này cũng nhanh chóng tuột tay rơi xuống. Dương Phong Lai tay chân luống cuống, còn chưa kịp đáp xuống đất, hai ngón trở và giữa của Lãnh Huyền lại xuất ra, từ trên điểm xuống ấn đường của y.

Dương Phong Lai bị đờ mắt một tay, tay còn lại bị roi ngựa níu giữ, một chỉ này vốn dĩ không cách nào ngăn chặn được. Đang lúc tuyệt vọng, một cơn gió mạnh từ bên hông phất tới kéo y loạng choạng lùi ra sau. Chỉ kinh của Lãnh Huyền rơi vào khoảng không, quét trúng một cái bàn vuông. "Phụp!", bàn gỗ lồm vào một góc hết như miếng đậu phụ.

Minh Đẩu chưởng trái kéo lấy đồng môn, chưởng phải phất về phía Lãnh Huyền. Lãnh Huyền uốn thẳng roi ngựa quét ra vun vút, hai luồng kinh phong chạm nhau, bát đĩa trong quán nảy tung nhốn nháo, làm lộ lên một trảng âm thanh loảng xoảng vui tai.

Trận đấu hiện tại của hai người khác với trận vừa rồi. Trận vừa rồi giống như thần ung bắt se se, giữa chừng không có thể trông rõ cao thấp, còn lúc này hai người đứng cách xa nhau, roi ngựa lúc cong lúc thẳng, góc độ kỳ dị, nội kinh của Lãnh Huyền cũng theo roi mà phát ra, thẳng cong vô chừng, luôn tìm ra sơ hở mà luồn lách vào. Minh Đẩu đứng ở đẳng kia, cánh tay trái của hắn xoay vặn theo ý muốn hết như không xương, có thể ra tay từ mọi góc độ, bất kể ngọn roi cứng của Lãnh Huyền quét tới đâu hắn đều ung dung hóa giải được. Hai luồng kinh khí hết như hai trận gió xoáy càn qua quét lại làm cho bụi bặm khắp lầu trà bốc lên mù mịt.

Qua lại mấy chiêu, Lãnh Huyền bỗng nhấc tay trái, hai ngón chụm lại điểm ra lần nữa. Minh Đẩu cũng vội vàng giơ tay phải lên, ngón trở chìa về phía đối thủ. Không trung vọng lại âm thanh vù vù, hai người cùng lúc lắc mình, trên mặt Minh Đẩu nổi lên một tầng sắc tím, chân trái trụ không vững loạng choạng lùi về sau một bước, "Rắc!" Sàn gác dưới chân hắn lộ ra một vết nứt rành rành.

Lãnh Huyền mặt mũi lạnh tanh, roi ngựa càng múa càng nhanh, luồng gió xoáy dẫn theo có vẻ đã giảm thiểu không ít. Minh Đẩu đang lúc hứng mũi chịu sào, có khổ cũng tự biết: kinh lực của Lãnh Huyền nhìn thì có vẻ yếu đi, thật ra chỉ tạm thời co cụm lại, tựa như chất gỗ rời rạc, đá tảng rần bèn, về sau càng dễ gây thương tổn cho người khác. Lúc này "Tảo Tuệ Công" như một bức tường đá ép đến, "Qua Toàn Kinh" và "Thao Thiên Khí" của Minh Đẩu dẫu mạnh cũng biết khó lòng đương cự, đừng nói đến việc đối phó với chỉ lực của lão thái giám.

Lãnh Huyền vung ngón tay không nhanh không chậm, thế nhưng mỗi lần xuất chiêu, Minh Đẩu đều phải thoái lui một bước, dần dần lùi đến cạnh bàn, sắc mặt từ đỏ thành trắng, mồ hôi như thốc vả đầy hai bên trán.

Lão thái giám cười gằn một tiếng, cất giọng điềm nhiên:

- Minh Đẩu, "Kinh Tứ Công" của ngươi hình như chưa luyện xong, "Qua Toàn Kinh", "Thao Thiên Khí" thì thành thực tạm chấp nhận, nhưng "Tích Thủy Kinh" thì ôi thôi, thật chả dám khen ngợi. Đổi lại là cha ngươi chắc chắn sẽ không khốn đốn đến vậy, còn nếu là Tây Côn Luân đích thân đến, "Âm Ma Chi" của ta sao có thể thuận lợi đắc thủ như thế được?

Minh Đẩu tròn tròn hai mắt, quát lớn một tiếng, ngón trở vừa xoay vừa điểm, không khí phát ra những tiếng rít ngọt ngọt. Hắn chẳng những không lùi lại mà còn tiến lên trước một bước, trán nổi lên một tầng khí đen, giương giọng nói:

- Lương Tiêu vong ơn bội nghĩa, hạ tiện vô sỉ, người trong thiên hạ ai ai cũng nguyên rửa, dù võ công y có cao đến mấy Minh mỗ cũng xem thường!

Lãnh Huyền cười:

- Thú vị thật, ngươi đã không ưa y tội gì phải luyện võ công của y? Thú vị hơn nữa là ngươi lại còn chưa luyện xong cái thứ võ công đề tiện vô sỉ này!

Lời vừa dứt, thầy tu áo trắng ở bên kia chợt vỗ tay cười lên khùng khục.

Minh Đẩu trong lòng giận lắm, đang định mở miệng trả đũa, chợt cảm thấy trước ngực âm ỉ đau nhói. Vừa nãy hắn cố rướn người lên một bước, kinh

mạch đã bị chấn động mạnh, chợt nghe một tiếng rít chói lói bên tai, roi ngựa lại xé gió lao đến dẫn theo một luồng khí sắc bén hất tung chưởng lực của hắn. Minh Đầu vội vã phất ra hai chưởng đẩy văng luồng kinh khí đang ép đến ấy. Lãnh Huyền nhân cơ hội gộp ngón điểm đến, "Âm Ma Chỉ" lặng lẽ dẫn theo một luồng khí lạnh buốt xương. Minh Đầu hươu ngón trở liên tiếp bắn ra "Tích Thủy Kinh", theo câu nói "Nước chảy đá mòn", tuy ngón chỉ lực này chẳng ghê gớm gì cho cam, nhưng cứ mãi miết tung ra, lại thêm động tác nhẹ nhàng kín kẽ, nên cũng chẳng dễ dàng đương cự.

Tiếng loẹt xoẹt vang lên không dứt, chỉ lực của cả hai lại một lần nữa triệt tiêu lẫn nhau, Minh Đầu mới thở phào một hơi, Lãnh Huyền lại vờn ngón nhẹ nhàng tung ra một chỉ kế tiếp. Hai chỉ này liên tục phát xuất gần như không kịp suy nghĩ. Minh Đầu trong khoảnh khắc cảm thấy bối rối, chẳng rõ vì sao vào lúc nguy cấp Lãnh Huyền lại xuất chỉ nhanh như thế, tuy nhiên sự việc xảy ra quá gấp gáp gần như hắn không thể nghiền ngẫm kịp, chỉ cảm thấy ngực trái lạnh toát, một nửa bên người đã mất đi cảm giác.

Hóa ra lúc này Lãnh Huyền xuất chỉ chậm như vậy đều có mục đích cả, lão đợi cho Minh Đầu quen với nhịp điệu ra chiêu của mình rồi bất thần tăng tốc, đánh cho hắn trở tay không kịp. Minh Đầu chưa kịp hóa giải chỉ lực thì "Tảo Tuệ Công" đã ập đến, hắn chỉ cảm thấy lồng ngực nóng ran, cả người văng đi đánh rầm, đè sụm một nửa chiếc bàn ở đằng sau.

Lãnh Huyền tiến về trước một bước, đuổi đến trước mặt Minh Đầu, tay lão múa lên một màn roi vừa chùng quắt xuống đỉnh đầu của Minh Đầu. Minh Đầu nửa người tê bại, mắt thấy ngọn roi đáp xuống, vội vàng sử ra một chiêu "Lân Lư Đả Côn", cố gắng lẩn sang một bên. Chỉ nghe "độp" một tiếng, đầu của hắn như lũng bùng tiếng chuông trống, chẳng rõ đã xảy ra việc gì, chỉ biết lần mình huỳnh huyếch ra xa hơn một trượng mới dám bật dậy, nhưng còn chưa đứng vững thì một trận gió mạnh đã quét sạch qua mặt làm cho da mặt rất bỏng từng cơn.

Minh Đầu đưa mắt nhìn lại mới thảm giật thót, thứ suột sát qua mặt khi nãy chính là một con dao mổ heo, con dao ấy xoay vòng vòng bay như xé gió về phía Lãnh Huyền ở đằng xa. Lão thái giám đang múa roi nhào nhào, chiến đấu giữa một đám chùy thiết, chảo nhôm, xẻng sắt. Lão hất một roi đánh vỡ tan chảo nhôm, ai ngờ mấy mảnh vụn vừa rơi xuống đất bỗng nhiên bốc lên rồi tiếp tục bổ nhào về phía Lãnh Huyền.

Minh Đầu vừa mừng vừa ngạc nhiên ngoảnh đầu nhìn lại, Thi Nam Đình đứng ở bên bàn, hai tay đang quơ quào loạn xạ, ngón lúc cong lúc thẳng hết như nghệ nhân diễn rối điều khiển một đám đồ sắt. Mấy món thiết khí ở bên cạnh y liên tục phóng ra, quả cầu sắt trên mặt đất bị bong tróc từng lớp hết như vỏ củ hành.

Thi Nam Đình dọc đường thu nhặt đồ sắt, gom được một kho vũ khí nhỏ nhỏ, y thấy Minh Đầu không địch nổi bèn ra tay giúp đỡ. "Bắc Cực Thiên Từ Công" của y có thể hút nhả mọi món đồ bằng kim loại trên đời, vật sắc mang theo nội lực của y chính là một món ám khí tuyệt hảo. Y thấy ngọn roi của Lãnh Huyền lợi hại, trước tiên dùng một cái chảo to bằng đỡ lấy đường roi ấy, tiếp đó xách ra một loạt chùy thiết, kềm thiết trong lò rèn; bừa sắt, xẻng sắt của dân trồng trọt; mấy trăm cây kim từ cửa hàng thêu; lớn có nhỏ có, nặng có nhẹ có, cái lớn thì che cái nhỏ, vật nhẹ nương cùng vật nặng, hết như một bầy côn trùng rào rào vây kín lấy Lãnh Huyền.

Đổi lại là người khác hắn đã chột vật khó mà chống đỡ, nhưng "Tảo Tuệ Công" của Lãnh Huyền lừng danh thiên hạ, sợi roi một khi múa lên giống hệt như tám khiêng vững chắc có thể chặn được cả cung cứng nỏ mạnh. Lúc này lão đã đỡ đỡ hơn, roi ngựa thoát nhanh thoát chậm, màn roi khi lớn khi nhỏ xoay vòng vòng và chạm leng keng với vật sắt làm xẹt ra những tia lửa chi chít.

Cú va chạm này đã rút đi hết nội lực của Thi Nam Đình, đám thiết khí mịt trời tựa như sông hòa vào biển lớn, thi nhau rơi cuốn vào màn roi của Lãnh Huyền. Lão thái giám chợt hét lên một tiếng, roi ngựa bên tay phải quán giữ thiết khí, hai ngón trở và giữa phía tay trái kẹp lại điểm về phía trước.

Thi Nam Đình e ngại chỉ lực của lão, vội vàng hút lấy một cái chậu sành chắn trước người, chậu sành trúng chỉ loảng xoảng rơi xuống đất, lẩn thẳng vào góc tường.

Lãnh Huyền được thể lẩn tới, tung ra một loạt chỉ như nỏ giật, Thi Nam Đình liên tục triệu hồi thiết khí để chống đỡ, đỡ được một lúc, y vừa định nhấc tay ra bốc tiếp thì phát hiện đã hết nhẫn, hóa ra chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, toàn bộ vật dụng kim loại đã được xài sạch sẽ.

Lãnh Huyền cười khà khà, vung chỉ lao đến, Thi Nam Đình chẳng còn cách nào khác, nghiêng hằm tung ra một cú đấm. Đây chính là "Chi Nam Quyền" gia truyền nhà y, một khi thi triển, sức lực toàn thân sẽ quy về một mối, có thể đập bìa nghiền đá, không thể ngăn cản.

Quyền phong và chỉ lực lặng lẽ va vào nhau, Thi Nam Đình không kềm được phải giật lui một bước, còn Lãnh Huyền thì tiến lên phía trước một bước, ngón tay lại tung ra, hai đòn chạm nhau, Thi Nam Đình tiếp tục thụt lùi. Trong chớp mắt, y đỡ được ba đòn, giật lui cũng được ba bước, gương mặt vốn vàng ệch lúc này đã trở nên đỏ lựng.

Minh Đầu biết y luyện công không cẩn thận đã để lại bệnh mãn tính, đỡ xong ba đòn này chỉ sợ dính phải nội thương, lập tức vung chưởng lên, chưởng trái "Thao Thiên Khí", chưởng phải "Qua Toàn Kinh", một đòn hướng ra ngoài đánh về phía Lãnh Huyền, một đòn hướng vào trong thu hút đám thiết khí nọ.

Lãnh Huyền vút hết thiết khí, hươu roi đánh trả, mấy vật dụng kim loại ấy được tự do lền roi lộp độp xuống đất. Thi Nam Đình trông thấy cơ hội, hai tay quắp lại, thiết khí chưa kịp rơi xuống đất lại nhảy dựng lên, bay vòng vòng quây lấy Lãnh Huyền. Dương Phong Lai đứng trông một bên, vốn e ngại thân phận không tiện ra tay bỏ rập lão thái giám, nhưng khi thấy hai người kia phối hợp, y cũng chẳng dè dặt gì nữa, hai dải lụa trắng cứ bay lúc cao lúc thấp, chực chờ quán giữ đôi chân của Lãnh Huyền.

Lãnh Huyền ba mặt đều phải chống đỡ với địch thủ, không kềm được hào hứng, sang sang nói:

- Phải thế chứ! Vào sớm có phải hay rồi không?

Thân pháp chợt trở nên nhanh lẹ, bóng xanh dần dần nhòa đi, luồn qua lách lại giữa những dải lụa trắng, thiết khí và màn chưởng lực đầy trời. Lão đến đi như quỷ như mị, ra tay như sấm như sét, lấy một chọi ba mà vẫn không hề tỏ ra yếu thế.

Ba người phe Đông Đào càng đánh càng cảm thấy kinh ngạc, thầm nghĩ chẳng trách cha và anh họ mình chết dưới tay kẻ này. Một thân võ công của lão thái giám tựa như người trời biến hóa, cho dù đảo vương Vân Hư có đến thì cũng chưa chắc nắm được phần thắng. Bên cạnh Chu Nguyên Chương có được nhân vật như vậy, hèn chi trải qua biết bao bận ám sát đều có thể bình an vô sự.

Lại đầu hơn mười hiệp nữa, Minh Đẩu tình cờ liếc mắt trông thấy tên hầu trà lúc này đang co rúm trong một góc tường, thân thể sớm đã mềm như bún; thấy tu áo trắng thì ngồi yên không cử động, nét mặt tươi cười, cả người được khí lực bao bọc rõ ràng là không chút hề hấn

Minh Đẩu trong lòng phát lạnh, vắt hết đầu óc cũng không đoán ra lai lịch của tên hòa thượng này. Hắn có ý thăm dò, cố tình đẩy lệch chuông phong, quét về hướng hòa thượng. Nhưng chuông phong ấy tựa như trâu đất xuống biển, vừa đến gần hòa thượng lập tức biến mất không tăm tích.

Minh Đẩu cảm thấy hoang mang, lại đưa mắt nhìn sang bên kia, nơi ấy có một đôi thiếu niên đang tựa sát vào cột trụ bên cửa sổ; vị thiếu niên áo vàng dáng vóc thấp hơn lúc này đang che chắn phía trước cho thiếu niên áo xanh, trường kiếm vắt ngang trước ngực, ánh mắt gườm gườm nhìn về phía này.

Minh Đẩu chợt nảy ra suy nghĩ, hai người kia ngồi cùng bàn với Lãnh Huyền, ắt hẳn là đồng bọn với lão thái giám. Lão chó thiên võ công cao vòi, "Âm Ma Chi" càng khó mà đề phòng, hôm nay cho dù có giết được lão ta e rằng tam tôn của Đông Đào cũng khó thoát cảnh tử thương.

Hắn xưa nay nham hiểm, nghĩ đến điểm này, chuông trái lập tức vòn ra quét trúng mấy chục mảnh vụn sắt kim thép, tạo thành một trận gió xoáy lùa về hướng hai người thiếu niên.

Thiết khí còn chưa đến gần, thiếu niên áo vàng đã hươu kiếm ra, đường kiếm lấp lánh ánh sáng như rải sao, chỉ nghe mấy tiếng linh kinh leng keng vang lên, mảnh vụn kim thép bay tán tác khắp nơi.

Minh Đẩu thoáng sửng sốt, thầm nghĩ: "Đây chẳng phải 'Dịch Tinh Kiếm' đấy ư? Con nhóc kia rõ là truyền nhân của Tịch Ứng Chân." Đang lúc suy tưởng, Dương Phong Lai cũng đã hiểu ra mưu kế của hắn, thân như rồng lượn nhanh chóng lách khỏi vòng chiến, hai dải lụa trắng loạt xoạt quét về phía Chu Vi và Nhạc Chi Dương.

Chu Vi tuy giỏi kiếm pháp nhưng nội lực không đủ, miễn cưỡng đánh rơi được ám khí nhưng cánh tay đã tê rần rật. Chợt thấy lụa trắng cuốn tới, cô đành gắng gượng hươu kiếm đâm ra, nào ngờ lụa trắng như có sự sống, nhìn thì có vẻ bay về bên trái nhưng khi mũi kiếm còn chưa đâm đến lại bất chợt ngoặt sang phải, trói chặt lấy cổ tay của Chu Vi. Cô chỉ cảm thấy một luồng lực hùng hậu đổ dồn đến, phần dưới chân bị kéo hẫng đi, té nhào về trước. Lúc này cô chợt nghe Nhạc Chi Dương kêu thảm một tiếng, đưa mắt nhìn lại, tên nhóc ấy đã bị quấn kín cả cổ họng, hai mắt trắng dã, lưỡi thè cả ra ngoài.

Chu Vi nóng lòng gỡ tay chụp lấy dải lụa trắng nọ, thế nhưng Dương Phong Lai lợi hại hơn cô biết chừng nào, y nhẹ nhàng vận sức gạt đi, tách hai người ra xa. Chu Vi sốt ruột đến mức thất thố, chịu không nổi hét gọi:

- Lãnh công công!

Giọng điệu cô trong trẻo êm ái, mọi người ai nấy đều ngạc nhiên, Dương Phong Lai cười ha hả:

- Giỏi cho nhà mi, hóa ra là một con nữ...

Chưa kịp giễu cho hết câu, một luồng kinh khí sắc bén đã quét ầm ập đến nơi. Dương Phong Lai cười to, phóng người vọt lên cao. Lãnh Huyền vùng roi bức lui được y, hai ngón tay như kiếm rạch lên đôi lụa trắng kia, dải lụa trúng chiêu rách toạc, Nhạc Chi Dương tức khắc ngã phịch xuống đất.

Lãnh Huyền lo xoay trở cứu người liền để lộ khoảng trống sau lưng. Những kẻ lão đối mặt toàn là cao thủ đương thời, sao có thể bỏ lỡ cơ hội tốt như vậy. Thi Nam Đình không muốn thừa nước đục thả câu, thoáng ngập ngừng đôi chút nhưng chuông phong của Minh Đẩu thì lại phát về phía Lãnh Huyền như trời giáng, trồn lẩn theo cả mảnh vụn kim sắt.

Lão thái giám gặp nguy không rối loạn, cố sức vận người lại, roi ngựa hất về phía sau, thiết khí leng keng rơi đầy mặt đất, ngọn roi theo đó cũng vùng thẳng, một luồng khí sắc lạnh luồn qua chuông phong, quất vào bụng dưới của Minh Đẩu.

Minh Đẩu không dám bức ép thái quá liền tung người nhảy về phía sau. Đột ngột, không khí trong quán trà trở nên trầm lắng, chỉ nghe được tiếng thở hào hển của bốn kẻ đang quần thảo.

"Tách!" Một giọt máu rơi xuống đất, ngón tay Lãnh Huyền khẽ rung lên. Chu Vi đứng ở sau lưng lão thái giám, trông thấy rành rành một vết màu đỏ tươi đang chậm chậm lan rộng trên vai trái của lão, trong lòng cô hiện lên suy nghĩ: "Thôi chết, Lãnh công công bị thương rồi!"

- Lão chó thiên! - Minh Đẩu cười the thé: - Xem tình hình này, hôm nay người khó thoát được lễ công bằng!

Lãnh Huyền chẳng hề biểu lộ cảm xúc, giữ giữ tay áo, hờ hững bảo:

- Ba đánh một là công bằng, lôi kéo người vô tội cũng là công bằng, lễ công bằng của Đông Đào hóa ra là như vậy, Lãnh mỗ quả là bội phục vô cùng!

Ba người phe Đông Đào nghe thấy lời này mặt mũi người nào người nấy đều nóng rần. Chợt đâu nghe dậy lên tràng cười giòn tan, ba người đưa mắt nhìn lại, hóa ra kẻ đang cười chính là vị hòa thượng nọ. Dương Phong Lai từ thẹn hóa giận, buột miệng mắng:

- Tên lừa trọc, người cười cái khi gì đó?

Thầy tu áo trắng tay cầm bát trà, ung dung bảo:

- Cười khi gì à? Đương nhiên là cười người rồi. Túc hạ hỏi ta cười khi, lẽ nào không phải con người?

Dương Phong Lai nổi xung, há miệng chửi:

- Tên lừa trọc, ta là cha nhà ngươi đấy!

Tăng nhân áo trắng cười bảo:

- Vậy thì càng không ổn rồi, ta là lừa trọc, ngươi là cha ta, suy ra ngươi cũng là lừa à? Hà hà, trông nhà ngươi lông lá bồm xồm như vậy sao làm lừa trọc cho được, giống lừa con hơn! Hà hà, lừa con, lừa con, mỗi tội hơi đen một tí.

Dương Phong Lai giận đến hai mắt tóe lửa, đang muốn ra tay dạy dỗ thì Minh Đẩu giờ tay ra ngăn cản, trầm giọng nói:

- Chớ linh tinh nữa, việc chính quan trọng hơn!

Dương Phong Lai thấy thần sắc của hắn, biết hắn là có lý do, lập tức nén lại cơn giận, lại tung lụa trắng cuốn về phía Lãnh Huyền. Minh Đẩu ra tay cùng lúc, phát ra liên tục ba chuông. Thi Nam Đình cũng tiến lên trước một bước, quắp tay chụp ra, thiết khí trên mặt đất đồng loạt nhảy dựng lên.

Ba người cùng ghim dĩa bung sức làm cho thế đến càng thêm mạnh mẽ, Lãnh Huyền vừa phải trực tiếp chống đỡ, vừa lo bảo vệ cho hai người sau lưng, chưa đến vài chiêu đã bị một mảnh sát bay rạch qua người dẫn theo một vòi máu phún ra. Chu Vi trông thấy hoảng hốt vội la lên:

- Lãnh công công!

Nói đoạn, cô giương kiếm muốn xông lên. Minh Đẩu lại tề ra một chuông hất thẳng vào mặt của cô. Chu Vi chỉ cảm thấy một luồng đại lực ép đến, máu trong người dòn cả lên trên, bất giác bật ra tiếng kêu ti tê. Lãnh Huyền nghe thấy, trở tay tung chỉ, gió lạnh vèo vèo ủa đến, chuông lực của Minh Đẩu tan tành ngay tắp lự. Đúng lúc này chợt nghe Thi Nam Đình quát lớn một tiếng:

- Trúng!

Sườn trái của Lãnh Huyền tóe máu đầm đìa, cùng lúc đó ánh trắng quét đến dưới đất, dải lụa đã quấn chặt lấy chân trái của lão.

Dương Phong Lai sử một chiêu thành công, không giấu được tiếng reo mừng. Lãnh Huyền trên phải chống cự với ba người, dưới lại bị lụa trắng níu giữ, thêm vào trúng thương liên tục, chưa đầy ba chiêu đã cảm thấy đầu vầng mắt hoa, cả người trở nên lão đảo. Chu Vi cũng nhận ra điều không ổn, định giữ kiếm ra giúp đỡ, nhưng lại sợ tính khôn tính đại hóa hại vào thân, còn làm cho Lãnh Huyền thêm mất tập trung.

Đang lúc khẩn cấp, chợt nghe Lãnh Huyền hét lên lanh lảnh:

- Vương tử Tiết Thiện!

Chu Vi ngẩn ra, chẳng hiểu lão hô hoán cái gì, bỗng đầu sau phút im lặng có kẻ chợt cười lên khà khà:

- Lãnh công công, ông gọi ai đấy?

Chu Vi đưa mắt nhìn lại, kẻ vừa tiếp lời chính là thầy tu áo trắng nọ.

Lãnh Huyền hét:

- Tiết Thiện, ta gọi ngươi đấy!

Thầy tu áo trắng mỉm cười:

- Tiết Thiện đã qua đời rồi, ông còn gọi hắn làm gì?

Lãnh Huyền nhỏ toẹt một tiếng, bảo:

- Ngươi có muốn chết thì cũng chết khéo khéo tí, thay đổi mỗi cái đầu trọc định lừa ai hả?

Nhà sư áo trắng cười khùng khục đáp:

- Lãnh Huyền à Lãnh Huyền, ông đúng là bệnh nặng đến mức phải vái tứ phương rồi, ngữ vọng ân bội nghĩa như ông chẳng lẽ còn muốn ta cứu giúp hay sao?

Lãnh Huyền lạnh lùng nói:

- Ta chết thì đơn giản rồi, nhưng tông tích của món đồ ấy sẽ như đá chìm xuống biển, vĩnh viễn chẳng còn manh mối!

Nhà sư áo trắng cười hỏi:

- Ông biết mục đích đến đây của ta?

Lãnh Huyền cười lạnh:

- Người chẳng phải đến vì di bảo của Nguyên Đế hay sao? Còn không chịu ra tay thì ta sẽ giao nó cho Tam Tôn của Đông Đảo.

- Di bảo của Nguyên Đế?

Tam Tôn của Đông Đảo thấy đều vênh tai chú ý, sáu luồng ánh mắt hau háu soi cả lên người của thầy tu áo trắng. Nhà sư trầm ngâm giây lát, đoạn đứng dậy cười bảo:

- Lãnh công công, ông lợi hại lắm!

Hắn phát tay áo, tung ra một chưởng nhẹ như lông hồng, miệng cười tươi:

- Minh tôn chủ, xin mời!

Hắn ra tay khoan thai, nói năng lưu loát, nhưng Minh Đẩu có cảm giác một luồng nội lực khủng khiếp tựa như cả tòa núi lở đang đổ sụp đến. Minh Đẩu hoảng hốt vội xoay chưởng đón đỡ, chợt thấy đôi cánh tay trở nên bông rãt, trái cổ như muốn tung ra khỏi cuống họng, lập tức lùi về sau hai bước, buột miệng hô lên:

- Đại Kim Cương Thân Lực!

Nhị Tôn còn lại đều biến sắc, thay nhau ngừng tay nhảy ra khỏi vòng chiến, Thi Nam Đình nhướng mày hỏi:

- Đại sư và Uyên đầu đà xưng hô ra sao?

Nhà sư áo trắng cười đáp:

- Người là gia sư của ta!

Thi Nam Đình tỏ vẻ tôn kính, gật đầu nói:

- Đại sư đúng là truyền nhân của Kim Cương, dám hỏi cao danh quý tánh?

Nhà sư áo trắng mỉm cười:

- Xung...

Mọi người chăm chú nhìn hắn, đợi hắn nói tiếp về sau, nào ngờ nhà sư áo trắng chỉ thốt đúng một từ rồi không nói thêm gì nữa. Thi Nam Đình chưng hửng, gật gù bảo:

- Uyên đầu đà lấy chữ "Uyen" làm hiệu, còn pháp hiệu của đại sư đây chẳng lẽ là chữ "Xung"?

Nhà sư áo trắng mỉm cười:

- Không sai!

Thi Nam Đình nói tiếp:

- Hóa ra là Xung đại sư, tức hạ đã là truyền nhân của Kim Cương, có sao còn giúp kẻ xấu làm ác?

Xung đại sư bật cười:

- Ai tốt ai xấu còn chưa bàn đến, đường đường là Đông Đảo Tam Tôn lại đi vây công một vị thái giám, việc này truyền ra giang hồ nhất định rất khó nghe!

Dương Phong Lai nổi đóa:

- Nói như vậy là người muốn đứng ra đàn xép à?

Xung đại sư cười bảo:

- Đàn xép thì không dám, kể ra ta với Lãnh công công cũng có một món nợ cũ cần thanh toán nhưng đã bị ba vị ra tay trước!

Dương Phong Lai trợn trừng hai mắt, đang định quát tháo thì Minh Đẩu đã xua tay ngắt lời:

- Xung đại sư, nếu người muốn tính nợ cũ vậy thì cứ tính trước đi đừng ngại!

Dương Phong Lai thấy ánh mắt của hắn, nhất thời hiểu ra vấn đề. Lão thái giám và hòa thượng này đều là kinh địch, trước mắt chỉ bằng để bọn họ đánh nhau một trận cho bầm dập hai phía, sau đó ba người Đông Đào ra tay đương nhiên giành được thắng lợi nhẹ nhàng.

Xung đại sư mỉm cười bảo:

- Minh tôn chủ, kẻ sách "Mượn gió bẻ măng" này bình thường có lẽ phát huy hiệu quả, hôm nay đáng tiếc là vô dụng rồi. Món nợ cũ này chỉ có thể thanh toán âm thầm, không thể để người ngoài cuộc ở gần được. Ba vị tôn chủ nếu có thành ý, chỉ bằng nhượng bộ rút lui, đợi ta và Lãnh công công giải quyết xong xuôi lại đến gặp các người có được không?

Minh Đẩu sắc mặt sa sầm, lạnh lùng không lên tiếng. Dương Phong Lai vốn thẳng tính, cao giọng quát:

- Nói chuyện buồn cười gớm, bọn ta mà đi, các người cấp đít chạy mất thì tính sao?

Xung đại sư thở dài bảo:

- Nói như vậy ta cũng hết cách rồi!

Dứt lời, hắn tung hờ ra một quyền về phía Minh Đẩu.

Minh Đẩu đánh trả lại một chưởng, ngờ đầu quyền của Xung đại sư chưa tung ra hết sức bỗng nhiên biến hóa thành chưởng, quét nhanh về hướng Dương Phong Lai. Dương Phong Lai phóng người nhảy tránh, lụa trắng vờn dài ra mổ vào yết hầu của Xung đại sư.

Xung đại sư cười khẩy, tiện tay chộp lấy lụa trắng vào lòng bàn tay. Dương Phong Lai hoảng hốt gồng sức giật về, ngờ đâu một luồng đại lực đổ dồn đến theo lụa trắng, chân khí của bản thân y vừa tiếp xúc với nguồn lực này hết như băng tuyết gặp lửa, lập tức tan chảy sạch sẽ. Dương Phong Lai bỗng cảm thấy mất đồ gân phồng, thân thể liên tục loạng choạng, chợt nghe Xung đại sư cười dài một tràng, xoay người dạng chân, thuận tay thúc mạnh vào lụa trắng, phần da thịt giữa lòng bàn tay của Dương Phong Lăng nhói đau, cả người lao đảo ngã về phía Thi Nam Đình.

Thi Nam Đình vừa giơ tay ra đỡ chợt cảm giác lồng ngực nóng ran, máu huyết trào dâng. Dương Phong Lai một đời làm tôn chủ, thành danh nào phải do may mắn, lụa trắng phóng vào không trung quán lấy một thanh xà gỗ bên trên, tay trái buông dài lụa mặc cho Xung đại sư lấy đi, thân thể theo đó xoay chuyển, lần lượt tung ra bảy cước như cuồng phong quét đến từ bảy hướng khác nhau. Xung đại sư vẫn giữ nguyên nét cười, quay người phát chưởng, ông tay áo vung vẩy phát phơ hết như một áng mây bay vút quanh tòa Ngọc Sơn(*).

(ND chú: tòa núi phía Tây theo Sơn Hải Kinh là nơi cư ngụ của Tây Vương Mẫu)

Âm thanh bồm bộp vang lên không dứt, Dương Phong Lai đá trúng cánh tay của hòa thượng giống như đá phải cột sắt trụ thép, xương chân nhức nhối muốn sụn. Y đang định lùi người về sau, một dải lụa trắng đã bốc thẳng đến trước mặt, bên trong tập trung nội lực của Xung đại sư, thế đến tựa như một thanh chùy sắt bay ngoặt về hướng lui của Dương Phong Lai, dẫn cho y thân pháp có nhanh như gió cũng bị ép đến mức phải tránh bên này né bên kia. Nhị tôn còn lại đưa mắt nhìn nhau, quyết định ra tay một lượt. Thi Nam Đình đẩy tay phải ra, thiết khí đầy trời rộ lên hết như bày ong vỡ tổ, Minh Đẩu tiến lên một bước, vận "Thao Thiên Khí" tổng ra một chưởng vào đám thiết khí ấy. Thiết khí bắn đi như sao xẹt chớp nháng, đã bay càng nhanh hơn gấp bội.

Xung đại sư vút dải lụa trắng đi, tung một loạt quyền ào ạt đâm ra, thiết khí từng món một bị gạt phẳng bắt chợt quay vòng lại, cái thì vây lấy hắn, cái lại lao về phía Lãnh Huyền.

Nếu như Lãnh Huyền không bị thương, dựa vào sức của lão và Xung đại sư hợp lại thì đánh bại Tam Tôn chẳng phải chuyện khó. Thế nhưng lão liên tục trúng thương, máu chảy ra không ngừng, thêm vào tuổi tác đã cao, việc mất máu làm khí lực dần suy yếu, càng đánh lâu càng rơi vào thế hạ phong, đến nỗi Xung đại sư chốc chốc phải quay lại với tay ra đỡ ám khí thay lão. Máu so đấu cứ thế kéo dài mà hai bên vẫn chưa phân định được thắng bại.

Lại trải qua mấy chiêu, Lãnh Huyền chợt nhớ ra hai người trẻ tuổi phía sau mình, khoe mắt lướt nhìn đến, cõi lòng tức thì chùng sâu xuống, chỉ thấy bên song trống hươu trống hoác, Nhạc Chi Dương và Chu Vi chẳng rõ đã tót đi đằng nào. Lão thái giám vừa giận vừa kinh ngạc, gắng sức nhảy về phía sau, lúi từ ông tay áo ra một khúc lụa trắng, bề mặt thấp thoáng sắc mực nước như được viết lên chỉ chít chữ.

- Tiết Thiện! - Lãnh Huyền cất tiếng gọi to: - Bức tranh chứa bảo vật này tặng cho người đó!

Lão phát tay, lụa trắng bị "Tảo Tuệ Công" cuốn bay phát phơ về phía hòa thượng. Xung đại sư theo ý thức đón lấy, còn chưa kịp xem kỹ thì chợt phát hiện áp lực gia tăng đột ngột; nào mảnh sắt, nào kim thép, rồi lụa trắng, chưởng lực... toàn bộ lao cả về phía hắn. Xung đại sư không dám khinh thường, dốc hết sức tổng ra một quyền. Hai bên lấy cứng chọi cứng tiếp chiêu, gió giạt khắp lầu thối cho đám mật gỗ bay tán loạn đến mức cả quán trà phải rung lên từng chập.

Lãnh Huyền thừa cơ hội thoát ra khỏi vòng chiến, thả người nhảy xuyên qua một song cửa sổ. Bốn kẻ kia thấy vậy, ngầm có cảm giác bị chơi xỏ, nhưng món di bảo của Nguyên Đế thật quá sức hấp dẫn, thứ mà Xung đại sư đang giữ trên tay không chừng chính là bí đồ chứa bảo vật, ba người của Đông Đào nhất thời quên sạch mối thù của cha anh, cố sống cố chết bám riết lấy hòa thượng.

Hai bên lại trao đổi với nhau thêm mười chiêu như gió táp mưa sa, Xung đại sư chợt nhảy ra ngoài hết lên:

- Khoan đã!

Nói dứt, hần lắc tay, xõa khúc lụa trắng ấy ra:

- Các người xem đây là gì?

Ba người tập trung nhìn kỹ, khúc lụa ấy hóa ra chẳng phải là bí đồ chứa bảo vật gì mà chỉ là một tấm khăn bình thường, mặt trên có thêu tranh thủy mặc non nước. Minh Đầu biết đã trúng kế, hét tướng lên:

- Lão chó thiên vô liêm sĩ!

Đoạn hần nhảy chồm đến bên song cửa nhìn xuống, dưới lầu lớp ngợp đầu người nào có thấy bóng dáng của Lãnh Huyền nơi mô?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 1 - Chương 4: Linh Đạo Thạch Ngư

Nhạc Chi Dương bị dải lụa trời gô mất một lúc, suýt tí nữa thì nghệt thở toi mạng, may mà Dương Phong Lai hành xử cũng còn chút lương tâm, trong tình huống chưa rõ ràng không muốn lạm sát người vô tội, bằng không nếu như y dùng đủ kinh lực thì dầu có mười Nhạc Chi Dương cũng bị siết chết.

Nhạc Chi Dương vừa thoát khỏi quỷ môn quan, trong lòng chưa hết hoảng sợ, lại thấy Lãnh Huyền bị thương nên càng thêm quýnh quýnh. Gã một bên vừa nghĩ cách một bên giằng giạt chéo áo của Chu Vi. Thiếu nữ ngoảnh mặt lại nhìn, Nhạc Chi Dương nháy mắt ra hiệu, làm ra bộ đáng bỏ chạy. Chu Vi ngớ người, tro tay về Lãnh Huyền; Nhạc Chi Dương lắc lắc đầu, vò tai bứt tóc chỉ vào Xung đại sư, ý bảo rằng có tên sư trợ ấy giúp đỡ, Lãnh Huyền nhất định không sao.

Chu Vi nửa tin nửa ngờ, còn đang do dự, Nhạc Chi Dương đã hết nhẫn nhịn nổi, chân đạp lên mặt bàn rồi phóng tót ra khỏi cửa sổ, hai tay ôm lấy thanh càn kheo ngay bên ngoài lầu trà, tuột đánh rẹt xuống mặt đất. Chu Vi không còn lựa chọn nào khác, đành phải tung người nhảy theo, tay áo vắt lên thanh càn kheo vừa quăn vừa rịt, bỗng bênh đáp xuống đất. Lúc này bên dưới lầu trà đã tụ tập khá đông kẻ tò mò, họ chỉ trỏ lên phía trên bàn tán sôi nổi, chột thấy hai người trẻ tuổi nhảy xuống, ai nấy đều ngạc nhiên nhìn chăm chăm, thêm vào dung mạo Chu Vi tuấn tú lạ thường, họ càng trở mắt dõi theo mãi không rời.

Dưới ánh nhìn sấm soi của mọi người, Chu Vi mặt đỏ tai nóng, chẳng biết phải làm thế nào, chột thấy lòng bàn tay bị Nhạc Chi Dương nắm chặt lấy rồi kéo cô co giò bỏ chạy.

Hai người chạy một mạch đến hơn hai dặm, Nhạc Chi Dương mệt đến nỗi thở hỗn hà hỗn hển, ngoảnh đầu nhìn lại Chu Vi, hai má của cô lúc này ửng hồng, sắc mặt thản nhiên như không, gã không khỏi cảm thấy lạ:

- Cô không mệt hả?

Chu Vi đầu môi bảo:

- Chạy thêm mười dặm nữa cũng không mệt!

Nhạc Chi Dương có phần hậm hực, khảy tay cô ra, miệng lầu bầu:

- Làm như biết võ công thì hay lắm ấy.

Chu Vi thấy gã tự ti như vậy, trong bụng cười thầm, bảo:

- Vậy thì sao nào, đây chẳng qua chỉ là một ít phương pháp hít thở trao đổi khí mà thôi, mai một có thời gian ta sẽ dạy kỹ cho người...

Nói đến đây, cô sực nhớ ra, hôm nay chia tay sợ rằng mai này muôn trùng cách biệt, cõi lòng nhất thời se lại, ngâm ngùi cúi thấp đầu xuống.

Nhạc Chi Dương đoán ra tâm tư của cô, trong dạ cũng khó chịu vô cùng, thế nhưng vì không muốn làm mất hứng nên đành mỉm cười:

- Giờ thì khỏe re rồi, lão già họ Lãnh lúc này đang bị kẻ khác cản chân ngáng tay, chúng ta phải nhân cơ hội dạo chơi cho thiệt đã.

Chu Vi lo ngại trở về cung quá muộn sẽ dẫn đến trăm nghìn thứ rắc rối, thế nhưng sâu trong cõi lòng cô cũng thật sự không muốn rời xa Nhạc Chi Dương chút nào. Đang lúc phân vân, Nhạc Chi Dương bỗng nắm chặt lấy bàn tay nhỏ nhắn của cô với vẻ hết sức thoải mái tự nhiên. Mười ngón tay nối liền với tim, cảm giác dịu dàng đến vô cùng, Chu Vi mặt đỏ tim rung, toàn bộ do dự ngập ngừng đều vứt đi tất, chột nghe giọng nói trầm thì của Nhạc Chi Dương vang lên bên tai:

- Chu Vi...

Tiểu công chúa ngán ngơ. Từ khi chào đời đến nay, trừ vài người cực kỳ thân thiết, chưa một ai dám gọi thẳng tên cô như vậy, nhưng ngữ điệu của Nhạc Chi Dương cứ ngân nga triền miên, cô nghe mà lòng dạ cứ nao nao, thân thể nóng bừng như lửa đốt. Chỉ nghe Nhạc Chi Dương tiếp tục rù rì:

- Chu Vi, cái tên này không hay tạo nào, phải sửa lại thôi.

- Có sao không hay?

Chu Vi dờ khóc dờ cười, thầm nghĩ tên tiểu tử này càng nói càng vô phép tắc, dám cả gan xuyên tạc cả tên họ của công chúa Đại Minh.

- Chu Vi, người khác nghe thấy lại tưởng nhầm là đuôi heo ấy! - Nhạc Chi Dương nói đến đây nhìn thiếu nữ cười khi khi.

Chu Vi vừa ngạc nhiên vừa bức tức, cung tay thụi gãi một cái, bảo:

- Hay nhỉ, có phải trong bụng nhà người vẫn thường rửa xả ta là "Đuôi heo" không?

- Có chết liền! - Nhạc Chi Dương cười toe toét chối đẩy đẩy: - Ta mới vừa nghĩ ra chứ bộ!

- Quý mới thêm tin nhà người á! - Chu Vi lườm hần, nói tiếp: - Tên họ của ta là do sư phụ đặt, trích từ một câu trong Đạo Đức Kinh: "Thị chi bất kiến danh viết Vi, thính chi bất văn danh viết Hi"(*)

(ND chú: hình như Phụng Ca có chế ở đoạn này 1 chút, nguyên văn người ta là "Thị chi bất kiến danh viết Di, thính chi bất văn danh viết Hi, bác chi bất đắc danh viết Vi" có nghĩa là mắt nhìn không thấy thì gọi là "Di", tai không nghe được thì gọi là "Hi", tay sờ không chạm thì gọi là "Vi", tác giả sửa "Di" thành "Vi" chả rõ vì đâu?)

- Mắt nhìn không thấy? - Nhạc Chi Dương lăm lăm nhìn cô với vẻ lạ lùng, bỗng nhiên gãi gờ tay ra sờ lên má cô, giọng đùa cợt: - Ta không thấy cô đâu nha, ta không thấy cô đâu nha...

Chu Vi vừa né mặt đi vừa phì cười:

- Người bớt nói linh tinh đi, sư phụ ta là một vị đạo sĩ đức cao vọng trọng, chữ "Vi" trong đó ám chỉ một loại cảnh giới của Đạo. Hừ, người mà còn quạu nữa là ta không khách khí đâu nha.

Nhạc Chi Dương rút tay về cười khi:

- Ta chả biết cái gì là Đạo hay không Đạo, ta chỉ biết hiện giờ ta nhìn được, sờ được; chỉ cần trông thấy cô thôi thì trong lòng đã vui lắm rồi.

Chu Vi cảm thấy xao xuyên cõi lòng, kéo lấy cánh tay Nhạc Chi Dương rồi tựa đầu lên vai của gã, thỏ thẻ bảo:

- Ta cũng vậy!

Hai người tay nắm bàn tay nhìn nhau mỉm cười, cùng sóng vai dạo bước xuôi theo bờ sông Tần Hoài. Chẳng bao lâu họ đã đến trước miếu Phu Tử, tiếc rằng ban ngày không có những màn tạp kỹ hoa đăng, lại thiếu đi các món ăn vặt tiêu khiển, Nhạc Chi Dương đành phải vừa kể vừa khoa tay múa chân, chỉ trò nọ nào bán tò he, tượng bột, nơi nào diễn xiếc mồi nghệ, gãi lần lượt miêu tả lại hết một lượt cho Chu Vi nghe. Lần kể này khác với hồi ở trong cung, Chu Vi đích thân trải nghiệm, nghe qua lời tường thuật của Nhạc Chi Dương, về nhiệt náo của buổi chợ đêm ấy dường như đang hiện hiện trước mắt. Thế nhưng nghĩ lại, lần này hồi cung cô sẽ không bao giờ được trông thấy những cảnh tượng như vậy nữa, mà kể cả sau này có chứng kiến, chỉ e người đi bên cạnh cô cũng không còn là Nhạc Chi Dương.

Chu Vi càng nghĩ càng xót xa, ngón tay khẽ siết mạnh lấy bàn tay của người con trai kề bên. Nhạc Chi Dương như cảm nhận thấy sự lạ liền quay đầu nhìn sang, khóe mi của thiếu nữ đã ửng đỏ, đôi tròng mắt nhật nhòa đi bởi một lớp sương mờ ảo che phủ. Trái tim Nhạc Chi Dương như bị kim đâm đau nhói, gãi miễn cưỡng cười gượng, gờ tay lau nước mắt cho cô, nhủ giọng:

- Khóc gì chứ, cô trở về luyện võ công cho thiệt giỏi, khi đó có thể vượt nóc trèo tường, dậm xuống lại len lén xuất cung, chúng ta chẳng phải có thể gặp nhau hay sao?

Chu Vi nghe thấy trong lòng xao xuyên không thôi, cô không ngại nguy hiểm, chỉ thấy việc này khó khăn muôn trùng, đành thờ dài mà rằng:

- Khinh công luyện đến mức có thể ra vào cung cấm ít nhất cũng phải mất ba đến năm năm, tới khi đó ai biết được tình cảnh sẽ như thế nào? Biết đâu chừng người đã lập gia đình, yên ấm bên vợ con, còn có thể thùng thẳng dạo bên Tần Hoài cùng ta ư?

Nhạc Chi Dương trước nay là kẻ vô tư lự, chỉ tính chuyện vui trước mắt chứ có lo xa đến tương lai bao giờ, nghe Chu Vi nói vậy liền thuận miệng:

- Ta thích tự do thoải mái, lập gia đình làm gì cho mệt?

Gã thấy sắc mặt Chu Vi buồn bã, đang muốn nghĩ cách chọc cho vô vui, nhìn quanh ngó quất, bất chợt hai mắt sáng lên, gãi kéo tiểu công chúa chạy nhanh đến phía trước một quầy bán tượng đất Vô Tích(*), đề nghị:

- Như vậy đi, chúng ta làm hai pho tượng đất, một cái nặn hình cô, một cái nặn hình ta, khi nào cảm thấy nhớ thì lấy tượng đất ra nhìn cũng đỡ.

(ND chú: tượng đất Huệ Sơn vùng Giang Tô, Vô Tích là mặt hàng thủ công mỹ nghệ nổi tiếng bậc nhất từ xưa đến nay)

Chu Vi vừa rầu lòng vừa tức cười, liếc mắt nhìn gã nghĩ thầm: "Tượng đất so làm sao với người thật chứ?" Cô chợt thấy Nhạc Chi Dương đang loay hoay lục tay khắp người, vẻ mặt hết sức lúng túng, lập tức hiểu ra chỗ khó xử của gã. Cô cho tay vào túi lấy ra một thỏi vàng lớn, mỉm cười:

- Bà ơi, bao nhiêu tiền một tượng vậy?

Bà lão nặn tượng đất nhìn chăm chăm thỏi vàng ấy, tròn mắt thiếu điều muốn lọt ra ngoài. Nhạc Chi Dương giơ tay cản Chu Vi lại bảo:

- Ta biết, năm đồng một cái, hai cái là mười đồng, bà chủ còn ngáy ra đó làm gì, mau thôi tiền lại đi!

Bà lão cười khỏ:

- Cậu trẻ đùa già à? Thỏi vàng này ít nhất cũng được năm lạng, trị giá hơn trăm lượng bạc, dốc hết tài sản của già đây cũng còn chưa đủ bù vào phần lẻ.

Bà lão quan sát hai người, bất chợt mỉm cười:

- Già sống từng tuổi này đã thấy qua vô khối người, nhưng nhân vật khôi ngô xinh đẹp như hai vị đây thì trong vạn người cũng khó tìm được, khéo thế nào hôm nay lại gặp được một cặp, quả là vận may hiếm có. Nếu như già đây không nhìn nhầm, vị áo vàng này hẳn là một cô gái nhỉ?

Hai người thầm giật mình. Bà lão thấy sắc mặt họ như vậy biết mình đã đoán không sai, cười bảo:

- Cô cậu chớ ngạc nhiên, nếu muốn làm tượng cho ai đó thì trước hết phải quan sát hình dáng, ngó phong thái, nắm bắt được tinh thần mới có thể cho ra sản phẩm giống y đúc được. Cô nương dù cái nam trang nhưng đầu mày khoe mắt vẫn lộ ra nét duyên dáng yêu kiều, đáng vẻ đặc trưng của con gái ấy có muốn giấu cũng không giấu được đâu.

Bà lão ngừng một chút, lại nói tiếp:

- Đây là mối hàng đầu tiên trong ngày của già, hai cô cậu đã không ngại ghé xem, già cũng mong buôn bán trót lọt, thôi thì chẳng cần tiền bạc, già tặng không cho hai vị đôi tượng đất vậy!

Nhạc Chi Dương bật cười:

- Sao bà không nói sớm còn luyên thuyên như vậy làm gì. Mau nặn đi, nặn đi, thời gian của bọn ta không còn nhiều nữa!

Bà lão liếc mắt nhìn Nhạc Chi Dương, cười bảo:

- Cậu trẻ quả là thẳng thắn.

Vừa nói bà lão vừa bắt đầu nắn tượng. Ngón tay bà khéo léo, nhào lặt như bay, chẳng bao lâu sau hai pho tượng đất đã thành hình tuy rằng chưa giống lắm với nguyên mẫu. Bức tượng Chu Vi nặn theo dáng dấp một người con gái, tiếp đó được bút màu tô vẽ lên, chỉ chốc lát một đôi tượng đất đã đứng liền vai, nam tuấn tú, nữ mỹ miều, nụ cười rạng rỡ, hình dáng giống hệt như hai người đang đứng trước kệ hàng.

Chu Vi nhắc lấy tượng đất, vừa vui mừng vừa ngạc nhiên, xoay tới xoay lui ngắm nghía, bà lão vội nói:

- Đất ẩm còn chưa khô, hãy nhẹ tay một chút kéo hóng đây!

Chu Vi mỉm cười, đặt thỏi vàng lên kệ hàng:

- Bà ơi, không cần thối lại đâu.

Rồi không đợi cho bà lão kịp trả lời, cô kéo lấy tay Nhạc Chi Dương chạy vụt đi xa. Nhạc Chi Dương hậm hực:

- Thỏi vàng bự như vậy, chả phải có lời cho bà ta quá à?

Chu Vi mỉm cười:

- Hai pho tượng đất này đáng giá nghìn vàng đấy. Trong cung của ta cũng có không ít tượng đất nhưng chẳng cái nào bì được với hai pho tượng này đâu.

Nhạc Chi Dương liếc mắt nhìn cô, chép miệng:

- Ta quên mất, cô là công chúa Đại Minh, cả thiên hạ này đều là của nhà cô, một thỏi vàng thì bỏ bèn gì nhỉ?

Gã nói đến đây, chợt thấy Chu Vi u uẩn không vui, bèn chữa lời:

- Ta nói bậy rồi! À phải, cô có muốn xem Linh Đạo Thạch Ngư hay không?

Chu Vi nghe thấy câu này liền quên cả buồn bực, cười tươi rói:

- Thạch Ngự là có thật à? Trên lầu trà ta còn ngẫm nghĩ không biết tên lương lệ có đang lừa gạt hay không? Nói năng thì có vẻ hợp lý rõ ràng lắm, thật ra toàn là chuyện bịa!

Nhạc Chi Dương bật cười:

- Thạch Ngự đang ở gần đây, ta cũng chưa từng trông thấy lần nào, đột nhiên nhớ ra thôi thì đi xem thử cũng hay!

Gã vừa nói vừa tiến đến gần vườn lê, trông thấy trên cửa có dán niêm phong của phủ Ứng Thiên, đằng trước vắng teo không có lấy một bóng người. Nhạc Chi Dương đoán rằng nhất định đêm đó do có quá nhiều người chết, đánh động đến quan phủ, nên họ mới phong tỏa khuôn viên này lại. Thêm vào khu vườn này bốn mặt là tường bao, không thể đường hoàng bước vào, cho nên gã dẫn Chu Vi đi vòng vào phùng hát thông qua con hẻm nhỏ ở phía sau. Trong hẻm vắng tênh, hai người men theo gốc cổ thụ lớn mà nhảy vào bên trong sân vườn.

Băng ghế bên trong nằm ngổn ngang lẫn lóc, sân khấu vẫn đồ sập như cũ, những vệt máu lốm đốm trên nền đất đã khô quánh lại thành màu đen, bốn bên cỏ cây um tùm rậm rạp toát ra một vẻ âm u tịch mịch. Chu Vi nhón nhác hỏi:

- Đây là nơi nào? Sao lại rùng rợn như vậy?

Nhạc Chi Dương trả lời:

- Đêm mà ta vào cung, Trương Thiên Ý đã giết không ít người tại đây!

Chu Vi ồ một tiếng như hiểu ra:

- Đây chính là phùng hát mà người từng kể đấy à?

Nhạc Chi Dương gật đầu xác nhận:

- Chính nó!

Gã xác định phương hướng rồi tiến mấy bước về phía Đông Nam, đến bên một góc tường, đoạn quay về phía Chu Vi ngó ý muốn mượn bảo kiếm của cô rồi bắt đầu đào xới. Đào sâu độ hơn ba thước rồi mà vẫn chưa thấy gì, Nhạc Chi Dương trầm ngâm nghĩ: "Lẽ nào Triệu Thế Hùng nói xạo, đến chết còn giờ trò bốn cọng mình?"

Còn đang ngẫm nghĩ, chợt nghe "keng" một tiếng, mũi kiếm chạm vào một vật bằng kim loại. Trái tim Nhạc Chi Dương thót lên, vội vã xới tung bùn đất, đào lên một cái rương được quấn kỹ bằng giấy dầu. Chu Vi đứng bên quan sát cũng cảm thấy hồi hộp không kém. Nhạc Chi Dương nhấc chiếc rương lên, xé mở lớp giấy dầu, chỉ thấy bên trong là một cái rương sắt nhỏ rộng chừng hai thước vuông, trên nắp đã bị khóa kín. Chu Vi đang định tìm chìa khóa thì Nhạc Chi Dương đã vung kiếm xuống chặt đứt đoạn ổ khóa. Mở rương ra, bên trong là lớp ngóp lụa vàng bao bọc dày cộm, đặt bỏ đám vải lót ấy, đập vào mắt hai người là một con cá bằng đá xám xám.

Trông hình dạng của con cá đá này hóa ra là loài cá chép, dài chừng một thước năm tấc, bề ngang hơn tám tấc, vây-vây-mang-đuôi hoàn chỉnh đầu ra đây, đôi trông mắt cá ngây dại thiếu sức sống. Điều kỳ lạ là trên tròng mắt và vây cá đều có ghi những dòng chữ nhỏ li ti, nét viết chính chu mạnh mẽ. Nhạc Chi Dương buột miệng lầm nhảm:

- Sa kê đà lực sa thức, sa hầu gia lạp lạp...

Chu Vi sốt ruột hỏi:

- Người thăm thì gì đó?

Nhạc Chi Dương đưa Thạch Ngự cho cô, bảo:

- Trên cá có ghi chữ!

Chu Vi đón lấy ngẫm nghĩ, trầm tư một thoáng rồi chợt phì cười:

- Nhạc Chi Dương, người đọc sai bét rồi!

Nhạc Chi Dương cãi:

- Sao lại sai, mấy chữ này ta đều biết cả mà!

Chu Vi lắc đầu nói:

- Không phải là sai chữ mà là thứ tự đọc không đúng! Phải đọc như thế này này!

Cô ngừng một chút rồi bắt đầu nhảm:

- Sa đà lực, sa thức, kê thức, sa lạp, sa hầu gia lạp, sĩ lực kiến, bàn thiệp, kê thức...

Giọng nói của cô thánh thót êm tai, Nhạc Chi Dương sốt ruột xen ngang:

- Sao nghe là lạ thế nhỉ, có nét gì đó tựa như, tựa như...

Chu Vi mỉm cười:

- Tựa như khúc nhạc phải không?

Nhạc Chi vỗ trán bảo:

- Không sai, đúng là tựa như khúc nhạc!

Chu Vi gật gù bảo:

- Đùng thấy lạ, đây chính là nhạc phổ!

Nhạc Chi chờ người một thoáng rồi cười sảng sặc:

- Cô cứ đùa, nhạc phổ ta từng xem qua cả trăm cả vạn, chả lẽ lại không nhận ra hay sao? Chiếu theo Thập Nhị Luật của Hoàng Đế thì phải là hoàng chung, lâm chung, thái thổ, nam lữ, cô tẩy, ứng chung, nhụy tân, đại lữ, di tắc, giáp chung, vô xạ, trọng lữ. Còn nếu án theo thanh luật ngũ hành thì phải là cung, thương, giốc, chủy, vũ, biến cung, biến chủy! Mấy thứ tâm xam bá lạp này thuộc loại âm luật nào? (*)

(ND chú: chỗ này phải giải thích rõ, theo âm nhạc cổ TQ có: ngũ thanh và thập nhị luật.

- Ngũ thanh gồm: Cung, Thương, Giốc, Chủy, Vũ tương ứng với Fa, Sol, La, Do, Re. Sau này, Văn Vương thêm hai dây phụ là Biến Cung và Biến Chủy ứng với Mi, Si; thành ra bản âm luật giống với phương Tây.

- Thập Nhị Luật: sách Lã Thị Xuân Thu có ghi Hoàng Đế lệnh cho Linh Luân chế ra Thập Nhị Luật. Linh Luân đến vùng Đại Hà phía tây Côn Luân, dùng 12 đoạn sáo trúc phỏng theo tiếng kêu của một cặp phượng hoàng, trong đó 6 ống dựa theo tiếng chim trống gọi là lục dương luật (hoàng chung, thái thổ, cô tẩy, nhụy tân, di tắc, vô dịch), 6 ống theo tiếng chim mái là lục âm lữ (lâm chung, nam lữ, ứng chung, đại lữ, giáp chung, trọng lữ). Linh Luân đem 12 ống sáo về dâng Hoàng Đế, sau phổ biến ra dân gian, gọi là Thập Nhị Luật)

- Chẳng trách người không nhận ra! - Chu Vi thờ dài một hơi, chăm chú nhìn Thạch Ngự đến xuất thần: - Người nhận biết khúc phổ này trên đời cực kỳ hiếm hoi, trong số người mà ta biết chỉ có anh Thập Thất là có khả năng ấy. Mấy chữ này chính là nhạc phổ không sai, chỉ có điều nó không phải nhạc phổ của Trung Thổ mà thôi!

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

- Không phải của Trung Thổ, vậy nó thuộc về nước nào?

Chu Vi nói:

- Nhạc phổ này kêu là Hán phổ Quy Từ, vốn là nhạc phổ thời xa xưa của nước Quy Từ (*), từ khi nước Quy Từ diệt vong, nhạc phổ của họ cũng thất truyền, mà cho dù không thất truyền cũng bị các nhạc sư nổi tiếng đời trước chuyển hóa thành chính âm của Trung Hoa. Thêm vào đó, Hán phổ Quy Từ này có chỗ khác biệt so với nhạc phổ Quy Từ cổ; Quy Từ cổ sử dụng ngôn ngữ Quy Từ, còn ở đây dịch thẳng cách phát âm trong ngôn ngữ Quy Từ sang chữ Hán, cho nên nhìn qua thì thấy toàn là chữ Hán cả. Trên Thạch Ngự, những chữ này nằm trên năm dưới, thẳng ngang nghiêng lệch, không theo thứ tự nào, nếu không am hiểu nhạc phổ Quy Từ cổ thì chắc chắn không biết làm sao phân tách, giống như người vừa nhìn qua ban này, đọc lên cứ loạn cào cào, cho dù có toe mắt ra nhìn cũng không thể biết đây chính là nhạc phổ!

(ND chú: Theo Hán thư, Quy Từ hay Khâu Từ là nước lớn nhất trong 16 nước Tây Vực, là một vương quốc Phật Giáo, nay thuộc địa phận Tân Cương Trung Quốc. Âm nhạc Quy Từ rất phổ biến tại Trung Quốc vào thời nhà Đường, đặc biệt là đàn luyết đã trở nên phổ biến với cái tên ti bà. Đất nước này đã trải qua nhiều phiên thống trị, từ thời Đường cho đến Thổ Phồn, Hồi Cốt... - trích Wiki)

Nhạc Chi Dương vừa ngạc nhiên vừa thán phục, hỏi:

- Vậy sao cô lại nhận ra?

- Cũng nhờ trùng hợp mà thôi! - Chu Vi mỉm cười: - Anh Thập Thất và ta đều là những con nghiện âm nhạc. Anh là thân con trai, tiện lợi ra vào cung đình hơn ta, lại là Phiến Vương của nước lớn, tiền bạc rừng rềng dư xài. Anh chẳng những mê mẩn thu gom nhạc cụ cổ đại mà còn thích thú sưu tập nhạc phổ thời xưa, hề phát hiện ra bản phổ cổ nào là không tiếc tiền mua bằng được, dần dà đã tích đầy hai kệ sách cổ khổng lồ. Anh biết là ta có cùng sở thích cho nên cứ tìm được một bản phổ cổ là sẽ chép ra một bản sao tặng ta, trong số đó có rất nhiều phiên bản từ các tộc Khiết Đan, Nữ Chân, Tây Hạ, Mông Cổ, còn có cả văn tự của Bát Tư Ba (*), những thứ này đều không làm khó được chúng ta, duy chỉ có một bản phổ thư cũ kỹ ó vàng, chỉ còn sót lại phân nửa cuốn, ta đọc cách gì cũng không tài nào nhận ra được. Anh Thập Thất hỏi khắp các vị nhạc sư uyên bác cũng không ai biết rõ. Thế nhưng quan sát tranh vẽ đàn ti bà bên trong sách, cho thấy nó rõ ràng xuất xứ từ nước Quy Từ cổ đại, vì thế anh Thập Thất ngờ rằng khúc phổ này có

liên quan đến người Quy Từ. Vào thời kỳ Thịnh Đường, âm nhạc của Quy Từ phổ biến khắp Trung Thổ, không một quốc gia nào có thể sánh được. Tiếc thay, ngôn ngữ Quy Từ đã sớm bị thất truyền, bản nhạc phổ này toàn bộ đều là chữ Hán. Anh Thập Thất nghiền ngẫm suốt mấy năm trời mà không thu được kết quả gì, mãi đến năm trước mới xuất hiện bước ngoặt mới.

(ND chú: Bát Tư Ba hay Drogön Chögyal Phagpa (1235–1280) – nhà lãnh đạo Phật giáo nổi tiếng ở Tây Tạng, đóng vai trò cố vấn chính trị quan trọng cho Hốt Tất Liệt thời Mông Cổ)

Nhạc Chi Dương vội hỏi:

- Tìm ra người biết khúc phổ này à?

Chu Vi lắc đầu:

- Không phải, nhưng ông trời không phụ lòng người, anh Thập Thất tìm ra một bản sách, bản sách này vốn nằm trong cung đình Mông Nguyên, sau khi Mông Nguyên đại bại, nó được hoàng đế triều Nguyên mang ra tái ngoại. Năm Hồng Vũ thứ hai mươi mốt, đại tướng quân Lam Ngọc đại phá quân Nguyên ở Bộ Ngự Nhi Hải, gom giữ được rất nhiều đồ vật, ngoài kim châu ngọc báu ra còn có một kiện sách vở. Sau khi về hoàng cung, đa số sách vở ông ta đều nộp lại cho triều đình, nhưng không hiểu vì lý do gì ông ta giấu lại một vài quyển, trong đó có một bản sách lạ, từ bìa đến trang sách đều ghi chép bằng loại chữ Hán phổ Quy Từ này, nhưng vì không thể hiểu được, Lam Ngọc cứ đinh ninh rằng mình đang cất giữ một bí mật quan trọng nào đó. Ông ta vốn là một trang võ biên oai vệ nên chẳng thêm dè tâm tìm hiểu mà chỉ cất giấu mình ên trong bí khổ của phủ. Năm Hồng Vũ thứ hai mươi sáu, Lam Ngọc mưu đồ tạo phản, người bị giết sạch, nhà cũng bị tịch biên. Trùng hợp làm sao, anh Thập Thất tham gia thụ lý vụ án này nên mới có được bản phổ thư ấy. Ảnh như bắt được vàng, lập tức mang về phủ nghiên cứu, bất ngờ phát hiện ra ở giữa nôm sách có một mẫu giấy nhỏ thuật lại rõ ràng cách phiên dịch Hán phổ Quy Từ. Việc này vốn là nỗi canh cánh lớn trong lòng hai người bọn ta, anh Thập Thất vừa phát hiện ra lập tức thông báo cho ta ngay đêm hôm đó. Thế nên, ta vừa nhìn thấy mấy chữ này liền nhận ra ngay!

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

- Phiên dịch thế nào vậy?

- Kể ra cũng đơn giản! - Chu Vi ngừng lại một chút, lại tiếp: - Nếu không biết cách dịch, một trăm năm cũng đừng mong nghĩ ra. Biết được cách dịch rồi, ta nói một lượt người sẽ hình dung ngay thôi.

Cô ngồi thụp xuống, nhặt lấy một hòn đá nhọn, vừa giảng giải vừa ghi:

- Sa đà lực chính là lâm chung, cung thanh; kê thức là nam tử, thương thanh; sa thức là ứng chung, giốc thanh; sa hầu gia lam là từ hoàng chung đến biến chủ thanh của thái thổ; sa lập là thái thổ, chủ thanh; bản tiệm là cô tây, vũ thanh; sĩ lực kiến là từ trọng tử đến biến cung của lâm chung, lần lượt dịch lại tự nhiên sẽ trở thành một khúc nhạc!

Nhạc Chi Dương ngây phờ ra nhìn hàng chữ trên mặt đất, mãi một lúc sau mới thở dài:

- Chả trách nhiều năm qua như vậy vẫn chưa một ai có thể phá giải bí mật của Thạch Ngự. Ấy nhưng, giải được rồi thì sao? Những thứ ghi chép trên Thạch Ngự vốn là nhạc phổ, chẳng chút can hệ gì đến võ công! Con trai của Trương Sĩ Thành chết lãng xẹt, Triệu Thế Hùng chết vô nghĩa, cả đám đạo sĩ của Huyền Thiên quán cũng nằm xuống vô ích.

- Như vậy chẳng phải càng tốt hay sao? - Chu Vi vỗ tay cười: - Võ công là đạo sát nhân, âm nhạc là cách làm người ta vui vẻ, so ra âm nhạc tốt hơn võ công cả trăm lần. Vị tiền bối Linh đạo nhân ấy ắt hẳn là một bậc thầy về âm nhạc, tiếc là ta sinh sau đẻ muộn cả trăm năm không thể gặp gỡ được ông ấy!

- Muốn gặp lão ấy cũng dễ thôi mà!

Một giọng nói chột đầu vang đến, đặc biệt chói lói trong không gian tĩnh mịch. Hai người đồng loạt bật dậy, quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Trương Thiên Ý mặt mày cười âm hiểm, lách người ra khỏi một tầng cổ thụ cao lớn, trừng mắt nhìn hai người bảo:

- Người chết đều về cõi U Minh, để ta tiễn hai người một đoạn, đến địa phủ U Minh rồi, hai người chẳng phải sẽ được gặp Linh đạo nhân ư?

Chu Vi chỉ cảm thấy tay chân lạnh cóng, lật đật rút trường kiếm ra, hét lên:

- Nhạc Chi Dương, người trốn trước đi!

Nhạc Chi Dương nhủ mày, cao giọng nói:

- Trốn cái gì mà trốn!

Nói đoạn, gãi gờ tay ra nắm chặt lấy bàn tay Chu Vi. Chu Vi liếc nhìn gã, chỉ thấy khoe môi gã ngậm cười, hoàn toàn không vương chút sợ sệt, lòng cô phút chốc vừa cảm thấy ngọt ngào vừa cảm thấy sốt ruột, hận không thể hóa thân thành thần tiên, dùng phép dịch chuyển mang gã đi xa thật xa cho rồi.

Trương Thiên Ý không cam lòng để cho Lãnh Huyền lấy được Linh Đạo Thạch Ngự, lại biết rõ Nhạc Chi Dương nói điều, Thạch Ngự tất nhiên không ở trong Tử Cẩm Thành, sớm muộn gì Lãnh Huyền cũng xuất cung đi lấy nó, vì thế hắn một mặt phao tin cho Đông Đảo Tam Tôn đến ngay kinh thành, mặt khác lần vào vùng phụ cận của Tử Cẩm Thành do thám, một khi thấy Lãnh Huyền rời khỏi cung liền lập tức gọi bồ câu đưa thư báo cho Tam Tôn, xúi

giục hai bên đánh nhau một trận, còn mình đứng nép một bên làm ngư ông đắc lợi. Hắn thấy hai người Nhạc Chi Dương nhảy khỏi lầu trà, vốn muốn một mẻ bắt gọn, thế nhưng nghĩ lại chỉ bằng tương kế tựu kế, cứ để cho bọn họ lấy được Thạch Ngư trước, sau đó mình lại ra tay tước đoạt cũng không muộn.

Nghĩ thế, hắn bèn bám theo hai người từ đằng xa cho đến khi Nhạc Chi Dương đào được Thạch Ngư ra khỏi lòng đất. Chữ viết trên Thạch Ngư, Trương Thiên Ý đã sớm xem qua từ mấy năm trước nhưng lại không hiểu hàm nghĩa bên trong, ban nãy nghe hai người nghị luận, trong lòng hắn sinh ra hiếu kỳ, liền lặng lặng đứng một bên nghe ngóng. Nghe đến đoạn Chu Vi nói ra lai lịch của mấy chữ này, trong bụng hắn thoát tiên là nóng hầm hập, sau vờ ra đó chẳng qua chỉ là một khúc nhạc lại cảm thấy nguội lạnh vô cùng, cứ lúc nóng lúc lạnh trộn lẫn như thế, cuối cùng nhịn hết nổi bèn xông ra giết người đoạt Thạch Ngư.

Trông thấy bộ dáng của hai người lúc này, Trương Thiên Ý bất chợt cười gằn:

- Hóa ra là một đôi uyên ương liền cánh, tuổi nhỏ như vậy mà cũng có tình có nghĩa. Thôi được rồi, nể chút tình nghĩa này, ta sẽ cho bọn ngươi lên đường thật sung sướng!

Chu Vi đang muốn mở miệng mắng trả, thế nhưng cổ họng khô khốc, cô chợt hắt Nhạc Chi Dương ra, tay bắt kiếm quyết, mỉm cười bày ra tư thế.

- Dịch Tinh Kiếm? - Trương Thiên Ý mặt mày đằng đằng sát khí: - Ngươi cũng là đồ đệ của Tịch Ứng Chân à? Hay lắm, lần trước ta còn chưa so tài xong với Yên Vương, hôm nay lại có thể tiếp tục rồi!

Nói đoạn hắn tuốt kiếm ra. Nhuyễn kiếm của hắn đã bỏ lại Từ Cẩm Thành, thanh kiếm này hắn vừa mới mua được, tuy không dễ sử dụng như nhuyễn kiếm nhưng để đối phó với đôi thiếu niên nam nữ này thì vẫn dư sức qua cầu.

Chu Vi từ khi luyện thành kiếm thuật đến nay chưa từng gặp được cao thủ chân chính, nhất thấy Trương Thiên Ý rút kiếm, bất giác cả người run rẩy, tinh thần căng thẳng tột độ, trong bụng niệm thầm yếu quyết của "Dịch Tinh Kiếm", trợn mắt mím môi nhìn đối thủ về như ngày đại địch.

Trương Thiên Ý kinh qua bao trận chiến, vừa quan sát thấy thần thái của Chu Vi, biết ngay cô chỉ là tay mơ vừa xuất đạo. Hắn cười thầm trong bụng, đang muốn ra tay, chợt nghe Nhạc Chi Dương hét lên:

- Từ đã!

Đưa mắt nhìn lại, thẳng thóc nọ không biết từ khi nào đã nắm sẵn một hòn đá trong tay hướng vào Linh Đạo Thạch Ngư, cao giọng quát:

- Trương Thiên Ý, ngươi muốn cá sống hay cá chết?

Cõi lòng Trương Thiên Ý chùng xuống đôi chút, hắn cười lạnh:

- Thế nào là cá sống, cá chết?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Cá sống là cá còn nguyên vẹn, cá chết chính là một hòn đá vỡ vụn, ngươi mà ra tay ta sẽ đập nát Thạch Ngư, xem như cá chết lười rách thôi!

Nghe nói đến đây, thù mới hận cũ cùng lúc trào lên trong lòng Trương Thiên Ý, hắn trợn mắt như rồng mảy đánh giọng quát:

- Tiểu súc sinh, ngươi dọa ai đấy? Chuyện bịp ta vào cung, ta còn chưa tính sổ với ngươi, hôm nay mà không xẻo thịt ngươi từng kiếm một, ta sẽ không mang họ Trương!

Nhạc Chi Dương tiện miệng tiếp lời:

- Không họ Trương thì mang họ Nhạc cũng được, ta đây đang thiếu một thằng cháu chất để bụng bô đấy!

Trương Thiên Ý giận bầm gan tím ruột, Nhạc Chi Dương thì lại không biết chết sống, tiếp tục thao thao:

- Làm cháu chất của ta thì tên cũng nên sửa lại, hai chữ Thiên Ý không hay, nghe cứ như một tên phản tặc vậy. Í, hay kêu là Vương Tài đi, vừa may mắn vừa thân thiết. Trương Thiên Ý, à không, Nhạc Vương Tài, ngươi nói như vậy có được không nào?

Gã chết đến nơi còn cả gan chế nhạo đối thủ, Trương Thiên Ý nghiêng răng nghiêng lợi, điên tiết đến mức cười gằn lên:

- Tiểu súc sinh, đoán xem kiếm đầu tiên của ta xẻo vào nơi nào của ngươi?

Nhạc Chi Dương cười khi khi:

- Đương nhiên là đầu lưỡi của ông nội nhà ngươi rồi.

Trương Thiên Ý bị gã nói toạc ra tâm tư, tạm thời không thể phản bác, đành nghiêng răng cười lạnh, chỉ nghe Nhạc Chi Dương nói tiếp:

- Sao vậy? Nhạc Vương Tài, ngươi có còn muốn Thạch Ngư hay không? Nếu muốn Thạch Ngư thì thu kiếm về rồi ngoan ngoãn chờ cho ông bà nội

nhà người một lối đi!

Chu Vi đang nóng ruột, nghe thấy câu này, chỉ cảm thấy quái quái:

- Ông nội, bà nội là ai?

Nhạc Chi Dương cười tủm tỉm:

- Ta là ông nội, còn cô đương nhiên là bà nội!

Chu Vi vừa giận vừa thẹn:

- Nói xằng, ai... ai là bà nội hử chứ!

Nhạc Chi Dương mỉm cười, giương mắt nhìn Trương Thiên Ý, bảo:

- Sao nào? Hai tính mạng đổi lấy một viên Thạch Ngự, tính ra người cũng đâu có lỗ!

Mặt mày Trương Thiên Ý tái xanh, thầm nghĩ con gái của Chu Nguyên Chương thì chẳng kể làm gì, còn cái mạng quèn của tên tiểu súc sinh nhà người thì đến cái vảy cá cũng không đáng, dạ bỗng nảy ra ý xấu bèn lên tiếng:

- Thôi được, người đưa Thạch Ngự qua đây, ta sẽ thả các người đi.

- Người lừa con nít hả?

Nhạc Chi Dương giờ hòn đá lên cao hơn:

- Đợi bọn ta rời khỏi phường hát rồi, ra đến đường lớn sẽ đưa nó lại cho người!

Gã vừa nói vừa nghĩ bụng: “Ra đường lớn rồi nói không chừng sẽ chạm mặt Lãnh Huyền, Trương Thiên Ý trông thấy lão thái giám nhất định là cấp đất bỏ chạy.”

Trương Thiên Ý xụ mặt suy nghĩ, chợt gật đầu nói:

- Được, cứ làm như vậy đi!

Nhạc Chi Dương không ngờ sự việc lại dễ dàng đến thế, một tay nhắc lấy Thạch Ngự, một tay nắm chặt hòn đá, mỉm cười bảo:

- Vậy bọn ta sẽ đi từ cổng chính, người chớ có đi theo đấy!

Trương Thiên Ý cười trừ không đáp, bất chợt hất giờ tay lên, hét vang một tiếng:

- Xem chằm!

Chu Vi trong lòng lạnh toát, theo ý thức giờ kiếm lên phòng thủ, nào ngờ Trương Thiên Ý giương đông kích tây, một cơn gió ập đến, ánh kiếm nháng lên xia thẳng vào yết hầu Nhạc Chi Dương. Chu Vi không quản thân mình, trở tay thọc ra một kiếm, dè dặt Trương Thiên Ý lại giả hờ chiêu, hất lật tay quét kiếm về phía cổ tay Nhạc Chi Dương, định bụng chém rụng cả bàn tay đang cầm Thạch Ngự của gã.

Chu Vi đặt tất cả tâm tư lên trên mũi kiếm, thấy thế không kịp nghĩ ngợi nhiều, kiếm phong cũng theo đó hạ thấp xuống, chỉ nghe một tràng "rõ ràng" vang lên, hai người nhanh chóng trao đổi liên tục sáu chiêu như gió tấp mưa sa.

Trương Thiên Ý hoàn toàn bất ngờ, hất giả vờ tung ra hai chiêu liên tiếp, vốn dĩ đã chắc cú, nào ngờ Chu Vi ra tay sau mà đến sớm, luôn luôn có thể đoán trước mà gạt đi trường kiếm của hắn. Đổi lại là trước đây, Trương Thiên Ý bỏ phòng thủ tập trung tấn công, chỉ cần vài chiêu là có thể công phá màn kiếm của Chu Vi, nhưng ngày đó hắn bị Lãnh Huyền gây thương tích, nội thương vẫn chưa lành lặn, mới múa một vòng kiếm thôi thì ngực đã đau tức âm ỉ. Hắn sợ kích động đến vết thương nên đành tung người nhảy ra, chăm chăm quan sát Chu Vi với vẻ nghi hoặc.

Chu Vi đứng tại nơi đó, cánh tay cứng đờ bất lực, trong đầu là khoảng trống mênh mông, càng không rõ sáu chiêu kiếm vừa rồi cô đã tiếp đỡ như thế nào.

Mình mảy Nhạc Chi Dương cũng toát mồ hôi lạnh, gã giận dữ quát:

- Trương Thiên Ý, người không muốn Thạch Ngự nữa hay sao?

Trương Thiên Ý hừ lạnh:

- Vừa rồi các người chẳng bảo, chữ viết trên Thạch Ngự chẳng qua chỉ là khúc nhạc thôi sao? Xì, ta cần nó để làm gì chứ?

Nhạc Chi Dương vốn nhanh trí nghĩ ra kế sách dùng Thạch Ngự để bảo toàn tính mạng trong lúc cấp bách, hoàn toàn không ngờ bên trong còn có điều

các cơ như vậy nên nhất thời ngay ra như phồng. Trương Thiên Ý điều hòa nhịp thở, lại xốc kiếm xông lên, Chu Vi thoáng ổn định lại tinh thần, nhớ đến ban nãy cô liền tiếp phá giải chiêu thức cay độc của đối phương, đủ thấy kiếm pháp mà sư phụ truyền dạy cho mình là hết sức cao minh. Nghĩ như vậy, cô cảm giác thêm phần tự tin, lại trao đổi thêm mấy chiêu, chỗ kỳ diệu trong Dịch Tinh Kiếm bắt đầu bộc lộ ra.

Hai người động tác mau lẹ, bóng kiếm xoay vòng vòng, chớp nhoáng hết như rắn mổ, mũi kiếm vừa tung đến đã vội thu về đến nỗi không kịp chạm nhau. Trương Thiên Ý càng đấu càng kinh ngạc, thầm nghĩ tương lai con bé này mà học thêm vài chiêu kiếm của Thái Hạo Cốc, luyện cho bản thân kiếm đủ công thủ thì mấy chục năm kiếm thuật của hân chẳng phải toi công rồi ư?

Trong lòng hân sốt ruột, bất chấp cả nội thương, dồn chân khí vào trong trường kiếm. Lưỡi kiếm uốn thành hình cung thất chặt lấy thân kiếm của Chu Vi, hân quát lớn một tiếng:

- Buông!

Gan bàn tay của Chu Vi đau nhói, trường kiếm theo đó vọt ra khỏi tay.

Trương Thiên Ý cựa vào nội lực thâm hậu, gạt bay trường kiếm của đối thủ. Hân ra tay không chút nương tình, ánh kiếm trong tay lại nháng lên, đâm về phía ngực Chu Vi.

Nhạc Chi Dương trông thấy thế thì hoảng hốt, vội giơ cao hòn đá rồi ném thật lực về phía Trương Thiên Ý. Trương Thiên Ý tuy không ngại nhưng cũng chẳng muốn để cho gã chơi trúng, vội vã phát chiêu quét ra, hòn đá lập tức bay vèo đi mất. Chu Vi lăn một vòng dưới đất, vừa định đứng dậy, Trương Thiên Ý đã ập đến, giơ kiếm đâm đến trước mặt cô.

- Trúng này!

Nhạc Chi Dương trong lúc nguy ngập liền ném đi cả viên Thạch Ngự trong tay mình. Trương Thiên Ý vốn định xua tay gạt đi, chợt liếc thấy Thạch Ngự, hân lập tức biến chiêu thành trào tẩm gọn lấy viên đá, lại thấy Chu Vi lật người đứng lên muốn đến nhặt lấy thanh trường kiếm rơi cách đó không xa liền cười gần một tiếng, hóa thanh kiếm thành một mũi tên phóng thẳng vào giữa lưng Chu Vi.

Mắt thấy một kiếm này sắp sửa ghim Chu Vi chặt xuống nền đất, bên người hân đột nhiên nghe gió tấp vèo vèo như có ám khí phóng đến. Trương Thiên Ý bất giác nghĩ thầm "Thằng nhóc khiến chết!" Cứ tưởng đâu Nhạc Chi Dương lại ném đá, tay phải của hân không ngừng lại, còn tay trái tùy ý chộp ra, nào ngờ vừa bắt lấy hòn đá, cảm giác mềm mềm dẻo dẻo, bên trong như có một luồng nội lực ồ ạt xuôi theo lòng bàn tay của hân mà len lỏi khắp châu thân. Trương Thiên Ý lơ là khinh địch, ngay tức khắc cả người tê dại, hân liêu xiêu nhảy sang phải, ngay cả bàn tay cầm kiếm cũng bị tác động, mũi kiếm đâm lệch đi, cắm xuống đất sát sạt người Chu Vi.

Chu Vi chỉ cảm thấy mũi kiếm sượt qua thân thể, cả người phát lạnh, lập tức không dám nghĩ ngợi nhiều, giơ ra thân pháp của sư môn, tay chân cùng lúc hoạt động, bật người xoay lượn như rồng như rắn, lúc cô uốn người đứng lên thì trường kiếm đánh rơi ban nãy cũng đã thu về trong tay. Cô giương mắt nhìn lại, Trương Thiên Ý đang đứng ở đằng xa, trừng trừng nhìn khối đất sét trong lòng bàn tay đến xuất thần. Đang độ ngạc nhiên, chợt nghe tiếng cười khúc khích cất lên, nhướn mắt nhìn kỹ, phía đầu tường có một kẻ đang đứng trên đó, áo quần lam lũ, mái đầu hoa râm, hai tay đang ôm một hòn đất sét lớn màu trắng, vừa phìu tay vừa nheo nheo cười.

- Bà bà!

Chu Vi buột miệng hô to. Hóa ra người vừa xuất hiện chính là bà lão nặn tượng đất ban nãy, lúc này bà như thoát thai hoán cốt, nét mặt rạng ngời, đồng dạng đứng nơi đầu tường cao cao hết như một cánh phượng tách bầy lẻ loi nhưng tràn đầy kiêu hãnh.

Bà lão mỉm cười ngó Chu Vi, ánh mắt lại dời sang Trương Thiên Ý:

- Thủ đoạn của túc hạ hiểm độc quá, ngay cả một đứa trẻ mà cũng không tha à?

Trương Thiên Ý trợn mày, quát lớn:

- Bà là ai, Trương mỗ làm gì cần bà chõ mũi vào hay sao?

Bà lão nhào nhào nắm đất sét trong tay, miệng cười bảo:

- Nói đúng lắm, già đây chẳng thích làm việc gì trừ việc chõ mũi vào chuyện người khác!

Dứt câu, bà chợt giơ tay lên cao, một luồng ánh sáng trắng lao thẳng đến giữa ngực của Trương Thiên Ý.

Trương Thiên Ý vừa bị ăn hành xong, biết rõ nội kinh trong đất sét quái lạ nhường nào, vì thế hân không dám đỡ trực tiếp mà nhắc kiếm hươ ra, quét trúng vào nắm đất sét đang bay đến. Chỉ nghe "choang" một tiếng, gan bàn tay của hân nóng rần, trường kiếm thiếu điều muốn tuột khỏi tay. Hân nhướn mắt lên, bà lão ấy đã rời khỏi tường đáp xuống đất, thông thả bước tới, khối đất sét trắng dẻo quánh trong tay của bà lúc dẹt lúc tròn hết như một đám bọt nhào.

Trương Thiên Ý hét lớn một tiếng, vung kiếm đâm ra. Bà lão chớp mắt mỉm cười, đôi tay chập vào trong, đất sét bỗng thay đổi hình dạng hóa thành một chiếc gậy mềm dài chừng hơn trượng, cuốn theo một trận cuồng phong quấn lên thân kiếm của Trương Thiên Ý.

Một chiêu này thật sự nằm ngoài dự đoán của Trương Thiên Ý, thế kiếm của hân đã lỡ xuất ra, lúc này lấy làm kinh hãi, lật đặt mặc cho kiếm tùy ý lao

đi. Nào ngờ đất sét giữ chặt lấy thân kiếm, bên trên còn dẫn theo luồng nội kinh triền miên của bà lão. Giữa lúc khẩn cấp, hấn chẳng có cách nào thoát được, còn đang kinh sợ thì một đầu của gậy mềm đã vụt đến hết như sấm sét. Trường kiếm của Trương Thiên Ý bị khổng chế, hấn lại chẳng tiện buông kiếm, đang ngập ngừng thì gậy mềm đã quất bộp một phát trúng vào má trái.

Một gậy này vừa nặng vừa đau, Trương Thiên Ý suýt nữa thì ngất lịm. Nhưng hấn gặp nguy không hoảng loạn, nội lực trên tay phóng ra ngoài đẩy bật luồng nội kinh triền miên kia đi, đợi cho nội kinh của đối phương rút đi khỏi lại gấp rút thu hồi vào trong cơ thể mình. Giữa lúc thu phóng ấy, hấn đã tranh thủ đoạt kiếm trở về rồi cố gắng nhảy vọt ra đằng sau, chỉ cảm thấy nửa đầu đờ đẫn mất tri giác, miệng mồm thoảng vị ngọt tanh như ngâm vật gì đó cứng cứng bên trong; hấn há miệng nhỏ toẹt, hai chiếc răng kèm theo dịch máu bầy nhầy theo đó rơi ra ngoài.

Trương Thiên Ý cảm thấy hoảng sợ, nhủ thầm nếu không nhờ thần công hộ thể, một gậy kia chắc đã đập vỡ đầu hấn rồi. Nhìn bà lão kia lần nữa, gương mặt bà ta vẫn tươi cười, gậy mềm trong tay lại hóa ra một khối đất sét trắng, tiếp tục bị vò nắn trong lòng bàn tay. Trương Thiên Ý nhớ đến tình hình ban nãy, lại quan sát dung mạo bà lão, một ý nghĩ bỗng thoảng qua trong đầu, buột miệng hỏi:

- Bà... Bà là người đến từ đằng tây à?

- Đằng tây? - Bà lão cười khanh khách nhìn hấn: - Đằng tây nào chứ?

Trương Thiên Ý nổi sùng:

- Ngoại trừ núi Côn Luân ra còn nơi nào nữa?

Bà lão liếc nhìn hấn, gật đầu xác nhận:

- Xem như ngươi cũng có chút kiến thức, Phi Ảnh Thần Kiếm của ngươi được nhà họ Vân chân truyền, ngoài ra còn có Phi Ảnh Từ Kiếm, Kính Hoa, Thủy Nguyệt, Mộng Diệp, Không Huyền, ngươi lớn từng này tuổi rồi mà sao vẫn giậm chân luân quán ở tầng thứ nhất vậy?

Trương Thiên Ý mặt mày nóng ran, hấn là đệ tử đích truyền của đạo vương Vân Hư, tiếc thay tính tình nham hiểm, lòng dạ hẹp hòi, cho nên tu vi kiếm đạo chỉ dừng ở "Kính Hoa Kiếm", phần sau khó mà tiến thêm bước nào nữa. Vì lẽ đó, hấn mới quyết tâm tìm ra Linh Đạo Thạch Ngư với mong muốn mở ra một hướng đi mới, hóa giải tình cảnh khốn cùng này.

Câu nói của bà lão đã chạm vào nỗi đau của hấn, Trương Thiên Ý then quá hóa giận, hét lên:

- Đến từ đằng tây thì đã sao? Mau khai tên họ ra, kiếm của Trương mỗ không giết kẻ vô danh!

Bà lão cười bảo:

- Ta họ Thu!

Nói xong im bặt. Trương Thiên ý hai mắt tròn trừng, thất thanh la lên:

- Bà... Bà là Địa Mẫu Thu Đào!

Bà lão gật gù:

- Không ngờ còn có kẻ nhớ đến tên của ta!

Trương Thiên Ý cảm thấy hết sức bối rối, người này là chủ nhân một Bộ, nếu hấn không bị thương có lẽ còn miễn may ứng phó được chút đỉnh, giờ đây nội thương chưa lành, đánh tiếp thì rõ là nguy hiểm khôn lường. Nhưng cung đã lên giàn không thể không bắn, hấn nghiêng rãnh bỏ Thạch Ngư vào trong chéo áo, giương kiếm lên cười khanh khách:

- Đồng Đào Trương Thiên Ý xin thỉnh giáo cao chiêu của Địa Mẫu!

Thu Đào để lộ tên tuổi cốt muốn cho hấn biết khó mà lui, nào ngờ kẻ này tính tình ngu dốt, cố chấp đến cùng, bà ngán ngẩm thở dài:

- Nói hay lắm!

Trương Thiên Ý bày ra kiếm quyết, bất động không ra tay; Thu Đào thì chỉ lo vắn về hòn đất sét, chẳng thèm liếc mắt đến hấn. Nhạc Chi Dương và Chu Vi đứng xem một bên, trông ngực cả hai đều đập thình thịch. Nhạc Chi Dương giật giật ống tay áo Chu Vi, ra hiệu nên thừa cơ đào tẩu, Chu Vi lại lắc đầu, siết chặt trường kiếm đứng yên không nhúc nhích. Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ rồi chột đoán ra, Thu Đào vì hai người mà lộ diện, nếu chuồn đi như vậy chẳng phải là không có tí nghĩa khí nào ư? Nhưng nói đi nói lại, kiếm thuật của Chu Vi không tầm thường còn có thể trợ giúp được một tay, bản thân gã cứ đứng đực ra ở đây thì quả là một tấm bia hứng kiếm lý tưởng.

Gã từng chính mắt trông thấy Trương Thiên Ý giết người, vì vậy đối với kẻ này hết sức ái ngại, thêm vào việc trở lại cái nơi rừng rợn thế này, nghĩ đến cảnh người chết la liệt ở đây, nhất định sẽ lẫn khuất không ít oan hồn lệ quỷ. Nghĩ thế, sống lưng gã trở nên lạnh toát, bèn đưa mắt dáo dạt dòm xung quanh nhưng không gian vẫn một mực im lìm vắng vẻ, nhờ đó bụng dạ gã mới dần vững tâm hơn, thầm nghĩ mọi người nơi đây đều bị tên quỷ đòi nợ kia tàn sát, nếu thật sự có ma quỷ quấy phá thì cũng nên đi tìm Trương Thiên Ý mà báo oán, canh ngay lúc hấn giao thủ, đẩy lệch đi mũi kiếm của hấn, bắt hấn ăn no đòn mà chẳng thể nào chống cự lại.

Đang rửa xả trong đầu, gã chợt nghe Trương Thiên Ý khẽ hừ một tiếng, trường kiếm xuyên qua không khí đâm ra loác xoác sáu kiếm. Thu Đào chưa buồn ngẩng đầu lên, thân thể như hoa mềm liễu yếu, ung dung tránh khỏi lưỡi kiếm, eo lưng mềm mại, bước chân uyển chuyển, căn bản là không giống như một bà lão đã ngoài năm chục tuổi. Mớ đất sét trong tay lại lặng lẽ biến hóa thành một chiếc gậy mềm tựa như rắn thần, lúc tấn công thoát đầu thoát đuôi luân phiên ứng đối, chốc chốc lại ra đòn bất ngờ. Lúc thì đầu gậy chậm rãi, rụt rè không tấn công, đuôi gậy lại như sấm giáng chớp giật, nhanh đến mức không trông rõ hình dáng; lúc thì đuôi gậy thụ động như một chú rắn con biếng nhác rụt rè, nhưng đầu gậy thì lại bùng bùng sôi sục, duỗi ra nhanh như chớp. Trương Thiên Ý hết sức e sợ luồng kinh lực ồm ồm trên đất sét, trường kiếm vừa đâm đến liền rút đi không dám va chạm cùng chiếc gậy mềm ấy.

Bà lão từng bước một dồn ép Trương Thiên Ý, chân khí dồn vào trong đất sét, khối đất ấy càng lúc càng phình ra, thoáng chốc hóa thành một cây thương ngắn màu trắng, thoáng sau lại biến ra một thanh nhuyễn kiếm phủ sương. Trương Thiên Ý thấy bà lão giờ ra kiếm pháp, trong bụng cười thầm, trộm nghĩ bà già đúng là múa rìu qua mắt thợ, đâm đầu kiếm với mình chẳng khác nào chuốc nhục vào thân. Hắn đang tập trung hóa giải kiếm pháp, thỉnh linh nhuyễn kiếm hóa dài, biến thành một quả chùy to cỡ trái dưa hấu bay xẹt đến, kéo theo sau là một chuỗi xích dài ngoằn. Lại ở chỗ sợi xích bằng đất ấy liền lặc mềm dai hết như bên trong có luồng vào một cọng dây thừng vậy.

Biến hóa hết sức đột ngột, Trương Thiên Ý ứng phó không kịp, quả chùy đất đã bay vòng trở lại quét mạnh vào sống lưng của hắn. Trương Thiên Ý chỉ cảm thấy một con đau thấu buốt qua ngực, ngum máu tươi chực tràn lên nơi cổ họng. Hắn cố gắng nhẫn nhịn, hươ kiếm chặt về phía sợi thừng đất, ngờ đầu đất sét co lại cực nhanh, lưỡi kiếm lướt sượt qua chỉ cắt được một mảnh to cỡ bàn tay. Hắn trở mắt nhìn theo, khối đất sét rút về trong tay của bà lão bỗng hóa thành một cây gậy mềm hình đuôi hổ, nửa nhanh nửa chậm đập bổ lên đầu hắn.

Trương Thiên Ý cố sức nhảy đi, nhưng chỉ kịp tránh phần đầu, bả vai không thoát được liền ăn trúng một gậy, tức thì đau đến thấu xương cốt. Trương Thiên Ý lần này hết chịu nổi, một bún máu tươi phun vèo ra khỏi miệng. Thu Đào thấy hắn ới máu thì khẽ ngảy ra rồi kêu lên:

- Ôi chao, nhà người bị thương à?

Trương Thiên Ý thầm nghĩ nếu còn nán nã lại thì hôm nay khó mà toàn mạng, trong lúc khẩn cấp bèn vùng tay lên, Dạ Vũ Thần Châm liền xuất hiện trên đầu ngón tay. Sau trận chiến ở Từ Cẩm Thành, số kim châm của hắn còn lại không nhiều, vì vậy nếu không phải cùng cực bất đắc dĩ thì hắn nhất quyết không dễ dàng tung ra, bằng không thì Chu Vi và Nhạc Chi Dương sớm đã trúng phải độc thủ của hắn. Lúc này đây, tính mạng của hắn bị đe dọa, trường kiếm nơi tay phải chớp lên, Thu Đào định vùng gậy ngăn cản, bất chợt tay trái Trương Thiên Ý giơ cao, kim châm hóa thành một màn mưa bắn vèo vèo về phía đối thủ.

Chu Vi đứng bên trông thấy thế, trái tim muốn tọt lên khỏi cổ họng. Nói thì chậm, khi ấy sự việc diễn ra rất nhanh, đất sét trong tay Thu Đào biến hóa, ngay lập tức nở ra thành một tấm khiên hình dạng như bánh đa, kim châm bắn lúu chiu vào trong tấm khiên ấy đều bị đất sét nhốt chặt lại.

Trương Thiên Ý cũng không trông mong gì đắc thủ, vì thế hắn vừa bắn châm xong thân thể vội rút về sau, chớp mắt đã xông đến bên Chu Vi. Chu Vi chỉ lo đề ý an nguy của Thu Đào, vốn dĩ quên mất cảnh giới cho bản thân. Lúc này Trương Thiên Ý tiến sát đến gần, cô mới giật mình nhận ra, mắt thấy ánh kiếm ập vào mặt, theo ý thức liền nhảy về sau, hai chân còn chưa đứng vững chợt nghe tiếng kêu thảng thốt phát ra từ phía Nhạc Chi Dương.

Chu Vi nghe tiếng kêu ấy thì rung bắn người, mặt cắt không còn hột máu. Cô đưa mắt nhìn sang, Nhạc Chi Dương đang bị Trương Thiên Ý bóp chặt lấy cổ rồi xách lên khiến cho hai mắt gã trợn trừng, lưỡi thè ra ngoài.

Hóa ra Trương Thiên Ý đâm kiếm về phía Chu Vi cũng là hư chiêu, trước sau hắn tung ra hai chiêu giả liên tục cốt chỉ muốn bắt cho bằng được Nhạc Chi Dương, đơn giản là vì trong ba người ấy, Nhạc Chi Dương là kẻ dễ đối phó nhất, cho nên trước tiên hắn ép cho Thu Đào dừng khiêng phòng thủ, sau đó chữa kiếm bức lùi Chu Vi, cô vừa lui đi thì Nhạc Chi Dương sẽ tức khắc bị cô lập, Trương Thiên Ý nhẹ nhàng vùng tay chớp ra liền tóm ngay được gã.

Thu Đào rút tấm khiên đất về rồi biến ra gậy mềm như trước, nội kinh vừa truyền đến, kim châm lần lượt bị dồn lên đầu gậy, từng mũi nhọn tua tủa đâm ra ngoài trở thành một thanh lang nha bổng mềm mại. Nhưng cho dù có vũ khí lợi hại trong tay, Thu Đào vẫn hết sức ngạp ngừng, ánh mắt lấp lánh chăm chú nhìn Trương Thiên Ý. Chu Vi thì mặt mày xám ngoét, thân hình lão đạo như chỉ cần chạm nhẹ vào thôi cũng có thể ngã quỵ.

- Địa Mẫu thần thông, Trương mỗ đã bội phục rồi! - Trương Thiên Ý ho khan hai tiếng, khoe miệng lại ứa ra dòng máu: - Theo như ta biết, quý Bộ lấy từ bi làm chủ trương, nhất định không lạm sát người vô tội, Địa Mẫu nương nương thân lại là chủ của một Bộ thiết nghĩ cũng sẽ không ngoại lệ đâu nhỉ!

Thu Đào nhú mày không đáp, Trương Thiên Ý vừa nói vừa rút lui, dần dần đã tiến sát đến bên góc tường. Chu Vi cũng không còn kiên nhẫn nữa, cô tung người xông đến, gươm kiếm muốn đâm ra. Trương Thiên Ý mỉm cười, nắm lấy lưng áo Nhạc Chi Dương giờ trái lắc phải, bất kể Chu Vi xuất kiếm thế nào, mũi kiếm cũng đều chĩa vào người thiếu niên. Chu Vi vừa đâm kiếm đến lại gấp rút thu về, lòng dạ càng thêm quỳnh quáng, vành mắt dần dần đỏ lựng, nhưng cô nhất quyết không chịu bỏ cuộc, chỉ đành cắn chặt răng liều mạng xuất kiếm, mong muốn tìm ra sơ hở để mà đâm trúng Trương Thiên Ý ở đằng sau.

Đôi tay của Trương Thiên Ý chuyển động nhưng hai mắt thì không hề chớp, trước sau vẫn ngó lom lom Thu Đào. Bỗng thấy lão bà ấy như có tâm tư, khối đất sét trong tay dần dần rũ xuống rồi đặt sát mặt đất. Trương Thiên Ý trong lòng chợt dạ, bất ngờ bước lùi về sau, bật người nhảy lên cao, trường kiếm đâm xuyên vào vách tường, thân thể đột ngột phóng vọt lên. Cũng trong khoảnh khắc ấy, tại mặt đất nơi hắn vừa đứng, đất sét chợt dùn lên hết như rỗng rần uốn lượn, men dần đến tận góc tường, một vết nứt chẳng rõ từ đâu thuận theo vách xẻ dọc lên đến đầu tường. Lúc này, Trương Thiên Ý vừa nhún người lên cao, thoáng cái đã vượt qua bờ tường rồi rơi tọt vào con hẻm ở đằng sau.

"Chu Lưu Thổ Kinh" của Thu Đào có thể theo đất sét mà chuyển phát, vốn muốn ra tay bất ngờ để khống chế đối phương từ bên dưới lòng đất, ngờ đâu Trương Thiên Ý hết sức lanh lẹ, không đợi cho kinh lực ập đến đã vượt tường bỏ trốn ngay lập tức. Thu Đào dùng "Khôn Nguyên" tấn công từ xa nên chẳng có cách nào đuổi theo kịp, trong lòng vô cùng rầu rĩ.

Chu Vi giậm chân một cái, nhảy vọt lên đầu tường, chỉ thấy ngõ nhỏ sâu hun hút, chẳng rõ Trương Thiên Ý đã đi về phương nào. Cô vội vã rời khỏi con

hêm, chạy đến trước miếu Phu Tử, ngoảnh đầu nhìn bốn phía chỉ thấy nam thanh nữ tú quần là áo lượt dập dờn trên đường, nhưng ngóng mãi vẫn chẳng thấy bóng dáng Nhạc Chi Dương nơi đâu.

Chu Vi sống mũi cay cay, nước mắt giàn dụa, cô xông vào giữa đoàn người xô trái dạt phải, thảng thốt gọi to ba chữ "Nhạc Chi Dương" như phát cuồng. Hiềm nỗi cô mặc trang phục đàn ông, giọng nói hết sức quyến rũ, khiến cho người đi đường nghe thấy không khỏi ghé mắt dõi theo.

Chu Vi chạy đến bờ sông Tần Hoài thì mặt mày đã đầm lệ, dòng nước xào xạt nơi xa hắt bóng vô số đình đài lầu gác trên mặt sông; thuyền bè ngược xuôi mỗi lúc một nhiều, chốc chốc lại vọng đến tiếng đàn tiếng sáo. Nghe thấy tiếng sáo, Chu Vi run bắn cả người, khẩn thiết nhìn về phía đám thuyền bè ấy, cô biết rõ người thổi sáo chẳng phải là Nhạc Chi Dương nhưng trong đáy lòng cô lại luôn mong mỗi điều kì tích xảy đến. Cô thét gọi về phía đám thuyền bè, tiếng kêu thê lương thảm thiết, dọa cho đám kỹ nữ và khách làng chơi trong các con thuyền ấy lần lượt ló đầu nhìn ra.

Chu Vi tuyệt vọng cùng cực, hai chân mềm nhũn, ngã gục xuống bên Tần Hoài. Nghĩ đến lần này Nhạc Chi Dương lãnh ít dữ nhiều, cô vừa thẹn vừa hận, hận không thể chết quách đi cho xong. Thiếu nữ hai tay bưng mặt, không ngừng nghẹn ngào khóc nức. Đang lúc thôn thức, có ai đó bỗng vỗ lên đầu vai của cô, cô vội nhay lên là lớn:

- Nhạc Chi Dương..

Đến khi nhìn rõ lại, Lãnh Huyền nửa người đầm đìa máu, đang đứng đực ra ở đằng sau cô.

- Lãnh công công! - Trong lòng nhen nhóm lên một tia hy vọng, Chu Vi nắm chặt lấy lão hét lên: - Ông mau đi cứu Nhạc Chi Dương đi... Chàng... Chàng bị Trương Thiên Ý bắt đi mất rồi..

Nói chưa dứt lời, cổ tay Chu Vi chợt bị siết mạnh, Lãnh Huyền bấu lấy mạch môn của cô, trầm giọng giục:

- Mau trở về cung kẻo không kịp!

Chu Vi vừa ngạc nhiên vừa giận dữ, giấy nẩy hét lên:

- Lãnh công công, ta không về đâu, Nhạc Chi Dương chàng..

Một luồng khí lạnh tuôn ra từ lòng bàn tay Lãnh Huyền, nửa thân người của Chu Vi mềm oặt, không tự chủ được đành buông xuôi theo lão đi về phía trước. Thiếu nữ ngoảnh đầu trông lại, bờ sông Tần Hoài đã trở nên nhòa nhạt, trời và đất nhuộm màu thê lương, cùng lúc đó hai mắt cô tối sầm đi rồi chìm vào vô thức.

Trương Thiên Ý chạy suốt một đoạn đường bỗng cảm thấy có người đang bám đuôi, quay đầu nhìn lại, bóng hình Thu Đào cứ thoát ần thoát hiện ở đằng sau. Trương Thiên Ý nghĩ ra một cách, cố tình chọn những nơi tường cao nhà lớn mà bỏ chạy. "Long Độn Thuật" của hắn chuyên về bay nhảy, lại thêm móc sắt trợ lực, võ công Thu Đào dẫu cao hơn hắn một bậc thì khinh công so ra vẫn kém đôi phần, lại thêm thiếu hần móc sắt, chưa hết thời gian một tuần trà bà đã bị bỏ tít lại phía sau.

Nhạc Chi Dương bị chế ngự huyết đạo, miệng không thể nói, tay không thể cử động, mắt thấy những dải phông hai bên cứ trôi qua vùn vụt, núi xanh sông biếc cứ liên tiếp hiện ra, đường đi càng lúc càng hoang sơ vắng vẻ. Nhạc Chi Dương xác định xung quanh, đột nhiên nhận ra Trương Thiên Ý đã rời khỏi kinh thành mà chạy thẳng đến vùng ngoại ô Trương Sơn. (TG chú: nay thuộc Từ Kim Sơn, Nam Kinh)

Đến Trương Sơn, đi hết một đoạn đường núi, trông thấy một ngôi miếu nhỏ, Trương Thiên Ý bèn quay đầu lại quan sát kỹ càng, sau khi xác định là không có người bám theo mới tiến vào cửa miếu rồi quăng phịch Nhạc Chi Dương xuống đất, báo hại gáy của gã nện lên nền sân đau điếng.

Kêu lên một tiếng mới nhận ra huyết đạo đã được giải, gã vội ngồi bật dậy, phát giác tòa miếu này sớm đã bị bỏ hoang, tượng đá nằm lán lóc trên sân cũng chẳng rõ là thờ phụng thần thánh phương nào. Phía trước mái hiên có một vại nước to, vành mép đã sứt mẻ, bên trong chứa hơn nửa vại nước mưa.

Trương Thiên Ý không thèm ngó ngang gì đến gã mà chỉ lo xếp bằng ngồi im, nhắm mắt điều tức. Nhạc Chi Dương cố nín thở, rón rón rên định bước ra khỏi cổng lớn, ngờ đầu khớp gối bỗng nhói lên một cái, chân trái liền mất đi cảm giác. Gã ngã quỵ xuống đất, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một viên đất to cỡ móng tay đã bắn trúng vào yếu huyết sau đầu gối của gã.

Trương Thiên Ý ngồi ở nơi đó, sắc mặt vàng vọt tái mét, quần áo tả tơi như giấy, đôi mắt khép hờ hờ, nét mặt như cười như không, cái nét quý quyết chết chóc ấy làm gã liên tưởng tới loài quỷ vô thường trong miếu Thành Hoàng. Nhạc Chi Dương không dám manh động, nửa ngồi nửa quỳ, mồ hôi tuôn ướt đầm, cái cảm giác quỳ gối chờ chết này thật sự còn khó chịu hơn bất cứ hình phạt nào trên đời.

Gã cứ nửa ngồi nửa quỳ như thế giảng dạy cũng hết bản một nén nhang, Nhạc Chi Dương thấy hắn ta không nhúc nhích, can đảm lại nổi lên, bèn chống tay xuống đất định bò lê ra ngoài, chợt nghe người phía sau cười gằn:

- Tiểu súc sinh, nguoi mà có thể trườn ra khỏi cửa được thì ta sẽ tha mạng cho nguoi, thấy thế nào?

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Trương Thiên Ý đang mở to mắt ngó gã, nhe răng cười lạnh. Nhạc Chi Dương chẳng còn cách nào khác, đành ngồi lại xuống đất.

Trương Thiên Ý liếc mắt nhìn trần miếu, bỗng cất tiếng:

- Tiểu súc sinh, thương tật trên người ta đều do một tay người ban cho, người đã biết tội hay chưa?

Nhạc Chi Dương ổn định tinh thần, miễn cưỡng nở nụ cười giả lả:

- Trương tiên sinh phước lớn mạng lớn, bị thương có chút tẹo thì nhằm nhò gì?

Trương Thiên Ý liếc mắt nhìn gã, cười lạnh:

- Sao, người sợ rồi à?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Cũng không hẳn là sợ, Trương tiên sinh là đại cao thủ của Đông Đảo, còn ta chỉ là một kẻ lưu manh ở bến Tần Hoài. Người có giết ta thì cũng chẳng về vang gì, ngược lại còn làm bẩn tay mình, rước thêm nhục vào thân. Còn nếu không giết ta, ta nhất định sẽ đi khắp nơi tuyên dương người, nói người lòng dạ quảng đại từ bi!

Trương Thiên Ý thấy gã chết đến nơi rồi mà còn dám liều mạng nói ba xàm ba lạp, bất giác bật cười:

- Tiểu súc sinh, người tăng bốc nhằm người rồi, bốn chữ "quảng đại từ bi" với Trương mỗ trước nay không hề có duyên!

Nhạc Chi Dương nghe vậy thì nổi tính ương ngạnh, lớn giọng bảo:

- Nếu đã như thế, giết thì cứ giết, nói nhiều làm gì!

Trương Thiên Ý hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ thằng nhóc này ba lần bảy lượt gạt mình, nếu không mang nó ra lột da xẻo thịt thì thật khó mà tiêu được mối hận trong lòng. Chỉ là "Xài vật xài hết mức, dùng người dùng hết sức", trước tiên dọa cho nó sợ để nó giúp mình làm xong công việc, sau đó sẽ tính sổ với nó cũng chưa muộn. Suy tính đến đây, hắn cười bảo:

- Tiểu súc sinh, ta có một việc nhờ người, nếu làm tốt ta sẽ miễn cho người tội chết, thậm chí còn rút thần châm trong người của người ra. Còn nếu làm tầm bậy, hừ, người tự mình hiểu rõ!

Nhạc Chi Dương vốn định nhìn mình sẽ chết chắc, chợt nghe thấy một cơ hội sống liền nhún cười:

- Việc gì vậy, nói ra nghe nào?

Trương Thiên Ý lặng im một lúc, đoạn lúi ra Linh Đạo Thạch Ngư. Hắn xa cách Thạch Ngư đã nhiều năm tháng, giờ phút này cầm lại trong tay, cõi lòng không khỏi bồi hồi kích động, miệng bật ho sù sù, nhiệt huyết cũng sôi sục trào dâng. Hắn không muốn tỏ ra yếu đuối trước mặt người khác bèn cố nuốt lại ngụm máu loãng, rít giọng hỏi:

- Dòng chữ ghi trên vảy cá này thật sự là nhạc phổ à?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Hình như là vậy!

Trương Thiên Ý phát câu:

- Cái gì mà hình như?

- Hân phổ Quy Từ ta có thấy bao giờ đâu à. - Nhạc Chi Dương vừa ngẫm nghĩ vừa nói: - Phải dịch văn tự ghi trên Thạch Ngư sang chính âm của Trung Hoa, sau đó thổi lên một lượt mới xác định được.

Trương Thiên Ý trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, trong lòng không khỏi nghi hoặc: "Thằng nhóc này quý quyết gian xảo, ngoài mặt thì nói là phiên dịch nhạc phổ, biết đâu chừng là đang kéo dài thời gian? Thu Đào bị ta cắt đuôi, nhất định là rất mất mặt, hẳn giờ này bà đang sục sạo ở khắp nơi. Hồi nãy thì sức chạy, ta đã dốc hết lực rồi, giờ đây trọng thương yếu ớt, lỡ như gặp lại thì chẳng những tính mạng khó giữ mà Thạch Ngư cũng sẽ rơi vào tay bà mất..." Hắn nghĩ đi nghĩ lại, trong bụng hết sức mâu thuẫn. Nhạc Chi Dương thấy vẻ mặt của hắn biến chuyển cũng hồi hộp lo lắng vô cùng, chỉ sợ hắn nổi cơn thay đổi chủ ý thì toi.

Trương Thiên Ý suy nghĩ một lúc chợt bảo:

- Được, tiểu súc sinh, người phiên dịch nhạc phổ đi, hạn cho nhà người trong một khắc(*) phải dịch xong, ló qua một phút ta chặt một ngón tay, chặt hết hai bàn tay thì sang hai chân, tay chân xong hết sẽ đến phiên cái đầu của người!

(ND chú: 1 khắc cỡ mười lăm phút hiện nay)

Nhạc Chi Dương mặt mày tái mét, cười gượng:

- Ngươi tính giờ bằng cách nào chứ?

Trương Thiên Ý hừ một tiếng, rút ra một cái đồng hồ cát nhỏ, bảo:

- Cát chảy hết là nửa khắc đồng hồ!

Nhạc Chi Dương nhin không được bật kêu ca:

- Sao cát chảy nhanh dữ vậy?

Trương Thiên Ý lạnh lùng thốt:

- Xem như nhà ngươi xui xẻo!

Nhạc Chi Dương lâu lâu:

- Thật không công bằng mà...

Trương Thiên Ý hằm hừ, một tay ném Thạch Ngư đi, một tay lật úp đồng hồ cát, cát vàng rào rào trút xuống như bay.

Nhạc Chi Dương giật mình, vội vã chụp lấy Thạch Ngư, nỗ lực nhận diện văn tự ghi bên trên thân cá. Gã có trí nhớ hơn người, giai điệu nào nghe thoáng qua cũng đều thôi được, nhạc phổ nhìn lướt sơ đều ghi nhớ kỹ, cho dù Hán phổ Quy Từ có khó nhìn đến đâu, Chu Vi vừa giảng qua một lượt gã đã khắc ghi trong lòng. Bảy điệu của Quy Từ đối ứng với bảy điệu cung thương của Trung Hoa, phiên dịch thì không khó mấy, cái khó chính là Thạch Ngư không được rõ ràng đâu ra đấy như trang giấy, phải bắt đầu từ đâu trên thân cá chỉ chút văn tự chính là một vấn đề nan giải.

Ngó nghiêng một hồi, ánh mắt Nhạc Chi Dương tập trung vào phần trên hai mắt cá, thầm nghĩ Thạch Ngư có đầu có đuôi, Linh đạo nhân khắc ghi nhạc phổ chắc cũng theo thứ tự đầu trước đuôi sau, trên đầu cá ngoại trừ đôi mắt ra, ở nơi khác không hề có văn tự, như vậy ký tự đầu tiên trong nhạc phổ này phải bắt đầu từ đôi mắt. Tuy nhiên, cá có đến hai con mắt, nên bắt đầu ở mắt trái hay mắt phải đây? Mắt trái có khắc một chữ "Sa" có lẽ là chữ đầu của "Sa thức", mắt phải có khắc một chữ "Kê", có lẽ là chữ đầu của "Kê thức". Trong hai chữ trên nhất định phải chọn ra một!

Vàng trán Nhạc Chi Dương mướt mắt mồ hôi, gã ngẩng đầu nhìn sang, mới có tí chút thời gian thôi mà cát đã chảy hết một phần tư, còn gã thì vẫn chưa dịch xong nổi một chữ. Thế chảy của dòng cát ấy vùn vụt như tên, từng mũi một găm vào trong trái tim gã. Nhạc Chi Dương xóc lại tinh thần, chợt nảy ra một ý: tạm thời không để ý bên trái bên phải nữa, trước tiên cứ dịch nhạc phổ bên mắt trái, kế đó dịch đến nhạc phổ bên phải rồi đem kết hợp cả hai lại, xem xem bắt đầu từ bên nào sẽ nghe thanh thoát êm tai hơn.

Nghĩ rồi gã lập tức rút thanh Không Bích xuống, vạch lên mặt đất bản dịch chính âm của Trung Hoa. Vây trên Thạch Ngư đan liền san sát, chữ viết rất nhiều, nhưng một đường thông thì xuôi trăm nẻo, lúc Nhạc Chi Dương dịch ra nhạc phổ nơi mắt trái thì cát mới chảy hơn một nửa, dịch xong nhạc phổ bên mắt phải, dòng cát vẫn chưa chảy xong. Nhạc Chi Dương thở phào một hơi, trong đầu nhằm dò giai điệu vừa dịch, nhưng bất kể là lấy "Sa thức" làm khởi đầu hay đem "Kê thức" lên trước thì khúc nhạc này đều không hợp lý chút nào. Nếu lấy "Sa thức" làm khởi đầu, cùng lắm tiết tấu sẽ trở nên kỳ quái mà thôi, nhưng nếu đem "Kê thức" lên trước tiên, đoạn kết hợp cùng nhau thật sự là trật khớp. Nếu lấy tiêu chuẩn của một khúc nhạc ra bình luận, thì khúc trước cùng lắm chỉ nghe phò và lạ, còn khúc sau thật sự là loạn điệu sai cung, hoàn toàn không phù hợp nhạc lý trong âm nhạc.

Đang ngẩn ngừ, Trương Thiên Ý chợt bảo:

- Hết giờ rồi!

Nhạc Chi Dương nghe tiếng bật dậy, hét lên:

- Ta dịch ra rồi!

Trương Thiên Ý hí mắt nhìn gã, lạnh lùng giục:

- Được lắm, thôi lên nghe nào!

Trái tim Nhạc Chi Dương đập loạn xạ ngẫu, gã quét mắt xuống bản dịch trên nền đất, hít sâu vào một hơi, thổi lên một khúc nhạc bắt đầu bằng "Sa thức".

Khúc nhạc vô cùng khó thổi, lắm đoạn khi nói khi chặt cứ lặp đi lặp lại. Nhạc Chi Dương một hơi chẳng thể thổi hết, phải qua mấy lần đổi hơi mới có thể ngắt nghỉ tấu xong, chưa kể bên trong lại trúc trắc vô cùng, lỡ mà bất cẩn thì điệu cung sẽ trở thành biến cung, điệu trung sẽ hóa thành biến trung. Nhạc Chi Dương thổi ra một khúc nhạc như vậy, quả là vừa thẹn vừa tui, hận không thể tìm một cái lỗ chui trốn cho rồi.

Gã một bên thổi sáo, một bên trộm quan sát sắc mặt Trương Thiên Ý. Kẻ nọ ngồi yên vững vàng, vẻ mặt tằm tối không trông thấu. Đến khi Nhạc Chi Dương thổi dứt, Trương Thiên Ý trầm ngâm hồi lâu, bất chợt hỏi:

- Xong rồi à?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Xong rồi!

- Nghe như rầm! - Trương Thiên Ý nhe răng cười lạnh: - Đây là cái thứ dở ương gì thế? Vừa khó nghe vừa vô dụng, hoặc là người đã phiên dịch sai, hoặc là người đang giả trò gạt người. Hừ, mau ngoan ngoãn đưa tay qua đây, ta tiện sạch bàn tay của nhà người trước!

Nhạc Chi Dương mặt mày rầu rĩ thốt:

- Chặt đứt ngón tay rồi thì chẳng thổi sáo được nữa đâu.

Trương Thiên Ý thấy gã còn có gan đòi co mặc cả, lửa giận trong lòng càng bốc cao:

- Mặc xác nhà người, ta đếm ba tiếng, người mà không qua ta sẽ tự đến!

Nhạc Chi Dương thầm cảm thấy tuyệt vọng, trong bụng lăm răm khăn vải một lượt liệt tở liệt tông của Linh đạo nhân, ngoài miệng thì nói:

- Trương tiên sinh đừng gấp, khúc nhạc này có hai cách thổi, vừa rồi chỉ là cách đầu tiên, tiếp theo đây là cách thứ hai...

Trương Thiên Ý nổi sùng:

- Bớt những cuội đi, mau qua đây chịu tội...

Nhạc Chi Dương thở dài:

- Trương tiên sinh, một khúc nhạc thôi đâu có tốn bao nhiêu thời gian, hãy dè, khúc nhạc này mà vô dụng nữa thì ngài chém đầu ta cũng được mà!

Trương Thiên Ý thấy gã tràn trề tự tin, trong lòng thầm sinh nghi: “Thằng nhóc này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, lẽ nào vừa nãy nó có tình giấu giếm? Như nó vừa nói, chặt đứt mười ngón tay rồi sẽ không thổi sáo được nữa, nên chi bằng ta nghe thử thêm một lần này xem nó còn bày ra được trò gì.”

Nghĩ đến đây, hấn lạnh lùng bảo:

- Thôi được, lần này mà không xong thì ta sẽ lấy mạng của người!

Lòng bàn tay Nhạc Chi Dương rịn ướt mồ hôi, trong bụng hoàn toàn chẳng có chút tự tin nào, khúc nhạc sau còn ít hơn cả khúc nhạc đầu, có điều thổi hết bài tóm lại cũng có thể kéo dài đôi chút thời gian, chỉ mong sao ơn trên phù hộ cho tiểu công chúa và lão thái bà đến kịp lúc.

Gã nghiêng rặng, vất sáo lên môi định thổi bầy bọ một khúc, nhưng nghĩ thầm nếu như thổi theo nhạc phổ , đến lúc vạn bất đắc dĩ còn có thể để cho Trương Thiên Ý so từng chữ đối chiếu để chứng minh gã không giả bộ, còn nếu cứ thổi bừa lung tung thì khi ấy có trăm cái miệng cũng không biện bạch nổi.

Chẳng còn cách nào khác, gã đành phải thôi y theo nhạc phổ. Hai khúc nhạc này phần trước phần sau cơ bản là giống nhau, chỉ là nửa sau của khúc nhạc nếu đem gắn vào phần trước, thay đổi đi trật tự, giai điệu kết hợp đều sẽ xảy ra biến hóa, nốt cao sẽ thành nốt thấp, nốt thấp vọt lên thành nốt cao, tựa như có một nguồn sức mạnh nào đó vây chặt lấy ngọn sáo khiến cho người ta không thể điều khiển theo ý mình muốn. Tài nghệ sáo của Nhạc Chi Dương không hề tầm thường nhưng lúc này gã cũng phải thổi đến mức đỏ mặt tía tai, dốc cả sức lực ra để vận dụng.

Trương Thiên Ý nghe mà nhú mày liên tục, con thịnh nộ ngày thêm tích tụ trong lồng ngực, hấn ngấm ngấm siết chặt chuỗi kiếm, chỉ đợi cho Nhạc Chi Dương thổi hết là tặng gã một nhát xuyên tim.

Khúc nhạc thổi đến phân nửa, Trương Thiên Ý chợt cảm thấy trong lòng nhộn nhạo, khí huyết như mất kiểm soát, bị tiếng sáo dẫn dắt làm cho chảy dọc ngang tán loạn khắp cơ thể. Hấn giật mình, vội vàng vận công trấn áp khí huyết, đang tính quát dừng thổi thì đột nhiên trong miếu vang lên những tiếng động rền rền. Trương Thiên Ý nhìn quanh nhìn quất chẳng thấy một ai, tập trung nghe kỹ bỗng nhận ra thanh âm ấy vọng đến từ chính viên Thạch Ngư nọ.

Trương Thiên Ý mừng như điên, không ngờ trong Thạch Ngư quả nhiên có ẩn chứa điều thần kỳ. Chìa khóa mấu chốt của vấn đề chính là nhạc phổ trên Thạch Ngư. Nghĩ đến đây, hấn bỏ qua ý định cắt ngang Nhạc Chi Dương, thế nhưng tiếng sáo tựa thủy triều cứ xô dồn vào tai hấn, khiến cho máu huyết trong người hấn nhộn nhạo cả lên, nội thương trước đây mắc phải đều bị khơi lại, ngũ tạng lục phủ đau đớn nóng rát như bị hành hạ trên vạc dầu.

Cảm giác này thật quái lạ làm sao, Trương Thiên Ý trước sau vô cùng khó xử, một mặt sợ ngắt ngang tiếng sáo không thể phá giải được bí ẩn trên Thạch Ngư, mà để mặc cho tiếng sáo véo von thì thể nào khí huyết của hấn cũng rối loạn, nội thương càng thêm trở nặng. Nhưng võ công của Linh đạo nhân có sức hấp dẫn quá lớn, Trương Thiên Ý khổ luyện biết bao năm, võ công tại Đông Đảo cùng lắm chỉ xếp vào loại làng nhàng hạng hai , muốn tăng tiến thêm một bậc đúng là khó như lên trời, nếu có thể học được võ công của Linh đạo nhân nói không chừng có thể tháo bỏ những rào cản bó buộc mà đạt đến một trình độ hoàn toàn mới.

Tiếng rền rền ngày một gấp gấp, Thạch Ngư cộng hưởng cùng tiếng sáo, lúc thì xoay quanh một chỗ, có lúc lại phập phều trải ra. Trương Thiên Ý còn chưa kịp vui mừng bỗng cảm thấy tiếng sáo thổi càng lúc càng cao, tựa như một ngọn đao liên tục đục khoét bên trong "Thủ Thiếu Âm Tâm Kinh". Trương Thiên Ý choáng váng ngất ngư, cổ họng phát ngọt, biết rõ nếu cứ tiếp tục trì hoãn thì nhất định không thể cứu vãn, đang tính ra lệnh ngừng thổi, nhưng vừa há miệng bỗng phát giác nói không ra hơi, hấn toan động thủ thì cả một ngón tay cũng nhấc lên không nổi.

Khúc nhạc thổi đến hồi kết, mọi biến hóa của Thạch Ngư đều nằm gọn trong tầm mắt Nhạc Chi Dương, cõi lòng gã vừa kinh ngạc vô cùng, vừa nôn

nóng hết sức. Miệng gã tuy thổi tấu nhạc khúc nhưng ánh mắt chốc chốc lại quét về hướng cửa miếu, bên ngoài cây cối ngút ngát um tùm, sắc trời đương độ sáng sủa nhưng lại vắng hoe chẳng có lấy một bóng người.

Nhạc Chi Dương trong lòng chợt hiểu ra, bí ẩn trong Thạch Ngư một khi được phá giải thì bản thân mình cũng chẳng còn tác dụng nữa. Nghĩ đến đây, gã đưa mắt liếc lại, chỉ thấy Trương Thiên Ý đang nhắm nghiền hai mắt, trên gương mặt toát ra vàng khí đen, một dòng máu đỏ rịn khỏi mép môi chảy xuôi theo cằm xuống thấm ướt vạt áo.

Đến nước này, Nhạc Chi Dương chẳng còn cách nào khác, đành thôi qua loa hai đoạn biến điệu để kết thúc khúc nhạc. Tiếng sáo vừa ngưng, viên Thạch Ngư cũng ngừng rung động, trong miếu lặng lẽ như tờ, im ắng đến mức khiến lòng người ớn lạnh.

Qua một lúc sau Trương Thiên Ý vẫn chẳng hề ừ hừ, Nhạc Chi Dương đâm lạ, không nhịn được liền cất tiếng gọi:

- Trương tiên sinh!

Tiếng gọi vang lạnh lạnh khắp ngôi miếu nhưng chẳng có ai đáp lời, Trương Thiên Ý vẫn ngồi im bất động, sắc mặt từ đen chuyển thành trắng, lộ ra một màu xám ngoét đáng sợ.

Trái tim Nhạc Chi Dương đập thình thịch, gã hít sâu vào một hơi, từng bước rón rén đi lùi về phía cửa miếu. Gã vừa lùi vừa căng thẳng quan sát đại địch ở đằng trước, nhưng đi ra đến tận cửa ngoài rồi mà Trương Thiên Ý vẫn im im không ho he chi hết.

Nhạc Chi Dương như mở cờ trong bụng, vừa ló ra khỏi miếu liền ồ té bỏ chạy, chạy đâu chừng hơn một dặm mới ngừng chân ngoảnh đầu trông lại, phát hiện Trương Thiên Ý không hề đuổi theo mình. Nhớ lại tình hình vừa rồi, trong lòng gã không khỏi sinh nghi: Trương Thiên Ý độc địa hiểm ác, làm gì có chuyện không ho he tiếng nào mà dễ dàng thả cho gã đi như vậy. Ngẫm lại thân sắc của hắn hình như đã xảy ra biến cố lớn gì đó đến nỗi hẳn chẳng buồn quan tâm đến việc chuồn đi của Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương đứng đực ra một lúc, rốt cuộc không thắng nổi tính tò mò liền nhón tay nhón chân trở lại ngôi miếu nhỏ. Đến cửa miếu, gã thò đầu vào ngó vào trong, bên trong mọi thứ vẫn y như cũ, trên tầng cổ thụ trước miếu vọng đến tiếng quạ kêu hoang hoác sầu thảm khiến cho người ta phải rùng mình.

- Trương tiên sinh!

Nhạc Chi Dương cất tiếng gọi, Trương Thiên Ý vẫn im re không có phản ứng. Thiếu niên nổi lòng can đảm, lách người qua ngạch cửa, dùng mũi chân huých huých lên viên Thạch Ngư. Trương Thiên Ý cũng chẳng hề để ý, Nhạc Chi Dương bỗng nhận ra điều gì đó bèn rút thanh sáo ngọc ra, ấn mạnh vào đầu vai của hắn. Trương Thiên Ý lúc la lúc lác, bất chợt đổ sầm xuống đất.

Nhạc Chi Dương không kèm được phải lùi lại hai bước, trong lòng cảm thấy mùi mờ khó hiểu. Gã đưa tay sờ thử, da thịt Trương Thiên Ý lạnh băng, hơi thở tắt lịm, hóa ra tên đồ tể đã lặng lẽ nhắm mắt xuôi tay từ bao giờ.

Nhạc Chi Dương vừa kinh ngạc vừa bối rối, nhìn khắp thi thể một lượt nhưng chẳng hề phát hiện ra vết thương chí mạng nào cả. Gã ngẫm nghĩ, đưa mắt nhìn Linh Đạo Thạch Ngư đang nằm lơ lửng trên mặt đất chẳng chút sinh khí. Nhớ đến hiện tượng lạ lùng ban nãy, Nhạc Chi Dương lại đặt thanh Không Bích lên môi, thổi lên khúc nhạc ghi trên Thạch Ngư. Chẳng bao lâu sau, Thạch Ngư lại trở mình rung động, mãi cho đến khi tiếng sáo ngừng lại nó mới chịu yên lặng.

Nhạc Chi Dương nhắc lấy Thạch Ngư, trong lòng trăm mối tơ vò, nhưng gã mang tâm tình thiếu niên, nhìn sang chum nước lớn bên dưới mái hiên bất chợt nảy ra một ý tưởng lạ lùng: "Người ta hay nói như cá gặp nước, nếu thả vào trong nước rồi nổi sáo lên, liệu Thạch Ngư có bơi lội tung tăng như cá hay không?" Nghĩ vậy gã cảm thấy hết sức kích động, bèn chạy ra khỏi miếu, bỏ ngay Thạch Ngư vào trong chum nước.

Thạch Ngư vào nước liền chìm xuống đáy nằm im im. Nhạc Chi Dương cất lên tiếng sáo, Thạch Ngư theo tiếng bắt đầu rung động, lác đầu vẩy đuôi hết như có sự sống. Khúc nhạc thổi đến một nửa, Nhạc Chi Dương giật mình phát hiện lớp vảy trên mình cá từng miếng một đang bong tróc ra, lớp đá bên dưới cũng hiện ra kẻ nứt. Gã ngây người, dường như vỡ lẽ rằng bản thân mình trong lúc vô tình đã tìm ra phương thức giải mở Thạch Ngư, lập tức trống ngực đập dồn, thổi hết lượt này lại tiếp đến một lượt khác. Thạch Ngư cứ rung lên liên hồi, vô ngoài tuần tự tách ra, chẳng mấy chốc lớp đá đã tróc hết lộ ra màu sáng bạc nguyên chất. Nhạc Chi Dương còn chưa kịp nhìn kỹ liền nghe thấy một âm thanh dứt khoát vang lên, con cá bạc bị vỡ tan thành nhiều mảnh, từ trong đó bắn ra một chiếc hộp dài.

Kết cấu cơ quan này tinh xảo vô song, Nhạc Chi Dương nhìn đến nghêch mặt, nghĩ mãi một lúc mới hiểu ra: Thạch Ngư được chia làm hai tầng, tầng đầu tiên là vô ngoài bằng đá, tầng thứ hai là cơ quan bằng thép luyện. Vô ngoài nhìn sơ thì có vẻ như nhám thạch bình thường nhưng thực chất là một loại cao được con người chế luyện, nếu không chạm nước thì cứng rắn như đá, sau khi vào nước lại từ từ mềm giãn ra, bấy giờ tiếng sáo cất lên khởi động cơ quan bằng thép luyện, cơ quan tự động tách mở, nhả ra chiếc hộp bằng gỗ. Những biến đổi này Nhạc Chi Dương đều có thể khám phá được ngoại trừ vấn đề làm sao tiếng sáo có thể dẫn động được cơ quan thì vẫn là một dấu hỏi lớn. Gã ngẫm nghĩ một lúc rồi cầm lấy hộp gỗ lên quan sát kỹ, hộp được làm bằng chất liệu sáp, dài bảy tấc, rộng một tấc, miệng khép kín để tránh thấm nước.

Mở hộp ra, bên trong có đặt một quyển sách lụa, chất lụa trắng tinh mềm mại, chữ viết chi chít, mở đầu là mười chữ lớn nổi bật: "Nang Quát Thiên Địa Chi Bảo, Hi Di Vi Diệu Chi Đạo!"(*) Đó chính là những lời dạy lúc trần trời của Linh đạo nhân khi tọa hóa mà Triệu Thế Hùng đã từng đề cập.

(ND chú: tức là bảo vật gồm thấu cả trời đất, đạo tinh tế trong lẽ huyền diệu)

Tiếp đó là tên nhan đề, được ghi bằng nét chữ viết tay nhỏ li ti: "Diệu Nhạc Linh Phi Kinh", bên dưới phần chính văn có ghi rằng:

"Đồng Sơn phía tây núi lở, bên này Lạc Dương chuông ngân, Vũ Đế cho đó là linh cảm; cặp đàn Sắt cất ở hai nơi, khay dây cung hai phía đều rung động, Trang Chu gọi đó là thần dị..."

Nhạc Chi Dương xuất thân trong gia đình âm nhạc, hai điển cố trên đều đã nghe nghĩa phụ Nhạc Thiệu Phụng kể qua. Về trước nói về thời vua Hán Vũ Đế, ở phía trước cung Vị Ương thành Lạc Dương có một quả chuông đồng chẳng hiểu vì sao bỗng nhiên ngân vang, Hán Vũ Đế đem chuyện hỏi Đông Phụng Sóc, Đông Phụng Sóc nhận định rằng, chuông được đúc ra từ đồng, mà đồng phát xuất từ trong núi, cho nên đồng như con của núi, núi như mẹ của đồng, mẹ con cảm ứng qua lại với nhau, phụng xạ ắt có chuyện núi lở. Quả nhiên ba ngày sau truyền đến tin tức, ở Nam Quận xảy ra biến cố núi sụp đến hơn hai mươi dặm, tiếng động vang xa đến cả trăm dặm. Còn điển cố thứ hai trích từ "Trang Tử Từ Vô Quỷ", kể về việc hai chiếc đàn Sắt được chia ra để ở hai chỗ khác nhau, nếu khay dây cung ở một trong hai chiếc đàn bất kỳ thì dây cung ở đàn Sắt còn lại cũng rung động theo. Để kiểm chứng lý luận này, tác giả của "Mộng Khê Bút Đàm" là Trầm Quát thời Bắc Tống đã làm một thí nghiệm, ông ta treo một hình nhân giấy lên trên dây đàn phía này, sau đó khay lên dây đàn ở chiếc còn lại, hình nhân giấy liền theo tiếng bật dây, làm mười lần y như một.

Nhạc Thiệu Phụng nhắc đến hai điển cố này, nói cho Nhạc Chi Dương biết loại hiện tượng ấy được gọi là "Ứng thanh" (TG chú: ngày nay còn gọi là hiện tượng cộng hưởng). Hễ là chuông đồng hiển nhiên phải có âm vực của riêng nó, ví dụ như chuông Biên, dựa vào kích cỡ lớn nhỏ mà phân ra thành những cung bậc khác nhau. Dây núi đỏ sụp làm phát ra tiếng động vang rền, tiếng động này vừa hay trùng khớp với âm vực của chuông đồng, cho nên dù núi lở ở tít Nam Quận nhưng lại gây chấn động chuông đồng ở Lạc Dương. Những dây mang âm vực tương đồng trên đàn Sắt có âm thanh dội qua dội lại cũng vì luận lý trên mà ra. Luận lý này không bó hẹp ở chuông đồng hay đàn Sắt mà ở bất cứ nhạc cụ nào, chỉ cần có âm vực phù hợp dù ít hay nhiều cũng đều sẽ xuất hiện "Ứng thanh". Có điều, "Ứng thanh" là đạo lý của giới âm nhạc, Linh đạo nhân đề cập ở đây là có ý gì?

Nhạc Chi Dương hết sức khó hiểu, lại đọc tiếp: "... Thạch Ngư ví như cá, cá phải gặp nước mới sống được, Thạch Ngư ở trong nước, cần phải thoả sáo mới đáp lời..."

Linh đạo nhân tạo ra Thạch Ngư đương nhiên chẳng phải tạo ra khơi khơi mà là muốn nhủ một lời hai ý: thứ nhất là cá trên sông, thứ hai là dựa vào hòa âm từ ông vu. Ông vu là một loại nhạc cụ dạng sáo, mọi cơ quan thiết kế bên trong Thạch Ngư đều là một loại nhạc cụ hình dáng tựa ông vu, dựa theo khúc nhạc ghi trên thân Thạch Ngư mà dùng các loại tiêu, địch, vu thổi tấu sẽ dẫn phát "Ứng thanh" trên Thạch Ngư, từ đó kích hoạt cơ quan nhả ra hộp gỗ. Cũng may là gặp Nhạc Chi Dương thoả sáo, chứ đổi lại là Chu Vi chơi đàn cổ thì đã không thể dẫn đến phát sinh biến hóa, cũng như chẳng thể kích hoạt cơ quan này được.

Gã lại xem sách lựa, phần sau còn ghi: "Con cá này cấu trúc phức tạp làm hao phí mười năm chế tạo của ta, muốn phá giải cơ quan này ước chừng có ba điểm khó: một là Hán phổ Quy Từ, người không thông thạo không thể hiểu nổi; hai là thổi bằng loại nhạc khí dạng sáo, cơ quan bên trong cá đã nêu không phải nhạc sáo thì không thể mở được; ba là phải ngâm đá xuống nước, chất đá bên ngoài thân cá do ta luyện đan mà thành, cứng rắn như gang thép, nếu không có nước xúc tác thì không thể giải được. Còn bằng gắng sức để cố phá viên đá thì sẽ kích hoạt cơ quan phun ra lửa đỏ thiêu trụi hộp sáo, tiêu hủy sách kinh. Nhưng nếu có thể vượt qua ba ải trên thì người thu được kinh văn xứng đáng là tri âm thiên cổ với bản đạo, nay xin tặng người bốn chương "Diệu Nhạc Linh Phi Kinh", mong người hãy hành thiện tích phúc, chớ nên cậy mạnh hiếp yếu."

Bên dưới còn có một hàng chú thích nhỏ nhắn: "Khúc Hán phổ Quy Từ tên là 'Thương Tâm Dẫn', khúc nhạc này có ba điều kỳ: kỳ người bị thương ngũ tạng, kỳ người đang mang bầu, kỳ người già yếu ốm đau, để cho ba loại người trên nghe thấy, nhẹ thì chấn động ngũ tạng, nặng có thể dẫn đến tử vong."

Nhạc Chi Dương liếc nhìn Trương Thiên Ý, chợt có cảm giác dở khóc dở cười. Âm ỉ cả nửa ngày trời, rốt cuộc một đại cao thủ như vậy lại bị "Thương Tâm Dẫn" thổi cho chết tươi. Chết kiểu này đúng thật là lãng nhách, nhưng hán giết người quá nhiều cũng đáng phải chịu báo ứng, bằng không vì sao đã bị nội thương trầm trọng rồi lại trùng hợp gặp ngay khúc nhạc trị mạng như vậy?

Nhạc Chi Dương theo đó xem tiếp nội dung, trên sách lựa quả nhiên có bốn chương, theo thứ tự lần lượt là "Linh Khúc", "Linh Vũ", "Linh Cảm", "Linh Phi".

Cả chương "Linh Khúc" nhìn đầu cũng thấy cung thương giọng vũ, hoàng chung đại lữ, xem ra đúng là một án nhạc phổ, theo giải thích của kinh văn thì mỗi một khúc nhạc đều tương ứng với một kinh mạch trên thân thể con người, thân người có mười bốn kinh mạch hợp cùng tám mạch của kì kinh, vì thế tổng cộng có hai mươi hai khúc nhạc gọi chung là "Chu Thiên Linh Phi Khúc", sau mỗi một khúc nhạc đều có kèm theo phương pháp đều hòa hơi thổi. Linh đạo nhân ghi chú rõ ràng người mới tu luyện cần phải dùng cách hít thở này để thổi các loại nhạc khí như sáo, địch, tiêu, vu...

Nhạc Chi Dương không biết võ công nhưng khi bàn đến âm nhạc thì gã lại là thầy của bậc thầy, vừa liếc thấy nhạc phổ là trong lòng ngứa ngáy ngay, vì vậy gã chẳng thêm nghĩ ngợi, xem qua khúc nhạc rồi liền thổi ngay bài đầu tiên "Thiếu Dương Nhuận Phế Chi Khúc".

Khúc nhạc không dài lắm, cũng tương tự như kiểu "Thương Tâm Dẫn", hết sức trúc trắc ngược ngao. Thổi đến một đoạn bỗng có luồng hơi chèn ngay cổ họng, khó mà thoát ra khỏi miệng được. Gã lấy làm lạ bèn xem kỹ lại phần phụ chú trong kinh văn, nhận ra mỗi khi thổi đến đoạn khó nhằn, Linh đạo nhân đều có ghi chú lại một loại phương pháp hô hấp, có khi thì cần hít sâu thở dài, có khi lại phải nhòm mông hóp bụng dùng đến khí đan điền.

Nhạc Chi Dương điều hòa lại hô hấp, tập trung thổi lại khúc nhạc, lần này dùng đến thuật thở nạp của Linh đạo nhân, quả nhiên trơn tru thuận lợi, rất nhiều đoạn khó đều nhẹ nhàng vượt qua. Lúc thổi, từ lồng ngực đến ngón tay trái đều có cảm giác tê tê, nóng rần như có một dòng nước ấm chảy ngược chảy xuôi trong kinh mạch. Khúc nhạc thổi xong, nửa thân người như được tắm trong gió xuân, cảm giác khoan khoái dễ chịu khó mà tả được.

Thứ cảm giác này trước nay gã chưa từng trải qua, hồi đó khi thoả sáo cùng lắm chỉ thấy thánh thót êm tai, hoàn toàn không có một luồng khí nóng chảy khắp toàn thân như vậy. Nhạc Chi Dương cảm thấy ngỡ ngàng, nghiên cứu kỹ hơn chú giải của Linh đạo nhân mới biết được luồng khí nóng ấy gọi là chân khí, mỗi một khúc nhạc đối ứng với một kinh mạch trong cơ thể, khúc "Thiếu Dương Nhuận Phế Chi Khúc" vừa nãy chính là cách tu tập chân khí trong "Thủ Thiếu Dương Nhuận Phế Kinh".

Đối với nội công mạch lý Nhạc Chi Dương chẳng hề biết mô tả gì, nhưng cảm thấy chất nhạc dễ nghe, lại thổi tiếp một khúc "Dương Minh Tẩy Trường Chi Khúc", mới thổi được nửa bài, luồng khí nóng ấy lại chuyển đến đoạn giữa mũi và miệng rồi chảy thẳng đến đầu ngón tay phải, cứ lên lên xuống

xuống như thế tựa như dòng chảy thủy ngân.

Nhạc Chi Dương nổi tỉnh tò mò, liền tiếp thối các bài "Dương Minh Thanh Vị Chi Khúc", "Thái Âm An Bằng Chi Khúc", "Dương Nhu Trường Chi Khúc", "Thiếu Âm Tây Tâm Chi Khúc", "Thiếu Âm Túc Thân Chi Khúc", "Thái Dương Chuyển Phúc Chi Khúc", "Thiếu Dương Tam Tiêu Chi Khúc", "Quyết Âm Thông Tâm Chi Khúc", "Quyết Âm Định Can Chi Khúc", "Thiếu Dương Tráng Đàm Chi Khúc"... Gã làm một mạch đến "Nhâm Mạch Dẫn", "Độc Mạch Thao", thối hết mười bốn kinh mạch lại thối đến tám diệu của kì kinh. Hai mươi hai khúc nhạc thối xong, khắp mình mây gã giống như được ngâm mình trong một dòng suối ấm áp, hơi nóng lan tỏa đến đầu kinh mạch thư thái đến đây, như thể thoát thai hoá cốt, cảm giác diệu kỳ khó tả.

Lại nhìn đến một chương của "Linh Vũ", bên trên vẽ rất nhiều hình người phục sức theo kiểu đạo sĩ nhỏ li ti, kẻ nào kẻ nấy đều khoa chân múa tay về như hết sức hân hoan. Nhạc Chi Dương chẳng có tí hứng thú nào đối với khiêu vũ, vừa liếc nhìn thì chuyển ngay sang đọc chương "Linh Cảm", chương này chỉ về phương pháp thông qua chân khí mà cảm giác sự vật bên ngoài, ngôn từ cổ xưa, đạo lý sâu xa. Nhạc Chi Dương đọc lướt một lượt, chỉ cảm thấy lung bùng đầu óc, tiếp tục xem đến chương "Linh Phi" thì lại càng thêm thúy phức tạp, lí luận bên trong gắn với cách đàm luận của nhà Đạo và nhà Phật, đừng nói tuổi tác Nhạc Chi Dương còn nhỏ mà ngay cả cao tăng học vấn uyên bác đọc lướt qua cũng chưa chắc hiểu rõ.

Gã đang lúc ngẩn ngơ, bỗng nghe tiếng tiếng chim xáo xác inh ỏi, giương mắt nhìn lên trông thấy một bầy quạ đen đang đậu đầy trên ngọn cây, chúng hướng về phía miếu kêu dấy trời dấy đất. Nhạc Chi Dương bấy giờ mới nhớ ra bên trong miếu còn có một thi thể, vì vậy gã bèn tiến đến bên cạnh Trương Thiên ý, mò mẫm trên xác hân ta một hồi rồi ra được một túi tiền, bên trong đựng khá khá là kim ngân, ngoài ra còn có một quyển sách nhỏ mỏng dính, trên bìa đề ba chữ "Kiếm Đàm Lục", phía dưới là hàng chữ bé xiu "Vân Hư thảo soạn, mong cháu ta Trương Thiên Ý nỗ lực". Gã mở ra ngó nghiêng thử, quyển sách tổng cộng chia làm hai phần: nửa phần trước là "Phi Ảnh Thần Kiếm Phổ" vẽ đầy hình người nhỏ đang múa kiếm, miêu tả các loại chiêu thức; nửa phần sau chính là "Dạ Vũ Thần Châm Thuật" giảng giải châm pháp của Dạ Vũ Thần Châm.

Nhạc Chi Dương vui mừng khôn xiết, cẩn thận đọc kỹ, "Dạ Vũ Thần Châm Thuật" dạy làm thế nào phân chia ra hai luồng khí âm dương từ trong chân khí, làm sao lấy khí dương làm cánh cung, khí âm làm dây cung rồi bắn ra kim châm. Ở phần kết có nhắc đến hai phương pháp rút kim châm: một là cậy nhờ ngoại lực, cần phải có cao thủ thượng hạng dùng nội lực cẩn thận hút ra, dùng cách này vô cùng mạo hiểm, lỡ xảy ra sai sót đương nhiên gây tổn thương đến kinh mạch; hai là mượn chính nội lực của bản thân, theo tâm pháp của "Bích Vi Tiên" mà luyện ra hai khí âm dương, dương làm cung, âm làm dây, đảo ngược cách vận dụng từ đó tổng kim châm ra ngoài.

Một châm một kiếm bên trong sách chính là vốn liếng mà Trương Thiên Ý dựa vào để tác oai tác quái. Nhạc Chi Dương nhét sách vào trong ngực áo, định bụng sẽ từ từ nghiên cứu nhằm tự rút kim châm cho mình. Về phần vàng bạc, gã cũng tình thiệt chẳng hề khách sáo mà xem là của riêng, coi như tiền bồi thường thiệt hại mà Trương Thiên Ý gây ra cho mình. Gã lại liếc đến ngọc bội gắn bên thắt lưng hân, vốn cũng muốn tháo xuống đem bán, nhưng ngẫm đi nghĩ lại, Trương Thiên Ý là con trai của Ngô Vương, nửa đời đầu hưởng biết bao vinh hoa phú quý, nửa đời sau lưu lạc cơ nhỡ, giờ rơi vào nông nỗi như vậy quả là đáng buồn đáng tiếc, nếu đến cả một bảo vật bồi táng cũng không có thì chẳng thích hợp với thân phận của hân chút nào.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nhạc Chi Dương nảy sinh niềm xót thương cảm thán, lại nghe đám quạ bên ngoài miếu kêu càng lúc càng to nên gã bèn nhắc trường kiếm của Trương Thiên Ý lên, đào một cái lỗ ở đằng sau miếu, đặt thi thể của hân vào đó rồi lấp đất chôn lại. Gã định lập thêm một tấm bia mộ nhưng lại sợ có kẻ trộm mộ lấy đi bảo vật khiến cho âm hồn không yên ổn, tính toán một hồi liền từ bỏ ý định ấy rồi xoay người rời khỏi Trương Sơn, hướng về phía kinh thành.

Còn cách thành chừng vài dặm bỗng trông thấy một quán trà, Nhạc Chi Dương thoỉ sáo cả buổi trời vốn đã khát khô cổ họng, bèn tiến vào trong quán gọi một bình trà lên để giải nhiệt.

Đang lúc nhâm nhi, gã chợt nghe có kẻ lên tiếng:

- Lão chó thiên thật gian trá, lần này lại để cho lão ta xổng mất rồi!

Nhạc Chi Dương nghe ra giọng nói của Minh Đẩu, lập tức hoảng hồn hoảng vía dời mắt đi hướng khác.

- Chỉ tại con lừa trọc kia lắm chuyện, bằng không lão chó thiên khó mà thoát cảnh xương cốt hóa bùn!

Người vừa nói chính là Dương Phong Lai, y vừa cảm râm vừa tiến vào trong quán, kẻ đó lớn giọng gọi:

- Hầu đầu, mang cho bọn ta ba bình trà mát giải nhiệt!

Ngừng một chút, y lại mắng:

- Thành Kim Lăng này rõ là địa phương quái gở, còn chưa tới tháng năm mà đã nóng hầm hập như cái lò hấp vậy!

Chợt nghe có kẻ thờ dài, Thi Nam Đình từ tốn bảo:

- Cũng không hoàn toàn trách tên hòa thượng đó được, lúc Lãnh Huyền bỏ chạy, chúng ta không rượt theo Lãnh Huyền mà chỉ lo khur khur bám lấy hòa thượng, kết quả là ầm ỉ một hồi nhưng chẳng thu được lợi lộc gì.

Minh Đẩu hừ một tiếng, bảo:

- Về tư thì đáng ra phải đuổi theo lão chó thiên; nhưng về công, kho bảo tàng ấy có quan hệ trọng đại, nếu vô cớ cho qua lẽ nào đem việc tư lẫn át việc công? Đào Vương mà hỏi đến, chúng ta làm sao mà giải thích đây?

Dương Phong Lai hùa theo:

- Minh Đẩu nói có lý lắm.

Thi Nam Đình cười lạnh:

- Có câu "Thù giết cha không đội trời chung", hôm nay Thi mỗ mới biết câu nói ấy sai rồi, hóa ra hận đoạt bảo mới là không đội trời chung.

Minh Đẩu nổi giận:

- Thi tôn chủ, người nói ai đó?

Thi Nam Đình dừng dừng đáp:

- Ta nói ai thì trong lòng kẻ ấy tự hiểu!

Quán trà im phăng phắt hồi lâu, Dương Phong Lai chợt cười gần một tiếng:

- Hai vị cãi nhau làm gì! Theo ta thấy, chuyện này cần phải trách Trương sư diệt, hắn thông báo cho chúng ta biết Lãnh Huyền ở Tiên Nguyệt Ký, nhưng rốt cuộc chúng ta đến đó còn hắn thì lại thậm thụt không đi. Hôm nay nếu có "Dạ Vũ Thần Châm" của hắn, lấy bốn chọi hai lẽ nào không hạ sát được Lãnh Huyền!

Minh Đẩu lạnh lùng nói:

- Trương Thiên Ý tính tình kỳ cục quái gở, trước giờ ta đã không ưa hắn. Nói không chừng, cũng vì bảo tàng mà hắn xúi giục cho chúng ta đánh loạn xà quần, đợi đến khi lưỡng bại câu thương mới thò đầu ra hưởng lợi!

Thi Nam Đình trầm ngâm giật lất, đoạn nói:

- Minh Đẩu, chúng ta vốn là đồng môn với nhau, khi chưa có chứng cứ xác thực thì chớ có suy bụng ta ra bụng người!

Dương Phong Lai vội lên tiếng:

- Thi tôn chủ nói phải, Trương sư diệt mang trong mình nợ nước thù nhà, so ra còn thâm hơn cả chúng ta!

Nhạc Chi Dương nép ở một bên lúc này đang lo lắng vô cùng, nghe thấy ba người sôi nổi bàn luận, chẳng có ý định gì là uống trà xong thì rời khỏi quán. Đúng lúc hồi hộp, gã chợt nghe ba người trở nên trầm lắng, lại nghe Minh Đẩu hét oang oang:

- Ông chủ, tính tiền!

Nhạc Chi Dương còn chưa kịp cao hứng, bỗng cảm giác đầu vai nặng trĩu như có ai đó vỗ lên. Tinh thần đang con căng thẳng, gã nhảy nhồm lên rồi quay đầu lại xem, chỉ thấy Minh Đẩu cười tủm tỉm:

- Thằng nhóc con, quả là người mà!

Nhạc Chi Dương "A" lên một tiếng, xoay người toan bỏ chạy, nhưng vừa quay đầu đi thì bản mặt chính mình của Dương Phong Lai đã hiện ra ở ngay đằng trước, gã xoay người sang hướng khác lại thấy Thi Nam Đình đang bụm miệng ho khan khe khẽ ở phía đó.

Nhạc Chi Dương thầm biết chẳng cách nào thoát thân được, chỉ đành thờ dài ngồi xuống. Dương Phong Lai tiến lên trước một bước, xách lấy vạt áo của gã nhắc bổng lên, lớn giọng nói:

- Thằng nhóc này ngồi chung với Lãnh Huyền, phỏng chừng cũng không phải hạng tốt lành gì sất!

Thi Nam Đình vội nói:

- Người chớ có lỗ mãng, đợi ta hỏi qua đã!

Dương Phong Lai gạt đầu, buông Nhạc Chi Dương xuống. Thi Nam Đình bước về phía trước, quan sát Nhạc Chi Dương một lượt rồi mỉm cười:

- Xin hỏi cậu nhỏ, sao cậu lại ngồi cùng Lãnh Huyền vậy?

Nhạc Chi Dương suy nghĩ thật nhanh rồi buột miệng:

- Ông đang nói đến cái lão già không có râu ấy à? Ta chính là người hướng dẫn cho ông!

- Hướng dẫn? - Thi Nam Đình nhíu mày thật chặt: - Hướng dẫn cái gì?

Nhạc Chi Dương phì cười:

- Đương nhiên là hướng dẫn cách mua vui ở bến sông Tân Hoài rồi, ba vị lão gia có điều không biết, chứ ở sông Tân Hoài này có hàng trăm thanh lâu lớn nhỏ đủ loại, nơi nào sang, nơi nào hèn, cô nương nhà nào đẹp nhất, khúc hát nhà nào hay nhất, để biết được những chuyện này đều cần phải có kiến thức cả. Nếu mà không rành rẽ thì chẳng những hao tài tốn của mà chơi bởi cũng không vui vẻ được đâu!

Dương Phong Lai nửa tin nửa ngờ, nhỏ phì một tiếng mũi:

- Thằng nhóc xấu xa, hóa ra là một tên ma cô dốt khách.

Y định buông tay thì bỗng nghe Minh Đẩu cười bảo:

- Ngươi đừng nghe nó nói xàm, Lãnh Huyền là thân phận gì chứ? Thái giám mà đi mua vui với gái bán hoa, dẫu có tâm cũng chẳng có sức.

Dương Phong Lai chợt nhiên tỉnh ngộ:

- Không sai, không sai!

Y trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương hét lên:

- Thành thật khai báo, đồ phải chịu khổ!

Nhạc Chi Dương tỏ ra không hề quỳnh quáng, mỉm cười bảo:

- Lúc trước ta cũng khó hiểu, hai kẻ này sao chỉ dạo loanh quanh mà không chơi tới bến, bây giờ nghe các ông nói thế, nghĩ lại họ đúng là hai tên thái giám thật. Cớ mà vị Minh tiên sinh đây nói cũng chưa đúng lắm, thái giám thì không đến chốn trăng hoa được nhưng chủ nhân của bọn họ lẽ nào cũng không ư? Biết đâu bọn họ xuất cung là vì muốn thăm dò đường đi nước bước cho chủ nhân thì sao nào.

Ba người nọ trở mắt nhìn nhau, Minh Đẩu trầm ngâm:

- Nói như vậy, sao kẻ ấy phải cải trang tìm thú vui riêng?

Dương Phong Lai cười lạnh:

- Họ Chu kia cũng đâu phải thánh nhân, ở trong cung no nê chán chê rồi, không chừng muốn ra ngoài tìm của lạ.

Thi Nam Đình đập tay than thở:

- Vậy thì toi rồi, chúng ta đánh cò động rần, Lãnh Huyền một khi trở về bẩm báo, kẻ ấy hẳn nhiên sẽ không xuất cung nữa.

Nhạc Chi Dương bịa đặt một tràng nào ngờ ba người bọn họ lại tin là thật, còn đứng phân tích suy luận lung tung beng, làm cho gã mặc cười muốn chết nhưng ngoài mặt vẫn cố kiềm hãm chịu đựng.

Minh Đẩu cúi đầu nghĩ ngợi, chợt ngẩng lên hỏi:

- Nhóc con, tên tiểu tử ngồi cạnh ngươi cũng là thái giám à?

Nhạc Chi Dương bấm bụng ừ đại, Dương Phong Lai gật gù bảo:

- Chả trách giọng nói của hắn nghe cứ như con gái.

Minh Đẩu hừ một tiếng, bất chợt vươn tay ra sờ vào đùi quần Nhạc Chi Dương, đoạn chậm chậm rút tay về, phán:

- Vẫn chưa tinh thần, nó không phải là thái giám!

Nhạc Chi Dương trong lòng mắng thầm, lại nghe Dương Phong Lai lên tiếng:

- Vậy thôi thả nó đi nhé!

Y đang định nói tay thì Minh Đẩu xua đi, cười bảo:

- Gấp làm gì? Còn một chuyện nữa Minh mỗ chưa rõ!

Nhạc Chi Dương chỉ lo hẩn nhìn ra sơ hở, trái tim tức thời đập dồn, gượng cười hỏi:

- Là chuyện gì vậy?

Minh Đẩu phất tay một cái, thất lung Nhạc Chi Dương bỗng nhẹ hẫng, thanh Không Bích đã rơi vào trong tay hắn. Nhạc Chi Dương vừa kinh ngạc vừa giận dữ, gã quên khuấy cả nguy hiểm, nhào đến bên hắn hét lên:

- Trả lại cho ta!

Gã chợt thấy đầu vai bị siết chặt, ngón tay của Dương Phong Lai đã gia tăng thêm kinh lực, Nhạc Chi Dương cự quật không xong, chỉ còn ánh mắt phần nộ trừng trừng nhìn Minh Đẩu, gã hét vang ầm ỉ:

- Ban ngày ban mặt mà giờ trò trộm đạo à?

Minh Đẩu mỉm cười không nói năng gì, nhẹ nhàng vuốt ve sáo ngọc, hai mắt lấp lánh sáng rỡ. Thi Nam Đình đằng hắng một tiếng:

- Minh Đẩu, ngươi làm gì vậy?

Minh Đẩu như người vừa tỉnh mộng, cười xòa:

- Nếu ta nhớ không nhầm, thanh sáo này vốn là di vật của Thạch Sùng đời Tấn, đừng nói đến lai lịch bất phàm mà ngay cả chất ngọc làm ra nó cũng bảo vật vô song trên đời!

Dương Phong Lai cũng gật đầu nói:

- Trong số phi thúy hiếm có cái nào trong suốt thuần chất như vậy, mà dầu có thuần chất như vậy thì cũng không có cái nào to ngần này, có to ngần này thì cũng khó mà thẳng mượt sắc sảo đến thế. Càng khó hơn chính là, cho dù có loại ngọc hiếm hoi ấy đi nữa thì để tạo ra thanh sáo này, mười phần cũng phải vất đi hết chín.

- Vậy thì sao? - Thi Nam Đình nhúm mày hỏi: - Liên quan gì tới Lãnh Huyền?

Minh Đẩu mỉm cười:

- Liên quan nhiều chứ, thanh sáo như vậy nếu không phải đồ vật trong cung thì chắc chắn cũng xuất xứ từ chỗ vương hầu thế gia, thằng nhóc này cùng lắm chỉ là một gã ma cô ở bến Tần Hoài, thử hỏi làm sao mang được món đồ quý như thế trên người?

Thi Nam Đình thấy cũng có lý, ba người sáu ánh mắt cùng đổ dồn lên mặt Nhạc Chi Dương. Trái tim Nhạc Chi Dương thỉnh thoảng đập mạnh, nhưng đầu óc gã vốn nhạy bén, liền mở miệng ứng biến ngay:

- Đây là bảo vật gia truyền của nhà ta, nếu không tin, các người theo ta về nhà hỏi thì biết!

Lời này của gã chỉ để dọa suông, người ngoài thấy gã mạnh miệng như vậy thì mười phần đã tin hết chín, sẽ chẳng cùng gã về nhà làm gì. Thế nhưng tình hình trước mắt thì không giống như vậy, mỗi ngõ vực của tam tôn Đông Đào vẫn chưa tan, chuyện dính líu đến Lãnh Huyền lại quá nhiều, vì thế bọn họ không dám sơ suất, nghe thấy lời này Minh Đẩu liền tiện miệng nói luôn:

- Được thôi, bọn ta theo ngươi đi một chuyến!

Nhạc Chi Dương đờ người, sắc mặt hóa ra trắng bệch. Tam tôn thấy bộ dạng của gã như vậy, trong lòng càng thêm nghi ngờ. Dương Phong Lai hét:

- Ngươi ra đó làm gì? Đi thôi!

Nhạc Chi Dương cúi đầu rầu rĩ:

- Đi thì đi, nhưng mà trả sáo lại cho ta trước đã!

Minh Đẩu đang định khước từ thì Thi Nam Đình đã lên tiếng:

- Trả cho nó trước đi, lỡ mà chuyện này truyền ra giang hồ, thế nào cũng bảo Đông Đào chúng ta ý mạnh hiếp yếu, bắt nạt bá tánh!

Bị trực tiếp nắm thóp như thế, Minh Đẩu dẫu có trăm nghìn lần không muốn cũng chỉ đành cười gượng, giao trả sáo ngọc lại cho Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương một mặt nhận lấy sáo ngọc, chậm chậm giắt ngang thắt lưng, một mặt thì ráo riết suy tính, tìm cách tháo thân. Lúc này Dương Phong Lai lại lớn tiếng giục gã, gã chỉ đành cắn răng nhắm mắt đi về hướng sông Tần Hoài.

Dọc đường đi loăn ngoăn loèo ngoèo, Nhạc Chi Dương vắt hết óc nghĩ ngợi cũng không tìm ra cách nào trốn được. Ba kẻ này võ công cao vợi, cỡ nào cũng ứng phó được, đến hạng cao thủ như Lãnh Huyền mà gặp thoáng qua bọn họ cũng không dễ dàng gì chạy thoát chứ đừng nói chỉ cái hạng không biết võ công như Nhạc Chi Dương. Ba người họ mà muốn giết gã thật tình còn dễ hơn là bóp chết một con kiến.

Vất vả một lúc mới đến được miếu Phu Tử, Nhạc Chi Dương liếc trái ngó phải nhưng chẳng thấy bóng dáng Chu Vi đâu cả, thậm nghĩ chắc hẳn cô nàng đã theo Lãnh Huyền trở về cung rồi. Ngóảnh đầu nhìn về phía hoàng cung, lòng gã bỗng dậy lên một nỗi ừ ừ thất vọng: cung cấm tầng tầng nghiêm mật, lần chia xa này chỉ sợ là mãi mãi. Chu Vi từng nói rằng trừ khi công chúa gã chồng mới có thể rời khỏi cấm thành, nhưng khi ấy nàng đã là vợ người ta, gặp được nàng rồi cũng còn điều gì để nói cơ chứ? Ngẫm cho cùng, nàng là công chúa Đại Minh là ngọc cành vàng, trời sinh đã ở trên đỉnh mây cao, còn gã chẳng qua chỉ là một kẻ vô danh hèn hạ ở khúc sông Tần Hoài mà thôi.

Nhạc Chi Dương lura lòng nguội lạnh, vươn tay vuốt lên thanh Không Bích, chất ngọc ấm mịn hệt như thịt da thiếu nữ. Gã bất giác nhắm mắt lại, gương

mặt tươi tắn của Chu Vi nhập nhোang hiện lên từ bóng tối, thấp thoáng như một đoá sen trắng ngần nở rộ trong màn đêm giá lạnh.

- Nhạc Chi Dương!

Một tiếng gọi chói lói vang đến. Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn sang, Giang Tiểu Lưu chạy ủa đến như một cơn gió, vừa gặp đã liếng thoáng:

- Nhà người chết ở xá xin nào mà mấy bữa nay chả thấy bóng dáng đâu cả vậy? Đến nhà người gõ cửa ba lượt cũng không thấy động tĩnh gì. Người biết tin gì chưa, xảy ra chuyện lớn rồi, phường hát chết hơn trăm mạng người, quan phủ đã cho đóng cửa viện, lục soát từng hộ để điều tra nghi phạm.

Hắn nói xong một lèo, ánh mắt lại dời xuống thanh Không Bích, kinh ngạc thốt:

- Giỏi thật, Nhạc Chi Dương, nhà người đôi nghề đạo tặc rồi à, cây sáo này...

Chợt thấy Nhạc Chi Dương nháy mắt liên hồi, hắn chợt cảm thấy có sự lạ bèn liếc mắt quan sát, phía sau Nhạc Chi Dương có ba người đang đứng, ai nấy đều mặc trang phục kỳ lạ, tướng mạo cổ quái, sáu luồng ánh mắt nom hết như sáu mũi dùi.

Giang Tiểu Lưu bỗng chốc chột dạ, lùi lên đến miệng liền sửa ngay:

- Thanh sáo này... còn chưa hỏng à, xưa nay chưa từng thấy người xài nó.

Nhạc Chi Dương thở phào một hơi, mỉm cười:

- Đây là vật của cha tặng ta đó!

Giang Tiểu Lưu trong bụng rửa thầm: “Cha nhà người nghèo ra bã, cho người cái rắm chó thì có!” Ngoài miệng thì xuýt xoa:

- Cha nhà người đối xử với người thật không tệ, kể còn tốt hơn cha ta nhiều. Cha toàn tặng gậy tặng gộc cho ta, hận không thể một gậy đập chết ta cho rồi!

Nhạc Chi Dương nhìn hắn gật đầu, lại nói tiếp:

- Ba vị này là những tiền bối ta mới quen, vị này là Minh tiền bối, vị này là Thi tiền bối, còn vị này là Dương tiền bối, vị nào vị nấy đều có bản lĩnh phi thường cả.

Giang Tiểu Lưu bụng đầy áp ngờ vực, nhưng hắn xuất thân phường thanh lâu đã quen thói bợ đỡ, liền nhanh chóng khom lưng cúi đầu với ba người nọ, mặt mày tươi cười nhưng trong lòng thầm nghĩ, nhất định Nhạc Chi Dương đã xảy ra chuyện gì đó, bằng không sao lại quen với đám người kỳ lạ như vậy. Chợt nghe Nhạc Chi Dương lên tiếng:

- Giang Tiểu Lưu, hôm qua ta đến thổi sáo cho cô nương ở viện Quần Phương nghe rồi bỏ quên khúc phổ lại đó, bây giờ ta phải dẫn ba vị tiền bối này về nhà, hay người giúp ta một chuyến, đến đó mang khúc phổ trở về nhé!

Giang Tiểu Lưu càng nghe càng thấy lạ, không kịp hỏi thêm điều gì thì Nhạc Chi Dương đã phát phát tay rồi xoay người bỏ đi, mà hướng đi của gã lại ngược với hướng trở về nhà. Giang Tiểu Lưu ngẫm nghĩ một hồi, chợt vỗ gáy hiểu ra, Nhạc Chi Dương thổi sáo cho kỹ nữ nghe vốn chỉ là chuyện tào lao xit bộp, gã nói muốn dẫn ba người kia về nhà nhưng lại đi về hướng trái ngược, rõ ràng là không muốn dẫn bọn họ đi. Thậm chí đến thanh sáo phi thúy mà Nhạc Chi Dương nói là của cha gã tặng cũng là toàn lời nhăng cuội. Việc này đoán chừng, ba người kia có lẽ là người quan phủ, còn thanh sáo nọ là một món tang vật, Nhạc Chi Dương nói dối là bảo vật tổ truyền nên bọn họ muốn dẫn gã về nhà để đổi chất.

Nghĩ đến đây, trong lòng Giang Tiểu Lưu nóng như lửa đốt, hắn men theo lối đường tắt chạy tót đến nhà họ Nhạc, định bụng đi trước một bước để báo cho Nhạc Thiệu Phương hay tin, hai người cùng thống nhất lời lẽ, tránh đến khi đó lại giấu đầu hở đuôi.

Nhà họ Nhạc nằm ở cuối nhánh sông Tàn Hoài, bên ngoài là một bờ tường đất bao quanh lấy mái tranh. Giang Tiểu Lưu chạy một mạch đến trước nhà, một đến thiếu chút nữa là đứt hơi. Hắn gặp người thờ đóc, đang định giơ tay lên gõ cửa, chợt nghe đằng sau có kẻ cười nói:

- Hóa ra là ở đây à?

Giang Tiểu Lưu hoảng hốt đến mức nhảy dựng lên, quay đầu lại xem, trông thấy ba người nọ dẫn theo Nhạc Chi Dương đang khoanh đứng cách đó không xa. Nhạc Chi Dương mặt ừ mày chau, trông thấy hắn chỉ biết lặng lẽ thở dài thườn thọt.

Giang Tiểu Lưu vội nói:

- Các vị đến nhanh gớm, ta cũng vừa đi đăng viện Quần Phương nhưng không tìm ra khúc phổ liền vội vã quay về đây họp mặt với các vị.

Hắn muốn rào đón trước, cố ý nói khúc phổ chưa cầm trên tay, tránh việc đến khi bọn họ hỏi thì khó bề giải thích.

Thì ra Minh Đầu xảo quyết vô cùng, nhắc thấy hai chàng trai đáng vẻ khả nghi đã đoán ra mấy phần nội tình, bèn làm bộ đi cùng Nhạc Chi Dương, đợi cho Giang Tiểu Lưu vừa rồi bước liền kéo lấy Nhạc Chi Dương bám gót đến tận đây. Giang Tiểu Lưu thực bụng muốn báo tin sớm, dè dặt lại vô tình dẫn sói vào nhà. Nhạc Chi Dương có khổ tự biết nhưng cũng đành chịu vậy chứ biết làm sao.

Giang Tiểu Lưu nào biết có sự ra sao, chỉ lo một lòng bịa chuyện, bịa một hồi thấy bốn người đối diện im ru bà rù, bụng hân chừng hân xuống, chỉ cảm thấy cực kỳ không ổn, mặt nghếch ra đây chẳng nói thêm được câu nào. Hân nhìn sang Nhạc Chi Dương, tiểu tử nọ đang gằm mặt sa sầm, lắc lắc đầu liên tục.

- Đây là nhà của người? - Minh Đầu mở miệng hỏi: - Tên người là Nhạc Chi Dương ư? Còn cha người xưng hô thế nào?

Nhạc Chi Dương ừ ừ đáp: - Nhạc Thiệu Phụng!

Thi Nam Đình "l" một tiếng:

- Nhạc Thiệu Phụng? Cái tên này hình như nghe quen quen!

Minh Đầu suy nghĩ rồi nói:

- Quả là có người cùng tên như vậy. Lúc Chu Nguyên Chương dựng nước, có vị quan Tế Tửu trong triều tên là Nhạc Thiệu Phụng, người này tinh thông âm luật, chuyên chủ trì xét duyệt các loại nhã nhạc trong cung đình Đại Minh. Ba cái thứ "Phi Long Dẫn", "Phong Vân Hội" gì gì đó, toàn là mấy bài hát vỗ mông ngựa cho Chu Nguyên Chương cả. Về sao không biết vì con có gì mà họ Nhạc bỗng nhiên thoát ần từ quan. Chẳng lẽ lại là cùng một người hay sao?

- Lẽ nào lại trùng hợp đến như vậy? - Dương Phong Lai cười lạnh bảo: - Phải hay không phải, bước vào hỏi là biết ngay.

Nói rồi, y sấn lên trước gõ cửa, thế nhưng chẳng thấy ai hỏi đáp, cửa ngoài cũng không khóa chứng tỏ bên trong đang chốt then. Dương Phong Lai cảm thấy sốt ruột, tay ngấm vận nội lực, "Rắc" một tiếng, then cửa gãy làm đôi. Thi Nam Đình khẽ nhủ mảy may nhắc:

- Dương Phong Lai, đây gọi là tự tiện xông vào nhà dân đấy.

Dương Phong Lai còn đang chần chờ, Minh Đầu thân nhiên mỉm cười, xốc lấy Nhạc Chi Dương tiến qua ngạch cửa, những người khác cũng đành bước vào theo. Chợt thấy cửa phòng bên trong mái tranh mở toang hoang, Minh Đầu đang định mở lời thông báo, bỗng nhiên hân khục khịt mũi rồi hét lên:

- Không ổn!

Hân sải bước nhanh vào phòng, Nhạc Chi Dương vừa ghé mắt trông, thiếu chút nữa ngất lịm đi.

Dương Phong Lai cũng xộc vào sau đó, kinh hãi thét lên:

- Thảm thật!

Hóa ra bên trong nhà có một xác chết đang nằm sấp, thời gian chết đã quá ngày nên giờ đây lợm mùi tanh tưởi. Toàn thân thi thể không có lấy một chỗ lành lặn, hết như bị thú hoang cào xé, trên mặt đất đầy những mảnh thịt vụn, bãi máu tươi lênh láng sớm đã khô quánh lại.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 5: Thiến nữ Linh Tô

Thi Nam Đình tiến lên phía trước lật ngửa thi thể lại, người chết nọ râu tóc hoa râm, gương mặt co rúm, chứng tỏ trước khi chết đã phải chịu đựng một cơn hoảng sợ và đau đớn tột cùng.

Nhạc Chi Dương bật thét lên:

- Cha!

Rồi gã xông lên trước, nằm rạp xuống bên xác chết khóc rống lên. Tam tôn Đông Đảo cốt ý muốn vạch trần lời bốc phét của Nhạc Chi Dương, nào ngờ gặp phải cảnh tượng thê thảm như thế, nhất thời ai nấy đều ngăn ra nhìn nhau chẳng biết phải làm sao.

Giang Tiểu Lưu vừa xem vừa sợ đến lặng người. Hân và Nhạc Thiệu Phụng cùng lăm chỉ gặp gỡ nhau đôi ba lần, mặc dù ông lão ấy tự nhận mình thanh cao, đối xử với hân không hề nề nang, nhưng trông thấy thảm trạng như vậy, lại nhớ đến đáng về của ông lúc sinh thời, Giang Tiểu Lưu cũng cảm thấy mắt cay mũi nóng, gần như chực khóc đến nơi.

Thi Nam Đình ho khan hai tiếng, ngồi sụp xuống xem xét qua một lượt thi thể, đoạn đứng dậy bảo:

- Lạ thật!

Dương Phong Lai vội hỏi:

- Sao thế?

Thi Nam Đình trở vào xác chết bảo:

- Vết thương này vốn là do thú hoang gây ra, nhưng nếu là thú hoang thì tại sao trong nhà này lại không có vết chân nào để lại?

Dương Phong Lai quan sát một lượt theo lời y nói, trong lòng cũng cảm thấy khó hiểu liền tỏ vẻ trầm ngâm:

- Biết đâu không phải mãnh thú mà là trăn rắn thì sao?

Thi Nam Đình lắc đầu:

- Không đâu, rắn không có vuốt, người xem mấy chỗ vết thương này rõ ràng là bị vuốt sắc cào xé, mà nhìn kỹ có vẻ như là móng vuốt của loài chim!

Minh Đẩu chêm vào:

- Nếu là vật bay trên không, đương nhiên dưới đất không có vết tích!

Thi Nam Đình thờ dãi:

- Nhưng nếu là loài chim, thì vết răng này phải giải thích thế nào? Chim thì sao mà có răng cơ chứ?

Minh Đẩu nhặt giọng bảo:

- Thi tôn chủ ngớ ngẩn rồi, trên đời này còn có một loài vừa có thể bay được, vừa có răng đấy.

Ánh mắt Thi Nam Đình sáng lên, trầm ngâm bảo:

- Người đang đề cập đến loài dơi à?

Minh Đẩu mỉm cười:

- Thi tôn chủ cao kiến!

Dương Phong Lai đảo tròn đôi tròng mắt:

- Nói như vậy thì cũng hợp lý, chỉ có điều trông vết thương thế kia thì con súc sinh ấy phải lớn kinh khủng lắm đã.

Thi Nam Đình lặng thinh một lúc, ngẩng đầu bảo:

- Hai vị, trên giang hồ có kẻ nào thuần thục trò nuôi dơi hay chẳng?

Minh Đẩu nói:

- Phương pháp tà đạo như vậy e rằng chỉ có bọn thầy mo ở vùng Miêu Cương xứ Vân Nam là còn sử dụng. Theo như ta biết, phương pháp này đã thất truyền từ lâu rồi. Chưa kể, nhìn vào vết cào vết cắn này thì con dơi ấy phải to lớn vô cùng, nếu quả như có người dân theo nó thì đã đánh động thiên hạ rồi.

Ba người đoán tới đoán lui mà chẳng rút ra được nguyên nhân nào, Nhạc Chi Dương khóc lóc một hồi, chợt meo meo:

- Ta chỉ không hiểu nổi, cha chưa từng hãm hại ai, vì sao có kẻ lại muốn giết ông ấy?

Dương Phong Lai bật cười:

- Thằng khờ, nhà người mới tí tuổi đầu, còn lão già của người ít nhất cũng năm sáu mươi rồi, trước khi người sinh ra chả lẽ không có gây thù chuốc oán hay sao?

Giang Tiểu Lưu không nhịn được lên tiếng:

- Nhạc Chi Dương không phải là con ruột của ông ấy.

Nhạc Chi Dương nhớ đến công ơn dưỡng dục của nghĩa phụ, lại lặng lẽ trào nước mắt. Thi Nam Đình vỗ vỗ lên vai gỡ động viên:

- Tiểu huynh đệ đừng quá bi thương, việc khẩn cấp trước mắt chính là tìm ra hung thủ, cậu thử soát lại di vật của cha cậu xem xem có manh mối nào không?

Nhạc Chi Dương được y cảnh tỉnh liền gạt nước mắt, lục lọi một lượt trong gian phòng, nhìn khắp xung quanh đều là những vật dụng thường ngày, đang lúc thất vọng chợt nghe Thi Nam Đình nhanh mắt bảo:

- Cây đàn này là cổ vật đời Đường à?

Nhạc Chi Dương giật mình bừng tỉnh, tìm kiếm trong phòng này giờ chỉ trừ cây đàn Cửu Tiêu Hoàn Bội này là chưa động đến. Cây đàn này được Nhạc Thiệu Phụng quý như trân bảo, chưa bao giờ để cho gã được chơi thử, ngày thường khi truyền thụ cách chơi đàn cũng không dùng đến nó. Nghĩ đến đây, tìm Nhạc Chi Dương đập loạn thành tích. Gã với tay lấy đàn, khảy lên hai tiếng, chỉ cảm thấy âm sắc có gì đó là lạ, bèn lúc lắc cây đàn một lúc rồi buột miệng thốt lên:

- Trong đàn có thứ gì thì phải!

Mọi người cùng dồn lại quan sát, bên dưới bề đàn khẽ nhấp nhô, Nhạc Chi Dương hé mở tấm gỗ đồng, lộ ra một lá thư bằng lụa trắng nặng trĩu. Trải bao năm tháng, chất lụa đã ố vàng, mặt trên có viết: "Đề lại cho Nhạc Chi Dương". Vạch thư ra xem, bên trong chẳng ngờ lại có năm phiến vàng lá, một khối ngọc bội hình bán nguyệt, ngoài ra còn có một tờ giấy ghi chi chít chữ. Nhạc Chi Dương nhận ra bút tích của nghĩa phụ, gã nâng lá thư mà đôi tay run rẩy.

Lá thư này là của Nhạc Thiệu Phụng viết cho gã. Đại ý bảo rằng, Nhạc Thiệu Phụng từng vào triều làm quan, về sau vì một chuyện đáng tiếc mà rời khỏi triều đình, ẩn thân tại bến Tần Hoài. Nhạc Chi Dương là cô nhi do ông nhặt về ở ven sông, hồi mới nuôi dưỡng hoàn toàn không có ý kỳ vọng gì, nào ngờ Nhạc Chi Dương càng lớn càng thông minh hơn người, đối với âm nhạc ngày một bậc lộ thiên phú, tương lai rõ là hậu sinh khả ư.

Nhạc Thiệu Phụng một đời lận đận, có được truyền nhân như vậy lòng già cũng an ủi phần nào. Lại dặn dò, khi Nhạc Chi Dương đọc được lá thư này, có lẽ ông đã không còn trên nhân thế nữa, nếu chết vì già yếu thì thôi, còn lỡ như chết bởi tai nạn, Nhạc Chi Dương ngàn vạn lần không được tìm hung thủ báo thù, chỉ bởi kẻ thù có khả năng thông thiên triệt địa, vượt xa sức lực của Nhạc Chi Dương có thể đương cự. Lại bảo mấy miếng vàng lá kia là của tích cóp thuở ông còn làm quan, nay để cả lại cho Nhạc Chi Dương, còn khối ngọc bội ấy là vật làm tin, mai này có ai đó nhận ra thì người nọ chính là bạn thân của Nhạc Thiệu Phụng, nếu Nhạc Chi Dương gặp việc gì khó khăn có thể cậy nhờ đối phương trợ giúp.

Nhạc Chi Dương càng đọc càng rối, nhìn nội dung có thể đoán được Nhạc Thiệu Phụng rõ ràng biết hung thủ là ai, cũng biết kẻ này sẽ đến, bản thân nhất định khó sống, thế nhưng lại không chịu nói thẳng ra. Ước chừng thế lực của đối thủ quá lớn, ông lo sợ Nhạc Chi Dương không tự lượng sức mà đi tìm đối phương báo thù.

Tam Tôn Đông Đào đứng xem ở một bên, Thi Nam Đình thở dài than:

- Xem ra cha cậu quả nhiên là quan Nhạc Tế Tửu năm ấy của triều đình rồi. Nhạc Thiệu Phụng một đời lỗi lạc nghiệp âm nhạc, nay rơi vào kết cục như thế này thật đáng xót xa!

Dương Phong Lai cười lạnh:

- Lão họ Nhạc hèn nhát, đến chết mà ngay cả tên họ hung thủ cũng không dám khai ra. Hừ, thông thiên triệt địa, khẩu khí lớn thật, nói thiệt tình ta cũng không biết liệu có tên hung thủ như thế trên đời hay không nữa!

Minh Đẩu lắc đầu bảo:

- Thông thiên triệt địa đâu hẳn chỉ là võ công!

Dương Phong Lai đảo tròn mắt:

- Không phải võ công, lẽ nào là yêu thuật?

Minh Đẩu cười:

- Người chỉ biết mỗi võ công võ công mà chẳng hay rằng quyền thế trên đời này còn lợi hại hơn cả võ công nữa ư? Nắm được quyền thế trong tay rồi thì có thể điều khiển đại quân, sai khiến người tài, hô mưa được mưa, gọi gió được gió.

Thi Nam Đình trầm ngâm hỏi:

- Theo Minh tôn chủ nhận định, hung thủ này là nhân vật quan trọng trong triều đình?

Minh Đẩu gật đầu:

- Trong thư viết, Nhạc Thiệu Phụng vì một chuyện đáng tiếc phải rời xa triều chính, đại loại là đắc tội với một người quyền quý nào đó, người nọ phát hiện ra tung tích của ông ta nên sai sát thủ đến đoạt mạng.

Nói đến đây, hần chợt thấy sắc mặt của Nhạc Chi Dương tái nhợt, hai mắt trừng trừng, liền động lòng hỏi:

- Nhạc Chi Dương, người đoán ra ai rồi à?

Nhạc Chi Dương lắc đầu quầy quậy, trong bụng thì rối như tơ vò. Nghe thấy lời của Minh Đẩu, gã bỗng nhớ đến câu nói hôm ấy của Chu Nguyên

Chương. Chu Nguyên Chương vừa nghe thấy tiếng sáo liền đoán ra ngay gã chính là đệ tử của Nhạc Thiều Phụng, câu nói tiếp sau đó càng thêm kỳ lạ: "Lão chưa chết à?" Người hỏi câu này, hoặc là đã biết trước, hoặc là đang nuôi hận trong lòng, trông mong Nhạc Thiều Phụng chết sớm. Nếu xét bốn từ "Thông Thiên Triệt Địa" thì dưới gầm trời này ngoại trừ Chu Nguyên Chương còn ai khác dám đương nổi? Lẽ nào vì Nhạc Chi Dương nhập cung, tiết lộ ra tung tích của Nhạc Thiều Phụng, Chu Nguyên Chương biết ông còn sống nên mới phải thích khách đến hạ sát.

Cha của Chu Vi trở thành kẻ thù ư? Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy bụng dạ nóng như hơ. Nhưng ngẫm đi nghĩ lại, Chu Nguyên Chương là người đứng đầu thiên hạ, như muốn giết người thì phải hành hình công khai, tuyên cáo trước mặt dân chúng, có chi phải lén lút lút sai người ám sát một vị cựu thần đã không còn quyền thế như vậy? Chẳng lẽ, bên trong chuyện này còn ẩn giấu bí mật gì đó không thể cho ai khác biết được?

Suy nghĩ đến đây, Nhạc Chi Dương hận không thể xông thẳng vào Tử Cấm Thành để hỏi cho ra lẽ. Mọi người thấy thần sắc của gã quái lạ, tưởng đâu vì quá bị phản nên mới thành ra ngơ ngẩn như vậy. Thi Nam Đình chân tình chia sẻ:

- Tiểu huynh đệ, việc của hung thủ để sau hẵng tính, thi thể cha cậu mất đã lâu, đáng lý phải được mồ yên mả đẹp, hay là ta mua một cỗ quan tài để an táng vậy!

Nhạc Chi Dương gật đầu, đưa một miếng vàng lá cho Giang Tiểu Lưu:

- Ngươi đến trại hòm mua một cỗ quan tài thật tốt cùng thật nhiều nhang đèn, vàng mã, lại thuê thêm mấy người đến khâm quan liệm xác cho nghĩa phụ ta!

Giang Tiểu Lưu cầm lấy vàng, quay người định đi, Nhạc Chi Dương lại gọi hán lại căn dặn:

- Nghĩa phụ ta chết không rõ ràng, chuyện này không được lan truyền đi khắp nơi để tránh kinh động hung thủ!

Giang Tiểu Lưu tim đập thình thịch, vội nói:

- Ta biết rồi, ngươi cứ an tâm!

Giang Tiểu Lưu vừa đi, Dương Phong Lai cũng định cất bước. Minh Đẩu xua tay bảo:

- Ta còn muốn hỏi nó mấy câu.

- Hỏi chuyện gì? - Dương Phong Lai tỏ vẻ sốt ruột: - Như hỏi về vụ sáo ngọc, cha của nó chết mất rồi không người đối chứng, còn có gì hay ho mà hỏi nữa?

Minh Đẩu mỉm cười, xoay người lại:

- Nhạc Chi Dương, sau này ngươi tính thế nào?

Nhạc Chi Dương rầu rĩ đáp:

- Nghĩa phụ nuôi ta đến chừng này, ta phải thủ hiếu vì ông ấy.

- Không ổn! - Minh Đẩu lắc lắc đầu: - Nhìn vào thảm trạng của cha ngươi, đủ thấy cách ra tay hết sức lạnh lùng tàn độc, nếu không có huyết hải thâm thù thì ai lại hạ độc thủ đến mức như vậy? Ngươi sống đến giờ là nhờ không có mặt ở nhà chứ bằng không cũng phải gọi người đến chôn cất rồi, nếu ngươi còn ở lại đây, đừng nói đến báo thù, sợ rằng cái mạng nhỏ của mình cũng không giữ được.

Nhạc Chi Dương nghe đến ngần người, Thi Nam Đình và Dương Phong Lai cũng cảm thấy ngạc nhiên. Minh Đẩu trước giờ là kẻ ích kỷ man trá, hôm nay sao lại đại phát từ bi, tính chuyện chu đáo cho người khác đến như thế? Đang cảm thấy khó hiểu, Nhạc Chi Dương liền hỏi:

- Vậy ta phải làm gì mới ổn?

- Theo ta thấy, trước tiên là lo chôn cất thi hài của ông ấy, trông chừng một đêm là đủ rồi, ba bọn ta sẽ ở cùng với ngươi, hung thủ nọ không đến thì thôi, nếu đến lại càng hay.

Minh Đẩu còn chưa dứt lời, Dương Phong Lai đã cắt ngang:

- Ai thềm ở lại đây một đêm chứ, muốn ở thì ngươi ở đi, ta không bằng lòng!

Minh Đẩu cười bảo:

- Dương Phong Lai, lần này chúng ta đến Trung Thổ là vì chuyện gì?

Dương Phong Lai ngần người, trầm ngâm bảo:

- Những chuyện khác đều làm ổn thỏa rồi, chỉ còn một việc chưa xong. Lúc sắp rời đảo, đảo vương từng dặn dò, khi đến Trung Thổ nếu gặp phải chúng đệ tử không cha không mẹ thì hãy chọn lấy vài người mang về đảo.

- May là người còn nhớ! - Minh Đẩu gật đầu mỉm cười: - Dẫn người mới về từ Trung Thổ, một là phát triển thực lực của đảo chúng ta, hai là khích lệ đám hậu bối trên đảo. Văn đảo vương cũng từng nói, chuyến đi Trung Thổ lần này phạm những chuyện khác đều là việc nhỏ, chỉ trừ chuyện tuyển chọn người tài là liên quan đến thịnh suy Đông Đảo, tuyệt đối không thể xem thường.

Dương Phong Lai mặt đầy hoài nghi, trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, nói:

- Người muốn dẫn nó về đảo à? Thăng nhóc này lai lịch không rõ ràng...

Minh Đẩu xua tay cười:

- Lai lịch đều nằm trong di thư của Nhạc Thiệu Phụng cả đấy thôi, còn gì mà không rõ ràng? Nhạc Thiệu Phụng thân làm Tế Tửu, cai quản nhạc bộ, hồi xưa cũng nằm trong số Cửu Khanh(*), có một hai món nhạc cụ quý giá cũng không phải là điều lạ thường gì, đừng nói là sáo ngọc, ngay cả cây đàn thời Đường này cũng nào phải vật tầm thường nhà nhà dễ có.

(ND chú: "Cửu Khanh" là chín chức vị quan trọng, thay đổi ở mỗi triều đại, bắt nguồn từ đời Ngụy Hán, riêng đời Minh phân chia ra thành "Đại Cửu Khanh" và "Tiểu Cửu Khanh", chức vị Quốc Tử Giám Tế Tửu này nằm trong "Tiểu Cửu Khanh")

Dương Phong Lai bán tín bán nghi, trợn mắt nhìn Thi Nam Đình dò ý:

- Thi tôn chủ, người thấy sao?

Thi Nam Đình liếc nhìn Nhạc Chi Dương, gật đầu:

- Thăng nhóc này căn cốt nhìn không tệ, là nhân tài có thể đào tạo. Để nó gia nhập Đông Đảo của ta, vừa có thể tránh tai họa, vừa có thể luyện thành võ công để báo thù cho cha. Chi không biết ý kiến của nó thế nào thôi?

Dứt lời, cả ba người đều dồn ánh mắt vào Nhạc Chi Dương không nói thêm gì nữa.

Nhạc Chi Dương ước đoán cái chết của nghĩa phụ có liên quan đến Chu Nguyên Chương, Đông Đảo là kẻ địch của triều đình, nếu như muốn kháng lại Chu Nguyên Chương, trên đời này dường như chỉ có Đông Đảo là nơi chốn khả dĩ nhất. Đúng như Thi Nam Đình nói, gia nhập vào Đông Đảo, thứ nhất có thể tránh tai họa, thứ hai có thể báo thù, quả là nhất cử lưỡng tiện. Gã bị tai họa trút xuống đầu, lửa hận mờ mắt, không tiện nghĩ ngợi nhiều liền mở miệng đáp ngay:

- Ta nguyện ý đi Đông Đảo!

Tam Tôn nhìn nhau mỉm cười, Minh Đẩu vỗ tay bảo:

- Được, có câu nói này, người đã là người của Đông Đảo rồi.

Dương Phong Lai lên tiếng:

- Cũng không nói trước như vậy được, phải chờ Văn đảo vương xem qua mới có thể quyết định, Thi tôn chủ, người nói có đúng không?

Thi Nam Đình lặng lẽ gật đầu, ngắm nghía Nhạc Chi Dương như có suy tưởng riêng.

Chẳng bao lâu sau, quan tài gỗ được đưa tới, Giang Tiểu Lưu dẫn theo mấy vị dân phu ra sau nhà đảo một cái lỗ rồi an táng Nhạc Thiệu Phụng vào đó. Thanh cổ cầm kia vốn là vật yêu quý của ông lúc sinh thời nên cũng được chôn cất theo. Kể đó mọi người vừa dựng lều gác đêm vừa đốt giấy tiền vàng mã. Giang Tiểu Lưu cả đời chưa từng cầm số tiền lớn như vậy, cảm giác lâng lâng hào phóng, vì thế hân vung tay quá trán mua một hơi hai xe lớn đầy ắp nhang đèn, tiền giấy, linh vật, hàng mã... Hắn bảo Nhạc lão khi sống ngậm oan ức, sau khi thác rồi phải được về về vang vang, xuống địa phủ làm một vị phú hào.

Nhạc Chi Dương quyết định gia nhập Đông Đảo, Tam Tôn cũng bắt đầu đối xử tử tế theo nghĩa bè bạn. Nhạc Chi Dương lên gọi riêng Giang Tiểu Lưu ra một góc, đem chuyện Đông Đảo kể ra cho hắn nghe. Giang Tiểu Lưu nghe xong liền nhảy dựng lên hét toáng:

- Cái gì? Người đi rồi thì ta phải làm sao? Ai cùng ta đi xem kịch nghe chuyện nữa, mai mốt có xảy ra ầu đả mà thiếu người trợ giúp, chẳng phải chỉ có nước no đòn hay sao?

Nhạc Chi Dương lắc đầu bảo:

- Người khác với ta, người còn cha còn mẹ, không tiện đi xa.

Giang Tiểu Lưu hậm hực:

- Có cha có mẹ thì sao? Mẹ gắp ta toàn là mướng chửi, để ta cùng người đến cái Đông Đảo khi họ còn gáy kia có được không?

Hai gã cùng nhau trưởng thành, Nhạc Chi Dương cũng không muốn cách biệt người bạn này, liền tìm đến Tam Tôn trình bày cơ sự. Dương Phong Lai vừa nghe liền mở miệng nói ngay:

- Không được, thằng nhóc ấy mi tà mắt xếch, mặt mày tối tăm, căn cốt cũng tầm thường, mang lên đảo rồi không bị đảo vương mạng chết mới là lạ.

Nhạc Chi Dương nghe xong ngằm tức trong bụng, lớn giọng bảo:

- Hần là bạn của ta, ông mạng hẳn chính là mạng ta. Được rồi, hẳn không đi Đông Đảo thì ta cũng không đi!

Dương Phong Lai mặt thoát đen thoát tím, bật nhồm dậy trở tay vào mũi Nhạc Chi Dương mắng:

- Chó má thật, ngươi còn dám lên mặt, Đông Đảo không có ngươi chẳng lẽ không trở mình được? Không đi thì không đi, Dương mỗ thiếu cha gì nhân tài. Minh Đẩu, Thi Nam Đình, chúng ta đi, thằng nhóc thôi tha như thế này có chết ở đây cũng đáng đời.

Nhạc Chi Dương nổi đóa, xoay người toan bỏ đi, chợt nghe Minh Đẩu cười bảo:

- Dương Phong Lai, lời này của ngươi sai rồi, chuyện đánh giá tư chất thì có ai nói trước được đâu? Có người thiên tư không cao nhưng biết cần cù nỗ lực thì cũng có thể thành tài. Ta thấy tên Giang Tiểu Lưu này đối nhân xử thế lanh lợi, hành sự giỏi giang, cho dù không luyện thành võ công hạng nhất thì trên đảo còn có rất nhiều chức vị tạp vụ, cũng cần có thêm người đảm đương.

Dương Phong Lai nghe xong bắt đầu do dự, nhìn sang Thi Nam Đình, người kia khẽ gật đầu:

- Minh tôn chủ nói có lý, chuyện đời đâu chỉ có võ công. Hai chúng nó lớn lên cùng nhau, tình thâm nghĩa trọng, không muốn chia cắt. Nếu không tiếp nhận chẳng hóa ra đảo chúng ta thiếu đi tình người à!

Dương Phong Lai hất tay áo giận dữ:

- Được, được, hai người các ngươi lúc nào cũng có lý, dù sao ta nhìn tới nhìn lui cũng không thấy hai thằng nhóc này có điểm tốt đẹp nào, đến lúc đảo vương không vui thì các ngươi đừng có lôi ta vào chịu trận chung đấy!

Nhạc Chi Dương vội tìm Giang Tiểu Lưu thuật chuyện, Giang Tiểu Lưu mặt mày hớn hờ, bụng như mở cờ. Nhạc Chi Dương lại bảo:

- Sáng mai chúng ta xuất phát, ngươi không về nhà nói lời từ biệt à?

Giang Tiểu Lưu hừm một tiếng bảo:

- Ta mà về nhà, cha ta không đánh gãy chân ta mới lạ. Chẳng phải ông luôn muốn đuổi ta ra khỏi nhà hay sao, hôm nay ta tự nguyện đi chính là hợp ý của ông.

Nhạc Chi Dương biết hẳn bất hòa với cha mẹ, đi lần này cũng có ý giận dữ mà ra, cơ mà nếu hẳn đến được Đông Đảo tu luyện thành tài cũng còn tốt hơn là chơi bồi lê lững ở ven sông Tần Hoài. Căn nhắc như vậy gã bèn mỉm cười, không khuyên can gì thêm nữa. Hai người trước nay chưa từng đi xa, lập tức xúm lại với nhau vẽ ra những viễn cảnh tươi đẹp của ngày tháng sắp tới. Theo ý của Giang Tiểu Lưu thì hẳn thật muốn gắn thêm đôi cánh để bay đi Đông Đảo ngay trong đêm.

Tờ mờ hôm sau, Nhạc Chi Dương bái biệt mộ phần của nghĩa phụ, mắt thấy bùn đất còn chưa khô, cõi lòng chua xót, lại khóc lóc thêm một trận, sau đó mới gạt lệ ra đi. Lúc chuẩn bị xuất phát, gã ngóng về phía hoàng cung, bóng hình nhập nhòa của Chu Vi lại hiện lên trong tim, nếu Chu Nguyên Chương quả thật là kẻ thù giết cha mình, sau này gặp lại Chu Vi không biết gã nên đứng về phe nào nữa? Nhạc Chi Dương nghĩ đến đây bất giác cảm thấy oái oăm buồn cười, thân phận hai người chênh lệch quá xa như vậy thì làm gì có cơ hội gặp lại chứ? Mấy ngày ở cùng với nhau ấy thật sự cứ như một giấc chiêm bao hoang đường lạ lẫm, giờ đây nghĩ lại hết như chưa từng xảy ra vậy.

Giang Tiểu Lưu thấy gã sầu muộn không vui, cho rằng gã vì buồn đau chuyện nghĩa phụ qua đời, cho nên tìm mọi cách pha trò chọc ghẹo. Nhạc Chi Dương mang tâm tình thiếu niên, đâu có thương tâm cũng không thể kéo dài lâu, chỉ nửa ngày sau là đã dẹp nỗi buồn qua một bên, bắt đầu nói cười trở lại.

Tam Tôn Đông Đảo vốn đến Đại Lục để thực hiện công việc, lúc này mọi chuyện đã xong nên bọn họ hướng về phía Đông, dự định lên thuyền về đảo. Dương Phong Lai tự cao tự đại, không thèm ngó mắt nhìn đến hai gã Nhạc - Giang, suốt dọc đường cứ lăm li tách biệt. Thi Nam Đình vốn tính tình cẩn trọng, cũng kiệm lời tiết chữ không kém.

Minh Đẩu thì thoảng bắt chuyện pha trò với hai gã, tuy nhiên ánh nhìn vẫn lăm lăm không rời thanh sáo ngọc của Nhạc Chi Dương. Bề ngoài nhìn hẳn có vẻ thanh cao, nhưng trong lòng thì lại tham tài háms lợi. Không Bích lại là bảo vật hiếm có, Minh Đẩu vừa trông thấy đã nôn nóng muốn chiếm hữu ngay lập tức, tuy nhiên hẳn ngại thân phận không tiện mạnh tay tước đoạt, vì vậy bèn tỏ vẻ bình thường, cố gắng chiêu dụ Nhạc Chi Dương về Đông Đảo, nghĩ bụng cứ theo đà này, hẳn chẳng khác nào đang nắm gã trong lòng bàn tay, đến khi ấy cứ nghĩ bừa ra một cách cũng có thể khiến cho gã ngoan ngoãn dâng lên sáo ngọc. Lại nói Chu Vi vì ở lâu trong thâm cung, nào hay thế sự hiểm ác, bảo vật cỡ như Không Bích nếu như người giữ nó không có thực lực tương đồng thì căn bản không có cách nào giữ được, thậm chí sau khi tặng cho Nhạc Chi Dương còn khiến cho gã rước họa vào thân.

Đi đến súp tối chợt nghe có tiếng sóng xô, hai gã Nhạc, Giang giương mắt nhìn ra, chỉ thấy biển trời mênh mông, sóng cồn như tuyết, mây trắng cùng hải âu đuổi bắt xen nhau, cầu vồng nương theo ráng chiều tâm tình bầu bạn. Hai gã từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ mới trông thấy biển lớn, cõi lòng chợt nao nao, tinh thần lâng lâng bay bổng. Đến bờ biển, chẳng thấy bóng dáng ai, Dương Phong Lai lôi ra khỏi tay áo một chiếc hộp, bên trong có chứa pháo sáng. Dương Phong Lai châm ngòi pháo, ánh lửa liền bay xẹt lên trời. Chẳng bao lâu sau có hai con thuyền nhỏ từ xa lướt đến, người chèo thuyền là một cặp nam nữ trẻ tuổi, lúc đến gần bờ họ liền gác mái chèo xuống, song song đứng dậy.

Người nam dung mạo ưa nhìn, mặc áo dài ống tay rộng, eo thắt đai vải, cạnh bên có gắt trường kiếm chênh chếch. Người nữ mặc áo trắng bó sát, dáng hình như thể lộc non vừa hé, thướt tha vô cùng, dưới làn tóc đen huyền ôm ngang vầng trán là đôi mắt long lanh như biết nói, tiếc rằng dung nhan đã bị tấm lụa mỏng che phủ, thấp thoáng trông thấy mũi ngọc môi son nhưng không thể cảm nhận hết toàn thể diện mạo.

- Sư phụ! - Người nam trẻ tuổi cúi người xuống hành lễ với Minh Đẩu, lại chấp tay tươi cười với hai lão Thi, Dương: - Thi sư bá, Dương sư thúc, sao mọi người đến muộn vậy?

Minh Đẩu cười hỏi:

- Dương Cảnh, người khác đều trở về rồi à?

Dương Cảnh nói:

- Thưa đã về rồi!

Thi Nam Đình lại hỏi:

- Trương Thiên Ý đã về bao giờ chưa?

Dương Cảnh ngăn ra:

- Trương sư huynh hồi nào tới giờ luôn đi riêng một mình, cho dù có về cũng không ngồi cùng thuyền với mọi người chúng ta đâu.

Thi Nam Đình nhủ mảy trăm ngẫm, Dương Phong Lai chợt hừ một tiếng, oang oang bảo:

- Dương Cảnh, đám đệ tử nam chúng bây càng lúc càng coi không được rồi, việc chèo thuyền nặng nhọc thế này sao có thể để cho Tô nhi làm? May mà ở đây toàn người nhà, nếu để người ngoài trông thấy dám nghĩ rằng ở Đông Đảo hết sạch đàn ông đấy!

Dương Cảnh ra chiều xấu hổ, thiếu nữ khúc khích bật cười, tiếng như chuông bạc:

- Dương sư thúc, người đừng trách Dương sư huynh. Con ở trên thuyền lớn buồn muốn chết nên mới bắt bọn họ nhường con chèo thuyền đấy. Với lại, lâu rồi không gặp ba vị thúc bá, trong lòng con rất là nhớ, gặp sớm một chút cũng tốt mà.

Mọi người đều bật cười, Dương Phong Lai vờ giận trách:

- Nha đầu này làm việc còn ẩu tả quá, sóng to gió lớn như vậy lỡ rớt xuống biển thì phải làm sao?

Thiếu nữ cười đáp:

- Rớt xuống càng tốt chứ sao, con sớm đã muốn bơi lặn một chuyến mà các sư huynh cứ ngăn cản không cho!

Dương Phong Lai thở dài không ngớt:

- Nha đầu hư, nha đầu hư, coi con làm sao mà xuất giá!

- Dương tôn chủ nói sai rồi! - Minh Đẩu cười bảo: - Dựa vào nhan sắc của Tô nhi, đến khi ấy người đến cầu hôn còn không xếp hàng đầy cửa mới lạ.

Mọi người lại rộ lên cười, Dương Cảnh bên cười bên trộm nhìn thiếu nữ, hai má khẽ ửng đỏ.

Thiếu nữ cười lạnh chợt thốt:

- Ai bảo con sẽ lấy chồng chứ? Con nguyện ở vậy, cả đời này sống đơn độc mà thôi!

Dương Phong Lai cười mà rằng:

- Nha đầu hư lại nói lời ngốc nghếch rồi, con gái không gả chồng thì còn làm gì?

Thiếu nữ lớn giọng quả quyết:

- Đàn ông làm những gì thì con cũng làm như vậy.

Minh Đẩu tủm tỉm:

- Có vài chuyện đàn ông làm được chứ phụ nữ không thể đâu...

Thiếu nữ thắc mắc:

- Là chuyện gì?

Minh Đẩu cười khà khà định mở miệng, Thi Nam Đình họ khục khặc vài tiếng cất ngang:

- Minh tôn chủ, có gì lên thuyền lớn rồi hẵng nói!

Giang Tiểu Lưu trông thấy dáng dấp thiếu nữ quyền rũ, giọng nói êm ái, chột nghe xao xuyến cõi lòng. Hắn đã quen thuộc chuyện thuyền bè trước giờ nên khi thuyền của thiếu nữ vừa cập bờ, liền nhún người nhảy phốc lên trên đó ngay. Nhạc Chi Dương không hồ danh là bạn nối khố với hắn, cũng nhảy theo lên thuyền. Dương Cảnh trông thấy cảnh đó, mặt hầm hầm nổi giận. Tam Tôn đều lên thuyền của Dương Cảnh, hai con thuyền nhỏ tránh tránh lướt trôi về phía trước.

Giang Tiểu Lưu kiễng chân ngồi nơi mũi thuyền, ngắm nhìn mặt biển, mở mồm khoe khoang:

- Ta cứ nghĩ hồ Huyền Vũ là rộng lớn lắm rồi nhưng so với biển này chẳng khác nào bãi nước tiểu!

Nhạc Chi Dương bật cười:

- Ta xem trong sách nói, cua dưới biển to hơn cả tòa núi, rùa đen còn cao hơn thành trì, người thấy mấy đám mây kia không? Toàn là bọt nước của đám giao long nô giỡn nhau rồi nhả ra đấy.

Giang Tiểu Lưu thâm rùng mình, gượng cười bảo:

- Đùa cha người hã, cua biển rùa đen mà to như vậy, lên bờ chẳng phải ăn sạch sẽ người ta hay sao?"

Nhạc Chi Dương cười:

- Người không biết à, mấy thứ đó đều rỗng ruột như con thuyền vậy, toàn nhờ vào sức nước nâng đỡ chứ tự nó chả có tí lực nào, nếu mà bỏ lên bờ, khoan nhắc đến cử động nặng nề, với sức nặng cả trăm ngàn cân như vậy, bản thân nó sẽ tự đè sập các khớp xương của mình trước tiên.

Chứ "Thiên" có nghĩa là xinh đẹp, "Thiên nữ Linh Tô" là cô thiếu nữ xinh đẹp tên Linh Tô!

Giang Tiểu Lưu thấy gã ăn nói có ca có kệ, trong lòng càng thêm bán tín bán nghi:

- Chúng ta dong thuyền ra khơi, lỡ đám kia trôi lên từ dưới biển thì phải làm sao?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Ta chỉ cho người một mẹo, trông thấy cái đám kia thì phải hít vào thật sâu, cứ hít một hơi thì hí lên một tiếng, tùy theo kích cỡ bọn chúng to chừng nào mà tỏ ra ngoan ngoãn chừng này!

Giang Tiểu Lưu vò đầu bứt tai:

- Như vậy cũng được hã?

Nhạc Chi Dương nói:

- Cách này kêu bằng "Ngựa Hí", chính là khắc tính của mấy con quái vật khổng lồ này.

- Ngựa Hí? - Giang Tiểu Lưu nghếch mặt ra nghĩ, hồng hồng trên đời còn có cách thức tài tình như vậy? Nhất thời, đôi mắt hắn nhìn đầm đìa xuống biển với vẻ hết sức mê say. Chột nghe thiếu nữ cười phì một tiếng, Giang Tiểu Lưu nghe thấy tiếng cười như rót mật vào lòng, vội hỏi:

- Tiểu cô nương, cô cười gì thế?

Thiếu nữ xùy một tiếng:

- Ta là tiểu cô nương, còn người là tên khò to xác.

- Cô nói ta á? - Mặt Giang Tiểu Lưu biến sắc.

- Không nói người thì nói ai? - Thiếu nữ ung dung tiếp lời: - Người bị người ta chọc ghẹo mà cũng hồng hồng á? Ở dưới biển có cá to rùa lớn cũng không đến mức như núi như thành. Hắn ta bốc phét kêu người giả ngựa hí mà người cũng tin là thật! Hừ, như vậy không phải tên khò thì còn là gì nữa?

- Bốc phét... Ngựa hí? - Giang Tiểu Lưu lăm bắm một hồi bỗng dưng vỡ lẽ, lập tức nhảy chồm đến muốn xé toạc cái miệng của Nhạc Chi Dương ra.

Nhạc Chi Dương vội giậm chân một cái, con thuyền tam bản tránh tránh qua lại, Giang Tiểu Lưu còn chưa nhào đến gần đã bị lão đảo ngã sấp, hắn chưa kịp lồm cồm bò dậy, Nhạc Chi Dương đã nhanh chóng trở người về phía trước nhìn xuống sàn thuyền. Giang Tiểu Lưu ôi kêu thảm:

- Có bản lĩnh thì đừng chơi lác thuyền.

Nhạc Chi Dương cười hề hề:

- Ngươi có bản lĩnh thì sao đến đứng mà cũng không trụ vững thế?

Thiếu nữ chột lên tiếng:

- Này tên ngựa hí, ta dạy ngươi một cách có thể lật ngược tình thế trong thoáng chốc, ngươi có học hay không?

Giang Tiểu Lưu đang lúc nóng ruột liền cầu cạnh:

- Ta học, ta học!

Thiếu nữ nói:

- Chân trái trụ đằng sau, tay phải đỡ đằng trước...

Giang Tiểu Lưu theo lời chỉ dẫn mà biến chiêu, vừa trụ vừa đỡ. Nhạc Chi Dương bỗng cảm giác người bên dưới nhấp nhô gần như không thể áp chế được nữa. Chỉ nghe thiếu nữ lại đọc:

- Tay trái vung ngược cấp lấy mạn sườn.

Tay trái của Giang Tiểu Lưu chột xoạc ra nắm lấy eo trái của Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương đau đến rụng rời, thở hắt ra một hơi. Giang Tiểu Lưu thừa thế lật người dậy, chỉ nghe thiếu nữ lại kêu:

- Bê ngoặc cổ tay trái, lên gối phải!

Giang Tiểu Lưu thực hiện đúng theo cách ấy, một tay bê ngoặc cổ tay trái của Nhạc Chi Dương, gối phải co lên, không nghiêng không lệch, huych thẳng vào eo gã. Cạnh hông Nhạc Chi Dương tê dại, thoáng chốc đã bị Giang Tiểu Lưu đè ngược trở lại sàn thuyền.

Giang Tiểu Lưu vừa bất ngờ vừa sung sướng, hai người trước giờ ầu đã thi mười lần hết chín hẳn đều thua cuộc, hôm nay lại chuyển bại thành thắng đúng là như nằm mơ, hẳn không kiếm được thét lên:

- Nhạc Chi Dương, ngươi phục hay chưa?

Nhạc Chi Dương nghiêng răng không nói, biết mình bị Giang Tiểu Lưu khống chế huyết Thận Du không tài nào cự cự được, chỉ nghe thiếu nữ cười mím:

- Phạt cảnh cáo lần này, xem ngươi còn dám chọc ghẹo người khác nữa hay không?

Nhạc Chi Dương rít lên:

- Giang Tiểu Lưu, buông ta ra!

Giang Tiểu Lưu hỏi nào đến giờ luôn sợ gã, nghe trong giọng gã có phần bức tức liền vội vã nói tay, cười bảo:

- Sao, không chịu thua hả?

Nhạc Chi Dương vùng vằng ngồi dậy, lạnh lùng không nói câu nào. Thiếu nữ liếc mắt nhìn Giang Tiểu Lưu, khinh khinh nói:

- Không có tí triển vọng nào, rõ ràng là ngươi đã thắng rồi còn sợ hắn làm chi?

Giang Tiểu Lưu xoa đầu cười gượng:

- Cô nương có điều không biết, hôm nay thắng rồi ngày mai lại thua, khi đó là chắc cú te tua.

- Vậy thì sao chứ? - Thiếu nữ hồ hững nói: - Ngày mai ta dạy ngươi thêm vài chiêu, bảo đảm ngươi đánh cho hắn đi lượm rơm đầy đất!

Giang Tiểu Lưu mừng quýnh, chấp tay lia lịa:

- Phiền cho cô nương rồi, hay là ta bái cô làm sư phụ được không?

Ánh mắt thiếu nữ thoáng ý cười, ngoài miệng thì bảo:

- Quên vụ bái sư đi, tuổi ta còn nhỏ, chưa thể thu đồ đệ được...

Cô đang nói, chột nghe Nhạc Chi Dương lạnh lùng xen vào:

- Giang Tiểu Lưu, bái cô làm thầy một lát, chi bằng cưới quách cô làm vợ, ban ngày dạy ngươi luyện võ, ban đêm sanh con cho ngươi...

Lời còn chưa nói xong, mái chèo bên tay phải của cô gái đã nháng lên, má trái của Nhạc Chi Dương rất buốt, cả người té úm xuống biển.

Giang Tiểu Lưu hoảng thần hồn vội la lên:

- Nhạc Chi Dương!

Bỗng thấy bọt nước sủi tăm, Nhạc Chi Dương nhô đầu lên khỏi mặt nước, hai tay vịn lấy mạn thuyền. Gã đang định bật người leo lên, đúng lúc này trên đỉnh đầu chợt nổi gió vèo vèo, mái chèo lại đập xuống ngón tay của gã. Nhạc Chi Dương đau đớn thả tay ra, lại chìm ngụp xuống biển lần nữa. Giang Tiểu Lưu len lén nhìn qua, nhác thấy ánh mắt của cô gái che mặt lúc này hết sức lạnh lùng, toát ra lửa giận bùng bùng, hấn vội chấp tay:

- Cô nương xin nguôi giận, hấn cùng lắm mới nói hai câu thôi, mong cô nương ngàn vạn lần đừng để bụng.

Thiếu nữ liếc nhìn hấn, hậm hực bảo:

- Hấn ta hỏi nầy trên người, người còn nói giúp cho hấn à?

Giang Tiểu Lưu cười gượng gạo:

- Hấn là anh em của ta, anh em đánh nhau còn ra thể thống gì.

Thiếu nữ nổi giận:

- Người là đồ hèn. Hấn dám vô lễ với ta, ta phải phạt hấn!

Giang Tiểu Lưu vội hỏi:

- Phạt thế nào?

Tấm mạng che của thiếu nữ khẽ lay động, cô chậm rãi đáp:

- Trước khi lên thuyền lớn, phạt hấn không được ra khỏi mặt nước!

Trong lúc hai người trò chuyện, Nhạc Chi Dương mấy lần muốn leo lên thuyền đều bị thanh chèo gỗ đánh cho rớt xuống, bắt đắc dĩ gã đành hai tay cắp mạn thuyền thả mình trôi về phía trước. Mấy kẻ trên chiếc thuyền còn lại trông thấy đều ha hả cười vang. Nhạc Chi Dương nghe thấy tiếng cười, giận đến tím mình tím mắt, nhưng con thuyền hình như có mọc mắt, cứ hễ gã vừa có ý toan trèo lên thì gác mái lập tức quật xuống, không vô trúng cánh tay thì cũng tát trúng mặt mày, nói chung là đau đến thấu xương cốt, khiến người ta không sao chịu nổi.

Đi thêm vài dặm nữa, từ xa xa lướt đến một con thuyền lớn, thân thuyền đen nhánh, buồm trắng như mây, trên cánh buồm có thêu hình một con đà long màu vàng óng.

Tiếp cận được thân thuyền, ở trên thả xuống một sợi thừng, đưa mọi người trên con thuyền nhỏ lên trên thuyền lớn. Nhạc Chi Dương cuối cùng cũng đặt chân được lên thuyền, bên trên có không ít người đang chờ đợi, trông thấy gã đều nở nụ cười bí hiểm. Nhạc Chi Dương cả người ướt sũng, má trái sưng rộp, mắt ứa cả lệ, lúc này gã đối mặt với mọi người vừa thẹn vừa giận, hấn không thể xoay người nhảy tòm xuống biển chết chìm cho rồi.

Trên thuyền tụ tập khá nhiều thiếu niên nam nữ, trông thấy Tam Tôn, ai nấy đều thi nhau hành lễ. Minh Đẩu trở vào hai người, giới thiệu:

- Đây là Nhạc Chi Dương, đây là Giang Tiểu Lưu, họ đều là đệ tử mới gia nhập đảo. Các người thân là sư huynh, cần phải đối đãi tử tế với sư đệ biết chưa!

Hấn lại nói với Dương Cảnh:

- Con dẫn Nhạc sư đệ đi thay y phục đi, ướt thướt thướt như vậy coi chừng bệnh đấy!

Nhạc Chi Dương trong con quần bách, nghe thấy lời này, cõi lòng cũng trở nên ấm áp hơn. Dương Cảnh liếc mắt nhìn gã, lạnh lùng giục:

- Đi theo ta!

Nói rồi, hấn đi thẳng về phía khoang thuyền.

Con thuyền này vô cùng rộng lớn, ngoài buồng lái của thủy thủ ở trên boong, bên dưới khoang còn có một tầng dành cho sinh hoạt. Tiến vào một buồng ở, Dương Cảnh bắt chợt quay đầu lại, nghe rằng cười lạnh với Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương ngăn người, còn chưa kịp phản ứng gì, Dương Cảnh đã lao phất đến gần.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy cần cổ bị nắm chặt, lưng bị ép mạnh vào thành khoang. Gương mặt Dương Cảnh đầy vẻ ngoan độc, tay phải bóp lấy cổ gã, tay trái thụi mạnh vào phần giữa ngực và bụng, một cơn đau quặn xộc thẳng lên não suýt tí nữa khiến cho Nhạc Chi Dương ngất lịm đi.

- Đồ chó!

Dương Cảnh mắng sa sả, phát liền cho Nhạc Chi Dương ba bộp tay, cái nào cái nấy đều rơi xuống má trái của gã. Y xuất thủ dẫn theo nội kinh, Nhạc Chi Dương đau đến mức mắt hấn tri giác, trong miệng thoáng vị ngọt tanh, bộ não như muốn nổ tung. Dương Cảnh từ từ thả gã ra, Nhạc Chi Dương men theo thành khoang ngã nhào xuống đất, kẻ đó bên hông lại bị tống cho một cước, ruột gan lộn tùng phèo, cả người cong oằn thành một khối.

Dương Cảnh cười gằn bảo:

- Đồ chó, biết tại sao ta đánh ngươi không?

Nhạc Chi Dương ôm lấy bụng, đau đớn không thốt ra lời.

Dương Cảnh mỉm cười, ghé sát tai gã nhỏ giọng:

- Nghe cho kỹ đây, thứ nhất, cách xa Diệp Linh Tô ra một chút; thứ hai, ngươi ăn còn nói với nàng không biết giữ mồm miệng, ta sẽ đánh gãy sống lưng nhà ngươi; thứ ba, về cái thằng Giang Tiểu Lư kia, ngươi về chuyển lời lại với hắn, bảo hắn cầm hòng lại, còn dám nói chuyện với Linh Tô thì ta lột da hắn ra; thứ tư, chuyện bị ăn đòn hôm nay không được kể cho ai khác biết, bằng không kết cục của ngươi sẽ như vậy...

Y vói tay nhắc một thanh gỗ trên tường xuống, bốp nhẹ một cái, cả khối gỗ hóa thành mạt vụn li ti, rơi rào rào ra khỏi kẽ tay.

Đang nói, chợt nghe giọng nói từ xa truyền đến của Giang Tiểu Lư:

- Nhạc Chi Dương, ngươi ở đâu vậy?

Dương Cảnh nắm lấy bả vai của Nhạc Chi Dương, kéo gã đứng dậy rồi lạnh lùng nhìn gã căn dặn:

- Trả lời cho đàng hoàng!

Nhạc Chi Dương liếc nhìn y, chợt cười phì một tiếng, lúc cười động đến vết thương khiến cho cơ mặt gã co rúm lại. Dương Cảnh bất giác ngẩn người, đang định hỏi gã có sao lại cười như vậy thì Nhạc Chi Dương đã hít sâu một hơi, lớn giọng hô:

- Giang Tiểu Lư, ta ở bên này!

Vừa nói gã vừa hát tay Dương Cảnh ra.

Sắc giận trong ánh mắt Dương Cảnh vụt lóe lên, chợt nghe kết một tiếng, cửa khoang bật mở, Giang Tiểu Lư sầm sầm tiến vào, cười hỏi:

- Còn chưa thay xong à? Mặt trời sắp lặn rồi, nghe nói hoàng hôn trên biển đẹp lắm...

Hắn nói đến đây, chợt tròn mắt lên:

- Nhạc Chi Dương, mặt của ngươi bị gì thế? Sưng to như củ khoai rồi, không, giống trái bí rợ hơn, ha ha ha, tiểu cô nương kia ra tay cũng ác thật...

Dương Cảnh tâm tư gian xảo, chỉ đánh vào má bên trái của Nhạc Chi Dương, cố ý giả họa cho cô gái che mặt kia. Cho dù y ra tay có độc địa đến mấy, người khác nhìn vào cũng chỉ cho rằng do má chèo của cô gái gây ra. Lúc này mặt gã bắt đầu thấy rát, hệt như kim đâm dao cứa, Nhạc Chi Dương đau đến mức hít lấy hít để mấy hơi khí lạnh, đưa mắt sang nhìn Dương Cảnh, thấy tên tiểu tử nọ đang lờm lờm nhìn Giang Tiểu Lư đầy giận dữ, gã vội kêu:

- Giang Tiểu Lư, ngươi đi ngắm hoàng hôn trước đi, ta thay đồ xong sẽ ra gặp ngươi!

Giang Tiểu Lư "ừm" một tiếng, xoay người bỏ đi. Dương Cảnh đang định đi theo, bỗng nghe Nhạc Chi Dương hỏi:

- Dương sư huynh, y phục để thay nằm ở chỗ nào?

Dương Cảnh thấy gã không hề hấn gì, trong lòng cũng cảm thấy khó chịu, liền hừ một tiếng, xoay người lại mở tủ, lôi ra một bộ quần áo rồi ném lên giường. Nhờ phút dây dưa này, Giang Tiểu Lư đã lên đến boong tàu, giữa ban ngày ban mặt Dương Cảnh cũng không tiện hạ độc thủ nữa.

Đôi má của Nhạc Chi Dương rất buốt, khí huyết nhộn nhạo, trong lòng lửa giận ngùn ngụt thiêu đốt đến vàng cả đầu óc. Thiếu nữ che mặt, Dương Cảnh, bóng hình một nam một nữ như lay động trước mắt, gã bất giác siết chặt nắm tay, nghiêng răng chặt đến mức quai hàm phát đau.

Dựa vào tường thờ dốc một lúc, Nhạc Chi Dương đóng cửa phòng lại, cởi bỏ y phục ẩm ướt, thay một bộ áo quần khô ráo khác. Sờ đến chiếc túi sừng nước, bên trong có chứa vật đặc biệt quan trọng, những thứ khác không kể đến, nhưng tượng đất của Chu Vi đã bị nước hòa tan thành bùn nhão! Từ đây về sau, gã sẽ không còn được ngắm dung nhan người ấy nữa, trong lòng Nhạc Chi Dương quặn thắt từng cơn: "Ta và tiểu công chúa đúng là vô duyên, chẳng những cách biệt trời vực, không hẹn ngày gặp lại mà ngay cả tượng đất của nàng ta cũng không bảo vệ được. Nhạc Chi Dương ới Nhạc Chi Dương, người quả là kẻ bất lực nhất trên đời."

Tự than thân trách phận một hồi, gã cúi đầu xuống xem xét, "Linh Phi Kinh" và "Kiếm Đầm Lục" vẫn còn đấy. "Linh Phi Kinh" được tơ vàng dệt thành nên sẽ không phai màu bởi nước. "Kiếm Đầm Lục" lại được viết từ giấy trắng mực đen, nước biển ngấm vào làm cho vết mực lem nhem, nét chữ trở nên mờ hồ không rõ, nếu không phơi ráo chắc chắn sẽ hư hại ngay. Bí tịch này có nguồn gốc không quang minh chính đại, Nhạc Chi Dương chẳng dám mang

lên boong tàu lơ lửng, đành bấm bụng mượn một tia sắc trời nhập nhòa mà học thuộc lòng pháp quyết "Dạ Vũ Thần Châm Thuật".

Pháp quyết vạch rõ quan điểm, viết rằng: "Lão Tử từng nói: 'Đạo trời như giương cung, cao thì ép xuống, thấp thì nâng lên. Thừa thì bớt đi, không đủ thì bù vào.', lại dạy: 'Muốn đóng được phải mở trước'. Âm chi rằng lẽ tự nhiên cũng giống như việc giương cung, ở đây nghĩa xa hơn là thần châm, cho dù muốn luyện công phu nào trong hai thứ trên cũng cần phải phân chia âm dương, xoay chuyển cương nhu, khí dương cương làm gân, khí âm nhu làm dây, thôi lỏng to, bắn bụi nhỏ, cao thì ép, thấp thì nâng, khép và mở tùy tâm, giăng mắc như mưa đêm, vô hình ngấm vào vật. Phép này tên cũ là 'Bích Vi Tiên', tên mới là 'Dạ Vũ Thần Châm', ngộ đạo trước rồi mới học sau, không được xao nhãng, không được bất cần."

Sau phần tổng quyết, lại có phần tâm pháp phân chia hai khí âm dương và xoay chuyển hai lực cương nhu, tóm lại là cần phải lấy lực dương cương làm cánh cung, lực âm nhu làm dây cung, sau đó kéo cung bắn tên đẩy vật nhỏ ra ngoài. Kim sắt hay châm mãnh thì trọng lượng cũng rõ nặng, lúc bắn ra cần dùng đến lực tay, nhưng luyện đến cảnh giới cao mình rồi, khi đó tay không nhấc, chân không động, chỉ bằng vào nội lực bản thân cũng có thể ngắt hoa hái lá, đã thương người khác ở cách xa mười bộ.

Môn võ công này hết sức mới mẻ, Nhạc Chi Dương xem đến kỳ cùng, cảm thấy đạt dào hứng thú, bèn lẩm nhẩm đọc thuộc hết mấy lượt. Gã lại xem đến cách thức rút châm, hôm ấy sau khi Trương Thiên Ý chết, gã ở trong ngôi miếu hoang không kịp đọc kỹ, giờ đây từ từ xem xét, chỉ thấy giấy trắng mực đen ghi rất rõ ràng: "Nếu muốn rút kim châm này ra cần y theo pháp quyết, tu luyện thật giỏi hai luồng kinh khí cương nhu, lấy nhu kinh làm dây cung, cương kinh làm cánh cung, đảo ngược cách vận hành thì có thể ép kim châm trong cơ thể ra ngoài."

Nhạc Chi Dương có trí nhớ cực tốt, gã nhẩm qua pháp quyết chừng hai lượt, lần đầu còn vấp vấp sai sót, đến lần thứ hai thì hầu như đã thuộc lầu lầu. Học thuộc xong, gã lại chuyển sang tụng "Phi Ảnh Thần Kiếm Phổ". Trong lúc nhẩm đọc, gã cảm thấy vết châm nơi ngực nhói buốt như dao khoét lửa nung, hận không thể luồn tay vào móc luôn trái tim ra ngoài cho đỡ nhức.

Ngẫm đi nghĩ lại, theo đúng lý thì người Đông Đảo ở trên tàu ắt phải có kẻ rút được kim châm, nhưng một khi phát hiện kim châm, tất nhiên sẽ lộ ra tông tích của Trương Thiên Ý. Nhạc Chi Dương thoáng nhớ lại bộ dáng lúc chết của tên quý đòi nợ ấy thì cảm thấy thấp thỏm vô cùng. Gã cảm thấy có chút hồi hận, sớm biết như vậy thì đã không nên vì kích động nhất thời mà gia nhập Đông Đảo, để giờ đây lờ lên thuyền giặc rồi, có muốn bỏ đi cũng không thể.

Để học được "Dạ Vũ Thần Châm" cần phải luyện chân khí trước tiên, nhưng trên pháp quyết chỉ đề cập đến cách thức phân chia chân khí, còn cách tu luyện chân khí chỉ nhắc qua một cách sơ lược.

Nếu như không có chân khí, mọi thứ chẳng biết phải bắt đầu từ đâu. Nhạc Chi Dương nhớ đến chương đầu tiên của Diệu Nhạc Linh Phi Kinh chính là tu luyện chân khí, gã lập tức nâng sáo lên thổi ngay điệu "Chu Thiên Linh Phi Khúc". Tiếng sáo vang vọng trong khoang thuyền, nốt nhạc kích động khí huyết, một luồng kinh khí mềm mại uyển chuyển như mây khói chuyển động tới lui khắp toàn thân gã. Nhạc Chi Dương muốn khống chế luồng kinh khí này thế nhưng chẳng cách nào đạt được ý muốn, dòng nước âm ấy mãnh như một con giun, thoát chậm thoát nhanh theo sự khuếch trương của âm thanh, tuần tự như thể dần dần giống như sông lớn chảy về đông, không gì ngăn trở được, cứ luồn lách trong cơ thể Nhạc Chi Dương, lướt đến đâu mang sáng khoải đến đâu, ngay cả vết kim châm nơi ngực cũng giảm bớt đi phần nào đau đớn.

Thổi xong hai mươi hai khúc nhạc, cả người Nhạc Chi Dương trở nên thông suốt, gã vừa định thổi thêm lần nữa thì chợt nghe có người gõ cửa ầm ầm, hóa ra Giang Tiểu Lưu đang ở bên ngoài làm ồn. Nhạc Chi Dương đành bước xuống giường, thế nhưng mới dậm chân đi chừng vài bước, hai gối gã đã mềm oặt suýt tí nữa thì ngã bệt xuống đất, cảm giác hết như một quả bóng da bị xì hơi, không vận được chút sức lực nào nữa.

Nhạc Chi Dương cảm thấy quái lạ nhưng cũng đành bó tay, mãi một lúc lâu sau mới lấy lại chút sức lực bèn gượng dậy mở cửa ra xem. Hóa ra Giang Tiểu Lưu thấy gã không rời phòng liền mang theo com chiều đến đây. Hắn tròn mắt dòm lom lom Nhạc Chi Dương, ngạc nhiên thốt lên:

- Trời đất, thằng ba xạo, sao mặt của ngươi hết sưng rồi?

Nhạc Chi Dương sững người, sờ sờ lên má, ngoại trừ cảm giác tê tê ra thì không còn đau rát như trước nữa. Gã ngáy ra một lúc, mỉm cười:

- Là thật, sao nhanh đến thế nhỉ?

Giang Tiểu Lưu ngồi xuống, hậm hực bảo:

- Nhạc Chi Dương, đám người trên thuyền này đều mắc bệnh cmmr, rất là đang nói đó cười đó, ta vừa đến gần thì họ lập tức giải tán, bộ dạng cứ y như vừa thiếu nợ bạc của ông đây vậy!

Nhạc Chi Dương thừa biết Dương Cảnh đã giờ trò ma, liền nói:

- Nhà ngươi cách xa Dương Cảnh và cô gái che mặt kia ra một chút, đừng có xó rớ ở riêng với bọn họ.

- Cô gái che mặt? - Giang Tiểu Lưu nghĩ ngợi một thoáng: - Ngươi đang nói Diệp Linh Tô hả?

Nhạc Chi Dương nhủ bụng: "Hóa ra nhỏ đó tên là Diệp Linh Tô à?"

Chỉ nghe Giang Tiểu Lưu cười bảo:

- Ngươi nói xem cô ta là ai nào? Cô ta chính là cao đồ của đảo vương Vân Hư đó. Đám đàn ông kia mà trông thấy cô một cái là ai nấy cụp đầu khom lưng, xung xoe hết lời, đừng nói là ở riêng với nhau, có muốn đến gần ba thước thôi còn khó. Còn cái thằng cha Dương Cảnh nọ vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo, hai lỗ mũi cứ vác hất lên trời cao, hừ, ta thêm vào để ý đến hắn!

Giang Tiểu Lưu nói xong liền ngoẹo đầu ra định ngủ luôn.

Nhạc Chi Dương nhíu mày:

- Sao người ngủ ở đây?

Giang Tiểu Lưu hừ một tiếng:

- Khoang thuyền có hạn, ta ở một buồng với người! Mà cha ơi, giường gì đâu mà hẹp quá thế, chắc để vừa mỗi cái lò nước bánh quá!

Cơm nước xong, Giang Tiểu Lưu đã lăn ra ngủ khi Nhạc Chi Dương ngáy người một lúc, ngực lại ngấm ngấm nhói đau, gã bèn dong bước ra ngoài, hướng lên phía boong tàu.

Sắc đêm mịt mùng, bốn phía tĩnh mịch, trùng dương mênh mông bát ngát, sóng vỗ tí tề như ca như ngâm, sao giăng chi chít hết như những mảnh ngọc, bụi bạc phết lên lốm đốm trên bầu trời. Gió khơi thổi hất vào mặt, có con nhẹ, có con gắt, trong vị ẩm ướt còn mang theo một chút gì đó cô liêu, quạnh quẽ.

Nhạc Chi Dương đứng đó trong cơn gió đêm, toát lên nét đơn độc lạ lùng. Gã ngồi xuống, trỗi lên điệu "Chu Thiên Linh Phi Khúc", tiếng nhạc thoát ra khỏi ống sáo khác nào một cánh chim nhỏ, chao lượn quanh quẩn xung quanh con thuyền, thoát xa thoát gần, hòa lẫn vào trong tiếng sóng bể, giai điệu càng thêm thanh thoát trừ tình. Nhạc Chi Dương thổi đến mức quên hết mọi thứ, ba hồn bảy phách như thoát xác bay đi, cùng hòa múa trong tiếng sáo nhịp nhàng ấy.

Dòng khí nóng bắt đầu chuyển động, ban đầu mỏng mảnh như sợi tơ, dần dần hóa thành một luồng khí to cỡ ngón tay cái, hết như mũi dùi mũi khoan, không ngại luôn lách đến bất cứ nơi đâu. Tâm trí Nhạc Chi Dương hòa lẫn vào trong dòng khí nóng ấy, thổi đến đoạn sâu xa, cảm giác của gã trở nên hết sức nhạy bén: lông tóc dựng đứng, kinh mạch phập phồng, mọi sự xáo trộn trong lục phủ ngũ tạng gã đều có thể cảm nhận được rõ ràng toàn bộ. Đến một hồi sau, gã đã có thể phân tích được tình hình "Dạ Vũ Thần Châm", mũi châm ấy mảnh như sợi tóc, ghim vào vị trí giữa tim và phổi làm cho khí huyết chảy không thông, hình thành nên một cục máu bầm.

Theo sự thâm nhập của khúc nhạc, kim châm hết như một sợi dây đàn, rung lên nhẹ nhẹ dưới sự tác động của dòng nhiệt khí. Nhạc Chi Dương nảy ra một ý, thâm nghĩ dòng nhiệt khí này biết đâu chính là thứ gọi là chân khí, nhưng phải làm sao mới có thể chia nó ra hai luồng, biến thành dây cung và cánh cung, ép cho kim châm ra ngoài đây?

Gã vừa thổi sáo vừa thử dẫn dắt chân khí, cố tách nó ra làm hai phần. Nhưng việc phân chia hai luồng khí âm dương vốn là cảnh giới cực cao trong thuật luyện khí, trước tiên cần phải hòa hợp với âm dương rồi sau đó mới phân hóa được. Luyện đến mức thoải mái tách hợp chỉ ít cũng phải tốn mất năm sáu năm khổ luyện. Nhạc Chi Dương cùng lắm mới bập bõm tập tành, luyện khí cũng vừa mới nhập môn, cho dù Linh Phi Kinh có thần diệu đến đâu cũng chẳng thể giúp gã một bước lên mây, cấp tốc luyện thành hai khí âm dương được.

Nhạc Chi Dương một lòng hai ý, luyện được một lúc, không những không phân chia được âm dương mà trái lại còn làm rối loạn chân khí gốc, kim châm đột ngột ghim sâu hơn vào trong khiến cho gã đau đến mức tối sầm hai mắt, không thể thổi sáo tiếp được nữa.

- Sao lại ngừng thổi rồi?

Một giọng nói êm ái từ bên cạnh vang đến, Nhạc Chi Dương xoay đầu lại xem, chỉ thấy Diệp Linh Tô đang đứng dưới một góc khuất tối tăm, đôi mắt lấp lánh ánh sáng như sao trời.

Nhạc Chi Dương vừa trông thấy cô, trong bụng lập tức trào gan ứa mật. Hôm nay gã hai lần gặp chuyện xúi quẩy đều có liên quan tới cô ta cả, mọi thứ khác thì có thể cho qua, riêng chuyện phá hỏng tượng đất của Chu Vi thì đặc biệt không thể tha thứ được. Gã càng nhớ càng đỏ quạch liên lạnh lùng nói:

- Ta thích thổi thì thổi, cô quản được chắc?

Diệp Linh Tô không nói lời nào, thả bước đến bên mạn thuyền. Gió biển thổi từ đằng tây đến khiến cho làn váy của cô tung bay phất phơ như thể muốn nương theo cơn gió ấy mà bay xa mãi.

Cô lặng ngắm mặt biển một lúc, chợt cất tiếng hỏi:

- Khúc nhạc mà người vừa thổi tên gì thế?

Nhạc Chi Dương hằm hừ đáp:

- Liên quan quái gì đến cô!

Diệp Linh Tô liếc mắt nhìn gã, chột đầu phất tay một cái, Nhạc Chi Dương còn chưa kịp nhìn rõ, eo bàn tay bỗng nhói lên, thanh Không Bích đã tuột tay rơi ra. Ánh mắt thiếu nữ thấp thoáng nét cười, nâng sáo ngọc lên cao quan sát dưới ánh trăng, chất ngọc phi thủy được bóng trăng thấm nhuộm tủa ra một vàng sáng đẹp mê ly.

Nhạc Chi Dương vừa bất ngờ vừa giận dữ, vội nhào về phía trước muốn giằng lại thanh sáo ngọc, dè dặt thân hình thiếu nữ nháng lên, Nhạc Chi Dương tức thì lao đầu vào khoảng không, hai chân lao đảo ngã chúi xuống biển.

Bên tai nổi gió vèo vèo, thân mình rơi càng lúc càng nhanh, mắt thấy sắp sửa chạm mặt nước, cánh tay Nhạc Chi Dương đột nhiên được ai đó ghi lại rồi kéo ngược trở lên. Cú kéo này vừa nhanh vừa khéo, gã bắt đầu đi bay vọt lên nom hệt như một con cá chuồn rồi ngã phịch ra sàn tàu, sống lưng đập xuống đất đau buốt.

- Thật vô dụng!

Giọng nói của Diệp Linh Tô để thêm vào lúc này chẳng khác nào châm dầu vào lửa. Nhạc Chi Dương bật người ngồi dậy, nhảy phốc về hướng phát ra âm thanh nhưng lại tiếp tục lao vào không khí. Tiếng cười của thiếu nữ từ sau lưng gã vọng lại:

- Ở đây cơ mà, nhà ngươi mù à?

- Trả sáo lại cho ta!

Hai mắt Nhạc Chi Dương đỏ ngầu, thân mình xoay vòng vòng nhưng vẫn không thể nào chạm được vào chéo áo của cô gái. Diệp Linh Tô chẳng rõ đã dùng phương cách gì mà như hóa thành sương mây, chỉ có thể cảm giác mà không nắm bắt được.

- Ngươi hứa thổi sáo đi, ta sẽ trả lại cho ngươi.

Tiếng cười của Diệp Linh Tô lòn vồn bên tai, bất kể Nhạc Chi Dương xoay trở thế nào cũng không trông thấy được bóng dáng của cô.

Nhạc Chi Dương bản tính quật cường, thiếu nữ nói lời ngon tiếng ngọt thì miễn may gã còn nâng sáo lên thổi, chứ càng dùng vũ lực bức ép, càng kích thích lòng tự ái trong bụng thì gã dứt khoát cho dù có phải vứt bỏ Không Bích cũng không bao giờ chịu cúi đầu trước đối phương.

Dưới ánh trăng, hai bóng người xoay tròn như bay lượn. Nhạc Chi Dương quay một hơi cả trăm vòng, bỗng cảm giác cổ bị kim châm nhói lên, lập tức tiêu tan mọi sức lực, hai chân khuỵu xuống, ngã nhoài ra đất không thể gượng dậy nổi.

Diệp Linh Tô "l" một tiếng, thanh âm nghe như vang lên bên cạnh, Nhạc Chi Dương định nhòm dậy nhưng vừa dùng sức thì phần ngực lại đau âm ỉ, chỉ nghe thiếu nữ lầm bầm:

- Đồ cứng đầu, ngươi thật sự không chịu thôi ư?

- Không thôi, chết cũng không thôi! - Nhạc Chi Dương ngang ngạnh: - Cô có bản lĩnh thì giết ta đi!

- Ta giết ngươi làm chi? - Diệp Linh Tô hừ khê: - Ngươi không thôi chứ gì? Vậy thanh sáo này ta tịch thu, chừng nào ngươi chịu thôi thì ta sẽ trả lại cho ngươi.

Nói rồi, cô cười khanh khách bỏ đi xa.

Nhạc Chi Dương nằm mất một lúc mới từ từ ngồi dậy được, vất vả lắm mới ngăn không cho dòng nước mắt chảy ra, gã khục khích mũi rồi xoay người bước xuống sàn tàu đi về gian buồng.

Giang Tiểu Lưu vẫn đang khò khò ngủ say, Nhạc Chi Dương ngồi ở cạnh giường ngáy ngốc hồi lâu, nhớ đến trong "Linh Phi Kinh", ngoài "Chu Thiên Linh Phi Khúc" còn có môn võ công khác, biết đâu sau khi học xong có thể đoạt lại sáo ngọc từ tay thiếu nữ.

Gã thấp đèn lên rồi mạng "Linh Phi Kinh" ra xem kỹ, lướt qua chương đầu "Linh Khúc", thứ đập vào mắt trước tiên chính là hai từ "Linh Vũ" được viết theo lối chữ Lệ, bên dưới là hàng chú giải theo lối chữ Khải được dệt bằng tơ vàng, ghi rằng: "Xưa có điệu vũ Tang Lâm(*), nếu múa đúng theo nhạc thì có thể lướt vào những nơi chật hẹp, tạo ra không gian trống trải, hết sức hữu dụng. Muốn học điệu múa của ta thì trước tiên phải biết khúc nhạc của ta, khúc nhạc nằm trước chân khí, chân khí nằm trước kinh lực, uyển chuyển phiêu diêu mà nhắc chân theo tiết tấu, vào nơi không tồn tại để tung hoành khắp tứ phương, thế gian vô đối, không ai sánh bằng."

(ND chú: Tang Lâm là tên một nhạc khúc vào thời Ân Thương, điệu vũ Tang Lâm ý chỉ phần múa theo điệu nhạc trên)

"Thế gian vô đối, không ai sánh bằng." Nhạc Chi Dương khẽ lầm nhảm tám từ này với vẻ mê đắm say sưa. Gã chăm chú dõi tiếp, ở phần dưới có rất nhiều vết chân nhỏ được thêu bằng chỉ bạc, vết chân chẳng chịt không đều, trên có ghi rõ thứ tự ra chân trước sau, phía dưới hình vết chân lại có rất nhiều hình người, thầy đều giơ tay nhắc chân, múa may ngang dọc.

Tiết tấu trong bài vũ đạo này đều dựa trên "Chu Thiên Linh Phi Khúc", Nhạc Chi Dương không có sáo bên cạnh liền lầm nhảm khúc hát này trong lòng. Một tay ôm kinh văn, gã bắt đầu chậm chậm nhảy múa bên trong gian thuyền.

Linh Vũ hết sức kỳ diệu, chỉ cần nhảy múa theo tiết tấu, chẳng quan trọng phạm vi lớn hay nhỏ đều có thể thi triển nhẹ nhàng. Gian thuyền này rộng còn chưa đến một trượng, chưa kể không gian cho gã có thể thực hành lại càng nhỏ hẹp hơn, nhưng trong lúc Nhạc Chi Dương tới lui lại không hề cảm thấy chật chội, tay chân cơ thể của gã hòa nhịp theo khúc nhạc nằm trong lòng mà biến đổi xoay sở, xê dịch lên xuống. Gian thuyền bé xíu theo bước chân nhịp nhàng của gã như thể phình to ra không ngừng, vách ngăn biến mất, bàn ghế cũng tiêu tan, bốn phía trống trải hệt như một vùng hư vô.

Bước tới bước lui một lúc, phía đan điền của Nhạc Chi Dương bỗng có cảm giác gợn gợn, chân khí từ bên trong ủa ra theo hướng hệt như lúc thổi sáo, xuyên qua bụng dưới của gã rồi rót vào hai đầu gối. Nhạc Chi Dương chợt thấy bước chân mình càng lúc càng nhanh, lúc di chuyển như cuốn theo một trận gió mạnh, thổi tắt đi ngọn đèn dầu đặt trên bàn.

Gã đánh múa may trong bóng tối, khẽ bước sát đến bên mép bàn hay thành giường thì cơ thể tự nhiên chuyển động, nhẹ nhàng tránh khỏi, tư thế ung dung đứng như lời tựa đề cập: "Vào nơi không tồn tại để tung hoành khắp tứ phương" Gian thuyền nhỏ hẹp như thế mà Nhạc Chi Dương lại cảm giác một sự tự do chưa từng có trước nay, gã như hóa thành con gió, biến ra màn sương, chỉ cần lộ ra một khe hở thôi là có thể mặc sức ra vào.

Sáng hôm sau trời trong mây đẹp, ánh sáng xong thì mọi người đều lên boong dạo chơi. Nhạc Chi Dương và Giang Tiểu Lưu cũng lên trên đó, Giang Tiểu Lưu oang oang nói:

- Đêm qua lạ thật, đầu hôm thì nóng như thiêu đốt thiết tình là ngủ chẳng ngon, đến khuya đột nhiên nổi lên một trận gió, mát mẻ dễ chịu vô cùng. Nhạc Chi Dương, người trở về bao giờ thế, sao ta không hay biết gì cả vậy?

Nhạc Chi Dương thở dài:

- Nhà người ngủ như heo, e rằng bị người ta ném xuống biển cũng còn chưa tỉnh nữa là.

- Ta mà là con heo thì người cũng là con chuột! - Giang Tiểu Lưu đỏ bừng mặt: - Nửa đêm nửa hôm không ngủ, chui lủi đi tìm lưm chỗ.

Đang trao đổi chột nghe có tiếng con gái cười đùa, Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn sang, một bầu lửa nóng liền xộc thẳng lên đỉnh đầu. Diệp Linh Tô đứng cách đó không xa, đang tựa nghiêng vào lan can mà nói nói cười cười với Dương Cảnh. Không Bích nằm trong tay của cô ta, cánh tay trắng nõn càng làm nổi bật hơn sắc xanh thâm của ống sáo, tựa như liễu non mọc trên tuyết trắng, vô cùng thanh khiết quyến rũ.

Giang Tiểu Lưu trông thấy thanh sáo ngọc, hai mắt sáng lên, buột miệng hô:

- Ê Nhạc Chi Dương, cây sáo của người sao lọt vào tay người khác vậy? Ha, ta biết rồi nha, nhất định là người muốn nịnh nọt người ta nên mới mang sáo ra làm tín vật định tình đây mà.

Hắn nói âm ỉ, người khắp boong tàu đều nghe thấy rõ. Diệp Linh Tô quay đầu lại, ánh mắt tóe lên lửa giận. Dương Cảnh mặt mày sa sầm, sải bước tiến lên phía trước, quát lớn về phía Giang Tiểu Lưu:

- Thằng chó con, người nói cái gì đó?

Giang Tiểu Lưu gân cổ lên cãi:

- Ta đâu có nói người, ta nói cây sáo mà...

Nói còn chưa dứt câu, má trái hắn đã rất bồng, thân thể bắn mạnh về phía sau té oạch lên sàn thuyền.

Người ra tay chính là Dương Cảnh, Nhạc Chi Dương vừa kinh ngạc vừa giận dữ, vội lao lên trước xem xét, chỉ thấy nửa khuôn mặt của Giang Tiểu Lưu đã sưng tấy lên, hán há miệng nhô ra một ngụm máu tươi, trong dịch máu còn lẫn theo một chiếc răng trắng hếu.

Nhạc Chi Dương giận muốn nổ phổi, ưỡn người quát lớn:

- Họ Dương kia, người có sao lại đánh người?

- Ta đánh người hồi nào? - Dương Cảnh nhe răng cười, ánh mắt quét qua sàn tàu: - Rõ ràng là ta vừa dạy một con chó mà.

Đệ tử Đông Đảo phá ra cười sảng sặc. Nhạc Chi Dương đánh mắt qua mọi người, hai nắm tay bắt giắc siết chặt. Dương Cảnh thờ ơ nhìn gã, trầm nghĩ ví như thằng nhóc này bắt chấp ra tay, đúng là dịp để mình dạy dỗ nó một trận, bắt nó cả đời này phải nhớ mặt mình thật kỹ.

Giang Tiểu Lưu thấy tình hình không ổn bèn nhịn đau gượng dậy, giằng giật ống tay áo Nhạc Chi Dương, thấp giọng khuyên:

- Bỏ đi, tránh voi chẳng hổ mặt nào.

Nhạc Chi Dương giang hai chân ra, đứng yên bất động rồi chột cao giọng gọi với về phía Diệp Linh Tô:

- Trả sáo lại cho ta.

- Người chịu thổi sáo rồi à? - Diệp Linh Tô vờ như không có chuyện gì, mân mê thanh sáo ngọc trong tay.

Nhạc Chi Dương nghiêng răng nghiêng lợi, lạnh lùng thốt:

- Ta thổi cho heo nghe chó nghe cũng không thổi cho cô nghe.

Ánh mắt Diệp Linh Tô lóe lên sắc giận, Dương Cảnh xụ mặt xuống, ra chiều muốn xông lên. Thiếu nữ khẽ xua tay, Dương Cảnh hiểu ý liền mỉm cười, lùi sang một bên.

- Thế ư? - Diệp Linh Tô hồ hững nói: - Vậy thanh sáo này ta đem ném xuống biển cho cá xơi, không thèm trả cho người nữa.

Dứt lời, cô rút sáo giờ ra cạnh mạn thuyền.

Nhạc Chi Dương lòng nóng như hơ, vội lắc người lao đến. Diệp Linh Tô lấy ống sáo ra làm mọi như, cố ý dụ gã xông về phía trước, thấy thế liền thu sáo lại rồi lách người đi, mũi chân nhẹ chia ra, gạt vào gót phải của Nhạc Chi Dương, ý đồ muốn cho gã hụt chân lọt xuống biển.

Cú gạt chân này ẩn chứa tinh túy của võ học, Nhạc Chi Dương rõ ràng thấy cô ra chân thế mà muốn tránh cũng không được. Giữa lúc nguy khốn, trong lòng gã chợt lóe lên ánh sáng, "Dương Minh Thanh Vị Chi Khúc" từ đâu trỗi dậy, khúc nhạc này có liên quan với "Túc Dương Minh Vị Kinh", kinh mạch từ đỉnh đầu khuếch trương ra, nổi thẳng đến vị trí chân phải.

Âm thanh trong lòng vừa vang lên, đan điền của gã trào dâng một dòng khí nóng rót ngay vào chân phải nhanh như chớp. Thân thể Nhạc Chi Dương nhẹ hẫng, bàn chân vừa nhấc thì trên mặt đất như nổi lên một trận gió xoáy, đưa gã nhảy sượt qua mũi chân của Diệp Linh Tô rồi nhẹ nhàng khéo léo đáp trên mép thuyền.

Diệp Linh Tô gạt chân không trúng, đang cảm thấy kinh ngạc vô cùng, bỗng thấy Nhạc Chi Dương đang ở phía trước, cô lập tức vung tay, phất nhẹ một chưởng vào sau lưng gã.

Một chưởng này mà đánh trúng, Nhạc Chi Dương ắt sẽ rơi tõm xuống biển. Gã không kịp nghĩ ngợi nhiều, khúc nhạc trong lòng vẫn không thay đổi, kinh lực hướng theo khúc nhạc, thân thể hướng theo ý niệm, chiếu theo tư thế trong "Linh Vũ" mà huơ tay gấp hông, bồng bênh xoay người, thân mình như liễu trong gió né khỏi một chưởng phách đến của Diệp Linh Tô.

Diệp Linh Tô thân là cao đồ của đảo vương, một chưởng này trông thì có vẻ tùy ý, thật ra hậu chiêu vô cùng, vì thế cô vừa đánh vào khoảng không liên không thêm nghĩ ngợi, tức tốc trở tay dẫn theo một luồng gió xoáy, quét về phía eo lưng Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương đang ngấp nghé bên mép thuyền, trước mặt là Diệp Linh Tô, sau lưng là biển cả mênh mông, chỗ đứng không kịp trở gót, cộng thêm gã không biết tí gì về quyền pháp, quyền chiêu của Diệp Linh Tô thoáng thay đổi thôi thì gã chẳng còn trông rõ gì nữa. Vì vậy đến nước này, bất kể đối thủ ra tay thế nào, gã chỉ đành dựa vào bản thân mà nhảy múa theo điệu nhạc, vô tình làm sao lại ngầm ám hợp tâm pháp "Không ai sánh bằng", dòng khí nóng dồn vào chân trái, mũi chân điểm lên mặt đất, thân thể xoay tít như chong chóng, ngón tay của Diệp Linh Tô sượt qua người gã, một lần nữa lại chọc vào khoảng không.

Nhạc Chi Dương vừa mới tập tành nên rốt cuộc chiêu thức cũng phát sinh đơn giản, gã cố sức xoay vòng né tránh, quên khuấy đi mất mình đang ở nơi nào, xoay thêm hai vòng nữa thì đã ló qua mép thuyền, một chân chợt đạp vào không khí, thân hình lao đa lao đảo rơi thẳng xuống biển.

Diệp Linh Tô thất bại đến hai lượt, vừa giận vừa thẹn, đang định ra tay không thèm nề nang nữa, nào ngờ trông thấy cảnh Nhạc Chi Dương tự mình sảy chân lọt xuống nước, cô nhất thời mừng rỡ bất ngờ, nghĩ bụng tên tiểu tử này quả nhiên bất tài, hai lần lúc này đều là trùng hợp mà thôi.

Nhạc Chi Dương một chân trên thuyền, một chân hụt vào khoảng không, thân thể ngã rạp về sau hết như một cọng cỏ khô bị gió thổi lạc lìa. Mắt thấy sắp sảy xuống biển đến nơi, đầu gã liền lướt qua "Thái Âm An Ti Chi Khúc", khúc nhạc này có liên quan đến "Túc Thái Âm Ti Kinh", giai điệu vừa trỗi lên trong dạ, chân khí lập tức lùa vào chân trái.

Nhạc Chi Dương không kịp nghĩ ngợi nhiều, phối hợp với nhịp điệu, thân thể xoay ngược lên cao, chân trái móc giữ vào cạnh thuyền, mũi chân sinh ra một luồng kinh lực khiến cho thế rơi của gã ngừng lại đột ngột.

Dưới chân tuy đã trụ vững nhưng thân mình vẫn hướng xuống mặt nước, Nhạc Chi Dương giữa lúc đang suy nghĩ thì khúc nhạc trong lòng chợt thay đổi thành "Thiếu Âm Tây Tâm Chi Khúc". Khúc nhạc này có can hệ đến tay phải, Nhạc Chi Dương chỉ thấy một luồng khí nóng chảy tràn về bàn tay phải, liền theo ý thức tổng ra, vô trùng thốt gỗ trên thân thuyền. Một nguồn lực đạo hùng hậu phản ngược trở lại hết như có mấy kẻ cùng lúc vận sức ném gã văng ngược trở lên thuyền.

Bên tai Nhạc Chi Dương nổi gió vùn vụt, thân mình tựa như quả lắc đồng hồ phương Tây, "vút" một tiếng bay ngược về sàn tàu. Mắt gã vừa kịp trông rõ thì sàn tàu đã ở bên dưới thân mình, trong lòng tức tốc nhao lên điệu "Thái Dương Nhu Trường Chi Khúc", khúc nhạc này liên quan đến tay trái. Tay trái Nhạc Chi Dương huơ ra, chống mạnh xuống mặt sàn, từ lòng bàn tay tuôn ra một nguồn lực lớn đẩy gã bay vọt về phía trước.

Diệp Linh Tô ngỡ rằng Nhạc Chi Dương sẽ té xuống nước, vì thế tâm tư cũng nói lỏng đi, hoàn toàn không phòng bị, chợt thấy Nhạc Chi Dương quay trở về thuyền, cô nhất thời ngấy ra như phồng, quên cả nhúc nhích. Nhạc Chi Dương lướt sượt qua bên người cô, trước mắt lấp lóa sắc xanh, chính là thanh sáo ngọc nọ.

Gã không nghĩ ngợi nhiều liền giơ tay đoạt lấy, ngón tay vừa chạm vào sáo ngọc, giai điệu trong bụng lại biến đổi thành "Thiếu Dương Tam Tiêu Chi Khúc", khúc nhạc này liên quan đến "Thủ Thiếu Dương Tam Tiêu Kinh" nơi tay trái, chân khí dồn vào năm ngón tay, gã gắng mạnh lấy sáo ngọc. Diệp Linh Tô chỉ cảm thấy lòng bàn tay nhói lên một cái, sáo ngọc đã vượt tay đi mất.

Nhạc Chi Dương đoạt được sáo ngọc trở về, không kịp suy nghĩ nhiều, trong lòng liền tấu lên "Dương Minh Thanh Vị Chi Khúc", chân phải giậm đất tung người nhảy lên, lại tấu "Thái Âm An Ti Chi Khúc", chân trái bocc cao đá về hướng bầu trời, cả người chồm lên không trung, bỏ nhào một vòng rồi mới uốn thân đáp xuống mặt đất.

Gã thi triển một hơi lưu loát như mây trôi nước chảy, đám đệ tử Đông Đảo đều xem đến mắt tròn mắt dẹt. Dựa vào khả năng của bọn họ vốn dĩ cũng không thể nào làm được đừng nói chi đến Nhạc Chi Dương trước giờ không biết võ công, gã lại đột nhiên biến thành cao thủ võ học như vậy, trước sau trái ngược nhau quá lớn, quả thật khiến người ta không sao tin được. Kỳ lạ hơn nữa là, ngoài những động tác giơ tay đánh mắt, cúi đầu ngẩng mặt hết

sức linh động và hiểm lạ ra, gã càng toát lên một nét tiêu sái không thể diễn tả được thành lời.

Diệp Linh Tô bị đoạt mất sáo ngọc, cảm giác hổ thẹn và tức giận trộn lẫn khó mà chịu nổi. Không để cho Nhạc Chi Dương kịp đứng vững, cô đã trở tay quét chưởng về phía gã. Chưởng phong vừa đến gần, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy khí huyết nhộn nhạo, vội la lên:

- Khoan đã!

- Sao vậy?

Diệp Linh Tô ngưng chưởng không tấn công nữa, cố ý muốn nghe xem gã nói điều gì. Nhạc Chi Dương ổn định lại tinh thần rồi cất tiếng:

- Cô từng nói, chỉ cần ta thôi sáo cho cô nghe, cô sẽ trả sáo lại cho ta đúng không?

Thiếu nữ bị mất sáo vốn đang thẹn một giận mười, chợt nghe Nhạc Chi Dương xuống nước, tự cảm thấy đã khôi phục lại không ít mặt mũi cho bản thân, huống gì sáo ngọc đã đổi chủ, nếu mình cậy mạnh tước đoạt thì cũng không còn gì thú vị nữa. Suy đi tính lại, cô cười lạnh:

- Được, người mau ngoan ngoãn thôi cho ta nghe, thôi mà trót quớt thì ta cho người biết tay.

Mất đi Không Bích giờ lại về tay, sóng lòng Nhạc Chi Dương rạo rực không thôi, gã ngấm mãi thanh sáo dài lặng như nước thu, hình ảnh của Chu Vi thấp thoáng hiện lên trong đầu. Trầm ngâm một lúc, gã đưa sáo lên miệng bắt đầu thổi, tiếng sáo uyển chuyển du dương, toát lên một nỗi niềm dằn vặt vô tận.

Diệp Linh Tô nghe thấy tiếng sáo chợt thoáng ngáy người, chẳng hiểu vì sao tâm tình chợt nổi hứng theo khúc nhạc, cô bất giác khẽ giọng ngâm nga:

Người con gái yêu kiều nhàn nhã,

Đội góc thành, nàng đã hẹn nhau.

Yêu nàng chẳng thấy nàng đâu,

Bằng khuôn ta cứ gãi đầu gãi chân.

Người con gái yêu kiều trầm lặng

Bút cán son nàng tặng trao tay.

Bút son đáng đồ hay hay.

Ta trông nàng đẹp lòng đầy thích ưa.

Ngoài đồng nội ngó tranh nàng tặng.

Thì tin ngay chắc hẳn lạ xinh.

Người nào lạ đẹp cho đành,

Vì nàng trao tặng mà thành đẹp lấy.

(ND chú: Bài dịch của T/G Tạ Quang Phát, trích từ “Tình Nữ” phần “Bội Phong” trong Thi Kinh của Khổng Tử. Trong bài có hình ảnh “Bút cán son”, nguyên văn là chữ “Đồng quán” thật ra chưa rõ nghĩa là bút hay sáo, tuy nhiên ở dưới Phương Ca có chú giải là 1 loại tiêu, sáo chắc để hợp tình hợp cảnh với tâm trạng của nhân vật chính)

Đông Đào kế thừa dư mạch của Thiên Cơ Cung, đâu có lệnh đênh hải ngoại thì chất văn vận tạo nhã trải trăm năm cũng không phai nhạt. Rất nhiều đệ tử vừa nghe qua liền biết ngay bài thơ Diệp Linh Tô đang ngâm chính là bài Tình Nữ trong phần Bội Phong trích từ Thi Kinh. Bài thơ miêu tả về một đôi nam nữ hò hẹn nhau nơi góc thành, người nữ không đến theo ước định khiến cho người nam hết sức sốt ruột. Về sau người nữ đến chỗ hẹn, tặng cho người nam một thanh sáo màu đỏ lộng sáng lấp lánh hết như tim yêu của nàng, đẹp đến mức khó mà quên được. Người nữ còn mang theo cả bó cỏ thơm cũng xinh xắn vô cùng, tuy nhiên đâu cho sáo đẹp hay cỏ xinh thì điểm đáng quý nhất là được chính tay mỹ nhân trao tặng.

Nhạc Chi Dương thổi khúc nhạc này, mọi người ai nấy đều cảm thấy khó hiểu, chỉ duy ánh mắt Diệp Linh Tô là chuyển từ bức tức sang dịu dàng, chờ đến khi Nhạc Chi Dương thổi xong, cô mới khẽ khàng hỏi:

- Thanh sáo này là do người ấy tặng cho người ư?

Nhạc Chi Dương lặng im không đáp, sắc mặt bản thân tê tái. Diệp Linh Tô liếc nhìn gã, thờ ơ bảo:

- Thôi vậy, tưởng đâu người là kẻ bủn xỉn nhỏ mọn, hóa ra còn có ả tình khác, thanh sáo này ta không cần nữa.

Bài "Tình Nữ" này vốn do Nhạc Chi Dương tức cảnh sinh tình mà ra, hoàn cảnh trong thơ cổ cũng gần tương tự với việc Chu Vi tặng sáo, gã nhớ lại cảm

giác lo lắng tuyệt vọng trong quan tài gỗ ngoài ngoài ô kinh thành so với chàng trai ngóng đợi người tình đến hò hẹn ấy kể ra còn đáng thương hơn gấp chục lần. Gã thối sáo cho Diệp Linh Tô nghe chẳng qua chỉ là kẻ sách tạm bợ, cốt ý bảo vệ Không Bích, nào ngờ thôi xong khúc nhạc, đối phương lại hiểu được tiếng lòng, đoán ra lai lịch của thanh sáo tử trong giai điệu. Việc thiếu nữ đột ngột bỏ cuộc trái lại còn gây cho gã một sự bất ngờ rất lớn.

Vô tình, ác cảm của Nhạc Chi Dương đối với Diệp Linh Tô cũng giảm đi phần nào, gã nhìn thiếu nữ nhoèn cười, đang tính xoay người bỏ đi chợt nghe Dương Cảnh quát to:

- Từ từ nào!

Nhạc Chi Dương quay đầu lại, Dương Cảnh lách lên khỏi đám người, cười lạnh:

- Tiểu tử, thân pháp vừa rồi của ngươi không phải dạng vừa, học từ ai đấy?

Nhạc Chi Dương sinh lòng oán ghét, lạnh lùng bảo:

- Cần gì phải học, trời sinh ta đã tự biết.

Sắc giận trong ánh mắt Dương Cảnh lóe lên, y cười mỉa:

- Thất kính thất kính, hóa ra ngươi chính là bậc thiên tài cao siêu!

Nói đến hai chữ "Thiên tài", y cố ý kéo dài giọng ra, đám đệ tử Đông Đảo ở xung quanh đều cười rống lên ha ha.

- Không dám nhận! - Nhạc Chi Dương mỉm cười: - Dương huynh quá khen rồi!

Da mặt của Nhạc Chi Dương dày đến mức nằm ngoài dự đoán của Dương Cảnh. Y ngẩn ra một lúc, lớn giọng đề nghị:

- Tiểu tử họ Nhạc kia, chúng ta đánh cược một trận nào. Ta không dùng nội lực cũng không xài quyền cước, trong vòng ba chiêu chỉ bằng thân pháp, ta sẽ dễ dàng hạ được ngươi.

Nhạc Chi Dương cân nhắc một lúc, mỉm cười hỏi:

- Cược cái gì?

- Nếu ngươi thua... - Dương Cảnh chỉ vào thanh Không Bích: - Cây sáo này thuộc về Diệp sư muội...

Lời vừa ra khỏi miệng, Diệp Linh Tô liền hét lên:

- Dương sư huynh, đủ rồi.

Dương Cảnh thấy Diệp Linh Tô giữ miết thanh sáo không rời tay, đoán rằng cô yêu thích vật này, vì vậy y ngang nhiên ra mặt muốn đoạt sáo ngọc trở về, định bụng khiến cho cô vui lòng, y lập tức mỉm cười:

- Sư muội yên tâm, chỉ là một thanh sáo thôi mà, vì huynh thay muội lấy về là được.

- Muội nói đủ rồi! - Diệp Linh Tô khẽ nhủ mảy: - Cây sáo này muội không cần nữa đâu.

Dương Cảnh cười khi nhìn cô nghĩ bụng: "Cô bé này lại phát dối hòn nữa rồi. Con gái mà, ngoài miệng thì nói không cần chứ trong lòng lại quyến luyến không nổi. Diệp sư muội là người sành sỏi, châu báu bình thường trước nay chưa từng lọt vào mắt muội ấy, hiếm khi có cây sáo ngọc vừa ý thế này, bất kể thế nào ta cũng phải đoạt trước rồi tính sau."

Nghĩ thế, y cười nói:

- Sư muội đừng nóng, ta đoạt cây sáo này cũng không hoàn toàn là vì muội đâu. Muội là nữ đệ tử đích truyền của đảo vương, một thân võ nghệ dù sao cũng là nhân tài kiệt xuất trên đảo, tên tiểu tử này y vào ba cái thứ thân pháp mèo quào, thừa cơ muội không đề phòng mà giật lấy sáo ngọc, nếu không đoạt về chẳng phải sẽ khiến cho hân coi khinh nhân vật anh hùng của Đông Đảo ta hay sao?

Mấy câu này được y biện luận hùng hồn khiến cho đám đồng môn hò reo không ngớt, nhưng lọt vào tai Diệp Linh Tô chẳng khác nào mấy lời xia xối mĩa mại. Cô bị Nhạc Chi Dương đoạt mất sáo ngọc tuy trong lòng cảm thấy hổ thẹn nhưng dù sao cũng chỉ trách tại bản thân, còn qua nỏm miệng của Dương Cảnh thì rõ ràng thứ cô vứt đi đâu phải sáo ngọc mà chính là thể diện của Đông Đảo. Diệp Linh Tô càng nghĩ càng sôi máu, bèn cười lạnh:

- Được lắm, Dương sư huynh là nhân vật anh hùng của đảo. Muội chỉ là đứa con gái vô đức vô năng, đành chờ huynh thay muội ra mặt vậy!

Dương Cảnh nghe thấy lời lẽ có vị chua, nhưng bản tính y nóng cuồng tự đại, lời ra khỏi miệng rồi thì làm gì có chuyện nuốt vào, vậy nên y bèn cao giọng quát:

- Tiểu tử họ Nhạc, ngươi có dám cược với ta hay không?

Nhạc Chi Dương đảo mắt, cười hỏi:

- Lỡ đâu Dương huynh thua thì tính sao?

Dương Cảnh chỉ lăm le nghĩ đến chuyện thắng thì được gì, căn bản là chưa hề tưởng tượng thua cuộc sẽ ra sao, y thừa người ra một thoáng rồi tỏ vẻ cảm khái:

- Được, người muốn như thế nào thì sẽ như thế ấy!

Lời này ngông cuồng quá mức, Nhạc Chi Dương chìn y không chớp mắt, gật gù bảo:

- Được, nếu ta thua, sáo ngọc này sẽ hai tay dâng lên cho người; còn nếu người thua...

Gã chỉ xuống trước chân Giang Tiểu Lưu:

- ...Quý trước người này, gọi hắn ba tiếng "Ông cố nội"!

Lời vừa thốt ra, không chỉ đệ tử Đông Đảo biến sắc mà ngay cả Giang Tiểu Lưu cũng há hốc mồm. Mặt mũi Dương Cảnh thoát xanh thoát đỏ, nếu không phải mọi người đang chăm chú theo dõi thì y thể nào cũng một chương đánh chết Nhạc Chi Dương cho hả.

- Sao vậy? - Nhạc Chi Dương không chịu bỏ qua, càng mỉm cười lần tới: - Dương lão huynh sợ rồi à? Cũng chẳng trách, tuổi tác hắn còn nhỏ, làm ông cố nội của người thật là không hợp...

Nói dứt câu, hai má Dương Cảnh đã dòn căng máu, y buột miệng quát:

- Cuộc thì cuộc, ta há sợ làm cháu nhà người.

Giang Tiểu Lưu ăn trúng bật tai, lại rụng mất cái răng, Nhạc Chi Dương muốn thừa cơ hội này để trút giận thay hắn. Không Bích với gã mà nói dẫu cho quý giá như sinh mạng nhưng so với nỗi vinh nhục của người bạn chí thân thì cho dù có là sinh mạng của bản thân gã cũng không thêm bận tâm nữa.

Đệ tử Đông Đảo thấy gã không biết sống chết, trong lòng đều hả hê khoái trá, bọn họ tự động rào rào dạt tránh chừa ra một khoảng trống lớn.

Nhạc Chi Dương gọi Giang Tiểu Lưu đến, nhờ hắn bảo quản giữ gìn sáo ngọc. Giang Tiểu Lưu mặt mày trắng bệch, ghé đến gần thăm thì:

- Nhạc Chi Dương, bỏ đi mà, bản lĩnh của tên họ Dương ấy lớn lắm, người đánh không lại y đâu.

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Giang Tiểu Lưu, hào khí lúc trước của người đâu mất tiêu rồi? Thì thà thì thảm thật chẳng khác một đứa con gái.

Giang Tiểu Lưu vừa thẹn vừa giận, mắng:

- Mẹ nhà người chứ, người muốn chết ông đây thêm quân!

Nhạc Chi Dương cười nói:

- Người té sang bên giùm đi, chờ đó còn đóng vai "Ông cố nội" kia kìa.

Giang Tiểu Lưu dở khóc dở cười, ừ ừ lùi sang một bên. Dương Cảnh thính giác cao cường, nghe bọn họ trao đổi rõ mồn một. Y trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, lòng ngầm hạ quyết tâm: "Còn không khiến cho thắng khi này quý mọp xin tha đúng là uống danh đệ tử Đông Đảo."

Y nổi lòng nham hiểm, lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử, chuẩn bị xong chưa?

- Xong rồi. - Nhạc Chi Dương ngoắc tay: - Lại đây...

Lời còn chưa dứt, một cơn gió mạnh đã ập thẳng đến trước mặt, Nhạc Chi Dương không kịp né tránh, chân thủy đau buốt, cả người lập tức bay vọt đi xa.

Trong tiếng ồ lên của mọi người, Nhạc Chi Dương té văng đến hơn một trượng, ngã sòng soài bất động trên mặt đất.

Dương Cảnh lạnh lùng đứng nguyên ra đấy, trừng trừng nhìn Nhạc Chi Dương với khuôn mặt vô cảm. Bọn đệ tử được dịp tung hô:

- Dương sư huynh bản lĩnh thật cao cường, đối phó với tên tiểu tử này quả nhiên không cần xài đến quyền cước... Tiểu tử đúng là hạng giấy mực, mới chạm nhẹ một cái thì y như rằng bục rã ra.

Mấy lời xu nịnh rộ lên nhoi nhoi, Dương Cảnh nghe hết sức sượng tai, lúc này y xông đến bắt ngờ như cơn gió, hát văng đối thủ, định ninh rằng dựa vào

khả năng của Nhạc Chi Dương thì cú hất này có thể phản ngay thắng bại.

Đang đắc ý chợt nghe có người cười khẩy:

- Ấy, mới sơ sẩy một chút thì bị trâu húc rồi.

Dương Cảnh nghe tiếng sững sờ, chỉ thấy Nhạc Chi Dương chậm chậm đứng dậy, gạt máu bên khóe môi, mỉm cười:

- Cảm ơn Dương huynh đã ban tặng một chiêu, bây giờ còn lại hai chiêu nữa?

Trong lòng Dương Cảnh thấp thỏm không yên, y trừng trừng nhìn Nhạc Chi Dương, không hiểu vì đâu tên tiểu tử này đã trúng phải cú hất ấy còn có thể đứng dậy nói chuyện được.

Bề ngoài Nhạc Chi Dương có vẻ ung dung thật ra bên trong cũng không dễ chịu gì cho cam. Mới rồi chân khí Linh Khúc chợt phát ra trong khoảnh khắc nguy khốn, kéo thân thể gã tránh khỏi sức ép của Dương Cảnh, lại mượn thế lùi về sau, Linh Vũ kích hoạt hóa giải hết dư kinh hung mãnh, nhưng đầu như vậy thì gã vẫn cảm thấy khí huyết quay cuồng, chỗ bị húc trúng đau âm ỉ.

Dương Cảnh thầm sinh nghi hoặc, không dám đánh giá thấp đối thủ nữa, y tung người vọt về phía Nhạc Chi Dương. Khi sắp đến nơi, trong lòng Nhạc Chi Dương lại trỗi lên khúc nhạc, một luồng khí nóng dồn vào chân trái, gã dùng chân trái làm trụ, thân hình xoay vòng vòng như cơn gió lốc.

Dương Cảnh nhìn đến hoa cả mắt, đối thủ dịch bước đổi hình, người đã sang mé trái của y. Dương Cảnh không nghĩ ngợi nhiều, đẩy khí vào năm ngón tay, một chiêu "Phi Hồng Trảo" khẩy vào huyệt "Hoang Du" sau eo Nhạc Chi Dương, còn chưa chạm trúng chợt nghe Diệp Linh Tô hét lên:

- Không được dùng nội lực!

Dương Cảnh nghe vậy giật mình, vội vã thu hồi chỉ lực.

Nhờ phút chần chờ ấy, y ra tay có phần chậm hơn một nhịp, Nhạc Chi Dương thừa cơ hội, trong lòng trỗi lên "Thiếu Âm Túc Thận Chi Khúc", khúc nhạc này nối liền thận kinh và chân phải, ý niệm vừa lóe lên, chân khí đã xuyên qua thận kinh rót vào huyệt "Thái Khê" nơi gót chân phải.

Chân khí điều khiển thân hình, Nhạc Chi Dương gập eo xoay chân, lách khỏi một trảo của Dương Cảnh, đầu ngón tay y lướt qua da thịt gã mang đến cảm giác nóng rát vô cùng.

- Chiêu thứ hai!

Giọng nói của Diệp Linh Tô lạnh lùng vang lên. Dương Cảnh ngây người, thân hình chợt rụt xuống, đùi trái quét ra sát mặt đất, thế quét bao hàm cả trường, lỡ mà trúng chiêu thì Nhạc Chi Dương nhất định nứt gân vỡ xương, trở thành kẻ thọt chữ chẳng chơi.

Y vừa quét chân ra thì Diệp Linh Tô lại lạnh lùng nhắc nhở:

- Không được dùng quyền cước!

Lời vừa lọt tai, Dương Cảnh vội vã thu cước và nội kinh trở về.

Nhạc Chi Dương cũng chứng kiến đối thủ ra chân, thế nhưng Dương Cảnh biến chiêu mau lẹ, cho dù trông thấy cũng không kịp đối phó, may mà Diệp Linh Tô lên tiếng đúng lúc ép cho Dương Cảnh đổi chiêu. Nhạc Chi Dương lấy lại nhịp thở, chân khí Linh Khúc truyền vào hai chân, dời bước xoay người, nhảy ra xa vài thước, tuy nhiên do tâm lý nóng vội, gã dùng lực hơi mạnh làm cho hai chân vướng vào nhau trên không trung, lúc tiếp đất không đứng vững liền ngã lộn cù ra đất.

Gã chưa kịp đứng dậy thì tiếng gió bỗng nổi lên, Dương Cảnh người còn chưa thấy, bóng đã đến trước. Y xoạc năm ngón tay, chụp vào đầu Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương lập tức ngã ra sau, Linh Khúc trong lòng chuyển động, chân khí chia thành hai luồng, một tuôn về chân phải, một ủa về chân trái. Gã chống tay trái bật người lên cao nửa thước, mũi chân phải điểm nhẹ, nội lực truyền xuống boong tàu phản kích ngược trở lại khiến cho thân hình hết như cá chép vượt sóng, luôn nhanh sang một bên.

Dương Cảnh chụp hụt vào không khí, nổi giận đùng đùng. Giới hạn ba chiêu giờ chỉ còn lại một, nếu còn để đối thủ trốn thoát nữa thì từ nay về sau y chẳng còn mặt mũi nào đối diện đồng môn. Nghĩ đến đây, y lạng người lên trước, vừa vận lúc hai tay Nhạc Chi Dương đang chống đất định bật người dậy. Lần này Dương Cảnh đã để ý bỏ thói lỗ mãng, quyền trái tung ra như thể nhắm vào chính diện khuôn mặt Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương vội vã lạng người tránh né, nào hay quyền này chỉ là hư chiêu, tay phải của Dương Cảnh đi sau mà tới trước, cú né này của Nhạc Chi Dương vô tình đã nạp mạng cho đối thủ, chỉ cảm giác cần cô nhồi lên một cái, gã đã bị Dương Cảnh tóm gọn.

Kẻ rượt người trốn nhốn nháo như chim cất, giao hoạt như thỏ già, khiến cho đám đệ tử xem đến hoa cả mắt, thậm chí cảm thấy lo lắng thay cho Dương Cảnh, nhưng thấy y cuối cùng cũng thuận lợi bắt được Nhạc Chi Dương, ai nấy mới thở phào một hơi, ùn ùn reo hò vang dậy.

Nhạc Chi Dương mặc dù bị bắt giữ nhưng chân khí Linh Khúc trong cơ thể vẫn dâng trào ngang dọc, vừa gặp phải ngoại lực tác động thì lập tức sinh ra phản kích. Trong lòng gã vang lên "Nhâm Mạch Dẫn", một dòng khí nóng từ bụng dưới ủa lên, len lỏi theo các đường nhâm mạch đổ dồn vào phần cổ. Dương Cảnh chỉ cảm giác gan bàn tay nóng rần, suýt nữa đã để cho gã thoát được.

"Tên tiểu tử này có nội lực ư?" Dương Cảnh lòng đầy kinh ngạc, nắm ngón tay nhót vào, nội lực ào ạt tuôn ra khỏi lòng bàn tay, chân khí Linh Khúc bị nội lực của y bức ép phải quay đầu chảy ngược vào lồng ngực Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương hít thở khó khăn, mắt thấy sao bay loạn xạ. Kể ra cũng lạ, trước nay tâm trí của gã chưa bao giờ trở nên tập trung đến vậy, "Nhâm Mạch Dẫn" trong người gã cứ đảo đi đảo lại, chân khí Linh Khúc cũng theo đó mà chuyển động, không ngừng xung kích vào luồng nội lực của Dương Cảnh. Trong chớp mắt đã tấn công đến ba đợt nhưng nội lực của Dương Cảnh hùng hậu không hề suy yếu, chân khí Linh Khúc bị chèn ép, lúc quay về trở nên hết sức yếu đuối. Cứ đi đi về về, bên mạnh bên yếu như vậy, chân khí vốn chỉ có một giờ chia thành hai. Hai luồng chân khí xao động trong ngực gã khiến cho cây Dạ Vũ Thần Châm nọ khẽ rung lên từng hồi.

- Người phục hay không phục?

Dương Cảnh trợn mắt hết lớn, cần cổ Nhạc Chi Dương như bị trùng thêm một cái lồng sắt, muốn mở miệng đáp lời cũng không thành tiếng. Chiều theo tính khí của Dương Cảnh, y hận không thể bóp chết Nhạc Chi Dương ngay lập tức, hiềm nỗi mấy chục cặp mắt đang lom lom nhìn vào nên y không tiện ra tay hạ độc thủ. Ấy mà nhìn vào ánh mắt Nhạc Chi Dương, thân đang lâm vào thế khó nhưng vẫn một mực ngoan cường, Dương Cảnh giận đến bốc khói, trở tay móc một quyền vào bụng dưới của gã.

Nhạc Chi Dương đau đến co giật cả người, một luồng khí ngược xông thẳng lên cuống họng, trước mắt nhòa đi, ý thức dần trở nên mơ hồ. Đúng lúc này, trong đầu gã đột nhiên hiện ra một hàng chữ, chính là pháp quyết của "Dạ Vũ Thần Châm Thuật" đã học thuộc đêm qua: "Lấy nhu kinh làm dây cung, cương kinh làm cánh cung, đảo ngược cách vận hành thì có thể ép kim châm trong cơ thể ra ngoài..."

Nhạc Chi Dương bỗng nhiên vỡ lẽ, chân khí trong cơ thể gã đang một cao một thấp chẳng phải là hai luồng hay sao? Một mạnh một yếu không phải là cương nhu đây à? Nghĩ đến đây, gã y theo pháp quyết "Dạ Vũ Thần Châm", dùng luồng khí cương mãnh ở trên ép nhỏ mũi châm, lại truyền luồng khí yếu ớt ở bên dưới vào phần đuôi châm, một trước một sau đảo ngược cách dùng lực.

Phương pháp này mang đến hiệu quả tức thì, Dạ Vũ Thần Châm rung lên liên hồi, dần dần tuột ra khỏi phần sâu trong cơ thể.

- Còn chưa phục?

Dương Cảnh lại quát to, ra chiều muốn đánh tiếp, chợt nghe Diệp Linh Tô hét lên:

- Đủ rồi, Dương Cảnh, huynh có thôi ngay không?

Giọng cô mang ý trách cứ, Dương Cảnh nghe mà khó chịu vô cùng, lại liếc nhìn Nhạc Chi Dương, y chợt nhiên nảy sinh ý ác độc: "Diệp sư muội vì có gì bảo vệ cho tên tiểu tử này? Mẹ nó chứ, đã vậy ông phê nhà người luôn!" Nghĩ đến đây, y kẹp ngón theo quyền, chọc vào huyệt Khí Hải(*) nơi bụng dưới Nhạc Chi Dương, chỉ cần huy đi Khí Hải, từ nay về sau gã sẽ trở thành một tên phế nhân.

(ND chú: huyệt Khí Hải là 1 trong 36 tử huyệt, nằm trên mạch Nhâm vùng hạ Đan Điền, được xem như bể chứa chân khí của cơ thể)

Đúng lúc này y chợt nghe "chúa" một tiếng, cùng với đó là làn gió bén ngót từ đầu xuyên thẳng vào lồng ngực. Dương Cảnh còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra thì ngực trái đã nhói lên như có vật sắc lẹm đâm vào, nắm ngón tay tức thì ỉu xiu nhả ra, khí tan lực mất.

Nhạc Chi Dương lấy lại được tự do, loạng choạng lùi về sau mấy bước, lồng ngực có cảm giác lâng lâng nhẹ nhõm không diễn tả thành lời, khí huyết tuôn chảy thông suốt, kim châm cũng biến mất không để lại tăm tích.

Phản Dương Cảnh thì lại lùi về sau một bước, ngã phịch xuống tại chỗ hệt như bị động kinh, miệng sùi bọt máu, cả người co rút, bộ dáng khổ sở không tả xiết như thể trúng phải một vết thương cực lớn.

Xung quanh lặng im phăng phắc, mọi người trở mắt ra nhìn Dương Cảnh co quắp trên mặt đất, trong lòng ai nấy đều mù mờ khó hiểu.

- Đang ra!

Một bóng người xông đến, giờ tay gạt phăng, Nhạc Chi Dương lập tức té lăn cù nèo. Giang Tiểu Lưu vội vã bước lên đỡ gã dậy. Hai người giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Minh Đầu mặt mày xanh mét đang xem xét thương thế cho Dương Cảnh.

Lão ta sờ trái ngó phải nhưng mãi vẫn không phát giác ra đệ tử bị thương ở chỗ nào. Lúc này Dương Phong Lai, Thi Nam Đình cũng đã bị tiếng huyền não đánh động, lần lượt xuất hiện trên boong tàu.

Thi Nam Đình thân mang bệnh tật dai dẳng, lâu ngày cũng thành thạo y thuật, trông thấy tình hình liền trầm ngâm bảo:

- Minh Đầu, xem bộ dáng của nó có lẽ bị thương ở phổi rồi.

Minh Đầu được y nhắc nhở, bất chợt hiểu ra liền xé bỏ vạt áo của Dương Cảnh chỉ thấy bên phải huyệt Kỳ Môn nơi ngực trái của y có một nốt nhỏ màu đỏ thẫm thoáng nhỏ lên như có vật cứng chèn bên trong.

Minh Đầu ngậm vận nội lực định hút kim châm ra ngoài, Thi Nam Đình chợt giữ vai của hắn lại, lắc đầu bảo:

- Minh lão đệ, hãy để ta xem qua chất liệu của vật ấy trước rồi hãy tính.

Minh Đầu chột dạ gật đầu:

- Ta hồ đồ rồi, nếu cần phải rút ám khí thì không gì thích hợp hơn "Bắc Cực Thiên Từ Công"!

Thi Nam Đình giờ ra hai ngón tay, canh ngay điểm nhô lên, trầm ngâm nói:

- Không phải vật sắt.

Hai ngón tay y đột ngột phát lên, "vèo", một tia sáng vàng chớp nháng bắn vọt ra, máu từ miệng vết thương phun tung tóe. Dương Cảnh mặt mày tái mét, khắc ra một ngum máu tươi. Minh Đầu vội kềm bụng dưới của y lại, rót vào một luồng nội lực hùng hồn. Dương Cảnh thở dốc vài hơi mới từ từ bình phục lại.

Minh Đầu buông đệ tử ra, ngẩng đầu quan sát, chỉ thấy Thi Nam Đình đầu mày nhú khê, ngắm nghía cây kim châm đang miết trên tay. Kim châm dài chừng nửa tấc, mảnh như sợi tóc. Minh Đầu biến sắc, buột miệng hô lên:

- Dạ Vũ Thần Châm...

Bọn đệ tử trông thấy kim châm đã sớm nghi ngờ trong bụng, giờ nghe thấy câu này lập tức xì xào bàn tán. Minh Đầu ngẩn ra nhìn cây châm ấy, sau đó quay đầu lại trừng mắt với Diệp Linh Tô, sắc mặt u ám, hồi lâu mới chậm chậm cất tiếng:

- Diệp sư diệt, tiểu đồ đánh cược hơn thua với kẻ khác thì có ảnh hưởng gì đến ngươi? Ngươi hạ độc thủ như thế để xem ăn nói thế nào đây?

Hàng chân mày mảnh mai của Diệp Linh Tô khê chau lại, cô tỏ vẻ bối rối:

- Minh sư thúc, ý ông là sao ta không hiểu?

- Ngươi không hiểu thì còn ai hiểu? - Minh Đầu mặt hầm hầm giận dữ: - Trừ ngươi ra, mọi người ở đây còn có ai học được Dạ Vũ Thần Châm chứ?

Diệp Linh Tô trừng mắt nhìn Minh Đầu không nói tiếng nào. Minh Đầu cho rằng mình đoán đúng, càng thêm điên tiết. Lão đã sớm có mặt ở nơi này nhưng nãy giờ luôn khoanh tay thờ ơ, định nhìn một khi Dương Cảnh giành thắng lợi, lấy được Không Bích, bằng sự hiếu thuận cung kính của y, chỉ cần lão thoáng gọi ý thì cây sáo ấy tự nhiên sẽ về tay mình. Nào ngờ chiến thắng đã nằm gọn trong tay lại bị Diệp Linh Tô bất ngờ đánh lén, Minh Đầu cộng thêm sự chán nản cùng cực này nên càng tỏ ra giận dữ hơn.

- Tô nhi! - Dương Phong Lai bị kích động, nhin không được quát to: - Con tính sao đây? Dương Cảnh tốt xấu gì cũng là sư huynh của con, sao con có thể vì một thằng nhóc còn chưa nhập môn mà bên trọng bên khinh không nề nang người nhà như vậy?

Diệp Linh Tô bị mảnh lụa mỏng che phủ không trông rõ sắc mặt, thế nhưng qua tấm mạng khe khẽ rung lên đủ cho thấy cô cũng đang trong cơn kích động. Thi Nam Đình vốn nhạy cảm, trực giác mách bảo có điều gì đó không thỏa đáng, tuy nhiên chứng cứ xác thực ngoại trừ Diệp Linh Tô ra thì chẳng ai có loại ám khí này, chưa kể từ góc độ mà suy luận, khi đó Diệp Linh Tô đang đứng ở mé bên phải sau lưng Nhạc Chi Dương, từ đó phát châm đúng là có thể bắn trúng ngực trái của Dương Cảnh.

Minh Đầu cười lạnh một tiếng, bắt chọt cao giọng:

- Dương tôn chủ, ông có điều không rõ, chuyện tình cảm nam nữ trên thế gian này vốn dĩ trắng đen mập mờ, Diệp sư diệt hỏi nào đến giờ luôn cao ngạo không thèm để mắt đến bất cứ nam nhân nào trên đảo. Tên họ Nhạc này mặt mũi khô ngô, tính tình thì ngả ngón lấu cá, thêm vào tài sáo điêu luyện, thổi bài "Tình Nữ - Bội Phong" ban nãy mới bù nguì lay động làm sao. "Người con gái yêu kiều trầm lặng - Bút cán son nàng tặng trao tay", bút cán son chả phải ví von với thanh sáo hay sao? Vốn là do tự tên tiểu tử này đoạt được nhưng lại quay ra đảo lộn sự thật, nói là Diệp sư diệt trao tặng, một là gỡ gạc chút thể diện cho Diệp sư diệt, hai là biểu lộ tình cảm, đổi lại là ta thì ta cũng xao xuyến!

Mọi người bỗng nhiên tỉnh ngộ, cả đám đệ tử nam đều si mê Diệp Linh Tô, nghe thấy lời này thấy đều nổi lòng ghen tuông, trừng trừng nhìn Nhạc Chi Dương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Nhạc Chi Dương vừa phục hồi sức lực, chợt nghe Minh Đầu xuyên tạc ý nghĩa bài "Tình Nữ", trong dạ hết sức bất bình bèn ưỡn người đồng dục:

- Minh tiên sinh, chuyện này không hề liên quan đến Diệp cô nương, kim châm là do ta bắn...

Lời còn chưa nói xong thì trong đám người rộ lên nẩy tiếng cười, Minh Đầu lườm Nhạc Chi Dương rồi gật gù:

- Giỏi cho một trang si tình, phía nữ còn chưa lên tiếng, nhà ngươi đã nóng lòng muốn bao che. Nhưng cú vỗ mông ngựa này hơi vội một tí rồi, khoan bàn đến chuyện ngươi chưa học châm pháp, vừa rồi cả ngón tay ngươi còn không cục cựa được thì bắn châm cái kiểu gì?

Nhạc Chi Dương hiên ngang đứng ra đầu thú nhưng đối phương lại chẳng hề tin tưởng, nhất thời gãi ngứa vừa bực tức vừa buồn cười, nhưng để nói ra chân tướng thì phải lôi chuyện Trương Thiên Ý vào, từ chuyện Trương Thiên Ý lại không thể tránh nhắc đến Linh Đạo Thạch Ngư. Con cá đá ấy đã gây nên biết bao trận gió tanh mưa máu như vậy rồi, một khi nói ra, Nhạc Chi Dương e rằng cái mạng nhỏ của mình sẽ không được bảo đảm.

Đang do dự chợt nghe Diệp Linh Tô lạnh lùng nói:

- Minh sư thúc, không sai, kim châm là do ta phát ra.

Mọi người không khỏi kinh ngạc xen lẫn giận dữ, khóe miệng của Minh Đẩu giãn giãn:

- Vậy là người cũng thừa nhận mình thích tên tiểu tử họ Nhạc này?

Khuôn ngực của Diệp Linh Tô phập phồng lên xuống, hai mắt lấp lánh ngời sáng, cô đồng dục nói:

- Minh Đẩu, việc ta thích hay không thích ai có can hệ gì đến ông?

Câu nói này lập lòe nước đôi, những kẻ khác đều hiểu theo ý sâu xa, thậm chí cho rằng: "Cô nói như vậy, hẳn là đã phải lòng tên họ Nhạc mất rồi".

Minh Đẩu hừ lạnh một tiếng, đang định mở lời mỉa mai thì chợt nghe Thi Nam Đình hùng hăng ho khan:

- Minh tôn chủ, đủ rồi, tội nhỏ tranh hơn thua với nhau, ông thân là trưởng bối tội gì cứ nắm lần bảy lượt can thiệp vào? Tô nhi đã lên tiếng thừa nhận, thương thế của Dương sư diệt cũng không đến nỗi nghiêm trọng, theo ý của ta thì nên dĩ hòa vi quý, bỏ qua việc này đi thôi.

- Được! - Minh Đẩu ngửa mặt lên trời, cảm khái nói: - Nể mặt Thi tôn chủ, ta không nhúng tay vào chuyện của tội nhỏ nữa, có điều khi gặp đảo vương thì ta sẽ không giấu giếm việc này đâu.

- Tùy ông thôi! - Diệp Linh Tô phát tay áo xoay người bỏ đi.

Dương Cảnh lúc này đã hồi tỉnh, trong lòng trăm vị trộn lẫn, y ngóng theo bóng lưng của thiếu nữ, tay giắt giắt vạt áo Minh Đẩu, nhủ giọng nài nỉ:

- Sư phụ, bỏ qua đi.

- Bỏ cái rắm! Thứ vô dụng. - Minh Đẩu trợn mắt nhìn y rồi lại ném ánh mắt sang Nhạc Chi Dương, giận dưng dưng lướt đi mất.

Nhón nháo đến nước này, ai nấy đều cảm thấy chán nản, lần lượt tản mác đi hết. Nhạc Chi Dương trong lòng cũng lấy làm khó hiểu, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy hà cớ gì Diệp Linh Tô lại thừa nhận lời vu oan của Minh Đẩu, là vì giận dữ hay là để bảo vệ cho gã?

Gã lại nhìn sang Giang Tiểu Lưu, hẳn cũng đang đực mặt ra ngo ngắc. Hai người trở về gian buồng, Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ rồi đề nghị:

- Giang Tiểu Lưu, ta cho người nghe một khúc nhạc, nếu có cảm giác kỳ lạ gì đó nhớ báo cho ta biết nhé?

Giang Tiểu Lưu đồng ý, Nhạc Chi Dương mang "Chu Thiên Linh Phi Khúc" ra thổi một lượt, còn chưa thổi xong đã nghe tiếng ngáy khò khò vang lên, quay đầu lại bất gặp Giang Tiểu Lưu đang nằm vắt ngang giường ngủ như một con heo.

Nhạc Chi Dương nổi quạu, vung sáo đánh thức hắn dậy, mắng:

- Bộ ta thổi buồn ngủ lắm hả?

- Hay quá xá. - Giang Tiểu Lưu cười hề hề: - Nghe một hồi thế là ta ngủ quên luôn.

Nhạc Chi Dương hậm hực hỏi:

- Vậy người nói xem, hay chỗ nào?

Giang Tiểu Lưu ậm à ậm ờ nói mãi không ra, Nhạc Chi Dương lườm hắn:

- Giang Tiểu Lưu, người có muốn học thổi sáo không?

- Muốn chứ! - Giang Tiểu Lưu hăm hở: - Một ống trụ rỗng như vậy mà thổi ra biết bao nhiêu giai điệu, đúng là thú vị quá trời!

Nhạc Chi Dương gạt đầu, tay nắm, tay chỉ, hướng dẫn cho hắn cách thổi điệu "Chu Thiên Linh Phi Khúc". Nào ngờ, Giang Tiểu Lưu càng học càng rối tinh rối mù, thổi cứ sai âm lạc phách, làm qua mấy lần mà mãi vẫn chẳng thể khớp giai điệu, đến lần thứ ba hắn ném sáo sang một bên, cầu nhàu:

- Đủ rồi, đủ rồi, cái môn đòi hỏi sự khéo léo này không phải thứ ta học được đâu.

Nhạc Chi Dương bực bội:

- Mới học chưa bao lâu người đã nản rồi à? Người như vậy thì có thể học thành thứ gì chứ?

- Học vớ! - Giang Tiểu Lưu cười hi hi bảo: - Con người ta tính tình hiếu động, phá làng phá xóm đánh nhau gây sự ta rảnh một bụng, chứ còn cái kiểu thổi sáo gây đàn ư, một là quá nhàn nhạt không hợp với tính cách thô lỗ của ta, hai là quá rắc rối, cái gì mà thổi thổi hít hít, khà khà, nếu đổi lại là thổi phồng hay khoác lác thì ta còn kham nổi.

Nhạc Chi Dương vừa khuyên vừa mắng, thêm cả la hét và dọa nạt nhưng Giang Tiểu Lưu vẫn chẳng chịu quyết tâm theo học, về sau hắn cố tình làm qua quýt cho xong chuyện, biến sáo thành động tiêu, thổi ngang thành thổi dọc, chọc cho Nhạc Chi Dương giận đến trợn tròn hai mắt, hận không thể thui cho

hắn trận no đòn.

"Thối sao chính là luyện võ!" Câu nói này cứ đảo qua đảo lại trong bụng Nhạc Chi Dương nhưng lại không tiện nói ra. Giang Tiểu Lưu là kẻ ruột đẻ ngoài da, cứ hễ đề bụng chuyện gì không nói ra là cảm giác khó chịu bức bối, nếu để cho hắn biết lai lịch của "Chu Thiên Linh Phi Khúc" thì khó tránh tin tức bị tiết lộ, rước đại họa vào thân.

Giang Tiểu Lưu cảm thấy vô vị, mượn cớ buồn chán vứt sáo sang bên rồi tót lên boong thuyền dạo chơi. Nhạc Chi Dương ngồi trong khoang thuyền, lặng lẽ suy nghĩ, kim châm nơi ngực đã được rút ra khiến cho khí huyết thông suốt, cảm giác sững khoái khó tả, chỉ là đã đắc tội với sư đồ Minh Đẩu. "Linh Phi Kinh" thì không nói, nhưng "Kiếm Đàm Lục" nếu cứ giữ trên người thì đúng là hậu họa khôn lường. Nghĩ đến đây gã liền rút sách ra, lăm nhăm mấy lượt "Phi Ảnh Thần Kiếm Phổ", sau khi ghi nhớ kỹ trong đầu, gã liền xé vụn rồi vo thành một khối, tiếp đó bước lên boong tàu tìm một chỗ vắng vẻ, tiện tay ném xuống biển.

- Người ném gì đó?

Giọng nói một người con gái chột vang đến, Nhạc Chi Dương giật mình quay đầu lại, chỉ thấy Diệp Linh Tô trong làn váy áo tung bay, mạng che như sương khói, đôi mắt hạnh long lanh như châu ngọc toát ra một vẻ lạnh lùng hờ hững.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 2 - Chương 6: Tri âm khả thưởng

Người đàn ông áo xanh này chính là đảo vương Vân Hư. Nhạc Chi Dương lòng thầm kêu khổ, bức bối liếc xéo Giang Tiểu Lưu, nghĩ bụng nếu không phải vì tên tiểu tử nhà người lòi ra đề tài như vậy thì ta đâu có mang viện Quân Phụng và điện Long Ngâm ra so sánh với nhau; giờ thì hay ho rồi, vừa gia nhập Đông Đảo thì đã chọc giận đảo vương, ngày tháng sau này e rằng chẳng còn suôn sẻ nữa.

Chột nghe hai tiếng vỗ bôm bốp vang lên, đại diện trở nên im phăng phắc. Vân Hư quét mắt nhìn khắp mọi người, cao giọng nói:

- Chuyển tu luyện tại Trung Thổ lần này của các đệ tử gặt hái được nhiều kết quả, chí phục quốc càng được củng cố thêm. Sau đại hội, mỗi người viết một bài luận "Phục quốc", bốn vương sẽ đích thân xem qua. Còn về phần ba vị tôn chủ đã dẫn thân vào sâu trong hang hùm, chạm trán với tên gian tặc Lãnh Huyền nọ...

Trong điện khê xôn xao, Nhạc Chi Dương nhớ đến trận chiến ở Tiên Nguyệt Ký, trong lòng rối ren cảm xúc, nhớ lại thật nhiều câu chuyện.

- Ba vị tôn chủ vốn có cơ hội kết liễu tên giặc già ấy, tiếc là có kẻ khác ngăn cản nên chưa thể kết thúc được ý. Nhưng cũng không sao, một khi bốn vương luyện xong thần công, nhất định sẽ đến Kim Lăng để lấy cái đầu chó của y trước tiên.

Vân Hư nói đến đây khẽ ngừng lại, quét mắt khắp một lượt:

- Lần này ba vị tôn chủ dẫn về không ít người mới, khuếch trương thanh thế của đảo ta. Hôm nay ta sẽ phân dòng cho bọn họ, mong bốn vị tôn chủ chuyên tâm dạy dỗ để ngày sau dùng vào việc phục quốc.

Ông giờ tay ra, Thi Nam Đình liền dâng lên bản danh sách. Vân Hư mở ra đọc:

- Đỗ Chu!

Một tên đồng tử tóc đen chồm bước lên phía trước quỳ xuống. Vân Hư thấy y mặt mày lạnh lợi, mắt mũi tinh anh, gương mặt nghiêm túc của ông lộ ra ý cười, khẽ phẩy tay lên. Đỗ Chu chỉ cảm thấy một cơn gió nhẹ lướt thoảng qua người liền nhồm người dậy.

- Hoa Miên - Vân Hư nghiêng đầu gọi: - Thăng bé này có chút linh khí, ta cho nó theo cô nhé?

Một người phụ nữ trong bộ phẩm phục đồ bước ra, tuổi chừng ba mươi, phong tư xinh đẹp lạnh lùng, đôi mày mảnh mai như nhành liễu, mỗi một cử động đều khiến cho người ta cảm nhận được sự ung dung, trầm tĩnh.

Hoa Miên liếc mắt quan sát Đỗ Chu, đoạn mỉm cười:

- Đảo vương có đôi mắt thật tinh tường, đứa bé này ta xin nhận.

Thi Nam Đình vuốt râu bảo:

- Chúc mừng Hoa tôn chủ, dòng Quy Kính lại có thêm một đấng anh tài.

- Khoan hãy tăng bốc - Hoa Miên lườm y nửa đùa nửa thật: - Ai mà biết được lẽ ba vị còn giấu những nhân vật xuất chúng ở đằng sau thì sao?

Thi Nam Đình bật cười:

- Nào dám, Quy Kính của Hoa tôn chủ thần thông, nhìn thoáng là biết ngay.

Hoa Miên mỉm cười, dẫn Đỗ Chu lui về sau. Vân Hư đọc tiếp:

- Lô Sầu!

Một gã thiếu niên độ mười sáu mười bảy bước lên phía trước, dáng gầy loắt choắt, mi dài mắt hí. Vân Hư không thèm ngẩng lên đã phán luôn:

- Ngươi sang dòng Thiên Lưu đi.

Lô Sầu nhìn trái ngó phải, thấy Thi Nam Đình ngoắc ngoắc tay bèn lật đật chạy đến.

Gọi lần lượt năm người, Vân Hư chợt đọc tên:

- Giang Tiểu Lưu!

Giang Tiểu Lưu nghe tiếng giật bắn, run rẩy bước ra khỏi hàng. Hắn ở phố chợ phá làng phá xóm thì giỏi chứ đến những chốn trang nghiêm thì luôn có cảm giác thiếu tự tin thể nào đó.

Vân Hư liếc mắt nhìn hắn, quay sang nhìn Dương Phong Lai. Dương Phong Lai vội bảo:

- Không liên quan đến ta, thu nhận thằng nhóc này là ý của Minh Đẩu.

Minh Đẩu chửi lầu bầu trong bụng, vội giải bày:

- Thằng nhóc này căn cốt tầm thường nhưng tính tình cũng có điểm nhanh nhạy.

- Được rồi! - Vân Hư lạnh lùng nói: - Đã do ngươi chiêu mộ thì ta phân nó vào dòng Kinh Tứ là ổn thỏa.

Minh Đẩu thâm kêu đen đui nhưng cũng không tiện chối từ, đành cười khò chấp nhận.

- Nhạc Chi Dương! - Vân Hư lại gọi tên, Nhạc Chi Dương theo tiếng rời khỏi hàng. Vân Hư liếc gã, gật gù: - Ngươi là Nhạc Chi Dương à? Nghe đâu ở trên thuyền ngươi có kể một câu chuyện hay ho lắm, nếu không ngại có thể nói ra cho mọi người ở đây biết được không?

Nhạc Chi Dương sững người, đưa mắt nhìn qua, Vân Thường cũng đang trừng mắt lườm lại gã, khóe miệng nở ra một nụ cười lạnh.

“Thằng khi gió, dám mách lẻo kẻ xấu ta à?” Nhạc Chi Dương tin chắc là do Vân Thường ngầm bấm báo, gã ngẫm nghĩ một lúc rồi cười bảo:

- Chuyện cười ấy ta kể xong thì quên mất tiêu rồi. Chắc là Vân sư huynh còn nhớ, để huynh ấy thuật lại cũng tương tự thôi.

Vân Thường nổi xung thiên, đang định mở miệng phản bác chợt nghe Vân Hư nói:

- Nhạc Chi Dương, xem bộ dáng của ngươi có lẽ không hợp đạo với chúng ta, để ngươi làm đệ tử Đông Đảo quả là vùi dập nhân tài lắm.

Nhạc Chi Dương đỡ người, lồng ngực thoáng niềm chua xót. Lòng kiêu hãnh bốc cao, gã buột miệng cười:

- Được, đảo vương đã chứng mất ta, ta đi là được chứ gì!

Giang Tiểu Lưu nghe thấy lời này thì hoảng hồn, nghĩ thầm: “Ngươi đi rồi, ta còn ở lại đây làm gì?” Hắn còn chưa kịp lách người bước ra thì nghe Vân Hư bảo:

- Vậy cũng không được, Đông Đảo là chỗ nào chứ, muốn đến là đến muốn đi là đi sao? Đã đến đây rồi, không thành đệ tử thì phải làm đầy tớ trên đảo, nếu chưa có sự cho phép của bốn vương, cả đời này không được rời đảo nửa bước.

Nhạc Chi Dương nghe xong câu nói này chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, đầu óc lộn tung phèo cả lên, sớm biết như vậy thì đã không đến Đông Đảo, để giờ bị quản thúc tại nơi đây thì có khác gì phạm nhân đâu chứ.

Trong lòng gã nhón nháo dậy sóng, hồi hận đan xen giận dữ. Minh Đẩu thấy gã đứng chết trân ra đó thì sung sướng vô cùng, hân cao giọng:

- Nghe thấy rồi chứ? Thằng nhóc thói tha, còn không mau cúi xéo.

Nhạc Chi Dương lặng lẽ lui xuống, hai mắt chăm chăm ngó xuống đất, lòng rối như tơ vò, lời của mọi người đằng sau lưng đến quá nửa không lọt vào lỗ tai gã.

- Tô nhi! - Vân Hư lại gọi tên, Diệp Linh Tô chậm chậm tiến lên trước, cúi người hành lễ.

- Con đã biết tội chưa? - Ánh mắt nghiêm nghị của Vân Hư chiếu rọi lên khuôn mặt thiếu nữ.

Diệp Linh Tô thắc mắc:

- Đồ nhi không rõ sư phụ nói đây là chuyện gì?

- Còn dám xảo biện! - Vân Hư bực bội hừ một tiếng: - Con dùng Dạ Vũ Thần Châm đã thương Dương Cảnh, có chuyện này không?

Đám đệ tử ra ngoài tu luyện vừa trở về đảo không lâu nên rất nhiều người vẫn chưa biết đến việc này, nghe thấy lời như vậy ai nấy đều xôn xao bàn tán. Vân Hư nhướng mày, đảo mắt khắp xung quanh, mọi người lập tức im bặt, cả thờ mịnh cũng không dám.

- Không ạ! - Diệp Linh Tô trầm ngâm một thoáng rồi lên tiếng: - Đồ nhi không hề phát châm!

- Vậy sao con lại thừa nhận với Minh tôn chủ rằng mình là người phát châm đã thương Dương Cảnh?

- Minh tôn chủ nhất định quả quyết là do con làm, đồ nhi không thêm tranh biện với ông ta, nhưng nay sư tôn hỏi đến, con không thể không nói ra sự thật.

Diệp Linh Tô vừa nói vừa nhìn sang Minh Đẩu, lão ta mặt mày sùng sộ, giận đến run mình run mẩy.

Vân Hư vuốt râu nói:

- Thế nhưng trên thuyền khi ấy ngoài con ra, còn ai học được Dạ Vũ Thần Châm chứ?

- Con không biết. - Diệp Linh Tô thoáng quay lại, ánh mắt chần chừ vô tình hay cố ý lướt qua Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương như người vừa tỉnh mộng, nhú mày muốn nói gì đó lại thôi, chợt nghe Hoa Miên lên tiếng:

- Tô nhi, con đang nói dối?

Diệp Linh Tô đáp:

- Con không nói dối.

- Con bé này cứng đầu quá. - Hoa Miên lườm cô, mỉm cười: - Nếu không nói dối, sao con lại phải tránh né Quy Kính của ta?

Thuật Quy Kính của Hoa Miên vốn lấy từ "Tam Kinh Tam Thử" của cao thủ tiền bối Đông Đảo là "Cùng Nho" Công Dương Vũ, lúc đối địch có thể đoán trước tiên cơ, luyện đến một mức nhất định thậm chí còn có thể soi tỏ lòng người, đoán được tâm ý của đối phương. Hoa Miên chính là hảo thủ trong bộ môn này, bà nhìn ra Diệp Linh Tô nghĩ một đằng nói một nẻo, cố ý dùng thuật Quy Kính để thăm dò, nào ngờ Diệp Linh Tô đã có đề phòng, tìm đủ mọi cách dịch chuyển tinh thần hòng tránh khỏi thần thông của bà.

- Tô nhi! - Hoa Miên mềm mỏng nói: - Con nhất định biết được kẻ nào đã thương Dương Cảnh, chỉ cần con nói rõ ra, đảo vương nhất định sẽ không trách phạt con đâu.

Vừa nói bà vừa liên tục nháy mắt ra hiệu với Diệp Linh Tô.

Diệp Linh Tô cúi đầu không nói năng gì. Nhạc Chi Dương ngắm nhìn bóng dáng của cô, máu nóng trong ngực sôi lên sùng sục, hận không thể đẩy cô ra mà đồng dục thừa nhận mọi chuyện.

- Không! - Diệp Linh Tô chợt thốt lên: - Đồ nhi không biết ạ!

Nhạc Chi Dương kinh ngạc, không nhận được hô lên:

- Khoan đã.

Vân Hư nhướng mày, chăm chú dõi nhìn gã. Nhạc Chi Dương bước ra khỏi hàng, lớn tiếng nói:

- Dương Cảnh là do ta đã thương, không liên quan tới Diệp cô nương.

Mọi người thấy đều đưa mắt nhìn nhau, Minh Đẩu giận dữ:

- Nhạc Chi Dương, ngươi thật láo xược, đảo vương đang phân xử đệ tử sao ngươi dám phá rối? Hừ, Dạ Vũ Thần Châm à, chỉ sợ là ngươi còn chưa từng trông thấy!

- Ai nói là ta chưa từng trông thấy? - Nhạc Chi Dương mỉm cười: - Cây kim châm ấy là ta nhặt được!

- Nhặt được? - Vân Hư trầm giọng hỏi: - Đầu đuôi thế nào?

- Là thế này... - Nhạc Chi Dương vừa ngẫm nghĩ vừa kể: - Khuya hôm ấy, ta đang ở đuôi thuyền ngắm biển thì chợt nghe âm thanh lú chúi vang lên, quay đầu lại xem, trên bầu trời lấp lấp lóa lóa giống như một màn mưa vàng, à không, một con rồng vàng bay xẹt qua.

- Ủm! - Vân Hư nghe gã miêu tả liền gật đầu xác nhận: - Đó là "Thiên Tinh Điểm Long"!

Nhạc Chi Dương từng thấy qua thủ đoạn của Trương Thiên Ý nên tiện miệng thuật lại, nào ngờ một lời trúng đích, vô tình tả đúng chiêu số trong châm pháp, gã vội để thêm:

- Không sai, Thiên Tinh Điểm Long, đúng là ta có ý như vậy.

Vân Hư hừ một tiếng lại hỏi:

- Sau đó thế nào?

Nhạc Chi Dương phần chần tỉnh thần, liền kể tiếp:

- Ta lấy làm lạ bèn len lén bước lên xem, phát hiện Diệp cô nương đang tiến đến gần cột buồm, nhỏ từng cây kim châm trên đó rồi chậm chậm bỏ đi. Ta đợi cô đi thật xa mới chạy lại gần xem xét, phát hiện trên cột buồm chỉ chút dây lỗ kim, còn đang ngạc nhiên thì bỗng thấy ánh sáng phản chiếu, hóa ra trên đó còn sót một cây kim châm, chắc là do Diệp cô nương bỏ quên lại. Ta nổi lòng tò mò liền nhỏ cây kim châm ấy ra, về sau lúc đánh nhau với Dương Cảnh, do y siết cổ ta, ta nóng lòng giữ mạng nên mới đâm cây kim châm ấy xuyên vào ngực y.

- Ăn nói hàm hồ! - Minh Đẩu nổi giận: - Dựa vào người mà cũng đòi đâm trúng Dương Cảnh à?

Nhạc Chi Dương mỉm cười, dường như không hề để ý, bảo:

- Đâm trúng Dương Cảnh chỉ là chuyện nhỏ như con thỏ, thử nghĩ xem, Diệp cô nương lấy sáo của ta, chẳng phải ta cũng đã đoạt về đấy sao?

Mọi người rì rầm bàn tán, liếc nhìn Nhạc Chi Dương với ánh mắt nghi ngờ. Vân Hư cũng nhíu chặt mày, trầm giọng hỏi:

- Tô nhi, lời này có thật hay không?

Diệp Linh Tô thờ dài, khẽ xác nhận:

- Đồ nhi khinh địch, đã làm nhục sư môn rồi.

- Nếu không khinh địch thì sao? Con nắm bao nhiêu phần thắng trong tay?

- Chắc chắn thắng! - Tuy rằng giọng nói Diệp Linh Tô hơi nhỏ nhưng ngữ khí lại hết sức quả quyết.

Thần sắc Vân Hư dịu lại, đánh mắt qua mọi người, trầm giọng nói:

- Mọi người nghe thấy rồi chứ? Đây là trường hợp điển hình cho việc kiêu căng tất bại. Dương Cảnh là cao đồ của Minh lão đệ, Tô nhi cũng xem như là môn sinh đắc ý của ta, còn tên Nhạc Chi Dương này chẳng qua chỉ là một thằng lưu manh ven bên Tần Hoài. Hai bên giao thủ vốn chẳng có gì bất ngờ, thế nhưng kết quả người thua cuộc lại là hai hảo thủ võ học, thật là đáng buồn cười làm sao.

Mọi người nghe lời ông nói đều nhìn sang phía Nhạc Chi Dương, mặt mày ai cũng đeo sắc căm hận, chỉ nghe Vân Hư tiếp tục:

- Nhạc Chi Dương, người làm trọng thương đệ tử bổn đạo, đáng lẽ phải nghiêm trị thật nặng, nhưng niệm tình người vừa mới chân ướt chân ráo nên chỉ răn đe cảnh cáo, phạt người đến động Lôi Âm điện bích mười ngày.

Nói đến đây, ông lại chuyển sang Diệp Linh Tô:

- Tô nhi, tuy con không có động thủ đã thương người khác nhưng lại biết chuyện mà không khai báo, xem thường bề trên, ta cũng phạt con điện bích mười ngày. Hừm, con có phục hay không?

Diệp Linh Tô nhẹ giọng thưa:

- Tô nhi tâm phục khẩu phục.

Hoa Miên liếc mắt nhìn cô, liên tục lắc đầu thờ dài. Vân Hư không đợi cho bà kịp mở miệng xin xỏ liền phát tay hiên ngang bỏ đi.

Mọi người rộ lên giải tán. Nhạc Chi Dương thở phào ra một hơi, lúc này có hai tên đệ tử tiến đến, nói là phụng mệnh dẫn gã đi đến động Lôi Âm chịu phạt.

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn ra xa, chỉ thấy Giang Tiểu Lưu đang bị Minh Đẩu giục giải ra về, gã lập tức mặt ủ mày chau theo sau hai người họ. Bước xuống một sân vẽ hình bát quái, ba người men theo một lối nhỏ ngoằn ngoèo khúc khuỷu, đi được nửa đường chợt nghe vang lên âm thanh lảm rảm kỳ lạ, chính là thứ âm thanh mà ban sáng gã từng nghe thấy, khi đó còn cách một khoảng rất xa, giờ đây ở sát một bên thật giống như sấm nổ lưng bưng trong

tai.

Âm thanh kỳ lạ kia vang lên một lúc rồi chợt im bật, chốc lát có con gió mát thổi lửa qua mặt hòa cùng tiếng chim riu rít, bốn phía tĩnh mịch và xinh đẹp thật khó mà miêu tả. Ba người rẽ vào một khu rừng, trông thấy một hang động, trên bia đá phía bên cạnh có đề hai chữ "Lôi Âm"

Hoa Miên và Diệp Linh Tô đã đến trước một bước, hai người đang duyên dáng đứng trước cửa động. Hoa Miên mỉm cười:

- Chuyện đã đến nước này, hai con nên tự kiểm điểm lại mình cho tốt, mọi vật dụng thức ăn ta sẽ sai người mang đến. Chỗ này tiếp giáp với Phong Huyệt, giờ Dần buổi sáng và giờ Thân buổi chiều tiếng gió rất ồn. Tô nhi, tu vi của con chưa đủ, vào hai giờ đây ngàn vạn lần không được ngồi thiền luyện công, tránh cảnh phân tán chân khí, tẩu hỏa nhập ma.

Diệp Linh Tô lặng lẽ gật đầu, ánh mắt đăm đăm hướng về một phía, trước sau không hề ngoảnh đến Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương biết vì sao cô lại tức giận, nghĩ đến cảnh hai người phải cùng ở trong một hang động, gần không khỏi ừ ừ, chán nản, lại thầm sinh ra một tia day dứt trong tim.

Bên trong hang động hết sức rộng rãi, mỗi bên trái phải đều có ba gian phòng đá. Hoa Miên ra lệnh mở cửa hai buồng giam, bên trái nhốt Nhạc Chi Dương, bên phải chứa Diệp Linh Tô, cửa buồng hai phía đối diện nhau, Hoa Miên cười bảo:

- Mười ngày nói dài không dài, nói ngắn không ngắn, hai con nếu cảm thấy buồn chán có thể tán gẫu với nhau.

- Ai thèm tán gẫu với hân chứ!

Diệp Linh Tô nói xong, quay ngoắt người bước vào buồng giam, sập cửa sắt lại đánh rầm.

Nhạc Chi Dương chán nản chui vào buồng giam, chỉ thấy vách đá ngả màu xanh rêu, dưới đất rải cỏ khô, nơi góc tường có một bó xí chặm sơn đỏ hoạc, trong phòng thoáng thoảng bốc lên thứ mùi mốc meo, ẩm thấp.

Gã nằm dài trên lớp cỏ khô, nhớ lại những sự việc đã trải mấy ngày vừa qua thật giống như một giấc mộng hoàng lương(*), có buồn vui tan hợp, được rồi lại mất. Lúm đồng tiền của Chu Vi như thấp thoáng trước mắt, nét mặt của nghĩa phụ cũng thoát ần thoát hiện. Hai gương mặt cứ xuất hiện biến ảo luân phiên, Nhạc Chi Dương cố kềm nén nỗi sầu bi, hai hàng nước mắt lặng lẽ tuôn dài.

(ND chú: giấc mộng hoàng lương hay giấc mộng kê vàng, trong truyện “Châm Trung Kỳ” thời Đường, kể chuyện một chàng trai gặp một đạo sĩ trong một quán trọ. Đạo sĩ cho chàng trai một chiếc gối bảo ngủ đi. Bấy giờ chủ quán đang nấu một nồi com kê vàng, chàng trai nằm mộng thấy mình được làm quan, hưởng phú quý, nhưng khi tỉnh dậy, com kê vàng vẫn chưa chín, sau ví vớ sự vỡ mộng)

Rồi chẳng biết tự lúc nào con mồi một ập đến, gần mơ màng thiếp đi mất một lúc, chợt nghe mấy tiếng cộc cạch vang lên, Nhạc Chi Dương dụi mắt ngược nhìn, chỉ thấy ô nhỏ trên cửa sắt hé mở, ai đó tuôn vào trong một giỏ thức ăn.

Gã từ sớm đến giờ chưa có gì lót dạ, bụng đang đói cồn cào, lập tức mở hộp giỏ com ra toan nếm, nhưng vừa đưa đến miệng chợt ngửi thấy một mùi thiu thiu, lại ngó sang đũa canh thịt thì lại càng lợm mùi tanh ôi khó tả.

Nhạc Chi Dương nổi đóa, hét lên:

- Ê, tên mang com kia, thứ com nước này mà cũng có thể ăn được sao?

Ngoài cửa không ai trả lời, Nhạc Chi Dương lại gọi thêm tiếng nữa mới có một giọng lơ đãng đáp trả:

- Thích ăn thì ăn, không ăn cứ đổ bỏ, đại gia có hứng sẽ mang cho ngươi, mất hứng rồi thì ngươi cứ ở đó chờ chết đói đi!

Nhạc Chi Dương định mở miệng mắng trả nhưng nghĩ lại tên này có gan làm càn như vậy tất được ai đó chống lưng đằng sau, xem ra có kẻ bụng dạ xấu xa, cố tình đưa thức ăn ôi thiu đến để làm nhục mình. Nghĩ đến đây, gã vùng chân đá sạch sẽ măm bắt ra ngoài.

- Có khí phách đấy!

Tên đưa com cười lạnh một tiếng, thu nhặt bát đĩa nứt vỡ rồi lộp cộp bỏ đi.

Nhạc Chi Dương càng nghĩ càng giận, nhắm thẳng cửa sắt mà khua đập cồm cộp, tiếng va chạm vang dội ầm ĩ trong hang động thế nhưng Diệp Linh Tô bên phía đối diện vẫn chẳng hề nói năng gì.

Đập cửa một hồi ê ẩm cả chân tay, Nhạc Chi Dương bất đắc dĩ phải ngồi phịch xuống, rút Không Bích ra thổi sáo giải sầu. Mới thổi được vài điệu, gió lớn ngoài Phong Huyệt lại thổi lên ầm ầm như sấm, tiếng sáo lâm vào cảnh này hết như một con thuyền lá lênh đênh giữa con sóng to gió lớn, qua mấy đợt ba đào dập vùi, thuyền lật người vong, mất tăm mất dạng.

Nhạc Chi Dương đành phải vứt sáo đi, rầu rĩ nằm xuống, mãi đến khi xế chiều lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên, mùi hương thức ăn cũng theo đó lan tỏa đến.

Nhạc Chi Dương nhìn đói cả một ngày, ngửi thấy hương thơm bất giác trào nước bọt, bao tử kêu lên ồng ọc. Gã thông qua khe cửa ngược nhìn ra bên ngoài, chỉ thấy ngoài động có đôi nam nữ trẻ tuổi đang đi đến, nam từ áo xanh, nữ từ áo trắng, mỗi người xách một giỏ đồ ăn. Cô gái áo trắng bước tới cánh cổng sắt đối diện, thả giỏ thức ăn xuống lúi ra nào là đùi gà, cá, tôm thịnh soạn vô cùng.

Nhạc Chi Dương trông thấy cảnh ấy thêm đến rõ dãi, lúc này chàng trai áo xanh mới bước tới gần, ném giỏ thức ăn xuống đất, đá bộp một phát bay vào trong buồng giam.

Nhạc Chi Dương mở giỏ ra, một mùi tanh tươi nồng nặc xộc vào mũi, trong bát canh dậy lên mùi nước tiểu ngây ngây, vạch com trong bát ra, bên dưới còn ếm sẵn hai cục phân chó.

Lần này Nhạc Chi Dương không còn hơi sức mà giận nữa, gã chỉ cảm thấy bó tay hết cách, nhủ thầm đối phương đã rắp tâm như thế thì có quậy lên cũng bằng thừa, tức thì không nói lời nào, trả giỏ thức ăn nguyên vẹn về chỗ cũ.

Chập chồn ngủ mãi mới sang đến hôm sau, hai người nam nữ nọ lại mang thức ăn đến, phần của Diệp Linh Tô càng lúc càng phong phú, hương thơm ngào ngạt khiến người ta ứa nước bọt. Phần của Nhạc Chi Dương thì lại thôi không người nỡ, gã lập tức vứt giỏ thức ăn đi, vùi đầu muốn ngủ tiếp để quên đi con đói, nào ngờ mùi thơm của thịt cá phía đối diện thoang thoảng đưa tới khiến cho gã càng thêm cơn cào ruột gan, nước miếng nhều rùng rùng. Bất đắc dĩ, gã đành phải tưởng tượng lại các loại mỹ vị trong đời đã từng nếm qua, thế nhưng càng nhớ lại càng đói, gã bèn ngồi dậy thổi lên "Chu Thiên Linh Phi Khúc" để giết thời gian. Chẳng dè thổi sáo cũng cần phải có khí lực, "Dương Minh Thanh Vị Chi Khúc" còn chưa thổi xong thì dạ dày đã sạch rỗng, tiếng sáo xen lẫn cùng âm thanh on ột nơi bụng phát ra hết như đang hòa tấu cùng nhau, ngay cả luồng chân khí Linh Khúc cũng trở nên uể oải trì trệ, hết như một con rắn vừa lột da, lơ dờ thiếu sức sống.

- Này! - Giọng nói của Diệp Linh Tô phát ra, hồi vọng trong không gian của thạch động: - Nhạc Chi Dương, ngươi thổi sáo cứ như khóc ấy, khó nghe như vậy thà ngồi yên tĩnh dưỡng tinh thần chờ con đói tiếp theo còn hơn.

Nhạc Chi Dương giận đến nghiêng răng, buông sáo xuống bảo:

- Đói thì đói, chẳng qua cũng chỉ là con đói thôi mà. Cô cũng chớ đắc ý vội, ta có chết thành ma đói thể nào cũng đến tìm cô.

- Ta thêm sợ nhà ngươi! - Diệp Linh Tô nguyền dãi: - Loại người như ngươi, sống làm tiểu nhân, chết xuống cũng làm tiểu quỷ, ngoại trừ ba hoa khoác lác thì còn biết bản lĩnh gì nữa chứ!

- Nghe đồn ai bị ma đói nhập, người đó sẽ tự ăn chính bản thân mình. - Nhạc Chi Dương cố ý hạ thấp giọng, ra vẻ rùng rợn: - Lúc nó ăn, đầu tiên sẽ cạp ngón tay út, tiếp đến ngón áp út, rồi lại sang những ngón khác, lần lượt đến khi mười đầu ngón tay bị ăn sạch sẽ chỉ còn sót lại cùi tay trơn trợt. Mà ma đói khi ăn người không nhả xương ra đâu, nó cứ thế nhai sần sật rau rầu, giòn giã đến mức...

- Cảm miệng! - Diệp Linh Tô hét vang âm ỉ: - Nhạc Chi Dương, ngươi là đồ xảo sự, mấy lời của ngươi một chữ ta cũng không tin. Để ta xem xem nhà ngươi có thể chịu đói thêm mấy bận nữa, đến lúc đói mê đói sáng rồi chỉ sợ kẻ cạp ngón tay chính là ngươi á!

Nhạc Chi Dương đỡ người thầm kêu khổ, nghĩ bụng chuyện sau khi chết vốn chỉ là hư cấu, còn thực tế hiện giờ cái người chịu đói chịu khát chính là bản thân mình. Biết đâu đến cái lúc "bụng đói vợ quàng" rồi thì cả ngón tay cũng ăn thật thì sao? Nghĩ đến đây, gã chỉ cảm thấy da đầu tê tê, tay chân trở nên lạnh cóng.

Đang ảo não, gã chợt nghe vèo một tiếng, có thứ gì đó bay xuyên qua khe nhỏ dưới cửa, rơi xuống đồng cỏ khô. Nhạc Chi Dương chỉ sợ có gì nguy hiểm liền lách người tránh khỏi, thế nhưng căng mắt nhìn kỹ hóa ra trên đồng cỏ lúc này là một cái đuôi gà vàng rộm. Gã trước tiên kinh ngạc, sau lại rất đổi nghi ngờ, la lên:

- Diệp Linh Tô, cô làm gì vậy?

Thiếu nữ lạnh lùng thốt:

- Cái đuôi gà đó tốt nhất ngươi đừng ăn, cứ đợi chết đói nhăn răng đi là hơn.

Nói còn chưa dứt, Nhạc Chi Dương đã nhào đến chụp lấy đuôi gà nhai ngấu nhai nghiền, gã ăn như kiêu quý đói đầu thai, còn chưa kịp nhận biết mùi vị thì cả cái đuôi gà đã chui tọt vào trong bụng chỉ còn sót lại mẩu xương. Nhạc Chi Dương mút đi mút lại mẩu xương ấy mà vẫn cảm nhận được dư vị vô cùng.

Đột nhiên bóng trắng nháng lên, một cái đĩa sứ xuyên qua khe cửa, trên đĩa có bày một con cá điêu hạp vẫn còn nguyên vẹn, chưa ai động đến. Nhạc Chi Dương mừng rỡ quá sức, bụng lấy đĩa sứ hít lấy hít để, tẩm tặc bảo:

- Cá ngon, cá ngon, tiếc là không có đĩa.

Nói rồi, gã định giơ tay bóc, chợt nghe Diệp Linh Tô gắt:

- Ma háu ăn, ngươi không sợ bẩn à?

Vèo vèo hai tiếng, cô lại phóng đến hai cây dưa trúc. Nhạc Chi Dương cũng chẳng thèm khách sáo, nhặt lấy dưa mà thỏa sức ngón ngấu, chỉ cảm thấy đây là món cá ngon nhất trong đời mình từng được thưởng thức.

Tiếp đó, Diệp Linh Tô hết như trở thành một nhà ảo thuật, chốc thì đưa com, chốc lại chuyển canh. Nhạc Chi Dương đói suốt hai ngày đêm, cứ đưa đến là nhận, ăn đến long trời lở đất. Sau khi ăn xong gã mới nhớ ra lại lịch thức ăn, trong lòng cảm kích không ngớt bèn cất tiếng:

- Diệp cô nương, đại ân không lời nào cảm tạ hết, nếu không có cô thì ta đã bị bọn họ hại cho chết đói rồi.

Diệp Linh Tô trầm ngâm giây lát, khẽ giọng hỏi:

- Ngươi có biết là ai muốn ngươi chết không?

- Đối tượng tình nghi thì nhiều lắm. - Nhạc Chi Dương xòe từng ngón tay kể: - Dương Cảnh là đáng ngờ nhất này! Minh Đẩu cũng không phải hạng người tốt. Vân Thường cũng là một nghi phạm đáng kể, ta từng đem y ra giữu cột, người này bụng dạ hẹp hòi, rất có thể đã đi thọc mạch nói xấu...

- Im ngay! - Giọng điệu Diệp Linh Tô chất chứa cơn giận: - Đại sư huynh không phải hạng người như vậy, huynh ấy nếu có hận ngươi oán ngươi thì chỉ động thủ trước mặt, không bao giờ ngấm ngầm hại người.

Nhạc Chi Dương nghe thấy câu này, cảm thấy hết sức nhụt nhẽo, bảo:

- Nếu y không ngấm ngầm hại người, có sao lại tố cáo sai sự thật với cha cô?

Diệp Linh Tô ngạc nhiên:

- Huynh ấy tố cáo sai sự thật khi nào?

- Không phải y tố cáo, Vân Hư làm sao biết được ta từng kể câu chuyện cười đó?

- Lúc ấy bao nhiêu người nghe như vậy, ngươi dựa vào cứ gì chỉ nghi ngờ một mình huynh ấy?

Diệp Linh Tô dường hường nào cũng muốn bào chữa cho Vân Thường, Nhạc Chi Dương sinh lòng ngờ vực, mỉm cười hỏi:

- Diệp cô nương, vị Vân đại sư huynh ấy là người trong lòng của cô à?

- Nhảm nhí! - Diệp Linh Tô giận dữ: - Nhạc Chi Dương, ngươi mà còn ăn nói lung tung, ta sẽ không để ý đến ngươi nữa, mặc kệ nhà ngươi chết đói chết khát luôn.

Anh hùng hảo hán chỉ ngán đói bụng, Nhạc Chi Dương nghe vậy đành tăng tốc:

- Được, được, Vân Thường huynh là thanh bạch trong trắng nhất, trắng còn hơn đám cỏ trên cung Hằng.

Diệp Linh Tô hừ lạnh:

- Ta thấy ngươi bằng miệng chẳng bằng lòng!

- Sao cô biết ta không bằng lòng, chẳng lẽ cô chui vào trong xem hay sao?

- Bụng dạ nhà ngươi sâu một thối nát, ta chẳng buồn xem làm gì.

Nhạc Chi Dương bật cười ha hả. Phía bên kia lặng im thoáng chốc, Diệp Linh Tô bỗng lên tiếng:

- Ngươi mang bát đĩa ra bên ngoài cửa đi, để người khác biết được ta giúp ngươi ăn uống như vậy nhất định sẽ sinh ra lời ong tiếng ve đấy.

- Lời ong tiếng ve thì đã sao, ta không quan tâm!

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói:

- Ngươi là đàn ông, xấu hổ mất mặt cũng không vấn đề gì, nhưng lời ong tiếng ve truyền ra ngoài thì toàn làm hỏng danh tiết phụ nữ bọn ta.

Nhạc Chi Dương thở dài:

- Là ta sai!

Nói rồi gã thu dọn bát đĩa mang ra ngoài cửa, hỏi:

- Xa như vậy, làm sao cô lấy về được...

Lời còn chưa nói xong, từ trong buồng giam đối diện bỗng phóng ra một dải lụa trắng, dải lụa ràng quấn vào chiếc đĩa to rồi cuốn nó ngược trở lại, lực đạo vừa khéo, kéo giật cũng điệu nghệ, quả thật là khó bề tưởng tượng. Gã còn đang kinh ngạc, dải lụa trắng lại loảng ngoảng lướt ra, thu hồi nốt phần bát đĩa còn sót lại.

Nhạc Chi Dương nhìn một lúc chợt vỗ tay cười:

- Ta biết rồi, đây là công phu của Dương Phong Lai.

- Í! - Diệp Linh Tô thoáng giật mình: - Ngươi trông thấy Dương tôn chủ ra tay rồi ư?

- Thấy rồi!

Nhạc Chi Dương bèn sống động thuật lại cuộc đánh nhau ở Tiên Nguyệt Kí. Diệp Linh Tô lặng im lắng nghe, thỉnh thoảng cất tiếng hỏi:

- Lúc ấy, bên cạnh ngươi còn có ai khác ư?

- Bên cạnh ta? - Nhạc Chi Dương sửng người: - Sao cô biết bên cạnh ta có người?

- Không ít lần ngươi cứ nhắc đến từ "Chúng ta": "Chúng ta" trông thấy, "Chúng ta" tránh ra... Mà khi nhắc đến hai từ ấy, giọng điệu của ngươi dịu dàng biết bao. Theo ta đoán, chẳng những bên cạnh ngươi có người, mà người đó còn là một cô gái.

Những lời này khơi gợi lên nỗi day dứt trong lòng Nhạc Chi Dương, khiến cho máu huyết của gã sôi sục, không biết phải lên tiếng thế nào. Diệp Linh Tô lại nói:

- Người con gái này phải chăng chính là Chu Vi?

Mọi chuyện đều bị cô đoán trúng vanh vách cả, Nhạc Chi Dương trong lòng khó chịu, lớn giọng hỏi:

- Nếu không phải thì sao?

Diệp Linh Tô hừ lạnh:

- Thì ngươi chính là một tên bạc tình bạc nghĩa, là hạng vô sỉ thay lòng đổi dạ chứ sao!

Nhạc Chi Dương tần ngần, thờ dãi mà rằng:

- Trọng tình trọng nghĩa thì ích chi? Ta có chung tình đến đâu đi chẳng nữa cũng không thể ở cùng nàng ấy được.

- Vì sao? - Diệp Linh Tô cảm thấy tò mò, không nhịn được thắc mắc: - Đã là tình nhân sao lại không thể ở bên nhau?

Đoạn tình duyên ấy chính là vết sẹo trong cõi lòng Nhạc Chi Dương, bình thường tính tình của gã lạnh lùng, nhìn như vô tư hời hợt, thế nhưng chỉ cần khẽ chạm nhẹ thôi thì sẽ đau đớn khôn cùng. Điều khó chịu hơn chính là cuộc tao ngộ của gã quá sức lạ lùng, nói ra cũng không ai dám tin: một bên là tên lưu manh ở sông Tân Hoài, một bên là tiểu công chúa triều Đại Minh, hai bên tình trao duyên gởi quả là chuyện tiêu lâm nhất trên đời. Chưa kể sự việc này có liên quan đến danh tiết của Chu Vi, Nhạc Chi Dương thừa rằng giấu nhẹm việc này trong lòng còn hơn hé lộ nhiều chuyện. Ngẫm nghĩ một lúc, gã thờ dãi bảo:

- Trên đời này luôn có những chuyện bất đắc dĩ, nhắc tới chỉ khiến lòng người thêm đau.

- Xem ra ngươi rất thích vị cô nương tên Chu Vi ấy! - Diệp Linh Tô hạ giọng thăm thỉ: - Chu Vi, Chu Vi, ừm, cô ấy họ Chu, chẳng lẽ là hoàng tộc Đại Minh?

Trái tim Nhạc Chi Dương giật thót một nhịp, đang định chối bỏ thì Diệp Linh Tô lại nói tiếp: - Ta nói vớ vẩn rồi, họ Chu trong thiên hạ đông muôn vạn, sao có thể xem ai cũng thuộc hoàng tộc được? Nếu là hoàng tộc, sao cô ấy thêm đề mắt đến cái tên bịp bợm mồm miệng tối ngày bịa đặt như ngươi được.

Nhạc Chi Dương thờ phào một hơi, bật cười:

- Đúng rồi, ngữ như ta mà làm phò mã chẳng phải khiến cho người trong thiên hạ cười sái quai hàm hay sao?

- Ta chỉ nói cô ấy thuộc hoàng tộc chứ có nói cô ấy là công chúa đâu. Hừ, ngươi muốn làm phò mã đúng là hạng ếch ngồi đáy giếng cổ ngóng trời cao, mơ mộng hão huyền!

Nhạc Chi Dương cười giả lả, len lén vuốt mồ hôi lạnh, chợt nghe Diệp Linh Tô nói:

- Tên bịp bợm, nhà ngươi được ăn no rừng mỡ như vậy chắc là thoải mái lắm nhỉ?

Nhạc Chi Dương nghe trong lời nói của cô có ý mỉa mai, mỉm cười bảo:

- Tiền thì ta không có, chỉ có cái mạng này thôi, nếu cô không chê ta sẽ thổi hai khúc nhạc cho cô nghe xem như đền bù tiền cơm được không?

- Cũng được! - Diệp Linh Tô nói: - Nhưng khúc nhạc này phải do ta chọn, ta chọn mà ngươi không thổi được thì phải bị phạt nặng!

- Cô cứ lo chọn đi, ta mà không thổi được sẽ chấp nhận chịu phạt.

- Khẩu khí lớn thật! - Diệp Linh Tô trầm ngâm thoáng chốc, bảo: - Đầu tiên, ngươi hãy thổi bài "Mai Hoa Tam Lộ" đi.

Nhạc Chi Dương phấn chấn tinh thần, lập tức đưa sáo ngang miệng bắt đầu thổi, tiếng nhạc réo rắt lay động tựa như tiếng cuộc nỉ non kêu trăng, lại tựa cánh hạc lẻ loi bay giữa vòm mây, đoạn quyền luyến như thể sông Lãng thờ than, chỗ thánh thót khác nào gió đùa hoa mơ lạnh, giai điệu cứ lên lên xuống xuống, biến đổi bất ngờ làm dậy lên một nỗi buồn man mác, từng tiếng từng tiếng náo nức đến xé ruột xé gan.

Thổi xong khúc "Mai Hoa Tam Lộ", Diệp Linh Tô lại chọn đến bài "Dương Quan Tam Điệp", tiếng sáo của Nhạc Chi Dương thay đổi, từng nỗi ly-sầu-biệt-hận tự nhiên tuôn trào ra, gãi gãi từ cổ hương mà bên ba hải ngoại, nghĩa phụ vừa mới qua đời, người yêu lại muôn trùng cách biệt, hàng loạt chuyện không như ý muốn trào dâng trong lòng khiến gãi càng thổi càng trở nên thâm u uẩn.

Diệp Linh Tô lặng lẽ nghe xong khúc nhạc, chợt cất lời:

- Sao người lại thổi thương tâm như vậy, có bài nào vui vui một chút không?
- Vui vui à? - Nhạc Chi Dương mỉm cười: - Vậy thì bài "Tửu Cường" nhé?

"Tửu Cường" là sáng tác của đại văn hào Nguyễn Tịch đời Tấn. Nguyễn Tịch nghiện rượu, khúc nhạc này lột tả hết đáng về giả say giả cuồng của ông ta, tiết tấu dập dồn chông chát, hết như kẻ say đi đường loạng chạt loạng choạng, nom vẻ khôi hài thú vị, phần kết có đoạn "Tiên nhân thổ tửu thanh", Nhạc Chi Dương sẵn tính sáng tạo, cổ tình thổi dí dỏm hết mức có thể, khiến cho Diệp Linh Tô nghe thấy cũng phải bật cười khúc khích.

Chẳng bao lâu bọn đưa com lại đến, như thường lệ phần của Diệp Linh Tô đầy ắp mỹ vị, còn bên Nhạc Chi Dương vẫn chẳng thể ngửi nổi. Đợi kẻ đưa com đi rồi, Diệp Linh Tô lại chuyển thức ăn của mình sang cho gã, cô có công phu "Dạ Vũ Thần Châm", thủ pháp tuyệt diệu, thu phóng như một, từng loại thức ăn cứ tuôn tự rơi xuống trước chân Nhạc Chi Dương, xem ra còn chu đáo hơn cả thằng chạy bàn trong quán com.

Com nước xong, Nhạc Chi Dương lại thổi điệu "Nghê Thường Vũ Y Khúc", đây là vũ khúc thời Thịnh Đường, tương truyền do Đường Minh Hoàng phổ nhạc, Dương Ngọc Hoàn múa minh họa, bên trong phỏng theo âm nhạc của Thiên Trúc, tiết tấu thanh thoát êm tai, thổi đến đoạn tuyệt diệu, tiếng như rồng bay phượng múa, khiến người ta mê mải lắng nghe.

Vừa thổi dứt thì tiếng gió ngoài Phong Huyết lại thổi dậy, Nhạc Chi Dương đành phải ngừng lại, đợi cho âm thanh đi dần lắng xuống mới thổi tiếp bài "Lục Yêu", "Bạch Trư". Đó là điệu là những bài võ khúc, giai điệu hào hùng vút cao. Diệp Linh Tô nghe một hồi chợt cảm thấy vô vị, lại chọn khúc "Kiệt Thạch Đều: U Lan", âm sắc hàm nghĩa rằng có nhiều vị ẩn sĩ tựa như hoa lan, hết sức ung dung khảng khái.

Nghỉ ngơi một lúc, hứng thú cả hai vẫn chưa giảm sút, lại thổi tiếp "Xuân Giang Hoa Nguyệt Dạ", "Ngọc Thụ Hậu Đình Hoa". "Quan Sơn Nguyệt", "Trường Môn Oán" rồi lại sang đến "Hồ Già Thập Bát Phách". Khúc nhạc này do tài nữ đời Đông Hán là Thái Văn Cơ sáng tác, vốn là một bài cổ cầm, thuật lại nỗi niềm đắng đặc thương nhớ quê nhà của Thái Văn Cơ khi lưu lạc sang Hung Nô. Nhạc Chi Dương dùng sáo miêu tả, lại mang một nét rất riêng biệt, Diệp Linh Tô nghe đến gần ngợp, ứng theo tiết tấu mà khẽ cất giọng xướng:

Nhạn về Nam nhấn lời biên ải

Nhạn chinh Bắc nghe lại tiếng quê

Nhạn bay cao biết đâu tìm về

Buốt ruột xé gan lê thê nỗi nhớ

Vuốt đàn tơ dỗi ánh trăng thê

Năm phách êm tràn trề tình ý

(ND chú: đoạn trích từ đề ngũ phách trong nguyên văn 18 phách của Hồ Già Thập Bát Phách, quý vị có thể nghiên cứu thêm về tác phẩm nổi tiếng này tại: <http://www.cohanvan.com/thu-hoa/am-n...iathapbatphach>)

Hát đến đây, Diệp Linh Tô trở nên âu sầu, nhẹ buông tiếng thở dài:

- Vì sao từ xưa đến nay, những người con gái tốt thật sự trên đời đều đáng thương như thế? Lẽ nào đúng là hồng nhan bạc mệnh chăng?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Ta không tin vào số mệnh, mệnh tốt hay mệnh xấu đều do tự ta giành lấy. Chu Nguyên Chương năm xưa chẳng phải cũng chỉ là một kẻ ăn mày đấy ư? Về sau không chỉ làm vua mà còn xưng danh là hoàng đế.
- Làm vua, làm hoàng đế cũng chưa hẳn là tốt, đơn độc lẻ loi một mình, ngoài bản thân ra còn dám tin ai khác nữa?

Nhạc Chi Dương giật mình thắc mắc:

- Là nha, người Đông Đào không phải đều muốn lật đổ thiên hạ, làm hoàng đế hay sao?

Diệp Linh Tô thờ dãi:

- Mấy lời lẽ hoang đường ấy chẳng qua chỉ để lừa mình dối người mà thôi, đừng nói gốc rễ Đại Minh đã ăn sâu khó mà nhổ bật, cho dù thật sự có cơ hội phục quốc thì còn phải đánh bao nhiêu lâu, mất bao nhiêu mạng người nữa mới đủ? Tỷ như nhà họ Diệp ta mà nói, ngày trước nhân khẩu đông biết bao nhiêu, về sau bị cuốn vào vòng tranh đoạt thiên hạ rồi chết vô số kẻ. Năm đó, trong số các dòng tộc lớn cùng rời khỏi Thiên Cơ Cung, hai nhà Tả, Tu đều đã đoạn tuyệt huyết mạch, nhà họ Thích ở đảo Linh Ngao cũng đã bỏ đi tha phương biệt, chỉ còn sót lại những kẻ tập võ như bọn ta đây, nếu thật sự xảy ra chiến tranh, chẳng phải những người dân bình thường kia sẽ càng thêm khốn khổ hay sao?

Nhạc Chi Dương nghe xong đoạn tâm tư này, trong lòng nảy sinh niềm kính trọng:

- Diệp cô nương, trước đây ta có chỗ đắc tội, mong cô rộng lòng tha thứ.

- Ta đâu có nhỏ nhen như thế. - Giọng nói của Diệp Linh Tô vang lên rất khê: - Mấy lời vừa rồi chỉ có ngươi và ta biết, không được để người thứ ba biết đâu đấy.

- Tiểu tử nhất định giữ mồm giữ miệng. - Nhạc Chi Dương nói xong, lại thổi lên khúc "Nguyệt Nhi Cao", nương theo tiếng sáo du dương ấy, một vầng trăng sáng từ từ nhô lên, treo tít trên đầu cao, tỏa ra sắc bạc trong trẻo. Mấy con chim ăn đêm kêu lên lanh lảnh, trong không gian tịch mịch như toát lên một vẻ gì đó thật thê lương.

Mấy ngày tiếp theo đó, hai bên cứ kẻ chọn người thôi. Diệp Linh Tô kiến thức uyên bác, trong những khúc nhạc cô chọn có không ít những tựa bài hiếm gặp, may mà Nhạc Thiều Phượng thân là quan Tế Tửu của Đại Minh, các khúc nhạc từ cổ chí kim phần lớn đều biết qua cả. Nhạc Chi Dương lại có năng khiếu rất cao, bất kỳ khúc nhạc nào từng nghe qua một lần đều khó mà quên được, cho dù chỉ nhớ ba chớp ba nháng nhưng nhờ nhạc cảm bổ sung vào cũng làm cho khúc nhạc trở nên uyển chuyển tự nhiên, khiến người ta không nghe ra sai sót.

Thời hạn mười ngày chớp mắt đã sắp trôi qua, đêm nay Nhạc Chi Dương sau khi thổi xong bài "Hạnh Hoa Thiên Ảnh" thì bất chợt trở nên trầm ngâm. Diệp Linh Tô nhìn không được, hỏi:

- Nhạc Chi Dương, ngươi sao vậy, có tâm sự à?

Nhạc Chi Dương buồn bã nói:

- "Hạnh Hoa Thiên Ảnh" là khúc nhạc mà trước đây nghĩa phụ ta thích nhất. Người và ta cùng đi hát rong ven bến Tân Hoài, mỗi lần như vậy đều là ta thổi người hát, tiếc thay giai điệu vẫn như xưa mà người thì đã không còn nữa.

Nhớ đến khuôn mặt của nghĩa phụ lúc sinh thời, lòng gã đau như dao cắt, nước mắt nhỏ xuống lòng rỗng.

Diệp Linh Tô chợt hỏi:

- Nghề sáo của ngươi là do nghĩa phụ truyền dạy cho à?

- Phải!

- Cha mẹ ruột của ngươi đâu? - Trong giọng điệu Diệp Linh Tô chất chứa một nét quan hoài.

- Nghĩa phụ kể, ta được người nhặt ở ven sông Tân Hoài, cha mẹ ruột là ai ta nào có biết! - Nhạc Chi Dương ỉu xiu nói tiếp: - Có lẽ mẹ ta là một vị ca kỹ bị ai đó cưỡng đoạt bỏ rơi mới hạ sinh ra ta, lại ngại phiền phức khi nuôi con nên mới tiện tay vứt bỏ ở mé sông.

- Sao thế được chứ? - Diệp Linh Tô thoáng bức tức: - Ngươi là đồ bịp bợm, toàn ăn nói vô căn cứ.

Nhạc Chi Dương cười vang ha ha, Diệp Linh Tô càng thêm sôi máu:

- Cười cái gì? Chuyện như vậy mà ngươi cũng cười cho được à?

- Chứ sao!

Nhạc Chi Dương ngoài miệng thì bảo vậy chứ trong lòng thầm nghĩ: "Cô nàng này thật ngây thơ đáng yêu, thâm kịch như thế cô ta không tin cũng đúng."

Diệp Linh Tô im lặng một lúc, lại nói:

- Nhạc Chi Dương, ngươi thổi lại bài "Hạnh Hoa Thiên Ảnh" lần nữa đi. Ngươi thổi, ta hát, lệnh tôn dưới kia có linh thiêng chắc sẽ nghe được khúc nhạc này đấy.

Nhạc Chi Dương nghe lòng bùi ngùi, tiếc là muôn ngàn lời nói lên đến cửa miệng chỉ biến thành một chữ "Ừ". Gã véo von thổi lại khúc nhạc, Diệp Linh Tô theo nhịp ngân nga:

Liều mềm phơ phất bến Uyên Ương

Gọi thuyền sang, ngõ Đào Diệp thuở miền trường

Ôi mất buồn tiền gió xuân u uẩn

Tựa mạn thuyền, ngơ ngẩn đợi buồm giương

Nào hay đâu thuyền lại ghé ven đường

Phố Kim Lăng, chừ oanh ca yến lượn

Tại con nước vô tình hay do lòng sầu muộn?

Dọc bãi bồi hương cỏ ngát bốn phương

Hợp Phi kia về lại khuất nẻo đường

Chiều tàn nhanh, dong thuyền ta xuôi ngược

Nhưng bến nào mới là bến quê hương...?

Giọng hát của cô êm ái mà không ủy mị, trong trẻo mà không khàn đục, mềm như sợi mưa, non như tơ liễu, khúc ca xong rồi mà dư âm còn quấn quýt không dứt. Hai người ai cũng mang tâm sự riêng, im lặng khá lâu sau Diệp Linh Tô mới thò thẻ:

- Canh ba rồi ư?

Nhạc Chi Dương qua song cửa hẹp chỉ thấy vàng trắng sáng bị che mất một nửa, gió thoảng mây nhạt, bèn đáp:

- Đúng vậy!

- Ngày trôi nhanh quá. - Diệp Linh Tô cảm thán: - Qua ngày mai là không còn được nghe tiếng sáo của người nữa rồi.

- Ta có chết đâu mà lo. - Nhạc Chi Dương cảm thấy buồn cười: - Nếu cô thích, ngày ngày ta sẽ thổi cho cô nghe.

- Không cần như thế đâu! - Diệp Linh Tô nói với vẻ xa vắng: - Không Từ nghe nhạc Thiều, ba tháng không biết đến mùi thịt(*). Mấy ngày qua ta nghe hết một trăm linh chín khúc nhạc đã đủ dùng cho mười năm không được nghe rồi.

(ND chú: Thiều là tên khúc nhạc do vua Thuấn nhà Ngu sáng tác. Có tích kể rằng, vào thời trẻ đức Không Tử từng sang nước Tề học nhạc, ở đây ngài được nghe nhạc Thiều, vì chuyên tâm lắng nghe nên không thiết tha ăn thịt nữa, có lẽ vì muốn trình độ thẩm âm được cao nên tự nguyện ăn chay kiêng thịt. Vì vậy có câu "Từ tại Tề văn Thiều, tam nguyệt bất tri nhục vị")

Nhạc Chi Dương cảm thấy lạ, buột miệng hỏi:

- Diệp cô nương, trước đây cô chưa từng nghe nhạc hay sao?

Buồng giam phía đối diện im lặng mất một lúc, thiếu nữ chột thấp giọng bảo:

- Rất nhiều khúc nhạc mà người thổi trong mấy ngày qua đều là lần đầu tiên ta được nghe.

- Vì sao chứ? - Nhạc Chi Dương hết sức ngạc nhiên.

- Vì đại kế phục quốc, đệ tử trên đảo ngoại trừ việc tập luyện võ công ra thì cũng chỉ biết nghiên cứu binh pháp, mấy thứ như kiểu toán học, âm nhạc, y thuật, hoặc các môn học khác đều không được phép dính dấp đến, họ bảo những thứ ấy làm mê muội suy mòn ý chí, không có lợi cho công cuộc tu hành. Nhưng chung quy cứ như vậy thì cũng đánh mất đi rất nhiều thú vui.

Diệp Linh Tô nói đến đây, khuôn mặt lộ vẻ chán nản như thể đánh mất thứ gì đó.

Nhạc Chi Dương cũng cảm thấy tội cho cô, gãi nói:

- Diệp cô nương, tấu nhạc cũng không khó lắm đâu, sau khi ra ngoài rồi, ta giảng qua một lượt là cô biết ngay thôi.

Diệp Linh Tô thoáng vẻ động lòng nhưng qua một lúc sau lại nói:

- Thôi đi, lỡ đâu có ai biết người dạy ta chơi nhạc, chúng ta lại phải chịu phạt lần nữa.

Nhạc Chi Dương nghĩ đến cảnh cô gái này muốn học nhưng lại ở thế khó xử, gãi hần không thể phá ra cười to, bèn cao giọng:

- Sợ gì chứ? Cùng lắm thì lại bị nhốt ở đây, mà như vậy càng hay, ta có thể thổi sáo suốt mười ngày cho cô nghe tiếp.

Diệp Linh Tô bật cười:

- Như vậy xem ra cũng không thể xem là bị phạt nhỉ!

Cô trầm ngâm giây lát, chợt nói:

- Nhạc Chi Dương, mấy ngày nay người thổi không ít khúc nhạc, nhưng vì sao không thổi lại khúc nhạc trên biển hôm ấy?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Cô chọn ta thổi mà, cô không chọn thì tất nhiên là ta không thổi rồi.

Diệp Linh Tô hỏi:

- Ta thích khúc nhạc ấy lắm, tên nó là gì vậy?

Nhạc Chi Dương trả lời:

- “Chu Thiên Linh Phi Khúc”.

- Linh Phi à? - Diệp Linh Tô khẽ vỗ tay: - Quả nhiên nhạc cũng như tên, khiến người ta tinh thần lâng lâng, tâm hồn bay bổng. Mấy bữa nay ta nghe nhiều bài nhạc cổ như vậy nhưng không có bài nào so sánh được với nó cả.

Nhạc Chi Dương cũng có cùng chung cảm nhận ấy, vị Linh đạo nhân kia không những là tông sư võ học mà còn là đại hành gia trong lãnh vực âm nhạc. “Chu Thiên Linh Phi Khúc” đưa nội công vào nhạc lý, khúc nhạc thôi thúc khí huyết sản sinh ra một luồng ý chí kỳ diệu có thể dẫn hồn đưa phách. Diệp Linh Tô chợt cười:

- Bài cuối cùng này ta xin chọn “Chu Thiên Linh Phi Khúc” vậy!

Nhạc Chi Dương vực dậy tinh thần, bắt đầu thổi tấu, hai người trong động đặt cả tâm tư vào khúc nhạc, họ bỗng chốc như hòa lẫn vào trong tiếng sáo. Tiếng sáo nương theo một con gió mát, đưa họ bay tít ra vòm trời xa xôi bát ngát ngoài kia.

(còn tiếp ...)

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 7: Ngộ nạn trình tường

Người vừa đến chính là Giang Tiểu Lưu, hắn thấy Nhạc Chi Dương toan kêu lên bèn ra dấu giữ im lặng rồi hắng giọng hỏi:

- Sao người lại đến đây?

- Ta đến thăm nhà người! - Nhạc Chi Dương trông thấy mặt mũi của hắn, vừa bất ngờ vừa phẫn nộ: - Mặt của người bị sao vậy?

- Đừng nhắc đến nữa, đều là do tập võ mà ra thôi. - Giang Tiểu Lưu không muốn cho Nhạc Chi Dương thấy nửa bèn cúi gầm đầu xuống, ho khan vài tiếng bật ra một ngụm máu tươi.

- Người bị thương rồi ư? - Nhạc Chi Dương đỡ lấy người bạn thân, nghiêng rặng hỏi: - Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

- Không có gì. - Giang Tiểu Lưu ừ ừ bảo: - Lúc ta luyện võ, không cẩn thận bị người khác vỗ cho một chưởng.

- Là ai đánh người? - Nhạc Chi Dương sầm mặt truy vấn: - Dương Cảnh hay là Hòa Kiều?

Giang Tiểu Lưu cúi đầu không nói, trong lòng Nhạc Chi Dương thâm sắc tỏ, đệ tử dòng Kinh Tức vì kết thù với gã nên mới đem oán hận trút hết lên đầu Giang Tiểu Lưu. Nếu gã đoán không sai, thời gian vừa qua Giang Tiểu Lưu ắt hẳn đã nếm không ít khổ sở, khó trách hắn không đến thăm gã.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy lửa giận đang cháy ngùn ngụt trong cõi lòng, gã nghiêng rặng nói:

- Ta đi tìm Minh Đầu!

- Người điên chắc? - Giang Tiểu Lưu kéo lấy gã, giậm chân phành phạch: - Bọn họ đang rầu rĩ vì không có cơ hội tóm cổ người, người lại còn mang dê nạp vào hang cọp ư? Vết thương này của ta không đáng kể gì, bọn họ cùng lắm chỉ đá thương ta thôi, không dám động chạm đến cái mạng nhỏ này đâu.

Nhạc Chi Dương lặng lẽ nhìn hấn một lúc, lắc đầu bảo:

- Giang Tiểu Lưu, như vậy thật không giống người chút nào.

- Còn cách nào khác nữa? - Giang Tiểu Lưu hậm hực: - Lên hòn đảo này rồi, nếu không luyện thành võ công thượng đẳng thì đừng mong thoát ra ngoài.

Nói đến đây, hấn nhìn đảo dát xung quanh, bảo:

- Nhạc Chi Dương, nơi này không thể nán lại lâu, lỡ bị Dương Cảnh trông thấy thì không chết cũng sẽ bị lột da.

Nhạc Chi Dương phun một ngụm nước bọt, nắc:

- Nếu hấn hận ta như vậy sao không đến Yêu Nguyệt Phong tìm ta trả thù?

- Hấn tất nhiên muốn đi! - Giang Tiểu Lưu thở dài: - Nhưng Minh Đầu từng nói, Đồng quân sự ở Yêu Nguyệt Phong không phải hạng dễ chọc vào, dặn hấn không được lỗ mãng đi tìm người sinh sự.

- Gấp gấp gì! - Chợt nghe có kẻ cười vang: - Ta không thể đi tìm y, y đến tìm ta cũng được mà...

Hai người Nhạc-Giang cùng lúc tái mặt, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Dương Cảnh bước ra khỏi góc tường, hai tay chống nạnh, ánh mắt lạnh lẽo.

Đúng lúc này chợt nghe có người cười vang, Nhạc Chi Dương quay đầu lại xem, Hòa Kiều mặt mày tươi cười đang tụ tập cùng một số đồng môn chặn hết cả lối đi.

Dương Cảnh trừng trừng nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt như tóe lửa:

- Thằng chó họ Nhạc, vì một châm của người mà ta phải nằm liệt giường hơn nửa tháng. Hừ, người đã đến đây rồi, hai ta cũng đến lúc nên tính sổ đi!

- Người muốn tính sổ cái gì?

Nhạc Chi Dương đang cất tiếng hỏi thì Giang Tiểu Lưu chợt kéo gã lại, lớn giọng cất ngang:

- Dương sư huynh, Nhạc Chi Dương cũng biết lỗi rồi, ta thay hấn khấu đầu với huynh vậy.

Nói rồi, hấn khụy gối toan quỳ xuống, Nhạc Chi Dương lập tức nâng hấn dậy, nổi sùng quát:

- Giang Tiểu Lưu, người làm gì vậy? Quỳ heo quỳ chó cũng đừng bao giờ quỳ trước cái loại người này.

Gương mặt Dương Cảnh nổi lên một tầng sát khí, y phát tay hét lớn:

- Thằng chó họ Giang, người cút qua một bên cho ta. Hừ, đợi lát nữa ta sẽ xử người sau.

Giang Tiểu Lưu ưỡn thẳng lưng lên, nghiêng răng ken két, người không động đậy.

Ánh mắt Dương Cảnh dò đi, trước tiên lướt qua hai thùng phân, sau lại ngừng một khắc trên thanh Không Bích, rồi chợt cười bảo:

- Thằng chó họ Nhạc, chúng ta đều là đồng môn, ta cũng không thể làm quá đáng. Như vậy đi, người thực hiện cho ta hai chuyện, ta sẽ thả cho người đi.

- Hai chuyện gì? - Giang Tiểu Lưu vội hỏi.

Dương Cảnh cười hô hô, y có ý kéo dài giọng:

- Chuyện thứ nhất, người để cây sáo lại đây, hơn nữa phải xác nhận mình tự nguyện đồng ý, sau này không được phép đòi trả lại. Chuyện thứ hai, người ăn bằng hết thùng phân bên phải này cho ta, chỉ cần người làm được, thù oán giữa chúng ta toàn bộ xóa bỏ.

- Ý hay! - Mấy tên đệ tử Kinh Túc đồng thanh khen phải. Hòa Kiều phấn khích cười bảo: - Ta lớn đến chừng này tuổi, chưa thấy ai ăn phân bao giờ cả.

Giang Tiểu Lưu vừa tức giận vừa lo lắng, đưa mắt nhìn lại chỉ thấy Nhạc Chi Dương sắc mặt thản nhiên, gật đầu đánh rụp:

- Chỉ là ăn phân thôi mà, có gì to tát đâu?

Giang Tiểu Lưu buột miệng hô:

- Nhạc Chi Dương, người...

Nhạc Chi Dương đẩy hấn ra, mỉm cười:

- Người đừng xó rỏ vào, tránh sang bên đi.

Giang Tiểu Lưu không tài nào tin nổi đành rầu rĩ lùi sang một bên, ánh mắt vô tình bắt gặp hình ảnh bên trong thùng phân: vàng đen lẫn lộn, còn lúc nhúc cả gòì bọ trắng hếu. Bụng dạ hần lập tức lộn mửa, suýt nữa thì nôn thốc tháo.

Dương Cảnh trợn mắt nhìn đối thủ, trong lòng đắc ý vô cùng, chợt thấy Nhạc Chi Dương cúi xuống vắt lấy đòn gánh rồi đột ngột uốn người dậy, nâng hai thùng phân lên.

- Người định làm gì? - Dương Cảnh chỉ cảm thấy không ổn, lập tức quát lớn. Không đợi cho y kịp trở tay, Nhạc Chi Dương ha hả cười vang, tay phải gồng lên hất mạnh một cái, dịch phân bên trong thùng gỗ bên phải "loác xoác" bay vọt ra hơn một thước, vãi tung tóe vào đám người Hòa Kiều.

Ba kẻ nọ lo ngại dính phải phân ướt, thấy đều hết toáng lên nhảy bật về sau. Dịch phân rải đầy trên mặt đất, bốc lên một mùi thum thum. Ba người vừa lui lại liền đề hờ ra đường thoát, Nhạc Chi Dương nhân cơ hội ấy bèn vọt về phía trước. Mới chạy được mấy bước, đằng sau lưng nghe nổi gió vèo vèo, Dương Cảnh nhảy lên nửa chừng không, vuron tay định chụp lấy ót của gã.

Nhạc Chi Dương không hề quay đầu lại, gờ ra công phu "Linh Vũ", thùng gỗ chuyển động theo người, thân thể xoay tròn như gió lốc. Dương Cảnh tức thì chụp vào không khí, giữa lúc y còn đang ngây ngốc, tay trái Nhạc Chi Dương giữ lấy dây buộc thùng, dùng sức hất mạnh, bao nhiêu thứ xú uế bên trong bay rào rào cả ra ngoài.

Dương Cảnh chỉ cảm thấy nửa người mát rượi, khắp quần áo tươm đầy cứt đại, đáng hận hơn là có mấy giọt nhom nhóp còn chui cả vào mồm y, thối hoăng hoắc cả ra mùi vị gì.

Tạt phân ướt xong thì Nhạc Chi Dương đã chạy tốt ra hơn cả trượng, ba kẻ khác bèn xông lên tay đâm chân đá. Nhạc Chi Dương xoay tít né phải, ung dung lướt qua khoảng không chật hẹp trong màn quyền cước ấy, còn nếu lỡ không tránh khỏi thì gã lại hất phân ra ép lui kẻ địch.

Giang Tiểu Lưu đứng bên xem không khỏi giật mình, chỉ cảm thấy thân pháp của Nhạc Chi Dương hết sức khéo léo, hai thùng gỗ cứ thay nhau bay lên bay xuống, uế vật tung tóe khắp mặt đất thế mà trên người Nhạc Chi Dương lại không hề dính một vết nào.

- La Tuấn Sơn. - Dương Cảnh mình mẩy nhóp nhép, giận đến rung người: - Đệ và Trì Phi ra phía trước chặn y lại. Hòa Kiều, đệ và ta cùng xông lên.

Một tên đệ tử cao lớn cất tiếng vang dạ, dẫn theo một người trẻ tuổi vạm vỡ vòng ra chắn trước mặt Nhạc Chi Dương. Dương Cảnh và Hòa Kiều từ hai bên trái phải tạo thành thế gọng kìm, cùng lúc tung ra quyền cước.

Nhạc Chi Dương cười lớn, ra sức xoay múa đôi thùng gỗ, thân thùng kèn càng bản thiêu, vô tình đã trở thành một thứ binh khí cực kỳ lợi hại, ép cho Hòa Kiều liên tiếp lùi về phía sau. Dương Cảnh cả người đã sẵn hồi thối, không còn quan tâm đến dơ sạch nữa, hét vang một tiếng xuất chiêu đánh vỡ toang một thùng gỗ, chưởng lực truyền đến mặt trên đòn gánh khiến cho bước chân Nhạc Chi Dương trở nên loạng choạng.

Hòa Kiều rút người xoạc chân, muốn gạt ngã đối thủ, ngờ đâu Nhạc Chi Dương búng người nhảy lên, tránh khỏi cẳng chân của hắn, thân người còn chưa tiếp đất, thùng gỗ còn lại đột nhiên bốc cao dẫn theo một cơn gió mạnh đổ ập về phía mặt Hòa Kiều.

Mấy động tác này liền mạch trôi chảy, Hòa Kiều không tài nào tránh né kịp, trong cơn hoảng loạn tay trái hắn chợt tung ra, đâm rầm một tiếng trúng vào thùng gỗ, thùng gỗ vỡ tan thành từng mảnh, một dòng dịch phân vãi ra tứ tán, tưới cho Hòa Kiều ướt đầm từ đầu đến chân.

Hòa Kiều buồn nôn vô cùng, gặp người ói thốc ói tháo. Nhạc Chi Dương thừa cơ hội đó, hươ đòn gánh vọt mạnh về phía trước. Dương Cảnh vội lác người đỡ lấy một đòn trực tiếp từ Nhạc Chi Dương, y gờ tay bắt lấy một đầu đòn gánh, hai người cùng phát lực một lúc, khí lực của Nhạc Chi Dương không đủ, thân người bị cuốn phăng về trước. Dương Cảnh quát lớn một tiếng, toan gờ tay chụp lấy cổ gã, dè dặt thân mình Nhạc Chi Dương xiêu xiêu vẹo vẹo, dưới chân khập khà khập khiễng, hình dáng như một bóng vụt lớn xoay lác mòng mòng, trượt sát qua ngón tay Dương Cảnh.

Gã còn chưa kịp đứng vững, La Tuấn Sơn và Trì Phi đã tung người lao đến. Nhạc Chi Dương thầm kêu khổ trong lòng, vừa rồi gã dốc hết sức lực ra mới thoát được hai người Hòa-Dương, giờ đối mặt hai kẻ La-Trì này, mảnh khỏe đã dùng cạn, có gờ ra cũng không tránh khỏi nữa.

Chợt nghe hai tiếng "bốp-bốp" vang lên, hai luồng sáng xanh đập trúng vào gáy hai người La-Trì. Hai kẻ nọ ôm đầu kêu thảm, Nhạc Chi Dương nhân cơ hội ấy xoay người lại hướng mắt nhìn sang bên cạnh hai kẻ nọ.

Dương Cảnh vừa bất ngờ vừa giận dữ, cũng ngẩng đầu lên xem. Giang Tiểu Lưu không biết từ khi nào đã leo lên mái nhà, hai tay gờ lấy hai phiến ngói xanh đen, trái vung phải liệng, ném ngói rơi xuống rào rào như mưa.

Suốt thời gian hơn một tháng nay, Giang Tiểu Lưu đã chịu đựng không ít sự hành hạ, dưới sức ép như vậy, nội kinh ngoại công của hắn đều có bước tiến lớn, lúc này sức mạnh quăng ngói tràn trề, góc độ vừa khéo, thêm vào chiếm được địa lợi, đánh cho bọn Dương Cảnh không góc đầu lên nổi.

- Giang Tiểu Lưu! - Nhạc Chi Dương vừa bất ngờ vừa mừng rỡ, hét vang một tiếng. Giang Tiểu Lưu bên thì ném ngói, bên la to: - Người mau đi đi, đừng lo cho ta.

- Người nói nhảm gì thế? - Nhạc Chi Dương nổi giận: - Muốn đi thì cùng đi, muốn chết thì cùng chết!

Giang Tiểu Lưu nghe thấy lời này, cõi lòng nóng rần lên, liền ôm lấy một chồng ngói chạy dọc theo rìa mái. Dương Cảnh lúc này đã kịp nhảy lên xà nhà, bắt lấy mấy miếng ngói, vận đủ nội lực ném trả lại.

Giang Tiểu Lưu cúi đầu tránh né, miếng ngói bay sượt qua đỉnh đầu đau rất buốt. Hắn vội xoay người, phóng ra toàn bộ số ngói ôm trong tay, rồi thừa

cơ Dương Cảnh lo tránh né, hần tung người nhảy xuống bên cạnh Nhạc Chi Dương, hét lên:

- Đi theo ta!

Dứt câu, hần vọt lên trước dẫn đường, chạy về hướng cổng lớn của tòa lầu gác như một con gió.

Hai bên đại chiến gạch ngói đã làm kinh động đến đệ tử trong gác, bọn họ ùn ùn tủa ra, la lối rần trời:

- Đóng cửa đánh chó!

Có kẻ đi khép cổng trước, có kẻ lại hùa đi bắt hai người Nhạc-Giang.

Hai người hết hy vọng ra khỏi cổng lớn bèn lên ngó xuyên tường, chơi trò đuổi bắt với đối thủ. Quẹo qua mấy khúc cua, họ chợt thấy một thành lan can bằng đá chắn chính ỉnh trước mặt, phía ngoài lan can chính là biển khơi cuộn cuộn.

Hai người bị rơi vào thế bí, quay đầu nhìn lại, Dương Cảnh dẫn theo một đám đệ tử đang cười gằn tiến lại gần.

Giang Tiểu Lưu nhìn xuống mặt biển bên dưới, trong lòng hết sức khó xử, chẳng ngờ Nhạc Chi Dương kéo lấy cánh tay hần, tung mình nhảy qua khỏi lan can. Giang Tiểu Lưu bất đắc dĩ cũng đánh liều nhảy theo, trong miệng lắp bắp kêu:

- Nhạc Chi Dương, ngươi làm gì vậy...

Nói chưa hết câu, hai người đã rơi vào khoảng không rồi hướng thẳng xuống biển. Giang Tiểu Lưu cảm giác gió lớn tấp phả phập vào mặt, sợ đến mức mặt cắt không còn hột máu, miệng phát ra một tiếng thét dài.

"Um", hai người rơi tòm xuống biển, nước biển tràn vào tai lưng bà lưng bùng, ngay cả tiếng la hét phía bên trên cũng trở nên mơ hồ. Hai người thò đầu lên khỏi mặt nước định bơi vào bờ. Lúc này bọn đệ tử dòng Kinh Túc đã xuống hết bậc thềm đá, chạy ra bờ biển, quát tháo inh ỏi về phía hai người.

Hai người không thể lên bờ đành phải chuyển hướng bơi về phía mặt trước đảo. Bơi một lúc, bờ bên đã mất hút, trước mắt chỉ còn lại một dãy vách đá dựng đứng cao đến nghìn thước, cứng rắn như sắt thép. Giang Tiểu Lưu đang cảm thấy tuyệt vọng, Nhạc Chi Dương bèn kéo kéo hần, chỉ về phía xa la lên:

- Kia là gì vậy?

Giang Tiểu Lưu nheo mắt nhìn theo, bên dưới vách đá có một kẽ nứt, hình dạng như một cổng vòm chóp nhọn nằm sừng sững trên mặt vách. Bên trái của kẽ nứt có ghi một hàng chữ đỏ như máu: "Tĩnh Âm Cẩm Cốc, Bất Đắc Vọng Nhập"(*)

(ND chú: hang cấm Tĩnh Âm, không được can rờ tiến vào)

Lúc này đằng sau lưng vọng đến tiếng reo hò ầm ĩ, hai người quay đầu lại chỉ thấy bọn đệ tử đã tìm đâu ra vài con thuyền nhỏ ném xuống biển rồi hùa nhau rượt theo.

- Nhanh nào!

Nhạc Chi Dương bơi dẫn đầu về phía khe đá, Giang Tiểu Lưu theo sát đằng sau, hai người cố gắng giữ cho mình nổi trên mặt nước, có điều chốc lát sau thể nước bỗng trở nên vơi dần, bọn họ leo lên được một nơi đất bằng. Sắc trời hiện tại trở nên mờ mịt, phía trước đen kìn kịt một màu, hai người sinh lòng e sợ, chân chừ không dám tiến thêm. Đúng lúc ấy, đằng sau vang đến một tràng la hét, quay đầu nhìn lại, mấy chiếc thuyền đã ngừng lại ở phía ngoài khe đá, trên thuyền mọi người đều mở miệng mắng oang oang nhưng không một ai dám liều lĩnh dấn thân vào trong động.

Hai người không dám ngừng lại, cũng không thềm quan tâm phía trước như thế nào, cứ cắm đầu chạy trốn chết như một làn khói. Lối đi đằng trước càng lúc càng rộng hơn, trên đỉnh đầu họ xuất hiện một kẽ nứt thật dài, ánh sáng chiếu vào rọi sáng một khoảng không khiến cho thâm thực vật dưới mặt đất cũng trở nên xum xuê, tươi tốt. Hai người chợt phát hiện ra, nơi này tuy thông với đại dương nhưng lại là một hang đất, vách đá hai bên cao chọc trời quần đầy các loại dây leo rậm rạp.

Đi đến điểm tận cùng đột nhiên xuất hiện một bãi đất trống, trên mặt đất nằm lẩn lóc vô số tượng đá, cái thì giờ tay, cái thì nhắc chân, bày ra các loại tư thế lạ lẫm.

Giang Tiểu Lưu quan sát một lúc, chỉ vào một pho tượng bảo:

- Đây là chiêu thức của "Vô Định Cước".

Nhạc Chi Dương dôi mắt xem, chỉ thấy người đá đang rộng hai tay, chân phải vươn ra nom hết như một con điều hâu đang vỗ cánh xoạc vuốt. Gã không nhận được thối mắt:

- "Vô Định Cước" là thứ gì vậy?

- Một môn võ công của Đông Đảo.

Giang Tiểu Lưu nói rồi bật nhảy lên, hai tay dang ra, tung ra một hơi ba cước, sau đó mới ung dung hạ xuống.

Nhạc Chi Dương buột miệng khen:

- Đá hay lắm!

- Thế này kê làm gì! - Giang Tiểu Lưu tỏ vẻ đắc ý: - Luyện thành thực có thể đá một hơi bảy tám cước ấy chứ.

Nhạc Chi Dương chỉ vào một pho tượng khác, hỏi: - Máy tượng người này khoa tay múa chân cũng là thi triển võ công ư?

Giang Tiểu Lưu lần lượt chỉ ra:

- Đây là "Bộ Kinh Thủ", đây là "Côn Bằng Chương", mấy cái kia ta không nhận ra. Ít, trên tượng đá có chữ... Đào chủ Linh Ngao đời thứ tư Thích Thông Huyền sáng tạo ra "Côn Bằng Chương" ở đây.

- Đằng này cũng có chữ! - Nhạc Chi Dương chỉ vào một pho tượng khác, đọc lên: - Đào chủ Linh Ngao đời thứ tám Thích Hải Vũ sáng tạo ra "Thiên Mang Chi" ở đây.

Hai người xem xét một vòng, trên mỗi pho tượng đều có khắc chữ, ý đại loại là: mỗi một ông đào chủ sáng tạo ra một môn võ công ở đây. Pho tượng nào cũng loang lổ rong rêu, đáng vẻ xưa cổ.

- Lạ thật! - Giang Tiểu Lưu thắc mắc: - Những chữ khắc trên đây đều xưng là đào chủ? Sao bây giờ lại kêu bằng đào vương?

Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ nói:

- Đông Đào từng một thời tranh đoạt thiên hạ với Chu Nguyên Chương, rất nhiều đệ tử từng xưng vương xưng bá. Sau khi chiến bại, họ rút lui về ở nơi hoang đảo này, nhưng vì lòng không cam tâm nên mới ở trên đảo này xưng vương.

Giang Tiểu Lưu le le lưỡi, mỉm cười:

- Chuyện này ta cũng có nghe Minh Đầu kể qua vài lần, khi ấy chỉ cảm thấy hoang đường. Một hòn đảo nhỏ như vậy cũng lắm chỉ chứa được vài trăm con người, muốn tranh đoạt thiên hạ chẳng phải là lấy trứng chọi đá hay sao?

Nhạc Chi Dương đang định tán đồng, chợt nghe có người hừ lạnh một tiếng:

- “Sở tuy tam hộ, dã tất vong Tần”(*). Đứng đầu thiên hạ không phải nhờ người đông thế mạnh mà là biết thuận theo ý trời, chiều chuộng lòng dân. Năm xưa Trần Thắng, Ngô Quảng cũng lắm chỉ có vài trăm con người, nhưng một khi xấn tay áo hô hào, nước Tần chẳng phải cũng bại vong đó sao?

(ND chú: câu nói của Sở Nam Công, theo Sử Ký, nguyên văn là: "Sở tuy tam hộ, vong Tần tất Sở dã". Có nghĩa là nước Sở tuy chỉ có 3 hộ nhưng diệt Tần tất phải là nước Sở)

Tiếng nói phát ra đột ngột, hai người Nhạc-Giang sợ đến nhảy dựng, theo giọng ngoảnh nhìn, nhận ra phía cuối hang núi chẳng ngờ còn có thêm một cửa đá, mặt trước được bụi cây tử đằng phủ kín, nếu như không quan sát kỹ thì khó bề phát hiện ra.

- Quái vật nào đó? - Giang Tiểu Lưu bất giác run run giọng hỏi: - Có ngon thì ra mặt đi! Ta... Ta há sợ nhà mi.

Phía sau cửa đá, kẻ nọ nhỏ toẹt một tiếng, mắng:

- Thằng nhóc thói võ công chả ra gì, nhân quang cũng hồ đồ như vậy.

Nhạc Chi Dương nghe giọng nói của kẻ nọ già dặn tựa như một ông lão, lập tức hít sâu một hơi, bảo:

- Lão tiên sinh, sao ông lại ở đây?

- Ta còn chưa hỏi ngươi đấy! - Kẻ nọ cười mà rằng: - Hang Tinh Ân là nơi bế quan tu hành của các đời đào chủ Linh Ngao, chỉ dành cho những nhân vật quan trọng, người bình thường không được phép tiến vào, hai thằng nhóc các ngươi vì sao lại có mặt ở chốn này?

- Đào chủ các đời... - Giang Tiểu Lưu tái cả mặt mày, buột miệng hô: - Ông... Ông là Vân đảo vương?

Kẻ nọ phá ra cười ha hả, Nhạc Chi Dương cũng tủm tỉm cười. Giang Tiểu Lưu gãi đầu gãi tai, trong lòng rất dỗi xấu hổ, kẻ này mà so với Vân Hư thì giọng nói già dặn hơn nhiều, thêm nữa nếu đổi lại là Vân Hư, nghe thấy lời bình luận của bọn họ chỉ sợ đã sớm nổi trận lôi đình từ lâu rồi.

Nhạc Chi Dương không khỏi tò mò hỏi:

- Ông không phải là đảo vương, vì sao lại tu hành ở đây?

- Ai nói ta đang tu hành? - Kẻ nọ lạnh lùng gắt: - Ngươi không thấy ổ khóa sắt ở trên cửa hay sao?

Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn kỹ, trên cửa đá quả nhiên có một ổ khóa bằng sắt, gã không khỏi kinh ngạc:

- Lão tiên sinh, bộ ông bị nhốt hả?

- Khoan hãy nói chuyện này đã! - Kẻ nọ hừ một tiếng, bảo: - Nhóc con, ta hỏi lại ngươi, ngươi vẫn cho rằng Đông Đào neo người, không đủ để giành lấy thiên hạ à?

Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ rồi đáp:

- Đại Minh khác với Đại Tần, Chu Nguyên Chương cũng không giống như Tần Thủy Hoàng.

- Dựa vào đâu ngươi khẳng định như vậy?

- Thủy hoàng để mang xa hoa trị thiên hạ, Chu Nguyên Chương dùng cần kiệm trị thiên hạ. Thủy hoàng để dùng hình nghiêm khắc, đa phần để chèn ép bá tánh; Chu Nguyên Chương cũng dùng hình nghiêm khắc nhưng đa phần là để đối phó quan lại. Người trước quen thói ngược đãi dân chúng, người sau tác phong và uy tín được kính nể. Thủy hoàng để tin dùng Triệu Cao, bỏ nhiệm tiểu nhân gian nịnh; Chu Nguyên Chương đặt bia sắt trước cửa cung, nghiêm cấm hoạn quan nắm quyền trong tay. Đại Tần bị dân oán hận sục sôi, chỉ cần một cánh tay giơ lên thì vạn phương hưởng ứng, còn hiện giờ thiên hạ an ổn, vui cảnh thái bình, ai muốn vùng lên tạo phản chỉ tổ bị xem là kẻ điên kẻ ngốc.

Nhạc Chi Dương tự nhỏ đi theo Nhạc Thiệu Phụng, nghe ông cùng người khác bàn chuyện cổ kim, riết rồi mưa dầm thấm đất cũng học được thêm một mớ kiến thức, chỉ hiếm tuổi tác gã còn nhỏ, mấy câu nói như trên cũng đa phần rút ra từ quan điểm của Nhạc Thiệu Phụng.

Kẻ nọ lặng im một lúc, chợt cười khùng khục bảo:

- Nhóc con khá thật, thân là người của Đông Đào mà dám phát ngôn bừa bãi, gặp đảo vương Văn Hư ngươi có dám nói như vậy hay không?

- Sao lại không dám? - Nhạc Chi Dương đồng ý: - Nghĩa phụ ta thường nói, thà làm chó thời bình còn hơn làm người thời loạn, thiên hạ thái bình khó mà cầu được, há có thể để bọn gian tà quấy phá?

Kẻ nọ à há một tiếng, hỏi:

- Nghĩa phụ nhà ngươi họ tên là chi?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Nhạc Thiệu Phụng.

- Hóa ra là ông ấy. - Kẻ nọ dường như có chút kinh ngạc.

Nhạc Chi Dương không kèm được, buột miệng:

- Lão tiên sinh, ông quen với nghĩa phụ ta à?

Kẻ nọ trả lời:

- Có duyên gặp gỡ đôi lần, Nhạc tiên sinh vẫn khỏe chứ?

- Người đã tạ thế rồi! - Nhạc Chi Dương đáp với vẻ buồn bã.

Kẻ nọ trầm ngâm hồi lâu, bất chợt cất giọng ngâm nga:

Ngửi mùi hoa quế độ ba thu

Cho buổi xa nhau chớm một mùa

Rồi dưới suối vàng mai sau gặp

Lại nghe sáo ngọc réo vi vu

(ND chú: nguyên văn: "Tam thu văn quế tử, canh hữu li biệt kỳ, lai nhật tuyền hạ phùng, hội hữu thánh ngọc địch". Tôi tìm không ra là bài thơ nào, có lẽ là do Phụng Ca tự sáng tác, xin phổ tạm như trên)

Ông ta bất chợt ngâm thơ, hai người trẻ đều cảm thấy ngạc nhiên, lại nghe ông kể:

- Lần cuối cùng ta và Nhạc Tiên Sinh từ tạ chính là đương độ ba thu, khi ấy người đã thổi sáo tiễn biệt ta, tiếng sáo xuyên vút qua tầng mây, day dứt buồn ngùi, tiếc thay có muốn nghe lại lần nữa chỉ có thể là ở dưới suối vàng mà thôi...

Nói đến đây, ông ta ngừng lại một lúc rồi chợt bảo:

- Có người đến rồi.

Nhạc Chi Dương đóng tai lắng nghe nhưng không gian vẫn một mực trầm lắng, gã phì cười:

- Lão tiên sinh, làm gì có người...

Đang nói, gã chợt nghe phía bên trên truyền đến giọng một người phụ nữ:

- Tịch lão tiên bối, đạo này khỏe chứ ạ?

Nghe ra giọng nói của Hoa Miên, Nhạc - Giang hai người đưa mắt nhìn nhau, ai nấy đều nghếch mặt ra, chỉ nghe ông lão nọ bật cười sau cánh cửa đá:

- Cảm ơn, cảm ơn, on giỏi thân thể vẫn khỏe mạnh lắm.

Hoa Miên cũng cười bảo:

- Không có chuyện gấp cũng không dám phiền ông, vừa rồi có hai tên lén xông vào Long Ân Cốc, tiên bối có trông thấy họ hay không?

Ông lão nọ cười khà khà mà không trả lời, chợt đầu bên tai Nhạc Chi Dương truyền đến một giọng nói khê như tiếng muỗi: "Này nhóc con, ta đã thấy hay là chưa thấy nhà ngươi nhỉ?" Nghe qua giọng điệu thì có vẻ ông muốn che giấu cho hai người.

Nhạc Chi Dương lòng thầm cảm kích, nhưng nghĩ chuyện mình làm mình chịu, ông lão này thân ở trong ngục mà còn hào hiệp ra tay giúp đỡ, nghĩa khí quả thật không tầm thường, nếu vì việc này mà làm liên lụy đến ông ta thì thật khiến lòng gã áy náy vô cùng. Gã lập tức cao giọng với:

- Hoa tôn chủ, ta ở đây.

Ông lão thờ dãi một hơi, không lên tiếng nữa. Giang Tiểu Lưu tròn mắt nhìn Nhạc Chi Dương nhưng không hề có ý trách cứ. Nhạc Chi Dương thờ dãi:

- Là họa thì không tránh khỏi, hướng chi lỗi sai việc này không thuộc về chúng ta, đảo vương nếu hiểu rõ mọi chuyện chưa hẳn đã trị tội chúng ta đâu.

Gã cố ý lớn giọng cốt để Hoa Miên nghe thấy.

- Giỏi cho Nhạc Chi Dương. - Ngừ điệu Hoa Miên đeo theo ý trách móc: - Nói như vậy, nếu trị tội bọn ngươi là đảo vương không hiểu chuyện hay sao?

Nhạc Chi Dương cười khi khi. Giang Tiểu Lưu thấy gã đối mặt với hiểm nguy mà khí thế không hề suy giảm, trong lòng cũng bất giác nảy sinh dũng khí, nghĩ thầm: "Hắn còn không sợ, ta sợ làm gì? Cùng lắm là chết chung, đường xuống suối vàng cũng có người làm bạn." Nghĩ đến đây, hắn ưỡn người lên gọi:

- Hoa tôn chủ, ta cũng ở đây này.

Hoa Miên hừ một tiếng, chẳng mấy chốc ở bên trên thả xuống một sợi vuông bện bằng dây mây có nối với xích sắt. Nhạc Chi Dương nhảy vào trong sợi, sợi mây từ từ được kéo lên, không bao lâu thì lên đến mặt đất, chỉ thấy Hoa Miên dẫn theo mấy tên đệ tử đang lạnh lùng đứng bên cạnh. Nhạc Chi Dương chấp tay cười:

- Làm phiền đến Hoa tôn chủ rồi.

Hoa Miên thấy gã gây ra họa lớn mà vẫn cười nói như không hề gì, trong lòng cảm thấy không vui, bèn bảo:

- Nhạc Chi Dương, tại sao ngươi lại đại náo Phi Kinh Các, đầu đuôi thế nào ngươi mau thuật lại toàn bộ cho ta nghe.

Nhạc Chi Dương liền mang chuyện từ lúc vịn cố đi thăm Giang Tiểu Lưu đến lúc gặp Dương Cảnh rồi bị y trả thù kể ra một lượt. Vừa kể xong thì Giang Tiểu Lưu cũng lên đến mặt đất. Hoa Miên lại hỏi thêm lần nữa, Giang Tiểu Lưu bèn thật tình thuật lại. Đối chiếu lời kể của hai người không có sự khác biệt, Hoa Miên khẽ cau mày trầm ngâm:

- Thôi, chúng ta đến điện Long Ngâm rồi hãy nói.

Đoàn người leo hơn mười bậc thang, chẳng mấy chốc đã vào trong điện Long Ngâm, chỉ thấy Vân Hư ngồi tít trên ngai cao, phong thái nghiêm nghị. Diệp Linh Tô, Vân Thường đứng ở hai bên trái phải sau lưng ông, nam thì anh tuấn bất phàm, nữ thì yếu điệu thanh tú, hết như một đôi kim đồng ngọc nữ sánh vai tỏa sáng.

Minh Đẩu dẫn theo đám đệ tử dòng Kinh Túc đứng dưới bậc thềm, trông thấy hai người, ai nấy đều trừng tròn mắt theo. Có không ít kẻ bị mảnh ngói đập trúng, mặt mũi bầm tím, rách da tóe máu. Bọn Dương Cảnh cũng đã thay đổi trang phục, tiếc rằng thời gian cấp bách không kịp rửa ráy đàng hoàng, trong không khí vẫn còn thoang thoảng dậy lên mùi cứt đá tanh tưởi.

Giang Tiểu Lưu trông thấy Minh Đẩu liền không khỏi thấp thòm, co đầu rút cổ, bước chân trở nên ngập ngừng. Nhạc Chi Dương lại chẳng hề ngần ngại, sải bước tiến lên phía trước hành lễ với Vân Hư, đoạn mỉm cười:

- Tập dịch Nhạc Chi Dương, tham kiến đảo vương đại nhân.

- Tiểu súc sinh! - Minh Đầu giận xanh mặt, cao giọng quát: - Kẻ thân mang tội như ngươi, trông thấy đảo vương còn dám không quỳ?

Nhạc Chi Dương phì cười chẳng mấy may quan tâm, Minh Đầu nổi điên toan động thủ, Vân Hư bỗng xua tay, lạnh lùng nói:

- Kệ y đi, xem dáng vẻ của y, có bất quỳ cũng không phục đâu.

Nhạc Chi Dương cười xá:

- Đảo vương minh giám.

Vân Hư nhướng mày, mặt thoáng sắc giận. Diệp Linh Tô trừng mắt với Nhạc Chi Dương, ánh nhìn đầy vẻ trách móc. Nhạc Chi Dương không thêm bận tâm đến ý tứ của cô, ngược lại còn nhìn cô nhoen cười. Diệp Linh Tô càng thêm tức tối, hận không thể tóm lấy kẻ này đánh cho một trận.

Minh Đầu tăng hăng, lớn giọng bảo:

- Đảo vương minh giám, Nhạc Chi Dương thân là tập dịch lại không chịu tuân thủ quy củ, mưu toan xâm nhập Phi Kinh Các, lên nhìn trộm chúng đệ tử tập võ, bị đệ tử của ta phát hiện còn mượn địa thế hiểm yếu hùng kháng cự, gây náo loạn đến mức làm phân vãi tung tóe khắp Phi Kinh Các. Dựa theo quy định trên đảo, kẻ này đáng bị móc mắt chặt chân làm gương cảnh cáo. Phần Giang Tiểu Lưu dẫn sói vào nhà, giúp kẻ xấu làm bậy, cũng phải bị trục xuất khỏi dòng phái, giáng xuống tập dịch.

Nghe đến đây, Diệp Linh Tô khẽ nhủ mảy, ánh mắt thấp thoáng lo âu. Vân Hư trầm ngâm giây lát, chợt hỏi:

- Nhạc Chi Dương, Giang Tiểu Lưu, hai người các ngươi có gì muốn nói không?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Đảo vương minh giám, đúng là có chuyện ta đến Phi Kinh Các, chuyện làm rơi vãi cứt đại cũng không sai, thế nhưng học lên võ công thì hoàn toàn không có việc này. Ta đến là để hốt phân, nói thế chẳng nhẽ đệ tử Phi Kinh Các đều ngồi trong mao xỉ để tập võ à?

Nghe gã nói vậy, mấy tên đệ tử Quy Kính đứng sau lưng Hoa Miên đều bật cười khúc khích. Vân Hư phải quắc mắt nhìn đến mới khiến cho bọn họ chịu im miệng. Còn đám người bên dòng Kinh Tức thì đã sớm giẫm chân rậm rạp như sấm, hùa nhau mắng sa sả.

Vân Hư im lặng một lúc, cười lạnh bảo:

- Nhạc Chi Dương, lá gan ngươi cũng không nhỏ nhỉ? Chuyện đến nước này còn dám xàm ngôn!

Nhạc Chi Dương cười tủm tỉm đáp:

- Nào dám xàm ngôn, chỉ là dùng lý lẽ để tranh luận thôi ạ.

Vân Hư trừng mắt nhìn gã thiếu niên này, trong lòng thầm cảm thấy kỳ lạ. Gã ta cam đảm hơn người, ngôn từ khoan thai, phóng mắt khắp đệ tử trên đảo chỉ sợ hiếm người sánh kịp, đáng tiếc bản thân chỉ nghe lời nói một phía từ Minh Đầu, đây gã ta xuống làm tập dịch, bằng không biết đâu đây lại là một nhân tài đầy triển vọng.

Ông nghĩ đến đây bỗng nảy ra ý luyến tiếc nhân tài, bèn từ tốn nói:

- Minh Đầu, ai có thể làm chứng y học lên võ công?

- Tất cả đệ tử dòng Kinh Tức đều có thể làm chứng. - Minh Đầu phát tay: - Dương Cảnh, con nói xem.

Dương Cảnh ngần ngừ một thoáng, nhỏ giọng thưa:

- Con và Hòa Kiều, Trì Phi, La Tuấn Sơn đang tập võ chợt phát hiện ra có người đang lên quan sát, quay đầu lại xem thì ra chính là gã Nhạc Chi Dương này, đi theo còn có Giang Tiểu Lưu, có lẽ là do Giang Tiểu Lưu dẫn gã đến...

Y kể chuyện cứ ngắt ngứ ấp úng, Minh Đầu nghe mà cảm thấy khó chịu vô cùng, chợt đầu Hoa Miên cười bảo:

- Dương Cảnh, con có dám khẳng định mình không bịa đặt?

Dương Cảnh đưa mắt nhìn sang, nữ tôn chủ nở nụ cười rạng rỡ, ánh mắt trong trẻo sáng ngời. Dương Cảnh giật thót mình, vội vã cup mắt xuống, khẽ giọng bảo:

- Từng câu từng lời đều là sự thật.

- Được lắm. - Hoa Miên chậm rãi nói: - Chẳng lẽ thuật Quy Kính của ta đã tu luyện uống phí rồi sao?

Dương Cảnh cảm thấy hối hận đầy một bụng. Y vốn nóng lòng trả thù nên đã bịa đặt lung tung, vu cáo Nhạc Chi Dương lén học võ công nhưng lại quên khuấy đi mất thuật Quy Kinh của Hoa Miên có thể soi xét lòng người. Cho nên, vừa thấy Hoa Miên bước vào điện, y lập tức hoảng loạn đầu óc, bất chấp tất cả mà tuôn ra một tràng, kết quả vẫn bị vạch trần thê thảm.

Vân Hư trông thấy sắc mặt của y, trong lòng đã sáng tỏ mấy phần, ông trầm giọng hỏi:

- Hòa Kiều, Trì Phi, La Tuấn Sơn, lời của Dương Cảnh có thật hay không?

Ba người đưa mắt nhìn nhau, Hòa Kiều nhăn nhó đáp:

- Đáo vương minh giám, Dương sư huynh có lẽ đã nhớ nhầm, lúc con đi mao xí mới tỉnh cờ bắt gặp Nhạc Chi Dương thôi ạ.

- Súc sinh! - Minh Đẩu vừa bất ngờ vừa giận dữ, xoay người lại giáng cho Dương Cảnh một bạt tay khiến y bay tuốt lướt ra đằng xa. Lão ta đỏ cả mặt mày, vội thi lễ với Vân Hư: - Minh Đẩu không biết cách dạy dỗ, mong đáo vương trách phạt.

Vân Hư chẳng buồn liếc đến lão ta, nói với Hoa Miên:

- Theo ta biết, tạp dịch lo công việc gánh phân trước giờ vẫn là Tiêu lão tam ở Yêu Nguyệt Phong, sao hôm nay lại đổi thành Nhạc Chi Dương rồi?

Hoa Miên mỉm cười:

- Triệu Tiêu lão tam đến đây hỏi là biết ngay.

Có đệ tử vâng lệnh đi tìm Tiêu lão tam dẫn vào, Vân Hư hỏi:

- Thẻ bài của Nhạc Chi Dương là do ông cho à?

Tiêu lão tam trông thấy cảnh chiến địa ác liệt thế này, sợ đến nỗi nhữn tim nhèo mặt, quỳ phịch xuống đất khóc rống lên thảm thiết:

- Nhạc Chi Dương đến tìm lão, bảo là muốn đến Phi Kinh Các thăm huynh đệ gì đó, nói ngọt nói nhạt mãi nên lão mới đưa thẻ bài cho y.

- Nói như vậy, chuyện mượn thẻ bài là chủ trương của ông rồi? - Vân Hư trừng trừng nhìn Tiêu lão tam, ánh mắt càng thêm nghiêm nghị.

Tiêu lão tam còn chưa đáp lời, chợt nghe một giọng say khướt ré lên:

- Chủ trương của ai chứ? Thẻ bài là ta đưa cho nó đấy.

Vừa nói, Đồng Diệu vừa loạng choạng bước ra phân bua, lão vỗ Tiêu lão tam, mắng:

- Ông mất trí rồi hả, ông nói Nhạc Chi Dương muốn xin thẻ bài của ông, ta liền đáp ngay ba tiếng "Ừ". Ông là kẻ điếc hay người say mà mau quên vậy chứ?

Lão vốn nổi danh hủ chìm mà giờ lại mắng người khác là kẻ say rượu, mấy tên đệ tử trẻ tuổi nghe thế liền tùm tùm cười lên. Vân Hư nhú mày:

- Đồng Diệu, ông tới đây làm gì?

Đồng Diệu cười:

- Thủ hạ của ta bị oan khuất, quân sự như ta đây đương nhiên là đến để phân trần, biện bạch. Minh Đẩu, Nhạc Chi Dương là người của Yêu Nguyệt Phong ta, không phải người muốn đánh là đánh, muốn giết là giết đâu.

Minh Đẩu cười lạnh:

- Thế y quậy nát Phi Kinh Các của ta cũng là do người xúi há?

- Quậy hay lắm! - Đồng Diệu vỗ tay cười lớn: - Ta còn muốn đến quậy sớm hơn nữa kia, tiếc là không có cơ hội. Quậy hay lắm, quậy tài lắm, người của Yêu Nguyệt Phong ta, ai ai cũng giỏi giang cả.

- Đồng Diệu, ông say rồi. - Vân Hư cảm thấy nghe không lọt lỗ tai bèn chỉ vào hai tên đệ tử, dặn: - Hai người các người dẫn ông ta về đi.

Hai tên đệ tử đến kè Đồng Diệu ra ngoài, lão ta vừa đi vừa lèm bèm:

- Nhạc Chi Dương chính là người của Yêu Nguyệt Phong ta, các người bắt kẻ lý lẽ, lão đồng ta không phục đâu.

Minh Đẩu sang sảng nói:

- Đáo vương minh giám, cho dù Dương Cảnh có nói sai đi nữa thì việc Nhạc Chi Dương làm ô uế chỗ của ta, làm đệ tử ta bị thương cũng là thực tế.

Vân Hư trầm ngâm một lúc, vuốt râu bảo:

- Hoa tôn chủ, bà quản lý hình đường, theo ý bà thì nên xử trí thế nào?

Hoa Miên đáp:

- Dương Cảnh trước gây sự, sau nói dối, theo lý phải bị vả miệng một trăm cái. Nhạc Chi Dương và Giang Tiểu Lưu đại náo Phi Kinh Các, lại xâm nhập Tinh Ân Cốc, mỗi người chịu phạt ba mươi gậy.

- Chính hợp ý ta...

Vân Hư còn chưa nói xong, Nhạc Chi Dương bỗng thốt lên:

- Khoan đã!

Vân Hư sốt ruột hỏi:

- Ngươi còn lời gì muốn nói nữa?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Đào vương phán xử sai rồi.

Mọi người đồng thanh quát lên:

- To gan!

Vân Hư phát phát tay, chậm rãi gần giọng:

- Được, ngươi nói xem, ta xử sai thế nào?

Ai nấy trông thấy thần sắc của ông đều rung mình ớn lạnh. Vân Hư thường ngày đối xử với người khác hề càng im im không nói thì lửa giận trong lòng càng ngùn ngụt cháy to, còn như nổi trận lôi đình thì ngược lại mọi sự sẽ bình yên hơn nhiều.

Diệp Linh Tô trong lòng quỳnh quáng, liên tục nháy mắt ra hiệu thế nhưng Nhạc Chi Dương lại cố tình lơ đi, lại còn lên giọng nói:

- Giang Tiểu Lưu không nên phạt mà nên thưởng!

Mọi người đồng thanh la ó:

- To gan, lão xược, vả mồm nó đi...

Mặt Giang Tiểu Lưu cũng xám ngoét như đất, hắn liên tục giật lấy chéo áo Nhạc Chi Dương.

Vân Hư hừ một tiếng, lạnh lùng ra lệnh:

- Để cho y nói hết!

Nhạc Chi Dương giải thích:

- Hắn đại náo Phi Kinh Các cũng chỉ vì xem trọng nghĩa khí, giúp đỡ bằng hữu. Đông Đào mang chí phục quốc, tương lai rồi sẽ đẩy con binh biến, mọi người mất thấy đồng môn mình thân bị kẹt giữa trùng vây chẳng lẽ lại khoanh tay đứng nhìn hay sao?

Lời này vừa thốt ra, cả điện Long Ngâm bỗng nhiên im phắc. Sắc mặt Vân Hư trở nên âm u, trả lời thì dờ dẫm không trả lời cũng không ổn, nếu như phạt Giang Tiểu Lưu khác nào đồng tình cho hành vi bất nghĩa, lỡ đám đệ tử trên đảo ai cũng lo bo bo giữ thân, mai này đến khi phục quốc nhất định sẽ nảy sinh rắc rối to.

Ông ngẫm nghĩ một lúc, vuốt râu bảo:

- Nhạc Chi Dương, ngươi nói cũng phải, Giang Tiểu Lưu làm đồng môn bị thương lý ra nên phạt, nhưng hắn xem trọng nghĩa khí đáng lẽ phải thưởng. Bên phạt bên thưởng xem như hòa nhau, hắn cũng không thể ở lại bên dòng Kinh Túc nữa, thôi thì ngày mai hãy đến dòng Long Độn báo danh đi.

Giang Tiểu Lưu chẳng những được miễn hình phạt lại còn được thay dòng đối phái, hắn mừng rỡ đến mức gần như nhảy cẫng lên, trong lòng phấn khích quá độ, cười hi hi nói:

- Đào vương đại nhân, Nhạc Chi Dương đến Phi Kinh Các chỉ vì muốn thăm ta mà thôi, y cũng rất có nghĩa khí, ba mươi trượng thôi thì hãy xá luôn đi ạ!

Vân Hư ngó lom lom lên trời, lạnh lùng cất tiếng:

- Y rất có nghĩa khí, công lao của y to tát như vậy hay là ta nên bỏ chức danh tạp dịch của y mà thu nạp y làm đệ tử chính tông luôn nhỉ?

Giang Tiểu Lưu mừng rỡ khôn xiết, vội thưa:

- Thế thì còn gì bằng!

- Đủ rồi! - Diệp Linh Tô không đợi cho Vân Hư phát tác, đã gắt lên: - Giang Tiểu Lưu, ngươi chớ có được đằng chân lân đằng đầu!

Giang Tiểu Lưu toan đáp lại thì Nhạc Chi Dương đã vội kéo lấy hắn, cướp lời:

- Đào vương người giận, từ lúc ngã xuống biển hắn bị ngơ ngơ đến giờ, miệng mồm toàn ăn xiềng nói xeo thôi.

Vân Hư hỏi nào đến giờ lời nói luôn luôn nhất quán, nay lại vì Nhạc Chi Dương mà cứng họng, đành phải sửa lệnh tha cho Giang Tiểu Lưu, ngoài miệng tuy không nói ra nhưng trong lòng hết sức bức bối. Ông lập tức phát tay, quát:

- Bớt nói lời thừa đi, lập tức hành hình!

Bốn tên đệ tử hình đường chen chúc tiến lên phía trước, Nhạc Chi Dương xua tay cười:

- Chẳng phải chi là đánh vào mông hay sao, ta tự đến là được!

Nói rồi gã tháo sáo ngọc khỏi thắt lưng, áp mình nằm rạp xuống mặt đất. Hai tên đệ tử đánh mắt nhìn nhau, song song nhấc lấy gậy phạt, nhắm thẳng vào hai chân của gã mà quét xuống.

Đòn phạt vừa trút xuống thân thể, Nhạc Chi Dương đau đến mức suýt nữa thì ngất xỉu tại chỗ. Không để cho gã kịp thở, gậy gộc cứ liên tục trút xuống, mỗi một gậy đều mang sức nặng khủng khiếp, đau đến thấu xương thấu tủy.

Nhạc Chi Dương hận không thể hét lên thật to, nhưng nếu như vậy chẳng phải sẽ khiến cho phe Minh Đẩu càng thêm vui sướng hay sao, nghĩ đến đây gã bèn siết lấy quai hàm, hai tay bấu chặt vào nền nhà, nhưng vì dùng lực quá mức khiến cho mười ngón tay xuyên lọt qua cả khe gạch.

Đệ tử hành hình trông thấy Vân Hư có vẻ bất mãn, cố ý phụ họa hòa theo, lúc quét gậy ngấm vận theo nội lực, dầu cho không đánh gãy hai chân Nhạc Chi Dương cũng bắt gã phải nằm liệt giường suốt vài ba tháng. Người ngoài nhìn vào cũng lầm chi cho rằng bọn họ đánh vật vờ, nào hay bên trong ngấm ngầm nuôi ý định giết người. Bảy tám gậy vụt xuống, Nhạc Chi Dương toạc da chảy máu ròng ròng, chiếc quần dài đen cũng đã bị nhuộm đỏ.

Diệp Linh Tô phát giác sự vụ không ổn, vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, chứng kiến máu tươi nhuộm thấm quần áo Nhạc Chi Dương, cõi lòng cô cũng khê rung lên từng hồi. Cảm giác này thật sự kỳ lạ, hồi nào đến giờ trông thấy người khác bị phạt, cảnh tượng thảm khốc còn hơn xa, thế nhưng chưa bao giờ cô lại cảm thấy quan thiết bằng lúc này cả.

Nhạc Chi Dương đau đến mức phát mê sảng, thậm chí nếu cứ đà này, ba mươi trượng đánh xong, gã không chết cũng sẽ thành tàn phế. Nghĩ đến đây, gã dứt khoát nhắm mắt lại, cố gắng nhớ về giai điệu của Chu Thiên Linh Phi Khúc, muốn mượn nó để thoát khỏi cơn đau của thể xác.

Tròng lòng gã vừa nghĩ đến giai điệu, phía bụng dưới lập tức nổi lên một luồng khí nóng, trên dâng đến huyệt Bách Hội, dưới luồn đến đáy chậu, men theo huyệt Thiên Trung đi xuống, di chuyển hết một vòng tiểu chu thiên, dần dần rót vào hai bắp đùi. Điều kỳ lạ chính là, chân khí vốn đang nóng hừng hực như lửa nhưng khi đến giữa hai chân thì đột nhiên trở nên mát lạnh như nước, cơn đau rất cũng nhờ đó thuyên giảm đi phần nào.

Gậy phạt không ngừng trút xuống, cho dù đau đớn không giảm nhưng chỉ dừng lại ở phần ngoài da, không còn nhức nhối buốt tận gân xương nữa. Luồng khí mát lạnh ấy nương theo giai điệu khúc nhạc, cứ tới lui lên xuống xung quanh chỗ trúng đòn, giai điệu càng lên cao, tốc độ lưu động cũng ngày một nhanh hơn, dần dần hóa thành những tiếng vang "lộp bộp" như tiếng vỗ vào da rồi sinh ra một nguồn lực đàn hồi lại.

Hai tên đệ tử hành hình nhanh chóng cảm nhận được sự lạ, tuy bọn chúng đều kinh ngạc nhưng cũng không kịp nghĩ nhiều, hai cây gậy cứ trái lên phải xuống, đánh một hơi cho xong ba mươi gậy. Hai vế Nhạc Chi Dương lúc này cũng đã toé toét máu thịt, nằm rạp trên mặt đất không nhúc nhích.

Dương Cảnh cũng vừa bị vả miệng xong, y bị bêu rếu trước đám đông như vậy trong lòng căm hận đến gần chết, hai mắt cứ hằm hằm nhìn Nhạc Chi Dương như thể muốn bầm vằm gã ra thành trăm vạn mảnh.

- Nhạc Chi Dương! - Vân Hư chậm rãi cất tiếng: - Trận đòn này ngươi cảm thấy sao?

Nhạc Chi Dương nửa mê nửa tỉnh, nghe tiếng bèn ngẩng đầu lên cười khặc khặc:

- Còn chưa chết được!

Vân Hư vốn tưởng trận đòn này đã quét sạch mọi oai phong của gã, có ngờ đâu gã vẫn hí ha hí hửng như vậy, hoàn toàn không có ý gì là sám hối.

Vân Hư trong lòng bức tức, hậm hực bảo:

- Làm người cần biết thân biết phận, ngươi vốn là tạp dịch trên đảo, làm việc gì cũng phải ra dáng của tạp dịch. Hôm nay ta niệm tình ngươi mới phạm lỗi

lần đầu nên mới giờ cao đánh khẽ, lần sau mà còn làm xằng làm bậy nữa thì không chỉ có ba mươi gây phạt đơn giản như vậy đâu.

Nói rồi, ông xoay người rời khỏi, Vân Thường mau chóng theo sau. Diệp Linh Tô đứng đực ra đó, chăm chú nhìn Nhạc Chi Dương một thoáng rồi cũng quay người, rảo bước đuổi theo hai cha con Vân Hư.

Hoa Miên sai một tên đệ tử cùng Giang Tiểu Lưu đỡ Nhạc Chi Dương trở về Yêu Nguyệt Phong. Giang Tiểu Lưu trông thấy thảm trạng của Nhạc Chi Dương, vừa đi vừa sụt sùi lau nước mắt. Nhạc Chi Dương bật cười:

- Khóc cái gì mà khóc? Bữa nay ăn trận đòn này, ít nhất ba tháng nữa ta không phải làm việc, được ngủ đến khi mặt trời lên cao ba sào, cả ngày ăn không ở rảnh, thế chẳng phải là vận may muốn cầu mà không được hay sao?

Giang Tiểu Lưu nhỏ toẹt một tiếng, mắng:

- Nói như nhà ngươi, một năm tẩn cho ngươi bốn bận thì cả năm ngươi không cần làm việc nữa rồi.

Nhạc Chi Dương cười hề hề:

- Phải đó, nếu như năm nào cũng như thế, Đông Đảo chắc phải nuôi ta cả đời.

Trong tình cảnh khốn khó hai gã vẫn hết sức lạc quan, suốt dọc đường cứ pha trò tếu táo, tên đệ tử hình đường đi bên cạnh nghe thấy xong phải nhíu mày nghĩ bụng: tên tiểu tử này cứ tối ngày làm nhảm, hoàn toàn không biết hồi cái, trận đòn khi nãy có lẽ vẫn còn quá nhẹ, một con sâu làm rầu nồi canh như vậy đáng ra nên đánh chết phức đi cho rồi.

Trở về Yêu Nguyệt Phong, Đồng Diệu sau khi xem qua tình trạng vết thương liền ngoác miệng chửi:

- Đám nhóc ranh kia ra tay tàn độc thật, thế này chẳng phải là muốn lấy mạng người ta à?

Thịt da trên đùi Nhạc Chi Dương đều bị đánh bầm dập cả, xương cốt thoát trông thì không sao nhưng chỉ sợ dính phải nội thương ngầm, nhờ đâu xui xẻo lại làm cho tuổi trẻ phải lâm cảnh tàn tật.

Đồng Diệu mắng xong một trận lại lắc đầu thở dài, tìm rượu mạnh đến rửa vết thương. Vết thương gặp rượu thì đau đến đao cứa kim chích cũng không đủ sánh bằng. Nhạc Chi Dương xót đến nổi mồ hôi lạnh tuôn ròng ròng nhưng lại cắn chặt răng không để bật ra một tiếng kêu nào.

Đồng Diệu thấy gã ngoan cường như vậy, gật đầu bảo:

- Nhóc con, ngươi an tâm đi, hôm nay ngươi đi đại náo Phi Kinh Các, làm cho Yêu Nguyệt Phong của chúng ta được nở mày nở mặt. Từ đây về sau, ngươi chỉ cần lo tịnh dưỡng thật tốt, một ngày còn đau thì nghỉ một ngày, một năm còn đau nghỉ một năm, trước khi vết thương lành hẳn, mọi việc khác không cần nhúng tay vào.

Nhạc Chi Dương cười gượng:

- Quản sự không trách phạt là ta đã mừng lắm rồi, chẳng biết vết thương này phải nghỉ ngơi mất bao lâu nữa?

Đồng Diệu trầm ngâm bảo:

- Nếu là thảo dược tầm thường, chi tổ lãng phí thời gian mà không có mấy hiệu nghiệm. Ừm, ta nhớ ở chỗ đảo vương có một loại thánh dược trị thương tên là "Bổ Vân Tục Nguyệt Tẩn", nghe đâu chính là phương thuốc bí truyền do "Tổ Tâm Thân Y" Hoa Hiếu Sương năm ấy để lại, bất kỳ vết thương đao cắt kim châm thế nào đều có thể làm khô miệng liền da, thậm chí có thể nói là tái tạo da thịt, nối liền gân đứt, có điều dược liệu quý hiếm, không dễ mà chế luyện, đảo vương hiếm khi ban phát cho ai. Để hôm nào ta đến hỏi dò ông ta thử xem, bảo đảm với ngươi trong vòng bảy ngày, thuốc đến là bệnh tan.

Nhạc Chi Dương thở dài:

- Thánh dược như vậy chỉ e là khó mà xin xỏ được.

Đồng Diệu đắc ý cười bảo:

- Dẫu sao thì ta cũng là người cao tuổi trên đảo, Vân Hư ít nhất cũng phải nể mặt mũi ta chứ.

Ngày hôm sau, Đồng Diệu sáng sớm đã rời khỏi nhà, đến trưa trời trưa trập mới trở về, lúc vào cổng mặt mày chằm chằm một đống. Nhạc Chi Dương không cần hỏi nhiều cũng thừa biết lần này đã phí công vô ích, chưa chừng còn bị nhận thêm một trận tổng xỉ vả.

Thảo dược do Đồng Diệu điều chế mặc dù không tồi, chi hiểm thương thế của gã khá nặng, vết loét nhanh chóng bị thối rữa khiến cho con đau đón ngày một tăng thêm. Nhạc Chi Dương nằm rạp trên giường, chốc chốc lại giật mình tỉnh giấc, "Linh Khúc Chân Khí" tuy bảo vệ cho mạch máu, xương cốt nhưng đối với vết thương ngoài da thì lại không có mấy hiệu lực, bất quá mỗi khi nhức nhối quá độ gã lại vận công một lượt, đưa luồng chân khí mát lạnh rót vào xương cốt, ít nhiều cũng giảm thiểu được cơn đau.

Khuya nay, gã đang nằm sắp trên giường, âm thầm vận nội công, vì tu luyện đã lâu nên giờ đây không cần thổi sáo, chỉ với những chương nhạc trong lòng

gã cũng có thể hít đều thở sâu, dẫn đường cho chân khí, chưa tới một giờ sau thì chân khí trong cơ thể đã chảy xuôi như nước, đi hết một vòng đại chu thiên, chỗ phát đau cũng dịu bớt đi nhiều. Gã đang định thu công muốn ngủ thì chợt nghe bên song cửa sổ phát ra tiếng động, từ đó bay vào một vật gì đó.

Nhạc Chi Dương vội vã né khỏi rồi ngẩng đầu lên trông, ngoài màn cửa xẹt qua một bóng đen, lại nhìn xuống vật vừa bay đến, hóa ra là một bình sứ nhỏ nhỏ, bên trên có dán mảnh giấy chú rằng: "Một nửa hòa với rượu uống, một nửa hòa rượu mạnh thoa ngoài, một ngày hai lần, dùng liên tục ba ngày. Thứ này cấm không được rêu rao lan truyền, người ngoài hay được, đại họa lâm đầu."

Nhạc Chi Dương không khỏi kinh ngạc, vội mở nắp bình đồ ra một ít bột thuốc màu đỏ, mùi vị cay nồng ngai ngái mũi. Gã cảm thấy lưỡng lự bèn nếm thử một ít thuốc, trong vị cay có lẫn vị đắng, ăn một lúc cũng không thấy phát sinh chuyện gì lạ.

Nghĩ suốt cả đêm, sáng sớm hôm sau Nhạc Chi Dương quyết tâm làm thử một phen. Gã vịn cố mượn rượu quên đau, xin xỏ Đồng Diệu được một vò rượu mạnh, dùng thuốc bột ngoài bôi trong uống. Rượu thuốc thấm lên vết loét đau đến mức khiến cho gã hít ngược vào một hơi lạnh, thế nhưng sau khi con đau dịu đi, bỗng xuất hiện một luồng khí mát rượi lớn vồn xung quanh miệng vết thương.

Nhạc Chi Dương dùng thuốc theo hướng dẫn, sang đến hôm sau thì máu bầm đã gom lại, con đau giảm hẳn, vết thương thoáng ngứa ngáy như muốn kéo da non. Cứ như vậy ba ngày sau, vết đòn roi đã dần khô mặt, tuy còn có chút ran rát nhưng cũng dư sức cho gã lột qua được.

Nhạc Chi Dương không khỏi mừng rỡ, thầm đoán xem người tặng thuốc là ai, tiếc là đêm ấy nhìn thoáng qua chỉ kịp trông thấy mỗi một chiếc bóng đen. Ngẫm đi nghĩ lại, trong số những người có thể mang thuốc đến cho mình trên đảo này thì Giang Tiểu Lưu cũng được xem là một đối tượng khả dĩ. Thế nhưng tên tiểu tử này dốt đặc cán mai, một con chữ bẽ đôi còn nhận không ra, kêu hán luôn chỉ theo thừa còn có lý hơn là cầm bút viết chữ, hơn nữa nét bút ghi trên mảnh giấy xinh xắn tao nhã không giống kiểu viết của đàn ông. Nhạc Chi Dương chợt giật mình trầm suy đoán: "Không lẽ là Diệp Linh Tô?" Nghĩ đến đây, trong lòng gã không khỏi bồi hồi xao xuyến.

Hiệu quả của thuốc bột thật sự đáng kinh ngạc, đến ngày thứ bảy, Nhạc Chi Dương đã có thể xuống giường đi lại được. Đồng Diệu trông thấy thế liền thắc mắc mãi không thôi. Trong thời gian đó, Giang Tiểu Lưu cũng có ghé sang thăm gã hai lần, thấy gã ngày càng hồi phục nhanh chóng thì lấy làm vui mừng lắm. Nhạc Chi Dương cũng ngầm hỏi dò, té ra Giang Tiểu Lưu không hề biết gì về việc đưa thuốc cả.

Đêm nay, Nhạc Chi Dương đang nằm trên giường thiu thiu ngủ, chợt nghe một tiếng "cách" như có ai đó bước vào cửa. Gã ngoảnh đầu lên xem, chỉ thấy trước giường xuất hiện một người áo đen che mặt, cặp mắt sáng quắc hung hãn. Nhạc Chi Dương giật mình, rướn người toan ngồi dậy, ngờ đâu kẻ nọ ra tay nhanh như gió, một chỉ điểm trúng sống lưng của gã.

Nơi trúng chỉ vô cùng đau nhức, Nhạc Chi Dương lập tức cứng đờ người. Gã ngoác miệng định la lên thì một luồng khí bỗng chặn ngang họng, không thể thốt ra bất cứ lời nào nữa.

Kẻ nọ vác xác gã lên, bước lẹ ra phía ngoài cửa, chạy điên cuồng một lúc bất chợt ngừng lại. Lúc này bỗng đâu có người cười hỏi:

- Dương sư huynh, trót lọt chứ?

Nhạc Chi Dương nghe giọng nói quen tai, nhướn mắt nhìn lên, chỉ thấy Hòa Kiều đang đứng ở phía trước, La Tuấn Sơn và Trì Phi chia nhau hai mé trái phải bên cạnh hẳn.

- Tóm y dễ như bỡn.

Dương Cảnh xé khăn che mặt xuống, vung tay vút Nhạc Chi Dương ngã mạnh xuống mặt đất.

Nhạc Chi Dương cố nhịn đau, ngoảnh đầu quan sát, nơi này sát cạnh bờ biển, đá ngầm to nhỏ lôm chôm khắp nơi, hắt bóng đen sì sì. Gió biển thổi phát tới mang theo tiếng sóng vỗ rì rào.

Chợt nghe Hòa Kiều cất tiếng:

- Không gây kinh động đến Đồng Diệu chứ?

Dương Cảnh cười:

- Cha già ấy ngủ say còn hơn lợn chết mà!

- Cây sáo mà sư phụ muốn...

Hòa Kiều còn chưa nói xong, Dương Cảnh đã xòe tay ra, trong tay y hiện ra một thanh sáo dài bằng ngọc bích. Nhạc Chi Dương nhát thấy Không Bích đã rơi vào trong tay y, lòng dậy lên một con phần nộ, mắt như muốn tóe lửa. Hòa Kiều quan sát gã rồi cười bảo:

- Dương sư huynh, chẳng nhóc giận rồi kìa!

Mắt Dương Cảnh lộ hung quang, xoạc chân giẫm mạnh lên bụng dưới Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương đau đến mức gập lại thành một khối, cả người quằn quại. Dương Cảnh còn định đá bồi thêm, Hòa Kiều mỉm cười can y:

- Giết lợn mà không nghe tiếng lợn kêu thì có vẻ thiếu thiếu chút gì đó nhỉ.

Dương Cảnh gật gù:

- Sư đệ nói phải lắm

Y phất ngón tay điểm vào lồng ngực Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xộc ra khỏi cổ họng, bèn há miệng mắng:

- Đánh lén sau lưng thì hào hán cái nỗi gì...

Lời còn chưa nói xong, Dương Cảnh đã giáng cho gã một cái tát trời giáng. Hai lỗ tai Nhạc Chi Dương lùng bà lùng bùng, trước mắt sao bay loạn xạ.

Hòa Kiều mỉm cười:

- Dương sư huynh chớ sốt ruột, đợi đệ nói với y mấy câu đã.

Dứt lời, hần vỗ vỗ lên đầu Nhạc Chi Dương, cười hề hề:

- Tiểu tử, ngươi gọi mỗi người bọn ta một tiếng ông nội, ta sẽ giúp ngươi giảm bớt đau khổ, chịu không?

Nhạc Chi Dương nuốt ngược một ngụm máu, cười đáp:

- Được, ta gọi.

Hòa Kiều hết sức đắc ý, chấp tay sau lưng mỉm cười. Nhạc Chi Dương ngẩng đầu lên, bắt ngờ hét vào mặt hần:

- Ông nội chó!

Hòa Kiều còn đang ngơ người, Nhạc Chi Dương lại quay ngoắc sang ba kẻ còn lại, lần lượt chửi:

- Ông nội heo, ông nội rùa, ông nội chuột...

Bốn người vừa bất ngờ vừa điên tiết. Trì Phi xông lên phía trước, túm lấy vạt áo Nhạc Chi Dương, hai mắt tóe ra lửa giận ngùn ngụt. Dương Cảnh vội kêu lên:

- Trì sư đệ, từ từ đã!

Trì Phi ngừng tay lại, khó hiểu hỏi:

- Dương sư huynh, sao thế?

- Y tạt cho chúng ta ô uế khắp cả mình đấy, không thể cho qua dễ dàng thế được. - Ánh mắt Dương Cảnh phát lạnh, nghiêng răng trề trợn: - Trước khi chết phải bắt y ném thử nước tiểu của bốn thiếu gia.

- Hay lắm, hay lắm! - Mọi người đồng thanh vỗ tay cười lớn. La Tuấn Sơn xách Nhạc Chi Dương ném phịch xuống đất, xoắn lấy mái tóc gã giật cho mặt ngựa lên trên, đồng thời giơ tay banh mồm của gã ra.

Dương Cảnh ngắm nhìn kẻ thù, trong lòng cảm thấy vui sướng khó tả. Y cười gần hai tiếng, tháo bỏ đai quần, vừa định tiện tiện chợt nghe mấy tiếng lụp bụp vang lên. La Tuấn Sơn, Trì Phi không kịp ú ớ lời nào đã cùng nhau ngã oạch xuống đất.

Dương Cảnh không tiện nghĩ ngợi nhiều, ráng sức nhảy về phía bên trái, chỉ cảm giác được một cơn gió sắc lẹm thổi vụt qua mặt khiến cho cả người y toát mồ hôi lạnh. Dương Cảnh vừa kinh ngạc vừa giận dữ, một tay vịn lấy quần con, một tay rút thanh đao nhỏ ra hét lớn:

- Mẹ nó chứ, là ai?

Chợt nghe một tiếng hừ lạnh vang lên, Dương Cảnh theo âm thanh nhìn đến, trên mỏm đá ngầm phía trước xuất hiện một bóng người đen kịt, tóc dài eo thon, điệu bộ tha thướt, bóng trắng rớt xuống đáng người ấy lay lắt như thể đang bập bênh trôi trên sóng nước.

- Trúng!

Hòa Kiều hất tay, một luồng sáng bắn về phía cô gái nọ. Chẳng biết động tác của cô gái nọ ra sao mà chỉ nghe âm thanh leng keng vang lên, luồng sáng nọ rơi xuống đất, hóa ra là một mảnh phi tiêu bằng thép.

Dương Cảnh không nói không rằng, nhảy vọt lên một mỏm đá, loac xoac tung ra tổng cộng ba chưởng sáu đao, chưởng lực lẫn trong ánh đao hệt như cuồng phong cuốn tuyết, khí thế vô cùng kinh hãi.

Mỏm đá nhỏ hẹp vốn không kịp trở tay, nhưng cô gái nọ thoát bên trái thoát bên phải, tiến lùi như gió, bảo rằng giống loài yêu mị có lẽ còn giống hơn cả

con người. Chương phong của Dương Cảnh phút chốc tiêu tan, đao nào đao nấy rơi vào không khí, một trận đánh túi bụi của y rốt cuộc không chạm nổi vào nửa vạt áo đối phương.

Thế nhưng qua lần trao đổi chiêu thức này, Dương Cảnh đã nhìn ra lai lịch của đối thủ. Trong lòng y không khỏi hoảng kinh, ra tay càng thêm độc địa, đáng tiếc vì nôn nóng cấp bách, cô gái nọ thừa lấy cơ hội, bất ngờ vùng tay xuyên qua màn đao, quét trúng vào mạch cổ tay bên phải của Dương Cảnh.

Dương Cảnh đề đao tuột khỏi tay, vội lạng người né tránh, không ngờ cô gái nọ đeo sát như bóng với hình, theo thế sấn về trước. Tay phải cô lại phất ra, ngón tay nõn nà như búp măng nhẹ nhàng điểm về phía lồng ngực y.

Tay phải của Dương Cảnh mềm oặt, vội vã giơ tay trái lên ngăn đỡ, nào ngờ bàn tay cô gái nhoáng cái đã lách khỏi sự che chắn của y mà vọt về phía eo lưng, nhẹ nhàng đoạt thanh Không Bích trở lại.

Dương Cảnh trong tình thế cấp bách, vội trở tay chụp vào cùi chỏ của cô gái. Cô gái nắm sáo ngọc trong tay, kéo theo một luồng sáng xanh biếc, trong tích tắc vỡ liền ba cái từ khuỷu tay đến cổ tay Dương Cảnh. Cảnh tay trái của y mất đi cảm giác lập tức rũ xuống như một con rắn chết.

Dương Cảnh gặp nguy không loạn, định tung người nhảy về phía sau, nhưng cô gái ra tay còn nhanh hơn một phép, chỉ thấy luồng sáng xanh phóng tới, va "bộp" vào lồng ngực của y. Dương Cảnh rú lên một tiếng, ngã lăn ra khỏi mô đá rồi rớt vào bãi đá ngầm bên dưới, tức thì vỡ đầu tóc máu lênh láng.

Hòa Kiều cũng đã nhận ra người vừa đến, trong lòng hết sức hoảng hốt, chợt thấy cô gái nhảy xuống khỏi mỏm đá, tay nắm sáo ngọc, nhẹ nhàng tiến về phía hắn.

Hòa Kiều cúi đầu, nhắc thấy Nhạc Chi Dương bèn vội vã chụp lấy gã ta, muốn bắt gã ra làm con tin. Nào ngờ vừa mới khom người, nơi đỉnh đầu hắn chợt lạnh toát, sáo ngọc đã kề kề ngay bên trên.

Hòa Kiều mặt xám ngoét như đất, nuốt ực một ngụm nước bọt, cười gượng gạo:

- Diệp sư muội, có gì từ từ nói, bọn ta chỉ giỡn chơi với thằng nhóc này thôi mà!

- Vớ va vớ vẩn! - Diệp Linh Tô phì một tiếng, mắng: - Các người mưu đồ sát nhân, ta phải dẫn các người đi gặp đảo vương.

Hòa Kiều mặt mày tái mét, chấp tay lia lịa:

- Sư muội tốt bụng, hãy nể mặt gia sư với...

Lời còn chưa nói xong, Diệp Linh Tô vùng tay một cái, sáo ngọc quét trúng huyệt Thái Dương của hắn. Hòa Kiều không kịp kêu lên tiếng nào đã nằm sòng soài trên mặt đất.

Diệp Linh Tô đỡ lấy Nhạc Chi Dương, giải khai huyệt đạo cho gã, nhủ mày hỏi:

- Ngươi không sao chứ?

Nhạc Chi Dương nhin đau đứng dậy, cười bảo:

- Không sao cả.

Diệp Linh Tô nói:

- Ngươi cùng ta về gặp đảo vương để làm chứng tố giác bọn họ.

Nhạc Chi Dương gật gật đầu, đang định ngỏ lời cảm tạ thì chợt trông thấy một bóng người đang đứng khuất trong đám đá ngầm sau lưng Diệp Linh Tô, bụng dạ gã giật thót, vội la lên:

- Cẩn thận...

Lời vừa ra khỏi miệng, người nọ đã phi thân lên không, tung một chương đánh đến.

Diệp Linh Tô nhận được cảnh báo, vội xoay chương đánh trả. Hai luồng chương lực giao nhau, cô chỉ cảm thấy một luồng kinh lực kỳ lạ chui tọt vào lòng bàn tay rồi luồn lách đến lồng ngực mình như một con rắn độc, nhất thời máu huyết sôi sục, bay lộn nhào về trước mấy vòng.

Kẻ nọ một chương đánh bay thiếu nữ, lại trở tay móc về phía yết hầu Nhạc Chi Dương. Năm ngón tay chưa kịp chạm đến, Nhạc Chi Dương đã cảm giác kinh phong buốt xương liền theo ý thức ngửa người, hai chân luân phiên thay đổi, thi triển thân pháp Linh Vũ, chạy tót hơn một trượng ra đằng sau.

Kẻ nọ chụp huyệt vào không khí liền gầm lên một tiếng, tay phải hươ xuống phía dưới, chương lực quét lên mặt đất cuốn theo một luồng gió xoáy, thân thể theo đó bốc lên cao tựa như lướt gió, tích tắc đã đến ngay phía trước mặt Nhạc Chi Dương. Tay phải y nhắc lên, quát một tiếng vỡ xuống đỉnh đầu gã.

Nhạc Chi Dương thoát được cú chụp ban nãy, động tác đương nhiên đã trở nên chậm chạp, chợt nhận ra chương phong ập tới trước mặt, gã nào còn đủ

sức tránh né, đang định nhắm mắt chờ chết thì bỗng nghe mấy tiếng líu chú vang lên, bầu trời đêm lấp lánh hiện ra rất nhiều đốm sao sáng.

Kẻ nọ hậm hực gầm lên, thu hồi chưởng phải từ lưng chừng không trung rồi bực bội quét ngược ra đằng sau. Mấy tiếng leng keng vang lên không ngớt trong màn đêm, những ánh sao va vào nhau rơi lộp độp xuống mặt đất như hạt mưa.

Nhạc Chi Dương ngồi trên mặt đất mặt ngơ cả ra, chợt cảm giác cánh tay bị nắm lấy rồi nghe Diệp Linh Tô hét lên bên tai:

- Chạy mau!

Gã không kịp nghĩ ngợi nhiều, theo tiếng nhóm dậy, loạng choạng chạy theo bên cạnh thiếu nữ.

Chạy chưa đến mười bước, cuồng phong từ phía sau lại ập đến. Thân thể mảnh mai của Diệp Linh Tô quay phắt lại, trở tay phát lực, trong màn đêm lại túa ra một màn mưa châm. Kẻ rượt theo chửi đồng một tiếng, lách người né khỏi, kim châm bắn trúng vào nham thạch làm tóe ra những tia lửa nhỏ.

Diệp Linh Tô kéo lấy Nhạc Chi Dương bỏ chạy, đối phương e ngại "Dạ Vũ Thần Châm" nên cũng không dám tiến quá gần. Hai bên kẻ đuổi người chạy, vượt qua một phiến đá ngầm, chợt nhiên Diệp Linh Tô sụp người ngã nhào về trước, Nhạc Chi Dương vội vàng đỡ lấy cô, chỉ thấy thiếu nữ đang run lên từng chập, hẳn là đang chịu đựng đau đớn vô cùng. Nhạc Chi Dương thất kinh hét lên:

- Diệp cô nương, cô thấy sao rồi?

- Mau đến hang yển ở đằng trước đi!

Diệp Linh Tô trở tay về phía trước, giọng nói run rẩy. Nhạc Chi Dương ngẩng đầu quan sát, phía trên mỏm đá ngầm ven biển có một miệng hang tối om. Giữa lúc khẩn cấp, gã cũng chẳng biết đào từ đâu ra khí lực mà bế lấy Diệp Linh Tô chạy vọt về phía trước.

Chạy một hồi vào trong hang đá, Nhạc Chi Dương vừa đi thêm được mấy bước thì một tràng âm thanh lạo xạo vang lên, trên dưới bốn phía túa ra vô số bóng đen. Nhạc Chi Dương sợ đến cứng người, đứng đực ra tại chỗ không dám nhúc nhích.

- Đừng sợ! - Diệp Linh Tô thầm thì bên tai gã trấn an: - Đó chỉ là chim yến mà thôi.

Nhạc Chi Dương giờ mới vỡ lẽ, hang đá này là nơi bầy chim yến biển trú ngụ. Hai người xông bừa vào nơi đây đã làm giật mình vô số đàn yến. Gã xoay đầu nhìn lại, bóng người phía sau nhấp nhá cũng vừa lúc tiến vào trong. Đang lúc hốt hoảng, gã chợt nghe Diệp Linh Tô hét lên:

- Xem châm!

Kẻ nọ định nhào đến, nghe tiếng liền rút lại phía sau, ngờ đâu Diệp Linh Tô chỉ phô trương thanh thế, sau khi hét lên không hề tung ra mũi châm nào. Kẻ nọ tức tối cười gằn, tiếng cười đánh thức tất cả con chim yến bên trong hang, chúng vỗ cánh phành phạch bay loạn xạ đầy đặc, hai bên cách nhau chỉ mấy bộ cũng khó mà trông thấy nhau.

Nghe tiếng cười này cất lên, Nhạc Chi Dương chợt nhận ra lai lịch kẻ vừa đến, gã buột miệng hô:

- Minh Đầu!

Diệp Linh Tô ừm một tiếng rồi lạnh lùng nhắc:

- Chớ lên tiếng!

Minh Đầu nghe được âm thanh liền vọt người lên phía trước, bỗng đâu thiếu nữ lại hét vang:

- Xem châm!

Minh Đầu hừ lạnh một tiếng, tung người phát chưởng, chợt nghe tiếng gió rít lên, y lập tức hoảng hồn hươ tay loạn xạ, định quét roi phi châm. Thế nhưng y bị bầy yến cản trở tầm nhìn, không đoán ra hướng bay của phi châm, chợt cảm giác mình mấy đau nhói, rõ ràng đã trúng vài mũi châm. Minh Đầu gầm lên giận dữ, hai tay vung vẩy tứ phía, chưởng phong quét đến đâu chim yến thì nhau rớt là tả đến đấy.

Nhạc Chi Dương không còn nơi nào để trốn, đành đỡ lấy thiếu nữ chui sâu vào trong hang. Nơi này vốn là một hang đá vôi, trải qua hàng vạn năm gió nước xói mòn thành ra địa thế ngoài lớn trong nhỏ, càng tiến vào sâu càng cảm giác ngột ngạt. Đột nhiên phía trước cùng đường, hiện ra một vách tường đá chắn ngang.

- Hết lối rồi! - Nhạc Chi Dương sờ lên vách đá la lớn.

Tiếng la vừa dứt, chợt nghe Diệp Linh Tô bảo:

- Thả ta xuống.

Nghe xong câu này Nhạc Chi Dương mới giật mình nhận ra mình đang ôm lấy eo lưng đối phương, chỉ cảm giác ấm áp mịn màng, mềm mại không xương. Mặt mày gã lập tức nóng rần, vội vàng thả tay ra.

Thiếu nữ vịn lấy vách đá ngồi xuống, ho khan vài tiếng, khẽ thở hổn hển. Trong bóng tối, đôi mắt đẹp của cô sáng ngời như tinh tú, nhìn chăm chăm không chớp ra phía ngoài, chẳng chút đoái hoài đến về bối rối của Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương định thần lại, cũng đưa mắt nhìn về phía lối vào, chỉ thấy một bức màn đen kịt giăng phủ, chốc chốc lại vọng đến tiếng đập cánh của bầy yến.

Bất giác, tim của Nhạc Chi Dương càng thêm đập mạnh, gãi tựa vào vách đá sau lưng, thấp giọng hỏi:

- Vì sao Minh Đẩu không tiến vào?

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, lạnh lùng đáp:

- Lão không dám vào!

Nhạc Chi Dương ngó người, đột nhiên hiểu ra thâm ý trong lời nói của thiếu nữ. Thông đạo trong hang nhỏ hẹp, Minh Đẩu nếu ngang nhiên xông vào nhất định không tránh được phi chằm trong bóng tối. Nghĩ đến đây gã mới dần vững dạ hơn, lại hỏi:

- Diệp cô nương, giờ phải làm sao đây?

- Chờ đến sáng hẵng hay...

Diệp Linh Tô nói tới đây lại bật ho khục khặc. Nhạc Chi Dương không nhịn được, hỏi:

- Diệp cô nương, cô bị thương rồi à?

Diệp Linh Tô lặng im không đáp, chỉ là không ngớt ho khan.

Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn thiếu nữ, ngoài sự cảm kích còn có đôi phần xót xa, trong lòng muôn mối tơ vò, chẳng biết phải nói từ đâu. Lúc này chợt nghe giọng nói của Minh Đẩu từ xa chầm chậm vang đến:

- Diệp sư đệ, Minh mỗ thấy lạ lắm, người đường đường là đệ tử dòng chính tông, sao cứ luôn luôn bảo vệ cho một tên tạp dịch thế hả? Chẳng lẽ, các người đã lên lút ăn nằm với nhau rồi?

Diệp Linh Tô điên tiết quát:

- Nói bậy nói bạ! Ai... Ai cùng y ăn nằm chứ...

Nói đến đây, cô bị kích động cùng cực, lại bật ho sặc sụa một tràng.

Minh Đẩu nghe thấy tiếng ho, hận không thể xông vào bên trong, nhưng lại sợ đây là kế dụ địch của Diệp Linh Tô nên đành cố gắng kiên nhẫn, mỉm cười nói:

- Cháu gái ngoan, nếu người không có tình ý thì hà cớ gì phải bán mạng cho y? Thằng chó con họ Nhạc ấy xúc phạm ta quá nhiều, ta chỉ tìm y tính sổ, không hề liên quan tới người. Người cũng biết sự lợi hại của Kinh Tức Công rồi đấy, trúng chưởng của ta nếu không được cứu trị kịp thời chỉ e là hậu hoạn vô cùng.

Nhạc Chi Dương tim đập loạn xạ, sự đã đến nước này, sống chết của gã đều phụ thuộc vào quyết định trong khoảnh khắc của Diệp Linh Tô. Gã nghe tiếng thở dốc của Diệp Linh Tô, bất giác hai nắm tay siết chặt, giữa lòng bàn tay rịn ra một dòng mồ hôi lạnh.

Diệp Linh Tô thở dốc một thoáng, bỗng cất tiếng chậm rãi:

- Minh Đẩu, hoặc là ông có gan tiến vào đây, hoặc là ông đứng đó chờ đến khi trời sáng, ta sẽ vạch trần tội trạng của ông trước mặt đảo vương.

Minh Đẩu mỉm cười:

- Ta có tội trạng gì chứ?

Diệp Linh Tô lạnh lùng nói:

- Giết người cướp của, sát nhân diệt khẩu.

- Chụp mũ ghê thật! - Minh Đẩu cười ha hả: - Cháu gái ngoan, người cũng có một tội danh, đảo vương mà nghe được hẳn là cũng cao hứng không kém đâu.

Diệp Linh Tô hỏi:

- Là tội danh gì?

Minh Đẩu cười gằn, đáp:

- Nửa đêm canh ba, lén gặp tình nhân, có trời mới biết hai tên bại hoại các ngươi chui rúc vào trong hang này để làm cái trò yêu đương gì?

- Vô sĩ... - Diệp Linh Tô giận đến rung người, ho sặc sụa không ngớt.

Minh Đẩu hết sức khoai trá, thâm nghĩ thiếu nữ trúng phải nội thương, nếu như chọc cho cô giận dữ thì có thể kích cho vết thương trở nặng. Y đang định tiếp tục giễu cợt, chợt nghe Nhạc Chi Dương cao giọng:

- Minh Đẩu, ông nói sai rồi.

Minh Đẩu hỏi:

- Ta sai chỗ nào?

Nhạc Chi Dương cười hi hi bảo:

- Theo kẻ hèn này thấy, là Minh tôn chủ già không nên nét, nửa đêm bắt gặp Diệp cô nương, sắc tâm liền trỗi dậy, không kềm được ham muốn. Diệp cô nương dầu cất lực chống trả nhưng vẫn bị ngươi đã thương, ta đây vô tình đi ngang đúng lúc phá hỏng chuyện xấu xa của nhà ngươi, tiện thể hộ tống Diệp cô nương đến nơi đây...

- Thả rắm, thả rắm... - Minh Đẩu trời sinh tính nhỏ mọn, đồ vấy cho người khác thì há hê còn riêng mình thì lại không chịu nổi nửa phần oan khuất, nhất thời quên mất cả thân phận, ngoác miệng mắng sa sả:

- Tiểu súc sinh, cái tên cầu tạp dịch tồi tệ hại như ngươi, ai mà thêm tin lời rắm thối của ngươi chứ?

- Ủ nhì. - Nhạc Chi Dương hồ hững nói: - Ta là tên cầu tạp dịch tồi tệ hại, Diệp cô nương lại như phượng hoàng ở tít trên trời cao. Hai chúng ta nửa đêm lén lút, chuyện như vậy nói ra cũng đâu ai tin. Nhưng Minh tôn chủ thì võ công cao cường, nhân phẩm hạ lưu. Mấy chuyện giết người cướp của còn có khả năng làm thì việc ô nhục phụ nữ cũng chỉ là chuyện còn con...

Lời còn chưa nói xong đã nghe ầm một tiếng, hang động theo tiếng rung chuyển, tiếp đó là âm thanh lầm rầm lộp bộp, trần hang phía trước rơi xuống vài khối đá lớn nhỏ đủ loại.

- Xảy ra chuyện gì vậy? - Nhạc Chi Dương thoáng giật mình.

Diệp Linh Tô trầm ngâm một thoáng, chợt nói:

- Không ổn rồi, lão muốn bịt hang.

Đang nói chuyện, mấy tiếng rầm rầm lại vang lên, càng có thêm nhiều khối nham thạch rơi xuống chắn lấy lối ra ngoài hang.

Diệp Linh Tô hét vang một tiếng, phát ra phi châm, nhưng chỉ bắn trúng vào khối đá, trong bóng tối xẹt lên một tia lửa nhỏ. Minh Đẩu liên tục phát chưởng, chẳng bao lâu sau, thông đạo đã bị sụp xuống quá nửa. Nhạc Chi Dương xông lên phía trước, chỉ thấy đá chặn ngồn ngang, bít kín thông đạo thành một khối vững chắc. Gã đang định vận sức đẩy ra, lại nghe mấy tiếng ỳnh ỳnh, Minh Đẩu chẳng biết từ đâu đẩy đến một khối đá khổng lồ, chặn ngay phía trước đồng đá vụn. Nhạc Chi Dương cố thử mấy lần nhưng tường đá vẫn không hề suy sụp, chỉ nghe Minh Đẩu nói:

- Cháu gái ngoan, đây đúng là phòng cưới thích hợp, hai ngươi hãy thỏa sức mà hưởng thụ, Minh mỗ không tiện hầu tiếp nữa!

Nói rồi, y ha hả cười vang, chẳng mấy chốc đã đi thật xa.

Nhạc Chi Dương ngây dại, ngã khuỵu xuống đất, lẩm bẩm nói:

- Đây là thứ võ công gì, ngay cả đá mà cũng có thể đánh vụn?

Diệp Linh Tô chẳng hé môi nửa lời, Nhạc Chi Dương chợt cảm thấy lo lắng liền hỏi:

- Diệp cô nương, cô vẫn ổn chứ?

Vừa nói, tay gã vừa đưa đến gần, chưa kịp chạm vào đã nghe Diệp Linh Tô lạnh lùng gắt:

- Dời cái móng chó của nhà ngươi xa ra.

Nhạc Chi Dương nghe tiếng rụt tay lại, cười khổ:

- Diệp cô nương...

- Câm miệng! - Diệp Linh Tô giận dữ: - Ta không muốn nói chuyện với ngươi nữa.

Nhạc Chi Dương ngo ngác:

- Vì sao chứ?

Diệp Linh Tô cầm hận nói:

- Ngươi và Minh Đầu cũng chung một giuộc, chỉ biết khinh thường phụ nữ. Sắc tâm trời dậy, không kềm được ham muốn... Phi, trong đầu ngươi chỉ chứa mấy thứ nham nhở như vậy thôi ư?

Nhạc Chi Dương gãi đầu nói:

- Ta chỉ muốn giữu cột Minh Đầu thôi mà...

Diệp Linh Tô tức khí:

- Nhà ngươi miệng nói là giữu cột Minh Đầu nhưng thực chất là giữu cột ta đó. Hừ, ta không phải hạng con gái cho các ngươi tùy tiện sắp đặt đâu.

- Đương nhiên là cô không phải. - Nhạc Chi Dương hậm hực: - Nếu nói kẻ để tùy người ta sắp đặt thì phải là cái thằng tạp dịch thói tha tòi tệ hại như ta mới đúng. Diệp cô nương lợi hại như vậy, ai mà dám sắp đặt cho cô, bảo đảm kẻ đó sẽ bị dao trắng đâm vào dao đỏ rút ra ngay.

Thiếu nữ im lặng không đáp, Nhạc Chi Dương cảm thấy thấp thỏm, không biết có phải mình lại nói sai cái gì hay không. Một lúc sau, chợt nghe Diệp Linh Tô thở dài thườn thượt, nói về xa xăm:

- Nội công của Minh Đầu là Kinh Túc Công, vốn là tuyệt kỹ năm xưa của Tây Côn Luân - Lương Tiêu. Dù không thể so lão với Tây Côn Luân được nhưng bản lĩnh khoét bia đập đá vẫn không thể xem thường.

Nhạc Chi Dương nghe đến ngẩn người, đoạn thở dài:

- Diệp cô nương, đều tại ta cả, nếu không vì ta, cô cũng không đến nỗi bị nhốt ở đây.

- Trách ngươi làm gì? - Diệp Linh Tô thờ ơ đáp: - Đồi là người khác, ta cũng sẽ làm vậy thôi.

Nhạc Chi Dương cảm thấy hụt hẫng hết sức, lại hỏi:

- Sao cô lại ra bãi biển vậy?

Diệp Linh Tô lạnh lùng bảo:

- Ta thích đến đâu thì đến, ngươi quản được chắc?

Hai người nhất thời không ai nói năng gì, qua một lúc sau, Diệp Linh Tô chợt hỏi:

- Nhạc Chi Dương, ngươi đang nghĩ gì đó?

Nhạc Chi Dương trầm ngâm nói:

- Ta đang nghĩ cách làm sao để ra ngoài!

Thiếu nữ hừ một tiếng, thắc mắc:

- Bộ không nghĩ đến người con gái tên Chu Vi kia à?

Nghe thấy lời này, Nhạc Chi Dương lại bị khơi gợi tâm sự, gãi tựa vào vách đá ủ rũ không vui. Diệp Linh Tô cũng chẳng nói lời nào, chỉ nhẹ nhẹ thờ dốc. Trong hang u ám cùng cực, đám chim yến bị kinh động ở bên ngoài giờ cũng đã yên tĩnh trở lại, sự im lặng hết như một tảng đá lớn đè nặng lên cõi lòng của cả hai, rồi vô tình Nhạc Chi Dương cũng trở nên mơ màng.

Khoảnh khắc ấy, gã như về lại với Từ Cẩm Thành, đến trước đình Trầm Hương, Chu Vi đang ngồi ở nơi ấy, khóe mi đượm buồn, tay lướt trên cung đàn. Nhạc Chi Dương toan hét lên thật to, nào ngờ lại chẳng thể cất tiếng; gã muốn đi về phía trước, thế nhưng đi hoài đi mãi mà rốt cuộc cũng chẳng đến được bên cạnh cô. Lòng gã rối rắm và hoảng hốt, ngay cả khúc nhạc Chu Vi đang tấu cũng hóa ra mơ hồ, nghe không biết xuất xứ.

Đột nhiên một tiếng thét vang lên, Nhạc Chi Dương giật mình tỉnh giấc, ườn người ngồi dậy. Sân đình, thiếu nữ... loáng cái mất sạch! Gã ngược nhìn xung quanh chỉ thấy toàn là bóng đêm bao trùm, hóa ra mọi thứ vừa rồi chỉ là ảo mộng.

Nhạc Chi Dương thảm kêu xấu hổ, đang định nằm xuống thì chợt nghe thấy tiếng kêu ban nãy cất lên:

- Cha, cha, đừng, đừng...

Tiếng kêu vừa nhỏ vừa mảnh, tựa như một đứa bé gái cất giọng thảm thiết, khiến người ta phát lạnh xương sống.

Nhạc Chi Dương không khỏi hết hồn, ghé sát bên gọi:

- Diệp cô nương...

Lời vừa ra khỏi miệng, tay đã bị thiếu nữ nắm chặt lấy. Ngón tay của cô mảnh mai nhưng có lực, nóng bỏng hệt như một thanh sắt được nung đỏ. Chỉ nghe cô thở hổn hển rồi lại thất thanh kêu:

- Cha ơi cha, đừng mà, mẹ sắp chết rồi, mẹ chảy nhiều máu lắm...

Trong tiếng kêu thét, cô siết chặt nắm tay theo ý thức, xương cổ tay Nhạc Chi Dương đau buốt như thể bị bẻ đoạn. Gã giờ tay chạm đến, da thịt thiếu nữ nóng như lửa đốt, có vẻ đang sốt cao không giảm.

"Cô ấy bệnh rồi ư?" Nhạc Chi Dương trong lòng hốt hoảng, đang muốn lay tỉnh cô, nào ngờ Diệp Linh Tô nhào thẳng vào lòng ôm chặt lấy gã, khuôn mặt nhẵn bóng nóng hừng hực áp vào khuôn ngực Nhạc Chi Dương, nước mắt ròng ròng rơi xuống.

Nhạc Chi Dương lúng túng không biết phải làm sao, Diệp Linh Tô lại chìm sâu vào trong ảo cảnh mơ màng, cứ vừa sụt sịt vừa lẩm bẩm theo tiềm thức. Từ trong lời lẽ nghe ra, dường như cha mẹ cô có xảy ra xô xát gì đó, thiếu nữ một mặt van xin cha ngừng tay, một mặt giục mẹ bỏ chạy, giọng điệu ai oán thê lương, khiến người ta lay động tâm can.

Nhạc Chi Dương vừa lay vừa gọi, muốn đánh thức thiếu nữ, thế nhưng Diệp Linh Tô nội thương phát tác, tẩu hỏa nhập ma, rơi vào con ác mộng không cách nào tự thoát khỏi. Nhạc Chi Dương chẳng biết làm sao, theo ý thức rờ rẫm trên người, đột nhiên ngón tay mát lạnh, vừa hay chạm đến thanh sáo ngọc nọ. Gã nảy ra một ý, liền vắt sáo lên môi thổi điệu "Chu Thiên Linh Phi Khúc", thâm nghĩ đây là khúc nhạc mà Diệp Linh Tô thích nghe nhất, nghe thấy âm thanh này biết đâu chừng cô sẽ dễ chịu hơn đôi chút.

Nói ra cũng kỳ lạ, mới thổi được vài khúc nhạc, người con gái nằm trong lòng gã bỗng trở nên bình tĩnh hơn nhiều. Nhạc Chi Dương vừa bất ngờ vừa mừng rỡ, lần lượt thổi xong hai mươi hai khúc nhạc. Mấy câu nói băng quơ của Diệp Linh Tô ban nãy đã hóa thành những tiếng nấc nghẹn, thân thể đã thôi run rẩy. Cô nói lòng hai tay, dựa sát vào lòng Nhạc Chi Dương hệt như một con thú nhỏ ngoan ngoãn được thuần hóa.

Khúc nhạc có khả năng trị thương đúng là nằm ngoài dự đoán của Nhạc Chi Dương, gã nào có biết Diệp Linh Tô vì trúng chưởng lực của Minh Đẩu mà thụ thương, kinh mạch tổn hại, thần trí hỗn loạn, kích thích lại tâm bệnh thuở nhỏ, sản sinh ra rất nhiều ảo giác đáng sợ. Cứ tiếp tục kéo dài như vậy, cho dù cô không chết cũng sẽ hóa điên.

"Chu Thiên Linh Phi Khúc" vốn là môn nội công kỳ diệu, ngầm dung hợp kinh mạch trong cơ thể con người, dẫn đường cho khí chu thiên, lại thêm công dụng thông suốt đoạn tắc nghẽn, hiệu quả cao trong việc điều hòa âm dương, cho dù không phải tự bản thân thổi tấu, chỉ cần nghe thấy giai điệu cũng có thể an thần thư giãn, chế ngự tâm ma. Gã thôi cho Diệp Linh Tô nghe quá là đã chữa trúng bệnh.

Nhạc Chi Dương một hơi thổi hết ba lượt, Diệp Linh Tô đã hạ sốt, toàn thân bắt đầu ra mồ hôi, hơi thở nhẹ nhàng bình ổn, trong không khí lờ lững tỏa ra một mùi hương dịu dịu. Nhạc Chi Dương thấy cô có chuyển biến tốt, đang định buông thiếu nữ ra, nhưng thấy cô đang ngủ ngon lành liền có chút không nỡ, đành phải cố gắng ngồi yên, tiện tay vuốt ve thanh sáo ngọc.

Ngồi đó không biết qua bao lâu, sắc trời đã dần hé rạng, mấy kẻ đá thấp thoáng phát sáng. Nhạc Chi Dương đang ngủ gà ngủ gật chợt cảm thấy trong lòng mình rục rịch, chốc sau Diệp Linh Tô hét toáng lên ngồi bật dậy. Cô nhận ra mình đang ở trong tình cảnh nào liền vô cùng hoảng hốt, cố sức đẩy gã ra. Mặc dù sau khi bị thương cô hết sức yếu ớt nhưng cũng đủ khiến cho Nhạc Chi Dương bốn chi chổng vó lên trời, đầu va huyệt vào vách tường, đau đến mức kêu oai oái.

- Người làm gì thế? - Thiếu nữ nói trong phần uất.

- Cô còn hỏi? - Nhạc Chi Dương xoa xoa đầu, hậm hực bảo: - Tối hôm qua cô vừa quậy vừa la hét, ta đến xem cô thế nào liền bị cô túm lấy làm gối kê suốt cả đêm.

Diệp Linh Tô nghe xong lời này, ký ức đêm qua từng chút một hiện về, cô bất giác nghĩ thầm: "Chả lẽ những việc ấy không phải là con mơ?" Nghĩ đến đó, cô xấu hổ đến mức không biết trốn đi đâu, mặt mày đỏ bừng ngồi bên góc tường, một câu cũng chẳng thốt nổi thành lời.

Mãi một lúc sau, cô không nhịn được bèn hỏi:

- Đêm qua, đêm qua ta nói những gì vậy?

Nhạc Chi Dương đành trả lời:

- Cô vừa kêu cha vừa gọi mẹ, còn nói cái gì mà "Ngừng tay", "Chảy máu"... Ta tưởng cô nằm mơ gặp ác mộng, nhưng mà nghe thoáng qua thì cũng đáng sợ thật.

Diệp Linh Tô trầm ngâm một thoáng, chợt bảo:

- Người đỡ ta dậy nào.

Nhạc Chi Dương đỡ cô dậy, thiếu nữ đưa tay sờ lên đồng đá vụn đầy thử vài cái, đồng đá vẫn trơn trượt không suy suyễn.

Nhạc Chi Dương lo lắng nói:

- Vết thương của cô nặng lắm, chó nên cử động lung tung.

Diệp Linh Tô ngồi xuống, lặng im trong giây lát rồi yếu ớt lên tiếng:

- Nhạc Chi Dương, chúng ta... chúng ta có khả năng không ra ngoài được đâu!

Nhạc Chi Dương sớm đã có suy nghĩ này trong đầu nhưng nghe chính miệng thiếu nữ nói ra như vậy vẫn cảm thấy có chút hụt hẫng, chỉ nghe Diệp Linh Tô tiếp lời:

- Ta thì trúng thương, võ công của ngươi lại có hạn, muốn đẩy mấy đồng đá này ra còn khó hơn lên trời, nếu không ai đến cứu thì ta với ngươi cầm chắc cái chết.

Nhạc Chi Dương có phần không cam tâm, gãi tiến đến bên mấy kẻ đá, vận sức hét to:

- Có ai không, cứu mạng...

La một hồi bảy tám tiếng liền nhưng chẳng có ai đáp trả, ngay cả bảy yểm bên ngoài cũng không hề xáo động.

- Đừng la nữa! - Diệp Linh Tô thở dài: - Nơi này hoang vu hẻo lánh, ta bị thương mất sức, ngươi lại không biết cách dùng nội lực phát thanh, thanh âm không thể vang xa, căn bản là chẳng truyền đi được.

Nhạc Chi Dương vẫn không tuyệt vọng, đáp:

- Cô và ta cùng mất tích, người trên đảo nhất định sẽ đi khắp nơi tìm kiếm, sớm muộn cũng mò đến nơi đây thôi.

- Biết đâu đấy. - Diệp Linh Tô nói xong liền ngồi xếp bằng, không phát ra lời nào nữa.

Nhạc Chi Dương ngồi ở một bên, chỉ cảm thấy một giờ trôi qua như một năm, mắt trông sắc trời dần dần sẫm tối, hóa ra màn đêm lại ủa về. Gã thiếu niên bắt đầu trở nên khủng hoảng, hướng ra ngoài kêu cứu âm ỉ, nhưng mặc cho gã có la khản cả cổ cũng không một ai đáp lại.

Hai người đối rờn rã một ngày một đêm. Nội thương của Diệp Linh Tô trở nặng, cộng thêm đói khát, thân thể càng lúc càng trở nên yếu ớt, đến nửa đêm lại phát sốt. Nhạc Chi Dương thoải sáo cũng không thấy thuyền chuyển gì hơn, gã vừa thoải xong thì nghe Diệp Linh Tô thì thầm:

- Nhạc Chi Dương, bỏ đi, qua đêm nay là ta phải đi xa rồi...

Nhạc Chi Dương vội gất:

- Đừng nói lời nhảm nhí, sẽ sớm có người đến thôi.

- Đừng ngốc nữa! - Diệp Linh Tô thở dài một hồi, thanh âm trở nên khác thường, mang vẻ gì đó thật dịu dàng: - Ta biết, ngươi nói như vậy chỉ là không muốn để ta tuyệt vọng mà thôi, chỉ cần lòng người không chết thì tạm thời con người ta cũng sẽ không đầu hàng.

Nhạc Chi Dương nghe thấy lời này, cõi lòng như có gì đó nghẹn lại, khó chịu khôn tả. Gã thầm trách bản thân mình vô dụng, chỉ biết trơ mắt ra nhìn thương thế của thiếu nữ ngày một trầm trọng hơn, còn mình thì một chút biện pháp cũng không có. Nghĩ đến đây, sống mũi gã cay cay, khóe mi uơn ướn, may mà bốn bề đen kịt khiến cho Diệp Linh Tô không thể trông thấy, chứ bằng không ngoài cơn đau từ vết thương ra cô sẽ càng thêm thương tâm.

- Nhạc Chi Dương. - Giọng nói của Diệp Linh Tô mỏng như sợi tơ. - Ngươi có sợ chết không?

Nhạc Chi Dương ngập ngừng một thoáng, đáp:

- Cô đừng có nói chuyện chết chóc nữa được không, chúng ta nhất định sẽ sống mà.

Trầm ngâm hồi lâu, thiếu nữ lại nói:

- Không biết khi chết đi rồi, ở bên kia sẽ như thế nào nhỉ? Trên đời này liệu có địa ngục A Tì hay thế giới cực lạc không?

- Có lẽ là có! - Nhạc Chi Dương bất đắc dĩ đành thuận theo cô mà trả lời. - Mà cô hỏi vậy làm gì?

Diệp Linh Tô khẽ giọng bảo:

- Ta đang nhớ cha và mẹ ta, mẹ nhất định đã đến thế giới cực lạc, còn cha, chắc đã xuống địa ngục A Tì rồi.

Trái tim của Nhạc Chi Dương chùng xuống một nhịp, gã vội nói:

- Cô sốt đến mê sảng rồi hả? Cha mẹ cô nhất định đều ở thế giới cực lạc cả.

- Ngươi không biết đâu! - Thanh âm của Diệp Linh Tô thoảng run rẩy: - Đêm qua ta lại một lần nữa chứng kiến cảnh tượng ấy, ta thấy cha cầm lấy kiếm,

từng nhát một đâm lên người mẹ. Lại thật, mẹ ngược nhìn ông ấy, trên mặt luôn nở nụ cười, chẳng lẽ mẹ không đau ư? Lúc người đau sao lại cười, thật là kỳ quái... Ta lớn tiếng gào thét nhưng hai người họ không hề để ý đến ta, xung quanh toàn là lửa, ta cứ chạy mãi chạy mãi trong ngọn lửa ấy nhưng bất kể chạy ra sao cũng không thoát ra ngoài được, chỉ có thể nhìn cha từng kiếm từng kiếm giết mẹ chết...

- Đó chỉ là giấc mộng! - Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy khắp người sồn gai ốc, gượng cười khuyên nhủ: - Diệp cô nương, nơi này là hang yến, chỉ có cô và ta...

- Không... - Giọng Diệp Linh Tô bỗng trở nên xa vắng: - Đó không phải là mộng! Ta... Ta luôn muốn biết vì sao cha lại xuống tay với mẹ... Nhưng, nhưng ta sắp chết rồi, việc này ta mãi mãi cũng sẽ không tìm hiểu được...

Nhạc Chi Dương đờ đờ cứng họng, trong lòng rối như tơ vò. Nếu như Diệp Linh Tô không nói mớ, vậy thì thân thể của cô gái này chẳng phải quá mức thể thảm hay sao? Gã sững người, lại hỏi:

- Cha cô đâu? Về sau ông ấy ra sao?

- Ông ấy chết rồi. - Diệp Linh Tô ngập ngừng một chút rồi nhẹ giọng nói: - Ông ấy đã tự sát!

- Hóa ra cô... - Nhạc Chi Dương hỏi đến đây thì chẳng thể tiếp tục được nữa.

- Ta là cô nhi, ta đã được sư phụ nuôi lớn.

Nhạc Chi Dương chán nản ngồi phịch xuống, hai tay ôm gối, lòng đầy mệt mỏi. Qua một lúc lâu sau, không nghe thấy động tĩnh từ thiếu nữ, gã sinh lòng lo sợ, giờ tay sờ đến chỉ cảm thấy thân thể Diệp Linh Tô vẫn sốt cao như cũ, hơi thở nơi mũi có phần suy yếu đi.

Thiếu nữ vẫn còn sống, Nhạc Chi Dương thở phào một hơi, trong lòng nổi hứng liền đưa sáo lên thổi mấy tiếng, tiếng nhạc réo rất bên tai, thật lâu cũng chưa tan đi. Nghe thấy tiếng sáo, lòng gã đột nhiên bùng tỉnh, nhớ đến tình cảnh lúc thổi Chu Thiên Linh Phi Khúc ở ven biển, lúc ban đầu tiếng sáo gặp gió thì tản mát, thổi đến đoạn sau, tiếng sáo xuyên phá cuồng phong, có thể truyền đi rất xa trên biển.

Nhạc Chi Dương nhảy chồm lên, liên tục ngắm mình hồ đồ, nhủ bụng:

- Tiếng hét của ta không thể vang xa, lẽ nào tiếng sáo cũng không thể?

Nghĩ đến đây, gã mừng vui khôn xiết, sau phút định thần liền đưa sáo lên thổi tấu. Thần ý hòa hợp, giai điệu tương thông, chân khí trong cơ thể lưu chuyển, linh khúc ngoài cơ thể lan truyền, tiếng sáo bị ép thành những sợi mỏng, xuyên qua kẽ đá rồi được đưa ra khỏi hang yến. Tiếng sáo réo rất, gió thổi không tan, lượn lách quanh co trôi từ về phương xa.

Gã thổi hết một lượt lại thổi thêm lượt khác, thổi sáo như thế cần phải dốc hết hơi sức toàn thân, cực kỳ tiêu tốn tâm lực, lại thêm đang lúc đói khát, gã thổi một lúc lâu chỉ cảm thấy đầu vàng mắt hoa, thân thể trống rỗng hư nhược, thổi đến đoạn cao trào mấy lần không lên nổi. Nhưng cho dù như vậy, cứ nghĩ đến người thiếu nữ bên cạnh thì gã lại củng cố tinh thần, liều mạng đẩy tiếng sáo đi.

Gã thổi ngất ngứ như thế suốt hai canh giờ, màn đêm cũng dần tàn lụi, sắc trời bắt đầu hừng sáng, tâm lý Nhạc Chi Dương gần như tuyệt vọng. Bỗng nhiên, gã hụt hơi, buông sáo khỏi tay, ngồi phịch xuống đất, thân thể mềm nhũn đi, thần trí cũng trở nên mê muội.

Đúng lúc này, mặt đất đột ngột chấn động, bên tai gã vang đến tiếng lầm rầm. Nhạc Chi Dương hé mắt nhìn lên, ánh sáng ập đến chói lóa, một tảng đá lớn dần dần được đẩy ra.

Nhạc Chi Dương vừa kinh ngạc vừa vui sướng, neho mắt theo dõi, một bóng người xuất hiện tại chỗ khuyết ấy, dáng vẻ cao gầy, hiên ngang xuất chúng

- Vân đảo vương!

Nhạc Chi Dương buột miệng hô lên. Vân Hư lại không thèm ngó đến gã, tung mình nhảy vào trong, bế lấy Diệp Linh Tô, ngấm ngấm một chút rồi ngoảnh đầu đi khỏi.

Nhạc Chi Dương đi theo ông ra ngoài hang, gã còn chưa kịp đứng vững chợt cảm giác cánh tay mình đau nhói. Đưa mắt trông lại, Vân Thường đang nhìn xoáy vào gã, ánh nhìn sắc lẹm như kiếm. Nhạc Chi Dương còn chưa kịp phân bua, trên mặt như trúng phải búa nện, hai mắt tối sầm, lập tức mê mang đi.

Chẳng biết đã trải qua bao lâu, vừa lấy lại được tri giác, một cơn đau đón liền xộc thẳng lên não. Nhạc Chi Dương cố gắng mở to hai mắt, mắt trái còn miễn cưỡng nhìn được sự vật, còn mắt và má phải thì sưng phồng lên, chỉ có thể neho neho thành một đường bé xíu.

Gã đang ngờ ngợ cảm thấy cảnh vật xung quanh hơi quen, chợt nghe có người hỏi:

- Tỉnh rồi à?

Nhạc Chi Dương lia mắt nhìn sang, Đồng Diệu đang ngồi bên giường, cũng đang tròn mắt nhìn lại gã.

Nhạc Chi Dương thở phào một hơi, hóa ra gã đã về đến nơi ở tại Yêu Nguyệt Phong. Gã sờ lên ngực, sáo ngọc vẫn còn ở bên người, vuốt đến vẫn cho cảm giác mát lạnh. Gã thoáng vững tâm, bèn rục rịch ngồi dậy, chợt cảm thấy nửa đầu đau nhức liền đưa tay thăm dò, đoạn mở miệng chửi:

- Tên Vân Thường khôn kiếp.

Đồng Diệu thờ dài:

- Thằng nhóc ấy xem ra còn nương tay, chứ không cái đầu của nguoi đã bị hấn ngắt xuống rồi.

- Diệp Linh Tô đâu? - Nhạc Chi Dương trước sau vẫn không quên được thiếu nữ.

Đồng Diệu còn chưa kịp mở miệng, ngoài cửa đã vẳng đến một giọng nói lạnh lùng:

- Nó đã ổn rồi!

Đồng Diệu nghe tiếng liền bật dậy, hô lên:

- Vân đảo vương!

Vân Hư bước vào nhà, trông thấy Nhạc Chi Dương liền ném ra một cái lọ nhỏ. Đồng Diệu tiếp lấy rồi xem qua, mặt mày bỗng rạng rỡ hẳn, xoay sang Nhạc Chi Dương giục:

- Còn không mau cảm tạ đảo vương, đây chính là thánh dược trị thương đó.

Nhạc Chi Dương khẽ gặp nguoi, bảo:

- Minh Đẩu...

Vân Hư xua tay, ánh sáng nhấp nháy trong khóe mắt:

- Đầu đuôi ngọn ngành ta đều biết cả, chuyện của mấy ngày vừa qua tốt nhất nhà nguoi nên giấu kín trong bụng.

Nói đến đây, ông nhìn thiếu niên với vẻ u ám:

- Nguoi mà ăn nói lung tung, đừng trách sao ta xuống tay vô tình.

Nhạc Chi Dương không hiểu đầu cua tai nheo ra sao bèn đưa mắt nhìn sang Đồng Diệu, ai dè người kia cũng nghếch mặt ra.

- Còn một việc nữa. - Vân Hư nheo nhứ mày: - Từ nay về sau, không cho phép nguoi gặp Tô nhi nữa, nếu vi phạm, ta đánh gãy hai chân nguoi, ném xuống biển cho cá ăn.

Nhạc Chi Dương vừa giận vừa bất ngờ, cao giọng bảo:

- Lỡ cô ấy đến gặp ta thì sao...

Lời còn chưa dứt, gáy gã đã bị vỗ bộp một phát, Đồng Diệu mắng sa sà:

- Tiểu tử thôi, làm cóc mà cứ khoái ngáp, khẩu khí lớn thật, nguoi là cái thá gì mà biểu nguoi ta lại gặp nguoi?

Vân Hư lại không hề nổi giận, ông nhìn xoáy sâu vào Nhạc Chi Dương bảo:

- Nó có đến gặp nguoi thì nguoi cũng đừng để ý đến nó.

Nói đến đây, ông lại quét mắt sang Đồng Diệu:

- Đồng quân sự, y là tạp dịch dưới trướng của ông, nếu vi phạm lệnh cấm của ta thì cả ông và y cùng chịu phạt.

- Không dám, không dám. - Đồng Diệu vừa lau mồ hôi trán vừa tiễn Vân Hư rời khỏi cửa.

Nhạc Chi Dương thấy ông đi xa, bực bội bảo:

- Đồng quân sự, Minh Đẩu đang ở nơi nào?

- Minh Đẩu à? - Đồng Diệu đảo tròn hai mắt: - Nguoi hỏi kẻ đó để làm gì?

- Hấn chưa rời khỏi Đồng Đảo à? - Nhạc Chi Dương ngập ngừng một lúc: - Hoặc là đang chịu trừng phạt?

Đồng Diệu nhìn gã một lúc rồi lắc đầu:

- Chưa hề nghe nói.

Nhạc Chi Dương càng cảm thấy nghi hoặc, nghĩ thầm một khi thương thế của Diệp Linh Tô bình phục nhất định sẽ tỏ rõ việc xấu xa của Minh Đầu cho Vân Hư nghe. Minh Đầu còn ở trên đảo ắt khó tránh khỏi công lý. Đang ngẫm nghĩ, chợt nghe Đồng Diệu báo:

- Nhóc con, hai ngày một đêm vừa qua ngươi thật sự ở cùng với Diệp Linh Tô à?

Nhạc Chi Dương gật đầu, Đồng Diệu nhún mày nói:

- Ngươi và cô...

Nhạc Chi Dương vội cướp lời:

- Ta và cô thanh bạch rõ ràng, quyết không có chuyện mờ ám

Đồng Diệu tròn mắt nhìn gã hai ba lượt, thấy gã không có vẻ gì là nói dối bèn lắc đầu thờ dãi:

- Hai ngươi cùng mất tích một lúc khiến cho cả cái đảo này sôi sùng sục. Lại một điều là dựa vào tính khí của Vân Hư, đã chẳng trách phạt ngươi thì chớ lại còn tặng thuốc trị thương cho ngươi? Lại, thật là quá sức kỳ lạ mà!

Nhạc Chi Dương nghe thế chỉ biết cười khỏ, Đồng Diệu nhớ đến lời cảnh cáo của Vân Hư cũng không tiện truy cùng hỏi tận, đành thờ dãi một hồi, lắc đầu bỏ đi.

Từ đó về sau, mọi người trên đảo mỗi khi trông thấy Nhạc Chi Dương, ánh mắt nhìn gã đều trở nên khác lạ. Ngay cả đám nông phu cũng cảm thấy tò mò, lên hỏi thăm sự tình của gã và Diệp Linh Tô. Nhạc Chi Dương nín thin không hé môi nửa lời, nhưng gã càng không nói càng khiến người ta đoán già đoán non.

Hai ngày sau khi xảy ra sự việc, Giang Tiểu Lưu cũng vội chạy tới với gặp gã với thái độ khác thường, vừa ít nói kiệm lời mà ánh mắt cũng mang theo vẻ kỳ quái. Hắn nói bóng gió một hồi rồi cuộc cũng hỏi thăm quan hệ của hai người Nhạc-Điệp. Nhạc Chi Dương vừa tức vừa buồn cười, đành nói rằng giữa bọn họ chẳng hề xảy ra chuyện gì. Giang Tiểu Lưu mặt mày đầy ngờ vực, lúc bỏ đi còn tỏ thái độ ỉu xìu buồn bực.

Nhạc Chi Dương để ý động tĩnh phía Phi Kinh Các, phát hiện mấy ngày qua Minh Đầu chẳng hề hấn gì, vẫn là tôn chủ của dòng Kinh Tức, thậm chí cả bốn tên liệt đồ cũng bình an vô sự. Có một lần, bốn tên nọ đi qua bờ biển, trông thấy Nhạc Chi Dương, kẻ nào kẻ nấy mặt mũi đắc ý vênh váo, còn lớn tiếng mắng chửi gã.

Nhạc Chi Dương lòng đầy phần nộ, hận không thể xông đến trước mặt Vân Hư mà cao giọng chất vấn, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, bên trong chuyện này hẳn có đạo lý. Vân Hư biết rõ Minh Đầu làm ác mà không trừng trị đủ thấy giữa hai người bọn họ có một giao hẹn ngầm gì đó. Nhạc Chi Dương thậm chí phỏng đoán, Vân Hư không cho mình nói ra sự thật, ngoài mặt là để giữ gìn danh tiết cho Diệp Linh Tô, chẳng thả nói trắng ra là để che đậy tội lỗi của Minh Đầu cho rồi.

Gã càng nghĩ càng nổi nóng, trằn trọc khó ngủ. Đêm ấy, gã leo lên đỉnh Yêu Nguyệt Phong, hướng mặt ra biển rộng mà thổi sáo giải sầu. Thổi một lúc, ngược nhìn sao giăng đầy trời, chả hiểu vì sao gã bỗng nhớ đến người tù phạm bên trong hang Tinh Ấn kia. Gã nghĩ thầm: "Nghe khẩu khí kẻ nọ, dường như có quen với cha, biết đâu từ miệng của y có thể tìm ra nguyên nhân khiến cha bị hại." Lại nhớ đến bài thơ ly biệt mà kẻ nọ từng ngâm nga, cõi lòng gã chợt rung động, ngẩng đầu nhìn lên, trăng đã treo cao nơi lưng trời, thời gian đã bước qua canh hai rồi.

Nhạc Chi Dương xuống núi, ung dung đi về phía hang Tinh Ấn. Đi chừng hơn hai dặm, phía trước đèn lửa lay động, gã lập tức ẩn mình sang bên đường, chỉ thấy hai tên đệ tử xách theo "Khí tử phong đăng"(*) đang nói nói cười cười lướt đến. Nhìn về phía trước cũng có người đang đi tuần, gã đang do dự thì chợt nghe tiếng keng canh ba gióng lên "Bang Bang Bang". Đám đệ tử tuần tra ồ ồ ã tản đi để lại con đường buồn tẻ, vắng vẻ.

(ND chú: "Khí tử phong đăng", gọi tắt là "Khí phong đăng", tức là loại đèn lồng màu đỏ thắm được treo trước cổng thành tại Thiên An Môn ngày nay, là vật trang trí đặc trưng cho các dịp lễ khánh. "Khí tử phong đăng", tên cũng như nghĩa, chính là loại đèn không sợ ra gió. Ngày nay thường làm vật trang trí cho các dịp lễ tiết, thường nhất là Nguyên Tiêu. Vì để cầu may, hầu hết đèn ngày nay đều làm bằng giấy đỏ, trên mặt đèn viết chữ "Hồng hỉ"- Baidu)

Nhạc Chi Dương phóng mình chạy như bay, chẳng bao lâu sau đã đến phía trên hang Tinh Ấn. Đang định chui xuống dưới, gã chợt nghe một tiếng kêu thẳm. Giật mình, gã vội rút người lùi lại.

- Cảm giác này có dễ chịu không hả? - Một giọng nói từ dưới đáy hang vọng lên, nghe qua hết sức quen tai: - Chuyện đó rốt cuộc ngươi có đồng ý hay là không?

Chỉ nghe một tràng thờ hồn hển, sau đó có kẻ ha ha cười vang:

- Đồng ý cái rắm!

Giọng điệu khàn khàn rần rở, chính là ông lão bị cầm tù trong hang.

- Có khí phách! - Người vừa hỏi hừ lạnh một tiếng, ông lão nọ lại phát ra mấy tiếng kêu thẳm, có lẽ đang chịu đựng một sự hành hạ nào đó.

Nhạc Chi Dương lòng đầy cảm phẫn, đang định xông lên chợt nghe ông lão nọ cất tiếng:

- Vân Hư, người có bản lĩnh thì để ta chết đi, nhu nhược như thế mà cũng xứng là đàn ông hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8: Tinh Ân chân nhân

Hai từ "Vân Hư" hết như một gáo nước lạnh dội thẳng xuống đầu Nhạc Chi Dương, gã sợ hãi giật lùi lại, ngay cả thở mạnh cũng không dám, thậm chí chẳng trách giọng nói lại quen tai đến như vậy, hóa ra là Vân đảo vương. Hành động của Vân Hư quả là kỳ lạ, nửa đêm canh ba không ngủ, lại chạy đến nơi này hành hạ một tên tù nhân.

Đang ngẫm nghĩ, người tù lại thét lên mấy tiếng, tiếng sau yếu hơn tiếng trước tựa như sắp lìa đời. Qua một lúc sau, Vân Hư lạnh lùng bảo:

- Thôi bỏ đi, chúng ta cứ phí thời gian như vậy, để ta xem ông có thể cầm cự được đến năm nào tháng nào!

Người tù cười khà khà:

- Năm khi tháng ngựa, ngài thấy sao?

Vân Hư xùy một tiếng, người tù lại bật cười:

- Thứ cho không tiền.

Bóng đen trong hang chớp động, một người luồn thân lướt ra, tay xách đèn lồng. Dưới ánh sáng đèn soi tỏ, gương mặt gầy gò của Vân Hư hiện ra hằm hằm sắc giận, ông đứng nán lại cửa hang thoảng chốc rồi phát tay áo, xoay người bỏ đi.

Nhạc Chi Dương nằm rạp một bên không dám thở, đợi đến khi Vân Hư đi thật xa mới dám mò đến trước miệng hang, nương theo một sợi dây leo tuột xuống, thấp giọng gọi:

- Lão tiên sinh, lão tiên sinh...

Trong hang lặng im hồi lâu, người tù nhân nọ lạnh lùng hỏi:

- Nhóc con, người đến đây làm chi?

Nghe thấy giọng nói vẫn còn yếu ớt, Nhạc Chi Dương cười đáp:

- Không phải tiền bối bảo ta đến hay sao?

Người nọ hỏi:

- Ta bảo người đến hỏi nọ?

Nhạc Chi Dương mỉm cười, ngân giọng ngâm:

Người mùi hoa quế độ ba thu

Cho buổi xa nhau chớm mịt mù

Rồi dưới Suối Vàng mai sau gặp

Lại nghe sáo ngọc réo vi vu

- Một bài thơ thì tính làm gì?

- Đây là một bài thơ chứa ẩn ý, bốn từ đầu tiên của bốn câu khi ghép lại với nhau, chẳng phải là "Canh ba đến gặp" hay sao?(*)

(ND chú: nguyên văn bài thơ: “Tam thu văn quế tử, canh hữu li biệt kì, lai nhật tuyền hạ phùng, hội hữu thính ngọc địch” khi ghép các từ đầu tiên lại được “Tam canh lai hội” có nghĩa là “Canh ba đến gặp”)

Người nọ trầm ngâm giây lát rồi chợt cất tiếng cười khà khà, bảo:

- Thằng nhóc con này, đến giờ ngươi mới phát hiện điều bí mật ấy ư? Tuy biết hơi chậm nhưng còn hơn là vô tri vô giác, đủ thấy tâm tư nhà ngươi cũng khẩn tiếp đủ để thảo luận với lão phu một phen.

Nói xong đèn lửa chợt hắt ra sáng rờ từ một mảng song sắt, Nhạc Chi Dương tiến về phía trước, chỉ thấy sau song sắt là một đôi mắt tựa như hai vì sao lạnh in soi đáy giếng đang lặng lẽ quan sát gã. Gã lập tức chấp tay cười chào:

- Tiểu tử Nhạc Chi Dương, dám hỏi đại danh của lão tiên sinh?

- Ta là đạo sĩ. - Người nọ đáp: - Họ tộc gia là Tịch, đạo hiệu Ứng Chân.

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Hóa ra là một vị đạo trưởng. Thất kính, thất kính!

Trong lòng gã lại nghĩ thầm: "Ba chữ "Tịch Ứng Chân" có vẻ quen quen, hình như đã từng nghe qua ở đâu đó thì phải!"

Tịch Ứng Chân nhìn thấy sắc mặt của gã thì có chút ngạc nhiên, nghĩ bụng đa số đệ tử Đông Đào đều biết rõ môn một danh hiệu của mình, nhưng nom vẻ mặt của Nhạc Chi Dương thì hình như chả biết ắt giáp gì cả, ông bèn hỏi:

- Thằng nhóc, ngươi không phải đệ tử Đông Đào hả?

Nhạc Chi Dương đáp:

- Không phải.

Tịch Ứng Chân lại hỏi:

- Ngươi là con nuôi của Nhạc Thiệu Phụng, có sao lại đến Đông Đào?

Nhạc Chi Dương bèn vất tắt thuật lại câu chuyện, Tịch Ứng Chân cười lạnh bảo:

- Tên tiểu tử Văn Hư, lừa gạt người ta thì không tính đi, lại còn vu dập nhân tài như thế đúng là có mắt không trông mà.

Nhạc Chi Dương không nhịn được hỏi:

- Tịch đạo trưởng, sao Văn Hư lại hành hạ ông như vậy?

- Kể ra thì dài lắm! - Tịch Ứng Chân cười khà khà: - Nhóc con, ngươi có biết Thái Hạo Cốc không?

Rồi không đợi cho Nhạc Chi Dương kịp trả lời, ông lại cười rằng:

- Ta hồ đồ rồi, ngươi không phải là người trong giang hồ thì làm sao mà biết các môn phái này chứ.

Lão đạo sĩ ngừng một lúc, lại tiếp lời:

- Thái Hạo Cốc của ta ngụ ở phương Bắc, vốn được vị cao nhân tiền triều là Liễu Tình sáng lập, về sau nhờ tổ sư Bách Ách phát dương quang đại, hai vị trên đều là những kỳ nữ trong giới Huyền Môn. Tổ sư Bách Ách vốn không định thu nhận nam đồ, mãi đến cuối đời chán nản, mới phá lệ thu nhận thầy của ta là Thiên Dịch chân nhân làm học trò, đến thời của ta đã truyền được bốn đời. Nhưng kể ra về gốc gác thì Thái Hạo Cốc và Đông Đào cùng xuất phát từ một mạch, "Dịch Tinh Kiếm" của môn cốc và "Phi Ảnh Thần Kiếm" của Đông Đào đều có nguồn gốc từ "Quy Tàng Kiếm" của đại kiếm khách tiền triều Công Dương Vũ, tổ sư của hai phái lại càng có nhiều quan hệ dây mơ rễ má phức tạp với nhau.

Nhạc Chi Dương cười hỏi:

- Vậy trong hai loại kiếm pháp ấy, thứ nào lợi hại hơn?

Tịch Ứng Chân cười khà khà, trả lời chẳng ăn nhập gì với câu hỏi của gã:

- Luận về thân phận, ta cùng vai vế với Văn Xán, cha Văn Hư. Lúc ta xuất đạo đương vào lúc triều Nguyên hỗn loạn, thiên hạ nhiễu nhương bất an, bá tánh lâm vào cảnh dầu sôi lửa bỏng. Năm ấy ta với bản tính nghĩa hiệp tuổi trẻ, vác kiếm lên vai chu du thiên hạ, thấy bọn bất nạt người lương thiện thì tất nhiên ra tay diệt trừ. Nhưng ta dần dần nhận ra, kẻ ác trên đời này giết mãi chẳng hết, thật khiến lòng người chán nản. Càng đau lòng hơn chính là đệ

từ Đông Đảo tốt xấu lẫn lộn, cát cứ một phương mà phá luật làm ác, nhưng vì thuở trước gia sư có dặn không cho phép ta kết oán với Đông Đảo, cho nên ta trông thấy mà chẳng thể làm gì được.

- Một ngày nọ, ta đi qua địa giới Hào Châu, chợt bắt gặp có kẻ đang đánh nhau, trong đó bên ít người hơn toàn sử dụng võ công Đông Đảo; bên còn lại đều mặc áo lính, tuy quân số đông nhưng võ nghệ lại rất tầm thường. Bọn họ hô hào dũng cảm chiến đấu để bảo vệ một vị tướng quân. Vị tướng quân nọ lâm nguy không loạn, chỉ huy một nhóm quân sĩ bình thường ngăn cản một đám cao thủ võ học. Trong lòng ta lấy làm lạ bèn cẩn thận quan sát dung mạo người đó, không những dáng vẻ không xuất chúng mà thậm chí còn có phần xấu xí, tuy nhiên khí phách lớn như vậy thì là lần đầu tiên ta trông thấy. Hai bên chém giết đã lâu, Đông Đảo cuối cùng cũng chiếm được thượng phong, binh sĩ càng đánh càng ít đi, vị tướng quân nọ cũng sắp nguy khốn đến nơi. Ta thấy bọn người Đông Đảo ra tay ác hiểm, nhất thời nổi máu, liền vung kiếm xông ra đẩy lui đệ tử Đông Đảo, tuy nhiên ra tay cũng có phần nương nhẹ, chỉ đâm bị thương chân cẳng của chúng, tuyệt không hại đến tính mạng.

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, trong dạ thâm kinh ngạc. Tịch Ứng Chân kể lại thì vẫn tất sơ sai, nhưng hai phe đang giao chiến, muốn làm bị thương chân cẳng từng kẻ địch mà lại không ảnh hưởng đến tính mạng họ, đủ thấy kiếm pháp của ông cao cường khó bề tưởng tượng.

Tịch Ứng Chân tiếp tục kể:

- Thủ lĩnh bên Đông Đảo nhận ra lai lịch của ta, bèn nói: "Linh Ngao Đảo và Thái Hạo Cốc như chim liền cánh cây liền cành, bốn đảo trước giờ kính nhường quý phái ba phần, có sao lại chỗ mũi vào phá đám đại sự của chúng ta?"

- Trong lòng ta sẵn bực bội, bèn đáp: "Tiền bối của quý đảo ta đây hết sức khâm phục: Thích Thiên Phong, Công Dương Vũ, đại hiệp Vân Thù, Hoa Kính Viên chẳng phải là những con người kinh thiên động địa, lòng đầy hiệp nghĩa đấy sao? Còn hiện nay, các người vì tranh giành thiên hạ, ai nấy đều đã quên tổ phần tông, thất tín bội nghĩa, chỉ nhằm nhe tranh quyền đoạt lợi, chẳng màng thiên hạ chúng sinh, phá hoại cả một vùng Giang Nam xương trắng đầy nội, chợ búa thành không, tiền bối của quý phái dưới đất kia nếu hay được chẳng biết sẽ có cảm nghĩ như thế nào?"

- Măng sườn lỗ tai thật! - Nhạc Chi Dương vỗ tay khen hay.

Tịch Ứng Chân cũng bật cười, kể tiếp:

- Kẻ nọ nghe xong chỉ cười lạnh, bảo: "Mấy lời này ta sẽ nguyên văn thuật lại cho đảo vương nghe, những mong đạo trưởng nếu biết trước biết sau thì chớ có bỏ chạy mất tăm là được."

- Cao thủ Đông Đảo nhiều như mây, sức ta một mình đơn lẻ, chỉ là tuổi trẻ thẳng tính, đầu óc nóng ran liền mở miệng đáp trả: "Trón làm gì? Chuyện lớn đến đâu mình ta cũng gánh vác nổi."

- Kẻ nọ cười lạnh bỏ đi, vị tướng quân nọ cũng tiến lên trước gặp ta, hai bên cùng xưng tên báo họ, người nói thử xem người nọ là ai?

Nhạc Chi Dương suy nghĩ rồi đáp:

- Chẳng lẽ là Chu Nguyên Chương?

Tịch Ứng Chân í một tiếng, hỏi:

- Dựa vào đâu mà người nói vậy?

- Ông kể nơi xảy ra sự việc là Hào Châu, đó là đất nổi dậy của Chu Nguyên Chương, ông nói tướng mạo người đó xấu xí nhưng khí phách kinh người, lâm nguy không loạn mà còn trực tiếp chỉ huy, đủ thấy ông đối với người đó hết sức khâm phục. Nhân vật như đạo trưởng đây, người có thể khiến ông khâm phục e rằng không nhiều, ngẫm đi nghĩ lại, cũng chỉ có Chu Nguyên Chương mà thôi.

Tịch Ứng Chân vỗ tay cười:

- Khá thật, lại bị người đoán trúng rồi. Tiếc là thiếu rượu, bằng không phải cạn với người một chung.

Nhạc Chi Dương cũng mỉm cười:

- Đạo trưởng cứu Chu Nguyên Chương, hẳn là đã kết bạn với ông ta nhỉ?

- Thằng nhóc không biết trời cao đất dày. - Tịch Ứng Chân cười mắng: - Y đâu sao cũng là đương kim thiên tử, thiên tử không có bạn, cả đạo lý này mà người cũng không biết hay sao?

Nhạc Chi Dương biết Tịch Ứng Chân thích nói chuyện theo kiểu "Chê trước khen sau", liền cười bảo:

- Khi ấy Chu Nguyên Chương chưa phải là thiên tử, nếu không kết giao bạn bè rộng rãi, sợ rằng sẽ không có được thiên hạ đâu.

Tịch Ứng Chân cũng ngừng người, thờ dãi:

- Thằng quý con, tuổi còn nhỏ mà cũng thấu tình đạt lý gớm. Không sai, ta và y vừa gặp như đã quen thân, hai bên tính tình tương đồng, đã cùng nhau kết nghĩa ngay tại nơi ấy.

Nhạc Chi Dương giặt mình:

- Hóa ra các người không phải bạn bè mà là huynh đệ.

- Đó đã là chuyện nhiều năm trước rồi. - Tịch Ứng Chân thở dài xa vắng: - Y hiện giờ một thân một mình, cái gì là huynh đệ công thần đều đã sớm không còn trong mắt của y nữa!

Nhạc Chi Dương vốn ở tại kinh thành, nghe xong tự nhiên hiểu thấu. Mấy năm gần đây, Chu Nguyên Chương trừ khử công thần, hờn tị là diệt tộc, tịch biên tài sản. Nhạc Chi Dương tận mắt trông thấy, một khi tẩm lệnh bài trăm quan được ném xuống thì bất kể là già trẻ nam nữ, đầu người đều phải lăn dài dưới mặt đất. Gã từng một lần chứng kiến và từ đó không muốn thấy lại lần nào nữa, ngược lại Giang Tiểu Lưu thì hào hứng vô cùng, mỗi dịp có sự kiện như vậy đều lăng lăng thích thú chạy đi xem náo nhiệt.

- Chu Nguyên Chương mời ta đảm nhiệm một chức vị quan trọng cho y, ta chả có hứng thú gì với chuyện đánh trận công thành nhưng lo sợ cao thủ Đông Đào đến xâm phạm nên mới đồng ý ở lại Hào Châu làm cảnh vệ. Ba ngày đầu trời qua bình yên vô sự, đến đêm ngày thứ tư, cao thủ Đông Đào quả nhiên xâm nhập, một lần đến hơn sáu tên đều bị ta hươu kiếm đánh lui. Qua hai ngày sau lại có bốn tên mò đến, bốn tên này hết sức lợi hại, trong đó có một tên ta không kịp thu kiếm, lỡ tay đâm chết. Cho dù đã hai lần đẩy lùi kẻ địch, nhưng tốp đến sau càng lợi hại hơn tốp đến trước, trong lòng ta hết sức lo lắng, luôn sớm chiều cảnh giác không dám lơ là.

- Đến đêm ngày thứ tám, bỗng nhiên xuất hiện hai lão già, võ công cao cường vô cùng, tuy không nằm trong dòng tứ tôn nhưng cũng là nhân vật có địa vị cao. Ta cùng bọn họ giao thủ trên giáo trường, lấy một chọi hai, ta phải chống đỡ hết sức vất vả. Mất thấy sắp thua đến nơi, ta chợt nghe tiếng một người đàn ông bật cười ở trên cao, ta ngước lên xem, trên đỉnh cột cờ có một kẻ đang đứng sừng sững. Cột cờ ấy cao đến hơn bốn trượng, kẻ này nhảy lên đó từ khi nào, ba người chúng ta đều không hay không biết, bản lĩnh cỡ này có gọi là xuất quỷ nhập thần cũng không đủ hình dung. Nhị lão Đông Đào e ngại đây chính là trợ thủ ẩn mình của ta, một người trong bọn liền đột ngột tung chưởng phải, định bắt ngờ đánh gãy cột cờ. Một chiêu này độc địa vô cùng, xung quanh cột cờ trông trái chênh vênh, người nọ không có điểm đặt chân nhất định sẽ phải ngã chết.

- Ôi chao. - Nhạc Chi Dương khê hô lên: - Như vậy người đó ngã chết ư?

- Nói cũng lạ, cột cờ rầm rầm đổ xuống còn người nọ thì lại không rơi xuống theo. Ta neho mắt nhìn kỹ liền không khỏi kinh ngạc, y treo người lơ lửng ở trên không, sau đó bỗng bành đáp xuống mặt đất, thế rồi hết sức ung dung, không giống như thân thể bằng xương thịt mà tựa như một cánh diều mang hình dáng con người. Đến khi người nọ hạ xuống đất, ta cẩn thận quan sát lần nữa, chỉ thấy y còn rất trẻ, cùng lắm chỉ mới hơn hai mươi một chút.

- Ông nói kẻ đó là người, không phải hồn ma à? - Nhạc Chi Dương lấy làm kinh sợ.

Tịch Ứng Chân ha ha cười lớn:

- Y đương nhiên là người, có điều võ công tu luyện hết sức kỳ diệu, lên trời hóa chim, xuống nước thành rồng, có thể khéo léo điều khiển lực hút của thiên địa tạo hóa.

- Có nhân vật lợi hại như thế sao? - Nhạc Chi Dương như đang nghe kể một câu chuyện thần thoại, cảm giác khó mà tin được.

- Chẳng những ta sững sờ mà nhị lão Đông Đào thấy y có bản lĩnh như vậy cũng kinh ngạc không kém. Người trẻ tuổi ấy cười rằng: "Hai vị già như vậy rồi, không chịu ở Đông Đào hưởng phúc mà lại chạy đến Trung Thổ làm loạn. Ta theo dõi hai vị suốt ba ngày nay, dọc đường đi các vị cứ tác oai tác quái, chả làm chuyện gì có ích cả. Cái tên đạo chủ Văn Xán kia cai quản thuộc hạ không nghiêm, làm hồ thẹn lây cả tổ tiên, các người nếu như còn chút liêm sỉ thì hãy ngoan ngoãn rời khỏi nơi này mà trở về Đông Đào tu tỉnh."

- Hai lão già nghe được y đã theo họ ba ngày, ai nấy đều tò mò không tin, một lão nói: "Tên tiểu tử nhà ngươi nói khoác không biết thẹn, vậy ngươi bảo xem ba ngày qua bọn ta đã làm những gì?"

- Người trẻ tuổi mỉm cười: "Đêm đầu tiên, hai vị tuổi già hồi xuân, ghé hưởng lạc ở đường Tập Khánh (*T/G chú: nay là thành phố Nam Kinh*), đã ăn bánh không trả tiền thì chớ lại còn đánh trọng thương gái thanh lâu nhà người ta. Sáng sớm ngày thứ hai, hai vị lão huynh gặp tai nạn bất ngờ, bèn chuyển sang cướp lấy một thớt ngựa, chủ ngựa tố về phản kháng liền bị các người đá cho một cước gãy đoạn chân trái. Cũng vào trưa ngày hôm đó, một đám dân đói đến xin ăn các ngươi, kết quả bị các ngươi quét cho hai chường, làm thương nặng ba người, gây thương nhẹ bốn người, một người trong số đó nếu không có ta cứu chữa kịp thời sợ rằng tính mạng cũng khó giữ được. Ngoài ra còn có một chuyện, các ngươi đến đây không chỉ có hai người mà là ba người, hai người phụ trách dẫn dụ vị đạo sĩ này đi khỏi để cho người còn lại ám sát đại tướng thành Hào Châu.

- Ta nghe xong lời này cảm thấy kinh ngạc lạ thường, sắc mặt nhị lão Đông Đào lại càng khó coi hơn, một lão hét lên: "Người huynh đệ ấy của ta, ngươi đã làm gì hắn rồi?"

- Người trẻ tuổi nọ cười: "Cũng chẳng làm gì, hồi nãy ta đem treo hắn ở dưới lá cờ, tiếp đó không hiểu sao cột cờ lại gãy sụm, về sau hắn thế nào ta cũng không biết nữa."

- Hai người kia biến sắc vội vã xông lên đứng trước, dưới lá cờ quả nhiên có che phủ một người, kẻ đó trông có vẻ bị người trẻ tuổi kia bắt giữ rồi điểm huyết đạo, treo trên cột cờ. Mới rồi hắn ngã xuống theo cột cờ, vỡ đầu toạc óc chết tươi. Ta thấy tình hình như vậy mới thở phào một hơi. Nhị lão Đông Đào giết nhảm đồng môn, bị phản cùn cụt, nhảy chồm lên toan ra tay tàn độc với người trẻ tuổi nọ. Ta sợ y gặp nguy khốn, đang định bật kiếm tương trợ, nào ngờ hai bên vừa chạm trán, nhị lão Đông Đào đã song song té nhào, thậm chí đến nỗi người trẻ tuổi nọ ra tay thế nào ta cũng không kịp nhìn rõ.

Nhạc Chi Dương buột miệng hỏi:

- Người này là ai mà lợi hại thế?

Tịch Ứng Chân nghiêm trang đáp:

- Người này họ Lương, tên Tư Cầm!

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 2 - Chương 8-2: Tinh Ân Chân Nhân (2)

- Ông vẫn còn sống cơ à? - Nhạc Chi Dương hỏi.

- Đương nhiên là còn! - Tịch Ứng Chân khê cao giọng: - Chỉ vì ông ấy còn sống mà suốt ba mươi năm qua, Vân Hư không dám rời khỏi Đông Đảo nửa bước.

- Lợi hại thật! - Nhạc Chi Dương buột miệng kêu lên.

Tịch Ứng Chân cười khà khà, kể tiếp:

- Lương Tư Cầm chế ngự nhĩ lão nhưng tuyệt không xuống tay giết người mà lại thả cho bọn họ đi, lúc thả có dặn: "Các người thay ta chuyển lời cho Vân Xán, ngày nay thiên hạ đại loạn, lý ra phải trừ hại an dân, cứu vớt chúng sinh. Nếu y còn chút lương tâm thì tốt nhất nên quản thúc lại đám người trên đảo, không thì trời cao sẽ chẳng buông tha cho y đâu". Nhĩ lão đưa mắt nhìn nhau, cất giọng hỏi: "Người tên họ là chi? Võ công từ đâu học được?" Lương Tư Cầm đáp: "Ta họ Lương, đến từ hải ngoại". Hai người nọ tái mét mặt mũi, chẳng nói chẳng rằng, xoay người bỏ đi một mạch, ngay cả thi thể đồng môn cũng không thèm quan tâm đến. Ta cảm kích trong dạ bèn tiến lên phía trước làm quen với Lương Tư Cầm, trong lúc chuyện trò mới hay người này chẳng những võ công tuyệt đỉnh mà học vấn cũng cao vời, tài trí trác tuyệt, lại có chí hướng giúp đỡ giang sơn xã tắc, ta liền khuyên y đầu quân về dưới trướng Chu Nguyên Chương. Nhưng y bản tính đạm bạc, không muốn làm tướng làm quan, trước sau chỉ muốn làm một viên phụ tá nhỏ. Về sau lúc truy diệt quân hùng, Lương Tư Cầm nghĩ ra diệu kế, tạo lập thần cơ, ra tay mạnh mẽ, quân hùng Đông Đảo liền tiếp đón nhận thất bại, trong lòng họ hiểu rõ, một ngày không diệt trừ đi Lương Tư Cầm thì chuyện thắng được Chu Nguyên Chương chỉ là vọng tưởng. Thế nên, Vân Xán mới hạ chiến thư, mời Lương Tư Cầm đến Đông Đảo quyết một trận tử chiến."

- Một mình ông thôi à? - Nhạc Chi Dương không khỏi kinh ngạc.

- Ta vốn định cùng y đi đến đó, nhưng y bảo đối phương tráo trở, biết đâu lại là kế điệu hổ ly sơn, dặn ta ở lại bên cạnh Chu Nguyên Chương, phòng ngừa Đông Đảo ra tay ám sát. Vì thế sự tình sau đó, ta cũng chưa từng tận mắt chứng kiến, chỉ nghe kể lại rằng y một mình theo hẹn, vượt trùng dương đánh bại hết tất cả cao thủ ở Đông Đảo, lại khắc lên bảy chữ trên bia đá đầu đảo: "HỮU BẤT HẠI GIÁ NGỒ KÍCH CHI"(*)

(*ND chú: đại loại là ~ hể ai không thuận theo thì ta đánh hết!*)

Nhạc Chi Dương tắc lưỡi liên hồi:

- Hóa ra hàng chữ ở trước đảo là do ông viết, thảo nào, thảo nào...

Tịch Ứng Chân nói:

- Từ sau trận chiến ấy, Đông Đảo thất bại toàn tập, Vân Xán vừa thọ thương cộng thêm uất hận, không lâu sau thì lìa đời, trước khi chết cứ căn đi dặn lại con trai Vân Hư nhất định phải báo thù cho mình. Sau này Vân Hư luyện thành kiếm pháp, trong vòng mười năm đã khiêu chiến Lương Tư Cầm ba lần, kết quả đều thất bại cả ba. Lần thứ ba ấy, y trở về Đông Đảo, trong lúc tức giận đã phát lời thề độc, nếu không luyện thành võ công đánh bại Lương Tư Cầm thì cả đời sẽ quyết không rời khỏi Đông Đảo nửa bước.

Nhạc Chi Dương vỗ tay cười:

- Chả trách Vân Hư mặt mày khổ não như vậy, hóa ra là một kẻ thua cuộc cay đắng.

- Lương Tư Cầm vốn là vô địch thiên hạ, thua dưới tay ông ta cũng không đến nỗi mất thể diện! - Tịch Ứng Chân từ tốn bảo: - Vả lại Vân Hư trước nay giao đấu cũng chỉ thua mỗi ba lần duy nhất ấy, phóng mắt khắp thiên hạ, nhân vật có thể so vai với y chắc cũng không quá năm vị.

- Là năm vị nào? - Nhạc Chi Dương cảm thấy tò mò cực điểm.

Tịch Ứng Chân chậm chậm đáp:

- Nếu sau này người vào giang hồ thì tự nhiên sẽ biết thôi.

- Lương Tư Cầm còn ở triều đình không vậy? - Nhạc Chi Dương không nhịn nổi thắc mắc:

- Sao ta chưa từng nghe nhắc đến danh của ông?

Tịch Ứng Chân lặng im một thoáng mới trả lời:

- Bởi chính kiến không hợp nhau, y đoạn tuyệt với Chu Nguyên Chương rồi bỏ đi Tây Vực ẩn thân lánh đời, hiện nay ba từ "Lương Tư Cầm" chính là từ cấm kỵ ở triều đình, ai mà nhắc đến sẽ phạm vào tội chết.

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên tột độ:

- Sao lại như thế chứ?

Tịch Ứng Chân ồ lên một tiếng bảo:

- Là nhi, Nhạc Thiều Phượng không kể cho người nghe chuyện này à? Theo ta biết, lệnh tôn mất đi chức quan cũng là vì liên lụy đến cái án của Lương Tư Cầm

Nhạc Chi Dương giật thót mình, lập tức hỏi ngay:

- Tịch đạo trưởng, nghĩa phụ ta và Lương Tư Cầm thân nhau lắm ư?

- Nói thân cũng không hẳn, Lương Tư Cầm tinh thông âm luật, năm ấy trong lúc bàn thảo Nhã Nhạc cho Đại Minh, Nhạc tiên sinh và y có qua lại giao thiệp với nhau một thời gian. Về sau Lương Tư Cầm gặp chuyện, lệnh tôn cũng chịu liên can, nhưng thời may là ông đã từ quan nên bảo toàn được tính mạng, còn những người khác thì không có được vận hạnh ấy.

Tịch Ứng Chân nói đến đây, trầm thờ dài một hơi.

Nhạc Chi Dương nghe tim đập mạnh thỉnh thoảng, gãi hỏi:

- Tịch đạo trưởng, cha của tôi có kẻ thù nào hay không?

Tịch Ứng Chân bảo:

- Việc này thì không nghe, lệnh tôn dựa trên âm nhạc mà làm quan, chưa từng lâm trận giết địch, cũng không tham gia chính sự, theo lẽ thì chẳng có kẻ thù nào.

Nói đến đây, ông lấy làm lạ hỏi lại:

- Nhóc con, người hỏi việc này chi vậy?

Nhạc Chi Dương cố nén nhịn nổi đau, mang cái chết của Nhạc Thiều Phượng kể lại một lượt. Tịch Ứng Chân nghe xong, trầm ngâm bảo:

- Xuống tay tàn độc như thế hẳn là do huyết hải thâm thù, ta với lệnh tôn qua lại không được thân thích, rất nhiều chuyện cũng không rõ cho lắm.

- Liệu có phải là... - Nhạc Chi Dương hít sâu một hơi mới tiếp lời: - Là Chu Nguyên Chương?

- Không đâu! - Tịch Ứng Chân trầm tư bảo: - Nếu là Chu Nguyên Chương thì đã sớm giết lệnh tôn từ lâu rồi, hà tất phải chờ đến lúc này?

Trái tim Nhạc Chi Dương bấy giờ mới thờ phào nhẹ nhõm, nếu Chu Nguyên Chương không phải là hung thủ, gã và Chu Vi cũng không phải gặp nhau trong thù hận nữa, nhưng nếu không phải Chu Nguyên Chương, vậy thì là ai?

Muôn mối tơ vò, gã đành dẹp sang một bên, hỏi tiếp:

- Tịch đạo trưởng, ông là bạn thân của đương kim hoàng thượng, vì sao lại bị nhốt ở chốn này?

- Nói ra thì dài lắm! - Tịch Ứng Chân khê thờ dài. - Năm ấy thiên hạ được bình định, ta không muốn làm quan bèn đi vân du tứ phương. Nhưng Chu Nguyên Chương nhớ lại giao tình thuở trước liền tìm cách triệu hồi ta về kinh đô, một mặt giao nhi nữ của mình cho ta truyền thụ võ công, mặt khác ban cho ta nhiều danh hiệu, để ta ở lại kinh thành quản lý Đạo giáo trên khắp thiên hạ.

- Vốn là người trong Huyền Môn, bắt quản cả trời đất, ta tham dự cuộc phân tranh trong thiên hạ cùng lắm chỉ là nhất thời ngẫu nhiên, vinh hoa phú quý không phải thứ ta thích, tiêu điều tự tại mới là sở cầu của ta. Còn cái bọn hoàng tử hoàng tôn ấy được mấy bà vú nuôi lớn trong chốn thâm cung, nếu không phải loại hèn nhát tầm thường thì cũng là loại bạo ngược bất nhân, dạy dỗ chúng xem ra còn khó hơn lên trời, tính đi tính lại, chỉ có ba người là học được chân truyền của ta, trong đó có một cô bé mà ta hết sức tâm đắc. Chao, cô bé tốt tính như vậy mà lại sinh ra trong nhà đế vương thật là uống phí.

Nhạc Chi Dương nghe kể đến đây, trong lòng ngửa ngửa, bèn hỏi:

- Cô bé ấy tên là gì?

- Tên nó độc mỗi chữ Vi. - Tịch Ứng Chân hồ hững đáp: - Hiệu là Bảo Huy công chúa.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy một bầu máu nóng dâng đến đỉnh đầu, trống ngực thành thịch đập vang. Gã cuối cùng cũng nhớ ra, trong phường hát Trương Thiên Ý đã từng bảo, Chu Vi chính là đệ tử của Tịch Ứng Chân, hèn chi cái tên ấy lại nghe quen tai đến như vậy. Thật không ngờ được, tại cái xứ khi ho cò gáy này lại gặp được sư phụ của tiểu công chúa.

Tịch Ứng Chân dòm qua chần song thấy thần sắc của gã là lạ liền hỏi:

- Sao vậy? Người từng nghe tên nó rồi à?

Nhạc Chi Dương không muốn liên lụy đến Chu Vi bèn lắc đầu giục:

- Xin đạo trưởng kể tiếp đi ạ.

- Ta không thích ở lại kinh thành bèn mượn cớ đi giám sát các đạo quán trong thiên hạ để tiện bề ra ngoài chu du. Chừng đầu hai năm trước, Vi nhi gởi thư cho ta, bảo đã lâu rồi không gặp, trong lòng nhung nhớ không thôi. Ta liếc qua phong thư, cũng có phần nhớ nhớ cô bé đồ đệ này, vì vậy mới chuyển hướng về kinh. Mấy năm qua Chu Nguyên Chương giết chóc quá nhiều, công thần bạn cũ tan tác quá nửa, tuy ông ấy không nói ra ngoài miệng nhưng trong lòng thì hết sức cô đơn, gặp được người bạn xưa đã lánh đời như ta liền níu giữ ở miết trong cung cùng ông ấy chơi cờ uống rượu. Một ngày nọ, chơi xong hai ván cờ, ông ấy chợt đề cập đến hoàng thái tôn Chu Doãn Vãn, trong lòng vô cùng phiền muộn. Thái tôn tuy thừa đức hạnh nhưng lại không đủ hùng tài, tuy ông ta đã có trăm kẻ đề phòng nhưng vẫn lo sợ có sơ suất. Chưong ngại ở triều đình trước mắt đã bị quét sạch, đám quân thần hung hãn khó chề ngự đều bị tru diệt, tuy nhiên bên ngoài triều đình thì vẫn ẩn chứa mầm họa, đặc biệt là dư nghiệt của Đông Đào. Nhiều năm qua như vậy, đám tro tàn lại âm ỉ bùng cháy, đạo gần đây bọn chúng đã đôi phen xông vào cung cấm, mặc dù chưa thể thành công nhưng cũng cần đề cao cảnh giác. Ông ấy hỏi ta có biết vị trí của Đông Đào ở đâu không, định đóng tàu chinh phạt, đánh thẳng vào sào huyệt.

- Tuy ta biết Đông Đào ở đâu nhưng Thái Hạo Cốc và Đông Đào như cây liền cành như chim liền cánh, sao ta có thể tiết lộ vị trí, đẩy họ vào đường cùng cho được? Cho nên ta đành nói qua quýt, rằng Đông Đào cách xa Trung Thổ, giữa vùng mênh mông khói sóng, trừ đệ tử Đông Đào ra, không ai biết đảo ở vị trí nào. Năm ấy Đại Nguyên cũng từng phái binh đi chinh phạt nhưng cũng như mò kim đáy bể, xiết bao lượt công cốc trở về. Chu Nguyên Chương tiêu tan hy vọng, đành nói nếu lần sau còn có đệ tử Đông Đào xông vào hoàng cung sẽ để cho "Âm Ma" Lãnh Huyền bắt sống, bắt kẻ phải dùng thủ đoạn gì cũng phải ép hỏi cho ra nơi tọa lạc của Đông Đào.

- Vậy toi rồi còn gì? - Nhạc Chi Dương nói: - Mấy tên ở Đông Đào này hết sức cuồng vọng, nhất định sẽ còn lên trở lại hoàng cung.

- Ta cũng suy đoán như vậy. - Tịch Ứng Chân thờ dài: - Ta với Đông Đào có dính dấp rất nhiều, năm ấy hai bên xem nhau như kẻ thù cũng vì tình thế chẳngặng đứng, nay tuổi tác ta đã cao, cũng chẳng còn gì mà lo lắng, chỉ bằng xả thân dần bước, cho dù chết hay sống thì cũng nên giải quyết nốt mối ân oán này. Nghĩ bụng như thế, ta mượn cớ vân du rời kinh thành, cưỡi thuyền vượt biển, mấy độ lênh đênh mới đến được Đông Đào. Văn Hư trông thấy ta cũng hết sức ngạc nhiên, nhưng y thân là tông chủ một phái nên cũng không gây khó dễ gì cho ta mà ngược lại còn khách khí dò hỏi ý đồ đến đây của ta.

- Ta đem chuyện vì sao đến đây nói cho y biết, lại bảo: "Giờ đây thiên hạ thái bình, bá tánh lạc nghiệp. Ta với ông đều đã kinh qua chiến loạn, biết bao nhiêu thảm cảnh không dám ngoảnh đầu nhìn lại, nếu dấy binh biến lần nữa liệu sẽ có bao nhiêu người dân vô tội phải tan nhà nát cửa? Dám mong Văn Hư vương lấy bá tánh làm trọng, cứ một cõi xưng hùng ngoài hải ngoại, vứt bỏ đi thù xưa hận cũ". Văn Hư nghe xong chẳng mấy may biểu lộ cảm xúc, chỉ bảo: "Thái Hạo Cốc và Đông Đào ta có dây mơ rễ má sâu xa, tổ sư Liễu Tình đạo trưởng của ông và tổ sư Công Dương Vũ của bản môn vốn giao tình không nhẹ, năm xưa đạo trưởng ở doanh trại kẻ địch cũng nhiều lần giờ cao đánh khề, chữa cho Đông Đào ta một đường sống. Nhớ đến chuyện cũ ta dây kính ông ba phần. Nhưng mà, theo lời đạo trưởng nói, thật sự phải cân nhắc đôi điều. Từ khi nhà Tống mất ở Nhai Sơn thì Đông Đào ta luôn nung nấu quyết tâm chống lại giấc Nguyên, trong suốt trăm năm ấy chưa biết đã chết mất bao nhiêu anh hùng hảo hán. Về sau Đại Nguyên loạn chính cũng là lúc đệ tử Đông Đào đông loạt nổi dậy, muôn vạn người cùng chít khăn hồng. Trận chiến ở Cao Bưu, thừa tướng Đại Nguyên là Thoát Thoát dùng trăm vạn đại quân vây thành, một thành trì bé tẹo đã mấy phen suýt tan vỡ, là nhờ ai đã liều mạng khổ chiến, đại phá quân Nguyên khiến cho chúng chẳng thể tiến xuống phương Nam chứ? Bằng không, Thoát Thoát mà phá được Cao Bưu rồi, thừa thế cuồng phăng Giang Nam, Chu Nguyên Chương cho dù có tài năng trù trừ đi nữa cũng phải thành ma dưới đao của bọn Nguyên. Kết quả thì sao chứ, đệ tử Đông Đào chúng ta máu chảy đầu rơi nơi tiền tuyến, còn hán thi ở hậu phương trắng trợn khước trương thực lực. Đáng hận nhất chính là cái tên Lương Tư Cầm, tổ tiên của hán vốn là đại tướng triều Nguyên đã nhần tâm vứt bỏ đi áo mũ Đại Hán chúng ta. Đạo trưởng tương trợ Chu Nguyên Chương còn có thể cho là vì thiên hạ bá tánh, còn hán giúp Chu Nguyên Chương chỉ là vì không muốn để cho Đông Đào bọn ta đạt được ý nguyện, cho nên trăm phương ngàn kế phá hoại đại sự của bọn ta. Mỗi hận này cao đến trời xanh, Văn Hư nếu không trả thù rửa hận thì quả là uổng thân nam tử bảy thước".

- Ta nghe xong lời này, đành nói: "Đánh đuổi rợ Nguyên, Đông Đào đúng là lập công lớn. Đòi có câu: "Tận nhân sự, an thiên mệnh"(*), chống lại giấc Nguyên rõ là quý đạo đã làm hết sức, không phụ lòng của thiên hạ bá tánh, thế nhưng đề thống nhất thiên hạ thì không thể thiếu đi ít nhiều sự may mắn. Năm ấy đại chiến mấy bận, nếu Đông Đào có cơ hội thủ thắng thì biết đâu chừng Chu Nguyên Chương cũng sẽ có họa diệt vong, mọi người ai cũng có hết sức, thắng bại cũng rõ ràng rành mạch. Con người sinh ra ở đời phải biết chấp nhận thất bại, cứ nồm miệng oang oang không dứt như lũ đàn bà thì đâu có giống hành vi của một người đàn ông tốt."

(*ND chú: có nghĩa là khi đã làm hết sức mình rồi, thì chuyện còn lại nên để cho số trời an bài.*)

Nhạc Chi Dương bật cười:

- Đạo trưởng nói vậy chỉ e đắc tội người khác rồi.

Tịch Ứng Chân cười khà khà, kể tiếp:

- Vân Hư nghe xong nổi giận đùng đùng. Nhưng y tự cao tự đại, không tiện phác tác ra ở đó, hậm hực một lúc mới bảo: "Hóa ra đạo trưởng là thuyết khách của Chu Nguyên Chương". Ta thấy y ngu xuẩn có chấp, trong lòng phát bực bèn nói: "Ta đi thuyết phục ông làm gì? Ông mà đi đầu hàng Chu Nguyên Chương, dựa vào thủ đoạn của ông ta, chắc gì chữa cho ông cửa sống. Ta chỉ vì nhớ lại mối quan hệ của đời trước, không nỡ chứng kiến Đông Đào bị tận diệt nên mới mạo hiểm đến đây nhắc nhở ông một câu, đừng bao giờ trở về gây nhiễu loạn cho Trung Thổ nữa, nhờ đâu chọc giận Chu Nguyên Chương, để ông ta đóng thuyền chinh phạt, vậy thì nguy to". Vân Hư nghe xong liền đáp: "Chu Nguyên Chương giết hại công thần, không chữa lại dư lực, đạo trưởng cứ năm lần bảy lượt bán mạng cho hần thì có gì hay đâu? Năm đó Lương Tư Cầm lập cho hần ta biết bao công lao, kết quả vì không hợp ý là lập tức trở mặt thành thù. Một người chủ bạo ngược như vậy đạo trưởng không cảm thấy đáng sợ hay sao?". Ta không thể khuyên nhủ được Vân Hư, ngược lại còn để y kích động ta, trong lòng thấy buồn cười liền nói: "Đánh giá một vị hoàng đế, hãy xem cách ông ta đối xử với bá tánh như thế nào. Có thể khiến cho thiên hạ thái bình, bá tánh lạc nghiệp, đó chính là một vị hoàng đế tốt, còn những chuyện khác bản đạo chẳng quan tâm". Vân Hư nói: "Xem ra, đạo trưởng không tác động được ta, ta cũng không thuyết phục được đạo trưởng, thôi thì như vậy, chúng ta cùng phát xuất từ một nguồn, đều dựa vào kiếm pháp mà rạng danh, ta và ngươi so kiếm pháp, nếu ngươi thắng thì ta sẽ tự quân thúc đệ tử, không gây khó dễ cho Chu Nguyên Chương nữa; còn nếu ngươi thua thì hãy lên trở về bên cạnh Chu Nguyên Chương, đoạt lấy cái đầu chó của tên ăn mày ấy cho ta!".

- Ta trong dạ giật bắn, vội nói: "So kiếm thì so kiếm, nhưng việc hành thích bản đạo nhất quyết không đồng ý". Vân Hư mỉm cười: "Việc này đạo trưởng không tự quyết định được, nếu không đồng ý, sợ là đạo trưởng không thể rời khỏi hòn đảo này đâu". Ta hỏi: "Ta thắng rồi thì có thể đi chứ?". Vân Hư đáp: "Tất nhiên!" Ta liền nói: "Đạo kiếm không có mắt, Đông Đào là địa bàn của ông, ông có giết ta cũng chẳng hề gì, còn ta mà lỡ làm bị thương ông, đệ tử của quý đảo chắc gì sẽ chấp nhận, lúc ấy ta vẫn không thể rời khỏi Đông Đào. Hay là đổi sang cách này, có thể phân thắng bại mà không làm tổn thương hòa khí". Vân Hư hỏi là biện pháp nào, ta đáp: "Lúc bản đạo cưỡi thuyền đến đây có trông thấy một hang đá, nơi ấy chim yến ra vào thành từng bầy, hay là chúng ta dùng kiếm đâm yến, hề chim rơi xuống đất mà không bị thương thì đạt yêu cầu, nếu như làm bị thương bao nhiêu con thì cứ căn cứ vào số con trên mặt đất mà trừ đi bấy nhiêu, trong vòng một nén nhang, ai làm rơi nhiều yến hơn là người thắng cuộc."

Nhạc Chi Dương giật mình:

- Dùng kiếm đâm yến, sao có thể không làm yến bị thương mà rơi xuống đất được chứ?

- Kể ra thì ảo diệu khó tin lắm, kiếm pháp khi luyện đến một cấp độ nhất định thì chuyện đó không có gì là khó nữa. Chỉ cần xuất kiếm êm, nhanh, đúng lúc, vận kinh chuẩn xác, mũi kiếm chưa đâm đến nhưng kinh lực đã xuyên vào cơ thể của chim yến trước, khiến cho khí huyết nó ngừng lại, mất đi khả năng bay liệng.

Nhạc Chi Dương hít ngược vào một hơi lạnh, buột miệng hô:

- Việc đó khó vô cùng!

- Nếu không khó thì đâu có thể hiện được bản lĩnh. Ta cứ nghĩ Vân Hư chưa chắc ưng thuận, ngờ đâu y không hề ngập ngừng, gật đầu đồng ý ngay, lại hỏi ta, nếu như ta thua thì có chịu đi hành thích Chu Nguyên Chương hay không? Ta không trả lời rõ ràng, chỉ bảo nếu ta thua thì tùy y xử trí. Y mỉm cười không nói gì thêm. Thế rồi chúng ta đi đến phía trước hang yến, đầu tiên giăng lưới cá ra phủ trước cửa hang tránh làm cho yến bay lạt tổ, tiếp đó nổi trống lên, đàn yến trong hang giật mình, thi nhau tung cánh bay tán loạn, nhưng vì lưới cá ngăn cản, chúng chỉ biết hoảng hốt chao liệng ngay tại cửa hang. Hai chúng ta ở ngay phía trước lưới, mỗi người đều cầm trường kiếm đâm yến. "Phi Ảnh Thần Kiếm" với sở trường tốc độ, một khi tung chiêu, hệt như ngư long giỡn sóng, rọi bóng chim hồng, màng lưới kiếm kết thành từ lưới guom ấy còn chẳng chặt hơn cả tấm lưới cá ngoài kia, ánh kiếm lia đến đâu, hầu như nơi đó khó có con yến nào thoát được. Chốc lát sau, y đã bóc xoác đâm rụng hơn mười con yến biển, tiếc thay trong số đám chim rơi dưới mặt đất thì số chết đã chiếm một phần ba còn bị thương đã hơn quá nửa, chỉ có một vài con là còn miễn cưỡng chấp nhận, nhưng nếu trừ đi số chim chết và bị thương thì y đến một con cũng không có dư, thậm chí còn bị âm không ít.

Lão đạo sĩ nói đến đây thì bật cười khùng khục. Nhạc Chi Dương cũng vỗ tay cười theo:

- Vân Hư tự cao quá trớn, lần này đã trúng kế rồi, đạo trưởng trước đây đã từng luyện qua chiêu đâm chim yến hay sao?

- Chưa luyện bao giờ, nhưng ta đề nghị đâm chim yến thì trong bụng cũng có sẵn tính toán. Kể từ khi đại hiệp Vân Thủ sáng chế ra "Phi Ảnh Thần Kiếm" đến nay, đường kiếm pháp này thường áp dụng trong chiến tranh, trên chiến trường có người thì không có ta, chuyên dùng để giết địch chớp nhoáng, thường thường đối thủ còn chưa nhìn rõ thì đã bị y một kiếm đâm chết, mà dù có nhìn rõ cũng chẳng thể nào đỡ nổi một cú nhanh như điện xẹt ấy. Cho nên, đường kiếm pháp này chính là kiếm pháp đoạt mạng, sở hữu một khí thế không thể cản phá. Chim yến vốn nhỏ bé yếu mềm, dùng "Phi Ảnh Thần Kiếm" đâm mạnh như vậy, nếu không cẩn thận thì sẽ đâm xuyên qua mình chim. Còn Thái Hạo Cốc của ta bốn đời đều là đạo sĩ, Huyền Môn ý chính là ở hai từ "Xung Hư". Thánh nhân dạy: "Đại Doanh Nhược Xung, Kỳ Dụng Bất Cùng."(*) Chỉ có giữ lại đường lui ở khắp nơi thì sự sống mới không ngừng sinh sôi nảy nở. Cho nên "Dịch Tinh Kiếm" một khi luyện đến cảnh giới nhất định có thể chuyển Hư thành Xung, mỗi một lần đâm kiếm luôn giữ lại một ít kinh lực, một là để tránh làm người khác bị thương nặng, mang ý nghĩa tha thứ của đạo môn, hai là những chiêu thức nhìn tưởng trống rỗng nhưng hậu chiêu thì lại nhiều vô cùng, bất kể đối thủ biến hóa thế nào, ta đều có cách để ứng biến.

(ND Chú: trích đạo đức kinh C45 của lão tử, ý nghĩa là thứ đầy đủ nhất là những thứ nhìn thì như rỗng không nhưng tác dụng nó mang lại thì lại nhiều vô kể)

- Ta hiểu rồi. - Nhạc Chi Dương vỗ tay cười: - Kiếm của Vân Hư là loại kiếm giết chóc, còn của đạo trưởng là kiếm nhân từ, nếu muốn chim yến không chết không bị thương thì loại kiếm nhân từ đương nhiên dễ dàng làm được.

- Thí dụ đúng rồi đó! - Tịch Ưng Chân vỗ tay cười lớn, có cảm giác như gặp được tri kỷ: - Kiếm pháp của ta tuy không dừng mạnh như Phi Ảnh Thần Kiếm thế nhưng kinh lực có thể thu phát tùy tâm, mũi kiếm vừa chạm vào thân chim liền thuận theo thể bay của chim mà thu hồi lại phần lớn kinh lực, phần dư lực sót lại có thể đâm rơi chim yến mà không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho nó. Hiển nhiên không thể nói là "Dịch Tinh Kiếm" trội hơn "Phi Ảnh Thần Kiếm" được, chỉ là phong cách của cả hai không giống nhau, khi lâm trận giết địch, "Phi Ảnh Thần Kiếm" tất nhiên lợi hại nhưng nếu để đâm

roi chim yến thì "Dịch Tinh Kiếm" hiệu quả hơn nhiều.

Nhạc Chi Dương ngẫm ngẫm khâm phục, nhũ bụng lão đạo sĩ này cừ khôi thật, chỉ trong chốc lát ngăn ngừa mà cũng nghĩ ra được một cách có lợi cho mình như vậy. Nghĩ đến đây, gã lại thấy khó hiểu:

- Nói như vậy, đạo trưởng đáng lý phải thắng mới đúng, sao vẫn còn bị giam ở trên đảo?

- Ta chỉ lo nghĩ đến kiếm pháp mà quên đi mất lòng người. - Tịch Ứng Chân thở dài một hơi: - Lúc bắt đầu, Vân Hư cho rằng việc đâm yến quá sức đơn giản, lại y vào khinh công và kiếm thuật, nhất định có thể giành chiến thắng ngay, đến khi y hiểu ra điểm khó khăn bên trong thì đã rơi xuống thế hạ phong quá sâu rồi. Mất thấy nén nhang sắp tàn, bại cục đã định, y bèn phát tay bắn ra vô số "Dạ Vũ Thần Châm", thế là toàn bộ đám yến còn sống ở đằng trước ta đều bị ghim chết sạch trên mặt đất.

Nhạc Chi Dương hét lên:

- Như vậy không phải phạm quy hay sao?

- Đúng, ta cũng tổ y phạm quy, Vân Hư lại bảo rằng: "Chúng ta chỉ nói không đâm chết yến của mình chứ đâu có nói không được đâm chết yến của đối thủ đâu. Đạo trưởng nếu có khả năng thì cứ đến đâm chết đám yến của ta cũng được mà." Lý lẽ này hết sức vô lại nhưng cũng khó mà phản bác, nén nhang nhanh chóng cháy tàn, ta đành phải buông kiếm nhận thua.

- Rõ ràng là xằng bậy. - Nhạc Chi Dương tỏ ra phẫn nộ: - Đạo trưởng sao có thể nhận thua!

- Chuyện này không mình không bạch, có thể nói là làm bậy, cũng có thể cho là lợi dụng kẽ hở trong quy tắc. Nếu là đâm vô lại chọc búa thì hẳn có thể tranh cãi một trận ra trò, nhưng lão đạo ta một đời rộng lượng, sao có thể làm cái trò xấu xa như vậy? Vân Hư thấy ta buông kiếm nhận thua, lại ép ta đi hành thích Chu Nguyên Chương. Ta nói "Ta cam nhận thất bại, muốn chém muốn giết ta đều nhận hết, nhưng việc hành thích thì vạn lần không thể. Bần đạo xuất thân ở Huyền Môn, cũng biết đến hai từ "nhân nghĩa", ta và Chu Nguyên Chương có giao tình kết bái, sao có thể vì sự bức ép của ông mà đi sát hại huynh đệ của mình, huống chi dù ta có đồng ý trước mặt nhưng về đến Trung Thổ ta lập tức nuốt lời thì sao?". Vân Hư bảo: "Nói cũng phải, đề phòng trường hợp này ta sẽ có hậu chiêu". Nói xong, y giờ ngón trở phải điểm năm lần xuống người ta, cảm giác tê-buồn-đau-ngứa, mỗi loại đều khác nhau, ta không kèm được liền hỏi: "Ông làm gì đây?". Y nói: "Ngươi nghe qua 'Nghịch Dương Chi' chưa?".

- Ta vừa nghe cái tên đó thì hết hồn, ngón chỉ kinh này chính là môn kỳ công mà năm xưa "Tây Côn Luân" Lương Tiêu trong lúc phá giải kỳ độc "Ngũ Hành Tán" đã ngộ ra. Thông thường khí huyết trong cơ thể vận hành đều hợp theo đạo ngũ hành, chỉ kinh của "Nghịch Dương Chi" lại đảo ngược với ngũ hành, khắc chế toàn bộ khí huyết trong cơ thể. Chỉ kinh ẩn nấp lâu ngày trong cơ thể, thường ngày người trúng chỉ không có vẻ gì khác với người bình thường, nhưng cứ mỗi bảy hôm lại phác tác một lần, mỗi lần phác tác thì sống không bằng chết".

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 8-3: Tinh Ân Chân Nhân (3)

Nhạc Chi Dương kinh hãi:

- Nói như vậy, cứ qua bảy ngày, đạo trưởng lại bị phác tác một lần hay sao?

- Ủm! - Tịch Ứng Chân thở dài: - Loại chỉ kinh này chỉ có mình đạo vương hiểu rõ, đây vốn là cách thức chuyên dùng để trừng trị những tên phản đồ của Đông Đào, Vân Hư sử dụng lên người ta, ý đồ hết sức rõ ràng: nếu ta không chịu nổi đau đớn khi chỉ kinh phác tác sẽ phải khuất phục trước y rồi thay y đi hành thích Chu Nguyên Chương.

- Vậy đạo trưởng đã khuất phục rồi ư? - Nhạc Chi Dương vừa hỏi vừa nghĩ thầm, nếu như khuất phục thì Chu Nguyên Chương đã chết hẳn rồi từ lâu, Tịch Ứng Chân cũng đã không bị nhốt ở cái nơi quái quỷ này nữa.

Chỉ nghe Tịch Ứng Chân đáp:

- Ta lên đảo ngót hai năm, mùi vị của Nghịch Dương Chi đã hơn trăm lần nếm trải, mỗi lần như vậy Vân Hư đều đến bức ép ta tuân theo lệnh y nhưng ta đều phớt lờ. Nếu y muốn giết ta cũng dễ thôi, chỉ cần khoanh tay đứng nhìn, đợi cho khí huyết của ta chảy ngược thì sau cùng cũng chết tốt. Nhưng y tính khí ngang ngạnh, ta càng không khuất phục y lại càng không để ta chết dễ dàng, đến thời điểm nghìn cân treo sợi tóc cuối cùng y luôn ra tay cứu chữa, còn nói: "Đề ta xem ngươi chịu đựng đến bao giờ, một năm không được thì hai năm, hai năm không được thì ba năm, cỡ nào ta cũng sẽ bắt ngươi ngoan ngoãn khuất phục, thay ta đi giết tên cầu hoàng đế đó". Ta cũng trả đũa lại: "Hai ba năm bỏ bèn gì, sao không đợi qua hai ba chục năm ấy, khi đó Chu Nguyên Chương đã cười rồ lên trời, không cần ta giết ông ấy thì ông cũng trả được mối thù". Miệng tuy nói thế nhưng nỗi đau đớn cứ mỗi bảy ngày kéo đến ấy quả thật không dễ chịu chút nào.

Tịch Ứng Chân nói hết sức nhẹ nhàng nhưng Nhạc Chi Dương lại cảm giác sống lưng lạnh toát. Thử tưởng tượng, nỗi đau đớn bảy ngày đến một lần này nếu đổi lại là chính gã, cho dù không khuất phục thì cũng phải phát điên phát cuồng. So ra, trận đòn bằng trọng kìa đơn giản là chà thắm vào đầu cả.

Nghĩ đến đây, gã chợt nảy sinh một niềm kính trọng dành cho Tịch Ứng Chân, bất kể Chu Nguyên Chương là tốt hay xấu thì nghĩa khí của lão đạo sĩ đều hết sức tuyệt vời.

Đang suy nghĩ, gã chợt nghe Tịch Ứng Chân bảo:

- Nhóc con, đệ tử Đông Đảo đi tuần đêm từ canh hai đến canh ba một lần, canh năm đến bình minh một lần, giờ đã qua canh năm, ngươi muốn về cũng khó đấy.

Nhạc Chi Dương nghĩ thầm chửi trách ông ta lại kêu mình "Canh ba đến gặp", bèn vội vã chấp tay tạm biệt, lại hỏi:

- Tịch đạo trưởng, tối mai ta có thể đến nữa không?

Tịch Ứng Chân cười bảo: "Chân cẳng trên người của ngươi, ngươi muốn đến thì ai mà cản được?"

Nhạc Chi Dương mừng rỡ, bấu lấy dây leo trèo lên phía trên, mắt thấy nguyệt hằng sắp khuất dạng nẻo tây, gã vội vã trở về Yên Nguyệt Phong, ngủ qua loa chốc lát rồi lại trở dậy đi làm việc.

Hôm sau vào giờ nghỉ trưa, Nhạc Chi Dương lấy mặt sắt của cây bừa bẻ ra một đoạn, dùng lửa nung cho đỏ mềm rồi rèn thành một sợi len thép dài mảnh. Ngủ đến canh ba, gã chạy đến hang Tinh Ân, lại phía trước cánh cửa đá, rút sợi len thép ra hí hoáy làm gì đó trên lỗ khóa. Tịch Ứng Chân nghe tiếng lách cách, bèn hỏi:

- Ngươi làm gì đó?

Nhạc Chi Dương im re không đáp, loay hoay một hồi, "Tách tách" - ổ khóa theo tiếng bật mở, Tịch Ứng Chân ồ lên bảo:

- Thằng nhóc giỏi, ngươi biết mở khóa à?

Nhạc Chi Dương sống lần trong đám ô hợp ven sông Tần Hoài, mấy trò mảnh khảnh hạ lưu đệ tiện chẳng trò nào là không rành, bản lĩnh nhập nha này gã từ một lão thợ khóa già mà học được, sau khi học xong thì đây là lần đầu tiên dùng đến. Vừa nghĩ đến cảnh Tịch Ứng Chân có thể thoát khỏi nơi đây, gã cảm thấy vui mừng khôn xiết, nhưng nhìn mãi mà bên trong cửa đá vẫn tối u u, gã bất giác kêu lên:

- Tịch Đạo Trưởng?

Lão đạo sĩ thờ dài, thấp sáng một bát đèn dầu. Nhạc Chi Dương neho mắt nhìn vào, trong buồng giam là một ông lão râu tóc hoa râm đang ngồi, áo đạo màu xám, dáng hình gầy gò, đôi mắt sáng ngời mình mẫn ẩn bên dưới hàng chân mày mảnh dài khe khẽ rũ xuống.

Nhạc Chi Dương cười:

- Tịch đạo trưởng, sao còn chưa ra?

Tịch Ứng Chân vươn người đứng dậy, mỉm cười không đáp. Nhạc Chi Dương lấy làm lạ:

- Bộ ông không muốn rời Đông Đảo sao?

Tịch Ứng Chân khe khẽ lắc đầu:

- Nhóc con, ta trúng Nghịch Dương Chi, rời Đông Đảo cùng lắm chỉ sống được bảy ngày, ở lại đây tốt xấu gì cũng còn một tia hy vọng.

Nhạc Chi Dương nói:

- Đi Trung Thổ chuyến này chỉ mất không quá hai ba ngày đường, lên đến bờ rồi ông có thể đi tìm đại phu chữa trị.

- Đại phu? - Tịch Ứng Chân bật cười chua chát: - Có đại phu nào trên đời giải được Nghịch Dương Chi đâu!

- Ngón chỉ lực này thật sự vô phương cứu chữa sao? - Nhạc Chi Dương thầm cảm thấy tuyệt vọng.

- Không hẳn là không có cách. - Tịch Ứng Chân xòe lên hai ngón tay: - Trên đời này trừ Văn Hư ra, vẫn còn một người có thể phá giải được.

- Ai vậy? - Nhạc Chi Dương vội hỏi.

- Nói cũng vô ích thôi! - Tịch Ứng Chân sắc mặt buồn rười: - Người nọ ở tận núi Côn Luân ngoài Tây Vực, cách trở vạn dặm, nước xa không cứu được lửa gần.

- Tây Vực... - Trong đầu Nhạc Chi Dương lóe lên một ý nghĩ, gã buộc miệng: - Ông nói Lương Tư Cầm à?

Tịch Ứng Chân trầm ngâm không nói, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy nhiệt huyết dâng trào, nhin không được bật thốt lên:

- Đạo trưởng cứ an tâm, nếu tôi có thể rời khỏi Đông Đảo, nhất định sẽ đến núi Côn Luân tìm vị Lương tiên bối ấy, mời ông ấy đến đây cứu ông.

- Tiểu huynh đệ thật là tốt bụng! - Tịch Ứng Chân mỉm cười lắc đầu: - Nhưng với bản lĩnh của cậu, sợ là chẳng thể rời khỏi hòn đảo này được đâu.

Nhạc Chi Dương nghe xong cảm thấy chán nản vô cùng, lại thấy bên trong buồng giam để lén lút không ít vật dụng thường ngày, thậm chí còn có vài ba pho sách mực. Tịch Ứng Chân nhìn ra suy nghĩ của gã, bèn cười:

- Văn Hư tuy nhốt ta ở đây nhưng thức ăn thường ngày cũng chưa cắt xén đi bữa nào, chỉ hiếm thiếu mỗi bộ cờ vây. Ta đây, một hôm mà không sờ đến quân cờ là cảm thấy ngứa chân ngứa tay lắm, hai năm rồi chưa được chơi cờ, quả là bức bối muốn phát bệnh.

Nhạc Chi Dương cười:

- Sao đạo trưởng không nói sớm? Mai ta làm một bộ mang đến cho ông.

Tịch Ứng Chân xua tay bảo:

- Một mình ta vừa tung vừa hứng thì có ý nghĩa gì chứ!

Ngẫm nghĩ một lát, ông liền gọi:

- Nhóc con, ngươi qua đây.

Nhạc Chi Dương ậm ừ bước đến, Tịch Ứng Chân chợt phát tay, một luồng gió mạnh liền phát thẳng vào mặt gã.

Thiếu niên vừa cảm thấy hô hấp khó khăn, bàn tay của lão đạo sĩ đã chạm đến chóp mũi của gã.

Nhạc Chi Dương chẳng biết phải làm sao, trống ngực đập mạnh thành thịch. Tịch Ứng Chân bất ngờ thu tay về, trầm ngâm bảo:

- Quái lạ, lúc ta thấy ngươi đến đây, thân thủ có vẻ cũng khá lắm, rõ ràng là biết võ công, sao giờ ta chỉ tiện tay tung chiêu mà ngươi không đỡ được?

Nhạc Chi Dương ấp úng đáp:

- Chẳng dám giấu đạo trưởng, lúc trước ta có học qua một ít nội công, còn mấy thứ công phu khác thì chả học được môn nào cả.

Tịch Ứng Chân đưa tay bắt lấy mạch môn của gã, chỉ cảm thấy bên trong tràn trề sung mãn, nội công đã ở mức tương đương cơ bản. Ông bất giác lắc đầu:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

- Đáng tiếc gì ạ? - Nhạc Chi Dương thắc mắc.

- Năm xưa, tổ sư Bách Ách có thu nhận một gã đệ tử từng học qua võ công, kẻ nọ sau khi thành tài thì phạm phải tội nghiệt tày trời, vì vậy tổ sư trước lúc lâm chung có để lại di huấn: phạm đệ tử Thái Hạo Cốc thu nạp, nhất định phải không biết võ công. Ta thấy ngươi căn cơ không tệ, ngươi cũng lanh lẹ, hiếm vì thân mang nội công, không thể làm đệ tử của ta được.

Nói đến đây, Tịch Ứng Chân không kiềm được xót xa, lại cất lên hai từ "Đáng tiếc".

Nhạc Chi Dương nghe xong những lời này, trong lòng có cảm giác hẫng hụt, gã ngẫm nghĩ rồi mỉm cười bảo:

- Làm thầy trò thì đương nhiên là tốt, nhưng nếu là bằng hữu cũng đâu có tệ.

Tịch Ứng Chân ngăn ngời, kẻ đó bật cười:

- Không sai, bản đạo trứ tướng(*) rồi, làm bằng hữu không câu nệ không ràng buộc, so với làm sư đồ sướng khoái hơn nhiều.

(ND chú: một từ trong kinh Phật, đại ý là cố chấp với những thứ bên ngoài mà xa rời bản chất)

Nói đến đây, ông lại suy nghĩ gì đó rồi hỏi dò:

- Nhạc Chi Dương, ngươi có muốn học võ công không?

Nhạc Chi Dương ngạc nhiên đáp:

- Ông không thể dạy tôi thì tôi học thế nào?

Tịch Ứng Chân nói:

- Võ công trong thiên hạ nhiều vô số kể, đâu chỉ có mỗi Thái Hạo Cốc chúng ta, tổ sư Bách Ách dặn là không được học võ công của bản phái, còn võ công môn phái khác chẳng lẽ ta không dạy cho ngươi được chắc?!"

Nhạc Chi Dương như mở cờ trong bụng, luôn miệng đáp "Phải". Tịch Ứng Chân võ học uyên bác, công phu của mỗi môn mỗi phái đều biết qua sơ lược, trước tiên dạy từ mã bộ trạm thung(*), sau khi căn cơ đã vững rồi lại chọn ra một số bài quyền thuật, dần dần từng bước truyền dạy cho Nhạc Chi Dương. Từ đó về sau, Nhạc Chi Dương cứ mỗi canh ba đều đến Tĩnh Ấn Cốc tập võ. Gã mang trong mình "Linh khúc chân khí", lại luyện qua "Linh vũ", hai thứ này đều là võ công thượng thừa từ cổ chí kim, lấy chúng làm nền tảng, cho dù học bất cứ môn võ công nào cũng giống như "Cao ốc kiến linh, thủy đáo cử thành"(**). Tịch Ứng Chân chỉ cần giảng giải qua mấy lần, gã liền có thể học được y chang.

(*ND chú: Mã bộ trạm thung là một trong tam đại khí công, là công pháp trở thành căn bản của "nội kinh nhất chỉ thiên" của Thiếu Lâm khí công, có tác dụng lưu thông "khí" toàn thân, cường hóa phần dưới cơ thể, nhất là chân. Phương pháp này làm khí huyết lưu thông toàn thân tốt hơn, cường hóa hạ bàn, được cho là có tác dụng duy trì sức khỏe và là phần căn bản của khí công)

(**ND chú: "Cao ốc kiến linh" nghĩa là nhà cao làm ngôi máng, ý nói chỗ cao dễ xuống chỗ thấp, còn "Thủy đáo cử thành" là câu thành ngữ Trung Quốc ý nói rằng thành công sẽ tự nhiên đến khi có đầy đủ các điều kiện cần thiết mà không cần phải nhất mực truy cầu)

Tịch Ứng Chân thấy gã tiến bộ thần tốc, miệng tuy không nói nhưng trong lòng lại sùng sốt vô cùng, chỉ cảm thấy trên đời này đâu có là thiên tài thì tốc độ tiến cũng không thể nhanh như vậy được. Trong lúc truyền thụ quyền thuật, có đôi chỗ Nhạc Chi Dương chưa thể thông thạo ngay nhưng đến khi xuất chiêu thì gã luôn luôn có thể tùy ý thay đổi, nhẹ nhàng bỏ khuyết đi chỗ còn thiếu sót, quyền cước trở nên tròn trịa tự nhiên, so với chiêu thức gốc còn có vẻ cao minh hơn một bậc.

Lão đạo sĩ tri thức hơn người, thâm biết Nhạc Chi Dương còn có một mối kỳ ngộ nào khác, nhưng tính ông vốn chẳng tò mò, cũng không tiện truy tận nguồn cơn. Nhạc Chi Dương không nói, ông cũng lười hỏi nhiều.

Chi lực của "Nghịch Dương Chi" cứ mỗi bảy ngày phát tác một lần, thời gian rơi vào khoảng trước sau giờ Tý. Vào đêm hôm ấy, Vân Hư nhất định sẽ đến nơi này, Tịch Ứng Chân sợ y và Nhạc Chi Dương chạm mặt, cho nên mỗi khi đến ngày phát tác thì không cho phép Nhạc Chi Dương tiến vào đây hàng nửa. Nhạc Chi Dương trong bụng cảm thấy khó chịu, thậm hận bản thân võ công thấp kém, không thể giúp đỡ người bạn già này thoát khỏi nguy khốn, nghĩ như vậy gã lại càng dốc lòng học võ nhiều hơn.

Khô luyện vài tháng, quyền cước của Nhạc Chi Dương dần dần thuần thực, "Linh khúc chân khí" dồn nén trong cơ thể cũng bị dẫn phát ra, lúc giờ tay nhấc chân hệt như cuốn theo gió mạnh. Tịch Ứng Chân càng cảm thấy kinh ngạc, nhìn quyền phong của gã mãnh liệt như vậy chỉ ít cũng mất ba bốn năm khô luyện, bản thân ông truyền cho gã đa phần là công phu ngoại gia, không hề tu luyện nội lực, nhưng quan sát Nhạc Chi Dương lúc này, trong thì ẩn chứa tinh hoa, ngoài thì sức mạnh bùng phát, rõ ràng đã mang dáng vóc của cao thủ nội gia.

Đêm ấy, Nhạc Chi Dương tiến vào đây cốc, mở cánh cửa đá ra, vừa cười vừa réo:

- Tịch đạo trưởng, ông xem đây là gì?

Tịch Ứng Chân đón lấy bao vải trong tay gã, mở ra xem thử, hóa ra là một bộ cờ vây, quân đen là những viên đá sẫm màu được tuyển lựa tỉ mỉ, quân trắng là những vỏ sò được mài nhẵn, viên nào viên nấy đều tròn đầy bóng loáng, đủ thấy đã hao phí rất nhiều tâm sức.

Tịch Ứng Chân lòng thầm cảm động, thật lâu không thốt nên lời. Nhạc Chi Dương bắt giác hỏi:

- Tịch đạo trưởng, bộ có gì không đúng à?

Lão đạo sĩ giật mình tỉnh ra, vuốt râu cười khà khà:

- Chẳng có gì không đúng cả.

Ông bị nhốt trên đảo, cứ tưởng cả đời này vô vọng, nào ngờ trời còn sai một người bạn nhỏ đến đây giúp cho tâm hồn già cỗi của ông tươi mới trở lại. Ông lập tức cười bảo:

- Bộ cờ này làm khéo vô cùng, nhóc con, người biết đánh cờ chứ?

- Đủ để tiếp lão gia mấy ván.

Nhạc Chi Dương mở túi, lấy than đen vẽ trên nền đất một bàn cờ, lại lôi ra một bầu rượu nóng hệt như dùng ảo thuật. Tịch Ứng Chân mừng rỡ ngoài dự kiến, cảm giác chẳng còn mong cầu gì hơn, vì thế hai người ngồi đối diện nhau, bắt đầu chơi cờ dưới ánh đèn dầu.

Tịch Ứng Chân với trình độ chơi cờ tuyệt diệu đủ để đứng đầu cả nước, nếu thật sự so về tài nghệ chơi cờ thì Nhạc Chi Dương chạm còn không đến một góc nhỏ của ông, thế nhưng Nhạc Chi Dương đầu óc linh hoạt, lúc nào cũng nảy ra những suy nghĩ quái đản, năm lần bảy lượt thế cờ tưởng đâu chết chắc bỗng đâu lại được cái tử hoàn sinh.

Tịch Ứng Chân liên tục thắc mắc:

- Nhóc con, năng khiếu chơi cờ của ngươi rất cao, nếu không vào được môn phái của ta quả thật đáng tiếc. Nền tảng "Dịch Tinh Kiếm" của bản phái được đúc kết từ dịch lý đời trước, về sau tổ sư Liễu Tinh lấy thêm cảm hứng từ Tây Côn Luân-Lương Tiêu, mang tinh tượng vũ trụ gộp vào trong kiếm pháp. Sư phụ Thiên Dịch chân nhân cùng ta rất thích chơi cờ, lại đem kỳ đạo dung hợp vào trong kiếm đạo. Nghĩa của "Dịch Tinh" chính là lấy trời xanh làm bàn cờ, lấy thiên hà làm quân cờ, lấy ngôi sao làm công thức, di tinh hoá đầu, tung hoành Sâm-Thương(*). Bởi kỳ đạo và tinh tượng có liên quan với nhau, nên khi thiên văn càng rõ thì sức cờ cũng càng cao, đường kiếm pháp này cũng trở nên siêu việt hơn.

(ND chú: di tinh hoá đầu là thay đổi vị trí của các vì sao, còn sao Sâm-Thương là 2 ngôi sao cách nhau rất xa và không bao giờ xuất hiện cùng lúc trên bầu trời, dân gian quen gọi là sao Mai-sao Hôm)

- Bình sinh ta có thu nhận bốn người đệ tử, đại đệ tử Đạo Diễn, kỳ đạo và thuật số đều tinh thông, đã học được chân truyền của ta. Nhị đệ tử Chu Lệ, sức cò cao cường nhưng lại khá kém về thiên văn thuật số, may nhờ vóc dáng to cao, kiểm khí mật trời, tuy tài kiểm thuật không bằng Đạo Diễn nhưng nhìn chung cũng hết sức khả quan. Tam đệ tử Chu Quyền, trời sinh sẵn tính thông minh, bất kể là học cái gì, hễ học là học đến nhuần nhuyễn, trong bốn người thì thiên phú của hắn cao nhất, chả bù với tiểu đồ đệ Chu Vi kia, bản tính con nhóc ấy chỉ yêu thích âm nhạc, không muốn đánh đánh giết giết, học võ nhưng không hề chuyên chú cho nên cảnh giới chỉ lằng nhằng mức trung bình.

Nghe đến hai từ "Chu Vi", Nhạc Chi Dương lại thấy nhói nhói trong tim, bất giác đưa tay dốc thêm vài chung rượu, rượu cạn rồi chợt thấy chệnh choáng men say, gã ngược mắt nhìn lên trời cao, nơi ấy vàng trắng đang rót ánh sáng trong trẻo xuống mặt đất, soi chiếu đầy cốc sáng lên vàng vạc. Nhất thời men rượu bốc lên đầu, gã chồm dậy, múa một bài quyền dưới bóng trăng.

Đầu tiên, gã thi triển một bài "Thái tổ trường quyền" rồi lại chuyển sang "Du thân bát quái chương", cả chân lẫn tay đều thấp thoáng chiêu thức của "Cửu cung bộ". Gã càng đánh càng nhanh, miệng khẽ hú dài, trong lòng nổi lên "Chu Thiên Linh Phi Khúc", bất chợt tâm tư lằng lằng, "Linh Vũ" rót vào quyền cước hết như liễu nương theo gió, mây trôi chớp lóe, đánh đến mức quên mất cả bản thân đang ở đâu. Bỗng nhiên khi quay đầu lại, gã nhất thấy bên cạnh mình thò ra một bóng đen, chân trái hạ thấp, tay phải co vào như thể đang muốn chạy xộc đến, ẩn tàng nguy hiểm.

Nhạc Chi Dương không thêm nghĩ ngợi nhiều, chân trái đá về phía đối thủ, chỉ nghe "cốp" một tiếng, bóng đen lập tức ngã phịch ra đằng sau còn xương ngón chân Nhạc Chi Dương lại truyền đến một cơn đau nhói.

- Thăng nhóc ám đầu hả? - Tịch Ứng Chân vỗ tay cười phá lên: - Đương không ngại kích vào hòn đá làm gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Quyển 2 - Chương 8-4: Tinh Ân Chân Nhân (4)

Nhạc Chi Dương tỉnh rượu đã quá nửa, giương mắt nhìn kỹ lại, hai má chợt nóng bừng lên, thì ra bản thân đã hát phải một pho tượng đá, gã mà không dựng pho tượng ấy lên, ngày mai đệ tử mang cơm đến phát hiện ra thì thế nào cũng lòi đuôi chuột. Nghĩ vậy, gã tiến lên phía trước đỡ pho tượng ấy dậy, vô tình thế nào lại sờ trúng bệ đá bên dưới tượng. Ngón tay vừa chạm vào liền cảm thấy lồi lõm, dường như bề mặt có khắc rất nhiều con chữ. Gã vội gọi Tịch Ứng Chân, lão đạo sĩ thấp sáng đèn dầu, đến gần xem xét, phía dưới bệ tượng có chạm trổ nhiều hình nhân nhỏ xíu, dáng hình dường như bay nhảy nhót hết sức mạnh mẽ và nhanh nhẹn, xung quanh còn có những văn tự chú dẫn.

Tịch Ứng Chân chăm soi cẩn thận, lặng lẽ không nói gì. Nhạc Chi Dương không nén nổi tò mò, hỏi:

- Đạo trưởng, đây là gì vậy?

- Đây là quyền phổ "Vong Ưu Quyền" - Tịch Ứng Chân trầm ngâm đọc: - Quyền pháp do đạo chủ đời thứ năm Thích Mai Luân sáng tạo.

Nhạc Chi Dương cẩn thận đọc hàng chữ khắc, quả đúng như Tịch Ứng Chân nói, gã kinh ngạc hô:

- Quyền phổ sao lại được khắc ở đây? Không sợ có người học lén hay sao?

Tịch Ứng Chân đứng dậy bật cười:

- Tinh Ân Cốc vốn là nơi các đời đạo chủ tịnh tâm tu luyện, đệ tử bình thường khó mà vào trong được, mấy pho tượng đá này do đạo chủ những đời trước tạo ra, được chúng đệ tử trên đảo xem là thần vật, chả ai dám tùy tiện động vào chứ đừng nói đến chuyện lật đổ chúng để thăm soi phần đáy bệ.

Tượng đá có tổng cộng tám pho, hai người lần lượt xem qua, bên dưới của tượng đa số là chạm khắc quyền phổ, duy chỉ có một pho tượng là ngồi yên xếp bằng, chẳng biểu lộ tư thế cũng không ghi tạc kinh thư, thay vào đó là những đường vạch chỉ chít trên thân. Nhạc Chi Dương lấy làm lạ bèn quay sang hỏi:

- Tịch đạo trưởng, đây là võ công gì thế?

Tịch Ứng Chân nhìn ngấm một lúc, lắc đầu bảo:

- Đây không phải võ công.

- Không phải võ công?

Nhạc Chi Dương hết sức ngạc nhiên, ngấm ngĩa kỹ lại lần nữa, hầu hết pho tượng khác đều có ghi danh hiệu của đạo chủ, chỉ trừ pho tượng này là tron

nhẫn không có dòng chữ nào. Nhạc Chi Dương nhìn ngắm pho tượng vô danh, trong lòng đương cảm thấy khó hiểu, chợt nghe Tịch Ứng Chân lại nói:

- Đây là một tấm bản đồ hàng hải.

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

- Đạo trưởng có học về hàng hải ư?

Tịch Ứng Chân đáp:

- Trước khi ta đến Đông Đảo có học qua thuật hàng hải một thời gian, bức hải đồ này chỉ rõ vị trí một hòn đảo nhỏ nằm ở phía Tây Bắc, cách đảo Linh Ngao khoảng hơn bốn trăm dặm.

- Trên đảo ấy có gì vậy? - Nhạc Chi Dương tò mò hỏi.

Tịch Ứng Chân nhíu mày, chăm chú nhìn bản đồ một lúc rồi chậm rãi nói:

- Hình như là chỗ của một ngôi mộ.

- Mộ à? - Nhạc Chi Dương chưng hửng: - Mộ của ai vậy?

- Trên đây không có ghi. - Tịch Ứng Chân lắc đầu bảo: - Đây là cấm địa của nhà họ Thích, chủ nhân của mộ phần chắc có lẽ là một vị tiền bối của nhà họ.

- Khắc bản đồ ở đây bộ không sợ có người đi trộm mộ ư?

Tịch Ứng Chân cười:

- Bản đồ này vốn truyền lại cho dòng dõi họ Thích, ta với người có cơ may xem được chẳng qua chỉ là trùng hợp mà thôi, nếu là con cháu họ Thích thì ai lại đi đào mộ mà tổ tiên mình lên chứ?

Nhạc Chi Dương nhìn tấm bản đồ, ngẫm nghĩ điều gì đó mà đoán mãi không ra, đành lắc đầu nêu thắc mắc:

- Tại sao các đời đạo chủ ở nơi đây đều mang họ Thích, trong khi hiện giờ đạo vương thì lại họ Vân?

Tịch Ứng Chân đáp:

- Đông Đảo có tên gốc là đảo Linh Ngao, vốn được tổ tiên nhà họ Thích là Thích Ấn Thần sáng lập nên. Chỉ là trong vòng trăm năm trở lại đây xảy ra một vài biến cố, thế nên ngôi vị đạo chủ mới truyền lại cho nhà họ Vân. Theo tình hình không có vị đạo chủ họ Vân nào lập tượng ở nơi đây, nên ta đoán ngoại trừ Thích gia ra, trên đảo không ai biết đến bí mật của những bộ quyền kinh này cả.

Nói đến đây, ông vươn người đứng lên, mang đèn dầu tiến sang một góc, lặng im trong chốc lát rồi chợt bật cười khà khà. Nhạc Chi Dương nghe lấy làm lạ:

- Tịch đạo trưởng, ông cười gì đó?

Tịch Ứng Chân cười bảo:

- Ta đang rầu nhà người tiến bộ nhanh quá, luyện mấy thứ võ công hạng ba hạng tư thì có phần uống phí tài nghệ. Công phu trên mấy pho tượng này đúng là trời cao ban tặng, nếu người luyện thành toàn bộ thì sẽ được liệt ngay vào hàng cao thủ đấy.

Nhạc Chi Dương phấn khởi vội hỏi:

- Đạo trưởng sẽ dạy ta chứ?

- Dạy thì không dám. - Tịch Ứng Chân cười cười: - Nhưng giải thích một chút cũng được thôi.

Ông chỉ vào một pho tượng bảo:

- Bộ "Côn Bằng Chương" này được đạo vương đời thứ tư sáng tạo ra, trong chương pháp có pha trộn thân pháp, thi triển thì như đại bàng xuyên mây, thu lại tựa cá kinh vượt sóng, quạ đen hóa ngư, biến hóa thần kỳ.

Ông miệng nói tay chỉ, dốc lòng truyền dạy, Nhạc Chi Dương học được vài chiêu, chỉ cảm thấy vô cùng phức tạp, những thay đổi biến hóa bên trong bộ chương pháp này vượt xa những môn quyền cước trước đây gã từng học. May mà gã có căn bản của "Linh Vũ", mỗi khi rẽ sang chiều hướng thiếu hiệu quả, khúc nhạc trong lòng lại trỗi dậy, chân khí tự nhiên rót đầy khắp tứ chi, thường xuyên chuyển nguy thành an, vượt qua cửa ải trắc trở trong tu hành một cách dễ dàng.

Tịch Ứng Chân quan sát thấy gã như vậy, trong lòng thầm cảm thấy thắc mắc. Hai người cứ như vậy tiêu tốn hết khoảng một canh giờ, miễn cưỡng cũng

luyện thành xong ba chiêu, Nhạc Chi Dương tuy là mới học nhưng cũng nhìn ra sự lợi hại của bộ chương pháp này. Đột nhiên nhớ đến Giang Tiểu Lưu, gã bảo:

- Tịch đạo trưởng, ta có một người bạn rất thân, tối mai ta dẫn hắn đến cùng học có được không?

- Bạn thân? - Tịch Ứng Chân suy nghĩ một chút, đoạn hỏi: - Người nói đến thằng nhóc hôm trước đến đây?

Nhạc Chi Dương gật đầu lia lịa, Tịch Ứng Chân lắc đầu bảo:

- Hắn không nhận ra bài thơ ẩn chữ đầu của ta chứng tỏ không có duyên với ta. Ta là người thuộc Huyền môn, vạn pháp tùy duyên, người chó nên miễn cưỡng nữa.

Nhạc Chi Dương ngó thần sắc của ông, biết là ông không thích Giang Tiểu Lưu, bụng thầm than đáng tiếc, nhưng nhớ lại lần trước đến đây, Giang Tiểu Lưu có nhận ra chiêu thức của "Vô Định Thối" và "Côn Bằng Chương", dường như hắn đã học qua rồi, có dẫn đến cùng bằng thừa. Tịch Ứng Chân lại căn dặn:

- Chuyện chúng ta gặp gỡ chỉ có ta và người biết, không được để người thứ ba biết, cho dù có là người bạn thân đó cũng không ngoại lệ. Một khi tiết lộ sự tình, ta thì không hề hấn gì, nhưng đối với người chính là một bất lợi lớn.

Nhạc Chi Dương nghe xong gật gù đầu, lại thấy canh năm sắp gần kề, gã vội đỡ tượng người lên, cáo từ lão đạo sĩ rồi trở về Yêu Nguyệt Phong.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, hai năm lặng lẽ trôi qua, mới hôm nào đến Đông Đảo, Nhạc Chi Dương chỉ là thằng nhóc mười bốn mười lăm tuổi, ban ngày trông trọt, tối về tập luyện, chớp mắt chỉ trong hai năm ngắn ngủi ấy, gã thiếu niên yếu đuối thuở nào đã trở thành một chàng trai cao lớn đầy năng động. Nhờ chăm chỉ lao động hàng ngày, không ngại dầm mưa dãi nắng mà màu da của gã rắn rỏi như đồng, mỗi khi hé cười lại lộ ra hàm răng trắng đều, trông hết sức khỏe mạnh và sáng sủa.

Giang Tiểu Lưu bận rộn tập võ, rất hiếm khi đến tìm gã thăm hỏi. Về phần Diệp Linh Tô, sau lần chia tay ở hang yến ấy, hai người gặp lại nhau không quá ba bận, mỗi bận như vậy thiếu nữ đều tỏ ra không quen không biết, lời lẽ hết sức lạnh lùng. Nhạc Chi Dương thấy tình hình như vậy, trong lòng khó chịu vô cùng.

Gã ru rú quanh năm suốt tháng trên đảo, không tránh khỏi cô đơn nhàm chán, may mà khi đêm về còn có người bạn vong niên là Tịch Ứng Chân để trò chuyện. Hai người tập võ chơi cờ, bàn huyền luận đạo thấu đêm suốt sáng, vui vẻ đến mức quên cả mệt mỏi. Bảy đại tuyệt kỹ của đảo Linh Ngao đều là võ công nội gia, nếu như không hiểu rõ biến hóa của các huyết vị kinh mạch, thiếu đi bộ phóng này cũng khó mà phát huy được uy lực, thế nên Tịch Ứng Chân ngoài truyền thụ lý thuyết quyền pháp ra còn giảng giải rất nhiều về kinh mạch nội gia. Nhạc Chi Dương trước đây từng tu luyện "Linh khúc chân khí", chỉ biết làm theo như vậy chứ nào biết nguyên nhân lý do. Tịch Ứng Chân vẽ ra hình người, chỉ điểm vị trí các huyết đạo kinh mạch, Nhạc Chi Dương lúc này mới vỡ lẽ, mỗi một khúc nhạc trong "Chu thiên linh phi khúc" đều ngầm chứa đựng một đoạn kinh mạch trong cơ thể, âm nhạc khởi-thừa-chuyển-hợp, có liên quan đến sự lưu động khí huyết giữa các huyết đạo. Gã y theo lý thuyết mà Tịch Ứng Chân vừa nói đối chiếu vào nội công tâm pháp của Diệu Nhạc Linh Phi Kinh, từ đó rất nhiều chỗ mù mờ khó hiểu cũng dần được khai sáng.

Hôm ấy khi gã luyện quyền cước xong thì trời cũng vừa hừng sáng, Nhạc Chi Dương rời khỏi Tinh Ân Cốc trở về nhà sớm, vừa hay đến lúc giờ Dần giao với giờ Mão, từ xa chợt truyền đến một tiếng động quái lạ, thoát cao thoát thấp, rền rĩ vang vọng.

Âm thanh này Nhạc Chi Dương chẳng lấy gì làm lạ nữa, chính là đến từ Phong Huyệt ở trước đảo. Lúc này bốn bề im ắng, trừ âm thanh ở Phong Huyệt thì không có bất cứ tiếng động nào phát ra. Nhạc Chi Dương bắt chợt dòng tay lắng nghe, chỉ cảm thấy tiếng gió ấy chưa hẳn là vang dội mà đang thay đổi hết sức phong phú, lúc như vượn hú nơi Tam Hiệp, lúc lại giống tiếng cười rộ của vạn người, nghe đến chỗ tuyệt diệu thì hệt như một bản giao hưởng du dương trầm bổng, mỗi một thời khắc vang lên đều hết sức khác biệt với lần vang trước đó.

Một khi thả hồn vào âm nhạc thì Nhạc Chi Dương lập tức say sưa đắm chìm, mãi đến khi có tiếng người vọng đến gã mới giật mình tỉnh mộng, vội vã trở về nơi ở.

Từ đó về sau, mỗi lần đến buổi giao của hai giờ Dần - Mão, gã liền nói lời cáo từ với Tịch Ứng Chân, sau đó đi tới Phong Huyệt nghe gió nổi, có lần sau khi nghe xong, gã mang tiếng gió soạn thành khúc nhạc, dùng tiếng sáo thổi tấu ra, tiếc là âm sáo mỏng manh yếu đuối không bì được với tiếng gió dậy trùn trời. Một ngày nọ, gã ngồi bên bờ biển, đang say sưa lắng nghe, bỗng nhiên huyết Đan Điền giần giật, chân khí chạy xua tán loạn, có kèm chế thể nào cũng không giữ nổi. Nhạc Chi Dương chẳng còn cách nào khác, đành phải ngồi yên mặc cho dòng khí tức tuôn chảy, luồng khí trong cơ thể ấy cứ xung đột nhau âm ỉ hơn nửa giờ, mãi cho đến khi tiếng gió vui đi mới chịu ngừng lại.

Tình huống chưa bao giờ gặp này khiến cho Nhạc Chi Dương không khỏi nghi hoặc. Gã trở về nơi ở, giờ xem "Diệu Nhạc Linh Phi Kinh" một lượt, trước tiên đọc qua "Linh Khúc" và "Linh Vũ" hai lần, chẳng thấy đề cập gì đến trường hợp của bản thân, lại xem đến chương ba "Linh Cảm", bỗng thấy trong sách có chép: *"Trang Tử dạy: phàm trên đời có ba dạng âm thanh, người thổi sáo chính là tiếng người (nhân lại), gió thổi đất hòa gọi là tiếng đất (địa lại), trời thổi vạn vật kêu là tiếng trời (thiên lại). Tiếng người khác tiếng đất, tiếng đất khác tiếng trời, tiếng của người có lý thuyết để làm theo, tiếng đất đôi khi còn bắt chước được, nhưng tiếng trời thì không rõ từ đâu đến, chả biết đi về phương nào, khi làm dậy, gió làm ổng thổi, nước hóa tiếng khánh, sấm thành trống bỏi, khiến cho vạn vật rung chuyển..."*

Nhạc Chi Dương đột nhiên nhớ ra, trước đây mỗi khi rồi rãnh, Tịch Ứng Chân thường giảng dạy cho gã về Trang Tử. Âm thanh của ba loại trời, đất và con người vốn có xuất xứ từ bộ kinh sách nhà Đạo. Tiếng người ám chỉ âm nhạc của nhân loại, ví như "Chu Thiên Linh Phi Khúc"; tiếng đất ám chỉ âm thanh gió mạnh gào thét trong những huyệt đất, ví dụ tiếng gió phát ra từ Phong Huyệt. Còn tiếng trời có thể xem như mọi âm thanh mà vạn vật trên thế gian phát ra, tỷ như cát nổi sấm rền, gió gào biển động, sấm rung chớp giật, tiếng chuông ngân Đồng Sơn, tất cả âm thanh vang vọng to lớn chỉ cần mang theo tiết tấu nhịp điệu đều có thể quy là tiếng trời.

Đại ý trong chương "Linh Cảm" viết rằng: "Linh khúc chân khí" sản sinh từ âm nhạc, hết sức nhạy cảm với âm thanh, luyện đến một cảnh giới nhất định người tu luyện sẽ vượt ra khỏi phạm vi của "Chu Thiên Linh Phi Khúc", dựa vào chân khí trong cơ thể mà đáp lại mọi thứ tiếng trong đất trời, từ đó đạt được thiên đạo một cách siêu phàm thoát tục.

Nhạc Chi Dương luyện "Chu Thiên Linh Phi Khúc" đã lâu, chân khí tụ tập trong cơ thể càng ngày càng dày đặc, thấp thoáng đã đạt đến cảnh giới "Nhân lại", chẳng những có thể nương theo sự thay đổi của tiếng sáo mà đối với các loại tiếng động lớn cũng sinh ra cảm ứng vi diệu. Tiếng động từ Phong Huyệt được xem là "Địa lại", nghe kỹ một chút cũng hết như "Chu Thiên Linh Phi Khúc". Có thể tác động đến chân khí trong người Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương xem kinh thư xong đã ngộ ra rất nhiều thứ, sang hôm sau lại đến nghe gió thổi, ban đầu gã còn chưa thấy gì, nghe được một lúc, chân khí trong người chợt chạy tứ lung tung, gã vội vã tập trung tinh thần, gắng kềm chế chân khí, nào ngờ càng cố ý điều khiển thì chân khí càng hỗn loạn, xung đột cháy ngược lại, quấy phá đến mức khí huyết nhộn nhạo cả lên.

Gã nhớ đến một câu trong chương "Linh Cảm" có ghi rõ là phải để cho cơ thể nương theo âm thanh từ bên ngoài mà không nên kháng cự lại. Nhớ đến đây, gã thả lỏng thần trí, mặc cho tiếng gió dẫn dắt chân khí. Chân khí lưu chuyển theo tiếng gió, lúc nhanh lúc chậm, lúc mạnh lúc yếu, chốc thì đầu đá lung tung, chốc lại ngoằn ngoèo khúc khuỷu, chẳng ăn nhập đến bất kỳ môn nội công tâm pháp nào, nhưng lại luôn lách chạm đến mọi ngõ ngách trong cơ thể.

Nhạc Chi Dương càng lúc càng say mê, đến nỗi chẳng thiết tha gì tập quyền luyện kiếm nữa. Mỗi tối gã đều đợi ở bên dưới Phong Huyệt, trông ngóng giờ Mão đến. Bên dưới Phong Huyệt là đá ngầm lồi lõm, hang hốc ngoằn ngoèo, Nhạc Chi Dương ẩn thân vào trong đó chẳng một ai có thể phát hiện ra.

Lại một tháng nữa trôi qua, tối đêm ấy, gã vừa nghe tiếng gió, vừa thả cho chân khí tự do di chuyển. Đột nhiên, cả người gã rung bắn, trong đầu nổ vang một tiếng, bước vào một cảnh giới tịch mịch đến khôn cùng, mắt không thể nhìn, tai không thể nghe, mọi thứ trở nên tối đen, tất cả âm thanh chìm vào thinh lặng.

Nhạc Chi Dương tựa như bị sa chân vào một đầm lầy hay rơi xuống đáy vực sâu, tình hình này kéo dài chừng hơn vài giây thì gã chợt tỉnh lại, một thứ cảm giác lạ thường dâng lên đến đỉnh đầu. Chân khí chậm chậm như dòng nước chảy thẳng đến từng chân tơ kẽ tóc, mỗi một sợi lông tóc đều theo đó rung động, hết như ngàn vạn cái lỗ tai có thể nghe thấy âm thanh gió lùa cát mịn, bọt sóng vỗ bờ, thậm chí cả tiếng mấy con muỗi ở cách đó cả trượng cũng có thể nghe rõ rành rành.

Trái tim của Nhạc Chi Dương đập vang thình thịch, cảm giác này trong lòng gã hiểu rõ là gì nhưng lại không thể nói ra. Gã trở về Yêu Nguyệt Phong nhưng đầu óc vẫn còn lảng lảng chênh choáng, chẳng biết đâu là ảo là thật. Đến đêm, gã giờ xem "Diệu Nhạc Linh Phi Kinh", xem xong "Linh Cảm" lại đến "Linh Phi", chẳng hiểu vì sao trước đây mấy câu gã chỉ hiểu mập mờ bây giờ lại trở nên vô cùng dễ hiểu. Xem xong "Linh Cảm", "Linh Phi", gã lại quay sang đọc phần "Linh Khúc", "Linh Vũ", quả nhiên tất cả đều sáng tỏ dù chỉ liếc thoáng qua.

"Linh Cảm" cảm nhận vạn vật, "Linh Phi" chế ngự vạn vật, bởi vì từ cảm nhận đến chế ngự là cả một cửa ải gian nan, muốn phá giải thì phải trông chờ vào thiên phú của người tu luyện, nhanh thì có khi chỉ trong khoảnh khắc, chậm thì có khả năng vô vọng trọn đời. Nhạc Chi Dương may mắn gặp được cơ duyên, ngộ ra thần công từ trong tiếng gió, đạo pháp tự nhiên, thấp thoáng đã có được dáng dấp của Linh đạo nhân năm nảo.

Gã tay nắm kinh thư, trong lòng lấy làm cảm khái: *"Chỉ vì bộ Linh Phi Kinh này mà biết bao con người đã ngã xuống, lưu nó lại trên đời rõ là mầm tai họa. Giờ đây ta đã đọc xong, giữ bên người cũng chẳng ích chi nữa."* Nghĩ rồi, gã bước ra khỏi cửa, đến dưới Yêu Nguyệt Phong, khoét vách núi chôn kinh thư vào bên trong, đoạn phủ một tảng đá to lên trên.

Làm xong mọi thứ, gã quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bề trời như một, bóng trăng sạm màu, cõi trời đất hỗn độn khó phân, bóng và hình hư hư thật thật. Nhạc Chi Dương trông thấy cảnh tượng ấy, trong lòng bồi hồi xao xuyến, đột nhiên cất tiếng cười vang.

Tràng cười này xé toang màn đêm tịch mịch, xuyên thấu tận bầu trời bao la. Hai năm trước, gã còn là một tên tiểu lưu manh ven sông Tàn Hoài, còn bây giờ thân mang tuyệt học của cả Linh đạo nhân và đạo Linh Ngao, chỉ cần thêm chút thời gian thì đã có thể độ tài cùng cao thủ trong thiên hạ.

Đêm hôm sau, Nhạc Chi Dương lại ra Phong Huyệt hóng gió, vừa nghe tiếng gió thổi vừa đối chứng cùng "Linh Phi Kinh", bất giác lại ngộ ra thêm rất nhiều điều mới mẻ.

Đương mừng rỡ, chợt nghe có tiếng bước chân vọng đến, gã vội vàng nấp vào sau một tảng đá ngầm, nín thở quan sát, chỉ thấy một nam một nữ từ phía trên cao cùng sánh vai tiến về phía bờ biển. Người nam dáng vóc cao lớn, chính là Vân Thường; người nữ eo thon như tơ liễu, đích thị Diệp Linh Tô.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 8-5: Tinh Ân Chân Nhân (5)

Hai người vừa ra đến bãi biển, Diệp Linh Tô bỗng hỏi:

- Đại sư huynh, huynh dẫn ta đến nơi này làm gì?

Vân Thường lặng im một lúc mới hỏi đáp:

- Chỉ còn ba ngày nữa là đến kỳ "Ngao Đầu Luận Kiếm", sư muội đã có dự định gì chưa?

Diệp Linh Tô dỗi mắt trông ra phía biển, ra chiều ngẩn ngơ một lúc rồi khẽ giọng:

- Ta muốn tham gia.

Vân Thường liếc cô, lắc đầu than:

- Sư muội, cần gì phải khổ vậy chứ?

Diệp Linh Tô vẫn đưa mắt đắm chiều nhìn biển khơi, một lời cũng không nói, chỉ nghe Vân Thường lại tiếp tục:

- Kỳ "Ngao Đầu Luận Kiếm" lần này, ta mà không đứng đầu, phụ thân nhất định sẽ rất thất vọng. Nếu muội cũng tham gia, thế thì hai chúng ta khó tránh xảy ra một trận chiến, khi ấy ta phải xử trí làm sao?

Nói đến đây, giọng nói của Vân Thường trở nên dịu dàng lạ thường:

- Linh Tô, ta không muốn đấu với muội đâu.

Bị y gọi thẳng tên một cách thân thiết như vậy, Diệp Linh Tô cũng sờ bất động một thoáng rồi chợt hậm hực nói:

- Huynh khỏi cần lo lắng, lỡ ta với huynh gặp nhau, huynh chỉ cần ra tay hết sức mình, dù thắng hay bại ta cũng không oán trách gì huynh đâu.

Vân Thường im lặng một lúc, cao giọng bảo:

- Linh Tô, muội chỉ là đàn bà phụ nữ, sau này nên thờ chồng dạy con mới đúng, cho dù có luyện võ công cao mấy đi chăng nữa cũng đâu để làm gì?

- Đàn bà phụ nữ? - Diệp Linh Tô hừ lạnh: - Ai bảo phụ nữ thì phải thờ chồng dạy con chứ?

- Việc này... - Vân Thường tỏ vẻ xấu hổ: - Xưa rày thánh hiền đều dạy, phận làm phụ nữ cần hội đủ tam tòng tứ đức, không nên tranh giành hiếu thắng. Linh Tô, muội cái gì cũng đều tốt cả, chỉ là... Ày, chỉ là hơi hiếu thắng một chút.

Diệp Linh Tô trừng mắt nhìn y, ánh mắt lóe lên một nét cười lạnh:

- Đại sư huynh, huynh lo thân mình là được rồi, ta hiếu thắng hay không có liên quan gì tới huynh đâu!

Vân Thường đỏ bừng hai má, trợn mắt nhìn thiếu nữ, cao giọng:

- Linh Tô, chúng ta lớn lên bên nhau, muội còn không hiểu tấm lòng ta hay sao? Sau kỳ "Ngao Đầu Luận Kiếm" này, cho dù phụ thân có đồng ý hay không, ta đều phải cưới muội cho bằng được!

Diệp Linh Tô cả người rung lên, hai mắt nhìn chằm chằm về trước, sững sờ không thốt nổi thành lời. Nhạc Chi Dương trông theo bóng hình người thiếu nữ, bất chợt trái tim thêm đập dồn, nghĩ thầm Vân Thường đối với Diệp Linh Tô si tình như thế, chẳng trách hồi ở hang yển lại tập kích mình. Đang miên man suy nghĩ, gãi chợt nghe Diệp Linh Tô cất lời:

- Nếu không phải sư phụ, mà là... Là ta không đồng ý thì sao?

Vân Thường chết trân, buột miệng hô:

- Vì sao chứ?

Diệp Linh Tô lặng im không lên tiếng, trên gương mặt tuấn tú của Vân Thường phủ lên một làn khí chết chóc, y chợt nghiêng răng:

- Ta biết vì sao rồi.

- Vì sao? - Diệp Linh Tô quay lại nhìn y, về mặt ngơ ngác.

Vân Thường hừ lạnh, nghiêng răng nói tiếp:

- Vì cái tên Nhạc Chi Dương nọ!

Nhạc Chi Dương giật thót mình, thiếu chút nữa phát ra tiếng kêu. Diệp Linh Tô tức tối giẫm mạnh chân gắt:

- Huynh, huynh nói xằng bậy gì thế?

Vân Thường hỏi:

- Muội chả phải yêu hấn sao?

Diệp Linh Tô "phi" một tiếng, bảo:

- Ta thà yêu lợn yêu chó còn hơn đi yêu cái tên mồm mép ba hoa ấy.

Nhạc Chi Dương nghe được lời này, trong lòng mới trút được gánh nặng, thầm thở phào một hơi.

- Nhưng... - Vân Thường bán tín bán nghi: - Hai năm trước lúc hấn chịu phạt, chính mắt ta trông thấy muội trộm "Bổ Vân Tục Nguyệt Tán" cho hấn cơ mà...

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy vành tai nóng ran, quả nhiên không ngoài dự đoán, thuốc trị thương ngày ấy là của Diệp Linh Tô mang đến cho gã. Diệp Linh Tô nhìn Vân Thường, mặt mũi cũng đỏ bừng, giọng hỗn hển:

- Huynh... Huynh theo dõi ta ư?

Da mặt Vân Thường khề ửng lên, lăm lăm nói:

- Ta tình cờ trông thấy mà thôi.

Khuôn ngực Diệp Linh Tô phập phồng thở gấp, cô gắt gồng:

- Thế thì đã sao chứ, chỉ là ta thấy hấn đáng thương...

- Vậy còn trong hang yến thì sao? - Vân Thường siết giọng: - Muội với hấn ở trong hang yến làm những gì....

Lời còn chưa nói xong, bàn tay Diệp Linh Tô đã giáng thẳng xuống gương mặt y. Sắc diện thiếu nữ tái nhợt, toàn thân lay bẩy, mạng che mặt rung lên từng chập, trong hốc mắt lấp lánh ánh lệ trong suốt.

Nhạc Chi Dương cũng cảm thấy bất bình, nhũ bụng nếu như Vân Thường ra tay đánh trả, gã sẽ bắt chấp tất cả ra mặt tương trợ, nhưng chỉ thấy sắc mặt Vân Thường thoát đỏ thoát trắng, ngây dại một lúc rồi đột nhiên xoay người bỏ đi lên núi.

Nhạc Chi Dương thở phào một hơi, lại thấy Diệp Linh Tô xoay người nhìn ra biển như kẻ mất hồn, trong lòng gã cũng nhất thời cảm thấy xốn xang khó chịu, nghĩ thầm cô ta bị người khác dị nghị cũng đều là vì gã, gã cần nghĩ ra một biện pháp gì đó để an ủi giúp cô khá hơn.

Đang suy nghĩ, gã chợt nghe "Keng" một tiếng, trên tay Diệp Linh Tô đã xuất hiện một thanh kiếm dài sắc nhọn, lấp lánh ánh đen, khắp thân kiếm đầy những hoa văn kỳ lạ, chỉ hiếm phần mũi kiếm bị gãy đi một đoạn, tựa như ngọc bích phạm vết trầy xước, quả có phần đáng tiếc.

Thiếu nữ chăm chăm nhìn trường kiếm, nhẹ nhàng xoay người, bắt đầu múa kiếm trước ánh bình minh đang ló dạng. Thất lung của cô mảnh mai như nhanh liễu, lưỡi kiếm tựa làn nước thu, vung lên như thể đón gió bẻ cành, buông xuống y hệt sao băng quét đất, mạnh mẽ bông bông, bóng hình hợp phân. Trường kiếm càng múa càng nhanh, được ánh ban mai soi rọi lên, trông như một đóm lửa nhỏ đang nhảy nhót trên lưỡi kiếm.

Nhân quan của Nhạc Chi Dương hiện nay cũng không còn ở hạng gà mờ nữa, trông thấy kiếm chiêu của Diệp Linh Tô, gã bất giác nhớ đến "Phi Ảnh Thần Kiếm Phổ" trong "Kiếm Đàm Lục". Hai năm trôi qua, chiêu thức bên trong kiếm phổ ấy gã đã quên bồng đi hơn một nửa, lúc này xem Diệp Linh Tô múa kiếm, họa ảnh của những hình nhân cầm kiếm trong sách lại một lần nữa tái hiện, chỉ là Diệp Linh Tô xuất kiếm quá nhanh, chiêu đầu tiên còn chưa xem rõ thì chiêu thứ hai đã múa xong. Đặc biệt hơn nữa, tuy cô xuất kiếm rất nhanh nhưng từng chiêu kiếm lại không hề rối loạn, hơn mười chiêu được thi triển đồng loạt, thoạt nhìn cứ ngỡ chỉ là một chiêu.

Gã cứ thế ngắm nhìn mãi, nhuyễn kiếm càng múa càng nhanh, kiếm quang hòa lẫn vào trong bóng hình xinh đẹp ấy, chẳng thể nhận ra đâu là người đâu là ảnh. Gió từ thanh kiếm phát ra vù vù, mang theo cả những hạt cát biển trắng mịn, thoạt trông cứ như một luồng gió xoáy màu trắng chấp chới nhảy múa quanh người thiếu nữ.

Bất chợt, Diệp Linh Tô phát ra một tiếng kêu khẽ, kiếm quang chớp sáng bốc lên cao, "Choang" một tiếng đâm trúng vào một khối đá ngầm đen kịt. Nhạc Chi Dương căng mắt ra nhìn, suýt nữa thì buộc miệng la toáng lên. Nhuyễn kiếm xuyên vào đá hơn phân nửa, gan bàn tay bên phải của thiếu nữ cũng đứt toạc, máu tươi xuôi theo cổ tay trắng ngần nhỏ xuống lòng róng.

Diệp Linh Tô ngo ngẩn nhìn vết máu, như thể bị một kiếm này đâm trúng, nổi bức bối trong lòng cũng bị quét sạch tan. Cô lắc lắc đầu, từ từ tra kiếm vào vỏ rồi men theo con đường cũ tha thướt bỏ đi.

Trở về Yêu Nguyệt Phong, trong đầu Nhạc Chi Dương toàn bị lấp đầy bởi hình bóng múa kiếm ban nãy của Diệp Linh Tô, từng chiêu thức một như bày ra trước mắt. Gã chống cốc, đứng suy nghĩ đến mức nhập tâm, mãi đến khi có người khác quát gọi gã mới giật mình tỉnh lại.

Gã giương mắt nhìn ra, chỉ thấy xa xa có hai người đang đi đến, chính là Dương Cảnh và Hòa Kiều. Hai phía thù địch gặp nhau, ai nấy đều tỏ vẻ sùng sộ. Nhạc Chi Dương huơ cốc chắn ngang, cao giọng:

- Hai người đến đây làm chi?

Dương Cảnh trợn mắt ngó Nhạc Chi Dương, hai nắm tay bắt chợt siết lại. Hòa Kiều vội nói:

- Dương sư huynh, đừng quên chuyện chính!

Dương Cảnh hừ lạnh một tiếng, quát:

- Nhạc tiểu cậu, lão sâu rượu Đồng Diệu đâu rồi? Đừng nói là uống nhiều nước đái mèo quá nên giờ nằm phơi thây trên giường rồi nhé?

Nhạc Chi Dương còn chưa kịp trả lời, bóng người ở trong nhà đã lóe lên, Đồng Diệu xông ra ngoài, người chưa đến thì mùi rượu đã bốc ra nồng nặc, báo hại ai nấy đều phải bịt chặt mũi. Đồng Diệu lim dim đôi mắt, nhìn Dương Cảnh quát:

- Tiểu tử thôi, nguoi mắng ai đó?

Dương Cảnh lùi về sau một bước, mỉm cười:

- Sư bá chưa say à? Lần này con đến đây phụng lệnh sư phụ, chuyển cho người lời riêng: lão nhân gia người dù sao cũng thuộc dòng Kinh Tứ, kỳ "Ngao Đầu Luận Kiếm" ba ngày sau cũng có phần tham dự. Đến lúc đó, mong người uống ít một chút, đừng để cho dòng phái chúng ta bị mất thể diện.

Đồng Diệu nghe còn chưa hết câu, rượu đã tỉnh toàn bộ, hai mắt chực tóe lửa. Dương Cảnh làm ra vẻ không thấy, lại mỉm cười nói tiếp:

- Sư phụ còn dặn, mấy cái tên nô tài chăm ruộng này không được đến đó, một lũ hạ tiện thấp hèn, sống cày bừa, chết bón đất, để bọn chúng đến xem võ công của bốn phái, đơn giản mà nói chính là một nỗi nhục nhã hồ thẹn.

Lúc nói chuyện, ánh mắt hần trước sau không hề rời khỏi Nhạc Chi Dương, vẻ đắc ý lộ liễu trên khuôn mặt thật khó mà lọt tã.

- Nhục nhã hồ thẹn à?

Đồng Diệu giậm chân một cái, thân hình tròn quay vụt lướt đi, tay trái chụp về phía cổ Dương Cảnh. Dương Cảnh đã sớm có đề phòng, lập tức tung người về phía sau, tránh khỏi năm ngón tay của Đồng Diệu, tay trái đồng thời đẩy về phía trước, tay phải để dành đằng sau. Đồng Diệu nhìn ra đây chính là tư thế của "Kinh Tứ Công", liền hừ một tiếng, năm ngón tay vẫn tiếp tục vươn về phía trước. "Thao Thiên Khí" nơi tay trái của Dương Cảnh hết như dòng nước lũ tràn bờ, vừa gặp ngoại lực lập tức bùng phát, ào ào trước mắt Dương Cảnh hoa lên, Đồng Diệu bỗng dung biến mất, chưởng lực rơi vào khoảng không. Hần vội vã thu hồi, nhưng một chiêu này đã dốc toàn lực thật khó mà thu về, lại không kịp xoay trở, sau lưng hần chợt đau nhói lên, hóa ra đã bị Đồng Diệu tóm chặt.

- Bay này! - Hai mắt Đồng Diệu trợn tròn, nhắc bóng Dương Cảnh lên rồi ném mạnh ra xa. Dương Cảnh bay đi, đầu va xuống đất, máu mũi chảy ròng ròng, hai mắt sao bay loạn xạ, gần như ngất lịm đi.

Hòa Kiều đứng ở một bên nhìn đến ngây phỗng, thăm nghĩ lão già này trông thì béo bệu phệ phệ, chẳng ngờ lạnh lẽo như thỏ, lúc này vẻ mặt kèm nhèm say rượu đã bay biến đi đâu hết, trên vàng trán toát ra một tầng sát khí lạnh lạnh.

Đồng Diệu một tay chống nạnh, nhìn Dương Cảnh cười khẩy:

- Nhóc con, đây có được xem là nhục nhã hồ thẹn hay không?

Da mặt Dương Cảnh trương phồng, nghiêng rằng không đáp. Sắc mặt Đồng Diệu sa sầm, quát lớn:

- Sao? Còn chư phục ư?

Nói dứt, lão ra chiều sắp động thủ, Hòa Kiều vội vã tiến lên chấp tay cười giả lả:

- Đồng sư bá, người là nhân vật tiền bối, cần chi so đo tính toán với bọn tiểu bối chúng con. Dương sư huynh trước nay thường ăn ngay nói thẳng, nếu như có chỗ đắc tội, mong người niệm tình tha thứ cho.

Đồng Diệu liếc mắt nhìn hần, lạnh lùng hỏi:

- Ngươi là ai?

Hòa Kiều đáp:

- Văn bối là Hòa Kiều.

Đồng Diệu gật đầu:

- Thằng nhóc nhà ngươi ít ra còn biết khôn khéo, hãy trở về báo với Minh Đầu rằng: "Ngao Đầu Luận Kiếm" ta đương nhiên sẽ đi, còn chuyện dẫn theo ai hay không chẳng đến phiên lão ta đánh rắm!

Lại chỉ xuống Dương Cảnh dưới đất quát:

- Mang theo hân, cắt ngay cho ta!

Hòa Kiều rồi rít văng dĩa, đỡ lấy Dương Cảnh tập tễnh bỏ đi.

Đồng Diệu xua đuổi hai người bọn họ xong, gương mặt chẳng có chút gì là vui vẻ, lão chấp tay sau lưng, rầu rĩ trở về phòng.

Nhạc Chi Dương lấy làm lạ:

- Lão Đồng hỏi nãy ra oai ghê lắm, sao mới quay đầu đi đã ỉu xìu như vậy?

Tiểu lão tam nói:

- Tiểu Nhạc, người không biết rồi, "Ngao Đầu Luận Kiếm" chính là mối tâm bệnh của Đồng quản sự. Năm ấy ông thua Minh Đầu ở kỳ luận kiếm, vượt mất cơ hội làm tôn chủ dòng Kinh Tức, cho nên mỗi khi đến ngày luận kiếm đều thấy ông mượn rượu giải sầu, say lây nhầy đến mức chả ra hình thù gì cả.

Nhạc Chi Dương tò mò hỏi:

- "Ngao Đầu Luận Kiếm" rốt cuộc là gì vậy?

- Đó là một cuộc tỷ võ, mới đầu là dịp để Thích gia tuyển chọn đệ tử, về sau giặc Thát gầy xéo khắp đất nước, một nhánh của Thiên Cơ Cung cũng tìm lên đảo lánh nạn, bọn họ nhập gia tùy tục, cũng tham dự "Ngao Đầu Luận Kiếm". Lúc luận kiếm, không chỉ có lớp trẻ so tài với nhau để tranh ngôi đầu mà những ai tự cảm thấy võ công cao cường đều có thể khiêu chiến với đảo vương hoặc tôn chủ. Nghe mấy cụ già kể lại, tổ tiên của Vân đảo vương chính nhờ thắng được nhà họ Thích tại kỳ "Ngao Đầu Luận Kiếm" năm ấy nên mới trở thành chủ nhân hòn đảo này.

- Tập dịch thì không được tham gia à? - Nhạc Chi Dương lại hỏi tiếp.

- Làm gì có! - Tiểu lão tam lắc đầu: - "Ngao Đầu Luận Kiếm" là sự kiện lớn của cả đảo, bất kỳ hạng người nào cũng có thể tham gia, đồ đệ của Minh Đầu nói như vậy chỉ vì muốn sỉ nhục Đồng quản sự mà thôi.

Phiếm chuyện một hồi, gã trở về nơi ở, chỉ thấy Đồng Diệu uống say đến bí tỉ, đang nằm sấp trên ghế mằng chửi om sòm, mười câu hết chín là rủa tên Minh Đầu, còn lại một câu để oán trách Vân Hư. Nhạc Chi Dương ở bên cạnh lắng nghe, cảm thấy Đồng Diệu thua trước Minh Đầu chỉ e là có uân khúc nào đó. Võ công của Đồng Diệu rất cao, mấy năm gần đây tuy bỏ phế vì nát rượu nhưng vẫn có thể dằn đánh bại đệ tử đắc ý của Minh Đầu, nếu là vào năm ấy chắc gì đã chịu thua dưới tay lão ta.

Ba ngày chớp mắt đã trôi qua, hôm nay Đồng Diệu dậy thật sớm, triệu tập đám nông phu lại tuyên bố:

- Hôm nay xả hơi một ngày, mọi người không cần làm việc, tất cả theo ta lên gò Ngao Đầu.

Mọi người nghe xong vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc, Nhạc Chi Dương làm ra vẻ giật mình hỏi:

- Lão Đồng, Minh Đầu không cho đi cơ mà?

- Không cho cái rắm! - Đồng Diệu trừng mắt nhìn gã, ngoác miệng chửi: - Lão ta nói không đi thì không đi à? Lão ta kêu người ăn phân người có ăn không? Lão ta là Minh Đầu chứ có phải bố thiên hạ đâu, lão bảo đi hướng Đông, ta quyết đi về hướng Tây, lão nói không cho đi, ta càng muốn dẫn các người đến mở mang tầm mắt.

Nhạc Chi Dương vỗ tay cười to, đám nông phu càng cảm thấy hân hoan sung sướng, mạnh ai nấy thay đổi trang phục, rộn rịp theo chân Đồng Diệu kéo về gò Ngao Đầu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 2 - Chương 8-6: Tinh Ân Chân Nhân (6)

Gò Ngao Đầu ngoi thẳng xuống Phong Huyệt, là nơi cao trội tách biệt hẳn ở đầu bãi đá, đứng trên đó trời xanh bề ngọc đều thu trọn vào tầm mắt. Xưa kia, những người thợ khéo léo của đảo đã san phẳng đi những khối đá để tạo ra một khoảng không gian rộng chừng mười trượng vuông này với bốn bề được bao phủ bởi những bậc thềm đá quanh co như giải áo.

Đại hội sắp sửa diễn ra, đệ tử trên đảo nhanh chóng kéo về lũ lượt, kẻ đứng kẻ ngồi, đầu người lóp ngóp. Minh Đầu đang trò chuyện cùng Dương Phong Lai, trông thấy hàng người của Yêu Nguyệt Phong đi đến, lập tức sai bước tiến lên trước, quát chặn:

– Đồng Diệu, ông dẫn bọn chúng đến đây làm gì?

– Xem trò ấy mà. – Đồng Diệu nâng bầu rượu lên, trơ mặt cười hề hề: – Mọi người quanh năm vất vả, ta dẫn họ đến đây thư giãn.

– Đây là “Ngao Đầu Luận Kiếm”, ông cho là kịch hài hay xiếc khỉ? Lập tức dẫn bọn chúng biến ngay, ở lại đây còn gì là mặt mũi của dòng Kinh Túc nữa!

– Không thể nói vậy được! – Đồng Diệu hớp một ngụm rượu, thông dong bảo: – “Ngao Đầu Luận Kiếm” mọi người đều có phần tham gia, đám thù hạp của ta biết đâu chừng còn có thể chiếm luôn ngôi đầu, khiêu chiến với một vài vị tôn chủ ở đây đây.

Minh Đẩu trừng mắt nhìn Đồng Diệu, mặt mày tái xanh. Dương Phong Lai thấy tình hình không ổn, vội bước lên khuyên giải:

– Minh Đẩu à, đến thì cũng đến rồi, cần gì bắt ép bọn họ quay về? Xem một chút cũng có mắt mắt gì đâu chứ.

Minh Đẩu mượn thế xuống nước, gạt đầu bảo:

– Nể mặt Dương Tôn Chủ, ta không thêm so đo với tên sâu rọu nhà ngươi. – Nói rồi lão hừ lạnh, tiếp tục: – Lão sâu rọu, ba ngày trước ông đánh trọng thương Dương Cảnh, món nợ này ta còn chưa tính sổ với ông. Có giỏi thì lát nữa hãy ra khiêu chiến với bản tôn, nếu ông thắng thì đến Phi Kinh Các làm chủ nhân, ta thua sẽ về Yêu Nguyệt Phong cuốc đất.

Đồng Diệu giận sôi máu, mặt căng phình như gan heo, hai mắt trừng trừng nhìn Minh Đẩu, lỗ mũi phát ra hơi thở phì phì. Đồi lại là năm xưa, Đồng Diệu nhất định sẽ lập tức ứng chiến, thế nhưng mấy năm gần đây lão buông thả sa sút, khiến cho võ công bị tụt hậu trầm trọng, dẫu thấy không ưng thuận cũng chả còn sức đâu mà bật lại nữa. Minh Đẩu chiếm được thế thượng phong, lòng thâm đắc ý, ánh mắt lại đảo qua Nhạc Chi Dương. Hai người đã lâu không gặp, dáng hình thiếu niên có sự thay đổi lớn, nếu không nhờ thanh sáo ngọc kia gần như Minh Đẩu không thể nhận ra. Sắc xanh trên sáo ngọc long lanh lọt vào tròng mắt của Minh Đẩu, nghĩ lại đúng thật hết sức buồn cười: ngày đó dẫn thằng nhóc này đến Đông Đảo chẳng qua chỉ vì thanh sáo này, kết quả suốt hai năm trời ý đồ vẫn chưa thể thành công. Khó khăn lắm Minh Đẩu mới đề nên suy nghĩ cưỡng đoạt sáo ngọc trong đầu, lão quắc mắt nhìn Nhạc Chi Dương, hậm hừ xoay người bỏ đi.

Nhạc Chi Dương mỉm cười, đưa mắt nhìn sang nơi khác, bắt gặp Giang Tiểu Lưu đang nói cười trong đám đệ tử dòng Long Độn. Ánh mắt cả hai chạm nhau, Giang Tiểu Lưu ngập ngừng giây lát, đoạn tiến lên hỏi:

– Ngươi cũng đến à?

Nhạc Chi Dương ngấm nghĩa hần một chút, thắc mắc:

– Giang Tiểu Lưu, bộ ngươi cũng muốn tham gia hả?

Giang Tiểu Lưu bật cười:

– Sư phụ bảo ta luyện tập cũng không tệ, kêu ta đến tham dự thử một phen. Đợi lát nữa rút thăm so tài, nhờ gặp may đụng phải đối thủ yếu, biết đâu chừng có thể vượt qua vòng đầu tiên đây.

Nhạc Chi Dương trong lòng cảm thấy hoang mang, nhỏ giọng bảo:

– Ngươi không định đi trốn đấy chứ?

Giang Tiểu Lưu sững người, buộc miệng hỏi:

– Trốn? Trốn đi đâu cơ ?

Tiếp đó hần đường vỡ lẽ, mặt ứng đỏ:

– Ngươi nói trở về Trung Thổ ư? Cách xa cả một quãng đại dương bao la như vậy làm sao nói đi là đi ngay được? Mà hơn nữa cho dù trở về Trung Thổ rồi thì ta có thể làm gì đây?

Nói đến đây, hần liếc mắt nhìn Nhạc Chi Dương, rầu rĩ bảo:

– Trở về sông Tần Hoài làm ma cô chắc?

Nhạc Chi Dương nhìn người bạn của mình, trong lòng cảm thấy ngao ngán. Rõ ràng là Giang Tiểu Lưu vui đến quên đường về, định ở lại trên đảo theo đuôi con đường lam đệ tử Đông Đảo của hần, còn việc cùng nhau trở về Trung Thổ sợ rằng chỉ là ước muốn một phía của chính gã mà thôi.

Giang Tiểu Lưu thấy nét mặt của gã, trong lòng lấy làm áy náy, đang định nói gì đó thì chợt nghe Dương Phong Lai hét gọi, hần vội vàng chạy trở về. Dương Phong Lai đánh giọng mắng chửi vài câu, lại chỉ tay về phía Nhạc Chi Dương, dường như đang bảo rằng: đường đường là đệ tử Long Độn sao lại đi giao du trò chuyện với một gã tạp dịch trước mặt mọi người, chẳng phải là làm mất giá trị hay sao? Giang Tiểu Lưu luôn mồm vâng dạ, chốc chốc lại liếc trộm Nhạc Chi Dương, nét mặt tỏ ra mấy phần bất đắc dĩ. Đúng lúc này, mọi người chợt nhón nháo, Vân Hư dạt đám đông, chậm chậm bước đến, Diệp Linh Tô và Vân Thường chia ra hai bên trái phải, vẫn theo sát bên cạnh ông như thường lệ. Diệp Linh Tô toàn thân trong trang phục trắng, trên eo lưng thon thả có thắt một sợi đai ngọc nhũ vàng, thanh nhuyễn kiếm màu đen tuyền được giắt vào giữa sợi đai nọ. Bước lên bậc thềm đá trên cao, Vân

Hư khoác tay ra hiệu, đám đông lập tức im phất, ông nhìn một lượt xung quanh, cao giọng nói:

– Lại đến kỳ đại hội tỷ võ tranh tài “Ngao Đầu Luận Kiếm” ba năm một lần, cơ hội thế này hiếm mà có được, mọi người nên biết trân trọng, đặc biệt là những đệ tử mới, việc thăng hay giáng chức trong vòng ba năm tới đều căn cứ vào dịp này cả. Tất cả nghe rõ rồi chứ?

– Nghe rõ ạ!

Đám đệ tử đồng thanh hô vang, khí thế sôi nổi. Vân Hư phát tay, Hoa Miên bung ra một chiếc hộp, đặt ở phía trước bậc thềm, ông lớn giọng nói:

– Hôm nay tổng cộng có ba mươi bảy đệ tử đăng ký tham gia. Ở lần luận kiếm trước, Vân Thường đã đoạt ngôi đầu, vì thế lần này được đặc cách vào thẳng vòng thứ hai, những người còn lại thì bốc thăm trong chiếc hộp kia, thẻ của ai giống nhau thì chính là đối thủ của nhau.

Mọi người ùn ùn kéo lên, tranh nhau rút thăm từ chiếc hộp. Giang Tiểu Lưu cũng chen lấn vào đoàn người, mãi mê sẫm soi nhìn chiếc hộp ấy. Lúc này trong đám người lộ lên một tràng nhốn nháo, Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy Diệp Linh Tô trong tà áo trắng phe phất, đang nhẹ nhàng bước xuống thềm đá, tiến đến phía trước chiếc hộp rút ra cho mình một tấm thẻ bài, ngắm nghía một thoáng rồi quay đầu quay trở lại phía trên. Vân Thường giương mắt nhìn cô, mặt mũi tái hân đi. Vân Hư cũng nhủ mảy, dường như có chút không hài lòng. Chẳng mấy chốc đã rút thăm xong, Vân Hư vẩy vẩy tay, một tên đệ tử nhắc chùy gỗ gõ vào một tấm chiêng, hô to:

– Bắt đầu luận kiếm, đội đầu tiên ra trận.

Người đáp lời bước ra khỏi đám đông chính là Đỗ Chu, đệ tử dòng Quy Kính. Hai năm trước, y và Nhạc Chi Dương cùng lên đảo một lượt, khi ấy tuổi tác còn nhỏ, giờ đây đã là một thiếu niên đẹp mã, người vạm vỡ áo dài màu xanh, vầng trán tràn đầy sinh lực. Đối thủ của y là Tào Nguyên, đệ tử bên dòng Thiên Lâm, tuổi ngoài hai mươi, mi dài mắt nhỏ, người khoác áo ngắn trắng lóa, thoạt trông có vẻ nhanh nhẹn dũng mãnh.

Cả hai khách sáo với nhau đôi câu rồi bắt đầu động thủ. Đỗ Chu tung một đường chưởng pháp, nhẹ nhàng phiêu hốt, ra tay quý quyết, vừa thấy y tung chiêu đến trước mặt, thân hình đã uyển chuyển xoay vòng ra sau lưng đối thủ, chiêu đầu tiên chưa tung ra hết thì chiêu thứ hai đã xuất ra. Tào Nguyên thì sử dụng một bài quyền, ra tay không nhanh không chậm, chỉ đứng tại chỗ xoay sở, bất kể Đỗ Chu đang ở phía nào thì nắm đấm của hắn luôn xác định được phương hướng đối phương.

Quyền qua chưởng lại mất khoảng nửa nén hương, cả hai vẫn chưa tiếp nhau một chiêu nào. Đỗ Chu mặt đỏ tía tai, vạt áo sau lưng ướt đầm mồ hôi. Tào Nguyên cũng mặt tròn mắt dẹt, lỗ mũi phập phò phồng, hỏn hển thở dốc.

Nhạc Chi Dương cảm thấy lạ, cười hỏi:

– Xảy ra chuyện gì vậy? Hai người này, kẻ thì tro như cọc gỗ, kẻ thì nặng xỉ như ruồi, quá quắt cả buổi chả ai chạm được vào ai cả!

– Ngươi thì biết cái gì. – Đồng Diệu nháp một ngụm rượu, gật gù bảo: – Chiêu thức mà thắng nhóc dòng Quy Kính kia đúng chính là “Tam Tài Quy Nguyên Chưởng”, bài chưởng pháp này ngầm chứa đựng tiên thiên dịch lý, nếu không rành về thuật số sẽ không phát huy được điểm ảo diệu bên trong. Trăm năm trở lại đây, nền toán học trên đảo ta tàn lụi, chẳng còn ai tài cán nữa, tinh túy của bài chưởng pháp này vì thế cũng bị mai một phần lớn, đến hiện tại chỉ còn sót lại lớp vỏ ngoài sáo rỗng mà thôi, thế nên đánh cả buổi trời vẫn chẳng làm gì được một đường “Chi Nam Quyền” nhỏ nhoi.

– Chi Nam Quyền? – Nhạc Chi Dương trở về phía Tào Nguyên: – Ông nói đến cái tên cọc gỗ này hả?

– Nó đó! – Đồng Diệu gật đầu: – “Chi Nam Quyền” chuyển động tùy theo dịch thủ, quyền cước cũng giống như kim chỉ nam trên la bàn, không rời khỏi đối phương.

Nhạc Chi Dương khẽ mỉm cười, chỉ thấy Đỗ Chu thoát qua thoát lại, không ngừng tìm kiếm sơ hở của đối phương, thế nhưng chẳng hiểu sao y luôn chậm chân một bước, rõ ràng sơ hở đang rành rành trước mắt, đến khi y định tận dụng thời cơ thì quyền của Tào Nguyên đã xoay chuyển theo thân mình, nhẹ nhàng lấp vào khoảng sơ hở ấy, nên cho dù Đỗ Chu có đoán trước ý định của đối phương thì bộ pháp dưới chân lại không thể theo kịp biến hóa của Tào Nguyên.

Nhạc Chi Dương xem đến say sưa, không kèm được thả cho trí óc bay xa, ngỡ như mình cũng đang ở trong trận đấu ấy, chiếu theo những đường quyền Tịch Ứng Chân truyền dạy mà chia ra trao đổi chiêu thức với hai người Đỗ-Tào, tưởng tượng nào là phải tiến lùi công thủ thế nào, khắc chế đối phương ra sao.

Càng nghĩ gã càng cảm thấy thú vị, bụng vui như mở cờ, mặt mày hớn hờ. Đám nông phu kẻ bên trông thấy gã như vậy đều lấy làm khó hiểu, chẳng biết thắng nhóc này cao hứng vì lẽ gì.

Lại đánh nhau thêm một lúc nữa, Tào Nguyên chợt giơ tay, phóng ra một chùm gì đấy trắng toát, bay được nửa đường thì “loạc xoạc” chia ra, tựa như sao bay đầy trời, phát ra tiếng kêu vù vù kỳ lạ. Nhạc Chi Dương nhìn kỹ lại, hóa ra là vô số mũi dùi thép bé tẹo được Tào Nguyên dùng “Bắc Cực Thiên Từ Công” hút thành một chùm, lúc phóng ra thì đảo ngược huyền công, dùi thép từ hút nhau trở thành đẩy nhau, hệt như tiên nữ rải hoa, biến ra một thứ âm khí lợi hại.

Đỗ Chu sớm đoán ra ý đồ địch thủ, lúc Tào Nguyên giơ tay thì y đã nhảy lùi về phía sau, thân thể co vắn, vạt áo xanh thu gọn vào bàn tay, phất về phía đám dùi thép đang bay tới trông hệt như một màn sương xanh phủ chụp lấy những đóm sao lạnh.

Hai tay Tào Nguyên chụp loạn xạ, giữa kẽ tay sinh ra một luồng lực từ, dùi thép nhảy múa lên xuống như muốn vòng qua vạt áo dài, nào ngờ đầu nội lực của Đỗ Chu rót vào trong tơ lụa, vạt áo hóa thành một tấm khiên mỏng, gió mạnh vừa phất đến, những mũi dùi thép rơi leng keng cả xuống đất.

Tào Nguyên trong lòng bối rối, lại chớp lấy một nắm dùi thép, nhưng chưa kịp ném ra thì chợt nghe Đỗ Chu quát lớn, vạt áo bật tung ra như mây khói. Tầm mắt của Tào Nguyên bị che khuất, không kịp đề phòng chưởng trái của Đỗ Chu xuyên nhanh qua vạt áo như chớp lóe, “bốp” một tiếng kích trúng vào ngực trái của hắn. Tào Nguyên giật lùi liên tiếp ba bước, tay ôm lấy ngực, khuôn mặt đỏ bừng bừng.

Đỗ Chu thu lại vạt áo, chấp tay cười:

– Tào sư huynh nương tay rồi!

Tào Nguyên chăm chăm nhìn y về đứn rồi quay đầu bỏ đi.

Đỗ Chu trở về chỗ cũ với vẻ hết sức đắc ý. Y thân là đệ tử mới gia nhập, đánh bại được sư huynh tiền bối quả thật cũng đáng để tự hào. Hoa Miên nhìn y mỉm cười gật đầu, trong mắt lộ ra một vẻ tán thưởng.

Nhạc Chi Dương thầm than đáng tiếc, nghĩ bụng nếu gã mà là Tào Nguyên, trước tiên sử một chiêu “Bãi Vân Ngự Phong” trong “Côn Bằng Chưởng”, ép cho vạt áo phải cuốn trở về, tiếp đó dùng “Phi Ngự Bát Lăng” trong “Vô Định Cước” đá trả lại vào bụng dưới của Đỗ Chu, cho dù không thắng thì cũng có thể cầm hòa.

Mấy nhóm đối thủ tiếp theo đều chênh lệch về thực lực, chẳng mấy chốc đã phân định được thắng bại. Nhạc Chi Dương vừa xem vừa cảm thấy buồn trong lòng. Mấy tên đệ tử Đông Đào này chẳng hề lợi hại như trong tưởng tượng, cho dù là kẻ thắng hay người bại đều để lộ ra muôn vàn sơ hở. Có lúc tưởng đâu thắng lợi dễ dàng, nhưng lại thích bỏ dễ tìm khó, chiêu thức gọn gàng dứt khoát thì chả dùng, lại đi xài mấy chiêu hào nhoáng sáo rỗng, vốn chỉ một chiêu đã có thể định đoạt thắng bại, lại muốn hư hư thật thật, tung ra cả bảy tám chiêu, phí phạm cơ hội quý báu. Nhớ lại ba ngày trước, Diệp Linh Tô một mình múa kiếm, ung dung mạnh mẽ, kín kẽ liên mạch, so với mấy tên đệ tử này đúng là một trời một vực.

Nghĩ đến đây, tâm tâm Nhạc Chi Dương sinh ra mấy phần khinh thường võ học Đông Đào. Gã nào có biết, Tịch Ứng Chân vốn là cao nhân sánh ngang hàng Vân Hư, luận về chân tài thật học đều vượt xa Tử Tôn của Đông Đào. Nhạc Chi Dương được ông đích thân truyền thụ, vốn là mối kỳ ngộ hiếm có trên đời. Gã được mắt thấy tai nghe suốt hai năm qua, không môn võ học nào là không hiểu thấu, kiến thức nhãn quang đều vượt xa mấy tên đệ tử tầm thường này. Gã mang tâm pháp trong bài quyền mà Tịch Ứng Chân truyền thụ để kiểm chứng trên võ công đệ tử Đông Đào hết như dùng bức danh họa của Ngô Đạo Tử(*) mà so sánh với tấm tranh nguệch ngoạc của kẻ mới học vẽ, tự nhiên cảm thấy cái gì cũng dở dở ương ương, gai mắt vô cùng.

(ND chú: Ngô Đạo Tử hay còn gọi là Ngô Đạo Nguyên, một danh họa nức tiếng thời nhà Đường được tôn xưng là “Bách đại họa thánh” trong sử họa TQ)

Chợt nghe một trận reo hò rộ lên, Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn sang, chỉ thấy Diệp Linh Tô tách khỏi hàng người, bước lên sân đấu đứng hiên ngang trong gió. Ở Đông Đào nam nhiều nữ ít, Diệp Linh Tô lại là đoá hoa nổi bật nhất trong vườn hoa ít ỏi ấy, lúc này vạt áo của cô bay lùa phát phơ, dáng dấp mơ hồ như tiên nữ, mọi người nín thở ngược nhìn, trên gò Ngao Đầu chợt trở nên lặng im phăng phất.

Hồi lâu chẳng thấy ai ra ứng chiến, Hoa Miên chau mày, quay lại gọi:

– Cốc Thành Phong, còn đực ra đó làm gì?

Lời vừa nói dứt, một chàng trai trẻ bước ra khỏi đám người, mặt vuông tai lớn, hai má đỏ bừng, y hướng về Diệp Linh Tô hành lễ, thấp giọng bảo:

– Cốc Thành Phong bái kiến Diệp sư tỷ.

Diệp Linh Tô quan sát y một thoáng, nói:

– Tiểu Cốc, chào đệ.

Cốc Thành Phong liếc trộm cô, lí nhí bảo:

– Sư tỷ, hay là đệ nhận thua nhé?

Diệp Linh Tô thắc mắc:

– Đã đánh đâu mà lại nhận thua?

Cốc Thành Phong cười khò:

– Lỡ đệ thắng sư tỷ, trong lòng sẽ bứt rứt lắm.

Diệp Linh Tô vừa tức vừa buồn cười, bảo:

– Nói như vậy là đệ khẳng định có thể thắng ta rồi?

Cốc Thành Phong xua tay lia lịa:

– Nào dám nào dám, đệ mà thua là điều hiển nhiên thôi, nhưng lỡ đâu ăn được sư tỷ một chiêu nửa thức thì chẳng phải là vô lễ lắm sao?

Xung quanh mọi người cười rần rần, Diệp Linh Tô vừa thẹn vừa giận, gất giọng:

– Nói nhảm nhí, đệ cứ ra tay hết sức, ta sẽ không tha thứ nếu đệ có nửa phần qua loa đầu.

Cốc Thành Phong chẳng còn cách nào khác, đành bảo:

– Mong sư tỷ chỉ dạy thêm!

Dứt lời, y hít sâu một hơi, bước chệch lên một bước. Một bước này nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng nhưng lại vượt xa hơn trượng, tiến đến sát bên người Diệp Linh Tô, chưởng trái hạ thấp, xoay người tung ra một luồng chưởng phong mãnh liệt đến độ tay áo của thiếu nữ phải bay thốc phất phật.

Đám đông ồ lên kinh ngạc, Cốc Thành Phong so ra nhỏ hơn Diệp Linh Tô hai tuổi, thế nhưng luận về sự lạ lùng trong bộ pháp và sự mạnh mẽ của chưởng lực thì đã dần đạt đến cấp độ cao thủ. Vân Hư cũng cảm thấy ngạc nhiên, ông khẽ giơ tay vuốt râu, ánh mắt chăm chăm nhìn hai người bên dưới không hề xê dịch.

Diệp Linh Tô uyển chuyển lướt đi, tránh khỏi chưởng lực của Cốc Thành Phong, cánh tay nhỏ nhắn phất ra một cơn gió nhẹ, quét trúng mạch môn Cốc Thành Phong. Cánh tay Cốc Thành Phong tê dại, y vặn người vòng ra sau lưng Diệp Linh Tô, đánh định tung chưởng thì trước mắt bỗng dưng trống không, thì ra thiếu nữ đã vòng sang bên trái, bàn tay ngà ngọc vươn khỏi tay áo hết như trắng lộ rặng mây, quét về phía mạn sườn y.

– Hay cho chiêu “Lưu Vân Thệ Thủy”! – Đồng Diệu tấm tắc không ngớt.

Cốc Thành Phong rút người lại, lùi về sau tám thước, còn chưa kịp đứng vững liền xông thẳng về đằng trước, loạng xoạng tung ra liên tiếp bảy chưởng tám cước.

Y trong chớp mắt tiến lùi như gió, thế công càng lợi hại hơn. Diệp Linh Tô vụt xoay người lùi về sau vài bước, hai tay quét về phía trái, trông có vẻ hồ hững nhưng lại nhẹ nhàng hóa giải đi thế công của màn quyền cước ấy. Trước mắt Cốc Thành Phong giờ đây, thiếu nữ như đã hóa thành một luồng ảo ảnh, đánh không được, đá không trúng.

– Đây là võ công gì vậy? – Nhạc Chi Dương không khỏi ngậm ngýt mình. Diệp, Cốc hai người công thủ quá nhanh, sơ hở cực ít, rõ ràng là vượt xa đám đệ tử khác.

– Ngươi hỏi Diệp Linh Tô hả? – Đồng Diệu tiện miệng đáp: – Con bé ấy dùng “Thủy Vân Chưởng” mang theo sự tinh diệu của nước chảy mây trôi. Còn Cốc Thành Phong dùng “Tam Tài Quy Nguyên Chưởng”, thẳng thộc này có vẻ cũng đã bỏ không ít công sức trong vấn đề nghiên cứu thuật số rồi, so với Đỗ Chu thì mạnh hơn khá nhiều...

Trong lúc đang nói chuyện, thế công của Cốc Thành Phong đã dần yếu đi, thân pháp của Diệp Linh Tô càng trở nên nhanh nhẹn, hai tay cô khẽ hợp lại dẫn theo một bóng chưởng màu trắng tinh, hết như khói mờ tỏa rừng, tràn lấp vào trong kẽ hở chưởng quyền của Cốc Thành Phong. Cốc Thành Phong né trái tránh phải cũng chẳng tài nào thoát khỏi bóng trắng ấy, nom cứ như một chú chim trời bị rơi xuống mảnh lưới màu tuyết bạch.

– Khí Chung Vân Mộng! – Đồng Diệu buột miệng la lên: – Hay cho chiêu “Khí Chung Vân Mộng”!

Trong lúc ông nói, trên võ đài hai người vừa chạm vào liền lập tức tách nhau ra. Diệp Linh Tô bay đi mấy thước, sau đó dễ dàng đáp xuống rồi đứng vững. Cốc Thành Phong thì dáng vẻ như say rượu, lão đa lão đảo lùi xa hơn một trượng, hai chân đột nhiên mềm nhũn rồi ngã vật ra đất.

Diệp Linh Tô tiến lên trước, chìa tay cười bảo:

– Tiểu Cốc, không sao chứ?

Sắc mặt Cốc Thành Phong nửa đỏ nửa tím, y bật ngồi dậy, lắp bắp bảo:

– Chưởng pháp của sư tỷ cao minh, đệ... đệ xin nhận thua.

Diệp Linh Tô tức cười thâm trong bụng, miệng nói:

– Tiểu Cốc, võ công của đệ cũng không tệ đâu, hai năm nữa là có thể thắng được ta rồi, chỉ hiềm da mặt đệ mỏng quá, nên tôi luyện thêm mới được.

– Tôi luyện thế nào? – Cốc Thành Phong ngờ nghệch hỏi.

– Đương nhiên là đem đi mài trên hòn đá rồi. – Diệp Linh Tô chớp chớp mắt: – Mài làm sao cho da mặt đệ chai đi, để thấy phụ nữ không bị đồ bùng nữa.

Cốc Thành Phong nghe xong vẫn còn ngờ ngợ, chợt thấy xung quanh mọi người cười rần rần, bấy giờ mới hiểu thì ra thiếu nữ đang trêu ghẹo mình, y xấu hổ chẳng biết chui đi đâu, vội vã trốn về hàng ngũ. Vân Hư đột nhiên mỉm cười, gật gù bảo:

– Hoa Miên, thẳng thộc Thành Phong này được đấy, sau khi luận kiếm kết thúc, để nó đến “Huyền Hoàng Cư” của ta nhé!

Lời này vừa thốt ra, cả trường ồ lên kinh ngạc, rất nhiều đệ tử trừng mắt nhìn Cốc Thành Phong vừa thèm thuồng vừa đỏ kị. Hoa Miên cũng mỉm cười:

– Được đảo vương xem trọng như vậy, dòng Quy Kính cảm thấy vinh hạnh vô cùng, ta xin thay mặt tiểu đồ cảm tạ ngài trước.

Cốc Thành Phong tuy thua tỷ võ nhưng lại được gia nhập vào dòng đệ tử chính tông của Đông Đảo, chúng đệ tử khác hết sức ngưỡng mộ, ai nấy đều trở nên phấn khởi, nhất thời khiến cho cuộc tỷ thí trở nên quyết liệt hơn, liên tiếp có kẻ phải trúng thương.

Lại đầu thêm mấy cặp nữa, chợt nghe một tiếng chiêng cất lên, Dương Cảnh bước ra khỏi đoàn người, nhìn ngang ngó dọc, nét mặt vênh vao. Nhạc Chi Dương đang suy nghĩ xem đối thủ của y là ai, chợt thấy Giang Tiểu Lư bước ngấp bước ngừng tiến lên phía trước.

Nhạc Chi Dương trong lòng lạnh toát, thầm kêu hồng бет. Khỏe môi Dương Cảnh khẽ nhếch lên, nở một nụ cười khinh miệt:

– Giang sư đệ, đúng là thể gian nhỏ bé, chúng ta lại gặp nhau rồi.

Giang Tiểu Lư mặt mày trắng bệch, đưa tay thủ thế không nói lời nào. Dương Cảnh khẽ cười lạnh, quay đầu nhìn về sau, Minh Đẩu sắc mặt căng thẳng, nhìn y gật gật đầu.

Dương Cảnh ngẫm hiểu ý, chưởng trái hạ thấp, chưởng phải hươ về trước, cuốn theo một luồng gió xoáy, trong chưởng phong ngầm sinh ra một lực hút, chính là “Qua Toàn Kinh” – một trong sáu đại kỳ kinh của “Kinh Tức Công”.

Giang Tiểu Lư vốn đang lo lắng, nhắc thấy chưởng phong ập đến, vội vàng tung người nhảy tránh. Thế chưởng của Dương Cảnh đổ xuống, lực hút càng thêm lợi hại, tựa như một sợi thừng vô hình, buộc chặt lấy hai chân Giang Tiểu Lư. Giang Tiểu Lư thảm hoảng hốt, trong lúc luống cuống liền hất tay trái lên, từ trong ống tay áo bay ra một sợi xích sắt nhỏ, thuận theo lực hút bắn về phía trước, thế bay hết như một ngọn thương đâm về phía bụng dưới của Dương Cảnh.

Dương Cảnh nở nụ cười hiểm ác, chưởng trái tung ra chính là “Thao Thiên Khỉ” – cũng là một trong sáu đại kỳ kinh. Luồng chưởng lực này hoàn toàn tương phản với “Qua Toàn Kinh” khi này, hết như một cây cột nhà nện mạnh ra phía ngoài. Giang Tiểu Lư chỉ cảm thấy lòng bàn tay nóng ran, sợi xích đã bị chưởng phong quán rồi, hóa thành một bóng đen quét ngược về phía bản thân hắn. Giang Tiểu Lư vội vàng xoay người, né khỏi sợi xích bay sượt qua vành tai, dẫn theo một tia máu nhỏ.

Giang Tiểu Lư nghiêng răng nhin đau, thi triển thân pháp “Long Độn” bay vòng sang một bên, tay phải vung lên, từ trong ống tay lại bay vọt ra một sợi xích sắt khác, hai sợi xích trông như hai con rồng đang vờn châu, thoát hợp lại thoát tách ra, xông về hướng Dương Cảnh.

Dương Cảnh hừ khê, chưởng phải tung ra phía trước, vẫn là công phu của “Thao Thiên Khỉ”, sợi xích sắt bị cuốn vào trong chưởng lực như thể bị mất đi sự điều khiển, lại xoáy ngược về đằng sau.

Giang Tiểu Lư lật đặt cúi xuống, lần này xích sắt bay sạt qua đỉnh đầu, làm xòa tung bụi tóc của hắn.

Hắn chỉ cảm giác da đầu tê dại, cổ tay bèn dùng lực hất ra, sợi xích còn lại buông khỏi tay áo, loac xoac như dải ra gấp bội. Sợi xích vẽ ra một vòng cung trên đầu hắn, vòng qua khỏi chưởng phong của Dương Cảnh, “vút” một tiếng quán về phía cổ y. Dương Cảnh mới vừa tung chưởng, không kịp thu tay về, vội nhảy tránh về phía sau, nhưng đã muộn mất một bước, trước mắt bóng đen lay động, chỉ nghe một tiếng kêu chát chúa vang lên, trên da mặt trắng trẻo của y hiện ra một lần máu tươm dài sọc.

Dương Cảnh đầu vầng mắt hoa, trong lòng then giận cực độ. Y là đệ tử tiêu biểu của dòng Kinh Tức, đối thủ chỉ là một tên vô lại không chính thống của dòng Long Độn, đừng nói mặt mày bị trúng chiêu, cho dù để cho Giang Tiểu Lư chạm đến một chéo áo thôi cũng đã là một nỗi ô nhục đáng kể. Y lập tức không thèm nghĩ ngợi, trở tay chụp ra, chỉ nghe tiếng kim loại ròn rảng vang lên, một đoạn xích sắt đã bị y nắm chặt trong tay.

Dương Cảnh quát lớn một tiếng, ngầm vận nội kinh. Giang Tiểu Lư tức thời cảm thấy lòng bàn tay đau nhói, sợi xích sắt tuột tay rơi ra, “xoac xoac” mấy cái đã trôi ngược lại cánh tay của hắn. Giang Tiểu Lư dùng sức vùng ra nhưng không thoát khỏi, trái lại còn bị “Qua Toàn Kinh” dẫn dắt, bắt đắ đi bị cuốn giặt về trước.

Hai người chớp mắt cách nhau chưa đầy vài thước, Giang Tiểu Lư nghiêng răng, cùng tung ra cả quyền lẫn cước. Dương Cảnh một tay giữ chặt xích sắt, một tay đón trên đỡ dưới. Cả hai trao đổi nhau vài chiêu, Giang Tiểu Lư chỉ cảm thấy da thịt Dương Cảnh như sản sinh ra một lực hút kỳ lạ, quyền cước chạm đến như rơi vào trong dòng nước chảy, chẳng thể dùng lực ở bất kỳ nơi nào. Đang lúc kinh ngạc, tay phải của Dương Cảnh bỗng nhiên rút về khiến cho hắn chới vơi dưới chân, theo đó chưởng trái của Dương Cảnh bất thần tung ra, đánh về phía lồng ngực hắn. Giang Tiểu Lư thu tay về ngăn cản, nào ngờ chân trái Dương Cảnh đột ngột huyếch lên, đá trúng vào bụng dưới của hắn.

Giang Tiểu Lư đau đến mức oằn người lại, thế nhưng Dương Cảnh không đợi cho hắn kịp té xuống, một quyền lại phát thẳng vào giữa mặt.

Sống mũi Giang Tiểu Lư gãy đoạn, máu tươi phun trào ra, cả người bắn vọt lên năm thước cao, bay lộn nhào mấy vòng về sau.

Thân thể hắn còn chưa chạm đất, tay phải của Dương Cảnh lại kéo mạnh, sợi xích khua lên leng keng. Giang Tiểu Lư hết như một cánh diều lại bay ngược trở về. Dương Cảnh đứng yên tại chỗ, ánh mắt tỏa ra sát khí ngùn ngụt. Dương Phong Lai thấy tình thế có vẻ không ổn liền bật người đứng dậy, đang định ra tay ngăn cản chợt thấy bóng người nháng lên, trên võ đài liền xuất hiện thêm một nhân vật. Người này tay phải vung lên đã bắt gọn lấy Giang Tiểu Lư.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Quyển 2 - Chương 9-1: Thần Thương Tâm Kiếm (1)

Cú gạt này của Dương Cảnh dùng lực rất mạnh, người vừa xuất hiện đứng còn chưa vững, trái lại còn bị Giang Tiểu Lưu kéo rịt về phía trước. Dương Cảnh bật lên tiếng hô “Được”, chưởng trái phất ra, “Thao Thiên Khi” mang theo khí thế lấp biển dời non ùn ùn đổ về phía hai người kia. Người vừa xuất hiện một tay nắm lấy Giang Tiểu Lưu, một tay vỗ về phía trước. Hai bên hai chưởng tiếp xúc nhau, người mới đến lăn tròn về phía sau như bánh xe, chỉ nghe mấy tiếng ròn rảng vang lên, sợi xích sắt lại bị kéo căng trở ra.

Dương Cảnh chỉ cảm thấy đối thủ có nội lực hùng hậu khiến cho bàn tay của y tê buốt. Y không kèm được quát lớn một tiếng, tay phải dùng lực kéo ghì hai người trên không trung quay trở lại. Trong tích tắc, khoảng cách giữa y và người mới đến sát gần với nhau, đến khi Dương Cảnh nhìn rõ mặt mũi đối phương rồi, y bất giác hoảng hồn buộc miệng kêu to:

– Là người...

Người vừa đến chính là Nhạc Chi Dương, gã không đợi cho Dương Cảnh nói xong, hai chân liền đá ra nhanh như sấm chớp. Dương Cảnh ngăn trái đỡ phải, tay chân rối loạn, chỉ nghe vang lên mấy tiếng bồm bộp, Dương Cảnh liên tục đỡ được ba cước thì cũng phải lùi liên tiếp về sau ba bước, một thứ cảm giác bại絮 truyền từ cánh tay thẳng lên lồng ngực khiến cho nửa phần cơ thể y cũng gần như mất đi cảm giác.

Dương Cảnh không thể chống đỡ thêm nữa, đành vứt bỏ sợi xích sắt, tung người nhảy tránh. Nhạc Chi Dương mượn thế xoay một vòng, bắt lấy Giang Tiểu Lưu, ung dung đáp xuống mặt đất.

Mọi người chứng kiến thấy đều kinh ngạc, Nhạc Chi Dương vừa rồi công thủ một hơi đã đẩy lùi được Dương Cảnh, thân pháp uyển chuyển như rồng, phóng mắt khắp Đông Đảo cũng hiếm mà gặp người như vậy.

Nhạc Chi Dương cúi đầu quan sát, Giang Tiểu Lưu mũi miệng ứa máu, đã hôn mê từ bao giờ, lòng gã bất giác giận sôi sục, lạnh lùng trừng mắt nhìn sang Dương Cảnh. Dương Phong Lai mắt thấy đệ tử mình bị trọng thương, cảm thấy nóng mặt nóng mũi, hầm hầm quát về phía Minh Đẩu:

– Minh Đẩu, đồ đệ ông giỏi nhỉ.

– Không dám! – Minh Đẩu điềm nhiên đáp: – Dương tôn chủ, ông cũng dạy được một tên đồ đệ có tài mà.

– Có tài khi mồi! – Dương Phong Lai nhỏ toẹt một ngụm – Thua sút quần như vậy còn nói!

Minh Đẩu cười bảo:

– Dương tôn chủ hiểu lầm rồi, ta đâu có nói Giang Tiểu Lưu, ta nói ở đây là Nhạc Chi Dương.

Dương Phong Lai ngẩn người, quát:

– Ông nói cái gì?

Minh Đẩu nói:

– “Vô Định Cước” của hần không phải là do ông dạy hay sao?

Dương Phong Lai tròn mắt la àm lên:

– Ta mà dạy hần thì ta làm con rùa.

Minh Đẩu chớp mắt gật gù:

– Ta hiểu rồi, nhất định là Giang Tiểu Lưu tự ý mang võ công lên truyền cho Nhạc Chi Dương!

Thân pháp Nhạc Chi Dương hoạt bát tự nhiên, có vẻ tương tự với võ công dòng Long Độn, Dương Phong Lai nghe thấy lời này, lòng thầm sinh nghi hoặc, lại quan sát Nhạc Chi Dương một chút, cao giọng hỏi:

– Thằng nhóc họ Nhạc kia, võ công của người do ai dạy?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Ta nói do thần tiên dạy, ông có tin không?

Dương Phong Lai nhỏ phi một tiếng, mắng:

– Tin cái rắm!

Nhạc Chi Dương mỉm cười nói tiếp:

– Giang Tiểu Lưu là đệ tử của ông đúng không?

Dương Phong La đáp:

– Vậy thì sao?

Nhạc Chi Dương bật kêu “Được”, đoạn gã lắc người một cái, lượn đến trước mặt Dương Phong Lai, hai tay đưa về phía trước, đẩy Giang Tiểu Lưu vào lòng của ông. Dương Phong Lai không kịp nghĩ ngợi nhiều, thuận tay đón lấy đệ tử của mình. Nhạc Chi Dương lại lắc người, mỉm cười trở về chỗ cũ.

Ở Đông Đảo này, thân pháp của Dương Phong Lai thuộc vào hàng nhất nhì, Nhạc Chi Dương đẩy người khác vào lòng ông như vậy mà bản thân ông lại chẳng thể tránh né, dấu cho sự việc diễn ra đột ngột nhưng cũng là một sự mất mặt không hề nhỏ. Nếu như không phải là cơ thể con người mà là đao kiếm, khi ấy chẳng phải đã bị đâm xuyên vào bụng rồi hay sao? Sắc mặt Dương Phong Lai hết xanh lại đỏ, trùng trùng nhìn Nhạc Chi Dương không thốt nên lời. Vân Hư cũng từ từ đứng dậy, tay vân vê chòm râu, chân mày nhíu lại. Dương Cảnh trông thấy Nhạc Chi Dương xuất hiện nổi bật như vậy, trong lòng hết sức âm ức bèn quát lên:

– Nhạc tiểu cầu, ngươi bót đắc ý đi, ông đây...

Lời còn chưa nói xong, Nhạc Chi Dương đã sấn tới bên cạnh, đồng thời giáng cho y một cú bạt tai nảy lửa.

Dương Cảnh ứng phó không kịp, trước mắt sao bay loạn xạ, lại lo ngại rằng còn có hậu chiêu tiếp theo, y vội nhảy ra xa mấy thước, chỉ cảm thấy má trái nóng rần rần, miệng phun “ợ” ra một chiếc răng.

Nhạc Chi Dương vỗ tay cười:

– Con của ta, cái tát này của cha có cảm giác thế nào?

– Rắm thôi! – Dương Cảnh giậm chân đành đạch: – Ta mới là ông nội nhà ngươi, là tổ tông nhà ngươi.

– Nói tầm bậy rồi – Nhạc Chi Dương lắc đầu: – Ông nội là ông nội, tổ tông là tổ tông, ngươi vừa làm ông nội vừa làm tổ tông khác nào tự mình làm con của chính mình?

Dương Cảnh giận muốn ngất xỉu, lại nhún người tung ra một cước về phía trước. Chiêu thức này lấy ra từ “Vô Định Cước”, nhưng dưới con mắt của Nhạc Chi Dương thì y ra chân hết sức qua loa, sơ hở đầy rẫy. Gã nhảy về phía sau, hai chân lúc bên trái lúc bên phải làm trục cho nhau rồi xoay vòng xoay như chong chóng, bỏ qua thể chân đang đá đến của Dương Cảnh, khuỷu tay trái huych xuống huyệt “Ủy Trung” nơi hõm gối của y. Minh Đẩu “ôi chà” một tiếng, buộc miệng hô:

– Đây là “Loạn Vân Bộ”!

Dương Cảnh nghe tiếng rụt chân về, chưởng trái vẩy về trước, kinh lực khí thế tựa như xoáy nước, xoay vòng đan kết, liên miên tung ra.

Nhạc Chi Dương dịch bước xoay người, ung dung lùi về sau. Một chiêu này của Dương Cảnh vốn là cạm bẫy, chỉ cần tiếp chiến chắc chắn sẽ bị “Qua Toàn Kinh” kéo giữ, lúc đó “Thao Thiên Khỉ” từ bên chưởng phải của y sẽ âm âm phát ra, tự nhiên có thể phá vỡ mọi lớp phòng ngự, mang về chiến thắng cho y. Nào ngờ Nhạc Chi Dương chỉ tránh mà không đỡ, mọi chiêu tiếp theo đều trở nên vô dụng, chẳng còn cách nào khác, y đành sấn lên một bước, chưởng trái vỗ ra đằng trước.

Nhạc Chi Dương bật cười khi khi, tung chưởng trái ra đỡ. Chưởng lực hai người giao nhau, chưởng của Dương Cảnh từ phát trở thành thu, “Thao Thiên Khỉ” bỗng hóa thành “Qua Toàn Kinh”, lòng bàn tay sản sinh ra một lực hút khủng khiếp.

Nhạc Chi Dương thầm biết nếu để y hút giữ, “Thao Thiên Khỉ” mà ập đến, khí thế thật khó mà đỡ nổi. Gã lập tức phóng cương kinh ra ngoài, một luồng đại lực đập vào lòng bàn tay Dương Cảnh. Cánh tay Dương Cảnh tê dại, thế đứng loạng choạng, chiêu thức sau đó có phần chậm lại, Nhạc Chi Dương liền thừa thế nhảy lên, cánh tay phải co lại, dùng một góc độ kỳ lạ phát ra phía trước, chỉ nghe bốp một tiếng, Dương Cảnh lại ăn trúng một bạt tai, má phải đau rất khôn cùng, y vội thu hồi chưởng lực, nhảy về phía sau mấy thước.

– Bắc Minh Chiết Dực! – Minh Đẩu vừa kinh ngạc xen lẫn giận dữ, hét lên: – Từ khi nào thằng nhóc này học được “Côn Bằng Chưởng” vậy?

Mấy kẻ đứng đầu khác của Đông Đảo cũng đều ngạc nhiên ngó nhau, ai nấy đều muốn xác minh nỗi hoài nghi trong lòng mình: Nhạc Chi Dương thân là tạp dịch, lên học được võ công trên đảo, nhưng nếu là học lên thì lại có phần học quá tốt, một chiêu “Bắc Minh Chiết Dực” đã lãnh hội toàn bộ chân truyền, sử ra vô cùng tuyệt diệu.

Dương Cảnh mũi miệng tươm máu, hai má sưng phồng, trông hệt như một cái đầu heo trương phình. Y chỉ sợ Nhạc Chi Dương thừa thắng truy kích, đôi tay khua loạn xạ một cách ngớ ngẩn, chốc thì dùng “Qua Toàn Kinh”, chốc lại sang “Thao Thiên Khỉ”, chưởng phong vu vu vang động che phủ khắp cả một trượng vuông.

Nhạc Chi Dương sử dụng “Loạn Vân Bộ”, quyền cước tạm thời ngừng lại không xuất ra, chỉ đi lòng vòng quanh Dương Cảnh vài bước, bắt chọt gã nhún

người, hai quyền cùng lúc đâm đến. Dương Cảnh đang định đỡ đòn, quyền thế lại tan biến đi thành bóng ảo ảnh, xuyên qua cánh tay y mà đánh về phía thất lung.

Quyền phong sát vào người ngằm truyền đến một con đau nhói, Dương Cảnh vội vàng rút tay về để bảo vệ phía hông, nào ngờ được này mất kia, trước mắt y bỗng hoa lên, Nhạc Chi Dương đã tung một quyền đánh trúng vào sống mũi. Dương Cảnh chảy máu mũi ròng ròng, trên mặt đau đớn khổ sở vô cùng. Y chớp chớp mắt, hai hàng lệ thất vọng lăn dài.

– “Vong Ưu Quyền”, đây chính là “Vong Ưu Quyền”...

Minh Đẩu nổi xung thiên, còn chưa la dứt câu, nắm đấm của Nhạc Chi Dương đã nhanh như chớp xuyên qua chưởng phong Dương Cảnh, nện bộp vào vai trái của y.

Dương Cảnh giật lui hai bước, loạng choạng thiếu điều muốn đứng không vững. Minh Đẩu xem mà nóng ruột, từ xa quát lên:

– Dương Cảnh, lấy tinh chế động, đừng so nhanh với thằng nhóc ấy!

Dương Cảnh nghe tiếng tỉnh ngộ, ổn định thân hình, trái một chiêu “Qua Toàn Kinh”, phải một chiêu “Thao Thiên Khỉ”, hai đại kỳ kinh bên thu bên phóng, đằng thủ đằng công, lượn vòng quanh thân thể, bảo vệ đến mức mưa gió không thấm qua nổi. Nhạc Chi Dương mấy lần tiếp cận đều bị ép lui, đành phải sử dụng “Loạn Vân Bộ”, bộ pháp biến ảo phức tạp, lượn lờ xung quanh đối thủ.

Tiếng chuông phong đập vào tai vù vù, Nhạc Chi Dương nghe được tiếng gió, trong đầu sáng ra, quan sát kỹ lại thì thấy hai tay của Dương Cảnh bên đưa bên đẩy, chưởng lực thu vào lại phóng ra, y hệt như đang chơi đàn sắt, khác chẳng chỉ là nhạc công thì đàn bằng dây, còn y thì đàn chân khí. Nhạc Chi Dương bỗng nhớ đến trong chương “Linh Cảm” có đoạn viết: “*Khi làm dây, gió làm ống thổi, nước hóa tiếng khánh, sấm thành trống bỏi, khiến cho vạn vật rung chuyển...*” Lúc trước gã không hiểu ý nghĩa của nó, lúc này bất chợt vỡ ra, nếu cho kinh khí làm dây đàn thì lúc Dương Cảnh vung vẩy hai tay rõ ràng là đang đàn một bản nhạc, cho dù không phát ra âm thanh nhưng về tiết tấu cũng gần tương tự, hiềm nỗi thân là người đánh đàn nhưng Dương Cảnh chơi hết sức vụng về, nhịp điệu ngắt quãng, tiết tấu cũng là một mớ lung tung rối loạn.

Đối với loại đàn không phát ra âm thanh này, hai tai không cách nào nghe thấy, chỉ có chân khí mới có thể cảm nhận được. Nhạc Chi Dương “lắng nghe” thoáng chốc, đoạn tiến lên một bước, quyền trái nhẹ nhàng phát về phía trước. Dương Cảnh như chim sợ cành cong, lật đật giơ chưởng nghênh tiếp, vì sự thay đổi chiêu thức này nên tiết tấu sinh ra xáo trộn. Nhạc Chi Dương thừa cơ tung cước, nhắm ngay lúc Dương Cảnh đang trong thế chiêu trước chưa xong, chiêu sau chưa xuất, mũi chân gã chọc nhẹ, xuyên qua chưởng thế của Dương Cảnh, bất ngờ đá trúng vào cùi chỏ y.

Dương Cảnh nửa người tê bại, tay trái mất lực rũ xuống, trong con hoảng hốt bèn lùi về sau một bước, chưởng phải mang theo “Thao Thiên Khỉ” tổng ra, tình thế này giống như chơi đàn bằng một tay, chỉ làm cho bài nhạc thêm tệ hại. Tiết tấu một khi rối loạn tức thì mờ ra khoảng trống thênh thang, Nhạc Chi Dương trông thấy rõ ràng liền nhẹ nhàng phát ngón tay, xuyên qua vô vàn ngăn trở, điểm trúng huyệt “Ngũ Xu” ở thất lung Dương Cảnh.

– Đây là “Thiên Mang Chỉ” – Minh Đẩu la toáng lên, không nhịn được siết chặt hai tay.

Dương Cảnh trúng chỉ vào chỗ hiểm, khắp khiêng lùi về sau, còn chưa kịp đứng vững thì “Vô Định Cước” của Nhạc Chi Dương đã tung đến ngay tấp lự. Một cước này như có như không, đá trúng vào bụng dưới của đối thủ. Dương Cảnh la thảm một tiếng, bay ra xa hơn một trượng, lục phủ ngũ tạng nhồi lại thành một đồng, cả thức ăn vào đêm qua cũng nôn ra sạch sẽ.

Nhạc Chi Dương chưa kịp thu chân về thì một luồng đại lực đã ập đến từ bên cạnh. Gã lách mình nhảy tránh, đưa mắt nhìn sang, Minh Đẩu một tay chống nạnh, một tay đỡ lấy Dương Cảnh, nghiêm giọng quát to:

– Tiểu tử thôi, ngươi dám học lén võ công Đông Đào ư?

Nhạc Chi Dương định thần lại, đưa mắt nhìn khắp một lượt, đệ tử Đông Đào bốn phía đều đang đổ dồn ánh mắt vào gã với vẻ hết sức không lành. Chẳng hiểu sao, đối mặt với mọi người thế này, gã chẳng những không run sợ mà ngược lại còn sinh ra một niềm hào khí khó tả. Gã mỉm cười, cao giọng bảo:

– Minh tôn chủ, ông chó có ngậm máu phun người, ta học lén võ công Đông Đào bao giờ?

– Còn dám xảo biện? – Minh Đẩu khoa tay múa chân, nước bọt văng tung tóe: – Chiêu thức ngươi vừa sử dụng là cái gì? Đầu tiên là “Vô Định Cước”, tiếp đó là “Loạn Vân Bộ”, còn có “Côn Bằng Chưởng”, “Vong Ưu Quyền”, “Thiên Mang Chỉ”. Đó chẳng phải là võ công của Đông Đào ta hay sao?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Lời này không đúng rồi, mấy ngón ông vừa đề cập đều là võ công năm xưa của Thích gia, Thích gia sớm đã rời khỏi Đông Đào, ta học võ công nhà họ thì có liên can gì đến Đông Đào chứ?

Minh Đẩu nghe xong sững người, chẳng biết đối đáp thế nào, mấy tên đệ tử khác liền thi nhau mắng nhiếc:

– Cường từ đoạt lý... Đồ không ra gì... Thử vô liêm sĩ, học trộm võ công còn bày đặt lý sự cùn?

Minh Đẩu nghe tiếng chửi rửa càng thêm tự tin hăng máu, quay lại chấp tay thưa với Vân Hư:

– Đào vương minh xét, kẻ này thân làm tạp dịch, lại lén học võ công, chiếu theo quy định trên đảo, cần phải móc mắt chặt tay để răn chúng.

Đồng Diệu vừa nghe vừa nháp nhóm trong lòng, hai năm trước đích thân lão từng kiểm tra Nhạc Chi Dương, thằng nhóc này tay yếu chân mềm, ngay cả mã bộ còn không đứng vững, chả hiểu vì đâu sau hai năm lại luyện thành bản lĩnh kinh người như vậy? Dương Cảnh đã học được hai đại kỳ kinh trong “Bích Hải Kinh Đào Chương”, trong lớp trẻ hiện nay hiếm có người là địch thủ của y, nhưng khi đụng phải Nhạc Chi Dương thì lại bị khổng chế toàn tập, gần như không đủ sức chống trả. Cần biết, tạp dịch học lên võ công là tội lớn, tùy theo cách Minh Đầu xúc xiêm, Nhạc Chi Dương ắt dính phải tai họa ngập đầu, hận nỗi thằng nhóc này không biết trời cao đất dày, đơn giản là chưa biết tai họa sắp giáng xuống.

Đang lúc bó tay hết cách, lão chợt nghe có người lạnh lùng cất tiếng:

– Hắn không học lên võ công!

Đồng Diệu ngoảnh đầu nhìn lại, Diệp Linh Tô rời hàng tiền lên trước, lạnh lẽo nhìn Minh Đầu. Minh Đầu chớp mắt, nghi hoặc hỏi:

– Diệp sư điệt, lời này là ý gì?

– Chẳng có ý gì cả. – Diệp Linh Tô thờ ơ đáp: – Võ công của hắn là do ta dạy!

Mọi người ồ lên ngạc nhiên, Nhạc Chi Dương cũng hết hồn hết vía. Vân Thường quan sát Diệp Linh Tô, lại nhìn sang Nhạc Chi Dương, sắc mặt trắng bệch như giấy, quai hàm bất giác nghiến chặt.

Minh Đầu trầm tư một thoáng, lại trừng mắt nhìn Diệp Linh Tô cười gằn:

– Diệp sư điệt, lời này là thật chứ?

Diệp Linh Tô hừ lạnh, còn chưa kịp nói gì, Nhạc Chi Dương đã bắt thần hết hồn:

– Minh Đầu, chuyện này không liên quan đến cô ta.

Diệp Linh Tô vốn ý muốn giảm nhẹ tội trạng cho gã, ngờ đầu tên tiểu tử này lại không chịu tiếp nhận lòng tốt, trong phút chốc cô vừa lo lắng vừa tức giận, mắt thấy Minh Đầu lộ ra nụ cười ác hiểm, cô bèn vội cướp lời:

– Nhạc Chi Dương, người bị ám đầu hay sao? Học võ công rồi, còn không chịu nhận người sư phụ này ư?

Nhạc Chi Dương thấy cô bất chấp cả danh tiết, một lần nữa vì mình mà giải tội, trong lòng cảm kích tột cùng, thế nhưng càng cảm kích gã lại càng không thể để cho cô chịu liên lụy, tức thì gã mỉm cười hề hề:

– Diệp cô nương, ý tốt của cô ta xin nhận, nhưng ở trước mặt đạo vương, tiểu tử như ta không dám nói dối. Ta đã nói từ nãy rồi, võ công này là do thần tiên chỉ dạy, chả quan hệ chút xíu nào đến cô cả.

Diệp Linh Tô tức giận cực độ, không nhịn được mắng:

– Tên lão mép, chết đến nơi rồi mà còn mạnh miệng.

Trước giờ cô luôn tỏ ra dè dặt thận trọng, lần này lại liên tục thất thố như vậy khiến cho ngay cả bản thân cô cũng cảm thấy bất ngờ. Rất nhiều kẻ nhớ đến sự tình hai năm trước lúc hai người mất tích, liền thi nhau ghé đầu kê tai xì xào đồn đoán về việc hai người nhất định có tư tình riêng.

Vân Thường nhìn sang Nhạc Chi Dương, một bầu lửa nóng thoát ra hừng hực trong cơ thể, tay phải bất giác siết chặt chuỗi kiếm. Đúng lúc này, một bàn tay từ bên cạnh vươn tới giữ lấy cổ tay của y, chỉ nghe Vân Hư lạnh lùng lên tiếng:

– Tô Nhi, võ công của hắn có thật là do con dạy hay không?

Vân Thường nghe tiếng giật mình, buông chuỗi kiếm ra, chỉ thấy Diệp Linh Tô cúi thấp đầu, khẽ giọng thưa:

– Dạ phải...

Dẫu cho cô một lòng bảo vệ cho Nhạc Chi Dương, nhưng đối mặt với sư phụ lúc này vẫn không tránh khỏi chợt dạ lo lắng.

Vân Hư nhìn cô một lúc, chợt hướng mắt lên trời cao, chậm rãi nói:

– Tô Nhi, hồi bé đến giờ, con chưa từng nói dối ta lần nào đúng không?

Diệp Linh Tô run bắn toàn thân, lặng thinh không đáp.

Chỉ nghe Vân Hư nói tiếp:

– Tô Nhi, ta hỏi con lần nữa, võ công của hắn có thật là do con dạy hay không?

Diệp Linh Tô tâm lý rối bời, vừa lắc lắc đầu xong lại gật gật đầu. Vân Hư liếc nhìn cô, lắc đầu thờ dãi:

– Tô Nhi à, một thân võ công của hần sợ là con dạy không nổi đâu.

Diệp Linh Tô vừa lo lắng vừa xấu hổ, buột miệng:

– Bộ võ công hần cao lắm ư?

– Võ công của hần không cao, nhưng lại khác với mọi người! – Vân Hư tay vẫn vè chòm râu, ra chiều tự lự: – Đầu tiên nói về “Vô Định Cước”, đáng lẽ ở chiêu “Truy Phong Niếp Ảnh” mà đệ tử trên đảo từng học qua, thì trước tiên nên nhấc chân trái, sau đó đá vào hạ bàn của đối thủ theo hướng từ trái sang phải, nhưng hần lại giơ chân phải trước rồi lại đá thẳng lên trên, chẳng những đá được cao hơn mà còn thêm phần xảo quyết. Lại nói về chiêu “Vô Ưu Vô Lự” trong “Vong Ưu Quyền”, đệ tử trên đảo ra quyền thường chỉ có hai hư chiêu mà thôi, còn hần dùng những ba hư chiêu, biến hóa càng trở nên phức tạp, Dương Cảnh dựa vào trình tự của hai hư chiêu mà né tránh đương nhiên trúng phải bẫy của hần. Chưa hết, một chiêu “Tiểu Chi Thiên Nam” mà hần dùng để điểm vào huyệt “Ngũ Xư” của Dương Cảnh, đáng lẽ khi điểm là ngón trỏ, thế nhưng hần nửa đường thay đổi, ngón trỏ trở thành ngón vô danh, thời khắc điểm trúng huyệt đạo, kinh lực không phải là điểm ấn thông thường mà giống như dùng bút lông quẹt đè xuống phía dưới, chẳng những khóa được huyệt “Ngũ Xư” mà dư kinh trên ngón tay còn lan đến cả “Túc Thiếu Dương Đâm Kinh”...”

Vân Hư điềm nhiên mang từng biến hóa nhỏ nhất trong chiêu thức của Nhạc Chi Dương nói toạc ra, không chỉ khiến cho người người Đông Đảo khâm phục mà Nhạc Chi Dương cũng không khỏi kinh ngạc. Vân Thường nghe đến đây, không nhịn được kêu lên:

– Cha, ý người bảo võ công Đông Đảo mà tên tiểu tử này học được lợi hại hơn chúng ta à?

Vân Hư lắc đầu bảo:

– Không phải là võ công Đông Đảo, mà là Võ Công của Thích gia.

Ai nấy trở mắt nhìn nhau, trong lòng đều lấy làm khó hiểu. Vân Thường hỏi:

– Võ học nhà họ Thích chả phải võ học Đông Đảo hay sao?

– Không hần vậy! – Vân Hư chậm chậm giải thích: – Ba đại tuyệt kỹ của Thích gia: Thừa Phong Đạo Hải, Vô Tướng Thần Châm, Đại Tượng Vô Hình Quyền đều chưa hề lộ ra bên ngoài, còn lại những võ công lưu truyền đến ngày nay được phân chia làm ngoại học và nội học.

– Nội học và ngoại học?

– Ngoại học là võ công Thích gia truyền thụ cho người ngoài, còn nội học là công phu dành cho người trong nhà của họ lãnh hội, đời sau so với đời trước đương nhiên cao minh hơn một chút.

Vân Thường như bưng bình:

– Hóa ra Thích gia vẫn còn giấu nghề?

Vân Hư gật đầu:

– Nếu như ta đoán không lầm, công phu của tên Nhạc Chi Dương này có xuất xứ từ nội học!

Mọi người thấy đều xôn xao, kỳ Ngao Đầu Luận Kiếm năm ấy, Vân gia giành chiến thắng, Thích gia giận dữ ly khai, từ đó biệt tích giang hồ. Chẳng lẽ qua mấy chục năm trời, Thích gia một lần nữa ngoi đầu trở lại?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9-2: Thần Thương Tâm Kiếm (2)

Vân Hư trầm ngâm một lúc, cao giọng hỏi:

– Nhạc Chi Dương, người là con cháu của Thích gia?

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy tức cười, đáp:

– Ta không phải họ Thạch, ta họ Thiết.

– Họ Thiết ư? – Vân Hư ngó người.

– Đúng vậy! – Nhạc Chi Dương cười hề hề: – Đá có cứng thì cũng đâu có bị được sắt thép(*), họ Thiết của ta còn lợi hại hơn họ Thạch nhiều.

(*ND chú: Thạch là đá, Thiết là sắt – Nhạc Chi Dương đang chơi chữ*)

Gã dám ngang nhiên giỡn mặt với vị chúa Đông Đảo, vẻ mặt Vân Hư lập tức sa sầm, mắt lộ sắc giận. Minh Đầu ưỡn ngực quát lớn:

– Đáo vương mình xét, tên tiểu tử này tán hươu tán vượn, rõ ràng là trong lòng có điều gian trá, theo ta đoán, hẳn nhất định là gian tế do Thích gia phái đến đảo chúng ta hòng phối hợp tay trong tay ngoài, mưu đồ đoạt lại ngôi vị đảo vương.

Vân Hư hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, bảo:

– Nếu ngươi không phải là người của Thích gia, vậy thì võ công từ đâu mà đến?

Nhạc Chi Dương không muốn dính líu đến Tịch Ứng Chân, đành cười đáp:

– Sớm đã bảo rồi, là do thần tiên dạy cho!

Trong lòng gã lại nghĩ: “*Tịch đạo trưởng tiên phong đạo cốt, so với thần tiên nào có kém gì*”.

Phải chi gã thừa nhận là con cháu của Thích gia, Vân Hư nhớ lại mối giao tình trăm năm trước, chưa chừng còn tha cho gã, nhưng gã cứ luôn miệng khẳng định không liên quan đến Thích gia, ngược lại càng khiến cho mọi người đoán già đoán non, cho rằng gã lên xâm nhập Đông Đảo hẳn là đang có âm mưu gì đó không thể tiết lộ.

Vân Hư trầm ngâm một lúc bèn nói:

– Bất kể ngươi có phải là con cháu của Thích gia hay không thì cũng đã học võ công nhà họ Thích. Vân mỗ bắt tài, mong được thỉnh giáo vài chiêu.

Lời này vừa thốt ra, Nhạc Chi Dương liền giật bản mình. Vân Thường vội can:

– Giết gà đâu cần dao mổ bò, chi bằng cha cứ khoanh tay đứng nhìn con trong vòng mười chiêu sẽ bắt tên tiểu tử thối này phải quỳ xuống van xin.

Vân Hư lắc đầu:

– Con thì biết cái gì? Hẳn là truyền nhân của Thích gia, ta là trưởng dòng họ Vân, để ta ra tay mới phù hợp với thân phận của hẳn.

Nói rồi, ông thông thả tiến lên trước, đối mặt với Nhạc Chi Dương một khoảng.

Nhạc Chi Dương nhìn Vân Hư, trông ngực khu loạn không ngừng. Gã cố gắng điều hòa nhịp thở, đưa mắt dời về phía xa, Diệp Linh Tô cũng đang ngó sang bên này, trong đôi mắt hạnh ánh lên một tia nhìn tuyệt vọng.

Nhạc Chi Dương trông thấy sắc mặt cô, đột nhiên máu nóng bốc lên, người nảy sinh ra một bầu ngạo khí, cao giọng nói:

– Đáo vương đại nhân dạy bảo, Nhạc mỗ vinh hạnh vô cùng. Người đời có câu rất hay: “Thuyền lật trong mương”, “Trượt chân trên đất bằng”, đảo vương đại nhân thắng ta là lẽ tất dĩ ngẫu, nhưng nhờ đâu ta bất cẩn thắng được ngài một chiêu nửa thức, chẳng may truyền ra ngoài giang hồ, mọi người nhất định sẽ rêu rao rằng võ công Đông Đảo chỉ đến thế là cùng, đường đường là chúa của một đảo lại đi thua dưới tay một thằng nhóc vô danh.

Mọi người nghe xong, tất cả đều ngoác miệng mắng xối xả. Vân Hư cũng cảm thấy kỳ lạ, thầm nghĩ có không ít cao thủ lúc gặp mình đều chưa đánh đã run, còn tên tiểu tử này chẳng những không chút e dè mà còn dám nói năng nói cuội, khoan bàn về võ công cao hay thấp, riêng về khoản can đảm cũng được xem là hiếm có rồi. Ông suy đi nghĩ lại một lúc, gật đầu bảo:

– Ngươi muốn thắng ta cũng dễ thôi, ta đứng nguyên ở đây cho ngươi mặc sức ra tay, quyết không đánh trả, trong vòng mười chiêu, nếu ngươi chạm được vào một chéo áo của ta thì xem như ta thua, thế nào?

Bốn phía đột nhiên im phăng phất, chúng đệ tử Đông Đảo trở mắt nhìn nhau. Từ sau khi bại dưới tay Lương Tư Cầm hơn hai mươi năm về trước cho đến nay, Vân Hư chưa từng động thủ với ai, võ công ông giờ đây cao đến nhường nào, cả đệ tử theo bên cạnh cũng còn không rõ. Nhưng, giao ước của ông và Nhạc Chi Dương quá sức ngặt nghèo, lỡ không cẩn thận chắc chắn sẽ bị mất sạch oai phong.

Nhạc Chi Dương thì lại vui mừng khôn xiết, Vân Hư hành động như vậy rõ ràng là đang tự cao thân phận, không muốn thật sự đối đầu với gã. Nếu là giao đấu quyền cước, Nhạc Chi Dương thua là điều hiển nhiên, nhưng Vân Hư đứng yên không cử động thì việc chạm vào vạt áo của ông cũng không phải là điều gì quá khó. Từ trước đến nay, kiêu căng ắt nhận thất bại, Vân Hư tự bố mình vào rọ, lại không xuất chiêu, chưa gì đã thấy thua đến một nửa.

Nghĩ đến đây, Nhạc Chi Dương bất giác mỉm cười:

– Vân đảo vương, lời này là thật chứ?

Vân Hư nói:

– Chúa của Đông Đảo, một lời không dối.

Nhạc Chi Dương hỏi:

– Lỡ ngài thua thì sao?

Vân Hư nói:

– Ta thua, mặc người tự do rời đảo.

Nhạc Chi Dương vỗ tay cười:

– Tuyệt, tuyệt!

Vân Hư liếc nhìn gã, chột hỏi:

– Còn nếu người thua?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Thế ngài muốn thế nào?

Ánh mắt Vân Hư lóe lên sắc lạnh, nghiêm giọng nói:

– Người thua, ta muốn lấy hai tay và hai mắt của người.

Nhạc Chi Dương sững người, cổ tò ra cứng cỏi, cười đáp:

– Được thôi, xin mời ngài!

Vân Hư khẽ cười lạnh, chấp tay sau lưng, hờ hững đứng tại chỗ, hai chân không xoạc không khép, thể như tòa núi sừng sững. Nhạc Chi Dương ngược nhìn đối thủ, trong đầu suy nghĩ chớp nhoáng: *“Người này võ công quá cao, giao chiến trực diện nhất định gặp rủi ro, muốn chắc chắn giành phần thắng chỉ bằng sử ‘Loạn Vân Bộ’ vòng ra phía sau ông ta”*.

Nghĩ đến đây, gã dồn chân khí vào hai chân, đang định dịch bước thì chợt cảm giác cả người lạnh toát, một luồng khí vô hình xộc thẳng vào mặt. Tích tắc ấy, Nhạc Chi Dương như bị sa vào vũng lầy, không tài nào dùng sức cũng như cựa quậy được.

Cảm giác này đến một cách quá đột ngột, Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn lên, lúc này Vân Hư ở phía xa sắc mặt âm trầm như nước, luồng khí vô hình nọ chính là được phát tán ra từ người của ông.

Luồng khí này chẳng phải là chân khí cũng chẳng phải trường phong, nó như thể một tảng đá lớn, nặng nề đè xuống cõi lòng Nhạc Chi Dương. Cần biết chân khí do tâm sinh ra, cho dù võ công có cao đến đâu, chân khí trong cơ thể cần phải có nhân tâm mới điều khiển được, ý chí một khi bị khống chế thì khí huyết lập tức sẽ nghẽn lại, tứ chi cứng đờ, đừng nói là ra tay tấn công, ngay cả nhúc nhích một chút cũng đã là khó khăn lắm rồi.

“Đây là thứ võ công gì?” Trán Nhạc Chi Dương dầm dề mồ hôi, hai tay siết chặt, thân thể run lên từng chập. Theo trực giác của gã mạch bảo, nếu như không cố gắng xoay chuyển, ắt hẳn đại sự sẽ không thành. Gã lập tức hét lớn, dùng hết sức lực bước về phía trước, cho dù chỉ được mỗi một bước nhưng cũng khiến cho gã cảm thấy sức cùng lực kiệt, chân trái vừa cử động chợt mềm nhũn, quỵ phịch xuống đất.

Ánh mắt Vân Hư thoáng qua một nét ngạc nhiên, luồng khí vô hình này chính là một đường ‘Bàn Nhược Tâm Kiếm’ mà ông đã tốn mất hai mươi năm trời khổ luyện nhằm để đánh bại Lương Tư Cầm. Đường kiếm này phát ra từ tâm, không phải chân khí, có liên quan đến toàn bộ tinh thần thân thể. Một khi đối địch, tâm kiếm sẽ rời vỏ, xuyên thẳng vào lòng người, giống như hổ báo so với cừu non, thần oai vừa chạm đến, ý chí của đối thủ sẽ tan rã, tự động bỏ cuộc nhận thua.

Vân Hư tự phụ có thần công, vốn nghĩ Nhạc Chi Dương khi đối mặt với tâm kiếm, hiển nhiên ý chí sẽ sụp đổ, dè dặt tên tiểu tử này chẳng những thần trí sáng suốt, còn có khả năng đón tâm kiếm mà tiến về phía trước.

Nghĩ đến đây, đôi mắt Vân Hư sáng quắc lên, hệt như hai thỏi nam châm, hút chặt lấy ánh mắt của Nhạc Chi Dương. Uy lực của tâm kiếm bùng phát, luồng khí vô hình ào ạt tuôn ra tựa như những đợt sóng liên miên bất tuyệt, Nhạc Chi Dương khác nào cây đứng chắn gió, thân thể tự nhiên trở nên thương tích lổ chỗ như một cái nia, nơi nào cũng đầy kẻ hở, đừng nói là tấn công, Vân Hư chỉ cần thối nhẹ một hơi cũng có thể khiến gã ngã lăn quay.

Tâm trí một khi bị lay chuyển, tâm kiếm càng xuyên sâu vào bên trong. Nhạc Chi Dương ngược nhìn Vân Hư, chỉ cảm thấy đối thủ hệt như một ngọn núi cao vợi vợi, còn bản thân chẳng khác nào con sâu cái kiến. Đối thủ mạnh đến không thể mạnh hơn, mình thì yếu đuối đến cùng cực, luồng khí vô hình ấy xuyên sâu vào trong cõi lòng, đâu không phải là kiếm thật, Nhạc Chi Dương vẫn cảm thấy ngấm ngầm nhói đau.

Đám đệ tử ở bên ngoài theo dõi, trong lòng ai nấy đều cảm thấy quái lạ. Vân Hư bất động vốn dĩ là giao kèo, nhưng Nhạc Chi Dương cũng bất động theo thì quả là kỳ khôi. Theo lý mà nói, gã phải nhào đến tấn công mới đúng, đằng này mặt mũi gã hiện thời lại trắng bệch, hai mắt trợn tròn, khóa miệng sùi ra một ngụm bọt mép trắng xóa.

Mọi người vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, nhưng vẫn không hiểu nội tình bên trong. Cứ nhìn biểu cảm của Nhạc Chi Dương, rõ ràng là Vân Hư chưa xài

đến một chiều mà vẫn có thể không chế được đối thủ, bản lĩnh như vậy ngay cả thần Phật cũng đến thế là cùng.

Diệp Linh Tô lòng như lửa đốt, biết rõ sự phụ nói được làm được, nếu như Nhạc Chi Dương thua thật, cho dù không chết cũng tàn phế, thế nhưng thủ đoạn của Vân Hư thế nào chính cô cũng không biết, mà cho dù có biết thì với tình cảnh này cũng không cách nào xen ngang. Cô càng nghĩ càng quýnh, bất giác khẽ siết chặt nắm tay, để cho mấy chiếc móng mỏng nhọn cắm ngập vào lòng bàn tay.

Chợt đâu một âm thanh quái dị âm âm cất lên như thể rồng ngâm hồ gầm, gò Ngao Đầu to lớn như vậy cũng phải rung chuyển. Đây là tiếng gió của Phong Huyệt, đến giờ Ngọ hiển nhiên lại trời dậy, đệ tử trên đảo chẳng lấy gì làm lạ, vẫn tiếp tục căng mắt theo dõi trận đấu.

Quái thanh càng vang lớn hơn, lúc dài lúc ngắn, khi cao khi thấp, lọt vào trong lỗ tai Nhạc Chi Dương. Gã rung mình một cái, đột nhiên tỉnh táo trở lại, chỉ thấy máu huyết toàn thân chuyển động theo tiếng gió, dần dần có thể nghe lời sai khiến. Gã cố định thần lại, chăm chú nhìn ra, Vân Hư ở cách đó ngoài một trượng, đôi mắt sắc bén có thần của ông đang oai nghiêm nhìn xoáy lại.

Ánh mắt hai người chạm nhau, não Nhạc Chi Dương ngẫm đầu nhói, mắt thấy sắp sửa mất tự chủ, cội lòng gã bắt chợt lóe sáng, mấy hàng chữ như lướt qua trước mắt, chính là những câu từ trong chương “Linh Cảm”, chuyên dạy cách làm thế nào mượn âm thanh từ bên ngoài để dẫn dắt chân khí nội tại, điểm mấu chốt bên trong chính là sự thanh thần vô vi, thuận theo tự nhiên, cứ tùy âm thanh dẫn dắt, không để cho ý chí bản thân quấy nhiễu chân khí vận hành. Đây chính là cảnh giới cực cao, Nhạc Chi Dương đâu đã từng xem qua nhưng cũng chưa thực sự luyện thành. Lúc này gã bị “Bản Nhục Tâm Kiếm” khắc chế, chân khí sa vào cảnh trì trệ, ngay cả chân tay cũng không cử động được, nếu không có ngoại lực hỗ trợ, nhất định cả người sẽ kiệt sức, bị đối thủ đánh bại ở khoảng cách xa.

Nhạc Chi Dương thâm hít sâu một hơi, cố gắng loại bỏ tạp niệm, thậm chí ngay cả ý nghĩ dẫn dắt chân khí cũng vứt sang bên, án theo tâm pháp trong chương “Linh Cảm” để thuận theo tự nhiên, tùy ý cho quái thanh của Phong Huyệt điều khiển chân khí. “Bản Nhục Tâm Kiếm” chuyên dùng để khắc chế nhân tâm, nếu như đối thủ xóa bỏ mọi suy nghĩ, tự nhiên nó sẽ trở nên vô tác dụng.

Nhạc Chi Dương tuy chưa đạt đến cảnh giới “xóa bỏ mọi suy nghĩ”, thế nhưng gã tu luyện bí tịch huyền môn lâu ngày cũng ít nhiều luyện được đôi chút định lực. Suy nghĩ trong đầu gã càng ít thì sự ràng buộc phải chịu đựng càng được giảm đi, chỉ nghe tiếng rống rít thét gào bên tai, lớp lớp âm thanh quái đản phát ra liên tu bất tận, chân khí trong cơ thể theo sự biến đổi của âm thanh, lúc vọt qua trái, lúc xuyên sang phải, như rồng như rắn khó mà đoán định.

Chân khí một khi đã lưu thông, sức lực tức thì tự sinh ra, Nhạc Chi Dương vươn thẳng eo dậy, đầu óc sáng tỏ như gương, cảm thấy ánh mắt oai phong của Vân Hư đang đè ép đến, gã bỗng hiểu ra, đôi mắt này chính là mầm mống của tai họa, chỉ cần để cho nó tiếp xúc thì tinh thần không thể tránh khỏi bị quản chế. Nghĩ đến đây, gã quyết định nhắm chặt mắt lại, cứ như vậy uy lực của “Bản Nhục Tâm Kiếm” sụt giảm, chỉ còn lại luồng khí vô hình vẫn đang bức ép một cách kỳ lạ.

Hai mắt một khi đã nhắm lại thì không thể trông thấy sự vật, cũng không tài nào tấn công địch thủ, nhưng nếu mở mắt thì không tránh khỏi cảnh bị tâm kiếm không chế. Nhất thời, Nhạc Chi Dương rơi vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan. Gã rút chân khí vào hai chân, dậm tiến lên trước một bước, vốn định cất chân trái, nào ngờ giờ ra lại là chân phải, vốn muốn đi về phía Vân Hư, ai dè lại khập khiễng đi ngược về hướng vách núi ven biển.

Nhạc Chi Dương lấy làm khó hiểu, đành cố suy nghĩ kỹ lại, người thường đa số đều lấy tâm trí điều khiển chân khí, còn gã lại dùng chân khí dẫn dắt tinh thần, chân khí di chuyển theo tiếng gió, hoàn toàn không nghe lời sai khiến. Trong đầu Nhạc Chi Dương muốn đi bên trái, chân khí lại hướng sang phải, hai bên mạnh ai nấy làm, thật là hết sức hoang đường kỳ dị.

Nhạc Chi Dương nghĩ đến đây liền không dám làm bừa nữa, nhưng cảm giác khí thế của Vân Hư đang không ngừng đồ dồn đến chẳng khác nào sóng cả xô bờ, trận sau hơn hẳn trận trước, dầu cho gã đã nhắm tịt hai mắt vẫn cảm thấy khổ sở khôn tả. May mà chân khí di chuyển theo âm thanh quái đản của Phong Huyệt, tinh lực chốc chốc lại được tái sinh, miễn cưỡng có thể trụ vững.

Vân Hư nhìn đối thủ, trong lòng không ngừng nghi hoặc. Ông sáng chế ra “Bản Nhục Tâm Kiếm” hẳn nhiên không dùng để đối phó với loại làng nhàng tầm tép, hôm nay sở dĩ mang ra sử dụng chẳng qua là vì nổi hứng muốn không động đến chiêu thức vẫn có thể dễ dàng chế ngự Nhạc Chi Dương. Ai dè tên tiểu tử này rõ ràng là sắp bị khuất phục đến nơi lại đột nhiên như được thần linh tương trợ, trở nên khởi sắc bất ngờ. Sức chịu đựng như thế quả là hiếm có, nếu không phải là cao thủ chốn huyền môn thì cũng là kỳ tài trong thiên tông, không trải mấy chục năm khổ luyện nhất định không thể đạt đến cảnh giới thế này.

Bồn chồn nhiều lại đâm tức tối, Vân Hư ban đầu không muốn tung ra hết sức, bởi vì tâm kiếm một khi dùng đủ lực, đối thủ không chết cũng sẽ hóa điên, như thế một là quá tàn nhẫn, hai là dễ lộ hình tích, lỡ lan truyền ra ngoài, Lương Tư Cầm biết được sẽ có đề phòng, trận chiến mai sau sẽ thiếu đi chiêu hiểm. Nay sự đến nước này, cười hồ khó mà leo xuống, nếu không thể chế ngự được tên tiểu tử này thì thân làm đảo vương như ông hẳn sẽ mất sạch thể diện.

Nghĩ đến đây, trong tâm Vân Hư lại sinh ra kiếm, đang định toàn lực đâm ra, bỗng thấy tay phải Nhạc Chi Dương cử động, thào thanh sáo ngọc bên thắt lưng xuống, vạt ngang miệng bắt đầu thổi. Vân Hư bất giác sững người, tên tiểu tử này đối mặt với “Bản Nhục Tâm Kiếm” còn dám tranh thủ thổi sáo! Ông chợt nổi lòng tò mò, tạm thời không phát ra tâm kiếm, muốn xem tên tiểu tử này đang chơi trò gì.

Tiếng sáo du dương cất lên, tiết tấu lúc dài lúc ngắn, giai điệu cao thấp không đồng đều, thoạt nghe thì không thấy gì lạ, nghe được vài tiếng Vân Hư chợt cảm thấy bất ổn. Điều bất ổn không phải đến từ tiếng sáo của Nhạc Chi Dương mà là đến từ tiếng gió trong Phong Huyệt.

Trước khi Nhạc Chi Dương thổi sáo, Phong Huyệt liên tục gầm gào, có thể nói là hỗn tạp loạn xạ ngẫu, nhưng sau khi hòa vào trong tiếng sáo rồi, tiếng gió bỗng trở nên có trình tự bài bản. Hệt như một đám cao thủ võ học, ai nấy đều có sở trường riêng, mỗi người tự chiến đấu nên không phát huy được uy lực cao nhất, thế nhưng tiếng sáo vừa cất lên, tựa như kẻ thống lĩnh hướng dẫn cho đám võ phu này, tất cả âm thanh quái đản đều tụ hợp lại làm một, hóa thành một dòng nước lũ, tuôn chảy xồng xộc về phía Vân Hư.

Đột phần công này Vân Hư không hề phòng bị, suýt nữa bị chuỗi tạp âm này làm nhiễu loạn tâm trí. Âm thanh quái đản của Phong Huyệt tự bản thân nó đã có khả năng làm xiêu hồn lạc phách, chỉ là nào giờ để từ trên đảo nghe riết quen tai, tự có phương cách ứng phó. Tiếng gió lúc trước ngắt quãng đứt đoạn, không đủ gây tác hại, đến khi tiếng sáo Nhạc Chi Dương tham gia, hết như một sợi tơ nổi trên liền dưới, bổ sung vào những đoạn trúc trắc của quái thanh, âm thanh xâu lại thành một chuỗi, chẳng khác nào tiếng quỷ khóc ma sầu, không chỉ ảnh hưởng đến Vân Hư mà toàn bộ đệ tử đương trường không ai là không chấn động tâm thần, máu huyết sôi sục.

Nhạc Chi Dương tiến nhập vào cảnh giới “vong ngã”, dùng thuật “Linh Cảm” thổi sáo, thống lĩnh quái thanh của Phong Huyệt liên tục công kích về phía Vân Hư. Âm thanh kỳ dị này có nguồn gốc từ “Địa lực” (tiếng đất), hàm chứa uy lực của tự nhiên. Vân Hư dẫu cho tâm lý vững vàng, gặp phải âm thanh như thế cũng bất đắc dĩ phải thu hồi tinh thần để bảo vệ bản thân. Nhạc Chi Dương cảm giác áp lực giảm nhẹ, như thể bướm bướm phá kén, tiếng sáo càng thêm mãnh liệt.

Vân Hư nhìn Nhạc Chi Dương, chỉ cảm thấy tên tiểu tử này hết sức bí ẩn, kỳ lạ đến mức khó tưởng tượng: kháng cự lại tâm kiếm đã là thần kỳ, tiếng sáo dẫn đường cho tiếng gió lại càng thần kỳ hơn. Vân Hư từng trải trăm trận, bao nhiêu môn võ đã từng trông thấy qua, thế nhưng nhìn đi nhìn lại vẫn không thể thấu được chân tướng của Nhạc Chi Dương. Đang suy nghĩ, chợt nghe bốn bề vọng lại tiếng gào thét, tiếng cười man dại, Vân Hư đưa mắt nhìn ra, lập tức chau mày thật chặt. Khá nhiều đệ tử Đông Đảo chịu không nổi sự xung kích của quái thanh, thần trí trở nên hỗn loạn, thể hiện ra vô số biểu cảm điên loạn.

Vân Hư nảy ra suy nghĩ, bỗng nhiên ngừng mặt hủ dãi, tiếng hú vang dội vô song, nhất thời áp chế được tiếng sáo của Nhạc Chi Dương. Tiếng sáo vừa bị lấn át lại chợt vút cao hơn, phảng phất như rồng thiêng gầm đầu. Nhưng cứ thế nó cao một nấc, tiếng hú lại trội hơn một nấc, hai luồng âm thanh tựa như đang thi đua so cánh, rốt cuộc tiếng hú của Vân Hư vẫn đè nén được tiếng sáo một bậc.

Tiếng sáo vừa bị khống chế, tiếng gió lập tức mất đi sự dẫn dắt, uy lực giảm mạnh. Đám đệ tử phục hồi trí óc, nhớ lại cảnh tượng điên dại ban nãy, thấy đều xấu hổ và tức giận. Bọn họ nhìn hai người trên sân đấu, trong lòng mập mờ khó hiểu, hai người này hành tung cô quái, đã không đánh nhau thì chớ cũng không thêm đến gần; một kẻ hú, một kẻ thổi sáo, đặc biệt là Nhạc Chi Dương, lúc thì ngồi lúc thì đứng, thần tình thay đổi liên tục, quả làm người ta đoán bất không ra.

So với cuộc chiến tinh thần, cuộc chiến về thanh nhạc còn có mùi vị đặc biệt hơn. Vân Hư dùng tiếng hú trấn áp tiếng sáo nên không có thời gian rảnh để sử dụng tâm kiếm, Nhạc Chi Dương như cỡi bỏ được gánh nặng, vừa phòng mang thổi sáo, vừa cất từng bước xiêu vẹo tiến về trước.

Vân Hư không khỏi ngần ngại, cõi lòng phân vân lưỡng lự, tiếng hú vì thế yếu đi, chỉ nghe sáo ngọc réo lên một tiếng véo von, Nhạc Chi Dương lại tiến về trước thêm một bước, cứ như thế vừa đi vừa thổi, trong nháy mắt khoảng cách của cả hai chỉ còn lại chưa đầy năm thước. Tiếng sáo đột ngột im bặt, Nhạc Chi Dương thu hồi sáo ngọc, bỗng nhiên gã mở to mắt quát lớn, tổng ra một quyền, quyền phong vùn vụt thổi bạt vạt áo của Vân Hư.

Phía đám đông phát ra một trận hô hoán. Vân Hư điềm tĩnh như không, thân người khẽ vận nhẹ, Nhạc Chi Dương tức thì đánh vào khoảng không, nắm tay của gã lướt “vút” sát qua lồng ngực Vân Hư.

Cõi lòng Nhạc Chi Dương chùng xuống, gã đổi quyền thành trào, chụp về phía ngực Vân Hư. Một trào này xuất ra từ “Bộ Kinh Thủ” của Thích gia, tên cũng như nghĩa, thế chụp hết sức rộng lớn, đến khổng lồ như cá voi mà cũng khó bề thoát thân. Thế nhưng Vân Hư không hoảng không loạn, thân hình chuyển động theo trào thế của gã, hết như gió mạnh bẻ cành, uốn gập thành một vòng cung cực lớn. Ngón tay Nhạc Chi Dương lại lướt qua ngực của ông, thiếu mất nửa phân là có thể chạm vào chéo áo.

Nhạc Chi Dương quát lớn, biến trào thành chưởng, sử một chiêu “Phân Giang Tích Hải”, chưởng trái như cánh chim vờn nước, chém mạnh xuống phía dưới. Cơ thể Vân Hư cũng chùng xuống theo thế chưởng, trong tích tắc ông hết như đang dán sát trên mặt đất. Nhạc Chi Dương nào tưởng tượng ra được, một chưởng này lập tức rơi vào không khí. Gã không thêm nghĩ ngợi nhiều, khom người xuống, “Vô Định Cước” quét ra sát mặt đất, thầm nghĩ Vân Hư đang ở bên dưới, nhất định không tránh khỏi thế chân nhanh như gió lốc này.

Vân Hư hừ một tiếng, hai chân như được gắn thêm lò xo, cả người bùng lên cao mấy thước, thân pháp nhẹ nhõm như mây trời, hết như đang nằm phía trên chân Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương một cước giẫm hụt, mắt thấy suýt chút nữa là thành công, bất giác trong lòng gấp gáp, hai tay chống xuống đất, hai chân chống lên trời, hướng về phía Vân Hư đang ở chừng không mà khua đá loạn xạ.

Thân thể Vân Hư như ngư long nhào lộn, khi bốc cao khi rẽ hướng, thoát lên thoát xuống, nhanh đến mức khiến người khác không trông rõ biến hóa bên trong. Nhạc Chi Dương rõ ràng vừa thấy ông ở bên kia, lúc tung cước, Vân Hư lại bỗng nhiên đến một nơi khác, thế nên cước nào cước nấy đều đá hụt, mọi chiêu thức đều không hiệu quả, đến mức trong đầu Nhạc Chi Dương có cảm tưởng rằng cơ thể Vân Hư dường như chẳng phải làm bằng xương thịt nữa mà là một loại ảo ảnh hư vô mờ mịt, bất kể có đá đâm như thế nào cũng đều hoài công vô ích.

Hai bên tấn công và phòng ngự cực nhanh, hết như bóng ảnh thời gian, trăm hiểm nghìn nguy ở bên trong khiến cho mọi người xem đến thờ không nổi. Nhạc Chi Dương tấn công một hơi chẳng rõ là đã xuất ra bao nhiêu cú đá, bỗng nhiên chân khí cạn sạch, đành phải lộn người trở ra. Còn chưa kịp đứng vững, gã chợt nghe tiếng reo hò vang dội, giương mắt nhìn lại, Vân Hư đang khoanh tay đứng ở chỗ cũ, vẻ mặt lạnh lùng, hiển nhiên chưa hề bị chạm đến.

Ánh mắt hai người chạm nhau, Vân Hư nghiêm giọng hỏi:

— Chiêu thứ mấy rồi?

Nhạc Chi Dương đứng người thâm nhăm tính lại, vừa rồi tung ra liên tục tám cước, tính thêm một chiêu “Vong Ưu Quyền”, một chiêu “Bộ Kinh Thủ”, một chiêu “Côn Bằng Chưởng” lúc trước nữa thì trong hạn mười chiêu đã vượt quá một chiêu. Nghĩ đến đây, cả người Nhạc Chi Dương bất giác toát mồ hôi lạnh.

– Mười chiêu đã qua, đến lượt ta rồi!

Vân Hư quát lớn một tiếng, chợt nhiên lắc người phóng đến, giờ chuông phải vỗ xuống. Một chiêu này không nhanh không chậm, chớp mắt trong đầu Nhạc Chi Dương đã nảy ra ít nhất bảy tám biện pháp phá giải. Gã lập tức giờ chiêu “Phù Diêu Cừ Thiên”, cả người bật lên, hai tay hệt như đôi cánh chim đang vỗ, xoang xoạc tung về phía trước.

Vân Hư mắt thấy chuông đến vẫn không thèm tránh né, tay phải lắc nhẹ, lướt qua màn chuông ánh của Nhạc Chi Dương tựa như một làn khói mỏng rồi điểm vào ngực của gã.

Nhạc Chi Dương giật mình, thu chuông về ngăn đỡ, nào ngờ Vân Hư giật tay lại móc lấy cổ tay của gã. Nhạc Chi Dương không kịp thoát khỏi, liền nghe “Chát” một tiếng, một con đau nhói xộc thẳng vào trong não, đánh phải cổ gồng thu tay về, loạng choạng lùi về sau ba bước. Lúc đứng vững lại, gã cúi đầu nhìn xuống thì cổ tay phải đã bị sái khớp rồi.

Vân Hư cũng kinh ngạc bội phần, tình huống vừa rồi ông định bẻ gãy gấp cả cánh tay phải Nhạc Chi Dương, ngờ đâu lúc thực hiện, trên da thịt của thiếu niên sản sinh ra một luồng tiềm lực thần diệu, trơn tuột như dầu mỡ, thoát cái đã rút được ra khỏi bàn tay của ông.

Tuy là như thế, con đau trật khớp cũng không phải là chuyện đùa. Nhạc Chi Dương ôm lấy cánh tay bị thương, mồ hôi tuôn ròng ròng dọc theo trán. Vân Hư lạnh lùng nhìn gã, chợt nói:

– Vẫn còn một tay hai mắt nữa...

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 2 - Chương 9-3: Thần Thương Tâm Kiếm (3)

Nhạc Chi Dương giật bản mình, bắt giắc lùi về sau một bước, chỗ dựa còn chưa ổn bỗng đầu cuồng phong ập đến trước mặt, cũng chẳng thấy động tác của Vân Hư ra sao thì người đã ở ngay phía trước, tay phải ông như rắn độc rời hang, hai ngón trỏ và giữa thọc về phía đôi mắt của gã.

Cú thọc này nhanh như điện xẹt, Nhạc Chi Dương đừng nói ra tay, ngay cả suy nghĩ còn không kịp. Trong khoảnh khắc, đầu óc của gã trở nên trống rỗng, mặc cho ngón tay đang tiến sát đến gần, người ngây phồng như một pho tượng đất.

Đúng lúc này chợt nghe “Chú” một tiếng, trước mắt Nhạc Chi Dương hoa lên, đầu ngón tay của Vân Hư bỗng nhiên biến mất.

Gã định thần lại, chớp mắt nhìn ra, Vân Hư đang đứng ở xa xa, mặt mày hằm hằm, bàn tay phải từ từ xòe ra để lộ một quân cờ màu đen tuyền.

Nhạc Chi Dương nhìn thấy quân cờ, bất chợt trái tim đập dồn. Chợt nghe một tràng cười dài cất lên, tiếng như rỗng ngân hồ rỗng, đàn chim yến trong hang ở tứ đẳng xa cũng bị kinh động, xáo xác tủa ra khỏi động, bay quanh quần khắp bầu trời phía trên nom hệt như một đám mây đen.

Vân Hư nhú mày, ngoảnh đầu trông, chỉ thấy Tịch Ứng Chân đang rũ tay áo, chậm chậm lướt qua mọi người mà bước đến. Ông bị nhốt dưới đáy cốc lâu ngày nhưng phong thái và tinh thần vẫn không sa sút, đầu cho áo rách giầy tươm cũng không làm giảm đi vẻ tiêu sái và đạo mạo của ông.

Nhạc Chi Dương mở to hai mắt, vui mừng quá đổi liền nhảy xộc ra, nắm lấy vạt áo của lão đạo sĩ, cười lớn:

– Tịch đạo trưởng, sao ông lại ra đây?

Đám đông thấy hai người họ quen nhau đều lấy làm kinh ngạc. Tịch Ứng Chân trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, mắng:

– Ta mà không xuất hiện, hai tròng mắt của ngươi đã bị người ta móc ra cho cá ăn rồi!

Nhạc Chi Dương xua rầy vô tư, vừa thoát khỏi đại nạn liền khôi phục thần sắc, cười khi khi bảo:

– Mất mù thì còn tai còn miệng, cùng lắm thì ta về bến Tân Hoài hát rong, khi ấy đạo trưởng chỉ cần đến nghe, ta hát sai một câu thì cứ phạt ba chung rượu.

Tịch Ứng Chân bị buộc phải xuất hiện, trong lòng vốn đang miễn cưỡng, nghe gã nói như vậy cũng không nhịn được cười, mắng:

– Giỏi cho thằng nhóc, phạt ba chung rượu thì có lợi cho ngươi quá!

Hai người nói cười như quen biết đã lâu, chẳng xem ai khác vào mắt, người Đông Đảo chứng kiến đều thầm cảm thấy tức tối. Vân Hư trầm ngâm một lúc, chợt nói:

– Tịch Ứng Chân, ông và tên tiểu tử này có dây mơ rễ má thế nào vậy?

Tịch Ứng Chân cười đáp:

– Thật không giám đầu, võ công của nó xem như là do bản đạo dạy.

Vân Hư cười lạnh:

– Ông gât ai vậy? Chương môn của Thái Hạo Cốc lại đi truyền thụ võ công của đảo Linh Ngao chúng ta à?

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

– Chuyện này còn có nguyên ủy sâu xa bên trong, bản đạo không tiện kể rõ, thẳng nhóc này có quan hệ sư đồ với ta, những mong Vân đảo vương giơ cao đánh khẽ cho.

Vân Hư ngược nhìn trời, lạnh lùng nói:

– Dựa vào cái gì?

Tịch Ứng Chân nhìn ông ta trong giây lát, thờ dãi:

– Nói như vậy, đảo vương vẫn không chịu buông tay rồi?

Vân Hư đánh giọng:

– Ta với hắn có giao kèo từ trước, ta thua thì mặc cho hắn rời đảo, còn hắn thua thì phải giao nộp hai tay hai mắt.

Ông ngừng lại một chút, mặt lộ vẻ mĩa mai:

– Lão đạo sĩ, hay thế này đi, ta nể mặt ông, để cho ông ra tay vậy! Chỉ cần phế bỏ đi cặp mắt và cánh tay của hắn thì chuyện lần này ta sẽ không truy cứu nữa.

Tịch Ứng Chân nhướng đôi mày trắng, mặt lộ sắc giận, cười lạnh mà rằng:

– Họ Vân kia, chớ có khinh người quá đáng!

Vân Hư dần lên một bước, cười đáp trả:

– Ta khinh ông đấy thì làm sao?

Tịch Ứng Chân hừ một tiếng, bắt lấy cổ tay của Nhạc Chi Dương, vừa nắm vừa đẩy, sửa ngay lại chỗ khớp xương bị trật, kế đó xoay người lại, cất giọng sang sảng:

– Vân Hư, ở hang yến ông thắng nhờ gian kế, xem như thắng mà không vẻ vang chút nào. Hôm nay bản đạo tài hèn, xin được thỉnh giáo vài chiêu kiếm thuật của ông.

Vân Hư gật đầu:

– Ta sớm đã có ý này, hai phái của chúng ta chung nguồn khác nhánh nhưng cùng một danh xưng, hôm nay vừa hay so tài để xem xem đầu mới là chính tông của Công Dương kiếm ý.

Tịch Ứng Chân mỉm cười, chợt nhiên quay đầu lại, nhảy thoát ra đằng sau, đến gần một tên đệ tử Đông Đảo, “Choang” một tiếng, rút phăng thanh trường kiếm giắt ngang thắt lưng của hắn, tích tắc sau lắc người lại quay về chỗ cũ. Cảnh tượng trên diễn ra nhanh đến khó tả, tên đệ tử nọ đứng đực mặt ra, nom hệt như một pho tượng đất.

Lão đạo sĩ bấm đốt khảy kiếm, cao giọng cười dài:

– Chính tông hay thiên lưu (*dòng lệch* – ND) vốn là vô thường, bản đạo chẳng để trong lòng. Tuy nhiên, lỡ như ta thắng thì thế nào?

Vân Hư lạnh nhạt đáp:

– Mặc cho hai người các ngươi rời khỏi đây.

Không đợi cho Tịch Ứng Chân kịp lên tiếng, Nhạc Chi Dương vội cướp lời:

– Không được, ông còn phải giải “Nghịch Dương Chỉ” cho Tịch đạo trưởng nữa.

Vân Hư liếc nhìn gã, cười khẩy:

– Nếu có bản lĩnh sao ông ta không tự giải cho mình?

Nhạc Chi Dương ngẩn người, đang định tranh luận thì Tịch Ứng Chân đã vỗ vai gã, cười bảo:

– Nhóc con, mực càng bôi càng đen, nói nữa cũng chỉ lời cái xấu ra mà thôi.

Nhạc Chi Dương nhìn sắc mặt ông, chỉ cảm thấy cõi lòng chua xót, hốc mắt tức thì ửng lên, giọng nghẹn ngào:

– Tịch đạo trưởng, ông... ông...

Tịch Ứng Chân lắc lắc đầu, ngắt ngang lời gã:

– Đại địch đang ở trước mắt, không được làm suy giảm khí thế của mình.

Nhạc Chi Dương chẳng biết nói gì hơn, trong lòng rối rắm tứ bề, Tịch Ứng Chân thua thì khó tránh cảnh tử thương, mà có thắng cũng không giải được “Nghịch Dương Chi”, tính mệnh vẫn chẳng thể đảm bảo. Lão đạo sĩ lần này đứng ra ứng chiến căn bản là hành động quên mình để đổi lấy hai mắt hai tay cho Nhạc Chi Dương. Nghĩ đến đây, gã nghiêng rặng, tiến lên một bước chắn phía trước người Tịch Ứng Chân, cao giọng bảo:

– Vân Hư, không phải ông muốn hai mắt hai tay của ta ư? Ta đưa cho ông là được!

Dứt lời, gã giơ tay lên, hai đầu ngón tay móc về phía đôi mắt.

Tịch Ứng Chân giật mình, nhanh mắt lẹ tay điểm ra một chỉ, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy sống lưng nhói lên, nhất thời cả người tê bại, ngón tay vừa chạm đến hàng mi thì chẳng thể đâm vào thêm được nữa.

Tịch Ứng Chân chụp lấy gã ném sang một bên, mỉm cười với Vân Hư:

– Thằng nhóc nói tầm xàm đừng có tin thật, lần tỷ đấu này chỉ có hai người chúng ta, dựa vào thân phận của Vân đảo vương, trước khi phân thắng bại chắc là sẽ không làm lan can đến người khác chứ!?

Vân Hư ngầm hiểu ẩn ý trong lời ông nói, cũng cảm thấy khâm phục nghĩa khí của Nhạc Chi Dương, bèn gật đầu:

– Được, trước khi phân thắng bại, người Đông Đảo không ai được phép gây khó dễ cho Nhạc Chi Dương.

Nói đến đây, thần quang trong ánh mắt ông tỏa ra, lướt qua gương mặt Minh Đẩu mấy lượt. Minh Đẩu xụ mặt, từ đáy mắt lóe lên một tia sáng lạnh.

Hai người cầm chặt kiếm trong tay, chầm chậm dậm bước tiến về trước. Đám đông nhìn hai người thu hẹp khoảng cách, ai nấy đều nín thở tập trung, sợ rằng chỉ một thoáng lơ là sẽ bỏ qua những chiêu thức tinh diệu của đôi đại cao thủ này.

Phút chốc, trên gò Ngao Đầu trở nên im phăng phắt đến độ nghe được cả tiếng kim rơi, chỉ vắng vắng đâu đây tiếng sóng biển u buồn vỗ rào rạt. Đúng lúc này, chợt nghe một âm thanh chấn động, trên mặt biển xa xa vang lên tiếng pháo nổ.

Mọi người theo tiếng động bèn dõi mắt nhìn ra, trên mặt biển có một con thuyền lớn đang lướt đến, trên cánh buồm trắng muốt bất ngờ có thêu hình một con đà long màu vàng. Phải biết đà long vàng chính là ký hiệu của Đông Đảo, nhưng hiện tại toàn thể đệ tử Đông Đảo đã ở trên đảo cả rồi, vậy sao còn có một chiếc thuyền thế này xuất hiện? Mọi người thấy đều kinh ngạc, hai người Tịch – Vân cũng tạm thời quên cả so kiếm, giương mắt nhìn về phía con thuyền kia. Lại nghe hai tiếng pháo nổ vang, khói xanh phía đuôi thuyền luân quần bốc lên, mũi thuyền xé nước phẳng phẳng tiến thẳng về phía gò Ngao Đầu.

Chẳng mấy chốc chiếc thuyền đã đến ngay phía trước, một vị hòa thượng áo trắng đứng ngay đầu mũi, tay nắm mỏ neo sắt múa vùn vụt trên không trung. Đợi đến gần bờ, hòa thượng cất tràng cười dài, vẫy tay một cái, mỏ neo sắt hóa thành một luồng sáng đen, hệt như con rắn uốn khúc, móc vào một khối nhám thạch trên gò Ngao Đầu đánh “choang” một tiếng.

Mọi người trên đảo đều giật mình, chiếc thuyền trên mặt biển kia ở cách xa khối đá phải đến hơn hai mươi trượng, nhìn mũi neo sắt phồng chừng ít nhất cũng trăm cân, cho dù có dùng máy bắn đá cũng khó mà ném được đến nơi đây chứ đừng nói nhà sư nọ tay không làm được, bằng vào một thân thần lực như thế này cũng đủ để xưng bá quần hùng.

Đang lúc ngạc nhiên, bóng người ở đầu thuyền chợt nháng lên, một kẻ áo đen ung dung nhảy lên sợi dây thép chạy như bay, bước chân nhẹ tênh còn hơn cả đi trên đất bằng, bảo là phi hành thì đúng hơn là chạy nhanh. Bộ y phục đen bay phấp phật trong gió trông hệt như một con diều hâu đang sai cánh bay cao.

Món khinh công này quả thật đáng kinh ngạc, mọi người ai nấy đều nín thở như thể chỉ cần phả ra một hơi nhẹ là có thể thổi bay kẻ nọ khỏi sợi dây thép ngay tức khắc.

Chớp mắt sau, kẻ nọ đã đến gần, nhìn kỹ thì ra là một nam tử trẻ tuổi vận áo đen, để tóc xỏa, vóc người gầy guộc, sắc mặt nhợt nhạt, ánh mắt dữ tợn như đao, toát ra một vẻ tà khí. Nam tử nọ tay cầm thiệp, tròn mắt đảo một vòng, cao giọng hỏi:

– Vân Hư đảo vương ở đâu?

Tiếng như đao kiếm chạm nhau, nghe hết sức chói tai.

Vân Hư nhíu mày:

– Ta ở đây, tức hạ là ai?

Nam tử chỉ cười mà không đáp, bất chợt phồng má thổi ra một hơi dài. Tắm thiệp liền bay là là đến trước mặt Vân Hư hệt như có một cánh tay đang nâng đỡ.

Đám đông trở nên ồn ào, tắm thiệp này được thổi đưa hoàn toàn nhờ vào nội tức của trang nam tử nọ, nếu chỉ là ném tắm thiệp thông thường thì ở đây có không ít người làm được, thế nhưng đưa đi theo cách bay là là như vậy, phóng mắt khắp đảo chắc chỉ vài kẻ là có khả năng mà thôi.

Vân Hư mặt không đổi sắc, đón lấy tắm thiệp lướt mắt xem một lượt, lúc sau chợt ngẩng đầu lên, chậm rãi cất tiếng:

– Trên thiệp nói, Thích gia trở về bốn đảo để tham dự Ngao Đầu Luận Kiếm, nhưng ta thấy công phu của tức hạ hình như không liên quan gì đến nhà họ Thích?

Mọi người thấy đều giật mình, Thích gia rời bỏ đảo đã lâu, bao năm qua không còn nghe tin tức, hôm nay trước tiên là Nhạc Chi Dương sử dụng “Nội học” của Thích gia, giờ đây lại có kẻ đến dâng thiệp, lẽ nào nhà họ Thích vì ầm ức mối thù trăm năm trước, mưu đồ tay trong tay ngoài để tiện bề lật đổ Đông Đảo một phen? Nhạc Chi Dương và Tịch Ứng Chân cũng vô cùng kinh ngạc, bọn họ học được võ học của Thích gia chẳng qua chỉ là sự trùng hợp, chẳng ngờ lại có kẻ đến đưa thiệp báo của Thích gia thật, cứ đà này tội danh âm mưu lật đổ kiểu gì cũng không chối cãi được. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy râu rĩ, thăm liếc trộm Diệp Linh Tô, cô nàng cũng đang lặng lẽ nhìn lại gã, mạng che mặt khẽ rung động, ánh mắt hắt lên một tia lạnh lẽo.

Nhạc Chi Dương thầm kêu oan uổng thế nhưng chẳng biết phải giải thích vào đâu, chỉ thấy người áo đen mỉm cười, chấp tay giọng nhai nhai:

– Đảo vương mất thân lợi hại, kẻ hèn Trúc Nhân Phong này chỉ là một kẻ đưa thư vặt vãnh, đúng là chẳng có quan hệ gì với Thích gia cả.

Vân Hư đang định lên tiếng, Tịch Ứng Chân chợt ngắt lời:

– Tiểu tử áo đen kia, khinh công ban nãy ngươi xài có phải là “Lăng Hư Độ Kiếp” hay không?

Trúc Nhân Phong vỗ tay cười, Tịch Ứng Chân tròn mắt nhìn hắn nói:

– Kỳ lạ thật, đệ tử của Yến Nhiên Sơn tự bao giờ lại dây dưa với nhà họ Thích thế?

Lời vừa thốt ra, mọi người ai nấy đều ngạc nhiên xen lẫn tức giận, Dương Phong Lai quát lớn:

– Cái gì? Thằng nhóc này là nghiệt súc của Yến Nhiên Sơn ư? Gan nhà ngươi lớn thật, dám rời khỏi Mạc Bắc(*) chạy đến chốn Đông Đảo này nộp mạng!

(*ND chú: vùng phía bắc sa mạc Gobi ngày nay*)

Những người khác cũng hầm hầm sắc giận. Đệ tử Đông Đảo không ai là không biết đến đại danh của Yến Nhiên Sơn, trừ Chu Nguyên Chương và Lương Tư Cầm ra, hai mươi năm trước, Yến Nhiên Sơn ở Mạc Bắc cũng là kẻ thù không đội trời chung của Đông Đảo.

Võ công của Yến Nhiên Sơn vốn phát xuất từ “Hắc Thủy Nhất Quả” Tiêu Thiên Tuyệt năm xưa, sau khi Tiêu Thiên Tuyệt chết trận ở Thiên Cơ Cung nhị đệ tử Bá Nhan lên kế thừa y bát, bảo vệ hoàng thất Đại Nguyên, vì thế trong triều Nguyên năm ấy không thiếu gì cao thủ Hắc Thủy. Về sau nước Nguyên bại vong, cao thủ Hắc Thủy hộ tống hoàng đế nhà Nguyên đi lánh nạn ở phương Bắc, trải qua mấy bận sóng gió mới dừng chân ở núi Yến Nhiên, từ đó dùng tên núi làm hiệu, khai tông lập phái, oai chấn cả vùng Mạc Bắc.

Tiêu Thiên Tuyệt cùng nhà họ Vân vốn có mối gia thù, Bá Nhan thân là thừa tướng Đại Nguyên, vừa quét sạch Tam Ngô vừa làm diệt vong Đại Tống, giữa hai bên lại chất chồng thêm một nỗi quốc hận. Sau khi Bá Nhan chết, người trong phái kế thừa ý chí, luôn xem cao thủ Đông Đảo là kẻ địch, suốt trăm năm qua hai bên đã đụng độ nhau nhiều phen, gây thêm không ít thù oán.

Sau khi nhà Nguyên sụp đổ, phái Hắc Thủy dạt ra tận Mạc Bắc, Đông Đảo mất đi đối thủ, mối dây dưa qua lại cũng vì thế giảm đi ít nhiều, nhưng nếu một khi chạm trán vẫn khó tránh cảnh ngươi chết ta sống.

Dựa vào oán thù giữa hai bên, Trúc Nhân Phong một thân một mình lên đảo rõ ràng là chỉ cần mỗi người góp một ngụm nước bọt thôi cũng đủ làm hắn chết chìm. Nhưng tên tiểu tử này đứng giữa đám đông nói nói cười cười như thể chẳng có gì xảy ra, còn cặp mắt hết liếc ngang lại liếc dọc lên người mấy nữ đệ tử của Đông Đảo, điệu bộ suông sã ngả ngón khó mà tả hết. Tiếng mắng chửi dần vơi đi, Trúc Nhân Phong bấy giờ mới mỉm cười bảo:

– Hai nước giao tranh, không giết sứ giả, ta chỉ đến để giao mỗi tắm thiệp, các vị đâu cần phải kích động như vậy.

Nói rồi, hắn vỗ vỗ tay, phát ra một tiếng hú dài, tiếng hú mảnh liệt sắc bén, hệt như mũi tên xuyên mây.

Tiếng hú chưa dứt, lại nghe một tiếng pháo nổ lên, một đoàn nhân mã từ phía con thuyền bước ra, ăn vận sắc sỡ, hết sức phô trương, ở giữa là tám gã đàn ông lực lưỡng phần trên để trần, lưng đeo vòng vàng đai ngọc, tay nâng một cỗ kiệu lớn, ung dung tiến về phía gò Ngao Đầu. Hòa thượng áo trắng

vừa ném mỏ neo ban nãy cũng ở trong đội hình, vóc dáng hần bệ vệ, khí vũ bất phàm, đi giữa đoàn người hệt như chim hạc đứng trong bầy gà.

Nhạc Chi Dương nhìn rõ hình dáng của hần, trong lòng hết sức kinh ngạc. Tên hòa thượng này chính là Xung đại sư, hai người đã từng có duyên gặp mặt tại Tiên Nguyệt Ký. Bọn người Minh Đầu cũng nhận ra Xung đại sư, thấy đều đưa mắt nhìn nhau, ngạc nhiên cực độ.

Đoàn người khua khua thối thối, bước lên mười bậc thêm cao, chẳng mấy chốc đã đến gò Ngao Đầu. Tám gã lực sĩ hạ kiệu xuống, cúi đầu lùi sang một bên. Cô kiệu nhuộm ngọc thiếp vàng, kiểu cách xa hoa, cửa kiệu có treo một bức rèm châu buông kín, thấp thoáng có thể trông được dáng người bên trong.

Vân Hư phát tay áo, cao giọng hỏi:

– Hậu duệ của Thích gia ở đâu? Đã trở về cố hương rồi sao còn lén lút lút lút?

Chợt nghe vài tiếng ho khan cất lên, rèm châu được vén sang hai bên, một người đàn ông sệt sệt chui ra. Mọi người giương mắt nhìn kỹ, ai nấy đều hết sức thán thốt. Người trong kiệu hơn bốn mươi tuổi, dáng hình đầu hoẵng mắt chuột, dung mạo gầy choắt thô kệch, ánh mắt lộ vẻ káo liên.

Vân Hư trừng mắt nhìn người này quan sát một lượt, chợt hỏi:

– Người chính là hậu duệ của Thích gia à?

Đối phương trước tiên “ừm” một tiếng, ánh mắt hướng xuống dưới, úp mồm bảo:

– Kẻ hèn là Thích Vương Tôn, cha là Thích Đại Phương, ông nội là Thích Hư Minh...

Nghe đến đây, đám đông rộ lên tràng cười khúc khích. Gương mặt Thích Vương Tôn sa sầm, quắc mắt nhìn mọi người, lúng túng lùi từ ống tay áo ra một miếng ngọc bội hình con rùa, hăm hăm nói:

– Cười cái gì, nhìn cho rõ này, đây chính là Linh Thệ Ngọc Quy, là bảo vật đời đời tương truyền của Thích gia ta.

Tràng cười rộ lên trong đám đông càng to hơn, Thích Vương Tôn nắm ngọc bội trong tay, chẳng biết phải làm gì, nhìn quanh quất bốn phía, gương mặt lộ rõ vẻ khốn khổ.

Vân Hư phát tay, tiếng cười im bật, ông nói:

– Thích tiên sinh, chỉ bằng vào một miếng ngọc bội e rằng không đủ chứng thực thân phận đâu.

Thích Vương Tôn đơ lười cứng họng, bèn quay đầu lại cầu cứu vị hòa thượng áo trắng này giờ dường như đang ngó lơ sang chỗ khác.

Xung đại sư mỉm cười, chấp tay bảo:

– Chỉ dựa vào ngọc bội không chứng thực được Thích tiên sinh là thật, nhưng với cặp mắt của Vân đảo vương, chẳng lẽ cũng nhận không ra hay sao?!

Vân Hư liếc hần, lạnh lùng nói:

– Đại sư thần lực hơn người, dám hỏi pháp hiệu sư môn?

Xung đại sư mỉm cười, còn chưa trả lời thì Dương Phong Lai đã xen vào:

– Đảo vương, hần chính là đồ đệ của Uyên đầu đà, pháp hiệu Xung đại sư.

Vân Hư nhướn mày, gạt đầu bảo:

– Hóa ra là truyền nhân Kim Cương, ta và sư phụ người cách biệt đã lâu, ông ấy dạo này khỏe chứ?

Xung đại sư mỉm cười:

– Gia sư hiện đang bế quan.

Vân Hư hỏi:

– Vậy tức hạ đến đây, lệnh sư có biết hay không?

Xung đại sư cười đáp:

– Phật pháp vô lai vô vãng, thuận theo tự nhiên, ta đến đi tùy tâm, sao lại phải nghe lệnh người khác?

Vân Hư nghiêm giọng bảo:

– Được, vậy dám hỏi đại sư, đến Đông Đảo lần này có gì cần giúp đỡ?

Xung đại sư cười nhạt, cao giọng nói:

– Ta được Thích tiên sinh ủy thác, giúp ông ấy đoạt lại ngôi vị đảo chủ.

Lời vừa thốt ra, đám đông hết như bùng nổ, có kẻ hét to:

– Thằng giết trọc, nói khoác mà không biết ngượng!

Có kẻ thì mắng:

– Hòa thượng sao không ở yên trong chùa tụng kinh, đến nơi đây đánh rắm à!

Có kẻ khác đề vào:

– Ngươi biết cái gì, như hấn vậy gọi là nhớ trần tục, đã động lòng phàm rồi!

Kể bên lại bảo:

– Lời này sai rồi, trước giờ nhớ nhưng trần tục chỉ có ni cô, đại hòa thượng như hấn thì có khi gì mà nhớ?

Người vừa nãy nói:

– Ngươi không biết hả, ni cô nhớ trần tục quá lắm chỉ làm ô uế thuần phong mỹ tục, còn hòa thượng động lòng phàm thì không bằng cả trâu chó...

Mọi người mắng chửi độc mồm độc miệng, Xung đại sư lại tựa như một kẻ điếc, cười cười cọt cọt, không hề bị tác động. Vân Hư ra hiệu ngừng la ó, sầm mặt bảo:

– Xung đại sư, ngươi là người của môn phái Kim Cương, ta là đệ tử Đông Đảo, chúng ta trước giờ nước sông không phạm nước giếng. Ngao Đầu Luận Kiếm là chuyện riêng của Đông Đảo chúng ta, không cho phép người ngoài nhúng tay vào, giả sử ta đi can thiệp vào việc kế thừa của quý phái, không cho lệnh sư thu ngươi làm đồ đệ thì ngươi sẽ có cảm nghĩ thế nào?

Xung đại sư mỉm cười đáp:

– Phật pháp dạy chúng sinh bình đẳng, không phân trong ngoài, nếu như đảo vương muốn can dự vào việc bổn môn, chỉ cần hợp tình hợp lý, bản tăng cũng không hề phản đối.

Vân Hư diện tiết cười gằn lên:

– Nói như vậy, đại sư xen vào việc của bổn đảo cũng là hợp tình hợp lý rồi?

– Không sai! – Hòa thượng áo trắng cười khẽ, ánh mắt lảng trong như nước: – Nếu Vân đảo vương không muốn thân bại danh liệt, tốt nhất là nên nhanh chóng thoái vị nhường chức khi còn kịp, bằng không nhất định sẽ hối hận.

Y nói một cách trăng tráo, mọi người ai cũng cảm thấy nghi hoặc khó hiểu. Sau phút trầm lắng, tiếng mắng chửi lại dậy lên khắp bốn phía, Vân Hư trừng mắt quan sát hòa thượng một lúc, chợt cười nói:

– Nói như vậy, đại sư đã chắc mồm mười phần có thể hạ bệ ta khỏi ngôi đảo vương rồi?

Xung đại sư cười:

– Nói mười phần thì hơi quá, nhưng chín phần thì có thể nắm chắc trong tay.

Vân Thường nghe đến đây, cũng không còn nén nhịn được nữa, y ưỡn ngực bảo:

– Xin cha hãy ban lệnh cho con dẹp tan oai phong của con lừa trọc này!

Vân Hư thống lĩnh cả đảo, nào phải kẻ thất phu lỗ mãng, ông quan sát thấy Xung đại sư điềm tĩnh thản nhiên, trong lòng thầm biết y nhất định có chỗ dựa, vì vậy lập tức xua tay bảo:

– Không được làm càn!

Quát chặn Vân Thường xong, ông xoay sang Thích Vương Tôn, nói:

– Thích tiên sinh, nói như vậy là ông muốn khiêu chiến với Vân mã rồi?

Thích Vương Tôn bị ánh mắt của ông bức ép, nhất thời rung bắn cả người. Xung đại sư khẽ mỉm cười, trả lời thay:

– “Kiếm” mang ý sát phạt, “Luận” chỉ phân tranh miệng lưỡi, Ngao Đầu Luận Kiếm, “Luận” đứng trước “Kiếm”, cho nên đầu tiên là đàm thoại, sau hẵng so kiếm.

– Đàm thoại? Về điều gì? – Vân Hư nhíu mày nhìn Xung đại sư, ông tự phụ có đôi mắt sáng như sao nhưng lại nhìn không thấu chiêu trò của vị hòa thượng tuấn tú này.

Xung đại sư cười:

– Bản tăng thân là hòa thượng, trước hết xin nói về một đoạn nhân duyên.

Vân Thường không giữ nổi bình tĩnh, quát lên:

– Con lừa trọc, cho dù luận kiếm cũng không đến phiên ngươi, sao Thích lão đầu không tự mình làm?

Xung đại sư cười:

– Triều đình có sứ giả, dân thường có kẻ trung gian, đều hướng đến mục đích truyền lời dẫn ý thay cho người phát ngôn. Bản tăng bất tài, chịu sự ủy thác của Thích tiên sinh, thay ngài lên tiếng, lời bản tăng nói ra cũng chính là lời Thích tiên sinh muốn nói.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9-4: Thần Thương Tâm Kiếm (4)

Vân Thường cười lạnh, đang định phản bác thì Vân Hư xua tay bảo:

– Bỏ đi, nếu như không cho hắn nói, khác nào chứng tỏ Đông Đào ta không biết khoan thứ.

Vân Thường đành phải bấm bụng nén giận lùi ra sau, liếc xéo Thích Vương Tôn, thầm nghĩ trong đầu: “Kẻ này tên là Vương Tôn, đừng nói là không có bộ dáng con vua cháu chúa, ngay cả phong độ của cao thủ võ học cũng chẳng thấy đâu, rõ ràng là bù nhìn của con lừa trọc kia, cha cứ rộng lượng như vậy chỉ e là trúng phải gian kế đối thủ.”

Đang suy nghĩ, chợt thấy Xung đại sư dời ánh mắt sang phía y khẽ gật gù, phảng phất như nhìn thấu được tâm can của y vậy. Vân Thường nổi đóa bèn quắc mắt trừng trừng nhìn lại đối phương.

Xung đại sư mỉm cười, chậm rãi cất tiếng:

– Khí độ của Vân đảo vương, bản tăng hết sức khâm phục. Về đoạn nhân duyên ta sắp kể, có lẽ phải bắt đầu từ một cô gái.

Hắn ngừng lại một thoáng, ánh mắt lướt qua đám đông:

– Cô gái này giống như các vị, cũng được sinh ra và lớn lên tại Đông Đào. Cô trời sinh đoan chính, xinh đẹp động lòng người, rất nhiều đệ tử nam vì cô mà điên đảo.

Lời vừa thốt ra, sắc mặt Vân Hư khẽ biến đổi. Đám đệ tử cũng lấy làm tò mò, ai nấy xầm xì to nhỏ với nhau, đoán xem người nữ này là ai, không ít ánh mắt của một số kẻ hướng lên người Diệp Linh Tô.

Chỉ nghe Xung đại sư kể tiếp:

– Đáng tiếc là, trong lòng người con gái ấy đã sớm có ý trung nhân, chàng ta là một vị hiệp sĩ thiếu niên, đáng vẻ tuấn tú phong độ, võ công nổi bật xuất chúng, điều tuyệt vời hơn là chàng hiệp sĩ cũng dành trọn tình cảm sâu đậm cho cô gái, nếu như trời thuận lòng người thì bọn họ vốn sẽ thành một đôi phu thê.

– Tiếc thay, đang lúc hai người tình đầu ý hợp, đột nhiên xảy ra một sự cố đáng tiếc. Khi ấy Đại Nguyên yếu thế, thiên hạ hỗn loạn, đệ tử Đông Đào thừa thế nổi dậy, chia nhau chiếm đất xưng vương ở khắp Trung Thổ. Trong số đó có một vị đại vương, quyền thế lớn mạnh theo từng ngày, dần dà muốn thoát ly khỏi Đông Đào để tự lập môn hộ. Cha của vị thiếu hiệp ấy, vì muốn lôi kéo người này liền quyết định cùng y kết thông gia, bắt con trai mình cưới cô em gái của vị đại vương làm vợ.

Nói đến đây, trong đám đệ tử Đông Đào liền dậy lên một trận lao xao, không ít những vị lớn tuổi hướng ánh mắt lên người Vân Hư. Vân Hư mặt mũi trắng bệch nhưng vẫn bình tĩnh nhìn Xung đại sư, đôi môi ông nhấp nháy như muốn điều nói gì đó nhưng lại thôi.

Xung đại sư như thể không quan tâm, mỉm cười kể tiếp:

– Thiếu hiệp đã có người thương trong lòng, đương nhiên vô cùng miễn cưỡng. Nhưng y vốn tính hiếu thuận, lại lấy đại cục làm trọng, không dám nghịch lại ý của cha, trong lúc vạn bất đắc dĩ liền tìm vị cô nương kia âm thầm thương lượng. Trước tiên cứ để y lấy cô em gái của tên đại vương kia làm vợ, sau đó sẽ cưới vị cô nương này làm thiếp, như thế một là làm tròn hiếu đạo, hai là không phụ chân tâm. Đại trượng phu tam thê tứ thiếp vốn là lẽ thường, cô gái với tình yêu sâu đậm cũng tình nguyện bỏ qua danh phận để được ở bên cạnh y. Ngờ đâu, vị vương muội kia lại là một ả “Hoạn Thư” đích thực, sau khi thành hôn xong, đừng nói là nạp thiếp, chỉ cần thiếu hiệp liếc mắt nhìn người con gái khác thôi thì máu ghen trong người cô ả lập tức phát tác, vừa quậy phá vừa khóc lóc. Cứ như vậy, ước hẹn của hai người bỗng chốc tan vỡ, người nam có vợ, người nữ cũng không thể không lấy chồng. Cô gái này từ nhỏ đã bơ vơ cơ khổ, chỉ có mỗi một vị huynh trưởng bên mình, trong tình thế miễn cưỡng, đành để cho người anh này làm chủ, gả cô cho một đệ tử nam khác...

– Đủ rồi! – Vân Hư quát lớn một tiếng, trừng trừng nhìn hòa thượng, trong mắt tỏa ra từng tia lửa: – Đây đều là những chuyện xa xưa của Đông Đào chúng ta, mấy vị cao niên trên đảo không ai là không rõ, người nhắc lại chuyện cũ là có ý gì?

Xung đại sư cười hi hi, bảo:

– Chẳng có ý gì cả, chỉ là tiếc thương cho người con gái ấy mà thôi. Đảo vương hùng tài nhẩn tâm, đặt chí tại thiên hạ, đương nhiên mấy chuyện xa vùi cũ rích này không để trong lòng. Nếu không như thế thì năm ấy đã chẳng ruồng rẫy phụ tình, vứt bỏ người con gái mình yêu để lấy em gái Trương Sĩ Thành.

Đám đông lại một phen nhón nháo, Nhạc Chi Dương đứng một bên lắng nghe cũng không khỏi giật mình. Té ra nói cả buổi trời, vị thiếu hiệp trong lời kể của Xung đại sư lại chính là đảo vương Vân Hư. Gã giương mắt nhìn lên, lúc này Vân Hư mặt mũi trắng bệch, hai mắt tối sầm, thoạt trông cứ như một con quỷ sống. Vân Thường cũng giật đến run người, rống lên:

– Lừa tặc, người chán sống rồi à, dám ăn nói xằng bậy, chia rẽ tình cảm của gia phụ và tiên mẫu, hôm nay nếu để người còn sống rời khỏi đảo, Vân Thường ta sẽ không làm người.

– Ăn nói xằng bậy, ta đâu dám nhận! – Xung đại sư chấp tay cười bảo: – Người xuất gia không nói lời giả dối, từng câu từng chữ của bản tăng đều là thật, nếu tiểu thí chủ không tin, có thể đi hỏi những người già trên đảo.

Vân Thường rút phăng kiếm ra, lạnh lùng nói:

– Ta hỏi ai không cần người quản, lừa tặc, trái lại người nên hỏi qua thanh bảo kiếm này của ta đã.

– Phi Ảnh Thần Kiếm ta ngưỡng mộ đã lâu, đợi chút nữa ta sẽ tự thân lĩnh giáo. – Xung đại sư hờ hững nói: – Tuy nhiên bản tăng còn chưa kể xong!

Vân Thường xoay người, trường kiếm vẽ thành một vòng cung thật dài, “vun vút” đâm về phía bờ sườn của Trúc Nhân Phong. Một kiếm này âm hiểm xảo trá, vẽ cưỡi cột trên mặt Trúc Nhân Phong biến mất, hấn rướn cao phần thân trên hết như một cây chổi rom, thuận theo cuồng phong mà ngã gập về phía sau, kiếm phong gần như lướt sạt qua người hắn, khiến cho vạt áo đen rách toạc một lỗm. Chưa kịp đứng vững lại, thân thể Trúc Nhân Phong bẽ ngoác theo một góc độ kỳ lạ, lượn vòng qua màn kiếm phong, tay phải vung lên như một thanh trường đao, chém về phía trán Vân Thường.

Gió mạnh thổi thốc vào mặt, mắt phải của Vân Thường không thể mở lớn được, y vội cúi đầu lùi về sau, trong lúc thoái lui chợt cảm giác có một cơn gió lạnh phất ngang đỉnh đầu, khăn đội đầu bị chẻ làm hai mảnh rơi xuống đất, bên trong còn lẫn theo vài lọn tóc.

Hai người ra tay nhanh như chớp giật, số người chứng kiến rõ ràng trong đám đông cũng không được mấy kẻ, bấy giờ tách nhau ra mới thấy, một bên thì rách áo, một bên thì đứt khăn, mới biết rằng vừa rồi hai bên cận kề sống chết, tính mạng chỉ chênh nhau trong khoảnh khắc.

Vân Thường siết chặt chuôi kiếm, sắc mặt thoáng tái mét. Trúc Nhân Phong nhẹ nhàng vuốt ve móng tay phải, trên mặt thấp thoáng nét cười hiểm độc.

– Vân Thường cẩn thận. – Hoa Miên cao giọng gọi với ra: – Y là truyền nhân của Thiên Nhận.

– Thiên Nhận Thiết Mộc Lê? – Vân Thường khẽ đổi sắc.

Hoa Miên gật đầu nói:

– Tên tiểu tử này đã học được chân truyền trăm diệt hư không của Thiết lão quỷ, không được xem thường.

Vân Thường trừng mắt nhìn Trúc Nhân Phong, hít sâu một hơi, tay bắt kiếm quyết, mắt phát ra tia nhìn sắc bén. Lúc này Xung đại sư chợt cười khẩy, cất tiếng sang sảng:

– Diệp cô nương, cô không muốn biết nguyên nhân cái chết của cha mẹ sao?

Một câu này như sấm động ngang tai, Diệp Linh Tô nghe xong sững sờ, mở to đôi mắt đẹp, ngây ngốc nhìn hòa thượng áo trắng, trong lòng nửa tỉnh nửa mê, lắp bắp hỏi:

– Người... Người nói gì?

Xung đại sư liếc cô, mỉm cười:

– Cô nương đã quên mất cha mẹ quá cổ rồi sao?

Cái chết của cha mẹ vốn là nỗi ám ảnh trong lòng Diệp Linh Tô. Hai người có sao tương tàn chính là một bí ẩn không lời giải đáp. Nghĩ đến đây, cô buộc miệng:

– Người... Người biết vì sao họ chết ư?

– Đương nhiên là ta biết! – Xung đại sư nhấp nhá cười: – Diệp cô nương muốn nghe chứ?

Diệp Linh Tô đầu óc mịt mờ, lặng lẽ gật đầu. Vân Hư nhìn cô, đáy mắt thoáng qua một tia tuyệt vọng, chỉ nghe Xung đại sư cười bảo:

– Tiếc quá, sư huynh cô lại không cho hòa thượng kể chuyện.

Diệp Linh Tô giật mình, vội ngăn:

– Đại sư huynh, xin hãy ngừng tay, để cho tên hòa thượng này kể hết đã.

Vân Thường bắt đầu dĩ đành phải lùi sang bên. Xung đại sư mỉm cười, bắt đầu kể:

– Lại nói về cô gái nọ được gả cho một người đệ tử họ Diệp...

Còn chưa nói xong, Diệp Linh Tô không nhịn được liền hỏi:

– Họ có phải là cha mẹ ta không?

Xung đại sư gật gật đầu, Diệp Linh Tô bỗng thấy trái tim đập mạnh, hướng ánh mắt sang Vân Hư. Vân Hư lúc này đang ngược nhìn trời cao, đứng thẳng người bất động. Thiếu nữ bất giác nghĩ thầm: *“Nếu tên hòa thượng này không nói dối, chẳng lẽ mẹ và ông ấy chính là một đôi tình nhân?”*

Mối quan hệ này thật khó bề tưởng tượng, trong lòng Diệp Linh Tô rối như tơ vò, nhất thời im lặng không phát ra tiếng, chỉ nghe Xung đại sư nói tiếp:

– Cô gái này về sau không dành tình cảm cho Diệp gia, người mà cô ta ngày đêm mơ tưởng vẫn là vị thiếu hiệp nọ. Thiếu hiệp cũng không thể quên được người yêu, hai bên không đề nén nỗi tình cảm liền cùng nhau che mắt mọi người, lén lút hò hẹn thường xuyên...

Lời vừa phát ra, xung quanh rộ lên tiếng mắng nhiếc, Thi Nam Đình chịu đựng giỏi là thế lúc này cũng không kềm được bật chữ:

– Đại hòa thượng, người là kẻ xuất gia, xin chừa lại chút khẩu đức, bởi họ chết như vậy bộ người không sợ chết xuống địa ngục bị cắt lưỡi ư?

Mọi người nghe xong, ai nấy đều siết chặt quyền, chỉ đợi Vân Hư hạ lệnh là xông đến đánh chết tươi tên hòa thượng này.

Hòa thượng chẳng tỏ vẻ gì là sợ hãi, chấp tay cười bảo:

– Chư vị đừng sốt ruột, hòa thượng dám nói câu này là vì có người làm chứng.

Mọi người nghe xong, khí thế xui xuống, ánh mắt đổ dồn về Vân Hư. Vân Hư như người vừa tỉnh mộng, khàn khàn hỏi:

– Người làm chứng? Người làm chứng ở đâu?

Nếu ông nói theo kiểu chém đinh chặt sắt thì còn chấp nhận, đằng này giọng điệu lưỡng lự như thế, mọi người nghe xong đều cảm thấy hết sức thất vọng.

Xung đại sư cười bảo:

– Nhân chứng ở đâu thì đợi lát nữa tự nhiên xuất hiện. Trước mắt hãy để ta kể xong câu chuyện. Ban đầu, việc lén lút không ai hay biết, về sau tình hình biến chuyển, Trương Sĩ Thành bị Chu Nguyên Chương tiêu diệt, em gái của hắn mất đi chỗ dựa, về cao ngạo ngày nào cũng tiêu tan, còn phụ thân của thiếu hiệp vì thất bại dưới tay kẻ khác nên suốt ngày cứ thất thần, u uất. Từ đó về sau, thiếu hiệp trở thành chủ nhân hòn đảo, hành sự cũng chẳng còn kiêng kỵ gì nữa. Cuối cùng đến một ngày nọ, y bị đệ tử họ Diệp phát hiện ra mối gian tình, đệ tử họ Diệp vì căm phẫn mà ra tay, tiếc thay tài không bằng người, còn thiếu hiệp thì lại nhất thời cảm tính, buông lời ngạo mạn, đòi bỏ vợ là Trương thị để thành hôn với tình nhân. Mối hận cướp vợ không đội trời chung, họ Diệp oán giận tột cùng nhưng lại chẳng biết làm sao. Vị thiếu hiệp về nhà bỏ vợ, cô gái cũng về nhà muốn ôm con gái theo cùng. Họ Diệp tức tối ngăn cản, nào ngờ nghe cô gái thừa nhận, đứa bé gái này không phải con của hắn, mà là...

Bạch Y Tăng nói đến đây thì ngừng một thoáng, trái tim tất cả mọi người rung lên theo lời kể, ánh mắt đều đổ cả lên người Diệp Linh Tô. Thiếu nữ đứng ngây người tại chỗ, thần trí hóa ra mờ mịt.

Xung đại sư thở dài một hơi, chợt hạ giọng:

– Đứa bé gái này không phải huyết mạch của họ Diệp, mà do cô gái và vị thiếu hiệp kia lén lút sinh ra.

Diệp Linh Tô khác nào bị sét đánh trúng, theo ý thức lùi về sau mấy bước, như thể nhờ cách này có thể lẩn tránh được những câu từ ác độc của Xung đại sư. Trên gò Ngao Đầu, không khí chợt nhiên trở nên tịch mịch như cõi u minh, cho dầu có ngàn vạn sấm sét nổ vang cũng không đáng sợ bằng những lời vừa rồi của Xung đại sư.

Đầu óc Diệp Linh Tô trống rỗng, cảm giác ấy kỳ lạ làm sao, chẳng kinh ngạc, chẳng phẫn nộ, giống hệt như một sự khủng hoảng không thể diễn tả. Cô nhìn sang Vân Hư, ngóng trông ông lên tiếng phủ nhận, thế nhưng thái độ Vân Hư hết sức khác thường, mặt mũi ông trắng bệch, ánh mắt dao động, đứng yên một chỗ không hề lên tiếng, hệt như đột ngột mất hết cả sinh khí.

– Lừa trọc! – Sắc mặt Vân Thường đỏ bừng, hai mắt tóe lửa, vung kiếm lên cao, quát lớn: – Lời thối tha của ngươi nói xong chưa? Nói xong thì dâng cái đầu chó của mình sang đây!

– Tiếc thay, tiếc thay! – Xung đại sư nhìn y lắc đầu.

– Tiếc cái rắm gì? – Vân Thường tròn tròn mắt, đánh giọng gắt.

Xung đại sư nói chậm rãi:

– Tiếc cho cậu sống đến hơn hai mươi tuổi đầu vẫn còn ngờ nghệch không biết mẹ của mình chết như thế nào.

Vân Thường ngó người, buộc miệng:

– Sao lại không biết, mẹ ta chết vì bạo bệnh.

Xung đại sư liếc sang Vân Hư, cười khà khà:

– Vân đảo vương, ông nói sao?

Vân Hư mím môi nhắm mắt, không nói lời nào.

Vân Thường thăm cảm thấy bất an, hét lên:

– Cha...

Vân Hư vẫn không đáp trả. Xung đại sư cười rằng:

– Đừng gọi nữa, trong lòng ông ấy hồ thẹn, không tiện trả lời đâu. Vân lão đệ, theo ta biết, mẹ của cậu đã nuốt vàng mà tự vẫn, nguyên nhân chính là vì cha của cậu muốn từ bỏ bà ấy!

Vân Thường rú lên một tiếng thật dài, chực vung kiếm xông lên, đúng lúc này bỗng nghe Vân Hư trầm giọng bảo:

– Thường nhi, ngừng tay!

Vân Thường sững sờ, ngoảnh đầu gọi:

– Cha, tên lừa trọc miệng lưỡi thối tha, quả là đáng hận...

– Kẻ đáng hận không phải hắn... Mà là ta! – Trong chớp mắt, khí sắc Vân Hư trở nên suy sụp, bỗng chốc như già đi hơn mười tuổi: – Tên hòa thượng này nói không sai, năm ấy ta suy nghĩ không thấu đáo, đã làm hại đến vô số người. Người đầu tiên bị hại chính là mẹ con, năm ấy anh của nàng tử trận, nàng bơ vơ không nơi nương tựa, ta lại ban cho nàng một lá thư từ hôn, trong tình cảnh mọi thứ như đổ sụp ấy, nàng đã nuốt vàng mà tự sát. Khi đó con vẫn còn nhỏ, cha sợ con khổ mà chịu nổi nên đành che giấu chân tướng, nói mẹ con mất vì bạo bệnh.

Vân Thường trừng trừng nhìn phụ thân, mặt cắt không còn hột máu, cả người run lên bần bật, ngón tay bắt chọt bụng thông, trường kiếm rơi xoảng xuống mặt đất. Câu chuyện này những kẻ khác cũng lần đầu tiên nghe được, ai ấy đều bàng hoàng trở mắt nhìn Vân Hư, lòng kinh ngạc cực điểm.

– Tô Nhi! – Vân Hư tiến lên một bước, chăm chú nhìn Diệp Linh Tô, gương mặt thoáng qua một nét đau thương: – Hòa thượng nói không sai, ta và mẹ con... Ày, bỏ đi, cái chết của Kinh Như đều do ta mà ra cả. Nếu năm ấy ta bất chấp mọi thứ cự tuyệt hôn ước, dẫn nàng cao chạy xa bay thì nàng đâu phải gả cho Diệp Thành. Nàng không gả cho Diệp Thành thì cũng sẽ không bỏ mặc cương thường đạo lý mà lén lút hò hẹn với ta. Phải như ngày ấy, ta cùng với nàng đến Diệp gia đón con, thì dẫu cho Diệp Thành phát rồ mất trí cũng đừng hòng làm hại đến nàng được. Ta sai một bước, trượt cả đường dài, hại chết Kinh Thu, hại chết mẹ của Thường nhi, hại cả huynh muội các con.

Diệp Linh Tô thân thể loạng choạng chực đứng không vững. Cô tròn mắt ngó Vân Hư rồi lắc đầu quầy quậy, tâm trí muôn phần hỗn loạn như thể đất trời đang đảo lộn.

Vân Hư cười thâm một lúc, lại nói:

– Tô Nhi, những lời này dẫu rằng khó nghe, nhưng từng câu từng chữ đều là thật. Con nghĩ đi, con không cha không mẹ, thiếu chỗ dựa dẫm, vì sao từ lúc bé xíu đã có thể vào dòng chính tông? Lại nghĩ đi, Vân Thường năm lần bảy lượt muốn cưới con làm vợ nhưng ta đều không đồng ý, vì các con vốn là anh em, sao có thể thành thân được chứ...

Nước mắt Diệp Linh Tô rời khỏi mi tuôn chảy, để lại trên khuôn mặt những vệt ngắn dài, hai chân đột nhiên mất đi khí lực ngã nhào xuống đất hệt như phù vân rải tuyết. Lúc này chỉ nghe một tiếng thét dài cất lên, Vân Thường vứt bỏ trường kiếm, ôm mặt lách qua vòng người đồng nghị, guồng chân chạy

như điên, tích tắc đã chẳng còn thấy tâm hơi nữa.

Mọi người nhìn theo bóng lưng của y, đều cảm thông cho tình cảnh mà y gánh chịu. Vân Thường trước nay khâm phục cha mình, xem ông ta là thần là thánh, nào ngờ đến khi hiểu ra, người cha đáng kính này chẳng những thông dâm sinh ra nữ nhi mà còn bức ép mẹ y đến chết. Điều càng khiến y đau khổ hơn là, người con gái mà y thâm thương trộm nhớ bấy lâu nay lại chính là em gái cùng cha khác mẹ với mình. Ba mũi tên cứ thế xạ ra đồng loạt khiến cho trái tim của y vỡ nát thành từng mảnh. Vân Hư lặng người nhìn Diệp Linh Tô như si như ngốc, ông khẽ giơ tay muốn vuốt ve mái tóc của cô, nhưng ngón tay còn chưa chạm đến, Diệp Linh Tô như chạm phải kim, rút thót lại đằng sau, ánh mắt lộ rõ vẻ đớn đau. Vân Hư sững sờ, cười khổ:

– Tô nhi, con còn nhớ hình dáng của mẹ con hay không?

Diệp Linh Tô như kẻ mất hồn, hết gật đầu rồi lại lắc đầu. Khi ấy cô hãy còn nhỏ, bây giờ cố gắng nhớ lại, mặt mũi mẫu thân chỉ còn lại những đường nét chập chờn mờ mịt.

– Con và nàng ấy có dung mạo rất giống nhau. – Vân Hư mở đôi mắt thật to, không hề chớp động: – Con càng lớn càng giống mẹ, mỗi lần ta gặp con lại như thất thoảng trông thấy bóng hình của nàng ấy. Hễ nghĩ đến nàng, ta lại cảm giác xé lòng buốt dạ vô cùng. Sau này ta thật sự không chịu đựng nổi nên mới bắt con phải đeo mạng che mặt, chỉ khi không thấy rõ dung mạo của con nữa thì nỗi thống khổ trong lòng ta mới tiêu giảm ít nhiều.

Bấy nhiêu năm qua ông chôn giấu bí mật này trong lòng, mỗi ngày trông thấy con gái, tình yêu của người cha chỉ đành che lấp không tiện biểu lộ, giờ đây công khai mọi chuyện khác nào trút được gánh nặng, tình cảm đè nén lâu ngày chực chờ tuôn trào, ánh mắt triu mến nhìn Diệp Linh Tô chứa đựng xiết bao từ ái khó mà diễn tả. Vừa nói, ông vừa vươn tay, tháo bỏ mạng che mặt của Diệp Linh Tô xuống.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 2 - Chương 9-5: Thần Thương Tâm Kiếm (5)

Đám đông lặng im phăng phắc, toàn bộ ánh mắt mọi người lúc này đều đổ dồn lên khuôn mặt của Diệp Linh Tô. Bất kể là nam hay nữ, tăng hay tục, chủ hay khách, địch hay ta, mấy trăm cặp mắt đều bị gương mặt tuyệt trần ấy níu chặt, ai nấy đều nín thở chăm chú quan sát, không nỡ rời đi. Nhạc Chi Dương bất giác nghĩ thầm: “*Cô ấy mới đẹp làm sao!*”

Xung đại sư cũng chấp tay niệm:

– Thiện tại, thiện tại.

Trúc Nhân Phong nghe tiếng niệm Phật, bất chợt bừng tỉnh lại, chăm chú nhìn Diệp Linh Tô bằng ánh mắt mập mờ.

Diệp Linh Tô đứng dậy, dõi nhìn Vân Hư, đôi mắt hạnh ẩn ước nét ưu sầu, bờ môi đỏ mọng khẽ run lên, đôi má tuyết ngọc loang lổ ánh lệ, đáng vẻ thương tâm khôn tả, trông hệt như hoa lê thấm đẫm hạt mưa, càng làm cho phong tư thêm phần diễm lệ.

– Tô nhi! – Vân Hư thờ dài mà rằng: – Con không phải họ Diệp, con họ Vân, phải gọi là Vân Linh Tô...

– Không! – Diệp Linh Tô lắc lắc đầu hệt như đang tự nói với chính mình: – Tôi họ Diệp, không phải họ Vân!

Vân Hư sững sờ, ngấm lại mới vỡ lẽ, Diệp Linh Tô hẳn đang oán giận ông hơn chục năm qua không chịu nhìn nhận, để cho cô từ bấy đến nay luôn chìm trong sự mộng muội. Nghĩ đến đây, ông càng thêm cắn rứt, vội nói:

– Tô nhi, ta trước giờ không nhận con cũng là vì bất đắc dĩ.

Diệp Linh Tô liếc nhìn ông rồi quay đầu hướng ánh mắt về phía xa, từng chữ một thốt ra:

– Một câu bất đắc dĩ thì có thể bù đắp cho những sai trái của ông hay sao?

Vân Hư trong ngực nhói đau, bật lên tràng cười thảm. Lúc này trong đám đông tiến lên một người, thân dài râu rậm, hét lên sang sảng:

– Vân đảo vương, ông làm nhục nhà họ Diệp chúng tôi hơi quá mức rồi đấy.

Người vừa lên tiếng chính là Diệp Đằng, anh cả của Diệp Thành, ở phía sau lão lại lục tục bước ra thêm khoảng hai mươi người nữa, tất cả đều là đệ tử Diệp gia, ai nấy đều mặt mày hầm hầm bất bình.

Diệp Đằng lớn giọng nói:

– Cho dầu đã qua đời thì Trác Khinh Như cũng là người vợ được cưới hồi hoàng hôn của em trai ta, ông thân là đảo vương lại đi dụ dỗ gái nhà lành, phải giải thích thế nào đây?

Những người khác nghe xong lời này đa số đều lặng lẽ gật đầu. Đông Đào ở tận hải ngoại, tuy không lễ giáo nghiêm khắc như Trung Thổ nhưng việc ngoại tình vẫn không được chấp nhận, hơn nữa Vân Hư thân là đảo vương, Diệp gia là vọng tộc trên đảo, một khi xử trí không thỏa đáng thì chẳng những oai phong của Vân Hư mất sạch mà Đông Đào cũng sẽ bị chia năm xẻ bảy.

– Diệp huynh chớ nóng vội, ta tự có lời giải thích.

Vân Hư ổn định lại tâm lý, khôi phục vẻ nghiêm nghị như cũ. Người ông toát ra nét oai phong凛冽, ánh mắt Diệp Đằng vừa chạm vào ánh mắt của ông, theo ý thức liền cúi đầu tránh đi.

Vân Hư trầm ngâm một lúc, xoay sang nói với Xung đại sư:

– Đại hòa thượng, ta còn có chuyện chưa rõ, mong người giải đáp giúp.

– Cứ nói đừng ngại. – Xung đại sư mỉm cười gật đầu.

Vân Hư cao giọng nói:

– Người đến Đông Đào là có ý gì?

Xung đại sư cười trả lời:

– Chẳng phải đã nói rồi sao? Được sự nhờ cậy, trợ giúp Thích tiên sinh lên ngôi vị đảo vương.

Vân Hư nhìn hần hồi lâu, gật đầu bảo:

– Đại hòa thượng, người thật lợi hại, chỉ bằng mồm mép sắc sảo đã quây cho hòn đảo nháo nhào cả lên, quả là có tài hùng biện, sánh ngang với Tô Tần – Trương Nghi.(*)

(ND chú: Tô Tần và Trương Nghi đều là những nhà du thuyết nổi tiếng thời chiến quốc, có cùng thầy là Quỷ Cốc Tử, nhưng đi theo những trường phái và tư tưởng khác nhau)

– Quá khen, quá khen rồi! – Xung đại sư khẽ mỉm cười: – Đảo vương tự nhận hết mọi chuyện khiến cho ta hết sức bất ngờ. Nếu ngài thề thốt phù nhận, hòa thượng ta cũng chẳng biết làm gì hơn.

Vân Hư cười lạnh:

– Đại hòa thượng cần chi khiêm tốn như vậy, người có gan đến đây ắt phải có mưu giỏi, nghĩ lại việc ta tự nhận tội lỗi cũng nằm trong toan tính của người cả. Câu chuyện này ta chôn giấu nhiều năm, cảm thấy hổ thẹn với người đã khuất, mỗi khuya tỉnh giấc trong lòng đều bị thương trào ngập, dần dà kéo dài, nó thậm chí đã trở thành một chướng ngại to lớn trên con đường võ học, hôm nay được nói rõ ra hết, xem như cũng là một sự giải thoát lớn lao. Nhưng ta lấy làm lạ, những bí mật xa xưa này ở Đông Đào không một ai rõ, đại hòa thượng nhà người từ đâu biết được?

– Trên đời này có giấy nào gói được lửa đâu! – Xung đại sư chấp tay mỉm cười: – Quả báo nhân duyên, ứng nghiệm chẳng sai.

Vân Hư lắc đầu nói:

– Ta không tin nhân quả, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ có một nguyên nhân mà thôi.

Ánh mắt của ông quét qua đám đông:

– Trong Đông Đào ta, có kẻ làm nội gián cho đại hòa thượng nhà người.

Bất chợt, ánh mắt của ông tập trung vào một người, lạnh giọng quát:

– Minh Đẩu, người còn che giấu làm gì nữa?

Minh Đẩu giật mình, gượng cười bảo:

– Đảo vương sao lại nói như vậy?

Vân Hư lắc đầu bảo:

– Sự đến nước này người còn làm bộ làm tịch? Ta đâu phải thằng ngốc, kẻ nội gián này ngoài người ra thì không còn ai khác.

Minh Đẩu chớp mắt, mím chặt môi không nói lời nào.

Vân Hư nói tiếp:

– Ngươi là bạn thân của Diệp Thành, sau khi hấn hại chết Khinh Như, tự biết khó tránh khỏi sự trả thù của ta, vì vậy bèn tìm ngươi kể rõ mọi chuyện, sau đó dùng kiếm tự sát. Ý của hấn là muốn ngươi đem sự tình công bố cho tất cả mọi người biết, khiến cho ta thân bại danh liệt. Nhưng ngươi lại không làm theo ý hấn, ngược lại còn ngả về phía ta thể thốt trung thành, còn khuyên ta rằng Đông Đào đang con nguy biến, ta nên nén nhịn đau thương mà tập trung cho đại cục. Ta nghe theo lời ma quỷ của ngươi, trước sau che đậy việc này, tiếp tục trọng trách đảo vương của mình.

– Mấy năm gần đây ngươi dựa vào điểm yếu đó, hoặc bí mật hoặc công khai muốn uy hiếp ta, ép ta làm những việc trái lương tâm, ví như kỳ Ngao Đầu Luận Kiếm năm đó, ta giúp ngươi thắng được Đồng Diệu, trở thành một trong Tứ Tôn...

Lời này vừa nói ra, mọi người ồ lên kinh ngạc. Đồng Diệu vừa sững sờ vừa giận dữ, nổi ngờ vực bao năm qua đã có lời giải đáp. Lão nhất thời quá mức bị phản, chăm chăm nhìn hai người, từng thớ thịt trên khuôn mặt rung lên bắn bật.

Minh Đầu sắc mặt hồ thẹn, lại nghe Vân Hư nói:

– Cũng như hai năm về trước, ngươi sai đệ tử lên giết Nhạc Chi Dương, sau khi bị Tô nhi phá hỏng, ngươi đích thân nhốt hai đứa vào trong hang yến, muốn bỏ tội nhờ chết đói. Sau việc ấy, ta nổi cơn tam bành nhưng cũng không hề truy cứu, thậm chí chấp nhận làm hỏng cả danh tiết của Tô nhi, khiến nó oán hận ta suốt một thời gian dài.

Mọi người nghe xong bỗng chốc sáng tỏ mọi chuyện. Suốt hai năm qua, sự tình của Nhạc Chi Dương và Diệp Linh Tô ở trong hang động cứ mập mập mờ mờ, tình ngay lý gian, gây nên vô số lời dị nghị, đến tận hôm nay, thông qua miệng Vân Hư mới có thể trả lại sự trong sạch cho hai người.

Minh Đầu cúi đầu không nói, Vân Hư chăm chăm nhìn lão, chậm rãi cất tiếng:

– Minh Đầu, ta đối xử với ngươi không tệ, sao ngươi lại cấu kết với người ngoài, tiết lộ chuyện riêng tư của ta?

Cơ mặt Minh Đầu giật giật một thoáng, hai tay nắm chặt, lão cười sảng sặc:

– Hai từ “Cấu kết” có phần khó nghe, nói gì đi chẳng nữa thì Diệp Thành cũng là bạn của ta, ta làm như vậy cũng vì lương tâm cắn rứt...

– Hay cho câu “Lương tâm cắn rứt!” – Vân Hư tiến lên một bước, ánh mắt toát ra vẻ chết chóc. Minh Đầu bắt giác lùi về sau mấy bước, vầng trán rịn ra từng giọt mồ hôi to bản, mắt hướng sang Xung đại sư lộ vẻ cầu viện. Hòa thượng khẽ nhún mày, cũng từ từ tiến lên trước một bước, tầm mắt y màu xanh nhạt không gió tự động bay phát phơ.

Vân Hư đột nhiên dừng bước, quay đầu lại. Xung đại sư dẫu cho thiên tâm cứng cỏi nhưng khi bắt gặp ánh mắt của ông, trong lòng cũng chợt giật thót, chỉ cảm thấy trên người Vân Hư toát ra một luồng khí sắc bén, thể như sóng cuộn, trào dâng khắp xung quanh; hòa thượng buộc phải ngậm vận khí, mang “Đại Kim Cương Thân Lực” bao phủ khắp cơ thể.

– Đại hòa thượng! – Vân Hư bất thần cất tiếng hỏi: – Ngươi so với sư phụ Uyên Đầu Đà thì thế nào?

– Còn xa mới bằng được. – Xung đại sư ung dung trả lời.

– Còn ta thì sao? – Vân Hư hừ lạnh một tiếng: – Ta so với ông ấy thế nào?

Nụ cười của Xung đại sư vẫn không đổi:

– Thầy ta từng khen ngợi kiếm pháp của đảo vương: mộng ảo nhưng không màu mè, tuyệt diệu đến mức tối giản, nếu thầy ta gặp ngài cũng chưa chắc thắng được.

Vân Hư ngẩng mặt nhìn trời, lạnh lùng bảo:

– Đã là như vậy, không sợ ta giết chết ngươi hay sao?

– Thiện tai, thiện tai! – Xung đại sư khép mi cười mỉm – Vân đảo vương đã bức tử người vợ kết tóc, hại chết tình nhân thanh mai trúc mã, thì xá gì giết một gã hòa thượng như ta chứ?!

Vân Hư thừ người, mặt mũi chẳng còn huyết sắc, thần thái trong ánh mắt tan đi, ông dõi nhìn mây trôi phía chân trời với vẻ ngơ ngẩn mất hồn, rồi chợt phát tay áo, ông cao giọng tuyên bố:

– Vân Hư phạm sai lầm không thể cứu vãn, cũng chẳng còn mặt mũi nào đối diện mọi người. Nay ta từ bỏ ngôi vị đảo vương, một mình đến núi Côn Luân khiêu chiến kẻ thù, bất kể thắng thua chết sống thế nào cũng sẽ mãi mãi không trở về Đông Đào nữa bước.

Lời vừa thốt ra, tất cả mọi người đều giật mình kinh hãi. Vân Hư năm ấy phát lời thề độc, nếu không thể thắng được Lương Tư Cầm thì cả đời không rời khỏi Đông Đào, đến nay ông vẫn còn ở lại đảo chứng tỏ chưa nắm chắc phần thắng, vì thế lần này đến Côn Luân ngoài miệng thì bảo là khiêu chiến, thực chất là đi tìm cái chết thì đúng hơn, chứng tỏ cõi lòng ông đã chán nản người lạnh, chẳng còn thiết kiếp sống tạm bợ trên đời này nữa.

Hoa Miên lòng nóng như lửa đốt, không kiềm được kêu lên:

– Đảo vương...

Vân Hư nhìn bà xua tay, kẻ đó ngoảnh đầu sai bước bỏ đi. Diệp Linh Tô nhìn theo ông, sắc mặt tái nhợt, nhưng cô mấp máy môi mấy lượt vẫn không thốt ra được tiếng nào.

– Chậm đã! – Xung đại sư bỗng cất giọng: – Đảo vương hình như quên mất thứ gì đó rồi.

Vân Hư thoáng khựng lại, ông cời thanh trường kiếm vô đen nơi thắt lưng xuống, hỏi:

– Vật này à?

Nói rồi, ông trở tay thật nhanh, cả kiếm lẫn vỏ hóa thành một vệt sáng đen, bay sượt qua đỉnh đầu mọi người, nhắm thẳng về phía ngực Xung đại sư.

Xung đại sư sa sầm nét mặt, hai tay chấp lại, “Chát” một tiếng, kẹp lấy vệt sáng đen nọ, phút giây ấy, trên mặt hắn hiện lên vẻ tím tái, trong lòng bàn tay liên tục vang lên mấy tiếng rảng rặc, vỏ kiếm làm bằng gỗ mun không chịu nổi nội lực của hai người, nứt vỡ tan tã, để lộ ra một thanh kiếm cổ như làn nước thu. Thanh cổ kiếm Thái A này chính là tín vật của đảo vương. Vân Hư cốt ý muốn đánh trọng thương hòa thượng, ngờ đâu Xung đại sư có thể đỡ được. Ông ngăn người giãy lát, đoạn gặt gù:

– Đại hòa thượng, công phu giỏi lắm!

– Không dám, không dám! – Xung đại sư ném kiếm xuống đất, mỉm cười: – Nếu đảo vương đã từ chức, vậy thì ngoài thanh kiếm Thái A này ra, cũng nên giao lại chìa khóa của động Quy Tàng và phòng Kim Đơn một thể đi.

Vân Hư nhú mày, tháo bỏ chùm chìa khóa ở thắt lưng xuống ném cho Hoa Miên, sau đó chẳng thèm quay đầu lại, đi về phía cảng biển. Chốc lát sau, chỉ thấy một chiếc thuyền lá lướt ra khỏi vịnh, cánh buồm no gió, thẳng tiến về phương tây.

Ông nói đi là đi ngay, thật sự nằm ngoài dự liệu của mọi người. Đám đông nhìn theo bóng thuyền cô độc ngoài khơi xa, trong lòng ngổn ngang cảm xúc. Xung đại sư dõi theo cánh buồm dần khuất dạng, hiệp mắt cười bảo:

– Nhà không thể một ngày vắng chủ, nước không thể một bữa thiếu vua, sau khi Vân tiên bối từ chức, theo lý nên lập tức tuyển chọn ngay đảo vương mới.

Hoa Miên giận dữ bảo:

– Đây là chuyện riêng của Đông Đảo ta, đâu đến phiên tên hòa thượng thôi như người làm chủ!

– Hòa thượng tất nhiên không làm chủ được... – Xung đại sư tỏ vẻ điềm nhiên không nóng vội, nhìn sang Thích Vương Tôn, khuôn mặt tuấn tú khẽ nở nụ cười: – Nhưng Thích tiên sinh thì có thể.

Hoa Miên hừ lạnh một tiếng, bảo:

– Kẻ này lai lịch không rõ ràng, có phải là hậu duệ của Thích gia hay không vẫn còn khó nói, nếu quả là hậu duệ của Thích gia, vậy thì trong ba đại tuyệt kỹ: Thừa Phong Đạo Hải, Vô Tướng Thần Châm, Đại Tượng Vô Hình Quyền ắt hẳn phải học được một môn. Hoa Miên bắt tài, thật muốn lĩnh giáo cao chiêu.

Nói rồi, bà lạng người xông thẳng về phía Thích Vương Tôn.

Thích Vương Tôn mặt mũi tái mét, sợ đến mức toan ôm đầu bỏ chạy. Xung đại sư lắc mình, án ngữ phía trước người y, một tay áp vào ngực, một tay cung thành quyền, chậm chậm tổng mạnh về phía trước. Hoa Miên chỉ cảm thấy một luồng đại lực xé gió ập đến, thể như sóng to bão lớn khiến người ta không trốn vào đâu được, bà đành phải ngừng lại, vung chưởng vỗ ra.

Chưởng lực chạm vào luồng quyền kinh ấy hết như va phải một bức tường đá, chưởng lực tiêu tan như mây khói còn quyền kinh vẫn xăm xăm tràn về phía trước. Hoa Miên bắt đắc dĩ đành phải lộn nhào ra sau tránh khỏi, lúc đáp xuống đất, khí huyết nhộn nhạo, bà trừng trừng nhìn Xung đại sư, cả khuôn mặt trắng bệch như người chết. Minh Đẩu bỗng ho khan, lớn tiếng bảo:

– Hoa tôn chủ cần gì phải như thế, những lời Xung đại sư nói không phải không có lý. Ròng măt đầu không cự quây, nhận không cánh chẳng thể bay, nhân dịp Ngao Đầu Luận Kiếm này nên sớm tuyển chọn ra một vị đảo vương mới là hợp lý.

Minh Đẩu dẫn sói vào nhà, nổi oán hận của Hoa Miên dành cho lão cũng chả kém gì Xung đại sư, nghe thấy lời trên bà liền cười gằn bảo:

– Các người nóng lòng tuyển chọn đảo vương, rốt cuộc là có dụng ý gì?

Xung đại sư ung dung cười đáp:

– Bần tăng là người xuất gia, có thể có dụng ý gì chứ? Đào Linh Ngao vốn được Thích Ấn Thần sáng lập, đáng lẽ phải do người nhà họ Thích làm đảo vương. Năm ấy Thích gia có ý tốt thu nhận đoàn người Thiên Cơ Cung các vị, kết quả ngược lại còn bị hai nhà Vân-Hoa chiếm đảo đoạt ngôi, đuổi họ Thích đi. Bây giờ đã qua nhiều năm, đã đến lúc nên trả Đông Đảo về chủ cũ rồi!

Thích Vương Tôn được hấn chống lưng, nhất thời khôi phục khí thế, đứng bên cạnh gặt gù phụ họa:

– Không sai, không sai, nói hay lắm, nói đúng lắm...

Minh Đẩu cũng mỉm cười:

– Đại hòa thượng nói chí lý, Vân gia làm đảo vương nhiều năm, hàng ngày đều kêu gọi thu phục Trung Thổ, kết quả mãi đến hôm nay cũng chưa rời khỏi hòn đảo này được nửa bước. Ngôi vị đảo vương này cũng nên đổi cho người khác rồi!

Hoa Miên giận đến run người, đang định lên tiếng phản bác chợt nghe Thi Nam Đình cất giọng:

– Minh Đẩu, ta chỉ thắc mắc, tự khi nào nhà ngươi cá mè một lứa với tên hòa thượng này vậy?

Minh Đẩu chỉ cười mà không đáp, Thi Nam Đình ngẫm nghĩ rồi bảo:

– Thôi, người không nói ta cũng đoán ra phần nào, năm đó ở Tiên Nguyệt Ký, tên hòa thượng này đến trùng hợp như thế chỉ e cũng là do người gọi đến phải không?

Minh Đẩu ngẩng mặt lên, nói về thách đố:

– Không bằng không chứng, chớ có nói xằng!

Thi Nam Đình ho khan mấy tiếng, khuôn mặt vàng vọt đã có phần hồng hào hơn. Y chăm chăm nhìn Minh Đẩu, từ tốn bảo:

– Lúc ban đầu, ta cũng không đoán ra ý đồ của các người, mãi cho đến khi hòa thượng muốn Vân đảo vương để lại chia khóa, ta mới hiểu ra đôi phần, vừa rồi lại sức nhớ đến một câu nói của Lãnh Huyền ở Tiên Nguyệt Ký, rốt cuộc cũng vỡ lẽ mọi chuyện.

Dương Phong La nghe đến đây, không kềm được tò mò:

– Câu gì vậy? Ta cũng đã từng nghe rồi chớ?

Thi Nam Đình gật đầu:

– Ông có còn nhớ, Lãnh Huyền gọi tên hòa thượng này là gì không?

Dương Phong Lai giờ tay gãi đầu, nhúm mày bảo:

– Hình như, hình như gọi hần là vương tử gì đó...

– Vương tử Tiết Thiện!

Lời Thi Nam Đình vừa thốt ra, Dương Phong Lai lập tức vỗ đầu, la toáng lên:

– Đúng rồi, chính là vương tử Tiết Thiện! Cơ mà chuyện này thì có gì lạ?

– Tiết Thiện là tên của người Mông Cổ, hay còn gọi là Hoàng Cát Thứ. – Thi Nam Đình trừng mắt nhìn Xung đại sư, hai mắt lấp lánh ánh sáng: – Nếu ta đoán không lầm, trước khi xuất gia, đại sư vốn là một vị vương tử Mông Cổ đúng không?

Xung đại sư mỉm cười không đáp, người người Đông Đảo trở mắt nhìn nhau, trong lòng không khỏi mơ hồ. Hoa Miên hỏi:

– Thi tôn chủ, như thế có nghĩa gì?

– Hoa tôn chủ còn chưa hiểu ra ư? – Thi Nam Đình thở dài một hơi: – Tên Xung đại sư này là vương tử Mông Cổ, Thiết Mộc Lê của Yến Nhiên Sơn là quốc sư nhà Nguyên, còn gã Trúc Nhân Phong kia chính là đệ tử đắc ý của Thiết Mộc Lê.

– Ôi! – Sắc mặt Hoa Miên thay đổi, buộc miệng hô: – Chúng chính là gian tế do Thát tử phái đến ư?

Lời vừa thốt ra, đám đông ồ lên kinh ngạc, trừng mắt nhìn đám người Xung đại sư, mặt mày ai nấy đều lộ vẻ oán hận.

Dương Phong Lai vẫn cảm thấy ngờ ngợ, cao giọng âm ỉ:

– Lão Thi, sau khi triều Nguyên diệt vong, bốn đảo và bọn chúng chẳng còn dây dưa gì nữa, vậy đám người này đến Đông Đảo làm chi?

Thi Nam Đình cười lạnh:

– Đương nhiên là vì thứ cất giấu bên trong động Quy Tàng rồi!

Dương Phong Lai thắc mắc:

– Thứ gì vậy?

Thi Nam Đình còn chưa trả lời, Hoa Miên đã đáp thay:

– Bên trong đó có bản di thư năm xưa Thiên Cơ cung để lại, bao gồm rất nhiều sơ đồ bản vẽ về dụng cụ tấn công và phòng thủ.

Nói đến đây, bà bắt giác siết chặt hơn khâu chìa khóa trong tay.

Thi Nam Đình quay đầu lại, nói với Xung đại sư:

– Tiết Thiện, người còn gì để nói không?

– Hòa thượng chẳng có gì để nói. – Xung đại sư khẽ mỉm cười: – Thi tôn chủ sáng suốt nhạy bén, tỉ mỉ chu đáo, làm một vị tôn chủ quả là thiết thời.

Lời vừa buông ra, đám đệ tử Đông Đào nhất loạt tuốt kiếm siết quyền, rần rần ủa lên vây bủa. Trúc Nhân Phong nhướng mày, phát tay ra hiệu, đám tùy tùng đi theo tốp thì rút dao lăm lăm trên tay, tốp thì vén vạt áo lộ ra nỏ cứng.

Hai bên giương cung tuốt kiếm, hết sức căng thẳng, Xung đại sư bỗng nhiên chấp tay, sang sang nói:

– Trước khi các vị động thủ có thể nghe ta nói một câu hay không?

Tiếng nói vang rền như chuông lớn, khiến cho mọi người chấn động tinh thần, đệ tử Đông Đào bị hấn đoạt mất khí thế, dẫu cho tay cầm đao kiếm cũng không dám tùy tiện xông lên.

Dương Phong Lai nhỏ toẹt một tiếng, bảo:

– Người còn có lời ma quỷ gì nữa?

Xung đại sư cười:

– Đông Đào và Mông Nguyên năm ấy đúng là có oán thù, nhưng hôm nay vật đổi sao dời, người gây thù thì đã chết rồi, triều Đại Nguyên cũng đã diệt vong. Giờ đây hai bên chúng ta chỉ có thù cũ, tuyệt không có hận mới, trái lại còn có chung một kẻ địch.

Dương Phong Lai lưỡng lự một thoáng, nhúm mày hỏi:

– Ý người nói là Đại Minh?

– Không sai! – Xung đại sư gật đầu liên tục: – Đại Minh sáng lập đã lâu, vững như thành đồng. Chu Nguyên Chương, trong sửa việc chính sự, ngoài chấn chỉnh binh giáp, giờ đây tinh thể Mông Nguyên chúng ta hiển nhiên vô cùng nguy ngập, còn vùng đất Đông Đào nhỏ bé hẻo lánh của các người càng không thể chịu nổi một đợt tấn công.

Hoa Miên cười lạnh:

– Người vòng vo tam quốc cả buổi, rốt cuộc là muốn nói gì?

Xung đại sư nói:

– Hai phía chúng ta có cùng một kẻ địch, hoàn cảnh tương tự, có sao không bắt tay với nhau, cùng liên kết đối kháng Đại Minh? Mông Nguyên ta có mười vạn thiết kỵ, đánh đã chiến còn có thể ứng phó nhưng thuật công thành chẳng còn được như trước; Đông Đào tuy nhân số ít, lại có bí thuật máy móc do Thiên Cơ Cung lưu truyền. Nhớ lại trận chiến Cao Bưu năm ấy, thừa tướng Đại Nguyên ta là Thoát Thoát, thống lĩnh trăm vạn sư đoàn vẫn bị cản trở bởi vũ khí thủ thành của Đông Đào. Nếu hai bên chúng ta hợp sức, có thể nói là lấy mạnh đập yếu, tiện bề tiêu diệt Đại Minh, sau đó chia sông Hoàng Hà để trị, bờ bắc thuộc Mông Nguyên ta, bờ nam là của Đông Đào các người. Nam bắc sum vầy, chẳng phải vui vẻ hay sao?

– Vui vẻ cái rắm á! – Dương Phong Lai ngoác miệng cười: – Đông Đào ta có sa sút gặp bội đi chăng nữa cũng sẽ không bắt tay với đám Thát tử các người. Nếu người còn muốn sống thì hãy mau mau lên thuyền cút đi ngay.

Xung đại sư nghe vậy chỉ mỉm cười, Hoa Miên càng thêm sôi máu, đang định ra hiệu lệnh cho mọi người cùng xông lên, chợt nghe phía sau có kẻ lên tiếng:

– Tên hòa thượng này nói cũng có phần đúng đấy, chúng ta suốt ngày hô hào phục quốc, kết quả Đại Minh càng lúc càng lớn mạnh, hiện tại giang sơn đã vững như bàn thạch, căn bản là không còn cơ hội lật ngược tình thế nữa.

Hoa Miên quay đầu lại nhìn, kẻ vừa nói là một tên đệ tử dòng Long Độn, bà lập tức hét lên:

– Đồng Bất Chu, người nói ra những lời này không sợ phản tổ bội tông ư?

Đồng Bất Chu chớp chớp mắt, đang định nói gì đó lại thôi, kẻ bên cạnh y chợt bình vực:

– Lão Đồng nói không sai, dựa vào mấy người ở Đông Đào chúng ta thì cửa nào có thể chiếm lại Trung Thổ chứ? Phục quốc, phục quốc, chỉ là lời của

kẻ vọng tưởng mà thôi!

– Đúng vậy! – Một gã đệ tử dòng Thiên Lưu hòa theo: – Cho dù chúng ta có bỏ đi ý định phục quốc thì Chu Nguyên Chương cũng không bỏ qua cho chúng ta, đợi đến khi Đại Minh sai đội thủy sư đến chinh phạt thì tất cả mọi người ở đây có muốn trốn cũng không được nữa.

Cứ thế, bên này một câu, bên kia một câu, số người ủng hộ ý kiến của Xung đại sư đã chiếm hết một phần tư. Minh Đẩu đứng ở bên cạnh cười khẩy, đệ tử dòng Kinh Tức quá nửa đã đứng ở sau lưng lão. Hoa Miên trông thấy thế, lòng thầm nóng ruột, mấy kẻ dễ dao động trên cộng thêm bè lũ ngoan cố của Minh Đẩu đã hầu như chiếm hết một phần ba, thêm vào đám người Xung đại sư dẫn theo, hai bên đã cân bằng số lượng. Bà nghĩ đến đây, khẽ liếc nhìn Xung đại sư, thấy mặt hắn không vui không giận, thần thái điềm nhiên, dầu có dùng thuật Quy Kính cũng không nhìn thấu bụng dạ của hắn. Hoa Miên bất giác lạnh người, nhủ thầm tên hòa thượng này võ công là phần thứ yếu, riêng khoảng mưu mẹo xảo trá thì đúng là quỷ thần khó dò, đầu tiên ép cho cha con nhà họ Vân phải bỏ đi, giờ đây còn khua môi múa mép khiến cho lòng người Đông Đảo nhiễu loạn. Hoa Miên nhìn sang Thi Nam Đình, người kia cũng nhũn nhếch mày, sắc bệnh trên gương mặt càng rõ nét hơn, hai người nhìn nhau đều có thể nhận ra vẻ lo lắng của đối phương.

Chỉ nghe mọi người bắt đầu tranh cãi. Một phần ba đầu tiên tán thành liên kết với Mông Cổ; một phần ba khác thì cho rằng Hồ-Hán khác biệt, thù địch cho họ Chu trị nước cũng không muốn cùng người Mông Cổ bắt tay; một phần ba còn lại thì đứng giữa khó xử nên khoanh tay đứng nhìn. Hoa Miên thầm kêu khổ, nếu như Vân Hư còn ở đây, dựa vào oai phong của ông chắc chắn có thể thống nhất tâm ý mọi người, chả trách Xung đại sư vừa đến đây, việc đầu tiên cần làm chính là ép Vân Hư bỏ đi. Nhìn thần thái ung dung của hòa thượng, chỉ sợ mọi sự trước sau đều đã nằm trong toan tính của hắn.

Hoa Miên càng nghĩ càng sợ, cao giọng nói:

– Mọi người xin đừng cãi nhau nữa kéo trúng quỷ kế của tên hòa thượng này.

– Lời Thi tôn chủ sai rồi! – Xung đại sư cười bảo: – Đời có câu, ngăn miệng dân còn khó hơn ngăn lũ, mọi người có lời không được nói chẳng lẽ phải nín nhịn để sinh bệnh hay sao? Hơn nữa, ngày xưa có chước “Liên Ngô kháng Tào”(*), hai nhà chúng ta sao lại không thể hợp tác kháng Minh chứ? Ta thấy mọi người ai cũng giành mình phần phải, thôi thì thế này, nhóm chủ trương liên minh là một bên, nhóm phản đối là một bên, mỗi bên cử ba đại diện ra tỷ võ quyết định, bên nào thắng thì sẽ do bên đó quyết định.

(ND chú: thời Tam Quốc, kế sách do Gia Cát Lượng chủ trương nhằm liên kết nước Thục với Đông Ngô để cùng chống lại nước Ngụy của Tào Tháo)

Hoa Miên âm thầm suy tính, bản thân bà và Thi Nam Đình, Dương Phong Lai vừa đủ ba người; Minh Đẩu theo phe đối phương, tính chung với Xung đại sư và Trúc Nhân Phong cũng là ba người; lấy ba chọi ba xem như thỏa đáng, nghĩ vậy bà liền cao giọng bảo:

– Được, đại hòa thượng, cứ như ngươi nói, tỷ võ quyết định, phe bên ta gồm Thi tôn chủ, Dương tôn chủ và ta.

Ánh mắt bà quay sang nhìn Minh Đẩu, cười lạnh hỏi:

– Minh tôn chủ, ông định theo phe nào?

Minh Đẩu mỉm cười, khoanh tay bước về phía Xung đại sư. Xung đại sư nhìn ngang liếc dọc một thoáng, gật đầu cười bảo:

– Phe bên ta ngoài hòa thượng ra, còn có Trúc tiên sinh và Minh tôn chủ đây.

Hoa Miên nghiêng răng, lớn giọng bảo:

– Giao ước trước, các ngươi thua rồi, lập tức cuốn gói khỏi Đông Đảo, hơn nữa còn phải thề với trời, không được tiết lộ vị trí của bốn đảo.

– Được! – Xung đại sư mỉm cười: – Nhưng nếu bên ta thắng, các ngươi phải tôn Thích tiên sinh lên làm đảo vương, không được dị nghị nữa.

Hoa Miên và Thi Nam Đình đưa mắt nhìn nhau, bà gật đầu:

– Được, quyết định như thế đi.

Nói đến đây, bà đổi mắt nhìn ra, Diệp Linh Tô lúc này đang đứng tách biệt khỏi đám đông, hai mắt hướng về phương xa, thần thờ ngơ ngẩn như kẻ mất hồn. Hoa Miên thấy thần sắc của cô như vậy, cõi lòng chợt dậy lên niềm chua xót, nhủ thầm giờ đây Vân Hư từ chức, Vân Thường hóa điên, Diệp Linh Tô mất hồn lạc phách, cơ nghiệp trăm năm của Đông Đảo chỉ sợ sắp bị hủy hoại trong phút chốc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 10-1: Biện chiết quần hùng (1)

Xung đại sư cười khà khà, cao giọng bảo:

– Có câu “Khách tùy chủ tiện”(*), ba vị tôn chủ là chủ nhân, hay là hãy cử một người ra ứng chiến trước đi.

(*ND chú: nghĩa là khách đến phải thích ứng theo tình hình của chủ nhà*)

Tam Tôn dõi mắt nhìn nhau, ghé đầu lại thương lượng. Thi Nam Đình nói:

– Thường thì “Hậu phát chế nhân”(*), chi bằng để cho bọn chúng cử người ra trước, xem tình hình thế nào rồi hẵng tính kế dùng binh mới là thượng sách.

(*ND chú: ra tay sau để giành lợi thế; tùy tình hình có khi “tiên phát chế nhân” lại hiệu quả hơn ^^*)

Hoa Miên đồng tình, bèn lớn giọng nói:

– Từ xa đến là khách, kẻ làm chủ việc gì cũng tranh phần trước thì có phần vô lễ. Đại hòa thượng, hay là bên ngời cử người ra trận trước đi!

Xung đại sư cười:

– Vậy hòa thượng xin mạn phép.

Nói rồi hần ung dung tiến lên trước một bước, cất giọng sang sảng:

– Hòa thượng kém cỏi, sẽ đánh trận đầu tiên.

Lời vừa thốt ra, Đông Đảo Tam Tôn đều hết sức bất ngờ, dựa vào suy đoán của bọn họ, trong ba người thuộc phe đối phương, Xung đại sư vốn là chủ soái, đáng lẽ phải ra áp chót mới đúng. Hiện giờ hần tiên phong ra trận, khiến cho Tam Tôn hết sức khó xử. Trận đầu tiên là sơ chiến, chiến thắng sẽ nâng cao sĩ khí, ngược lại nếu thua, ngoài việc tổn hại oai phong còn gây ảnh hưởng đến hai trận sau.

Thi Nam Đình ngẫm nghĩ rồi gọi hai người kia lại bàn luận:

– “Đại Kim Cương Thần Lực” của tên hòa thượng này vốn được chân truyền, ba người chúng ta đều không chắc thắng được hần. Nhưng còn hai trận sau, Trúc Nhân Phong khinh công cao cường, chính là đối thủ của Dương tôn chủ, nội lực Minh Đầu tuy mạnh nhưng nói về đoán trước ý đồ địch thủ thì so với Hoa tôn chủ vẫn còn thua xa. Cho nên trận đầu tiên hãy để ta ra ứng chiến, “Đại Kim Cương Thần Lực” vô địch trong cận chiến, ám khí của ta thì lại thích hợp đánh xa, dùng sở trường của ta chọi với sở đoản của hần, thắng thì tất nhiên quá tốt, nhưng nếu thua, hai trận sau cũng có thể cứu vãn.

– Thi tôn chủ nói có lý! – Hoa Miên bèn chôn nói: – Tên hòa thượng này bề ngoài thì hòa hoãn, bên trong lại đầy gian xảo, ông và hần so tài nhất định phải cẩn thận.

Thi Nam Đình gật đầu, tiến về trước một bước, cao giọng tuyên bố:

– Đại hòa thượng, Thi mỗ sẽ tiếp ngời vậy!

Xung đại sư mỉm cười, chấp tay bảo:

– “Bắc Cực Thiên Từ Công” của Thi tôn chủ vang danh vô lâm, ngày ấy gặp gỡ ở Tiên Nguyệt Ký, bản tăng vẫn muốn tiếp tục so đấu, hôm nay vừa hay được toại nguyện, nhất định dốc hết sức thỉnh giáo.

Thi Nam Đình nói

– Đại sư khách sáo rồi!

Tay phải ông vung lên, ngón tay phát ra âm thanh leng keng, rất nhiều miếng kim loại bằng đồng được tôi luyện mỏng dính xuất hiện, tụ vào nhau, hóa thành một quả cầu tròn sáng lấp lánh nhưng cũng hết sức cứng rắn.

Nụ cười của Xung đại sư tắt lịm, hàng mi dài giãn ra, mắt phượng tỏa ra ánh sáng bốn phía hết sức chói lọi.

Thi Nam Đình bất gặp ánh mắt của hần, chẳng những không nảy sinh chút thù địch nào, ngược lại còn cảm thấy xấu hổ. Nhìn vào phong thái dung mạo của tên hòa thượng này cứ như tiên trong rừng, phật dưới trăng, nếu có gặp nhau trên giang hồ, biết đâu chừng còn ngồi đối diện cùng chơi cờ luận đạo, xua tan trần tục, tiêu trừ muộn phiền, nghĩ so với cảnh đánh đánh giết giết thật là ngán ngấm.

– Mời Thi tôn chủ.

Tiếng nói của Xung đại sư lọt vào tai, Thi Nam Đình như người vừa tỉnh mộng, giương mắt nhìn ra, hòa thượng đã giờ quyền phải lên, chậm chậm tung ra, một luồng đại lực lù lù như hòn núi lao thẳng đến. Thi Nam Đình giẫm chân vài cái, tránh khỏi chính diện, sử một chiêu “Nam Đầu Tư Mệnh”, tay trái xoay vòng thành quyền, đánh tạt ngang quyền phong của đối thủ, tay phải khẽ phát nhẹ, quả cầu kim loại trong tay tán tác, mấy chục miếng đồng bắn ra lú chúu.

Quyền kinh giao nhau, cánh tay Thi Nam Đình nóng ran, lực tụt lùi về sau ba bước. Xung đại sư vẫn đứng yên tại chỗ, đổi quyền thành chưởng, phân tay

trên về thành nửa vòng tròn, quét thật nhanh xuống bên dưới, chỉ nghe mấy tiếng loảng xoảng vang lên, miếng đồng rơi là tả xuống đất, thân trên của hắn bất động, theo đó tiến về trước hai bước. Mọi người còn chưa kịp nhìn rõ, hắn đã tung mình lên chừng không, chân trái hệt như ngựa thần tung vó, thúc thẳng về phía yết hầu của Thi Nam Đình.

Một cước này nhanh như chớp, lại chẳng hề phát ra âm thanh nào. Thi Nam Đình dùng một chiêu “Bắc Đẩu Hoàn Thiên”, hai tay giơ lên cao, ngăn đòn chân đang lao đến. Tay chân vừa chạm nhau, Thi Nam Đình liền cảm thấy không ổn, một luồng đại lực bất tận từ lòng bàn chân của hòa thượng bùng phát ra, men theo cánh tay của ông mà xộc vào lồng ngực.

Cổ họng Thi Nam Đình phát ngọt, thiếu chút nữa đã thổ huyết. Ông mượn lực đẩy của Xung đại sư, lộn nhào một vòng về phía sau, định nhờ đó tiêu trừ đi lực đạo, nào ngờ “Đại Kim Cương Thân Lực” có hậu kinh vô tận, Thi Nam Đình bất đắc dĩ đành nhảy ra thêm ba trượng nữa, hai chân còn chưa kịp chạm đất, Xung đại sư như quỷ như mị, ung dung đuổi theo, nắm ngón tay biến thành trảo, chụp về phía eo lưng của ông.

Thi Nam Đình vung tay phải bắn ra vô số đốm sáng, mảnh đồng thoát tụt thoát tan, bay tấp vào mặt Xung đại sư.

Hai người chỉ cách nhau chừng vài thước, một chiêu này của Thi Nam Đình vừa độc vừa hiểm, cho dầu Xung đại sư có khả năng phi thiên độn thổ chẳng nữa cũng khó tránh khỏi tổn thương. Chỉ thấy hắn vận người, cả thân thể bốc lên không trung, tay chân gấp lại, đầu cổ ngực bụng đều giấu vào trong tứ chi, cả người hóa thành một quả cầu thịt tròn vo, khiến cho mảnh đồng vừa bắn tới như va phải vách sắt, chỉ làm rách bộ tăng y màu xanh nhạt, để lại trên da thịt những vết xước lò mờ.

Sự biến hóa này vừa lạ vừa nhanh, Thi Nam Đình còn chưa kịp nghĩ ngợi, khối cầu thịt kia lại chuyển động, dẫn theo một luồng gió mạnh, đập thẳng vào lồng ngực của ông. Cú va này với lực đạo cực lớn, thân thể Thi Nam Đình gần như tan rã, bay vút đi hơn vài trượng, rơi thẳng xuống vực sâu bên ngoài.

Hai người trao đổi chiêu thức quá nhanh, mọi người có mặt đa số đều không theo dõi kịp, chợt thấy Thi Nam Đình té xuống vực sâu, đám đông dậy lên một tràng la hét.

Bỗng nghe vang lên một tiếng “Cốp!”, dưới vực bay lên một vòng tròn thép trắng tinh lấp lánh, móc vào một mỏm đá tình cờ mọc nhô ra.

Xung đại sư co duỗi cơ thể, ung dung đáp xuống, trông thấy vòng sắt nọ, khuôn mặt chẳng mấy may biểu cảm. Chợt nghe một tiếng hét lớn, Thi Nam Đình nhảy lên khỏi khe vực, khoe miệng ứa máu, tay phải đang nắm một chuỗi vòng thép, các vòng được nối liền nhau, dài chừng một thước, lưỡi bén trên thân hướng ra ngoài, thoát trông vô cùng sắc mỏng.

Nhạc Chi Dương đứng xem một bên, không nhịn được tò mò:

– Lạ thật, lạ thật.

Tịch Ứng Chân buột miệng hỏi:

– Là chỗ nào?

– Võ công của tên hòa thượng đã kỳ lạ... – Nhạc Chi Dương ngừng một chút: – Vũ khí của Thi tôn chủ càng lạ hơn...

– Có gì lạ đâu! – Tịch Ứng Chân khẽ lắc đầu: – Hòa thượng là truyền nhân của Kim Cương, “Tam Thập Nhị Thần Tướng” của hắn vốn bắt nguồn từ thuật Du Già(*), cơ thể trên dưới có thể tùy ý uốn vặn, nếu ta không nhìn nhầm thì tư thế vừa rồi của hắn chính là “Thoát Thai Tước Mẫu” trong số ba mươi hai thần tướng.

(*ND chú: còn gọi là thuật Yoga*)

– Tước mẫu à? – Nhạc Chi Dương thắc mắc: – Sao không gọi là kê mẫu, áp mẫu chứ?(*)

(*ND chú: “tước” là chim khổng tước, còn “kê”, “áp” là gà, vịt*)

– Ngươi có điều không biết! – Tịch Ứng Chân kể: – Câu chuyện này xuất xứ từ kinh Phật, truyền rằng thuở khai trời lập đất, khổng tước là vua của muôn chim, thân hình khổng lồ hung hãn, có thể ăn người nuốt vật, đức Như Lai Thế Tôn khi ấy tu luyện trên đỉnh Tuyết Phong cũng bị khổng tước nuốt chửng, thế tôn bèn vạch bụng khổng tước chui ra, thế nên phải tôn khổng tước làm mẹ, gọi bà là Phật Mẫu Không Tước Minh Vương. Thế Tôn ở trong cơ thể của khổng tước từng có hình dạng như quả trứng, sau khi xuất thế mới ảo hóa làm người, biến tròn biến vuông tự do theo ý muốn.

– Thú vị thật, Phật Tổ chẳng ngờ còn hóa thành trứng chim cơ à? – Nhạc Chi Dương cười hi hi: – Nói như vậy, tên hòa thượng này mà không cạo trọc đầu hóa ra là có lỗi với Phật Tổ rồi.

Tịch Ứng Chân hỏi:

– Cạo đầu thì có liên quan gì đến Phật Tổ?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

– Ông cứ nhìn cái đầu trọc của đại hòa thượng mà xem, chẳng phải ý chang một quả trứng chim bóng lưỡng hay sao?

Đám đệ tử Đông Đào nghe thấy, không ai là không phá ra cười. Xung đại sư nổi đóa, hằm hằm nhìn Nhạc Chi Dương.

Xung đại sư từng luyện qua “Thiên Nhĩ Thông” trong “Lục Thông”(*) của nhà Phật, trong vòng mười trượng có thể nghe được cả tiếng lá rơi, tuy âm giọng của Tịch Ứng Chân khá nhỏ nhưng cũng bị hắn nghe rảo rọi. Trong lòng hắn kinh ngạc, không kềm được liếc nhìn lão đạo sĩ, nhủ thầm: “Vị đạo sĩ này là ai, bộ dáng thì trông lếch thếch mà nhân quang lại lợi hại như vậy?”

(*ND chú: Lục Thông nghĩa là sáu phép thần thông, biểu hiện năng lực trí tuệ của chư Phật và Bồ tát, gồm có: Thân như ý thông, Thiên nhãn thông, Thiên nhĩ thông, Tha tâm thông, Túc mệnh thông, Lậu tận thông*)

Chỉ nghe Tịch Ứng Chân cười nắc nẻ:

– Nhạc Chi Dương, miệng mồm nhà ngươi thối rình, sớm muộn cũng bị đầy xuống âm phủ cắt lưỡi. À, nói đến chuỗi vòng thép của Thi Nam Đình, đó cũng là vật khá tầm tiêng, tên đầy đủ gọi là “Tuyền Cơ Cửu Liên Hoàn”, xuất xứ từ Thiên Cơ Cung năm ấy, thi triển ra vô cùng ảo diệu, nếu ngươi quan tâm chỉ bằng để mắt quan sát cho kỹ thì hơn.

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, không khỏi liếc trộm lão đạo sĩ, cảm giác trong lòng lúc này thật khó mà giải thích. Văn Hư cười thuyên đi mất, “Nghịch Dương Chử” cũng không còn người hóa giải, Tịch Ứng Chân có thể nói là chết chắc chẳng nghi ngờ.

Gã vốn tưởng lão đạo sĩ sẽ chán nản buồn bã, nào ngờ ông cứ tự nhiên như không, nói cười tự đắc, từ đầu đến chân chẳng nhìn ra một vẻ gì gọi là suy sụp tinh thần.

Bỗng đâu có tiếng cười dài cất lên, Thi Nam Đình múa may chuỗi vòng quét về phía trước, chín chuỗi vòng một khi bung ra nom hệt như một sợi roi dài, duỗi ra giữa không trung hết sức thoát tục phi thường.

Hòa thượng dựng chưởng trước ngực, ánh mắt sáng ngời, đợi đến khi vòng thép vừa áp sát mới hươ chưởng đánh ra, Đại Kim Cương Thần Lực cũng theo đó tuôn trào chẳng khác nào một bức tường, vòng thép chạm lên đó phát ra những âm thanh chan chất lạ thường. Đột nhiên, một mảnh vòng thép tách rời ra khỏi chuỗi, bay vút về phía trước, vẽ thành một hình vòng cung, nhắm đến vị trí sau lưng của Xung đại sư.

Chiến thuật đánh vu hồi này cổ quái vô cùng, mọi người thấy đều bật khen hay. Xung đại sư khẽ nhướn mi, “Xoạc” một tiếng, cánh tay phải như một con rắn độc không xương, xoay ngược chưởng lại bằng một góc độ không thể tưởng được mà quét về phía chuỗi vòng.

Thần lực vừa chạm đến, chuỗi vòng khẽ rung lên rồi bật trở ra ngoài hệt như gió cuốn lá bay. Thi Nam Đình quát lớn, chuỗi vòng trong tay nhanh chóng dẩy về trước, mảnh vòng vừa bay đi bỗng quay trở lại tựa như chim trời về tổ, leng keng mắc vào chuỗi thép, làm cuốn theo một luồng sáng trắng, cắt về phía sườn của Xung đại sư.

Nhạc Chi Dương nhìn đến ngậy người, tích tắc suy nghĩ bỗng vỡ lẽ ra: chuỗi Cửu Liên Hoàn này vốn được luyện từ đồng, Thi Nam Đình rót “Bắc Cực Thiên Từ Công” vào trong biến kim loại thành nam châm, khiến cho chúng tự có lực hút lẫn nhau. Mảnh vòng lúc này thoát ra bị Xung đại sư đánh bật đi, một khi bị lực từ hấp dẫn sẽ lập tức bay trở về chuỗi.

Cửu Liên Hoàn vốn là một món đồ chơi, truyền rằng được Gia Cát Khổng Minh chế tạo ra, chín vòng tròn nối kết phức tạp, vốn để người chơi tháo gỡ làm trò vui.

Thi Nam Đình tháo bỏ một mắc xích chẳng qua chỉ là giết gà dùng dao mổ bò, lúc này trùng mắt hết lớn, sải bước khí thế, chuỗi vòng trên tay bung ra khép vào, lượn lờ bay vòng quanh người Xung đại sư. Chín vòng tròn đồng chốc chốc lại tản ra, có lúc chỉ thấy một mảnh bay riêng lẻ, thoát lại thành hai mảnh sóng đôi, khi thì ba mảnh cùng lao đến, kết thành hình chữ “Phẩm”(品) thật lớn. Dưới ánh nắng chói chang, lưỡi bén trên vòng đồng tỏa ra sắc lạnh lấp lánh, khiến kẻ khác nhắc thấy phải run sợ trong lòng.

Xung đại sư đứng yên không cử động, hai tay vẽ thành vòng tròn, vòng đồng xộc đến bên trái thì đỡ bên trái, lao đến bên phải thì ngăn bên phải, thần lực quét đến đâu, không mảnh vòng nào chạm đến tay hắn mà không văng đi.

Hai người bên tĩnh bên động, mỗi bên đều thi triển thần thông của riêng mình. Chuỗi vòng Cửu Liên Hoàn nọ trông cực kỳ đẹp mắt, phân phân hợp hợp, uốn uốn lượn lượn, lúc hợp lại cứ như lụa bạc giữa trời, khi phân ra khác nào vài trắng tách khúc, càng tuyệt hơn chính là Thi Nam Đình mang phương pháp tháo gỡ chuỗi vòng đồng áp dụng vào trong chiêu thức, biến hóa phức tạp, tách nhập khéo léo, khiến cho người nhìn như thể đang dong ruổi trên đoạn đường đầy cảnh đẹp, hai mắt không tài nào chiêm ngưỡng hết được.

Mấy chục chiêu tích tắc đã trôi qua, Xung đại sư lấy khỏe đánh mệt, dùng tĩnh chế động, mặc cho đối thủ biến hóa thế nào, hắn trước sau đều không cho chuỗi vòng tiếp cận thân thể. Thi Nam Đình chạy ngược chạy xuôi, dần dần lực bất tòng tâm, năm xưa ông luyện công xảy ra sơ sót dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, suýt nữa thì bỏ mạng, may được Văn Hư cứu trị, nhưng với gốc bệnh còn sót lại, bình thường thì không sao nhưng đến lúc giao đấu khó tránh việc tái phát, cộng thêm ban nãy trúng phải cú huých của Xung đại sư đã tác động đến tạng phủ, bấy giờ vận động đã lâu, khí huyết dần mất đi không chế, thêm vào việc điều khiển “Tuyền Yết Hoàn Liên Hoàn” vô cùng tốn hao sức lực, đánh đến lúc này tạng phủ bắt đầu ngấm ngấm đau nhói.

Thi Nam Đình hết sức sốt ruột nhưng trông thấy sắc mặt Xung đại sư, bất giác nghĩ thầm: “*Tên hòa thượng này đã có toan tính kỹ càng, lẽ nào biết rõ tình hình của ta, có ý kéo dài thời gian để cho nội thương của ta tái phát?*”

Nghĩ đến đây, cổ tay ông nhấc lên, chín mảnh vòng đồng liền kết lại với nhau thành một chuỗi dài như con rắn, mang theo một luồng gió mạnh quét về phía eo trái của Xung đại sư.

Xung đại sư lộ vẻ cười cợt trong ánh mắt, chưởng trái tung ra, một luồng đại lực hùng hậu va vào chuỗi vòng đồng gây nên một tràng âm thanh chói tai. Đột nhiên, Thi Nam Đình tròn tròn mắt, hét vang một tiếng:

– Vòng tròn cùng chuyển!

Chín mảnh vòng đồng theo tiếng tách ra, vun vút xoay tròn trên không, thoát trái thoát phải, khi trước khi sau, hóa ra một trận đồ hình tròn, tất cả cùng vây Xung đại sư vào giữa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 10-2: Biện chiết quần hùng (2)

Xung đại sư liên tục vỗ chưởng quét tan chuỗi vòng sáp đến gần, thế nhưng chuỗi vòng chứa đựng lực từ, bay đi rồi lại vòng về dai dẳng như đám giò bọ rúc trong xương cốt. Giữa lúc đang đánh nhau ấy, Thi Nam Đình quát lớn một tiếng

– Hạp!

Chín mảnh vòng đồng cùng tụ lại, nối thành chuỗi dài, chia làm hai sợi xích trời gô lấy Xung đại sư.

Vành ngoài của vòng đồng còn gắn cả lưỡi sắc, có thể cắt gân bẻ xương là chuyện nhỏ, huống chi lúc này chín vòng cùng quấn trên thân thể một lúc ắt hẳn sẽ băm người ra nát như. Nếu là đối thủ thông thường, Thi Nam Đình cũng chẳng hề muốn dùng đến chiêu “Cửu Hoàn Sáo Hồn” này chút nào, thế nhưng võ công của Xung đại sư quá cao cường, mấy chiêu thức tầm tầm đối với hắn là vô dụng. Dưới tình thế cấp bách, ông đành phải tung ra độc chiêu này.

Trong tiếng la hét của mọi người, chuỗi vòng đồng ép chặt vào trong, nhưng nằm ngoài dự đoán của Thi Nam Đình, lưỡi sắc cắt qua chỉ làm rách toạc tấm tăng bào của Xung đại sư, phần da thịt lại chẳng hề chịu chút tổn thương nào, từ bên trong sản sinh ra một nguồn tiềm lực cực mạnh khiến cho vòng đồng chẳng những không cắt được mà lưỡi sắc còn có thiên hướng cong oằn đi.

Hai bên bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên Xung đại sư tròn mắt, mắt phượng trở nên đầy oai vệ, quát lớn một tiếng:

– Vỡ!

Vai hắn lắc mạnh một cái, lập tức hồ khẩu của Thi Nam Đình rách toạc, gương mặt vàng vọt trở nên tím tái đầy kinh hoàng.

– Vỡ!

Xung đại sư lại hét lên lần hai, tiếng loảng xoảng liên tục phát ra, lần này vòng đồng không chịu nổi lực đạo liên nối nhau đứt gãy từng khúc. Thi Nam Đình kêu thảm một tiếng, thân thể bắn ngược về phía sau hơn trượng, nôn ra một ngụm máu lớn rồi tức thì ngất lịm đi.

Đám đông trở nên im phăng phắc, Hoa Miên nhảy lên trước đỡ lấy Thi Nam Đình, thấy ông hai mắt nhắm nghiền, hơi thở yếu như tơ, giờ tay bắt mạch chỉ thấy mạch tượng hỗn loạn. Bà vội vả lời từ ông tay áo ra một bình thuốc, dốc bình trút một viên tròn tròn màu vàng nhạt rồi nhét vào miệng Thi Nam Đình, cấp bách giúp ông trợ chân khí.

Tấm tăng bào của Xung đại sư bị thủng lỗ chỗ, rất nhanh đã có tùy tùng đến dâng lên một bộ áo mới. Hắn cũng chẳng thèm thay đổi, tiện tay ném đi rồi cười khẩy:

– Thiện tai, thiện tai, lỡ tay một tí rồi. Chỉ trách võ học của Thi tôn chủ xảo diệu, nếu ta không dốc hết sức lực nhất định không ứng phó nổi.

Hoa Miên trừng trừng nhìn hắn, hai mắt tóe lửa. Dương Phong Lai không kềm được nóng nảy, bất chợt nhảy khỏi hàng, quát to:

– Bớt nói nhảm đi, trận sau các ngươi định cừ ai?

Xung đại sư cười đáp:

– Trận đầu tiên phía bên ta đã cừ người rồi, theo lẽ công bằng, trận này bên phía các ông phải cừ người ra trước mới đúng.

Hai người Hoa-Dương đều sừng sờ, mọi toan tính trước đây đều hồng bét. Hoa Miên giận đến mức nghiến răng cười lạnh:

– Đại hòa thượng, ngươi còn mặt mũi nhắc đến hai chữ “Công Bằng” sao?

Xung đại sư cười đáp:

– Bàn tăng trước nay đều công bằng. Nửa tháng trước ở Gia Định (*) có kẻ đánh ta một quyền, ta cũng trả lại hắn một quyền, nào ngờ hắn chịu không nổi liền lăn ra chết tươi tại chỗ, thế nhưng công bình mà nói đó cũng là chuyện bất đắc dĩ ngoài ý muốn mà thôi.

(ND chú: Tên gọi một vùng đất xưa của TQ, nay ở phía Bắc Thượng Hải, không phải Gia Định Sài Gòn đâu nhé)

Trong câu nói trên chứa đựng không ít ý uy hiếp, Hoa Miên nuốt giận nói:

– Người dám khai sát giới, tổn hại sinh mạng, còn tính là đệ tử nhà Phật gì nữa?

Xung đại sư cười:

– Lúc bồ tát Văn Thủ đắc đạo từng quét sạch mười vạn ma quân. Khi Nam Tuyền cảm hóa đệ tử cũng có hành vi giết mèo(*), đủ thấy trong chốn cửa Phật không hẳn lúc nào cũng là từ bi mà tự do sanh sát mới là đỉnh cao trí tuệ.

(ND chú: nguyên văn câu chuyện như sau:

Hòa thượng Nam Tuyền nhân việc các học tăng ở đông đường và tây đường cứ tranh cãi nhau vì một con mèo, mới nắm ngay nó tại chỗ và giơ lên, nói: “Nếu có ai trong các người nói được một câu nào, ta sẽ tha mạng con mèo. Bằng không, ta sẽ chém nó cho coi”. Chư tăng không ai đáp lại được. Rốt cục, không còn cách nào, Nam Tuyền chém con mèo. Tối hôm đó, đại đệ tử của ông là Triệu Châu ở ngoài về. Nam Tuyền đem chuyện vừa xảy ra kể lại. Lúc đó, Triệu Châu mới tháo đôi dép cỏ mang dưới chân đội lên đầu và ra khỏi phòng. Nam Tuyền thấy thế mới bảo: “Nếu người lúc đó có mặt thì nhất định con mèo không đến nỗi chết.”

Tích và giải ý xem thêm tại: <http://www.erct.com/2-ThoVan/NNT/Vom...entrammieu.htm>)

Hắn biện luận hùng hồn, cho dầu bề cong sự thật đi nữa cũng có thể nói năng không chút kể hờ. Hoa Miên chẳng còn lời nào để đối đáp. Dương Phong Lai giận ứa gan, thô lỗ quát:

– Được thôi, công bằng thì công bằng, trận này lão tử sẽ đánh, các người cứ ai ra tìm cái chết nào?

Xung đại sư chưa kịp đáp, Hoa Miên đã cướp lời:

– Dương tôn chủ, ông hãy ra trận cuối, trận này cứ để ta ứng chiến.

Không để cho Dương Phong Lai có ý kiến, bà lập tức đặt Thi Nam Đình xuống, tha thướt đứng dậy, tiến vào trong võ trường.

Vốn dĩ, bà đánh giá tình hình, Thi Nam Đình đã thua mất một trận, bên phe bà không được phép thua thêm trận nào nữa. Võ công của Dương Phong Lai xếp chót trong Tứ Tôn, đối phương một khi cử ra Minh Đẩu chắc chắn bên bà sẽ thất bại ngay. Bản thân bà có phần vượt trội hơn Minh Đẩu, còn Trúc Nhân Phong cho dù không biết rõ thực lực thế nào nhưng phỏng chừng cũng không mạnh hơn Xung đại sư là bao, hơn nữa bà còn có thần thông Quy Kính, đại khái cũng có thể cùng bọn họ so tài.

Đang suy tính, chợt thấy Xung đại sư nháy mắt, Trúc Nhân Phong đón lấy ánh mắt ấy mỉm cười, chân không chạm đất phóng lên phía trước, đôi mắt hình tam giác của y đảo qua đảo lại trên thân thể Hoa Miên.

Hoa Miên trong lòng nhột nhột, nhũn mảy gắt:

– Người nhìn cái gì?

Trúc Nhân Phong cười nhún nhử bảo:

– Người Hán các người có câu: “Mấy bà sồn sồn đáng vẫn mê hồn”, xem ra bà chẳng những đáng vẫn mê hồn mà quả thật còn vô cùng quyến rũ, khơi gợi đây. Kề hèn này từng gặp qua không ít mỹ nhân nhưng người đẹp hơn bà chẳng có mấy ai, hay là chỉ bằng chúng ta đánh cược, bà mà thua thì phải làm vợ lẽ của ta, cùng ta trở về Mạc Bắc hưởng phúc được không?

Lời này vừa thốt ra, tất cả đệ tử Đông Đào đều trở nên phấn nộ, thi nhau rửa xả một tràng nào là: heo, chó, súc sinh... Phải biết, tuy Hoa Miên là phận nữ giới nhưng là người trong cương ngoài mềm, được liệt vào hàng ngũ Tứ Tôn, trông coi Hình Đường của Đông Đào, đệ tử trên đảo thấy bà ai cũng lấm lét, e dè. Trúc Nhân Phong rõ là dục vọng tày trời mới dám cả gan trêu ghẹo bà trước mặt mọi người. Đám đệ tử thầm cảm thấy nhục nhã, tiếng mắng chửi thi nhau vang lên dậy trời dậy đất.

Hoa Miên lặng im không đáp, lạnh lùng nhìn Trúc Nhân Phong. Xung đại sư thấy tình hình không ổn, hét vang:

– Trúc Nhân Phong, bớt nói nhảm đi, chớ quên hôm nay vì sao mà đến đây?

– Yếu điệu thực nữ, quân tử hảo cầu! – Trúc Nhân Phong gật gù về đắc ý: – Đại hòa thượng, đừng tưởng ta không biết, người cũng là khách quen của kỹ viện, bộ người định “chỉ cho quan châu đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn”(*) à? Người có thể làm Tinh Tăng ở sông Tần Hoài sao lại không để ta nói mấy lời ong bướm chứ?

(ND chú: nguyên văn là thành ngữ “Chích húa châu quan phóng hỏa, bắt húa bách tính điểm đăng” ý bảo cậy mạnh đàn áp người yếu thế, kiểu như “cả vú lấp miệng em” vậy)

Y ngang nhiên so sánh Hoa Miên với gái lầu xanh, mọi người càng thêm điên tiết. Xung đại sư thâm sát ruột, biết tông tên tiểu tử này tham dâm háo sắc,

trông thấy mỹ nữ là muốn chắm mút ngay, từ khi đặt chân vào Trung Nguyên đến nay đã không ít lần hăm hại danh tiết gái nhà lành, đôi là bình thường hẳn còn chắm chước mặc y can rở, nhưng nay sự việc có can hệ đến đại nghiệp phục quốc, tuyệt đối không được chọc cho số đông phần nộ. Nghĩ đến đây, hắn cười lạnh bảo:

– Được thôi, người cứ nói đi, nhưng từng câu từng chữ ban nãy ta phải thuật lại cho sự phụ nhà người biết, tố cáo rằng chuyến đi này thất bại toàn vì người mà ra. Theo ta được biết, Thiết Mộc Lê xử phạt đệ tử phạm lỗi toàn là xẻo da cắt thịt rồi đóng đinh trên đỉnh Yên Nhiên Sơn mặc cho kèn kèn mổ xác. Bản tể mang dù chưa tự thân trải qua nhưng cũng biết cảm giác ấy nhất định không dễ chịu chút nào đâu.

Trúc Nhân Phong trừng mắt nhìn hắn, da mặt tái xanh. Y bất chợt cười gằn hai tiếng rồi xoay lại bảo:

– Vừa rồi nói lời đắc tội, mong tiểu nương tử bỏ qua cho.

Hoa Miên mỉm cười:

– Trúc tiên sinh, đánh đánh giết giết vô vị lắm, hay chúng ta đổi cách so tài khác nhé?

Trúc Nhân Phong thấy bà nở nụ cười tươi như hoa, nhất thời mềm xương những cốt, cõi lòng trở nên phơi phới, ngây ngốc nói:

– Tiểu nương tử muốn so tài cách gì, Trúc mỗ đều nhất loạt theo hầu.

Xung đại sư trông thấy y tới mất vì sắc, trong lòng giận sôi gan, đang định lên tiếng quát ngừng thì Hoa Miên đã mở miệng bảo:

– Được, Trúc tiên sinh, chúng ta hãy chơi trò đoán số đi!

– Đoán số à? – Trúc Nhân Phong ngờ ngác: – Việc này thì có liên quan gì đến võ công?

Hoa Miên mỉm cười, eo liễu khẽ cong lại, bàn tay ngọc vươn ra, nhặt từ dưới đất lên vài miếng đồng vụn, đây vốn là vật của Thi Nam Đình vừa bị Xung đại sư đánh cho rơi vỡ khi nãy.

Trúc Nhân Phong đang lấy làm lạ, bỗng thấy tư thế cúi xuống ngừng lên của Hoa Miên mới tào nhả làm sao, nhất thời ngửa ngáy thềm muốn, vội nuốt lại mấy tiếng nấc chửi định thốt ra.

Hoa Miên trông thấy bộ dáng ngây ngốc của y, trong lòng căm hận không thôi nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười như không, bà thuận miệng nói:

– Ở đây có hai mươi miếng đồng, ta với người mỗi bên giữ mười miếng, mỗi người giấu trong tay để cho đối phương tiên đoán số lượng, nếu đoán trúng thì có thể tấn công ba chiêu, nếu đoán sai phải để cho đối phương đánh lại ba chiêu, trong vòng ba chiêu này phía còn lại không được chống trả.

Trúc Nhân Phong thoáng chút chần chừ, nhưng lời đã trót ra khỏi miệng cũng như nước đổ khó hót, chợt nghe Xung đại sư cười bảo:

– Hoa tôn chủ tinh thông thuật Quy Kinh, giỏi việc soi xét lòng người, chỉ với mấy miếng đồng lẻ tẻ này chẳng phải là đoán cái trúng phúc hay sao?

Trúc Nhân Phong vội nói:

– Đúng, đúng, cách này không công bằng.

Hoa Miên khẽ mím môi, cười lạnh:

– Trúc tiên sinh chả phải từng nói nhất loạt theo hầu hay sao? Té ra nói một đằng làm một nẻo cũng là cao chiêu của Yên Nhiên Sơn?

Trúc Nhân Phong tự nhận mình phong lưu, hận nhất là bị phụ nữ xem thường, nghe thế hai má nóng bừng bừng, quyết ý nói lớn:

– Ai bảo ta nói một đằng làm một nẻo? Đoán thì đoán chứ, ta không tin tiểu nương tử có thể nhìn thấu tâm tư của ta!

– Vậy mới phải chứ! – Hoa Miên vung tay lên, miếng đồng bay ra vèo vèo, rải rác về phía người Trúc Nhân Phong hết như sao rơi.

Trúc Nhân Phong biết bà đang ước lượng khả năng của mình, tức thì mím môi cười gằn, hai tay ra sức bắt lấy, tốc độ nhanh như chớp giật, tích tắc đã nắm gọn mười miếng đồng trong tay, tiếp đó vừa thấy thấy ra vẻ cân đong vừa nói:

– Tiểu nương tử, đầu đề do nàng ra, đương nhiên cũng do nàng đoán trước.

– Nói hay lắm! – Hoa Miên tùm tùm gật đầu.

Trúc Nhân Phong vòng tay ra sau, tráo đổi một lúc rồi nắm chặt tay chia ra trước, cười khặc khặc nói:

– Mời!

Hoa Miên chả thèm nghĩ ngợi, mở miệng đoán ngay:

– Tay trái bốn miếng, tay phải sáu miếng.

Trúc Nhân Phong đỡ người, Hoa Miên chẳng những đoán đúng toàn bộ mà trông thần thái ung dung của bà, dường như thật sự có thể nhìn xuyên thấu nội tâm của y. Nghĩ đến đây, trong lòng y lạnh toát, đảo tròn mắt một vòng rồi cười bảo:

– Không đúng!

Ngón giữa tay phải của y búng nhẹ, đẩy một mảnh đồng sang bàn tay trái, thủ pháp nhanh đến lạ thường, tự phụ rằng mọi người đương trường chả ai nhìn rõ cả.

Đang muốn ngửa bàn tay ra, chợt nghe Hoa Miên lại nói:

– Hai tay mỗi bên năm miếng.

Trúc Nhân Phong biến cả sắc mặt, ngón út tay trái khẽ cong lại móc lấy một miếng đồng thả vào trong tay áo, mới vừa làm xong lại nghe Hoa Miên cười bảo:

– Trái bốn phải năm, còn một miếng ở trong ống tay áo của ngươi.

Trúc Nhân Phong sờ lưỡi cứng họng, hai tay nắm lại thật chặt, chẳng dám mở ra nữa. Hoa Miên trừng mắt nhìn y, cười hỏi:

– Trúc tiên sinh, lần này đoán trúng rồi chứ?

Trúc Nhân Phong lòng lo ngay ngáy, thầm nghĩ cho dù có giờ thủ đoạn ra lần nữa, nhanh cách mấy cũng không qua được mắt Hoa Miên, thế là y đành miễn cưỡng gật đầu.

Hoa Miên mỉm cười, lấy từ tay áo ra một bàn tính bằng sắt, dài độ một thước, đen bóng lấp lánh, miệng bảo:

– Trúc tiên sinh, mời tiếp chiêu!

Trúc Nhân Phong lo lắng phập phồng, thầm nghĩ người phụ nữ này ví có khả năng soi thấu lòng người, vậy thì dù bản thân y có tung ra chiêu số gì đi nữa, bà đều có thể đoán trước đường đi nước bước rồi tìm cách khắc chế, cứ như thế chẳng phải bản thân sẽ cảm chắc thất bại hay sao?

Phương pháp đoán số này chính là chiêu trò hòng gây cho y sự rối loạn. Hoa Miên trông thấy rõ ràng liền tung người nhảy ra, bàn tính hóa thành một luồng sáng đen lao thẳng đến chỗ hiểm yếu giữa ngực y. Trúc Nhân Phong thất kinh, đang định huơ chưởng đánh trả, chợt nhớ đến mình không thể ra tay, thoáng giây do dự ấy, bàn tính đã đến ngay trước ngực.

Trúc Nhân Phong luận về phẩm hạnh thì xấu xa nhưng bản về võ công lại có điểm độc đáo, trong lúc nguy cấp y hít sâu một hơi, lồng ngực đột ngột hóp vào, thân dưới giữ yên không nhúc nhích, thân trên thuận theo bàn tính mà ngã ngửa về phía sau. “Huych” một tiếng, bàn tính bay sượt qua ngực trái của y, vạt áo tức thì đỏ thẫm, máu tươi phun ra.

Hoa Miên hét lên:

– Chiêu thứ hai!

Bàn tính bằng sắt vút bay lên cao, cuốn theo một hình bóng mờ ảo, uyển chuyển điểm một hơi liên tục lên sáu đại huyệt của Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong xô dịch sang trái sang phải, tránh được năm đòn, bất ngờ vai trái đau nhói, hóa ra đã bị bàn tính đánh trúng, phá tan chân khí hộ thể. Nửa phần thân thể Trúc Nhân Phong mềm oặt, suýt nữa thì ngã sấp xuống đất. Y lùi về sau vài bước, còn chưa kịp đứng vững, bên tai vang lên tiếng hét lớn như thể phượng ngàn trên chín tầng trời:

– Chiêu thứ ba!

Một luồng sáng đen theo đó vạch không bay đến, nhắm thẳng vào hốc mắt trái của y.

Một chiêu này nhanh như sấm vang chớp giật, Trúc Nhân Phong mà không chống trả thì e rằng khó giữ được con mắt này. Trong lúc nguy khốn, y chẳng còn quan tâm đến lời giao ước nữa, hai tay cùng lúc vung lên, ném ra mấy miếng đồng trong lòng bàn tay, bên trong dẫn theo công phu “Vô Hình Nỗ”. Miếng đồng bay đi hết sức mãnh liệt, khí thế như nỏ cứng bắn ra, mặc dù Hoa Miên đã đoán ra chiêu thức của y nhưng đối mặt với ám khí nện trời cũng đành phải xoay bàn tính lại để quét rơi miếng đồng xuống đất.

Trúc Nhân Phong một khi đã làm là làm cho tới, y quát lớn một tiếng, ầm ầm xông đến, đôi tay luân phiên tung chưởng về phía Hoa Miên. Mọi người thấy y nuốt lời bèn thi nhau châm chích xi và rần rần. Trúc Nhân Phong da mặt siêu dày, làm bộ giả điên giả ngơ, chỉ lo vùi đầu tấn công hùng hổ.

Dương Phong Lai nổi xung thiên, cao giọng quát:

– Thế này là thế nào, đệ tử Yên Nhiên Sơn nói chuyện đều là đánh rắm à?

Xung đại sư cười:

– Dương tôn chủ mắng đúng lắm, Trúc Nhân Phong bội tín nuốt lời, đúng là hết sức vô liêm sỉ.

Dương Phong Lai đảo tròn hai mắt, nói:

– Đã là như thế, trận này xem như các người thua rồi.

Xung đại sư lắc đầu bảo:

– Y là y, ta là ta, tuyệt đối không được đánh đồng chung một loại. Trò đoán số là do Trúc Nhân Phong đồng ý chứ ta đâu có đồng ý.

Dương Phong Lai nổi khùng:

– Giới cho tên lừa lọc, người muốn ăn gian?

Xung đại sư cười đáp:

– Ăn gian cũng là chuyện của Trúc Nhân Phong, liên quan gì tới bản tăng?

Dương Phong Lai hầm hằm nói:

– Chả phải các người cùng một giuộc ả?

Xung đại sư nói:

– Dương tôn chủ hồ đồ rồi ư? Yển Nhiên Sơn và Kim Cương Môn chả dính dáng gì đến nhau, tự bao giờ lại trở thành một giuộc chứ?

Hắn mồm năm miệng mười, xảo biện leo lẻo, Dương Phong Lai ngoài việc âm ức ra cũng chả còn cách nào khác.

Trong lúc hai bên đấu võ mồm, trên đài hai người kia cũng đang đánh nhau bất phân thắng bại. Trúc Nhân Phong học qua công phu “Thiên Nhận”, dồn khí vào hai tay, có thể chẻ đá bẻ vàng, song chưởng đang ra khép vào; thân pháp càng kinh khủng hơn, cả người hóa thành một trận cuồng phong, xoay vòng xoay xung quanh Hoa Miên.

Hoa Miên lại như đang thả bộ trên sân vắng, lúc bên trái lúc bên phải, khi phía trước khi phía sau, dáng vẻ thoát trông hết sức thông dong nhàn nhã nhưng lại vô cùng đặc biệt. Quyền cước của Trúc Nhân Phong còn chưa kịp đến gần, bà đã xoay người né đi, bàn tính bên tay phải hạ thấp, trước sau vẫn đề nguyên không sử dụng, năm ngón bên tay trái linh hoạt vừa hay đặt khớp vào bàn tính, đôi mắt đẹp phẳng lặng như nước thu, lạnh lùng dõi theo thân ảnh của Trúc Nhân Phong.

Minh Đẩu nãy giờ hờ hững bàng quang, bất chợt cao giọng:

– Trúc tiên sinh cẩn thận, đây chính là “Lục Hào Điểm Long Thuật” của “Kính Thiên” Hoa Kính Viên.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 10-3: Biện chiết quần hùng (3)

Trúc Nhân Phong nghe vậy giật mình, y nghe sư phụ Thiết Mộc Lê từng nói: “Kính Thiên” Hoa Kính Viên chính là cao thủ tiền bối của Hoa gia, tương truyền ông có một đường “Lục Hào Điểm Long Thuật”, vận dụng tiên thiên dịch số để tìm ra sơ hở kẻ địch, đoán ra thực hư của chúng, một khi đã ra tay là bách phát bách trúng, nhìn lại suốt trăm năm trước ông thật sự là đánh khắp thiên hạ không có đối thủ.

Trong lòng Trúc Nhân Phong cảm thấy e ngại, ra tay có phần chậm lại. Hoa Miên với tâm kính thông minh, nhìn tỏ mọi chuyện, hàng mi đẹp lập tức nhướng lên, hai mắt mở tròn, tay trái siết chặt thành quyền, bàn tính đâm ra như chớp giạt xuyên qua song chưởng của Trúc Nhân Phong điểm trúng vào vai trái của y.

Vị trí này không nghiêng không lệch vừa đúng vào chỗ trước đây bàn tính đánh trúng. Trúc Nhân Phong thương tích chồng thêm thương tích, nửa người mềm nhũn, tay trái cũng buông thông xuống. Hoa Miên thành công được một chiêu, không để cho y kịp rút lui, lập tức lắc người xông đến, bàn tính lại tung ra, điểm hờ vào huyệt Thiên Đột nơi yết hầu của Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong ngửa người về sau, tay phải giơ lên đón đỡ, nào ngờ Hoa Miên chỉ đánh giả như thế thôi, bàn tính đột ngột dịch lên cao giáng thẳng vào mặt của y.

Trúc Nhân Phong mắt nỏ đom đóm, người xoay tròn một vòng, còn chưa đứng vững, sau lưng lại ăn phải một đòn, mấy vết thương cùng lúc phát tác

khiến cho y ngã quỵ xuống đất. Đệ tử Đông Đào đều cảm thấy hả hê, hàng tràng khen ngợi lần lượt nổ ra.

Hoa Miên với phong phạm bề trên, tự biết chừng mực. Bà thu lại bàn tính, mỉm cười:

– Khiêm nhường, khiêm nhường!

Đang định xoay người đi, chợt nghe Xung đại sư xì xồ xì xào nói câu gì đó, bà lấy làm tò mò quay đầu lại nhìn, chẳng ngờ Trúc Nhân Phong thừa cơ hội ấy bật người ngồi dậy, tay phải vung lên ném ra một đám khói trắng dày đặc.

Hoa Miên không kịp ứng phó, chợt phát giác có mùi hương lạ xộc vào mũi, tức thì đầu óc trở nên mê muội. Trúc Nhân Phong xộc đến một bước, ghi chặt lấy thất lưng bà, tiện tay điểm lên ba vị trí huyệt đạo.

Sự tình xảy ra quá đột ngột, Dương Phong Lai đến khi kịp hoảng hồn, cõi lòng phần nộ không nói nên lời. Ông vội lao nhanh đến như một mũi tên, hai tay áo phồng ra lụa trắng, vừa định ra tay chợt cảm thấy có sự lạ xảy ra, dư quang nơi khóe mắt vừa đến, thấp thoáng hiện ra một mảnh tăng bào màu trắng.

– Tên lừa trọc?

Trái tim Dương Phong Lai như chùng xuống, liếc vội sang bên chỉ thấy Xung đại sư đứng cách đó hơn một trượng, khép mi khoanh tay, miệng hé hé cười. Dương Phong Lai đang thù người ra chợt cảm giác một luồng đại lực ập đến từ mé bên cạnh, thế như nước lũ phá đê, đánh vào mạn sườn trái của ông.

Dương Phong Lai toan gập người né khỏi, nhưng đã chậm mất một bước, chưởng lực của đối phương ập đến, “Chát” một tiếng, xương sườn gãy làm mấy đoạn, cả người bay vút đi, lúc rơi xuống đất nồn thốc ra một bún máu tươi.

Ông giương mắt nhìn lên, Minh Đẩu với vẻ mặt âm u, đang từ từ thu hồi chưởng phải. Nỗi đau trong lòng Dương Phong Lai lúc này còn sâu sắc hơn cả vết thương vừa trúng, ông không kềm được gầm lên:

– Minh Đẩu, ngươi, ngươi tiếp tay cho giặc... đánh lên sau lưng người khác ư?

Minh Đẩu cười rục rịch bảo:

– Dương tôn chủ chớ nên ngậm máu phun người, rõ ràng giao kèo một đổi một, có sao ông lại ra tay tập kích Thích tiên sinh? Nếu để cho ông hạ thủ thành công, người khác sẽ cười rằng Đông Đào chúng ta cậy đông hiệp ít, ta ngăn cản ông cũng chỉ vì giữ tiếng thơm lại cho Đông Đào mà thôi...

– Tiếng thơm à? Thơm cái rắm mẹ nhà ngươi ấy! – Dương Phong Lai giận đến trào máu, trước mắt trở nên tối sầm. Vừa rồi Xung đại sư khiến ông phân tâm, Minh Đẩu đánh lên ở bên cạnh, hai phía kẻ tối người sáng, rõ ràng đã sớm có mưu đồ sẵn. Dương Phong Lai ném phải trái đáng, giờ đây có khổ tự biết, nổi chua chất trong lòng thật khó mà tả hết.

Trúc Nhân Phong nghe ngang đặc ý, sờ soạng thất lưng của Hoa Miên rồi gỡ xuống một xâu chìa khóa, lắc loảng xoảng trên tay mấy cái, cười bảo:

– Đại hòa thượng, là cái này à?

Xung đại sư gật đầu:

– Không sai!

Dương Phong Lai giận dữ quát:

– Ngươi lấy chìa khóa làm gì?

Trúc Nhân Phong cười gằn:

– Rõ như ban ngày như vậy còn chưa sáng tỏ hay sao? Trận đấu này lão tử thắng rồi, nữ nhân thuộc về ta, chìa khóa cũng thuộc về ta. Mẹ nó chứ, các ngươi thua liền tiếp hai trận, từ đây về sau đều phải tôn Thích Vương Tôn lên làm chủ nhân.

Hoa Miên tuy trúng phải khói độc nhưng thần trí vẫn còn tỉnh táo, nghe thấy lời này nước mắt chực rơi xuống. Xâu chìa khóa ấy là do Văn Hư trước khi đi để lại, trong đó có một chìa có thể mở được động Quy tạng, trong động chứa đựng bí đồ cơ quan, nếu rơi vào tay bọn Mông Nguyên chắc chắn sẽ khiến cho thiên hạ đảo điên, hỗn loạn.

Lòng bà lo lắng không yên nhưng lại lực bất tòng tâm. Trúc Nhân Phong ban nãy vốn chặt vật khổ sở dưới tay bà, lúc này trông thấy bộ dạng sứt mẻ trên, tà dâm trong lòng trở dậy, y bèn cười gằn:

– Tiểu nương tử đừng khóc, đợi lát nữa nàng sẽ sung sướng.

Hoa Miên că giận:

– Đồ vô liêm sỉ.

Trúc Nhân Phong cười ha hả:

– Cái miệng ngọt xót, đến máng người cũng dễ nghe nữa!

Vừa nói y vừa giờ trò, sờ soạng tứ tung, Hoa Miên từ nhỏ đã thủ trình, chưa bao giờ chịu đựng nổi ô nhục như vậy, nhất thời vừa xấu hổ vừa giận dữ, thiếu điều ngất lịm đi.

Đệ tử Đông Đảo thấy bà bị làm nhục, tiếng mắng chửi vang lên dậy trời dội đất. Trúc Nhân Phong vẫn chẳng chút quan tâm, tiếng la ó càng lớn, y càng cảm thấy phấn khích. Mọi người mặc dù hết sức phẫn nộ nhưng lại mang tâm lý “ném chuột sợ vỡ đồ”, vì vậy ngoài nhiech móc ra cũng chẳng dám xông lên vây công.

Xung đại sư đứng bên chỉ mỉm cười mà không nói gì. Hắn đã sớm nhìn ra, trong Tứ Tôn của Đông Đảo, Dương Phong Lai là kẻ thiếu chủ kiến, Thi Nam Đình là kẻ bệnh hoạn triền miên, Minh Đầu thì gia nhập phe hắn, luận về tài trí và danh vọng chỉ có Hoa Miên là có thể lãnh đạo quần hùng. Văn Hư trước khi đi đã giao khâu chìa khóa lại cho bà cũng vì nhìn thấu điểm này, vì thế hắn bắt buộc phải khống chế người phụ nữ này thì mọi thứ mới được giải quyết dễ dàng.

Xung đại sư đề nghị tỷ võ chẳng qua chỉ là một hình thức lấp liếm che đậy, mắt thấy Hoa Miên sắp sửa chiến thắng mà trở nên lo lắng, hắn bèn thừa cơ hội dùng tiếng Mông Cổ lệnh cho Trúc Nhân Phong tung khỏi độc. Hoa Miên vì quá bất ngờ, lập tức trúng phải chiêu hiểm. Dương Phong Lai xông lên cứu viện cũng rơi vào bẫy của Xung đại sư, bị Minh Đầu đánh cho trọng thương. Cứ thế, Đông Đảo Tam Tôn toàn thể đều bại trận, chìa khóa động Quy Tàng cũng rơi vào tay Trúc Nhân phong, chỉ còn đợi ngày mở cửa hang đá lấy ra bí đồ cơ quan, binh thiết kỵ Mông Nguyên sẽ như hổ mọc thêm cánh, nhất định phá tan Bắc Bình, quét sạch thiên hạ, rửa hận cho những chí sĩ vong quốc năm xưa.

Đang đắc ý, chợt như có linh tính mách bảo, Xung đại sư trở tay phát chuông, liền đó đánh rơi mấy mũi kim châm. Hắn đưa mắt nhìn sang, Diệp Linh Tô đang vọng lại bên này, mặt hoa trắng bệch như tuyết. Xung đại sư bất giác bật cười:

– Diệp cô nương, kim châm không có mắt, nhờ đâu bắn trúng Thi tôn chủ vậy thì không hay lắm đâu.

Diệp Linh Tô nghiêng răng, nắm kiếm hét lên:

– Hòa thượng, thả di Hoa ra, bằng không ta sẽ khiến ngươi sống không được chết không xong.

Xung đại sư cười:

– Cô nương mạnh mẽ quá, có những chuyện nói ra thì dễ chứ làm thì mới khó.

Diệp Linh Tô liếc nhìn Hoa Miên, bỗng nhiên tung người nhảy lên, kiếm Thanh Ly lập lòe quang ảnh, đâm thẳng vào mặt Xung đại sư. Xung đại sư khẽ nghiêng mình tránh khỏi mũi kiếm, ngón trỏ búng ra trúng vào thân nhuyễn kiếm. Gan bàn tay Diệp Linh Tô tức thì chảy máu, thanh kiếm tuột tay bay đi.

Một kiếm này vốn là tuyệt chiêu của “Phi Ảnh Thần Kiếm”, nào ngờ chỉ trong vòng một chiêu đã bị đối thủ hất kiếm khỏi tay. Diệp Linh Tô không kịp nghĩ ngợi nhiều, tay trái giơ ra phía trước. Xung đại sư e ngại kim châm bên lướt mình về phía sau, chẳng ngờ cổ tay của thiếu nữ xoay chuyển, mấy chục mũi kim châm phóng thẳng về hướng Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong ý có Hoa Miên trong tay, tin rằng không ai dám mạo phạm, dè dặt Diệp Linh Tô chẳng hề bận tâm đến chết sống của Hoa Miên, ngang nhiên phóng ra vô số kim châm. Trúc Nhân Phong quynh quáng tay chân, vồ ra mấy chuông phành phạch, gắng hết sức quét rơi kim châm, đồng thời nắm lấy Hoa Miên đẩy sang một bên.

Y đứng còn chưa vững thì phía sau chợt nổi lên gió mạnh. Trúc Nhân Phong không kịp quay đầu lại, Diệp Linh Tô phía đối diện lại hươ tay phát ra thêm mấy mũi kim châm nữa.

Tay trái của Trúc Nhân Phong bịn giữ Hoa Miên, chỉ còn tay phải có thể ứng phó, nhưng nếu dùng để ngăn cản kim châm, chắc chắn không chống đỡ được kẻ đánh lên đằng sau, còn nếu quay lại ứng phó thì lại không tránh khỏi bị kim châm xuyên thủng. Trong tình thế bất đắc dĩ, y đành phải buông Hoa Miên ra, tay phải quét rơi kim châm, tay trái theo tiếng gió lần ra vị trí, chộp mạnh về người ở phía sau.

Thế nhưng người nọ trơn tuột như mỡ, Trúc Nhân Phong chụp hụt vào khoảng không, chỉ tóm được một mảnh vải rách tướp máu. Y quay đầu lại nhìn, trông thấy một vị thiếu niên đang ôm lấy Hoa Miên giật lùi về sau, vạt áo nơi đầu vai của người nọ thùng một lỗ để lộ ra năm dấu ngón tay còn rịn máu.

Hoa Miên nhận ra vị thiếu niên đó, vừa vui mừng vừa kinh ngạc, buộc miệng hô lên:

– Nhạc Chi Dương...

Kêu hưa dứt câu, phía trên đầu đã nổi gió mạnh, Xung đại sư hệt như chim ưng giương cánh, nhảy lên cao vồ xuống một chuông. Cối lòng Hoa Miên như chìm xuống tận đáy, nghĩ thầm một chuông này của Xung đại sư mà giáng trúng thì mười gã Nhạc Chi Dương cũng chẳng toàn mạng.

Bà chẳng dám nhìn nữa bèn nhắm chặt mắt lại, đúng lúc này chợt nghe “Uỳnh” một tiếng, bồm bễ kinh phong xao động, gió phát lên da mặt đau nhói.

Hoa Miên thẫn cảm thấy lạ, mở mắt ra xem. Xung đại sư bỏ nhào một vòng té xuống đất, trùng trùng ngó sang bên này về thẳng thốt. Hoa Miên theo ánh mắt của hắn nhìn qua, chỉ thấy Tịch Ứng Chân bộ dáng tiêu sái, đang đứng khoanh tay. Hoa Miên lập tức hiểu ra, rõ là lão đạo sĩ kịp thời xuất hiện,

tiếp lấy chuông lực của Xung đại sư.

Xung đại sư trước khi đến Đông Đảo, từ miệng Minh Đẩu đã tra rõ mọi thực hư ở nơi đây, nhìn khắp quần hùng Đông Đảo, chỉ có Vân hư là có thể thắng được y. Nhưng lão đạo sĩ này đến một cách đột ngột, nội lực quá sức tinh thuần, chuông lực thì thật hùng hậu, tỏ ra vượt trội so với y. Xung đại sư cố nén lại huyết khí nhộn nhạo trong ngực, chậm chậm cất tiếng:

– Đạo trưởng bản lĩnh cao cường, dám hỏi pháp hiệu tôn danh?

Tịch Ứng Chân mỉm cười, thản nhiên đáp:

– Bản đạo Tịch Ứng Chân!

Xung đại sư nghe xong sững sờ, “Thái Hạo cốc chủ” Tịch Ứng Chân vốn là kỳ nhân sánh vai cùng kỳ sư Uyên đầu đà, là người thống lĩnh Đạo giáo khắp thiên hạ. Kể ra, nhân vật thoát tục này cũng là bằng hữu tri giao với Chu Nguyên Chương, chẳng hiểu sao vào thời khắc quan trọng lại đột nhiên xuất hiện ở Đông Đảo.

Trong lòng hần nghi hoặc không thôi, liếc nhìn sang Minh Đẩu, ánh mắt lộ vẻ trách cứ. Minh Đẩu lẩm nhẩm ra dấu hiệu xui xẻo, lão cứ tưởng Tịch Ứng Chân vốn xem Đông Đảo là kẻ thù chứ không phải bè bạn, trước nay lại bị nhốt trong hang Tinh Ẩn, căn bản là không đưa nhân vật này vào tầm ngắm, cho nên cũng chẳng báo cho Xung đại sư biết.

Tịch Ứng Chân nhìn thoáng qua đầu vai của Nhạc Chi Dương, chợt thở dài bảo:

– Nhóc con, người cũng gan cùng mình thật, tình thế ban nãy giống như đoạt mồi trong hang cọp, người mà lùi chậm một bước thì thứ bị xé toạc chính là cái đầu của người đấy.

Bà vai Nhạc Chi Dương vẫn còn đau nhói nhưng gãi vẫn gắng gượng cười:

– Tại máu dồn lên não nên mấy chuyện khác ta cũng chả thèm nghĩ nhiều.

Tịch Ứng Chân liếc gãi, gật đầu:

– Hay cho câu máu dồn lên não!

Ông lại xoay người về phía Diệp Linh Tô, trách:

– Con nhóc này, người rút cuộc là muốn cứu người hay giết người vậy? Kim châm mà vãi ra cả năm, có phải là thêu hoa đầu cơ chứ!

Diệp Linh Tô mím chặt môi, sắc mặt trắng bệch. Hoa Miên khẽ thở dài:

– Tịch đạo trưởng hiểu nhầm rồi. Nó ở với ta từ nhỏ đến lớn nên hiểu rõ tính tình của ta. Hoa Miên thà chết không chịu nhục, ví phải chịu sự ô nhục của tên đâm tặc thì thà chết đi cho rồi.

Diệp Linh Tô đỏ ửng hai mắt, nghẹn ngào nói:

– Di Hoa, di mà chết rồi, con... Con cũng không sống làm chi nữa!

Hoa Miên thấy thần sắc của cô thê lương, nhất thời trong lòng nhói buốt, gượng cười khuyên:

– Tô Nhi, chớ nói lời ngốc nghếch như vậy, tuổi đời con còn thanh thang, lại đương độ xuân thì, không được nói mấy lời chết chóc ở đây nữa.

Diệp Linh Tô cúi đầu lặng im, Hoa Miên càng cảm thấy xót xa, đang định cựa quậy ngồi dậy mới phát hiện ra mình đang ở trong lòng Nhạc Chi Dương. Mùi vị của đàn ông phảng phất truyền đến khiến cho tim bà lập tức đập vang thình thịch, vành tai đỏ ửng, bà bèn nhỏ giọng gất:

– Nhạc Chi Dương, ngây ra đó làm gì, còn không mau giải huyết đạo cho ta?

Nhạc Chi Dương nghe vậy lúc này mới giật mình, vội vã giơ tay giải huyết, nhưng thủ pháp của Trúc Nhân Phong quái lạ, thử qua mấy lượt vẫn chẳng hề có tác dụng. Tịch Ứng Chân tiến lên một bước đỡ lấy Hoa Miên, nhắc tay vỗ mấy cái lên lưng của bà. Hoa Miên chỉ cảm thấy một dòng nhiệt lưu rót vào trong cơ thể, huyết đạo tức khắc được xung khai. Bà vội vờn người đứng dậy, nào ngờ cơ thể mềm oặt thiếu sức lực, suýt nữa lại ngã vào lòng Nhạc Chi Dương. Bà thử vận khí nơi đan điền nhưng lại cảm giác trống rỗng vô lực, gương mặt thoáng vẻ sững sờ. Tịch Ứng Chân thấy sắc mặt bà như vậy, trong lòng hiểu ra mấy phần, gật gù bảo:

– Bà trúng phải khói độc, độc tính chưa tan hết, khí lực không đủ.

Ông xoay người lại hỏi Trúc Nhân Phong:

– Người dùng loại độc gì thế?

Trúc Nhân Phong vừa bị đoạt mất thức ăn ngay trên miệng, trong lòng cảm hận xen lẫn tức tối, nghiêng răng không nói lời nào. Xung đại sư chợt cười

đáp:

– Tịch tiên sinh đã từng nghe qua “Nhuyễn Kim Hóa Ngọc Tán” chưa?

Tịch Ứng Chân biến sắc, bảo:

– Đại hòa thượng, tốt xấu gì ngươi cũng là truyền nhân của Kim Cương, có sao lại dùng mê dược của “Độc Vương Tông”?

Xung đại sư cười đáp:

– Trời sinh vạn vật đều có mục đích của nó. Giống như việc giết người, dùng đao cũng là giết, dùng độc cũng là giết, có gì phải phân chia loại bậc cao thấp? Chính thống hay không cũng là lẽ thành kiến phiến diện, có hiệu quả hay không mới chính là kết luận chính xác nhất.

Tịch Ứng Chân hừ lạnh một tiếng, chìa tay ra giục:

– Đưa đây!

Xung đại sư cười hỏi:

– Đưa gì chứ?

Tịch Ứng Chân đáp:

– Đương nhiên là thuốc giải.

Xung đại sư lắc lắc đầu:

– Không có thuốc giải.

Tịch Ứng Chân xụ mặt xuống, đang định lên tiếng thì Xung đại sư đã ngắt lời:

– Tịch đạo trưởng, ngài không phải là người của Đông Đào, việc hôm nay không hề liên quan đến ngài!

Tịch Ứng Chân nhũn mày nghĩ thầm: “Hòa thượng nói không sai, ta không phải người của Đông Đào, không tiện dây dưa vào việc này...”

Đang lúc lưỡng lự, chợt nghe Nhạc Chi Dương cao giọng:

– Đại hòa thượng, ngươi cũng đích phải người Đông Đào, người ta tuyển ai làm đảo vương có liên quan rắm gì đến ngươi? Theo ta thấy, ngươi cũng nên buông bỏ chia khóa, ngâm chặt mỏ lại, để mặc tên già họ Thích ấy tự mình tranh chấp cái ngôi đảo vương gì đấy đi.

Lời vừa thốt ra đã nói lên toàn bộ tiếng lòng của mọi người, đệ tử Đông Đào hùa nhau khen hay. Xung đại sư nhũn mày, đang định nghĩ ra lời lẽ phản bác thì Trúc Nhân Phong đã nổi trận lôi đình, hét lớn:

– Tiểu súc sinh, ngươi là cái quái gì chứ? Nơi này có chỗ cho ngươi chỗ mớm vào à?

Nhạc Chi Dương cười:

– Ta chả là cái quái gì cả, ta chỉ là bố nhà ngươi, bố đây đang nói chuyện, con ngoan nên lắng nghe mới đúng!

Trúc Nhân Phong nổi khùng, trợn mắt quát to:

– Tiểu súc sinh ngươi dám nói lại lần nữa?

– Nói cái gì? – Nhạc Chi Dương mỉm cười: – Nói bố là bố của con à?

Trúc Nhân Phong giận sôi máu, tung người toan nhảy đến, Xung đại sư vội cản y lại, nói:

– Chớ so đo với cái loại miệng còn hôi sữa như vậy.

Nói rồi hần ngang mặt lên, lạnh giọng tuyên bố:

– Vừa rồi tỷ vô quyết định, phe ta đã giành chiến thắng, từ nay về sau toàn bộ người Đông Đào phải tôn Thích tiên sinh lên làm chủ nhân.

Lời vừa ra khỏi miệng, bốn bề dậy lên tràng nắng chửi. Dương Phong Lại gầm gừ:

– Lừa trọc, ngươi đổi trắng thay đen gì chứ? Trận vừa rồi rành rành là Hoa tôn chủ giành chiến thắng, họ Trúc âm mưu đánh lén, đáng lẽ phải tiến hành nghiêm trị.

Xung đại sư cười hỏi:

– Vậy dám hỏi Dương tôn chủ, hai bên tỷ thí với nhau, bên chiến thắng là kẻ đứng hay là người nằm? Nếu Hoa tôn chủ có thể đứng vững thì ta sẽ xem như bà ấy giành chiến thắng, thế nào?

Hoa Miên trong lòng bức tức, cười lạnh nói:

– Giao rõ là tỷ võ quyết định, các người lại đi dùng độc, thế có tính là phạm quy hay không?

Xung đại sư cười:

– Ừ thì bọn ta nói là tỷ võ quyết định chứ đâu có nói là trong lúc tỷ võ không được dùng độc. Năm xưa, tiền bối “Tổ Tâm Thần Y” Hoa Hiểu Sương cũng từng luyện qua “Cửu Âm Độc Chưởng”, đủ thấy việc lấy độc hòa hợp vào võ công đã có từ lâu đời.

Hoa Hiểu Sương là một vị tiền bối tổ tiên của Hoa Miên, nhờ cơ duyên đưa đẩy đã luyện thành công phu “Cửu Âm Độc Chưởng”. Hoa Miên tạm thời cứng họng, chả biết đối đáp thế nào. Dương Phong Lai càng giận đến mức hai mắt đảo tròn, luôn miệng mắng:

– Rắm chó, rắm chó, rõ là cường từ đoạt lý...

Minh Đẩu chợt hấp háy mắt, mỉm cười khặc khặc:

– Dương tôn chủ à, theo ta thấy, Hoa tôn chủ thắng trước bại sau, Trúc tiên sinh thì bại trước thắng sau, mọi người xem như hòa nhau được không?

Dương Phong Lai nghe thấy lời này, lửa giận mới dần dịu lại, gật gù:

– Người nói như vậy ít ra còn chút tính người!

Minh Đẩu nói tiếp:

– Cho nên, ba trận tỷ thí một thắng một hòa, Dương tôn chủ cùng ta so tài trận cuối, quyết định thắng bại sau cùng được không nào?

Dương Phong Lai chưng hửng trong bụng, võ công của ông vốn không bị được Minh Đẩu, giờ còn gánh thêm nội thương thì chắc chắn là chẳng có cửa nào thắng được. Đang lúc rầu rĩ, chợt nghe Nhạc Chi Dương cười bảo:

– Dương tôn chủ sức khỏe không đảm bảo, trận này không nhất thiết phải đánh.

Dương Phong Lai sững sờ, Nhạc Chi Dương thấy cho ông một cái nháy mắt, cướp lời nói ngay:

– Trận này do Tịch đạo trưởng thay mặt Dương tôn chủ ứng chiến. Minh Đẩu, người mà không dám ứng chiến thì chính là thứ rùa rụt cổ nhất gan.

Minh Đẩu vừa giận vừa kinh ngạc, la oai oái:

– Nói xằng nói bậy, Tịch Ứng Chân là tay sai của Chu Nguyên Chương, sao lại có thể thay mặt Đông Đào ứng chiến?

Nhạc Chi Dương cười bảo:

– Trúc Nhân Phong chẳng phải cũng là chó săn của người Mông Cổ ư? Vậy sao có thể ứng chiến thay cho Đông Đào?

Minh Đẩu cứng họng lắp bắp:

– Y... Y được sự ủy thác của Thích tiên sinh.

– Vậy thì dễ thôi! – Nhạc Chi Dương mỉm cười xoay sang Hoa Miên: – Hoa tôn chủ, bà có đồng ý ủy thác cho Tịch đạo trưởng thay mặt ứng chiến hay không?

Hoa Miên vốn ngỡ rằng tình thế chẳng còn chút hy vọng nào, kết quả Nhạc Chi Dương chen chân vào giống như kẻ khuấy nước đục ao, nghĩ đến đây bà vội bảo:

– Tịch đạo trưởng chịu ra mặt, Hoa mỗ cầu còn không được, chi là...

Bà nhìn Tịch Ứng Chân chăm chăm, trong lòng phập phồng không yên, Tịch Ứng Chân đã chịu biết bao đày đoạ trong tay Vân Hư, lẽ ông nhớ lại thù xưa, nhất định sẽ không ra tay.

Tịch Ứng Chân khẽ mỉm cười, vuốt râu bảo:

– Theo lý Đông Đào có tranh chấp nội bộ, Tịch mỗ không tiện xen vào, nhưng tên hòa thượng này khao khát có được bí thuật Thiên Cơ cung, muốn kéo quân Nguyên quay trở lại xâm lược. Bản đạo xem như vì con dân Đại Hán, quyết không thể nhắm mắt làm ngơ.

Tùng lòi lẽ thốt ra vô cùng khí phách, người Đông Đảo ai nấy đều sinh niềm kính trọng. Xung đại sư mặt không đổi sắc, nhạt giọng nói:

– Nói vậy, Tịch đạo trưởng nhất định muốn can thiệp rồi?

Tịch Ứng Chân đáp:

– Không sai!

Xung đại sư gật đầu:

– Được, trận thứ ba xem như bên ta thua

Hắn đột ngột nhận thua, mọi người đều cảm thấy bất ngờ, Tịch Ứng Chân thắc mắc:

– Đại hòa thượng, ngươi có ý gì vậy?

Xung đại sư cười đáp:

– Minh tôn chủ chẳng đã nói rồi sao? Hai trận trước một thắng-một hòa, trận thứ ba cho dù bên ta thua thì cũng là một thắng-một hòa-một thua, suy cho cùng vẫn là thủ hòa. Cho nên, chúng ta đấu thêm một trận sau cùng, lấy ba chọi ba, bên nào thắng hai sẽ giành thắng lợi chung cuộc, bên ta vẫn giữ bộ khung như cũ xuất chiến, bên các ngài cũng nên cử ra ba người.

Ai nấy đều trở mắt nhìn nhau, Tịch Ứng Chân không kèm được cái nhử mồi, cười khỏ bảo:

– Hòa thượng nhà ngươi phiền phức quá, xem ra nếu không đạt được mục đích ngươi sẽ không chịu bỏ cuộc rồi.

Xung đại sư cười:

– Không dám, không dám!

Tịch Ứng Chân lại hỏi:

– Pháp hiệu của ngươi là do sư phụ đặt cho à?

Xung đại sư đáp:

– Đúng vậy!

– “Đại doanh nhược xung, kỳ dụng bất cùng(*)”, dựa vào pháp hiệu có thể thấy được lệnh sư hết sức kỳ vọng vào ngươi. – Tịch Ứng Chân nói đến đây liền nhìn xoáy sâu vào Xung đại sư: – Hòa thượng, ngươi gấp gáp phân thắng bại như vậy có hơi làm nhục đến chữ “Xung” này rồi đấy.

(ND chú: Xung có nghĩa là “trống không”, câu trên trích từ Đạo Đức Kinh của Lão Tử, có nghĩa là: Thực đầy mà ngỡ như vơi, nhưng dùng không bao giờ hết)

Xung đại sư cười bảo:

– Pháp hiệu chẳng qua chỉ là cách gọi cho có mà thôi, có câu “Mỗi người mỗi chữ”, ví như thầy ta chỉ tại Phật Pháp, bản tạng chỉ ở thắng bại, đạo trưởng cứ tìm sách trích từ như vậy thôi thì lo suy nghĩ tìm người ra ứng chiến còn hơn.

Tịch Ứng Chân quét mắt một lượt, Hoa Miên trúng độc, hai tôn chủ Thi-Dương thì trọng thương, bản thân ông cho dù võ công cao đến đâu cũng chỉ thắng được một trận. Ba kẻ đối diện đều có võ công cao cường, Tam Tôn còn chẳng địch nổi, những tên đệ tử khác càng như lấy trứng chọi đá.

Đang phân vân, ông chợt nghe Diệp Linh Tô cất tiếng:

– Tịch đạo trưởng, đề ta thử.

Tịch Ứng Chân đưa mắt nhìn sang, thiếu nữ khề mím môi, má đào đượm hồng, đôi đồng tử trong như nước thu ánh lên nét lạnh lẽo xa xăm.

Tịch Ứng Chân từng trông thấy cô ra tay, quả thực đã học được chân truyền của Vân Hư, dẫu rằng trình độ chưa tới nhưng cũng không dễ xem thường, nghĩ đi nghĩ lại, ông gật gật đầu. Xung đại sư mỉm cười:

– Được, tính thêm Diệp cô nương là hai người, không biết người thứ ba là ai?

Tịch Ứng Chân chưa kịp trả lời chợt nghe Nhạc Chi Dương cười bảo:

– Ngươi thứ ba á? Tất nhiên là ông nội nhà ngươi đây nè!

Lão đạo sĩ ngăn người, Diệp Linh Tô cũng kinh ngạc không kém, gất lên:

– Nhạc Chi Dương, người quậy phá gì đó? So quyền độ cước không có mắt, chẳng phải là nơi để trẻ con đùa giỡn đâu.

– Ai là trẻ con? – Nhạc Chi Dương mỉm cười: – Ta lớn tuổi hơn cô, ta mà là trẻ con thì cô cũng là con nít ranh.

Diệp Linh Tô hai má đỏ bừng, mắng:

– Người mới là con nít ranh ấy! Miệng còn hôi sữa, chẳng biết tốt xấu, hừ, để cho người ta đánh chết cũng đáng đời.

– Được thôi! – Nhạc Chi Dương vỗ tay cười: – Vậy trước khi chết, ta có thể uống một châu sữa rồi, à sai rồi, uống một châu rượu mới đúng.

Diệp Linh Tô chun chun môi, khề mắng:

– Con nít ranh uống rượu, có người mới nghĩ ra được.

Hai người chỉ lo cãi nhau, hoàn toàn vớt kẻ địch sang bên. Trúc Nhân Phong nhìn hai người, trong lòng chẳng hiểu sao nảy sinh một niềm ghen tức khó hiểu, không kèm được quát lên:

– Hai người đùa bỡn cái gì đấy? Đánh thì đánh cho lẹ, ông đây không có thời gian xem các người diễn trò.

Tịch Ứng Chân gật đầu bảo:

– Nhạc Chi Dương, tiểu cô nương nói đúng, đối thủ có võ công rất cao, người phải cân nhắc kỹ trước khi quyết định.

Nhạc Chi Dương khề mỉm cười đáp:

– Đạo trưởng an tâm, tự ta có chủ ý.

Diệp Linh Tô thấy gã dường như đã có tính toán sẵn trong đầu, bụng không khỏi nghi hoặc: “Tên tiểu tử này trước nay xảo quyết, phỏng chừng thật sự có kế hây cũng nên.”

Xung đại sư quan sát Nhạc Chi Dương cũng cảm giác năm ăn năm thua, nhủ thầm tên tiểu tử này cướp được Hoa Miên, thân pháp nhanh lẹ như thỏ, có nhiều chỗ đáng xem, bây giờ ngang nhiên ứng chiến thì dám chừng thân hoài tuyệt kỹ cũng nên. Đang ngẫm nghĩ, Minh Đẩu bước sang nhỏ giọng thăm thẳm vào tai hắn:

– Đại sư an tâm, tên tiểu tử này võ công bình thường, không cần phải lo!

Xung đại sư hạ quyết tâm xong, cất giọng cười sang sảng:

– Tịch đạo trưởng, bên ngài nhân số đã đầy đủ, lần này chúng ta định giao chiến thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 11-1: Lực Vãn Cuồng Lan (1)

Tịch Ứng Chân chẳng còn nhiều kế sách, đến nước này đành bắt đắc dĩ hỏi:

– Vậy, theo ý người chúng ta nên đấu như thế nào?

Xung đại sư cười đáp:

– Vẫn theo cách cũ, trận đầu bên ta cử người ra trước, trận thứ hai bên ngài cử người ra trước, hai người cuối cùng đánh trận thứ ba.

Tịch Ứng Chân còn chưa kịp đáp lời, Diệp Linh Tô đã tiến lên trước, lạnh lùng bảo:

– Minh Đẩu, người ra đây!

Minh Đẩu mỉm cười:

– Cháu gái có gì chỉ dạy?

Diệp Linh Tô sắc mặt đanh lại, nghiêng răng nói:

– Minh Đẩu, người bán đảo cầu vịnh, đánh lén đồng môn, hôm nay ta phải thanh lý môn hộ cho Đông Đảo.

Da mặt co rút, Minh Đẩu gượng cười:

– Cháu gái à, nước đổ khó hốt, những lời nói ra rồi thì đừng hối hận.

– Quyết không hối hận! – Diệp Linh Tô tuốt kiếm ra, khẽ lắc tay một cái, thân kiếm rung lên ong ong: – Hôm nay không phải ngươi chết thì ta chết!

Minh Đẩu hừ một tiếng, đang định dấn thân ra khỏi hàng thì Trúc Nhân Phong bắt chợt đi trước một bước, cười khà khà bảo:

– Minh lão huynh, nỡ nhân không dễ gì có được, trận này hãy nhường cho ta đi!

Minh Đẩu nhìn ra dụng ý của y, lão đảo mắt một vòng rồi mỉm cười:

– Thôi được, quân tử không phá chuyện tốt người khác, Trúc lão đệ nếu đã cao hứng vậy thì trận này giao cho lão đệ.

Diệp Linh Tô biến sắc, đang định lên tiếng phản bác thì Trúc Nhân Phong đã chia bộ mặt của y ra cười hề hề:

– Ta vốn ngưỡng mộ cô nương đã lâu, cứ tưởng cả đời này chẳng có dịp nào thân cận, nào ngờ hôm nay trời ban cho cơ duyên có thể lãnh giáo cao chiêu của cô, một đời một kiếp này còn hạnh phúc nào bằng.

Y vừa nói vừa híp mắt lại, lim dim ngắm nghía Diệp Linh Tô.

Diệp Linh Tô vừa giận vừa sốt ruột, hét lên:

– Họ Trúc kia, ngươi rút đi cho ta, cẩn thận ta xẻo lỗ trên thân thể nhà ngươi bây giờ!

Trúc Nhân Phong chẳng hề tức giận, đổi lại còn cười khà khà mà chỉ vào ngực:

– Cô nương muốn xẻo thì xẻo vào đây này, chỉ cần xẻo ra xem sẽ biết được Trúc mỗ đối với cô thật tâm thật dạ thế nào.

Y cứ một mực buông lời ong tiếng ve, Diệp Linh Tô nghe được vừa giận vừa xấu hổ, tinh thần chưa đánh đã rối loạn. Cô xúc kiếm đang định xông lên thì bất ngờ Nhạc Chi Dương tiến ra cản cô lại:

– Diệp cô nương, thất lễ rồi.

Diệp Linh Tô giật mình, hỏi:

– Ngươi thất lễ chuyện gì?

Nhạc Chi Dương nghiêm mặt bảo:

– Nuôi mà không dạy là lỗi của bố, cái thằng Trúc Nhân Phong nói lời xúc phạm, chỉ trách lão tử dạy con không tốt. Cô cứ an tâm, để lát nữa về nhà, ta nhất định sẽ đánh bầm cái mông chó của nó.

Diệp Linh Tô nghe xong dờ khóc dờ cười, Trúc Nhân Phong giận muốn nổ phổi, quát lên ong ong:

– Tiểu súc sinh, con mẹ nhà ngươi chán sống rồi chắc, không xé ngươi làm tám mảnh, ta đây không gọi là Trúc Nhân Phong nữa.

Nhạc Chi Dương cười:

– Ngươi không gọi là Trúc Nhân Phong chả lẽ kêu bằng cậu tạp chủng... .

Gã chỉ cốt mắng trâu cho hả, Diệp Linh Tô lại nghe không lọt tai, phải nhắc nhở:

– Í, ngươi làm bố của y. Y... Y là cậu tạp chủng vậy thì ngươi là thứ gì?

Nhạc Chi Dương gãi gãi đầu, cười gượng:

– Nói vậy, làm bố của y chả có lợi lộc gì, thôi bỏ đi, cậu tạp chủng, ta không làm bố nhà ngươi nữa, ngươi tự đi ăn phân mình ên đi!

Mọi người phá lên cười rần rần. Mặt mũi Trúc Nhân Phong từ đỏ chuyển sang tím, ánh mắt lóe lên hai luồng hung quang, y chợt cười gằn, tung người nhảy lên, năm ngón tay như móc câu, chụp về phía cổ họng Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương cúi đầu xoay người, nhảy sang phía Đông. Trúc Nhân Phong đổi trao thành chưởng, lật tay quét ngang, chưởng phong vừa ập đến chỉ nghe “Xoạc” một tiếng, chéo áo của Nhạc Chi Dương theo đó rách toạc, roi phát phơ xuống đất.

Trái tim Diệp Linh Tô khẽ run lên, cô hươu kiếm toan xông lên nhưng bị Xung đại sư chặn lại, hần cười lạnh:

– Gì đây, hai đánh một à?

Thiếu nữ ngớ người, hướng mắt sang Tịch Ứng Chân. Lão đạo sĩ lắc đầu bảo:

– Đề nó tự lo đi, Nhạc Chi Dương là người thông minh, nó làm thế ắt là có lý do của mình. . .

Trong lúc hai người nói chuyện, Nhạc Chi Dương suất chút nữa đã trúng phải chiêu hiểm. Trúc Nhân phong ra tay linh hoạt, nhanh như gió thổi chớp giật. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy kinh phong bên thân mình phát qua phát lại, bất thần Trúc Nhân Phong tung chưởng quét đến, Nhạc Chi Dương giờ tay ngênh tiếp, rìa chưởng phát qua cánh tay tức thì toác da tóe máu.

Diệp Linh Tô trông thấy sắc máu, trái tim đập loạn như điên, ngón tay bắt giắc siết chặt lấy chuỗi kiếm, chột nghe có kẻ lớn tiếng hét lên:

– Nhạc Chi Dương!

Cô quay đầu nhìn lại, hóa ra Giang Tiểu Lưu đã tỉnh lại, đang được một tên đệ tử dìu đỡ, ánh mắt đang mở to trừng trừng nhìn sang bên này.

Nhạc Chi Dương cũng nghe thấy tiếng gọi, thế nhưng gã còn chưa kịp nhìn kỹ bỗng nghe Trúc Nhân Phong hét lớn một tiếng, mũi chân huynh huých như mũi giáo, lúc hư lúc thật, lảng không đâm đến. Nhạc Chi Dương giờ chiêu “Loạn Vân Bộ”, thân mình bồng bềnh, hai chân biến ảo bất định, loáng cái đã thay đổi vài phương vị. Mũi chân của Trúc Nhân Phong sượt khỏi thân thể gã dẫn theo một tia máu nhỏ.

Phản dưới cánh tay của Nhạc Chi Dương đau như dao cắt nhưng gã không để cho đối phương kịp đổi chiêu, cở tay cử động, một chiêu “Thiên Mang Chử” điểm về phía huyệt Khiêu Hoàn của Trúc Nhân Phong, dè đâu ngón tay vừa chạm vào nơi đây hết như trúng phải sắt thép, chân trái gã chống mạnh dịch người về phía sau mấy thước. Trúc Nhân Phong hừ lạnh một tiếng, thân trên bất động, chân trái bình bình quét ra, khí thế như thể một thanh đao thép chém vào bụng dưới của gã.

Nhạc Chi Dương giờ “Vô Định Cước”, chân trái đá lên đón tiếp một cước ập đến. Khoảnh khắc bóng chân đan xen vào nhau, Nhạc Chi Dương hết như trúng phải một thanh côn sắt, xương chân thiếu điều gãy sụn. Gã nhảy về phía sau, lúc chạm đất, trên ống quần bên trái rịn ra những vệt máu lổm đổm.

Giang Tiểu Lưu không dám xem nữa, nhắm tịt mắt lại, luôn miệng lẩm nhẩm:

– Thôi rồi, thôi rồi!

Trúc Nhân Phong va phải một cước vừa rồi, thân hình cũng khẽ loạn choạng, khí huyết nhộn nhạo một phen. Y vốn bị Hoa Miên đánh cho thụ thương, giờ đây cựa mạnh ra tay, lập tức gây động đến vết thương, y đành phải bỏ qua ý định truy đuổi, một mặt vận công điều hòa, một mặt chăm chú quan sát đối thủ.

Nhạc Chi Dương liên tục bị thương, tay chân không khỏi đau đớn, gã vừa định quan sát vết thương ở chân thì Trúc Nhân Phong lại tung người nhảy xổ đến. Nhạc Chi Dương quay đầu bỏ chạy, Trúc Nhân Phong đuổi gấp chẳng tha, khinh công y cao cường, lên xuống một lượt đã rượt sát đến ngay phía sau Nhạc Chi Dương. Dồn khí vào ngón tay, y quát lớn:

– Nộp mạng chó ra đây!

Khí thế y như điều hâu quắp mồi, chộp lên đỉnh đầu Nhạc Chi Dương.

Chi lực của y trước nay có thể bóp vụn cả sắt đá, Diệp Linh Tô trong lòng quýnh quýng, nhin không được phi thân nhảy lên, tuốt kiếm khỏi vỏ, vừa định đâm ra thì chột nghe một tiếng quát trầm, Minh Đẩu cũng nhún mình xông đến, phát chưởng vun vút về phía cô.

Một chưởng này lực đạo mạnh mẽ, Diệp Linh Tô bị bức bách phải xoay mũi kiếm đâm ngược về phía ngực trái của đối thủ. Minh Đẩu vòng tay lại, mũi tay gạt trúng thân kiếm, chỉ nghe “choang” một tiếng, mũi kiếm đâm chệch ra ngoài rung lên bần bật.

Diệp Linh Tô nhảy ra ngoài mấy thước, hai má đỏ bừng như hoa đào, bàn tay phải nắm kiếm khẽ phát run. Cô chẳng quản bản thân mình mà hồi hã đưa mắt sang bên quan sát, hai người Nhạc-Trúc đã tách nhau ra, Nhạc Chi Dương đang đứng thõng tay, sắc mặt mờ mịt. Trúc Nhân Phong lại ngó chăm chăm vào tay phải mình, vẻ mặt sững sờ như không thể tin được.

Lại nghe tiếng gió vùn vụt nổi lên, Diệp Linh Tô theo âm thanh nhìn lại, Tịch Ứng Chân và Xung đại sư cũng đang đánh nhau ở một góc, hai bóng người một xám một trắng thoát ẩn thoát hiện, chiêu thức tự nhiên dũng mãnh, tiếng chưởng bồm bộp nổ lên liên tục như đậu rang.

Chớp mắt, bóng trắng nhảy về phía sau, Xung đại sư chấp tay cười bảo:

– Linh giáo, linh giáo!

Vừa nói, hần vừa giữ giữ tay, mấy mảnh vải rách theo đó rơi là tả xuống làm lộ ra một lỗ trống cỡ lòng bàn tay, bên trên làn da trắng trẻo ấy giờ đây đã xuất hiện thêm một vết chưởng màu đỏ bầm.

Thì ra Tịch Ứng Chân thấy tình hình không ổn cũng định ra tay cứu viện, nhưng bị Xung đại sư ngăn cản. Hai người trao đổi vài chiêu, Tịch Ứng Chân hơi chiếm được thượng phong, vô trùng một chưởng lên cánh tay Xung đại sư, lại nhìn sang Nhạc Chi Dương vừa thoát chết, lão đạo sĩ không khỏi mừng rỡ

còn Xung đại sư thì lại trầm kêu đáng tiếc.

Trống ngực Nhạc Chi Dương vỗ thình thịch, ban này thoát chết thế nào ngay cả gã cũng mơ mơ hồ hồ. Giờ đây ngẫm kỹ lại, khi ấy gã không kịp thi triển “Loạn Vân Bộ”, trong lúc gặp người chuyển bước, gã vô tình đã dùng đến công phu trong “Linh Vũ”.

Nhạc Chi Dương bỗng nhiên vỡ lẽ, “Linh Vũ” xuất xứ từ “Điều Nhạc Linh Phi Kinh”, chính là môn võ công đặc ý của Linh đạo nhân, theo lý còn cao minh hơn cả “Loạn Vân Bộ”, bản thân gã học được tuyệt kỹ mà không biết, lại đi bỏ mạng dùng yếu, đúng là ngốc không thể tưởng.

Gã chưa kịp nghĩ xong, Trúc Nhân Phong lại nhảy xổ đến lần nữa. Trong lòng Nhạc Chi Dương trỗi lên khúc nhạc, thân thể tùy theo sự chuyển động của giai điệu mà cả người xê dịch lên cao xuống thấp, thân pháp tuy không đến mức quá nhanh nhưng tiết tấu tinh diệu, vô cùng đặc biệt. Trúc Nhân Phong dùng chiêu như một tên đao phủ, liên tục tung ra những chiêu thức giết người, thế nhưng chiêu nào chiêu này đều như thiếu đi một xú gì đó, cứ lần lượt sượt qua người Nhạc Chi Dương.

Trúc Nhân Phong vừa giận vừa ngạc nhiên, tay đâm chân đá túi bụi kéo theo cuồng phong nổi khắp tứ bề. Nhạc Chi Dương tóc tai quần áo bông bênh theo gió, đầu nhắm theo ý nghĩa của “Linh Vũ”, tập trung tinh thần bỏ mặc mọi thứ xung quanh, theo tiết tấu mà nhấc chân, nghe tiếng gió mà đoán vị trí, cứ hề chưởng phong của Trúc Nhân Phong đến gần, gã liền ung dung tránh khỏi. Trúc Nhân Phong thất bại hết lần này đến lần khác đương nhiên ức chế vô cùng. Người bên ngoài nhìn vào cũng cảm thấy hết sức ngạc nhiên, chỉ trong thời gian ngắn ngủi mà Nhạc Chi Dương dường như lột xác thành con người khác, nét hoảng hốt trên gương mặt đã xua tan đi mà thay vào đó là thần thái ung dung bình tĩnh, thân pháp thì nhanh như gió, phiêu dật như mây. Càng kỳ lạ hơn chính là, ánh mắt của gã chẳng hề chú tâm đến Trúc Nhân Phong mà cứ nhìn trái ngó phải như thể không quan tâm đến ai cả.

Diệp Linh Tô càng xem càng cảm thấy kinh ngạc, không kềm được hỏi:

– Tịch đạo trưởng, công phu này là do ông dạy ư?

Tịch Ứng Chân chăm chú quan sát Nhạc Chi Dương một lúc, bỗng lắc đầu nói:

– Bản lĩnh như thế này ta đâu có dạy nổi.

Giang Tiểu Lưu nghe thấy lời này, vội mở miệng ra, ngó lom lom Nhạc Chi Dương, trong lòng vừa mừng rỡ vừa bất ngờ:

– Là thật, tự bao giờ hần ta luyện được trình độ như vậy? Trước đây ta còn tội nghiệp hần không biết võ công, bây giờ nghĩ lại đúng là thẹn chết mất.

Hai má hần tức thì nóng ran như lửa nung, xấu hổ chẳng biết chui đi đâu mà tránh.

Hai mươi chiêu đã qua, “Linh Vũ” càng thi triển càng nhuần nhuyễn, Nhạc Chi Dương rơi vào cảnh nguy hiểm mới dần hiểu ra được ý nghĩa của “Bằng Nhược Vô nhân” là như thế nào. Lúc đối mặt với kẻ thù, người bình thường hay chú ý đến bản thân đối thủ mà không kịp để ý đến địa thế xung quanh, còn tâm pháp của “Linh Vũ” thì trái ngược lại, quan sát địa hình nhiều hơn là theo dõi đối thủ, theo cách gọi là: “Ngẩng trông thiên thời, ghé nhìn địa lợi, tùy cơ ứng biến, nắm gọn toàn cục”. Giống như khi chơi cờ, kỳ thủ tầm thường chỉ biết giằng co ở một nơi, còn kỳ thủ cao minh lại có thể cân nhắc toàn cục, triển khai thế công ở khắp mọi ngõ ngách, khiến cho đối thủ không kịp đối phó.

Một khi hiểu rõ điều này, Nhạc Chi Dương càng trở nên ung dung, thanh thoát. Hai người trao đổi nhau vài chiêu, Trúc Nhân Phong vỗ chưởng vào khoảng không, đang định quay người lại tiếp tục tấn công, nào ngờ Nhạc Chi Dương vận người, tiện tay quét ra một chưởng. Một chưởng này đánh vào chỗ không kịp phòng bị của y, tính toán vừa khéo không chệch một li, Trúc Nhân Phong vội vã ngửa người ra sau nhưng vẫn chậm mất một nhịp, chỉ nghe “Bốp” một tiếng, má trái trúng phải một bạt tai.

Nhạc Chi Dương tuy chưa đủ nội lực để có thể phá vỡ chân khí hộ thể của Trúc Nhân Phong nhưng Trúc Nhân Phong khi ăn phải một tát tai này vẫn xem như là một nỗi nhục nhã cực lớn. Hai mắt y phún hỏa, rống lên một tiếng, chiêu thức biến đổi, hai tay khi thì quyền khi thì chưởng, năm ngón tay lúc duỗi lúc co, chiêu thức hết sức quái dị khiến người khác không biết phải phòng ngự thế nào.

Diệp Linh Tô thoáng đổi sắc, buộc miệng hỏi:

– Đây là loại võ công gì thế?

Tịch Ứng Chân lộ vẻ lo lắng, đáp:

– Đây là chiêu thức của Thiên Nhận gọi là “Đại Huyền Bình Thủ”, có thể dùng tay trần mô phỏng theo binh khí trong thiên hạ như đao, kiếm, chùy, kích... Biến hóa rất kỳ lạ, khó mà phòng ngự...

Còn chưa nói xong, ánh máu đã loáng lên, ngực trái của Nhạc Chi Dương trúng chiêu, một vết thương rách dài đến eo, máu tươi tuôn ra tức thì thấm đẫm áo. Diệp Linh Tô trong lòng cuồng quýt, hai má đỏ bừng, may mà Nhạc Chi Dương vẫn chưa ngã xuống, gã vẫn có thể né trái tránh phải mà không mất đi vẻ linh động phiêu dật.

Diệp Linh Tô bấy giờ mới biết đó chỉ là vết thương ngoài da, bèn thờ phào một hơi, lại hỏi:

– Vừa nãy đánh lâu như vậy, Trúc Nhân Phong sao không sớm dùng đến tuyệt chiêu này?

Tịch Ứng Chân chăm chú theo dõi trận chiến, tiện miệng đáp:

– “Đại Huyền Binh Thủ” tiêu hao nội lực rất nhiều, y trước đó không dùng có lẽ vì thân thể đang bị nội thương.

Giọng nói của ông tuy không lớn nhưng Nhạc Chi Dương vẫn nghe thấy rõ ràng, trong lòng gã nảy ra một ý tưởng liền giương mắt quan sát. Trúc Nhân Phong lúc này đang trợn mắt nghiêng răng, sắc mặt tím tái, chứng tỏ sử dụng môn võ công này cực kỳ hao phí nội lực.

Nhạc Chi Dương nghĩ đến đây, lập tức quay đầu vọt đi, Trúc Nhân Phong hồi hã đuổi theo sau. Hai người chạy lòng vòng mấy lượt hết như con gió lốc. Trúc Nhân Phong vô huyệt chưởng vào khoảng không, chợt thấy thiếu niên còi thanh sáo ngọc xuống, đưa ngang miệng bắt đầu thổi tấu. Khúc nhạc vang lên cót ca cót kết, như dây cưa cổi, như sạn cào nôi, Trúc Nhân Phong từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến nay chưa từng nghe qua khúc nhạc nào chói tai đến vậy.

Diệp Linh Tô cũng nghe đến mức phải chau mày. Cô thâm biết khả năng của Nhạc Chi Dương, chỉ cần cầm sáo trong tay thì chuyện dất rồng dẫn phượng thừa sức làm được, vì sao cũng với một người một sáo ấy giờ đây lại thổi ra khúc nhạc khó nghe thế này? Đang suy nghĩ, bất chợt cô nghe tiếng rên rỉ của Dương Phong Lai ở bên cạnh. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt lão đỏ bừng như mấu, hai mắt mờ to, gân xanh nổi hằn trên trán, cơ mặt liên tục co giật.

Tịch Ứng Chân giờ tay bắt mạch cho lão chỉ cảm thấy khí cơ xáo trộn, máu chảy rối loạn. Ông tức khắc rút chân khí vào không chế luồng huyết khí trong ngực Dương Phong Lai. Đang cảm thấy ngột vực chợt nghe Dương Phong Lai thều thào nói:

– Tịch chân nhân, tiếng sáo này lạ lắm!

Tịch Ứng Chân còn đang ngẩn ngơ, chợt nghe thấy Thi Nam Đình và Giang Tiểu Lưu cũng bắt đầu rên rỉ, ông bỗng nhiên như hiểu ra điều gì đó, vội xé mảnh vải áo, vo thành hai viên nhỏ, nhét vào lỗ tai Dương Phong Lai. Tiếng sáo vừa bị ngăn cách, khí huyết của Dương Phong Lai lập tức trở lại bình thường. Tịch Ứng Chân y theo cách cũ, tiếp tục bịt lấy lỗ tai của hai người Thi-Giang, hai người nọ cũng ngừng rên rỉ, nhắm mắt lặng im điều hòa nhịp thở.

Tịch Ứng Chân sau một hồi chộn rộn, bấy giờ mới quay lại theo dõi, tình hình trận đấu đã có biến chuyển, thân hình Trúc Nhân Phong như thể say rượu, nghiêng trái ngã phải, tuy chưởng lực vẫn mạnh mẽ như trước nhưng ra tay lại chậm chạp bất ngờ, mặt mày y trương phồng như gan lợn, hai mắt trợn trừng nhìn đối thủ như sắp ứa máu. Ngược lại quan sát Nhạc Chi Dương, chân gã bước theo bộ pháp kỳ lạ, dáng vẻ thanh thoát, hết như rồng bay phượng múa, dập dềnh qua lại vòng quanh đối thủ, giai điệu quái đản chói tai ấy vẫn liên tục phát ra từ lỗ sáo.

Bài sáo này chính là “Thương Tâm Dẫn” được khắc trên Linh Đạo Thạch Ngư. Khúc nhạc có ba thứ kiêng kỵ: kỵ người bị thương ngũ tạng, kỵ người đang mang thai, kỵ người già yếu. Ngày ấy Trương Thiên Ý chính vì nghe qua khúc nhạc này, dẫn đến kích động nội thương mà bỏ mạng.

Vết thương của Trúc Nhân Phong tuy không trầm trọng như Trương Thiên Ý, thế nhưng nghe thấy tiếng sáo vẫn cảm giác nội tạng nhốn nháo, khí huyết trong kinh mạch hỗn loạn như có mũi kim nhỏ châm chích. Y vốn định ngừng lại để điều tức, thế nhưng nhìn thấy vẻ mặt của đối thủ, trong lòng cảm thấy hết sức không cam tâm, vì thế đành cố gắng nhịn đau, tung ra “Đại Huyền Binh Thủ” tấn công dồn dập, nhưng y càng dùng lực thì nỗi thống khổ trong cơ thể càng lớn, tay chân vừa hươ đến thì Nhạc Chi Dương đã kịp chạy đi nơi khác.

Xung đại sư nhận ra được vấn đề, xem đến đây thì cao giọng hô:

– Trúc Nhân Phong, bịt hai tai lại, đừng nghe tiếng sáo của hắn.

Trúc Nhân Phong nghe vậy nhất thời tỉnh ngộ, bịt chặt hai tay, phía trước liền để trống tuênh huênh. Nhạc Chi Dương thừa cơ xông đến, “Vô Định Cước” hừ hừ thật thật đá về phía ngực của y. Trúc Nhân Phong bèn giơ tay ra đỡ, ngờ đâu Nhạc Chi Dương chỉ giả vờ như vậy, miệng vẫn thổi sáo không ngớt, dưới chân lại hết sức ảo diệu, vòng sang mé bên cạnh của y, cổ tay bất ngờ vung ra, thanh sáo ngọc biến thành một bóng xanh điểm trúng vào huyệt Thái Ất nơi thắt lưng Trúc Nhân Phong.

Đổi lại lúc bình thường, Trúc Nhân Phong với thân công trên người sẽ miễn nhiễm với đao kiếm, giờ đây chân khí toàn thân bị Thương Tâm Dẫn thổi cho tán loạn, thanh sáo ngọc đánh thấu vào huyết đạo, xuyên qua ngũ tạng, y lập tức rống lên một tiếng, trở chưởng dồn lực quét ra, đáng tiếc vì vết thương nên động tác chậm chạp, một chưởng này lại lần nữa rơi vào không khí. Nhạc Chi Dương phát động “Linh Vũ”, vòng ra sau lưng Trúc Nhân Phong, giờ cao sáo ngọc, dồn hết sức lực gõ trúng vào huyệt Tâm Thủ của y.

Một đòn này đau thấu tim thấu phổi, Trúc Nhân Phong phun ra một ngụm máu tươi, loạng choạng đi được vài bước, đột nhiên hai chân mềm oặt ngã nhoài ra đất. Nhạc Chi Dương không để cho y kịp ngồi dậy, sáo ngọc nhanh như gió, liên tiếp điểm lên mấy đại huyệt. Thân thể Trúc Nhân Phong như bùn, nằm tê liệt trên đất. Diệp Linh Tô vui mừng khôn xiết, hồi hã giục:

– Nhạc Chi Dương, mau ép y giao ra thuốc giải.

Nhạc Chi Dương không chế Trúc Nhân Phong, rờ rẫm một lượt trên thân y, đầu tiên bắt được một xương chìa khóa, kẻ đó lại chạm đến vài lỗ sứ nhỏ. Xương chìa khóa chính là vật của Hoa Miên, mấy cái lỗ sứ thì có màu sắc không giống nhau, bề ngoài chẳng cái nào ghi chú thích. Nhạc Chi Dương quát hỏi:

– Lọ nào mới là thuốc giải?

Trúc Nhân Phong đầu bại trận nhưng vẫn ngoan cố không khuất phục, nghe vậy thì tức tối bảo:

– Đi hỏi mẹ ngươi ấy, làm gì có thuốc giải!

Chưa kịp dứt lời, sáo ngọc của Nhạc Chi Dương lại chọc vào giữa eo của y, Trúc Nhân Phong đau đến thất ruột, miệng bật rên hừ hừ. Nhạc Chi

Dương mỉm cười:

– Giờ đã có thuốc giải hay chưa?

Trúc Nhân Phong cả giận bảo:

– Thuốc giải thì không có nhưng nước đái thì có một bầu, ngươi muốn uống không, ông đây lập tức tặng ngươi.

– Khá khen cho tên cứng đầu! – Nhạc Chi Dương liên tục tặc lưỡi, ngắm nghía mấy chiếc lọ sứ trong tay, mỉm cười bảo: – Được thôi, mấy cái lọ ở đây ta sẽ cho ngươi ném thử từng cái một, xem xem kết quả thế nào?

Trúc Nhân Phong nghe xong lập tức tái xanh mặt mày, trong số những lọ thuốc này có không ít độc dược cào tim bút ruột, đừng nói là ném trọn một lọ, chỉ cần phân nửa liều lượng thôi cũng đủ chết thê thảm thiết. Nhạc Chi Dương thông qua ngôn từ và sắc mặt y đã đoán được suy nghĩ của Trúc Nhân Phong, gả bật cười khặc khặc, một tay cạy miệng y ra, một tay tháo nút lọ thuốc. Trúc Nhân Phong hai mắt tròn trắng, cổ họng bật ra âm thanh:

– Được, được, ta nói, ta nói...

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 11-2: Lực Vãn Cuồng Lan (2)

Nhạc Chi Dương thu hồi lọ sứ, Trúc Nhân Phong lấy lại bình tĩnh, hậm hực bảo:

– Lọ màu tím chính là thuốc giải.

Nhạc Chi Dương chọn lấy lọ sứ màu tím, cất giọng gọi:

– Diệp cô nương!

Diệp Linh Tô nhanh bước tiến lại gần, giờ tay đón lấy, nhân tiện đá cho Trúc Nhân Phong mấy cước, khiến cho tên tiểu tử nọ phải la lên oai oái. Nhạc Chi Dương cản cô lại, bật cười:

– Đá chết hần rồi, lỡ đâu thuốc giải là giả thì tìm ai hỏi chuyện đây?

Diệp Linh Tô liếc nhìn gã, trong lòng vừa nóng hầm hập, vừa ngọt lim lim, cảm giác chẳng biết diễn tả làm sao. Cô thở hắt ra đằng mũi, xoay người đỡ Hoa Miên dậy, đưa thuốc bột vào trong miệng bà. Hoa Miên nhắm mắt lim dim trong giây lát rồi từ từ gượng đứng dậy.

Nhạc Chi Dương thấy thuốc giải không sai bèn thả Trúc Nhân Phong ra, còn không quên bồi thêm một cước lên người y. Trúc Nhân Phong hết như một quả bóng da, lăn lông lốc đến phía trước chân Xung đại sư. Mặt mũi Xung đại sư tái xanh, trừng trừng nhìn đồng bọn không nói lời nào.

Nhạc Chi Dương mỉm cười, lùi về bên cạnh Tịch Ứng Chân, cao giọng nói:

– Tịch đạo trưởng, trận sau đến phiên ngài ứng chiến.

Tịch Ứng Chân tùm tùm gật đầu, phe Đông Đảo khí thế tăng ngùn ngụt. Trận thắng này của Nhạc Chi Dương đã phá hỏng mọi toan tính ban đầu của Xung đại sư. Theo dự đoán của hần, hai người Nhạc-Diệp võ công có phần yếu kém, phe bên hần nhất định thắng được hai trận, Tịch Ứng Chân cho dù có thắng cũng chẳng giải quyết được vấn đề. Nào ngờ Nhạc Chi Dương lấy yếu khắc mạnh, bằng một cách kỳ diệu nào đó đã thắng được Trúc Nhân Phong, Tịch Ứng Chân chỉ cần thắng thêm trận nữa thì phe bên họ sẽ giành thắng lợi chung cuộc.

Xung đại sư mắt sụp mày chau, mặt mũi sa sầm. Tịch Ứng Chân thấy hần như vậy, cười bảo:

– Đại hòa thượng, sao không nói gì nữa? Ban này ta và ngươi chưa phân cao thấp, hay là tranh tài lần nữa?

Xung đại sư thoáng trầm ngâm, chấp tay thờ dài:

– Thiện tai, thiện tai, Tịch chân nhân tài hơn một bậc, hòa thượng tự nhận không bằng.

Hần bất ngờ nhận thua, mọi người ngoài ngạc nhiên ra còn cảm thấy hết sức thất vọng. Họ cảm hận tên hòa thượng này xảo trá thâm hiểm, ai ấy đều trông chờ Tịch Ứng Chân ra tay dạy dỗ kẻ này cho ra trò.

Tịch Ứng Chân đảo tròn mắt, lại hỏi:

– Đại hòa thượng không ứng chiến thì Minh tôn chủ ra trận vậy?

Minh Đẩu mặt mày tái nhợt, lặng im không đáp. Xung đại sư thờ dài:

– Đặt mục đích rồi ép người làm gì, Tịch chân nhân đâu cần trêu chọc bọn ta, trận này bên ta nhận thua, chiếu theo giao kèo, chúng ta sẽ tự động rời khỏi Đông Đảo.

Hắn nói rồi giữ mạnh tay áo, xoay người bỏ đi. Thích Vương Tôn vội lon ta lon ton chạy bám theo hắn. Mấy tên tùy tùng lực lưỡng khiêng lấy Trúc Nhân Phong, cũng ồ ồ đi theo sau lưng hai người.

Minh Đẩu ngược nhìn đám người Đông Đảo, sắc mặt thoát trắng thoát đỏ, chợt lão nghiêng răng, xoay người đi về phía bờ biển.

Dương Cảnh và Hòa Kiều giương mắt nhìn nhau, đồng thanh gọi:

– Sư phụ chờ đã!

Cả hai song song đuổi theo. Dương Phong Lai nổi giận:

– Quân phản trắc, muốn đi là đi à?

Ông đang định kêu người đến chặn bắt thì Hoa Miên xua tay thờ dài:

– Bỏ đi, mỗi người mỗi chí, cứ để cho bọn chúng đi đi!

Dương Phong Lai sững người, giẫm chân gắt gỏng:

– Cái tên Minh Đẩu ấy cấu kết với kẻ thù bên ngoài, ép đảo vương bỏ đi, gần như quây nát cả hòn đảo, sao có thể bỏ qua cho hắn dễ dàng như vậy?

Hoa Miên lặng lẽ cười khỏ. Thi Nam Đình tiếp lời:

– Dương tôn chủ, Minh Đẩu đương nhiên đáng hận, nhưng có thể ép cho hắn bỏ đi tuyệt đối không phải công lao của ta và ông.

Dương Phong Lai chưng hửng, đánh mắt về phía hai người Nhạc-Tịch, da mặt căng phồng, lặng im cúi thấp đầu xuống.

Hoa Miên lấy lại tinh thần, chấp tay bảo:

– Tịch chân nhân, Nhạc... Nhạc...

Bà nhìn Nhạc Chi Dương, nhất thời không biết nên xưng hô làm sao cho phải. Trái lại, Nhạc Chi Dương hết sức thoải mái, cười bảo:

– Hoa tôn chủ, mọi chuyện cứ theo như cũ, gọi ta là Nhạc Chi Dương được rồi.

Mặt mũi Hoa Miên thoáng đỏ, bà nói:

– Hồi còn Vân đảo vương, bốn đảo đối xử với hai vị có phần thiếu sót, không ngờ trong lúc nguy nan, hai vị lại lấy đức báo oán, tận lực giúp đỡ, bảo toàn cho cơ nghiệp trăm năm của bốn đảo. Đại ân đại đức này thật không gì báo đáp nổi.

Tịch Ứng Chân lắc đầu bảo:

– Hoa tôn chủ khách sáo rồi, tên hòa thượng ấy muốn lật đổ Đại Minh, nếu để cho hắn thực hiện được, bá tánh đương nhiên gặp nạn. Hôm nay ta ra tay không chỉ vì quý đảo mà còn là vì muôn dân trăm họ, chỉ mong quý đảo suy xét cẩn thận, thu hồi ý niệm phục quốc, từ đây sống an yên nơi hải ngoại qua ngày qua tháng.

Ai nấy ở Đông Đảo đều hướng mắt nhìn nhau, lộ ra vẻ bất bình. Tịch Ứng Chân trông thấy cảnh ấy, thâm biết người Đông Đảo tích tụ oán hận với Đại Minh đã quá lâu, khó mà tiêu tan đi một sớm một chiều được. Ông bất giác thờ dài, không tiện nói thêm gì nữa.

Nhạc Chi Dương đảo mắt một vòng, bước lên phía trước cười bảo:

– Hoa tôn chủ, nói về việc báo đáp ơn đức, kẻ hèn có một việc muốn thỉnh cầu.

Tịch Ứng Chân nghe đến đây, trong lòng có phần không vui, chép miệng nhắc:

– Nhạc Chi Dương, kẻ làm ơn không mong báo đáp mới trọn đạo hiệp nghĩa, người nói ra lời này khiến người ta đánh giá thấp người rồi.

Hoa Miên vội nói:

– Tịch chân nhân xin chớ nghiêm khắc quá. Nhạc Chi Dương, người cứ nói đừng ngại, chỉ cần nằm trong khả năng, Hoa mi nhất định làm cho người.

Nhạc Chi Dương gật đầu:

– Tịch đạo trưởng trúng phải “Nghịch Dương Chử”, loại chỉ lực này chỉ có Vân Hư giải được, hiện giờ ông ta vô trách nhiệm bỏ đi mất, dám hỏi Hoa tôn chủ còn có cách nào khác giải trừ chỉ lực không?

Tịch Ứng Chân nghe thấy lời này, đôi mày nhíu lại. Đông Đảo Tam Tôn cũng hướng mắt nhìn nhau, ai nấy đều lộ vẻ áy ngại. Hoa Miên bảo:

– Thật không dám giấu, “Nghịch Dương Chử” là bí truyền của đảo vương, ngoại trừ đảo vương ra không ai biết được cách giải cả.

Nhạc Chi Dương nghe xong thất vọng tràn trề, Tịch Ứng Chân thì ngược lại, mỉm cười bảo:

– Nhóc con, ý tốt của nhà ngươi ta xin tâm lãnh, sống chết có số, cưỡng cầu không được. “Nhân sinh thất thập cổ lai hĩ”, năm nay ta vừa tròn bảy mươi, cũng xem như đã sống đủ rồi.

Diệp Linh Tô thỉnh linh cất tiếng:

– Hiện giờ còn có thể đuổi kịp đảo vương hay không?

Hoa Miên nhìn cô, lắc đầu đáp:

– Ngài cười trên thuyền Thiên Long, thế lướt như rồng, thật khó mà đuổi kịp, hơn nữa dẫu có đuổi kịp thì sao chứ...?

Diệp Linh Tô nhớ đến tính khí của phụ thân, chỉ cảm thấy trong lòng thêm phiền não. Cô khẽ mím môi dưới, liếc trộm sang Nhạc Chi Dương, thấy hai hàng chân mày của gã nhíu chặt, thần sắc âm ảm, trong đầu chợt nghĩ thầm: “Bất kể thế nào, ông ấy cũng là cha ta, Tịch chân nhân nếu như vì ông ấy mà chết thì cả đời này ta cũng sẽ áy náy không yên.”

Đang lúc muộn phiền, cô chợt nghe Thi Nam Đình lên tiếng:

– Kể ra thì chuyện này cũng không hẳn là vô vọng.

Hoa Miên biết rằng ông trước nay không quen nói đùa, hai mắt lập tức ánh lên, hỏi:

– Thi tôn chủ có cách gì ư?

– “Nghịch Dương Chử” tuy là bí truyền của đảo vương, thế nhưng ở đời có những chuyện khó lường, đảo vương lẽ có mệnh hệ gì, môn võ công này chẳng phải thất truyền hay sao? Để đề phòng rủi ro, trên đảo có lẽ còn giữ lại một bản sao.

– Nghe cũng có lý. – Hoa Miên trầm ngâm suy nghĩ: – Nếu có bản sao, thì nó ở...

Nói đến đây, bà và Thi Nam Đình cùng nhìn nhau đồng thanh hét lên:

– Động Quy Tàng!

Động Quy Tàng là một hang động nằm phía sau Huyền Hoàng Cư trên đảo, bên trong chứa rất nhiều tư liệu võ công quý hiếm, bản vẽ cơ quan, nếu như “Nghịch Dương Chử” có bản sao thì mười phần hết chín cũng nằm ở nơi đó.

Mọi người nghe đến đây, tinh thần có chút phấn chấn hơn. Hoa Miên bỗng ngập ngừng nói:

– Động Quy Tàng là cấm địa của bốn đảo, ngoài đảo vương ra không ai được phép vào bên trong. Vân đảo vương không có ở đây thì ai có thể tiến vào chứ?

Thi Nam Đình còn chưa kịp đáp, Dương Phong Lai đã lớn tiếng giành lời:

– Đám các người dài dòng lắm chuyện quá, đảo vương trước khi đi có giao chìa khóa lại cho bà, rõ ràng đã xem bà là người được lựa chọn cho ngôi vị đảo vương kế nhiệm, hẳn không thể mất đầu, bốn đảo vừa trải qua rắc rối, cần có người chấn chỉnh lại. Hoa Miên, bà đừng có nói ra nói vào nữa, hãy vui vẻ mà tiếp nhận chức vị đảo vương đi!

– Tuyệt đối không thể. – Hoa Miên biến sắc: – Lời này của Dương tôn chủ quá sức vô lý, ta chỉ là phận nữ, làm sao dám gánh vác trách nhiệm to lớn như vậy?

– Phụ nữ thì sao chứ? – Dương Phong Lai cười khẩy: – Năm ấy tổ tiên Hoa gia của bà, cung chủ Thiên Cơ Cung là Hoa Vô Xuy chẳng phải cũng là phụ nữ hay sao? Chưa kể Hoa Kính Viên cả đời không có con nối dõi, đại hiệp Vân Thủ cùng vợ là Hoa Mộ Dung liền cho lệnh tổ phụ là Vân Du sang làm con thừa tự của nhà họ Hoa, cho nên một mình Hoa tôn chủ kiêm nhiệm cả huyết mạch hai nhà Hoa-Vân, nhìn khắp Đông Đảo hiện nay, còn ai xứng đáng làm đảo vương hơn bà nữa?

Hoa Miên vẫn khẳng khái lắc đầu:

– Đảo vương không ở đây thì cũng còn có Vân Thường, nó là con trai của đảo vương, theo lý nên kế thừa ngôi vị.

Thi Nam Đình tiếp lời:

– Vân Thường về võ công thì còn có thể, nhưng về oai vọng thì e chưa đủ, chỗ khó nhất chính là nó đang rối loạn tinh thần, không thể nào đảm đương trách nhiệm. Giờ đây lòng người trên đảo hoang mang, cần kíp có người trấn an, nếu Hoa tôn chủ cảm thấy khó xử, chỉ bằng tạm thời thay quyền đảo vương, một là có thể chinh trị lòng người, hai là có thể danh chính ngôn thuận tiến vào động Quy Tàng và phòng Kim Đan để giải quyết tình hình khẩn cấp của Tịch chân nhân.

Hoa Miên chẳng còn cách nào khác đành bảo:

– Thôi được, ta tạm thời tiếp nhận chức vị đảo vương, tìm thấy Vân Thường rồi sẽ lập tức nhượng lại.

Nói rồi, bà gọi mấy tên đệ tử đi tìm Vân Thường, lại nói với Diệp Linh Tô:

– Hôm nay có nhiều người bị thương, cần gấp thánh dược trị thương, con và ta hãy cùng đến phòng Kim Đan nhé.

Diệp Linh Tô trong lòng hiểu rõ, Hoa Miên cho gọi mình theo là muốn nhân cơ hội để khuyên nhủ và giải tỏa tâm sự muộn phiền đang đầy ắp trong bụng, vì thế cô lập tức gật đầu đi theo bà.

Thi Nam Đình dẫn mọi người đến điện Long Ngâm trước để chờ đợi. Nhạc Chi Dương đi theo Giang Tiểu Lưu, hắn ta mặt mày xám xịt, rầu rĩ nói:

– Nhạc Chi Dương, chứng kiến bản lĩnh của ngươi rồi, hai năm qua của ta xem như công cốc.

– Nói gì thế? – Nhạc Chi Dương bật cười: – Võ công Đông Đảo cũng là hàng nhất nhì thiên hạ, nếu ngươi luyện đến cảnh giới như Văn Hư chẳng phải sẽ đánh cho ta rụng răng đầy đất hay sao?

Giang Tiểu Lưu lắc đầu:

– Ngươi đừng có gạt ta, thứ dở ương như ta nói cách gì cũng không vào được dòng chính tông, không vào chính tông thì làm sao mà luyện được bản lĩnh như Văn Hư chứ!

Nhạc Chi Dương thấy hắn tỏ vẻ chán chường cũng không đành tâm liên hạ giọng:

– Đồ ngốc, võ công của ta chẳng phải cũng là của ngươi sao? Chỉ là công phu của ta có liên quan đến thổi sáo, ngươi nếu muốn luyện thành thì trước tiên phải học thổi sáo đã.

Giang Tiểu Lưu chăm chú nhìn gã với vẻ ngờ vực, bảo:

– Vậy thì toi rồi, ta trời sinh đầu có khiếu về ngũ âm, hát hò còn trật nhịp lên xuống, thổi sáo chắc thổi đến sứt môi mất. Bỏ đi, ngươi cứ đi mà làm đại cao thủ của ngươi, còn ta luẩn quẩn ở đây làm tôm tép phần ta được rồi.

Nhạc Chi Dương thấy hắn vẫn chứng nào tật nấy, cứ hay xem mình là thấp kém, trong lòng gã thầm buồn cười, bảo:

– Ngươi chẳng phải muốn luyện thành thần công để diệt võ dương oai ở bến Tàn Hoài ư?

Giang Tiểu Lưu phấn chấn tinh thần, hăm hở nói:

– Một thân võ công của ta tuy không so được với ngươi nhưng để đánh khắp bến Tàn Hoài cũng chả có gì khó, trở về viện Quân Phương chưa chừng còn có thể làm một chân bảo kê, ai dám không trả tiền, ta tước một chiêu “Ứng Trung Đề Miết”, sau một chiêu “Truy Tinh Càn Nguyệt”, ném tên tiểu tử ấy xuống sông Tàn Hoài cho nhai ăn.

Nhạc Chi Dương nghe vậy bật cười ha hả. Dương Phong Lai dạo đang bị thương nhưng nhữ lực vẫn còn khỏe, ở đằng xa nghe thấy rõ mồn một, lão lập tức giận sôi gan, chẳng thèm quan tâm đến thể diện, ngoác miệng mắng sà sả:

– Giang Tiểu Lưu, ngươi đường đường là đệ tử dòng Long Độn lại muốn đi làm ma cô chốn kỹ viện, mẹ nó chứ, đúng là “Bùn nhão không dính được lên tường”(*), lão tử phải trục xuất ngươi khỏi sư môn.

(*ND chú: nguyên văn: “lạn nê phù bất thượng tường”, thành ngữ ám chỉ người năng lực thấp kém, không có tương lai, thành tự)*

Giang Tiểu Lưu nghe thấy, sợ đến mức rụt đầu rụt cổ. Nhạc Chi Dương vội nói:

– Dương tôn chủ xin chớ tức giận, ta và hắn chỉ chọc ghẹo nhau chơi thôi mà.

Dương Phong Lai thấy gã ra mặt đành phải cố kềm nén lửa giận, trừng mắt nhìn Giang Tiểu Lưu nói:

– Nể mặt Nhạc huynh đệ, ta không thèm tính toán với ngươi, ngươi mà còn ăn nói bậy bạ lần nữa, bản tôn nhất định xử lý theo gia pháp.

Trước đó nửa ngày, lão còn tỏ ra xa cách và lạnh lùng với Nhạc Chi Dương, giờ đây lại bất ngờ xưng huynh gọi đệ, Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy tức cười, còn Giang Tiểu Lưu thì lẩm nhẩm kể bên:

– Thói đời nóng lạnh!

Mọi người ngồi xuống đầu vào đây trong điện Long Ngâm, hai tôn chủ Thi-Dương giúp nhau trị thương, tiếp đó hướng về Tịch Ứng Chân dâng trà hành lễ. Nói đến việc Minh Đầu phản bội và bỏ đi, dòng Kinh Tức như bầy rắn mất đầu, Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Sao lại gọi là rắn mất đầu? Người đứng đầu dòng Kinh Tức chẳng phải đang hiện diện hay sao?

Thi Nam Đình ngẩn người, ngẫm nghĩ một thoáng liền nhìn sang Đồng Diệu, cười hỏi:

– Nhạc huynh đệ đang ám chỉ Đồng sư huynh à?

Nhạc Chi Dương gật đầu. Đồng Diệu đỏ mặt tía tai, oang oang cất giọng:

– Tiểu Nhạc à, ngươi đừng có chọc ta, ta lười biếng quen rồi, chỉ lo cày bừa không quản chuyện khác đâu.

Dương Phong Lai cười bảo:

– Đồng lão ca cần chi khiêm tốn vậy, luận về võ công và lai lịch, ngoài ông ra còn ai nữa? Huống hồ Vân đảo vương cũng đã nói rồi, kỳ Ngao Đầu Luận Kiếm năm ấy đáng lẽ do ông làm tôn chủ mới phải, là ngài ấy bị Minh Đầu nắm được yếu điểm nên mới ngầm giúp đỡ cho lão ta mà thôi.

– Phải đó! – Thi Nam Đình cũng tiếp lời: – Lễ trời xoay chuyển, báo ứng không sai, Đồng sư huynh trở lại chức vị tôn chủ chính là sự công bằng mà ông trời hoàn trả cho huynh đấy. Ta và lão Dương tuyệt đối không dị nghị, thiết nghĩ Hoa đại đảo vương cũng sẽ không phản đối đâu.

Đồng Diệu xao động trong lòng, chỉ biết lắc đầu cười khổ. Lúc này mấy tên đệ tử đi tìm Vân Thường cũng vừa trở về, báo rằng không thấy tung tích của Vân Thường đâu cả. Thi Nam Đình khẽ đập tay thở dài:

– Dựa vào thân thủ của nó, nếu như không muốn gặp ai thì chẳng kẻ nào tìm ra đâu.

Mọi người đều trở nên lặng lẽ, nghĩ thầm cha y ngoài việc lén lút tư tình ra còn ép cho mẹ y phải chết, vị sư muội mà y yêu thương lại trở thành em gái ruột, sự thay đổi này chóng vánh đến mức long trời lở đất, Vân Thường vừa xấu hổ, vừa tức giận, lại thêm tổn thương sâu sắc, việc không muốn gặp ai cũng là điều dễ hiểu.

Ai nấy còn đang chìm trong dòng suy nghĩ thì đúng lúc này Diệp Linh Tô cũng vừa thông thả mang hộp thuốc tiến vào trong điện. Cô khom người thưa với Tịch Ứng Chân:

– Di Hoa bảo ta mang thuốc đến trước, còn đi đến động Quy Tàng để tìm bản sao của “Nghịch Dương Chỉ”, một khi tìm ra sẽ tức tốc mang đến cho chân nhân.

Tịch Ứng Chân gật đầu:

– Nhọc công cho bà ấy rồi.

Thương thế của hai tôn chủ Dương-Thi khá trầm trọng nên sau khi uống thuốc rồi đều tự tìm nơi điều tức. Diệp Linh Tô trên đường phát thuốc, đi ngang qua Nhạc Chi Dương, cô mỉm cười cúi nhanh cho gã một bình thuốc. Nhạc Chi Dương khẽ mỉm cười, đột nhiên cúi đầu bảo:

– Ôn nghĩa Bồ Văn Tục Nguyệt cả đời ta sẽ không quên đâu.

Diệp Linh Tô nghe thấy giật mình, bình thuốc suýt nữa thì rơi xuống đất. Mặt đỏ đến mang tai, cô lườm Nhạc Chi Dương một cái rồi vội vã xoay người bỏ đi.

Trên người Nhạc Chi Dương có không ít vết thương ngoài da, thoa thuốc bột trong bình lên rồi chỉ cảm thấy mát lạnh vô cùng, chốc lát sau vết thương đã khép miệng khô máu, chẳng còn cảm giác đau rát nữa. Gã đưa mắt nhìn lại, chỉ thấy Giang Tiểu Lưu đang ngấm nhìn bóng dáng Diệp Linh Tô đến ngơ ngẩn, gã bật giác phì cười:

– Giỏi cho tên tiểu tử này, còn tiếp tục nhìn nữa thì hai tròng mắt cũng rớt xuống đất đấy!

Giang Tiểu Lưu hết hồn hết vía, vội chặn miệng gã lại, nén giọng trầm thì:

– Ngươi biết cái rắm gì, ta lớn lên ở bên sông Tần Hoài, gái đẹp thấy qua vô số nhưng chưa một ai sánh bằng cô ấy cả. Ta lắm lúc nghĩ, ông trời cũng quá thiên vị đi, mang một nửa vẻ đẹp của thiên hạ chia hết cho cô ấy, phần nửa còn lại mới phân phát đều cho những nữ tử kia.

Nhạc Chi Dương vẫy ra khỏi tay hấn, bật cười:

– Lời này thú vị thật, năm xưa Tạ Linh Vận(*) từng nói: “Thiên hạ nếu chỉ có một tạ thóc thì Tào Từ Kiến(**) đã độc chiếm tám đấu, ta được một đấu,

người đời cùng chia một đầu còn lại?”. Cách nói của nhà người có thể so sánh với cổ nhân đây.

(ND chú:

– (*) *Tạ Linh Vận, tên thật Công Nghĩa, người đời còn gọi là Tạ Khách, là nhà thơ kiệt xuất thời kỳ Nam Bắc Triều, người sáng lập nên trường phái thơ Sơn Thủy trong lịch sử văn học TQ.*

– (**) *Tào Tử Kiến hay còn gọi là Tào Thực, con trai thứ ba của Tào Tháo và hoàng hậu Vũ Tuyền Biện, nhà văn trứ danh của nước Ngụy thời kỳ Tam Quốc, sau khi mất được người đời xưng tụng Tam Tào cùng với Tào Tháo và Tào Phi)*

Giang Tiểu Lưu lườm gã, cả buổi sau mới thắc mắc:

– Ta đang nói về sắc đẹp, sao ngươi lại bàn về lương thực chứ? Tạ Linh Vận là ai? Là một người nông phu à?

Nhạc Chi Dương vỗ tay cười to, để theo:

– Không sai, không sai, ông là một người làm ruộng, Tào Tử Kiến là kẻ ăn com, một lần có thể xoi cả tám đầu, lão chính là một tay bụng phệ cổ kim chẳng ai sánh bằng.

Giang Tiểu Lưu bán tín bán nghi:

– Heo cũng chả ăn nổi tám đầu, lão họ Tào này nhất định là khoác lác.

Nói đến đây, hắn lại quay sang ngắm nhìn Diệp Linh Tô, ánh mắt toát lên vẻ si mê khờ dại. Nhạc Chi Dương nhìn thấu tâm tư của hắn, nhủ bụng: “Tên tiểu tử này lẽ nào đã thích Diệp Linh Tô rồi? Ấy dà, vậy thì gay đây, cô nàng này con mắt luôn để trên đầu, chả xem ai vào mắt, Giang Tiểu Lưu nếu muốn được lòng cô ta thì còn khó hơn lên trời! Ừm, cần phải nghĩ ra biện pháp để giúp hắn một tay mới được.”

Dùng thuốc xong lại ngồi ngời ngời thêm chốc lát, đợi mãi đợi mãi vẫn chưa thấy Hoa Miên quay lại, mọi người đang cảm thấy sốt ruột chợt nghe phía trước đại diện rộ lên tiếng nhốn nháo, mọi người dỗi mắt trông ra, chỉ thấy hai tên đệ tử đang xóc theo một người tiến vào cửa, còn chưa đến gần người ở giữa đã học ra máu tươi ướt đầm vạt áo trước ngực.

– Xảy ra chuyện gì? – Thi Nam Đình lập tức bật dậy.

Tên đệ tử ở giữa họ đang muốn nói gì đó nhưng vừa mở miệng ra đã ngắt lịm đi. Gã đệ tử đỡ phía bên trái bèn bẩm báo:

– Thừa tôn chủ, hắn ở ngoài bờ biển bắt gặp tên lừa trọc và Minh tôn chủ, à không, ý là tên Minh Đẩu!

– Cái gì? – Thi Nam Đình, Dương Phong Lai đưa mắt nhìn nhau: – Bọn chúng lại đến làm gì...

Nhạc Chi Dương lập tức tái mặt, hô to:

– Không xong rồi, mau đến động Quy Tàng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 11-3: Lực Vãn Cuồng Lan (3)

Mọi người nghe vậy tức thời tỉnh ra. Diệp Linh Tô đi trước, dẫn mọi người đến thẳng động Quy Tàng. Đến phía trước động, chỉ thấy cửa động khép hờ, đẩy cửa vào trong quan sát, phát hiện ra Hoa Miên đang nằm sấp nặt trên nền, kệ giá bên mạn bắc gãy đổ dọc ngang, sách cổ rơi lung tung xuống đất.

– Di Hoa! – Diệp Linh Tô hét toáng lên, xông lên phía trước ôm lấy Hoa Miên.

Tịch Ứng Chân cũng bước lên bắt mạch cho bà, đoạn thở phào trấn an:

– Diệp cô nương đừng lo, Hoa tôn chủ vẫn còn sống.

Dứt lời, ông truyền nội lực vào bên trong. Hoa Miên giật nảy người, dần dần mở mắt ra, ngơ ngác nhìn mọi người xung quanh.

Diệp Linh Tô mừng rỡ bật khóc, ghì chặt lấy Hoa Miên chẳng chịu buông tay. Từ nhỏ mẹ cô đã bị giết hại, nhờ một tay Hoa Miên nuôi lớn đến bây giờ, tuy ngoài miệng xưng hô di cháu nhưng trong lòng cô đã thầm xem bà như mẹ mình. Diệp Linh Tô vốn đã chất chứa rất nhiều uất ức trong lòng, nay được thể phát tiết, nước mắt tuôn ra khó mà kiềm nén, khóc nghẹn ngào đến mức chẳng thể ngừng lên.

Tịch Ứng Chân ho khan bảo:

– Diệp cô nương bình tĩnh, để ta hỏi chuyện Hoa tôn chủ đã.

Diệp Linh Tô nghe thấy lời này mới chịu nuốt nước mắt lại, bỗng thấy ánh mắt mọi người đang chăm chú nhìn mình, cô nhất thời đỏ bừng mặt, mím chặt môi son, quay sang một góc trong động, nhìn lom lom vào đó với vẻ ngây ngốc xuất thần.

Lão đạo sĩ hỏi:

– Hoa tôn chủ, sao bà lại nằm trên nền đất?

Hoa Miên đã khôi phục phần nào trí óc, bà nhớ lại:

– Ban nãy ta tiến vào động, phía sau gáy bỗng trúng phải một đòn, những chuyện sau đó ta chẳng biết gì nữa.

Bà ngược nhìn mọi người với vẻ dò ý, Diệp Linh Tô liền mang chuyện quay trở lại của Xung đại sư và Minh Đẩu kể cho bà nghe. Hoa Miên mặt mày thất sắc, siết tay cầm phần:

– Đều tại ta sơ suất... Chẳng biết những pho sách quý trong động giờ đây mất mát thế nào...

Nói đến đây, trong lòng cảm thấy hết sức bất an.

Lúc này, Thi Nam Đình liền mang toàn bộ sách ra kiểm tra một lượt, sau đó chân mày ông chau lại, muốn nói gì đó lại thôi. Hoa Miên thấy tình thế không ổn, vội hỏi:

– Mất những gì rồi?

Thi Nam Đình lặng im một lúc, chậm rãi nói:

– Những thứ khác có mất hay không ta chưa rõ, thế nhưng không thấy “Thiên Cơ Thần Công Đồ” đâu nữa!

Hoa Miên nghe vậy run bắn người, đơ lưỡi cứng họng. Dương Phong Lai vội hét lên:

– Sao lại thế được? Tìm lại lần nữa xem!

Thi Nam Đình gật đầu, hai người bắt đầu ra tay lục soát lại một lần nữa, sau đó hướng mắt nhìn nhau, ai nấy mặt xám như tro.

Hoa Miên thấy đáng về hai người như vậy, tay chân bà lạnh toát, hơi thở bị ngăn lại, lăn đùng ra ngất xỉu.

Tịch Ứng Chân thấy tình hình có vẻ lạ, không kèm được thắc mắc:

– Thi tôn chủ, Dương tôn chủ, “Thiên Cơ Thần Công Đồ” rốt cuộc là loại sách thế nào?

Thi Nam Đình ngáp ngừng một thoáng, nhìn sang Dương Phong Lai, người kia rầu rĩ bảo:

– Đến nước này rồi còn gì mà phải giấu?

Thi Nam Đình gật gù đầu, thờ dài kể:

– “Thiên Cơ Thần Công Đồ” là một bộ sách ghi chép lại tất cả các loại cơ quan tinh xảo mà bao đời hiền triết của Thiên Cơ Cung lưu truyền. Vào thời nhà Nguyên, quân Nguyên hòa thiêu Thiên Cơ Cung, sách vở của Cung phần lớn đều bị thiêu rụi trong trận lửa ấy. Về sau, “Tây Côn Luân” Lương Tiêu bị trọng thương, theo mọi người lên trên đảo, ông ta không đành lòng để cho trí tuệ của Thiên Cơ Cung bị mai một như thế, vì vậy trong lúc dưỡng thương, bằng trí nhớ của mình, ông đã biên soạn lại những cơ quan thuật số trong Cung, tuy bản tính xấu xa nhưng nhờ biết chất lọc tinh hoa, thêm vào những sáng kiến mới của bản thân, tốn công tốn sức mất ba năm trời, cuối cùng ông ta cũng soạn xong bộ “Thiên Cơ Thần Công Đồ” này. Tạm thời không bàn về nhân cách, nhân vật Lương Tiêu này vốn là thiên tài kiệt xuất, chính là nhân vật trăm năm hiếm thấy. Những người già kể lại rằng, cơ quan toán học của ông ta vô cùng tinh diệu, sớm đã vượt xa các đời hiền triết của Thiên Cơ Cung. Bộ sách này gọi là “Thiên Cơ” chẳng qua chỉ xuất phát từ lòng kính trọng, chứ nói thật, đó chính là kiến thức một đời của “Tây Côn Luân”. Sau này Đông Đào của ta phản kháng quân Nguyên, may mà nhờ có nó, còn nhớ năm ấy thừa tướng triều Nguyên là Thoát Thoát đích thân xuống phía nam, Vân đảo vương mang theo bộ sách này đuổi theo đến Cao Bưu, liền tiếp tạo ra chín món vũ khí để thủ thành. Chẳng ngờ, một thành trì nhỏ nhoi như vậy lại có thể ngăn cản được trăm vạn sư đoàn của Thoát Thoát. Về sau, nếu không phải Lương Tư Cầm quay trở về Trung Nguyên, chỉ với bộ sách này, e rằng Chu Nguyên Chương cũng chưa chắc có thể thống nhất thiên hạ.

Tịch Ứng Chân mặt mũi sa sầm, vuốt râu không nói. Nhạc Chi Dương nghe mà kinh hãi, lên tiếng:

– Con lừa trọc ấy là người Mông Nguyên, sách rơi vào tay hắn chẳng phải chính là một bất lợi cực lớn hay sao?

– Đúng vậy! – Sắc mặt Thi Nam Đình càng lúc càng trở nên khó coi: – Chết người hơn ở chỗ, trong quyển sách này, thứ lợi hại nhất không phải là vũ khí thủ thành mà chính là vũ khí công thành. Lương Tiêu năm ấy dùng binh, không trận nào là không tung hoành, không thành nào là không thể tấn công, dẫn

bình đi đến đâu thành trì Đại Tổng đều bị tàn phá đến đấy. Người Mông vốn vô địch về đã chiến nhưng lại không rành về cách công thành, bộ sách này rơi vào trong tay hắn, còn không phải là chấp thêm cánh cho hổ ư?

Mọi người thấy đều tái mặt, Dương Phong Lai càng nghĩ càng giận, vung tay hét:

- Lý nào lại như vậy, chính mắt ta trông thấy con thuyền ấy đi xa rồi cơ mà.
- Việc này cũng dễ giải thích thôi! – Nhạc Chi Dương nói: – Thuyền đi người ở.

Dương Phong Lai sùng người:

- Ý là thế nào?

Thi Nam Đình thờ dài:

- Chính là nói, bọn chúng để cho thuyền đi trước, còn bản thân thì lên lút nán lại trên đảo.

Dương Phong Lai hai mắt sáng lên, buộc miệng hỏi:

- Ấy chà, thế bọn chúng làm sao quay trở về thuyền?
- Cũng không khó! – Nhạc Chi Dương lắc đầu bảo: – Trên thuyền lớn nhất định sẽ cử ra một con thuyền nhỏ đến tiếp ứng.

Dương Phong Lai không cam tâm liền xông ra khỏi thạch động, chạy một mạch đến bên bờ biển đổi mắt trông ra xa, chỉ thấy nơi trời biển giao nhau thấp thoáng có một chấm đen, nhìn kỹ lại chính là một con thuyền nhỏ. Dương Phong Lai ngoác miệng cười:

- Giỏi cho thằng giặc trọc, gian xảo con mẹ nó thế là cùng.

Ngây phồng ra một lúc, lão quay sang nhìn Thi Nam Đình hỏi:

- Thi tôn chủ, giờ phải làm sao?

Thi Nam Đình nhủ mảy nghĩ ngợi, đang rối ren chẳng tìm được cách nào, chợt nghe Nhạc Chi Dương nói:

- Thi tôn chủ, có thể chuẩn bị một chiếc thuyền lá hay không?

Thi Nam Đình thoáng ngần người, bỗng hiểu ra ý liền nói:

- Ngươi muốn đuổi theo bọn chúng à?

Nhạc Chi Dương nói:

- Phải, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, tên giặc trọc nhất định chưa thể đi xa được. Ta và Tịch chân nhân lập tức đuổi theo, biết đâu chừng có thể đoạt sách trở về.

Tính thêm Hoa Miên, Đông Đảo Tam Tôn giờ đây đều đã bị thương. Vân Thường thì không biết đi đằng nào, những gã đệ tử khác càng không phải đối thủ của bọn người Xung đại sư. Võ công của Tịch Ứng Chân thì không cần phải bàn, Nhạc Chi Dương đánh bại được Trúc Nhân Phong, tuy là bằng một cách thức lạ thường khó hiểu nhưng tóm lại cũng là chiến thắng. Nếu muốn đoạt lại sách quý, trừ hai người này ra thật không tìm ra kẻ thứ ba.

Thi Nam Đình suy tính thiệt hơn, nghĩ thầm Tịch Ứng Chân tuy là đệ tử của Đại Minh, nhưng so ra thì thà để “Thiên Cơ Thần Công Đồ” rơi vào tay Chu Nguyên Chương còn hơn là tiện nghi cho bọn thiết kỵ Mông Nguyên. Nếu người Mông mà dựa vào bộ sách này tràn xuống phía Nam lần nữa, sinh linh ở Trung Nguyên nhất định sẽ đồ thán, Đông Đảo không phải sẽ trở thành đại tội nhân gây họa cho thiên hạ hay sao?

Nghĩ đến đây, Thi Nam Đình siết chặt nắm tay, xoay người lại hỏi:

- Ý của Tịch chân nhân thế nào?

Tịch Ứng Chân hiểu rõ lẽ sinh tử, an nguy của bản thân chỉ xếp vào hàng thứ yếu, đối với việc thất lạc “Thiên Cơ Thần Công Đồ” mới là mối bận tâm hàng đầu, vì vậy ông lập tức đáp ngay:

- Nhạc Chi Dương nói đúng lắm, quyển sách này liên can đến vận mệnh cả thiên hạ, bọn đạo không thể thoái thác trách nhiệm.

Thi Nam Đình gật đầu thật mạnh, bảo:

- Đồng sư huynh, huynh tìm vài tên đệ tử giỏi chèo thuyền, chuẩn bị một chiếc “Thiên Lý Thuyền”, dẫn theo Tịch Chân Nhân và Nhạc lão đệ truy đuổi kẻ thù.

Đồng Diệu lên tiếng đồng ý, lập tức chạy đi an bài. Tình hình khẩn cấp, hai người Nhạc-Tịch vội vã cáo từ mọi người. Giang Tiểu Lưu thấy Nhạc Chi

Dương sắp đi, trong lòng buồn bã không vui. Nhạc Chi Dương đoán được tâm tư của hắn, mỉm cười nói:

– Ngươi cứ ở lại đảo dưỡng thương, ta đoạt được sách rồi sẽ trở về gặp ngươi.

Giang Tiểu Lưu đổi buồn thành vui, vội nói:

– Quyết định như vậy đi.

Nhạc Chi Dương mỉm cười gật đầu, đang định lên thuyền cùng Tịch Ứng Chân, chợt nghe một giọng nói êm ái cất lên:

– Chậm đã!

Hai người quay đầu lại nhìn, chỉ thấy Diệp Linh Tô đang bước vội đến gần, cao giọng bảo:

– Ta cũng đi!

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Chuyến này đi liều mạng chứ không phải đi câu cá đâu.

Diệp Linh Tô mặt hoa xụ xuống, lạnh lùng nói:

– Hay nhỉ, mạng của ngươi là mạng, còn mạng của ta không phải à? Ngươi thì đi liều mạng được, còn ta chỉ có thể đi câu cá sao?

Cô phản bác lại một tràng làm cho Nhạc Chi Dương cảm thấy không đối đáp được, Tịch Ứng Chân cười bảo:

– Tiểu cô nương chí khí cao thật! Nhạc Chi Dương, ngươi mà không cho con bé lên thuyền chỉ sợ không ra khỏi hòn đảo này được đâu.

Nhạc Chi Dương thở dài, tránh sang một bên. Diệp Linh Tô ngẩng đầu bước lên thuyền, mắt nhìn thẳng chẳng thèm liếc đến gã.

“Thiên Lý Thuyền” nhờ mượn lực cơ quan nên dù chỉ vài người chèo lái cũng có thể tiến phẳng phẳng như bay về phía trước. Chẳng bao lâu sau, đảo Linh Ngao đã trở nên xa khuất, mọi người trên đảo hóa thành những chấm nhỏ li ti, theo sự lùi dần của hòn đảo, bờ biển cũng trở thành một lần đen mỏng manh tí tắp.

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn hòn đảo từ từ biến mất, nhớ lại khoảng thời gian hai năm qua, trong lòng xao xuyến không thôi, cảm giác vui sướng lâng lâng, như thể cá về biển lớn, chim trả trời xanh.

Chợt nghe âm thanh xáo xác vang lên, đưa mắt nhìn lại, Diệp Linh Tô đang đứng ở mũi thuyền, cổ tay tròn lẳng đang chia ra ngoài cho một con ung biển màu xám tro đậu lên, mỏ nó quắp như lưỡi câu, móng vuốt tựa cành khô, dáng vẻ hoạt bát, khí thế ngạo nghễ.

Nhạc Chi Dương trông đến phát ham, cười hi hi hỏi:

– Chú chim mới đẹp làm sao, cô nuôi nó à?

Diệp Linh Tô làm lơ không đếm xỉa đến gã, chỉ lo vuốt ve nhẹ nhàng lên bộ lông của chú ung biển.

Nhạc Chi Dương ăn phải “quả bơ” này, đang cảm thấy cực hứng, chợt nghe một tên đệ tử Đông Đảo ở bên cạnh cười nói:

– Nhạc tiểu ca không biết rồi, con ung này tên gọi “Ma Vân”, chính là thám tử của thuyền chúng ta.

Nhạc Chi Dương nghe đến hai từ “thám tử”, đôi mắt sáng lên, vội hỏi:

– Cử nó đi tìm tên lừa trọc à?

Tên đệ tử ấy đáp:

– Phải đó, bằng không giữa biển cả mênh mông, biết đi đâu mà tìm bọn chúng chứ? Nhãn lực của chim ung siêu việt vô cùng, một lần bay như vậy, mọi sự việc diễn ra trong vòng một trăm dặm đều không lọt qua được mắt nó.

Nhạc Chi Dương càng cảm thấy thú vị, hiếu kỳ hỏi tiếp:

– Chim chóc không thể nói chuyện, dấu trông thấy thuyền bọn chúng đi nữa thì làm sao có thể báo lại cho chúng ta biết?

Đệ tử nọ đáp:

– Chim có tiếng chim, thú có tiếng thú, thí dụ nếu chim ung phát hiện ra thuyền, lúc quay về nó sẽ bay vòng vòng trên trời, bay một vòng là một chiếc thuyền, bay hai vòng là hai chiếc thuyền, nếu từ ba chiếc thuyền trở lên, nó sẽ bay liên tục ba vòng. Còn nếu là thuyền lớn, nó bay vòng lớn; nếu là thuyền nhỏ, nó bay vòng nhỏ, người ta cứ dựa vào đó để phán đoán thì có thể biết được quy mô lớn nhỏ của tàu thuyền rồi.

– Chim giò thật – Nhạc Chi Dương không khỏi hăm mộ: – Loài mãnh cầm như vậy, phải làm sao mới có thể khiến nó nghe lời?

Đệ tử nọ đáp:

– Chim ưng bản tính hoang dã cực kỳ, nếu muốn thuần phục nó nhất định phải rèn luyện từ từ. Nhạc tiên sinh, cậu từng nghe qua phương pháp “Ngao ưng”(*) hay chưa?

(*ND chú: Ngao có ý nghĩa: rèn giữa, tôi luyện*)

Nhạc Chi Dương lắc đầu, tên đệ tử nọ cười bảo:

– Khi mới bắt được chim ưng, mang nó buộc trên một cọc gỗ rồi nhốt trong một gian phòng, hạn chế cho ăn, không được để ngủ, nhanh thì ba ngày, chậm thì bảy ngày, nếu chim ưng chịu thuần phục thì sẽ hướng về cậu gạt đầu, phương pháp như thế mang ít nhiều sự rèn luyện nên được gọi là “Ngao ưng”.

Nhạc Chi Dương hỏi:

– Thế sau bảy ngày, nó vẫn không khuất phục thì làm thế nào?

Tên đệ tử nọ mặt mày buồn so, thấp giọng đáp:

– Qua khỏi bảy ngày, nguyên khí của chim ưng đã bị tổn thương trầm trọng, e rằng chẳng thể dùng được nữa đâu!

Nhạc Chi Dương bất giác lạnh người, thầm nghĩ chim ưng chao liệng khắp trời đất, tự do vui sướng biết là bao nhiêu, vướng vào lưới bẫy của loài người rồi phải chịu đựng nỗi nhục nhã như thế, thà rằng chết đi còn sướng hơn phải sống kiếp nô lệ.

Đang ngẫm nghĩ, Diệp Linh Tô bỗng vung tay, Ma Vân bay vọt lên bầu trời, thiếu nữ co ngón tay ngọc ngà lên ngang miệng huyết sáo hai tiếng, lại rút từ trong người ra một chiếc khăn tay đỏ thắm, bắt đầu vẩy mạnh theo nhịp điệu trên dưới trái phải. Chú ưng biến xoay tròn hai vòng trên đỉnh đầu cô rồi bất chợt lao vút lên không trung, bay thẳng về phía tây.

Nhạc Chi Dương dõi theo chú chim ưng hóa thành một chấm đen, chỉ cảm thấy cần cổ ê ẩm, quay đầu trông lại, lúc này Diệp Linh Tô ngồi nơi đầu thuyền, đang chăm chú nhìn ra biển rộng trời cao, đầu mày khòe mắt toát lên vẻ cô độc.

Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ một thoáng, cúi đầu mỉm cười:

– Diệp cô nương, còn giận sao? Xem như ta không tốt, cho ta xin lỗi cô. Cô là nữ anh hùng còn ta là tiểu lưu manh. Nếu phải liều mạng thì cô nhất định lợi hại hơn ta; còn nếu nói về đi câu, ta cùng lắm chỉ câu được một con tôm hùm, còn cô hẳn có thể câu được một con cá voi to tướng.

Gã nói rồi bật cười rúc rích, ai dè Diệp Linh Tô vẫn trơ trơ như không, dường như chẳng hề nghe thấy.

Nhạc Chi Dương lại bị thêm một vố què xệ, gã quá sức chán nản, hậm hực quay trở về khoang thuyền, tìm Tịch Ứng Chân chơi cờ, vừa chơi vừa bảo:

– Cô nàng này thiệt là kỳ lạ, chẳng nói chẳng rằng gì cả.

Tịch Ứng Chân từ tốn bảo:

– Cha nó đột ngột đổi thành người khác, người bảo có phải chuyện vui về gì không?

Nhạc Chi Dương lẩm bẩm:

– Chỉ là, ta thấy cô ấy đáng thương, định trò chuyện giải khuây một chút, ai ngờ cô ấy một lời cũng không hé môi, ta chỉ sợ cổ ngọt ngọt mà sinh bệnh.

Tịch Ứng Chân nhìn gã như thể đang cười cười, Nhạc Chi Dương bị ông nhìn đến nổi gai ốc, trợn mắt hỏi:

– Ông nhìn ta làm gì?

Tịch Ứng Chân gạt gù bảo:

– Con bé ấy trông xinh đẹp thật đấy!

Nhạc Chi Dương tiện miệng đáp:

– Việc ấy còn phải nói!

Tịch Ứng Chân hạ một nước cờ, tỏ vẻ hờ hững bảo:

– Theo ta thấy, hai người các người cũng có vẻ xứng lứa vừa đôi.

Nhạc Chi Dương nghe vậy giật thót, quần cò trong tay rớt xuống bàn cò, vô tình tự đẩy mình vào thế kẹt. Gã toan rút lại nước đi vừa rồi nhưng bị Tịch Ứng Chân ngăn lại, nhắc nhở:

– Quân tử hạ cò không hối hận.

Nhạc Chi Dương kêu lên oan ức:

– Lão già gian xảo, ông nói chuyện nhỏ nhãng hại ta phân tâm.

– Nhỏ nhãng á? – Tịch Ứng Chân ha hả cười to: – Theo ta thấy, đây chính là chuyện vui nhà vui cửa. Văn Hư chả phải hạng tốt lành gì nhưng lại sinh được một đứa con gái xinh xắn, khó gặp cơ hội đẹp đôi sẵn có như vậy, nguoi đành tâm bỏ qua ư?

Nhạc Chi Dương xùy một tiếng, mắng:

– Đạo sĩ như ông, không thấp hương bái thần lại đi làm nguoi mai mối là sao?

Tịch Ứng Chân cười:

– Âm dương nam nữ là lẽ vạn vật, lão đạo ta thân ở Huyền môn chứ cũng yêu cái đẹp của con nguoi lắm. Còn nhóc con nhà nguoi, trông thấy mỹ nhân cũng chẳng chút động lòng lẽ nào lại là một thằng đàn to xác?

Nhạc Chi Dương lặng lẽ lắc đầu, Tịch Ứng Chân tiên đoán nét mặt, trầm giọng hỏi:

– Không lẽ nguoi đã có nguoi trong lòng rồi?

Nhạc Chi Dương nghĩ bụng: “Nguoi trong lòng của ta chính là tiểu đồ đệ bảo bối nhà ông chứ ai?”. Thế nhưng sự việc liên quan tới danh dự của Chu Vi, không tiện nói ra, gã chỉ đành bảo:

– Âm dương là lẽ vạn vật, vậy sao đạo trưởng không tự tác thành cho bản thân mình đi?

– Thằng khi! – Tịch Ứng Chân giờ tay cốc đầu gã một cái: – Nguoi dám xiên xỏ cả ta nữa cơ đấy!

Nói đến đây, ông tỏ vẻ mất mát:

– Có những nguoi kém may, khi sinh ra đã là thân hòa thượng hay đạo sĩ. Nhạc Chi Dương, nguoi không có vận mệnh xuất gia, đời có câu:

Áo thêu vàng chàng đừng nhớ tiếc

Tuổi thanh xuân quan thiết thì hơn

Hoa kia đương độ sắc son

Bẻ ngay cho kịp kéo còn cành không(*)

(ND chú: Đây là bài “Kim Lũ Y” của nữ sĩ Đỗ Thu Nương đời Trung Đường, nguyên văn là: “Khuyến quân mặc tích kim lũ y/Khuyến quân tích thủ thiếu niên thi/Hoa khai kham chiết trực tu chiết/Mặc đãi vô hoa không chiết chi”, tôi tạm phổ lại theo thể song thất lục bát.)

– Nguoi và con bé ấy đứng bên nhau cứ như là một đôi tiên đồng ngọc nữ trời sinh đất tạo, lão đạo tuy là nguoi xuất gia nhưng cũng không thể nhẫn tâm để cho hai nguoi các nguoi bỏ qua mối lương duyên này vô cớ được...

Còn chưa nói xong, ngoài khoảng có giọng yêu kiều gất lên:

– Lão mui trâu chó nói xằng bậy, coi chừng ta cắt lưỡi lão cho chó ăn đấy!

Nhạc Chi Dương nghe ra tiếng Diệp Linh Tô, sợ đến mất vía. Tịch Ứng Chân lại tỏ ra tinh bơ, thông dong nói:

– Nói xằng bậy thì bị cắt lưỡi, vậy nói sự thật thì thế nào đây?

Bên ngoài song trở nên im lặng, Tịch Ứng Chân mỉm cười, đưa mắt nhìn sang Nhạc Chi Dương, thấy gã chẳng tỏ vẻ gì khác lạ, ông khó hiểu nghĩ thầm: “Nó ngốc thật hay ngốc giả bộ đây, ngay cả ẩn ý của ta mà cũng không hiểu ư?”

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 11-4: Lực Văn Cuồng Lan (4)

Hai người cứ ông một nước, ta một nước, chơi suốt nửa ngày trời, mãi cho đến khi một tên đệ tử hoa tiêu tiến vào thông báo:

– Ma Vân phát hiện một chiếc thuyền lớn đang đi về phía Tây Bắc.

– Quái nhỉ! – Nhạc Chi Dương lấy làm lạ: – Bọn chúng không đi về phía Tây, đến Tây Bắc để làm gì?

Tịch Ứng Chân ngẫm nghĩ rồi đứng dậy giục:

– Ra ngoài xem thử.

Nói rồi bước ra khỏi khoang đi về phía mũi thuyền. Diệp Linh Tô đã sớm đứng sẵn nơi đó, một tay đỡ lấy chim ưng, phóng mắt dõi về xa. Hàng mi cong của thiếu nữ khẽ chau lại, vẻ mặt mờ ấm chiêu, đôi má hồng nhuận của cô bóng loáng hệt như một viên ngọc trắng lấp lánh, đường nét như trăng sáng nhũ khỏi rặng mây, xinh đẹp đến dường chẳng phải nhan sắc của trần gian. Nhạc Chi Dương bỗng nhiên giật thót trong lòng, thoáng thấy cảnh vật và con người như vậy, tim gã đập dồn dập mà quên khuấy đi cả mối tình riêng của mình, bất giác phải ổn định lại nhịp thở.

Diệp Linh Tô cho chim ưng ăn một tảng thịt sống rồi nhẹ nhàng phát tay, ưng biến lập tức bay về hướng Tây Bắc. “Thiên Lý Thuyền” quay ngoặt mũi, tức tốc lái theo sau. Con thuyền tách nước rẽ sóng, lướt đi thật nhanh.

Đi suốt cả một đêm, sáng tinh mơ hôm sau, nơi chân trời phía trước bỗng xuất hiện một mảnh buồm trắng tinh, trên vải buồm có thêu hình một con Đà Long màu vàng. Nhạc Chi Dương nhận ra chính là thuyền của Xung đại sư, vừa mừng vừa gấp, đang định giục thủy thủ chọt thấy Tịch Ứng Chân nhíu mày, sắc mặt cô quái, gã liền buộc miệng hỏi:

– Tịch đạo trưởng, ông làm sao thế?

Tịch Ứng Chân lắc đầu nói:

– Không có gì, ta chợt nhiên nhớ lại một chuyện mà thôi.

Nhạc Chi Dương toan hỏi rõ tường tận, chợt thấy con thuyền lớn đằng trước đột ngột bẻ ngoặc đầu quay lại. Mọi người rần rần hét lên:

– Không ổn rồi, mau lấy hỏa tiễn, hỏa pháo ra.

Trong tiếng la hét, con thuyền lớn mượn sức gió ầm ầm tiến lại gần, mấy tay võ sĩ Mông Cổ xếp ra thành hàng nơi đầu thuyền, tay kéo cung cứng, đặt hỏa tiễn lên dàn, mấy quả hỏa pháo đã được nhồi đầy hỏa dược, dây ngòi pháo xèo xèo cháy sáng.

Trên “Thiên Lý Thuyền” nháo nhác hỗn loạn, chúng đệ tử bấy giờ mới mang hỏa khí ra, làm cách gì cũng đã chậm mất một bước, còn chưa chuẩn bị ổn thỏa thì nghe tiếng pháo nổ vang, đạn sắt dày đặc như mưa, mũi thuyền theo đó vỡ tan tành. Có mấy tên đệ tử tránh né hơi chậm, lập tức tan xương nát thịt. Nhất thời âm thanh ùng ùng liên tiếp dậy vang, hỏa tiễn bay đến như châu châu, bắn trúng cột buồm và ván thuyền, vải buồm gặp lửa bắt cháy, ánh lửa ngùn ngụt bốc lên cao.

Đệ tử Đông Đảo hầu như chẳng còn sức đâu chống trả, chỉ biết thi nhau trốn đằng sau vách ngăn khoang thuyền mà mắng chửi. Nhạc Chi Dương từ khi sinh ra đến nay, đây là lần đầu tiên biết được cảnh tượng ác chiến dưới nước là thế nào, gã nhìn ánh lửa ngập tứ bề, tinh thần cũng trở nên hoang mang lo sợ. Tịch Ứng Chân phò tá Chu Nguyên Chương chinh phạt khắp nơi, cũng chính ông là người kẻ vai sát cánh với Chu Nguyên Chương trong trận chiến ở hồ Bà Dương năm ấy, bình sinh các trận thủy chiến lớn nhỏ đều đã thấy qua vô số kẻ, lúc này gặp nguy mà không rối loạn, cao giọng hét lớn:

– Lái thuyền đang ở đâu?

Một tên đệ tử lớn tuổi nghe vậy liền đáp:

– Ta ở đây này.

Tịch Ứng Chân bảo oạ

– “Thiên Lý Thuyền” xuất xứ từ Thiên Cơ Cung, có cơ quan dẫn động hay không?

Người lái thuyền gạt đầu:

– Thừa có.

– Được! – Tịch Ứng Chân quát lớn: – Lập tức lái thuyền va vào thuyền địch.

Tên lái thuyền sau phút ngắn người liền lập tức hiểu ra, y triệu tập đám đệ tử còn may mắn sống sót, chui xuống đáy khoang để phát động bánh răng. Chẳng bao lâu sau, bánh xe bằng gỗ hai bên thân thuyền cọt kẹt bắt đầu chuyển động. Tịch Ứng Chân rời khỏi mạn thuyền, để cho Diệp Linh Tô ở trên trấn giữ, còn ông và Nhạc Chi Dương xuống khoang dưới trợ lực.

Mọi người hè nhau đẩy bánh xe gỗ làm cuộn lên từng đợt sóng trắng xóa, tiếng nước rào rào phát ra, lao phăm phăm về phía con thuyền lớn.

Xung đại sư định “tiên hạ thủ vi cường”, vốn muốn phá hủy thuyền đối thủ, nào ngờ “Thiên Lý Thuyền” tuy mất đi cột buồm nhưng vẫn có thể lướt phẳng phàng tới trước. Hắn nhắm tình thế không ổn, mau chóng ra lệnh xoay đầu, hải thuyền mới bẻ lái được phân nửa chợt nghe “Uỳnh” một tiếng, “Thiên Lý Thuyền” hệt như một mũi đục được nung đỏ, lao thẳng đầu vào mạn trái thân đại thuyền, ván thuyền gặp lửa tức thì bắt cháy phừng phừng.

Đám võ sĩ đứng loạng choạng không vững, la í ới loạn cào cào cả lên. Xung đại sư dồn khí vào đôi chân, giậm mã bộ như đóng đinh vào sàn thuyền. Hắn ngẩng đầu quan sát, trong màn khói lửa có bóng đánh xinh đẹp thấp thoáng. Diệp Linh Tô nhảy lên đại thuyền đầu tiên, kiểm Thanh Ly lấp lánh sắc đen, lướt đến đầu máu tưới bắn tung tóe đến đây.

Minh Đẩu quát lớn một tiếng, xông lên trước cản lại, tay cầm một thanh đao đầu quý múa lên vun vút, tỏa ra sắc trắng lấp lánh. Diệp Linh Tô trở kiếm nghênh tiếp, mỗi người đều thể hiện bản lĩnh của riêng mình. Ánh đao dập dờn mãnh liệt hệt như sóng biển đầy đura, bóng kiếm tựa rồng tựa rắn như đang nô giỡn giữa ba đào.

Xung đại sư ngó dáo dác xung quanh, chụp vội lấy một cây mỏ neo sắt quét về phía bóng người màu trắng trong màn đao kiếm kia. Diệp Linh Tô mải lo ngăn cản Minh Đẩu vốn đã chật vật, bỗng cảm giác thấy cuồng phong ập tới, có muốn tránh cũng không còn kịp.

Chợt nghe một tràng cười dài chói tai cất lên, khói lửa phân đôi, Tịch Ứng Chân từ đó xông ra, mắt thấy thiếu nữ đang gặp nguy hiểm, ông lập tức cỡi bỏ đạo bào, cô tay hất nhẹ, trường bào bị ép thành một cuộn, bay vút đến quần chặt mỏ neo, cùng với đó là nội lực ngấm truyền theo chẳng khác nào kềm cương giữ ngựa, khiến cho mỏ neo sắt bị giật ngược trở lại.

Mỏ neo hệt như một con rồng xòe đuôi, lướt sượt qua chân Tịch Ứng Chân, đánh cho một tên võ sĩ Mông Cổ kẻ bên võ đầu toét óc, lực bay của nó vẫn chưa suy giảm, “Rầm” một tiếng, lại đánh gãy sụm một cột buồm. Cột buồm ầm ầm đổ xuống, vài buồm bên lửa bốc cháy ngùn ngụt.

Xung đại sư khó khăn lắm mới lấy lại được mỏ neo, đưa mắt quan sát, nhóm đệ tử Đông Đảo và Tịch Ứng Chân đã nhảy lên thuyền lớn, múa đao hươu thương, ầu ả cùng đám thủy thủ bên phe hắn. Hắn lập tức vận mình rút ra một sợi xích sắt. Sợi xích mảnh dài nom như một con rắn độc, đệ tử Đông Đảo ai mà bị quét trúng thấy đầu hộc máu té bỏ nhào xuống biển.

Tịch Ứng Chân không kịp cứu viện, máu nóng bốc cao, trường bào trong tay ông hất lên, quần chặt lấy một ngọn thương dài đang đâm về phía mình. Gã cầm thương đau điếng hồ khẩu, lập tức đề vượt thương khỏi tay. Lúc này mỏ neo sắt lại bay đến gần, dẫn theo cuồng phong ầm ầm, phất vào mặt rất rát. Tịch Ứng Chân dùng thương thay kiếm, nhảy lên không đâm ra, mũi thương gạt trúng vào mỏ neo, cán thương tựa như một ngọn cung được uốn cong, hai luồng lực đạo một cương một nhu giằng co mãi không dứt. Tịch Ứng Chân đột nhiên trợn tròn mắt quát to, cán thương theo đó uốn thẳng, “Chát” một tiếng, đẩy mỏ neo bật ngược trở lại.

Chỉ thấy bóng trắng chớp động, Xung đại sư xông đến bên cạnh, tay phải bắt lấy mỏ neo nện ra phía trước, móc sắt trên mỏ neo lồm chồm, neo lướt đến đầu sàn tàu nát bấy đến đây. Tay trái y chụp lấy xích sắt đằng sau mỏ neo, cổ tình giương đông kích tây, nhìn như thể tấn công Tịch Ứng Chân nhưng lại bất ngờ quét về phía đệ tử Đông Đảo, lúc thì giống như công kích Diệp Linh Tô nhưng ngọn roi sắt lại xoay một vòng như măng xà, quần về phía hai chân của lão đạo sĩ.

Luận về võ công, Tịch Ứng Chân cao hơn y một bậc, thế nhưng ông chỉ giỏi dùng kiếm, còn trường thương thì không thuận tay cho lắm. Xung đại sư tu luyện “Đại Kim Cương Thân Lực”, có thể cử núi dời non, khỏe mạnh vô cùng, binh khí phàm là càng nặng, uy lực càng được nâng cao, thêm vào ngọn roi sắt trong tay gồm thấu cương nhu, quả là hết sức phù hợp, vô hình trung làm cho y gia tăng thêm uy lực.

Diệp Linh Tô chống chọi với Minh Đẩu dần dần cảm thấy đuối sức. Tuy đao pháp của Minh Đẩu không quá đáng sợ nhưng chưởng lực lẫn trong màn đao kia thì lại khó phòng bị. Chưởng lực thiên biến vạn hóa, lúc thì như cuồng phong quét tuyết, khi lại như giọt nước rơi mòn đá. Diệp Linh Tô thoáng lộ ra sơ hở, đao của Minh Đẩu lập tức đẩy dạt nhuyển kiếm ra, ngón trỏ tay trái chọc đến, “Tịch Thủy Kính” như một mũi tên, điểm vào bụng dưới của thiếu nữ. Diệp Linh Tô vội dùng “Thủy Vân Chưởng” để hóa giải, chỉ chưởng chạm nhau, một luồng kinh lực sắc lẹm điểm trúng vào cổ tay thiếu nữ. Diệp Linh Tô chỉ thấy đau buốt tận xương, nửa trên cơ thể như mất đi cảm giác.

Minh Đẩu một chiêu được thế, người và đao nhập lại, thế như tuyết lăn xồng xộc đến. Diệp Linh Tô ráng kềm nén cơn đau, hươu kiếm chặt xuống, vốn muốn dùng sự sắc bén của bảo kiếm mà tiện đứt đại đao. Minh Đẩu thâm biết kiếm Thanh Li sắc bén khó bị, không dám lấy cứng chọi cứng. Đao pháp lão hư hư thật thật, tránh khỏi thế kiếm của Diệp Linh Tô, tay trái tích đầy kinh lực, tung một chưởng về phía ngực của thiếu nữ.

Một chưởng này xảo quyết hiểm độc vô cùng, nếu như tay trái không bị ảnh hưởng thì Diệp Linh Tô còn có khả năng ngăn cản được, giờ đây thu kiếm không kịp, trong lòng cô chỉ còn sự trống rỗng mịt mờ. Đang cơn tuyệt vọng, cô chợt nghe Minh Đẩu gầm lên giận dữ, chưởng đi được nửa đường bỗng nhiên quét về phía sau. Diệp Linh Tô như chết đuôi vó được cọc, chẳng thêm nghĩ ngợi nhiều vội bật người nhảy tránh, nhìn kỹ lại chỉ thấy Nhạc Chi Dương tay vung sáo ngọc đang so tài cùng Minh Đẩu.

Thì ra Nhạc Chi Dương trông thấy Diệp Linh Tô gặp nguy hiểm, bèn giờ kẻ “Vây Ngụy cứu Triệu”, vòng ra sau lưng Minh Đẩu, vung sáo điểm vào sống lưng của lão. Minh Đẩu nghe tiếng gió nổi lên, đành phải bỏ qua thiếu nữ, xoay chưởng về phòng ngự. Lão trái đao phải chưởng, đao thì như tuyết bay, chưởng như sấm giập, tấn công khiến cho Nhạc Chi Dương phải liên tiếp lùi về sau. Trong phút chốc, Minh Đẩu đánh vào một chưởng về phía mặt Nhạc Chi Dương, Nhạc Chi Dương giờ sáo ngọc đón đỡ, nào ngờ Quý đầu đao hóa thành một tia chớp, quần về phía thắt lưng của gã.

Nghe tiếng gió từ thanh đao tiến sát thân thể, Nhạc Chi Dương như rơi vào hố băng, bỗng “Cốp” một tiếng, có luồng sáng đen từ đầu bay đến quán chặt lấy Quỷ đầu đao rồi rớt mạnh. Thanh đao gãy làm hai nửa, phần gãy vẫn bay về phía trước, lướt sượt qua người Nhạc Chi Dương rồi cắm phập vào ngực một tên võ sĩ Mông Cổ đứng gần đó.

Cả người Nhạc Chi Dương toát mồ hôi lạnh, Minh Đẩu chửi đồng trong bụng, thu mảnh đao gãy về bảo vệ thân thể. Diệp Linh Tô thừa cơ tung kiếm ra tấn công, kiếm bay theo người, người theo bóng ảnh chuyển động, ánh đèn nhấp nháy, ảo ảnh trùng trùng. Minh Đẩu bị thế kiếm bức ép, nhất thời phải liên tiếp giật lùi. Nhạc Chi Dương tay cầm sáo ngọc cũng xông lên cùng tấn công. Diệp Linh Tô thấy gã trong lúc múa may sáo ngọc, chiêu thức tung ra có phần quen mắt, nhìn kỹ một vài chiêu thì thấy có điểm tương tự với chiêu kiếm của mình. Trong lòng thiếu nữ không khỏi ngỡ vực, thế nhưng vì đại địch đang ở trước mặt nên cũng không tiện hỏi nhiều.

Minh Đẩu lấy một chọi hai vẫn không rơi xuống thế hạ phong, chẳng những có thể phòng thủ mà đôi lúc còn quay lại phản kích. Trao đổi hơn chục chiêu, Nhạc Chi Dương phát hiện Minh Đẩu múa đao qua lại, chẳng biết vô tình cô ý thế nào mà luôn tránh chạm vào thanh sáo ngọc. Gã chợt tỉnh ngộ, thầm nghĩ lão già này lòng tham không đáy, lẽ nào đối với Không Bích còn chưa từ bỏ hy vọng? Nghĩ đến đây gã bèn chia thanh sáo ra, cố ý cho chạm vào đao phong. Minh Đẩu quả nhiên ghim đao lại, vội vàng tránh khỏi sáo ngọc.

Nhạc Chi Dương ngấm ngấm cười khẩy, lập tức chẳng còn kiêng dè gì nữa, sáo ngọc cứ từng chiêu hướng ra trước, mỗi lần như vậy đều nhắm vào đao phong. Minh Đẩu tức thì cảm thấy lúng túng, lòng dạ tham lam của lão đến chết không đổi, cho dù là lúc nguy cấp lão cũng không nỡ phá hủy bảo vật hiếm có trên đời này. Lập tức, lão hướng đao phong dạt đi nơi khác, không muốn va chạm cùng Không Bích. Cứ như vậy tình thế đảo ngược, lão bị Nhạc Chi Dương dần dần ép bức, quấy phá khiến cho đao pháp rối loạn.

Lấy một chọi hai với lão vốn đã không hề dễ dàng, thêm cảnh dè dặt với sáo ngọc, thật giống như tâm trí bị xé làm ba, cho dù có tài năng trùm trời đi nữa cũng khó mà chống đỡ. Diệp Linh Tô thừa cơ hội lão đang gặp khó, hét lên “Trúng!” , nhuyển kiếm đột phá qua màn đao, quét trúng ngực trái Minh Đẩu. Chỉ thấy máu tươi vọt ra, Minh Đẩu loạng choạng ngã về phía sau, chân còn chưa trụ vững thì sáo ngọc của Nhạc Chi Dương đã ập tới, va đánh huyênh vào mạn sườn bên phải.

Minh Đẩu nửa người tê dại, chân khí rối loạn xông ngược lên trên, vội vàng tung người nhảy về sau, tránh khỏi đòn truy kích của Diệp Linh Tô. Hai người Diệp – Nhạc liên tiếp thành công, khí thế tăng vọt, tấn công càng lúc càng lợi hại. Minh Đẩu càng đánh càng lùi, dần dần đã tiến sát mép ngọn lửa lớn đằng sau.

Dương Cảnh và Hòa Kiều trông thấy tình hình sư phụ không ổn, ai nấy đều tự buông bỏ đối thủ, song song lao đến cứu viện. Tay trái Diệp Linh Tô đã khôi phục được cảm giác, mắt thấy hai tên xông đến gần, bất thần vung tay phát ra “Dạ Vũ Thần Châm”. Hai tên nọ tránh làm sao kịp, thay nhau trúng châm ngã lộn xuống đất.

Minh Đẩu không biết đệ tử mình chết sống thế nào, trong lòng vừa ngờ vừa giận. Lão hét lớn hai tiếng, hươu đao tấn công quyết liệt, lại khiến cho hai người Diệp – Nhạc bị ép lùi. Đang định quay sang ngó tình hình hai tên đệ tử thì kiếm – sáo lại cùng lúc ập đến, lập tức khóa chặt đường đi của lão.

Trong lúc quyết đấu, thế lửa càng lúc càng lớn, trên boong tàu khói đặc cuộn cuộn. Diệp Linh Tô thấy tình hình như vậy, trong lòng nảy ra một ý, tay phải dùng kiếm quây lấy Minh Đẩu, tay trái dùng thủ pháp “Thiên Tinh Điểm Long” phát ra “Dạ Vũ Thần Châm” nhắm bắn vào đám võ sĩ Mông Cổ. Lúc này khói lửa mờ mịt, người còn nhìn không rõ đừng nói đến mấy cây châm bé xíu, lập tức có mấy tiếng rầm rầm vang lên không ngớt, liên tiếp có người trúng châm té ngã.

Xung đại sư thấy tình hình không ổn, nghĩ thầm nếu cứ để cho Diệp Linh Tô phát châm thì hôm nay chắc chắn toàn quân sẽ tuyệt diệt. Y nhất thời sốt ruột, cố sức múa mào neo sắt tấn công, nhưng y càng đánh mạnh đánh gấp thì Tịch Ứng Chân càng trở nên bình tĩnh tự nhiên, vừa đánh vừa lùi. Ngăn chặn được mấy chiêu, trường thương quét trúng mào neo khiến cho mào neo văng sang bên trái. Tịch Ứng Chân múa rộng vòng thương, đâm vọt vào giữa ngực Xung đại sư.

Xung đại sư rút người lùi lại, kéo lấy xích sắt ném vào đầu Tịch Ứng Chân, chiêu này chính là dùng tấn công để tự cứu bản thân. Tịch Ứng Chân quả nhiên thu hồi trường thương, tay trái vung lên chụp lấy sợi xích bay đến. Xung đại sư vận thần lực định giật xích lại, nào ngờ vừa kéo thì lại thu hồi rất dễ dàng. Tịch Ứng Chân nhẹ nhàng như bông như mây, nương theo bề mặt của xích sắt ép sát đến bên cạnh, xoàng xoạc đâm ra một tràng thương liên tiếp vào bả vai và cánh tay bên trái của Xung đại sư.

Xung đại sư không kịp tránh né, cánh tay trái trúng phải một thương, nhất thời máu chảy ròng ròng, đành phải buông bỏ xích sắt. Thế nhưng xích sắt và mào neo vốn là một thể, xích sắt nắm trong tay Tịch Ứng Chân hết như đuôi một con độc xà, hợp cùng thanh trường thương múa lượn vun vút, đánh cho Xung đại sư phải cuống quýt thụt lùi.

Xung đại sư nhắm chừng không thể chống đỡ được nữa, bỗng nghe “Rắc” một tiếng, thân thuyền chợt nghiêng vẹo, từ từ lật sang mạn trái. Thì ra thiên lý thuyền và phải thuyền lớn ban nãy đã làm mạn thuyền vỡ ra một lỗ hổng, ban đầu thân của thiên lý thuyền bít lấy lỗ hổng nên nước biển không thể tràn vào được, tuy nhiên lửa cháy đã lâu, thiên lý thuyền lúc này cũng vỡ vụn hết cả, lỗ thủng giờ mới lộ ra khiến cho nước biển tràn vào mãnh liệt. Con thuyền lập tức nghiêng lệch, thế sắp sửa chìm đến nơi.

Đám võ sĩ thủy thủ trên thuyền loạn cào cào cả lên, tranh nhau đoạt lấy thuyền cứu sinh, thế nhưng còn chưa kịp đến gần, từ trong khoang thuyền đã xuất hiện một bóng người, liên tiếp tung ra mấy chưởng đánh ngã mấy tên võ sĩ.

Đám võ sĩ nhìn kỹ người vừa xuất hiện, ai nấy đều lấy làm lạ thốt lên:

– Trúc tiên sinh, ngài điên rồi à?

Hóa ra người đó là Trúc Nhân Phong, nội thương của y chưa khỏi, sắc mặt trắng bệch, tay trái xách lấy Thích Vương Tôn, tay phải chộp lấy một con

thuyền nhỏ ném vào xuống biển, sau đó tung người nhảy xuống theo.

Mọi người sau phút ngỡ ngàng, cũng thi nhau xông lên cướp thuyền. Nhưng thuyền chỉ có bốn chiếc, người thì lại quá đông, vì để đoạt thuyền nên mọi người bắt đầu ẩu đả loạn xạ.

Xung đại sư liếc mắt trông thấy, chợt quăng bỏ mỏ neo, tức tốc chạy về phía thuyền cứu sinh. Tịch Ứng Chân hiểu rõ dụng ý của y, không dám chậm trễ lập tức đuổi theo.

Xung đại sư xông vào đám đông, hai tay bắt lấy hai người, không thèm quay đầu lại, trở tay ném họ về phía Tịch Ứng Chân. Tịch Ứng Chân trông thấy người bay đến, nghĩ thầm nếu như tránh đi thì hai tên này chắc chắn sẽ rơi xuống biển. Lão đạo sĩ vốn đầy lòng hiệp nghĩa, không nỡ thấy chết không cứu, bèn vút bỏ trường thương, tiếp lấy hai tên nọ. Nào ngờ vừa mới đỡ xong, ông chợt cảm thấy một luồng sức mạnh không lồ tràn đến, Tịch Ứng Chân phải giật lùi vài bước mới đứng vững. “Đại kim cương thân lực” chưa tan dư kinh khiến cho máu huyết trong người ông nhộn nhạo không yên.

Chưa kịp điều hòa nhịp thở, Xung đại sư lại chụp hai người khác ném đến. Tịch Ứng Chân theo cách cũ đỡ lấy. Xung đại sư cười ha hả, hai tay cứ chụp bắt liên tục những kẻ ở trước mặt ném về phía Tịch Ứng Chân. Mọi người vừa sợ hãi vừa bất ngờ, hè nhau dạt tránh khỏi Xung đại sư.

Xung đại sư nhân cơ hội đó vọt lên phía trước, tung ra hai quyền chần cho hai chiếc thuyền cứu sinh nát vụn. Mọi người còn đang kinh hãi, chợt thấy y nhắc lấy chiếc thuyền duy nhất còn lại, cao giọng nói:

– Chân nhân, ngày sau gặp lại!

Nói rồi, y thả thuyền xuống biển, tung người nhảy lên trên, hai tay giữ lấy một mái chèo gỗ, hươ trái hươ phải, con thuyền nhỏ hết như một vật thể sống, tức tốc vọt về phía trước.

Lúc Tịch Ứng Chân đuổi đến bên mạn thuyền thì Xung đại sư đã ở cách đó hơn mười trượng. Lão đạo sĩ vừa kinh ngạc vừa giận dữ, thầm mắng tên hòa thượng này tâm địa hiểm độc, y đoạt đi một chiếc thuyền đã đánh, còn phá hủy nốt những chiếc khác, những người còn lại bất kể là địch hay ta đều sẽ chìm theo thuyền lớn. Phía Đông Đảo đương nhiên bị tiêu diệt hoàn toàn nhưng thủ hạ của Xung đại sư cũng không một ai may mắn thoát nạn. Kế sách “Ngọc nát đá tan” này thật khiến cho người ta phải lạnh xương sống.

Người trên thuyền lớn không ai là không tuyệt vọng, thi nhau mắng chửi xối xả. Tịch Ứng Chân nhìn ngó xung quanh một thoáng rồi nhặt lấy mỏ neo sắt trên sàn, vận hết sức lực toàn thân, nhắm chuẩn rồi ném mạnh về phía chiếc thuyền của Xung đại sư.

Xung đại sư chỉ lo chèo thuyền, chợt cảm thấy có luồng gió mạnh ập đến, vội vàng lạng người tránh khỏi, bỗng nghe “Cạch” một tiếng, mỏ neo sắt móc dính vào đuôi thuyền. Tịch Ứng Chân thấy thế cả mừng, dùng lực kéo mỏ neo khiến cho chiếc thuyền bị giật lùi mấy trượng.

Xung đại sư gầm lên tức tối, gỡ bỏ mỏ neo ra khỏi thuyền, nào ngờ Tịch Ứng Chân cũng vút bỏ xích sắt, nhặt lấy trường thương rồi rướn người nhảy về phía chiếc thuyền lá đằng trước, dáng vẻ hùng dũng như Phi Tướng Quân(*)

(ND chú: Phi Tướng Quân là biệt danh của Lý Quảng, một mãnh tướng đời Hán, nổi tiếng với biệt tài cưỡi ngựa bắn cung, lập nhiều công trạng trong cuộc chiến chống lại Hung Nô)

Xung đại sư còn chưa kịp vút bỏ neo sắt thì Tịch Ứng Chân đã xuất hiện ở ngay trên đầu. Y đành phải hươ mái chèo khua khoăn loạn xạ phía trên. Tịch Ứng Chân uyển chuyển như rồng, nghiêng nhiên bay lượn trên mái chèo rồi bắt chợt vòng tránh, chui tọt lên thuyền.

Lão đạo sĩ đỡ cán thương xoay mòng mòng đáp xuống, hai chân đá ra liên hoàn cước, ép cho Xung đại sư không thể tiếp cận. Rồi đột nhiên, hai chân ông chạm sàn, con thuyền nhỏ tuyệt nhiên không hề không lay chuyển. Tịch Ứng Chân tay chống trường thương, đánh giọng gắt:

– Đại hòa thượng, nếu còn cậy sức nữa thì chúng ta cùng chết ở đây.

Ông chi cần giẫm chân một cái, đáy thuyền đương nhiên vỡ nát. Xung đại sư sợ ném chuột vỡ bình, tay nắm mái chèo, tròng mắt không nói gì. Lúc này chỉ nghe mấy tiếng rầm rắc vang lên, thuyền lớn vỡ toang làm nhiều mảnh, từ từ chìm xuống lòng biển. Người trên thuyền hề nhau nhảy xuống nước tìm đường sống, tiếng la hét ỉ ỏi vang vọng khắp nơi.

Tịch Ứng Chân lo cho đám người Nhạc Chi Dương, trong lòng thấp thỏm không yên, quay đầu nhìn lại chỉ thấy đầu người lóp ngóp trong con ba đào. Nhạc Chi Dương đang ôm lấy một mảnh ván thuyền, trôi đầu lên khỏi mặt nước. Diệp Linh Tô cũng ở bên cạnh, một tay cô ôm ván thuyền, một tay nắm chặt kiếm Thanh Li không rời. Cách đó không xa, Minh Đầu cũng đang ôm một mảnh ván thụt thò trên nước, mặt mày hằm hằm sắc giận.

Ngoài ba người kẻ trên còn có vô số những võ sĩ Mông Cổ và đệ tử Đông Đảo đang ôm những khúc gỗ cụt hoặc những mảnh ván gãy để níu kéo sự sống, trông thấy con thuyền nhỏ phía trước mặt, họ bèn tới tập bơi đến gần. Tịch Ứng Chân thầm hoảng sợ, thuyền nhỏ chỉ có một chiếc, nhiều người như vậy thì đương nhiên sẽ chìm.

Đang lúc khó xử, Xung đại sư bỗng múa roi sắt quét về phía một tên võ sĩ Mông Cổ, kẻ nọ không tránh kịp, tức thì vỡ đầu tóe máu, trợn mắt một cái rồi chìm xuống biển. Tịch Ứng Chân nổi giận quát:

– Đại hòa thượng, có sao lại giết người?

Xung đại sư cười lạnh:

– Mấy tên này mà lên thuyền thì chúng ta đi đòi nha ma cả lũ, nếu như chân nhân có diệu kế nào khác, bản tằng xin nguyên rủa tai lắng nghe.

Tịch Ứng Chân chưa kịp nói gì, Xung đại sư lại múa roi sắt, đánh lật sấp thêm hai người khác vừa bơi đến gần. Tịch Ứng Chân gất gồng:

– Dừng tay lại!

Xung đại sư cười bảo:

– Không ngừng tay thì thế nào?

Tịch Ứng Chân hừ một tiếng, đáp:

– Nếu không ngừng lại, đừng trách ta ra tay vô tình.

Xung đại sư thầm cân nhắc trong lòng, Tịch Ứng Chân tuy võ công cao nhưng lại dễ mềm lòng, biết đâu ông ta nói được làm được, sẽ ra tay ngăn cản thật thì sao? Chiếc thuyền này dài chưa đến một trượng, rộng không đến năm thước, giao chiến với ông ta tại một nơi chật hẹp thế này, một là hầu như khó bề thắng nổi, hai là nếu có thắng thì cũng không thoát khỏi thảm cảnh thuyền lật người vong.

Cân đo đong đếm qua mấy lượt, Xung đại sư liền mỉm cười, ung dung nói:

– Chân nhân thiện lương nhân hậu, bản tằng vô cùng bội phục, nhưng trước mắt thuyền nhỏ người đông, nếu như người người lên thuyền thì chi bằng tất cả cùng nhảy xuống biển cho gọn. Bản tằng có một kế sách, không biết Tịch Chân Nhân có muốn nghe qua hay không?

– Là kế sách gì? – Tịch Ứng Chân cũng không muốn trở mặt với y lúc này.

Xung đại sư cao giọng:

– Chiếc thuyền này tối đa có thể chở được sáu người, trừ ngài và ta, còn bốn người nữa có thể lên thuyền. Để cho công bằng, thôi thì ta và ngài mỗi bên chọn ra hai người, thế là vừa đủ sáu người, ngài thấy sao?

Y dùng trung khí để nói chuyện, những lời vừa nói truyền khắp trên mặt biển, mọi người đều có thể nghe thấy.

Tịch Ứng Chân nhíu mày, lắc đầu nói:

– Chỉ chọn được bốn người, vậy còn những người khác thế nào? Cứu một người thì phải giết đi mấy người, cứu người giết người như vậy có tàn nhẫn quá không?

Xung đại sư quét mắt qua mặt biển một lượt, nói giọng xa xăm:

– Nếu như chỉ còn lại bốn người thôi thì cũng là tốt lắm rồi!

Lời vừa dứt, dưới biển truyền đến một tiếng kêu thảm, Tịch Ứng Chân đưa mắt nhìn sang liền không khỏi giật mình, chỉ thấy một tên võ sĩ Mông Cổ chụp lấy người bạn bên cạnh, từng nắm đầm lớn nhỏ nện thùm thụp lên đầu kẻ kia. Kẻ bị đánh bất ngờ miệng mồm học máu, hai mắt trợn trừng. Tên võ sĩ đánh thêm vài quyền nữa rồi đột ngột dừng tay, kẻ kia tứ chi buông thõng, òng ọc chìm xuống biển.

Mặt biển lặng như tờ trong giây lát, thế rồi rất nhiều người như kẻ bùng tình mộng, thi nhau ra tay tấn công người bên cạnh, chỉ vì sắp đến thời khắc sống chết, không thể ra tay nương nhẹ được. Những tiếng la thảm thiết lập tức dậy lên, không ít kẻ bị thương hay bỏ mạng, chìm xuống đáy biển.

Nhạc Chi Dương thân ở trong nước, còn chưa kịp thích nghi thì bỗng phát hiện một luồng nước ngầm đang lao thẳng đến, tiếp đó lồng ngực phát nghẹn, máu huyết nhốn nháo, y chột buông tay khỏi mảnh ván thuyền, chìm xuống biển như một hòn đá. Nhạc Chi Dương cố giãy dụa hai tay thế nhưng thân thể mềm nhũn, nước biển tràn vào trong miệng, quả là vừa ngộp vừa mặn.

Đang con tuyệt vọng, một cánh tay trắng nõn nà từ bên cạnh vươn tới, nắm lấy cổ tay của gã kéo lên trên. Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn sang, Diệp Linh Tô đang nổi phập phều bên cạnh gã, mái tóc xỏa ra bồng bềnh hết như một đám rong rêu đen nhánh. Tay trái cô kéo lấy Nhạc Chi Dương, tay phải đâm trường kiếm loạn xạ, lưỡi kiếm rẽ nước dẫn theo từng đạo từng đạo kinh lưu.

Phía trước mũi kiếm, Minh Đầu lúc tiến lúc lùi, thỉnh thoảng vung chưởng đánh ra, mỗi lần tung chưởng đều sinh ra một luồng nước ngầm, chạm đến thân thể hai người Diệp – Nhạc cứ như dùi sắt nện bổ vào.

“Kinh Tức Công” vốn được “Tây Côn Luân” Lương Tiêu ngộ ra từ biển cả, nội lực cuộn trào mãnh liệt theo con sóng, uy lực lớn hơn lúc ở trên cạn rất nhiều. Nhạc Chi Dương vừa bị trúng chưởng đầu tiên, trường kiếm của Diệp Linh Tô thì lại không thể vươn xa được, trong lúc nhất thời họ bị Minh Đầu ép cho liên tục thoái lui. Hai tên đồ đệ yêu quý của Minh Đầu đã chìm xuống theo thuyền lớn, mà căn nguyên là do Diệp Linh Tô, chính vì vậy lão oán hận hai người cực độ, chỉ muốn giết chết cho hả dạ.

Lão nổi cơn giết chóc, liên tục ép đến gần, nào ngờ Diệp Linh Tô thu trường kiếm về, cánh tay vung lên, dưới mặt biển xuất hiện mấy vệt nước mảnh mai sáng lóa. Minh Đầu vội vã né tránh nhưng đã chậm mất một bước, phía đùi trái và ngực phải đều bị trúng châm, đầu dòng nước đã cản bớt lực đạo của mũi kim nhưng khi cắm trên người lão vẫn đau nhói nhói. Minh Đầu bị sặc một ngụm nước, cố gắng đập nước lùi về sau, lùi đến hơn hai trượng, giương mắt nhìn lại thì hai người Nhạc – Diệp đã bơi đi rất xa rồi.

Minh Đầu vừa kinh ngạc vừa tức tối, liếc mắt sang thấy cách đó không xa có hai kẻ đang đánh nhau, lão lập tức xông đến, tung một chưởng giết hai kẻ nọ chết tươi, xem như xả giận trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 12-1: Cô đảo Vô Song (1)

Những kẻ dưới nước giết chóc lẫn nhau, mặt biển bỗng chốc hóa thành một trường đồ sát. Đầu cho Tịch Ứng Chân từng trải qua trăm trận lớn nhỏ cũng chưa bao giờ chứng kiến cảnh tượng ác liệt như vậy. Ông liên tục quát dừng nhưng chẳng một ai thêm bận tâm. Những kẻ may mắn sống sót vì để thoát khỏi hiểm cảnh đều liệu mạng hăm hại đồng loại. Tịch Ứng Chân chỉ cảm thấy ớn lạnh trong lòng, liếc mắt nhìn sang Xung đại sư, hòa thượng nhắm mắt chấp tay, dáng vẻ như đang tham thiền nhập định. Tịch Ứng Chân bất giác thở dài, nghĩ thầm “Tên hòa thượng này không những thủ đoạn ác độc mà khả năng khống chế nhân tâm còn giỏi hơn cả võ công.”

Ông căng mắt nhìn ra xa, chứng kiến Nhạc Chi Dương bị Minh Đầu đánh lén, trong lòng đang hết sức lo lắng, chợt thấy Diệp Linh Tô giải cứu cho gã, bấy giờ mới tạm thời thở phào nhẹ nhõm. Ông vốn định xông đến trợ giúp, thế nhưng một khi rời khỏi con thuyền nhỏ thì Xung đại sư chắc chắn sẽ dong thuyền đi mất. Đang do dự, ông chợt thấy Diệp Linh Tô kéo theo Nhạc Chi Dương bơi dạt đi thật xa, tay liên tục phát ra “Dạ Vũ Thần Châm”, cứ hễ Minh Đầu tiếp cận thì cô lại bắn châm bức lão lùi lại.

Minh Đầu chẳng biết làm sao đối phó Diệp Linh Tô, bèn giận cá chém thớt, tay trái một chưởng, chân phải một cước, đánh cho những người lướt qua bên cạnh không chết cũng bị thương. Mọi người đồng thanh hét to, chia nhau xông lên vây công. Minh Đầu bình tĩnh không hoảng sợ, tay nắm chân đá, quấy lên một đợt sóng cao hơn mấy thước, khí thế như hổ lửa đàn dê, tả xung hữu đột không ai kháng cự nổi. Bên cạnh lão, xác người lật nhào, máu tươi tung tóe. Chưa đầy hai nén hương, tiếng la hét đã im bật, mặt biển mênh mông lặng ngắt như tờ, im ắng đến mức khiến cho người ta sồn gai ốc.

Minh Đầu giết chóc đến đỏ bừng mắt, lại lướt về phía một tên đệ tử Đông Đảo. Kẻ nọ thấy Minh Đầu xông đến gần, sợ muốn vỡ mật, lắp bắp nói:

– Minh sư thúc, đủ... đủ người rồi!

Minh Đầu nghe tiếng giết mình, quay đầu nhìn lại, tính cả Diệp Linh Tô và Nhạc Chi Dương lúc này đúng là còn lại bốn người thật. Lão đảo tròn mắt một vòng, xua tay cười xòa:

– Được thôi, chúng ta cùng lên thuyền nào.

Tên đệ tử nọ như trút bỏ gánh nặng, xoay người bơi về hướng thuyền cứu sinh, mắt thấy mạn thuyền đã ở phía trước, nào ngờ Minh Đầu lặng lẽ tiến đến gần, phát một chưởng lên đỉnh đầu của hắn. Kẻ nọ đập nát sọ, lập tức chìm xuống đáy nước. Tịch Ứng Chân vừa bất ngờ vừa phẫn nộ, quát:

– Minh Đầu, đã đủ số lượng rồi, sao ngươi còn phải giết người?

Minh Đầu vịn đuôi thuyền nhảy lên boong, cười khà khà bảo:

– Bớt một người chẳng phải thuyền sẽ đi nhanh hơn sao?

Nói đến đây, lão liếc sang Xung đại sư, ánh mắt hết sức âm u. Xung đại sư biết lão đang nghĩ gì, mỉm cười mà rằng:

– Bàn tăng bỏ lại Minh huynh thật là có chỗ chưa đúng, nhưng nếu đổi lại là Minh huynh, thiết nghĩ cũng sẽ như bàn tăng mà thôi.

Minh Đầu ngẫm nghĩ rồi gật gù:

– Không sai, người bỏ rơi ta trên thuyền lớn, bắt chấp ta đang thay người ngăn cản kẻ địch. Hừ, đổi lại là ta, ta cũng sẽ làm thế với người.

Xung đại sư chấp tay cười:

– Thiện tại, thiện tại.

Nói dứt lời, hai người liếc mắt nhìn nhau, cùng vỗ tay cười vang.

Tịch Ứng Chân ngẫm ngẫm đề phòng, hai tên này lấy một đầu một thì đều không phải là địch thủ của ông, nhưng nếu liên thủ thông đồng thì lại hết sức đáng lo ngại. Đang suy nghĩ thì Nhạc Chi Dương và Diệp Linh Tô cũng vừa bơi lại gần, lúc cả hai trèo được lên thuyền thì đều đã kiệt sức rồi. Nhất thời, trên thuyền lúc này có năm người chia ra làm hai nhóm. Nhóm ba người Tịch Ứng Chân chiếm giữ đầu thuyền, nhóm hai người Xung đại sư cát cứ đuôi thuyền. Song phương đều hận thù nhau cực độ, tuy nhiên nếu xảy ra đánh nhau chắc chắn sẽ khiến thuyền lật người vong, vì vậy họ tạm thời hòa hoãn, chỉ ngồi gườm gườm nhìn nhau.

Nhạc Chi Dương trúng phải một chiêu “Thao Thiên Khử” của Minh Đẩu, mặt mày tái nhợt, nhịp thở rối loạn. Tịch Ứng Chân ngằm vận nội kinh xoa bóp sau lưng cho gãi. Nội lực của lão đạo sĩ mạnh như hồng thủy nhanh chóng khai thông những chỗ bị bế tắc. Khí mạch của Nhạc Chi Dương thông suốt, gãi thở phào một hơi, mặt mày lấy lại huyết sắc, cất tiếng:

– Đa tạ đạo trưởng!

Tịch Ứng Chân lắc đầu nói:

– Nếu muốn đa tạ thì hãy đa tạ con bé kia kia. Nếu không có nó, nhà ngươi đã đi đời nhà ma rồi.

Nhạc Chi Dương ngó sang Diệp Linh Tô, thấy cô thần sắc lãnh đạm, đang nhìn về một phía, gãi cười gượng:

– Diệp cô nương, đa tạ ơn cứu mạng.

Diệp Linh Tô lặng thinh không đáp. Minh Đẩu cười lạnh, bảo:

– Diệp nha đầu, kim châm của ngươi rốt cuộc còn lại bao nhiêu? Ta không tin cái thứ đồ chơi ấy xài mãi không hết.

Diệp Linh Tô trừng mắt nhìn lão, hai mắt tóe lửa:

– Đại phản đồ, ta còn bao nhiêu kim châm ngươi muốn biết thì cứ thử.

Hai người khiêu khích lẫn nhau, tình thế căng như dây đàn, Xung đại sư vội can:

– Hai vị mau bớt nóng, mọi người khó khăn lắm mới sống sót được, đáng lý phải đồng tâm hiệp lực. Trên thuyền này, một là thiếu thức ăn, hai là không có nước uống, ngồi đực ra đây không phải là cách lâu dài, mọi người thử suy nghĩ xem có nơi nào ổn thỏa có thể đi đến được hay không?

Diệp Linh Tô mắng nhiếc:

– Giả ra vẻ người tốt làm gì? Hạng tặc tử như ngươi lý ra phải chết sạch thì gầm trời này mới mong được thái bình.

Xung đại sư cười đáp:

– Cô nương sao lại rủa ta? Nếu như có chỗ đắc tội, bản tăng xin nhận lỗi với cô.

Diệp Linh Tô còn đang định mai mỉa thêm thì Tịch Ứng Chân đã ngăn cô lại, cao giọng hỏi:

– Trúc Nhân Phong và Thích Vương Tôn đi đâu cả rồi?

Xung đại sư và Minh Đẩu ngược nhìn nhau, ánh mắt sa sầm. Xung đại sư ơ hờ đáp:

– Ủ nhì, bọn họ đi đâu ta cũng đang thắc mắc đây?

Tịch Ứng Chân đánh giọng nói:

– Đại hòa thượng, đến nước này ngươi còn muốn che giấu sự thật ư. Ta hỏi ngươi, ngươi đến nơi đây để làm gì?

Xung đại sư sừng người, cười bảo:

– Đương nhiên là trở về Trung Thổ rồi.

– Nói láo! – Diệp Linh Tô cướp lời: – Con đường biển này vốn không phải là lối để về Trung Thổ!

Xung đại sư mỉm cười:

– Biển cả mênh mông, đi nhầm chạy lạc cũng là điều khó tránh khỏi.

Diệp Linh Tô liếc mắt nhìn Minh Đẩu, cười lạnh:

– Ngươi đi sai còn hiểu được, chứ Minh Đẩu qua lại Trung Thổ không dưới trăm lần, lẽ nào mờ lộn độn hết lên đầu lão đến nỗi mù cả mắt rồi?

Minh Đẩu nổi sùng, bật dậy hét lớn:

– Con ranh, ngươi dám mắng người?

Diệp Linh Tô nói:

– Ta đang mắng chó, ai nói ta mắng người nào?

Minh Đầu giẫm chân một cái, con thuyền trở nên trông trơn. Xung đại sư vội vàng kéo lấy tay áo của lão, cười khả khả bảo:

– Diệp cô nương chỉ biết một mà không biết hai, con đường biển mà cô nói vốn là dẫn xuống Giang Nam, còn con đường biển chúng ta đi lại hướng về phương Bắc.

Tịch Ứng Chân hừ một tiếng, bảo:

– Giỏi cho đại hòa thượng, nói dối mà không hề đỏ mặt.

Xung đại sư nhú mày:

– Sao ngài nói vậy?

Tịch Ứng Chân đáp:

– Ta có hiểu biết đôi chút về hải đồ, con đường biển này nếu đi về phía trước chắc chắn sẽ dẫn đến một hòn đảo hoang.

Xung đại sư và Minh Đầu lập tức biến sắc, đổi mắt nhìn nhau, về mặt kinh ngạc. Xung đại sư lặng im một lúc, chậm rãi nói:

– Có sao Tịch đạo trưởng lại biết ở phía trước có một hòn đảo hoang?

Tịch Ứng Chân nói:

– Việc này người không cần quan tâm, nhưng ta biết rõ hòn đảo ấy có liên quan đến Thích gia, bằng không Trúc Nhân Phong sẽ không dẫn theo Thích Vương Tôn cùng bỏ trốn!

Xung đại sư ngẩng đầu lên, hai mắt lấp lánh phát sáng, quan sát gương mặt Tịch Ứng Chân mấy lượt, bất chợt y chấp tay cười:

– Thiện tai, thiện tai, hóa ra Tịch chân nhân cũng biết về cổ mộ Ấn Thần.

– Cổ mộ Ấn Thần? – Ba người kia đều tỏ vẻ sùng sốt.

Xung đại sư trông sắc mặt bọn họ thông qua lời vừa tiết lộ mới biết rằng đối phương chưa biết về sự việc này, trong bụng lập tức hối hận vô cùng, nhưng lời đã ra khỏi miệng, đành bất chấp nói luôn:

– Các vị không biết sao? Hoang đảo mà Tịch chân nhân đề cập đến chính là gốc gác của đảo Linh Ngao, là nơi chôn cất của đại kỳ nhân Thích Ấn Thần.

Nhạc Chi Dương nhớ lại câu chuyện xưa mà Triệu Thế Hùng từng kể, trống ngực đập vang thình thịch. Tịch Ứng Chân vuốt râu suy tư, thật lâu mới lên tiếng:

– Đại hòa thượng, người mò đến mộ người ta làm gì?

Xung đại sư đáp:

– Tịch chân nhân đã từng nghe qua “Đại Tượng Vô Hình Quyền” chưa?

– Có nghe loáng thoáng! – Tịch Ứng Chân nói: – Môn võ công ấy cùng với Vô Tướng Thần Châm và Thừa Phong Đạo Hải được liệt vào hàng tam đại tuyệt kỹ của đảo Linh Ngao, nhưng cả trăm năm nay chưa từng nghe nói có cao thủ nào tinh thông bộ quyền pháp này cả.

– Không nghe cũng chẳng có gì lạ. – Xung đại sư mỉm cười: – Bởi vì từ xưa đến nay ở Đông Đảo, chưa một ai chân chính luyện thành môn võ công này.

Tịch Ứng Chân cười lạnh:

– Lễ nào bộ quyền pháp này nằm dưới mộ của Thích Ấn Thần?

Xung đại sư cười đáp:

– Biết đâu được đấy!

– Hay cho câu “Biết đâu được đấy”! – Tịch Ứng Chân vỗ đùi vào mạn thuyền, cao giọng bảo: – Chỉ bằng vào một câu nói của người thì có thể đi đào lăng mộ của cổ nhân ư?

Xung đại sư cười ha hả, Tịch Ứng Chân nhú mày nói:

– Người cười cái gì?

Xung đại sư đáp:

– Chân nhân có điều không biết, kẻ đào mộ này không phải phát xuất từ bàn tăng đâu mà là từ chính Thích gia.

– Thích Vương Tôn? – Nhạc Chi Dương buộc miệng thốt: – Thằng già ấy mà lại muốn đào tổ phần của nhà mình lên ư? Lừa trọc à, người gạt ai đấy?

Xung đại sư mỉm cười bảo:

– Người này tuổi tác đã cao nhưng lại không biết võ công, thành ra chả có hứng thú gì với võ học bí tịch trong mộ cả, nhưng nghe nói bên trong đó ngoài võ học bí tịch ra còn có rất nhiều kỳ trân dị bảo, nếu như có thể lấy ra được thì nhất định sẽ sống phú quý vinh hoa riêng một cõi.

– Nói nhăng nói cuội! – Diệp Linh Tô châm chọc: – Hắn ta là hậu duệ con nhà nòi, làm sao mà không học võ công chứ? Rõ ràng là người xúi giục hắn tự đào tổ phần lên, dạy người khác làm vậy, người đứng là lòng ma dạ quỷ.

– Cô nương đồ oan cho bàn tăng rồi! – Xung đại sư ra vẻ uất ức: – Đến khi gặp được Thích Vương Tôn, cô có thể hỏi hắn cho rõ. Bàn tăng cùng lắm chỉ có bảo hắn đến Đông Đào xưng vương chứ nhất quyết không dạy hắn đào mồ trộm mả của tổ tông.

Tịch Ứng Chân bán tín bán nghi, bảo:

– Nếu lời người nói là thật, Thích Ân Thần có đứa cháu như vậy quả là điều bất hạnh vô cùng.

Ánh mắt của ông lướt sang Minh Đẩu:

– Minh tôn chủ, tại Đông Đào người ở dưới một người, trên cả ngàn người, cứ sao lại dẫn kẻ thù vào nhà phản bội bốn đảo.

Cơ mặt Minh Đẩu co giật mấy cái, thản nhiên nói:

– Ở trên ngàn người thì đương nhiên tốt, nhưng ở dưới một người thì lại chẳng có ý nghĩa gì.

Tịch Ứng Chân gật đầu:

– Không sai, chỉ cần ép Vân Hư bỏ đi, phù trợ cho Thích Vương Tôn, thì người có thể nghiễm nhiên mượn oai hùm, nắm toàn bộ quyền lực của Đông Đào trong tay, cùng với bọn Mông Nguyên, bên Bắc bên Nam liên kết phối hợp.

Minh Đẩu hừ một tiếng, không thèm đáp trả. Nhạc Chi Dương chớp mắt, cười khi khi:

– Tịch đạo trưởng nói sai rồi, Minh tiên sinh làm như vậy thì có phần “Người không như tên” đấy.

Tịch Ứng Chân khó hiểu, thắc mắc:

– Sao lại là “Người không như tên”?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

– Minh tiên sinh tên là Minh Đẩu, đáng lý phải là một người quang minh chính đại, cho dù có đánh nhau với kẻ khác thì cũng chọn cách công khai. Thế nhưng như Tịch đạo trưởng vừa nói, đó chẳng phải gọi là cách thấp thò lên lút hay sao? Thập thò thì khác nào bọn giòi bọ trong hố xí, lên lúc thì cứ như lũ chuột trong hang sâu, rúc mình trong chốn tăm tối, quanh năm không thấy ánh sáng mặt trời. Minh tiên sinh giả sử làm như vậy chẳng phải đúng là người không như tên hay sao?

– Con mẹ nhà người! – Minh Đẩu đột nhiên nổi điên, tung một chưởng về phía Nhạc Chi Dương. Tịch Ứng Chân trông thấy rành rành, bèn giơ tay lên ngăn đỡ, chưởng lực còn chưa chạm nhau, Xung đại sư liền tổng ra hai quyền ầm ập về phía hai người. Hai người đành phải rút chưởng về bảo vệ, nào ngờ hòa thượng vừa đánh đã thôi, nhẹ nhàng thu hồi quyền kinh, chấp tay cười nói:

– Xin hai vị ngừng tay, thắng bại chỉ là thứ yếu, con thuyền nhỏ nhoi này sợ là không chịu nổi thần công của hai vị đâu.

Minh Đẩu hừ một tiếng, trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương, hận không thể một chưởng đánh chết tươi gã cho xong. Vốn ở lẫn lộn kiếm vừa rồi, Minh Đẩu đã nằm chắc chiến thắng, nào ngờ bị Nhạc Chi Dương chen chân vào phá đám, khiến cho giấc mộng của lão tan thành mây khói, bị ép phải bỏ đảo ra đi. Mối hận này cao tày trời, Minh Đẩu thầm thề trong bụng rằng, chỉ cần Nhạc Chi Dương rơi vào tay lão, lão nhất định sẽ nghiền thịt da gã ra bùn ra đất.

Xung đại sư nhìn trái ngó phải, đánh giá tình hình, miệng thì cười nói:

– Tịch chân nhân, theo cách ngài nói, thì hình như ngài đã biết phương hướng của cỗ mộ Ân Thần rồi?

Tịch Ứng Chân liếc mắt nhìn y, cười hỏi:

– Người không biết sao?

– Nói ra thật xấu hổ. – Xung đại sư thở dài thườn thượt: – Thích Vương Tôn sợ ta có được hải đồ rồi sẽ bỏ hấn mà đi, nên trước sau chẳng chịu nói rõ cỗ mộ nằm ở đâu. Trúc Nhân Phong khi bỏ chạy đã tóm được hấn theo cùng, lúc này bọn họ hấn nhiên đã lên được hòn đảo nọ, nếu như chúng ta đến nơi quá muộn, họ Trúc nhất định sẽ vào trong mộ trước, đoạt được chân truyền của Thích Ấn Thần.

Trúc Nhân Phong dâm tà độc ác, nếu như có được bí tịch của Đông Đào, thật sự đúng là đáng quan ngại. Tịch Ứng Chân còn lưỡng lự chưa quyết, Nhạc Chi Dương đã cướp lời nói trước:

– Dẫn các người đi cỗ mộ cũng được, nhưng phải có điều kiện thế chấp?

Tịch Ứng Chân thấy gã đồng ý, mặt lộ vẻ không vui, chợt thấy Nhạc Chi Dương nháy mắt với mình một cái, ông đành kèm lòng lại để xem gã đang có mưu tính gì.

– Thế chấp? – Xung đại sư nhíu mày: – Thế chấp cái gì mới được?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Hai người nhân phẩm xấu xa, ra vẻ thật thà trước mắt chẳng qua chỉ vì đang ngồi chung một thuyền. Một khi rời thuyền lên bờ, nhất định sẽ trở mặt ra tay ngay. Đại hòa thượng, người giao ra “Thiên Cơ Thần Công Đồ” xem như vật thế chấp, nếu như các người giờ què, ta sẽ hủy đi bộ bí đồ cơ quan này.

Xung đại sư nghe xong lời này lập tức giận tái mặt, y vất vả biết bao nhiêu mới có được “Thiên Cơ Thần Công Đồ”, bản đồ này có can dự đến đại kế phục quốc, làm sao có thể dễ dàng giao cho người khác được? Trong lòng y nổi cơn tam bành nhưng trên mặt giả bộ như không cảm xúc. Minh Đầu thì không kèm được tức tối, cao giọng quát:

– Thằng chó họ Nhạc, người vừa đánh rắm cái gì đấy? Xung đại sư đang nói chuyện với Tịch Ứng Chân, khi nào đến phiên người chỗ mồm vào?

Minh Đầu đang lúc ngả lòng, từ chân nản trở thành dễ cáu gắt. Ngờ đâu lời của Nhạc Chi Dương vừa hợp với suy nghĩ của Tịch Ứng Chân, lão đạo sĩ mỉm cười:

– Nhạc Chi Dương nói không sai, vị trí của hòn đảo đúng là bản đạo biết rõ, thế nhưng nhân phẩm của hai vị rất đáng ngờ, đến lúc lên được trên đảo rồi nhất định sẽ hợp sức tấn công. Bản đạo đánh không lại các người, so ra nếu như chết trên đảo chẳng thà chết dưới biển cho rồi.

– Không sai! – Diệp Linh Tô tiếp lời: – Cho dù bọn ta có chết cũng không thể để cho các người thực hiện được âm mưu đào mộ, làm kinh động đến anh linh của Thích tiên bối.

Minh Đầu giận tím mặt tím mày, bàn tay siết chặt run lên từng hồi. Xung đại sư trầm tư suy nghĩ một lúc rồi cho tay vào ngực áo, lôi ra một bộ sách dày cộp, mỉm cười:

– Thôi vậy, thế chấp thì thế chấp, ta giao bộ sách này cho chân nhân là được!

Nói rồi y tiện tay ném đi. Tịch Ứng Chân biết y thủ đoạn quỷ quyết, chỉ sợ có điều xảo trá bên trong, liền không đưa tay ra bắt lấy mà đợi khi quyển sách rơi xuống sàn thuyền mới từ từ nhặt lên. Ông tinh thông thuật số âm dương, đối với kiến thức về cơ quan cũng hiểu biết phần nào, lật xem vài trang cảm thấy không có gì đáng ngờ mới cuộn sách lại cho vào lồng ngực, cười sang sảng bảo:

– Hòa thượng cầm được buông được, xem ra cũng là người phóng khoáng.

– Nào dám, nào dám. – Xung đại sư mỉm cười: – Đạo trưởng đã có được tín vật rồi, xin hướng cho bọn ta một con đường đi đúng đắn.

Tịch Ứng Chân đang định trả lời, chợt có người kéo lấy tay áo, ông quay đầu lại, chỉ thấy Nhạc Chi Dương ghé sát tai ông thầm thì:

– Sách đã vào tay ta rồi, đừng khách sáo với bọn chúng làm gì, biển cả mênh mông trước mắt khó mà phân rõ phương hướng, hay là dẫn bọn chúng về đảo Linh Ngao, hai tên cầu tặc này chắc chắn không biết mô tê gì đâu.

Xung đại sư luyện được thiên nhĩ thần thông, trong vòng trăm bước có thể nghe cả tiếng lá rơi, tuy rằng Nhạc Chi Dương nói rất khế nhưng cũng bị y nghe rõ mồn một. Y nhất thời nổi sùng, hận không thể một đấm đánh chết toi tên tiểu tử này đi. Minh Đầu cũng cảm thấy khả nghi, cao giọng quát:

– Thằng chó họ Nhạc, người thầm thì mờ ám gì đó?

Nhạc Chi Dương ho khan vài tiếng, bảo:

– Ta nói Minh tôn chủ là một người rất tốt, tiếc là ăn phân nhiều quá nên nói chuyện còn thối hơn cả xì hơi.

Minh Đầu mới nghe nửa câu đầu còn ngờ ngợ, nghe đến nửa câu sau lập tức nổi trận lôi đình.

Tịch Ứng Chân xua tay nói:

– Minh tôn chủ không cần nổi giận. Nhạc Chi Dương đúng là có nói ra một kế không có lợi cho các người, nhưng bản đạo đã hứa với hai vị, quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy, bản đạo nói được là làm được, quyết không nuốt lời sai hẹn.

Nhạc Chi Dương trong lòng quỳnh quáng, liên tục giật giật chéo áo của ông nhưng Tịch Ứng Chân cố tình không lý đến. Diệp Linh Tô lạnh lùng nói:

– Nhạc Chi Dương, đừng quấy quá nữa, ngươi không nghe rồi sao, người ta đường đường là bậc quân tử sao có thể so với cái hạng vô lại như nhà ngươi được.

Nhạc Chi Dương cũng biết Tịch Ứng Chân một khi tâm ý đã quyết thì chẳng cách nào lay chuyển, đành buông một tiếng thở dài.

Xung đại sư biết rõ căn nguyên kết quả, không khỏi thở phào một hơi, cung tay cười nói:

– Tịch đạo trưởng tâm lòng bao la, hòa thượng xin bội phục, bội phục.

Tịch Ứng Chân nói:

– Ngươi không cần nghĩ một đằng nói một nẻo để vỗ mông ngựa như vậy, trên thuyền này không thức ăn không nước uống, trừ hòn đảo hoang kia ra cũng không còn nơi nào khác để đi, tuy nhiên ta xin nói trước, nếu các ngươi xâm phạm đến lăng tẩm của Thích tiền bối, lão đạo ta nhất định không khoan tay đứng nhìn đâu.

– Được, được. – Xung đại sư cười khà khà: – Việc này đương nhiên!

Tịch Ứng Chân ngẩng đầu nhìn trời, chợt bảo:

– Biển cả bao la, cần phải dựa vào ánh mặt trời để định vị.

Nói rồi ông dựng trường thương lên cao, dưới ánh sáng mặt trời chiếu vào, trường thương đổ ra một chiếc bóng dài thượt.

Xung đại sư vỗ tay cười:

– Định vị bằng bóng nắng à, thú vị, thú vị, đã từng nghe Tịch chân chân thông hiểu âm dương, am tường dịch lý, hôm nay chứng kiến quả nhiên danh bất hư truyền.

Tịch Ứng Chân liếc nhìn y, thân nhiên bảo:

– Hòa thượng nói chuyện leo lự thật, ba cái trò vật vãnh này sao có thể qua mắt được truyền nhân Kim Cương.

Ông vừa nói vừa chăm chú phân tích quỹ đạo mặt trời, bấm tay tính toán vị trí của hòn đảo.

Nhạc Chi Dương mưu toan bất thành, trong lòng lấy làm thất vọng lắm, trông thấy cảnh trên không nhin được tiến đến rì tai Tịch Ứng Chân:

– Lão à, ông không phải đang lừa người đấy chứ? Bộ trước đây ông từng đến cổ mộ Ấn Thần rồi ư?

– Chưa hề. – Tịch Ứng Chân khẽ lắc đầu: – Ngươi còn nhớ đêm hôm ấy phát hiện ra bức hải đồ khắc bên dưới pho tượng đá hay không?

Nhạc Chi Dương giật mình, kinh ngạc thốt:

– Hóa ra bức hải đồ ấy chính là lăng mộ của Thích Ấn Thần ư?

Tịch Ứng Chân gật gật đầu, rút trường thương lên, chỉ về phía xa:

– Chính là ở nơi đó!

Xung đại sư và Minh Đầu phản chấn hẳn lên, chia nhau mỗi người một mái chèo, gắng sức lái thuyền rẽ nước mà đi. Nhạc Chi Dương trông thấy, không nhin được cười:

– Hai vị không những võ công cao cường mà bản lĩnh chèo thuyền cũng không kém cạnh. Ông đây ngồi trên thuyền mà cảm thấy còn thoải mái hơn cả ngồi trên Bát Sĩ Đại Kiệu nữa. (*)

(*ND chú: Bát Sĩ Đại Kiệu là loại kiệu tám người khiêng, dành cho các bậc đức cao vọng trọng*)

– Khoác không biết ngượng! – Diệp Linh Tô xen vào: – Tên vô lại như ngươi mà cũng từng ngồi qua Bát Sĩ Đại Kiệu hay sao?

Nhạc Chi Dương phẩy tay nói:

– Bát Sĩ Đại Kiệu thì tính làm gì, ngồi bên trong ấy nếu không phải quan tham thì cũng là bọn ô lại, chuyên làm trò bản thủ nhơ nhớp, thói tha khó người, thì thoảng mới có một vài thanh quan, còn lại đa số đều là hạng tanh trôi ngợp trời mà cứ thích nói chuyện thánh hiền Khổng Mạnh. Cô mà vào trong đó ngồi, không bị thối chết thì cũng ê buốt một vài cái răng đó!

Diệp Linh Tô vừa giận vừa tức cười, bảo:

– Không có bản lĩnh ngồi thì thôi đi, còn bày đặt lý do lý trấu làm gì?

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Cô đừng xem thường người khác, nhớ đâu mai một ông hoàng để ông cao hứng, lại ban thưởng cho ta một cỗ kiệu để ngồi thì sao!

Diệp Linh Tô bảo:

– Chu Nguyên Chương thưởng kiệu cho người ư? Có mà kiệu của Diêm Vương gia á, chẳng cần chặt đầu mà trực tiếp đưa tiễn người vào âm tào địa phủ luôn.

Nhạc Chi Dương cười sảng sặc:

– Mặc kệ kiệu của ai, có thể ngồi được là tốt rồi. Diệp cô nương, đến khi đó mời cô vào ngồi với ta nhé?

Diệp Linh Tô hỏi:

– Ta ngồi vào làm gì?

Nhạc Chi Dương cười đáp:

– Đã nói rồi, cỗ kiệu ấy vừa hôi vừa thối, cần phải có mùi vị khác để điều hòa lại. Có câu “Quốc sắc thiên hương”, cô nương đã có quốc sắc, hẳn nhiên sẽ có thiên hương, chỉ cần cô vào ngồi trong cỗ kiệu ấy, tất cả mọi mùi xú uế đều sẽ biến mất sạch sẽ!

– Léo mép!

Diệp Linh Tô ngoài miệng thì mắng vậy, trong lòng lại ngẫm vui sướng. Trời sinh ra cô vốn xinh đẹp, từ nhỏ quá quen với những lời tụng xưng, sớm đã chán ngấy mấy câu nịnh nọt, thế nhưng chả hiểu vì sao khi nghe mấy lời a dua tăng bốc từ miệng Nhạc Chi Dương nói ra, cô lại có cảm giác khác, trong lòng cứ mơ mơ hồ hồ, chỉ mong gã khen ngợi mình thêm vài câu nữa.

Nhạc Chi Dương nào biết được tâm tư con gái như vậy, thoát cái gã lại quay sang móc mĩa hai tên đang ề cỗ chèo thuyền:

– Đại hòa thượng, dáng vẻ hươu chèo của người thật giống với tư thế của chiêu “Hắc Hổ Đào Tâm” đó nha. Nói đến “Hắc Hổ Đào Tâm”, chẳng biết là tìm của đại sư màu đen, hay là lông con hổ màu đen nữa, mà theo ta thấy quá nửa là tìm người hơi đen rồi. Ấy dà, Minh tôn chủ, đây chẳng phải là tuyệt chiêu trong Kinh Tức Công của ông hay sao? Đầu ở trước, mông ở sau, vai rụt háng dẹt, lúc lên lúc xuống, ba phần tựa kinh ngư, bảy phần như vương bát (rùa biển). Ỉ, phải rồi, nghe nói Kinh Tức Công có sáu đại kỳ kinh, không biết trong đó có chiêu “Vương Bát Khi” không nữa?(*)

(ND chú: trong tiếng Hán, Vươn bát ngoài nghĩa là rùa ra thì còn là tiếng lóng để chửi những tên vô lại, hay kẻ bị cấm sùng, mang ý nghĩa khinh miệt)

Xung đại sư nghe rồi vẫn thản nhiên như không, ngược lại Minh Đẩu thì giận đến trợn trừng hai mắt, mắt bao nhiêu sức lực mới kềm nén lại được ý muốn đánh người trong bụng, lão âm thầm thề độc: “Thằng nhóc người cứ nói cho đã đi, sau này rơi vào tay lão tử rồi, lão tử sẽ cắt cái lưỡi người ném cho rùa ăn.”

Đi chừng được hai giờ, biển cả trước mặt vẫn bao la tít tắp. Tịch Ứng Chân và Nhạc Chi Dương đổi tay chèo thuyền, lại chèo mất hai giờ nữa, phía chân trời bỗng xuất hiện một dải đen lơ lờ. Con thuyền nhỏ vẫn êm êm tiến về trước, dần dần một hòn đảo hoang hiện ra, hình dáng như một cái mâm tròn, trong ngoài gồm có ba lớp: lớp ngoài cùng chỉ chít đá ngầm đen sẫm như nhuộm mực, lớp giữa có cây tươi tốt, sắc xanh rợp trời. Lớp trong cùng dường như có ngọc bích châu đen ôm trọn lấy một tòa núi lớn, vách đá dựng đứng, vuron cao chót vót, hình dáng như cổ thần Cự Linh(*) đang nhìn xuống trùng dương mờ mịt.

(ND chú: Cự Linh thần phát xuất từ truyện Tây Du Ký (phần Đại Náo Thiên Cung), là một chiến tướng dưới quyền Thác Tháp Thiên Vương, trách nhiệm chủ yếu là bảo vệ cổng thiên cung, nổi tiếng có sức mạnh vô song, từng trong một đêm dời non phá núi để cứu nhân gian khỏi nạn hồng thủy, là đại tướng tiên phong trong đợt thảo phạt Tôn Ngộ Không...)

Xung đại sư đứng dậy, chấp tay cười:

– Thiện tai thiện tai, đây đúng là đảo Vô Song rồi.

– Đảo Vô Song? – Nhạc Chi Dương bật cười: – Khẩu khí lớn thật.

– Người thì biết cái rắm gì? – Minh Đẩu cười lạnh nói: – Năm ấy Thích Ấn Thần tự hào “Thiên Hạ Đệ Nhất Nhân, Thế Gian Vô Song Đạo”, đánh khắp Trung Thổ không địch thủ. Về sau không biết từ đâu xuất hiện một vị đạo sĩ lợi hại, sau trận chiến giữa hai người xảy ra, Thích Ấn Thần sụp đổ oai phong, rồi bỏ Trung Thổ, sáng lập nên một dòng phái ở đảo Linh Ngao. Tương truyền nửa đời sau của ông ấy sống trong sầu muộn u uất, suốt ngày mò mẫm tìm ra phương cách đánh bại vị đạo sĩ kia, mãi cho đến cuối đời mới thành công, cho nên gọi tên hòn đảo này là đảo Vô Song. Đào và Đạo đọc trại như nhau, chính là Thích Ấn Thần tự phụ Vô Song Chi Đạo, đã tìm ra cách thức khắc chế đạo sĩ.

Tịch Ứng Chân đột ngột lên tiếng:

– Minh tôn chủ, ông nói vị đạo sĩ họ tên độc một chữ “Linh” à?

Minh Đẩu gật đầu đáp:

– Chính là Linh đạo nhân, ông ta có một viên Linh Đạo Thạch Ngư, tương truyền rằng bên trong có ẩn chứa vô thượng thần công, sau đó trải qua mấy bận lưu truyền, giờ đây chẳng biết đã đi đâu về đâu nữa. Trên giang hồ có lời đồn, lúc Chu Nguyên Chương công phá Bình Giang thì viên Thạch Ngư nọ từng xuất hiện một lần. Tịch chân nhân, ông và tên họ Chu ấy giao tình không ít, liệu có từng nghe nói qua về tin tức này không?

– Có nghe loáng thoáng. – Tịch Ứng Chân hồ hững đáp: – Khi ấy Trương Sĩ Thành vừa bị dẹp xong, lòng người bất an, tiếng đồn cũng lắm.

Minh Đẩu hừ một tiếng, cười lạnh:

– Tịch đạo trưởng cần gì lấp liếm, cái thứ ấy đang nằm trong tay Chu Nguyên Chương!

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 12-2: Cô Đảo Vô Song (2)

Tịch Ứng Chân nghe thế chỉ cười trừ, chả buồn giải thích. Trái tim của Nhạc Chi Dương lúc này đang đập dồn thình thịch, ngược nhìn hòn đảo trước mặt, đầu tưởng tượng về trận chiến kinh thiên động địa của Thích Ấn Thần và Linh Đạo Nhân năm xưa, phút chốc thần tình ngơ ngẩn đến quên mất bản thân nơi đâu.

Càng đến gần đảo, xung quanh càng lởm chởm đá ngầm, tảng nào tảng nấy đều cao bằng mấy người gộp lại, ở giữa thì thủy đạo chảy dọc ngang, uốn lượn lòng vòng, con thuyền nhỏ tiến vào nơi đó, chỉ thấy đá lớn che lấp bầu trời, không gian nhập nhòa tăm tối, hai bên bờ vách cao sừng sững, cái ngả cái nghiêng giống hệt răng nanh của một loài thú lớn như muốn xông đến gần.

Trong thủy đạo hết sức tĩnh mịch, chỉ có tiếng sóng xô vào vách đá phát ra âm thanh rào rạt, lúc thì như tiếng rần rả nhá độc, khi lại như muôn quỷ thêu thảo, bầu không khí bí hiểm bao trùm khắp bốn phía, khiến cho tinh thần người ta bị tác động, sinh ra cảm giác thấp thỏm.

Thuyền lướt đi chừng nửa đường, xung quanh chợt trở nên tối sầm, những tiếng rì rì ra rả càng lúc càng phát ra dồn dập hơn, tựa như đang thì thầm rót vào lỗ tai, thôi thúc người ta chìm vào giấc ngủ. Cũng không biết là do quá mỏi mệt hay vì nguyên nhân nào khác, Nhạc Chi Dương cảm thấy mơ mơ hồ hồ, thân thể như bị nghìn cân đè nặng, chỉ muốn lăn ra sàn thuyền ngủ vùi một giấc.

Con buồn ngủ vừa trôi dấy, chân khí trong thân thể Nhạc Chi Dương liền phản ứng ngay, tùy theo âm thanh lạ lùng đang vang vọng bên tai, chân khí ấy luôn sang đông, lách sang tây, khi thì nhanh như chớp giật, lúc lại chậm như rần trườn. Gã đột nhiên tỉnh táo lại, quay đầu nhìn bốn phía, chỉ thấy một màu đen kịt âm u đến sợ, đây nào phải khung cảnh trần gian mà ngược lại như chốn âm tào địa phủ thì đúng hơn. Chợt đâu, gã rung mình một cái, trong lòng nảy ra thắc mắc: “Tại sao thủy đạo này lại dài như vậy, chiếc thuyền đi cũng đã lâu mà mãi vẫn ko thấy điểm kết thúc?”

Bốn bề yên tĩnh đến kỳ lạ, Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn sang, Diệp Linh Tô lúc này hai tay đang ôm gối, đôi mắt khép hờ, hai hàng mi dài khẽ lay động, bờ má trắng phao nhuộm đậm rặng chiếu, chớp mũi thoáng phập phồng thờ ra từng làn hơi sâu và mỏng, trong đó ẩn ước hương thơm ngát ngào mê đắm.

Nhạc Chi Dương càng thêm hoảng hốt, đưa mắt nhìn tiếp, chỉ thấy Tịch Ứng Chân đang xếp bằng ngời thẳng, hai mắt nửa nhắm nửa mở, lộ ra vẻ dờ dẩn. Nhạc Chi Dương cảm giác không ổn, đang định mở miệng hét lên, nhưng không hiểu vì sao lời vừa lên đến cổ họng thì cơ thể rã rời, một chữ cũng không buồn nói nữa.

Lại nhìn sang Minh Đẩu và Xung đại sư, bọn họ cũng rơi vào tình cảnh tương tự. Xung đại sư vô cùng kỳ lạ, hai mắt rõ ràng mở to nhưng lại không hề có chút thần thái, cứ ngơ ngác nhìn về phía trước, gương mặt tuấn tú nom hết như một chiếc mặt nạ được tạc từ ngọc trắng, bóng râm từ những mô đá lướt qua gương mặt của y trông rùng rợn đến mức khiến cho người ta phải sồn gai ốc.

Nhạc Chi Dương càng nhìn càng thấy kỳ quái, thoáng như đang rơi vào một con ác mộng không hồi kết, rõ ràng là trông thấy những người khác ở trước mặt, giờ tay ra là có thể chạm đến nhưng chẳng hiểu vì sao chân không thể nhấc, tay không thể vươn, duy chỉ có luồng chân khí trong cơ thể là đang lưu chuyển theo âm thanh rì rả kia, lúc lên lúc xuống, thoát nhanh thoát chậm.

Gã kèn cựa cùng con buồn ngủ, hận không thể chết đi cho rồi, nhưng với chút ý chí còn sót lại cùng luồng chân khí để mặc cho âm thanh kỳ lạ kia dẫn dắt, trên chạy đến huyết Bách Hội, dưới chạy xuống huyết Dũng Tuyền, đi qua năm bảy vòng chu thiên, con buồn ngủ mới dần dần suy giảm. Không khí trong lồng ngực gã chuyển động, càng tích càng dày như muốn bùng ra khỏi cơ thể.

Đột nhiên, Nhạc Chi Dương ngẩng đầu lên trời hét dài một tiếng, tiếng hét bị những mòm đá ngầm cản trở làm dội về những tiếng ngân vang vọng. Âm thanh ra rả kia vì thế có chút suy yếu đi, Nhạc Chi Dương tức thì như trút bỏ gánh nặng, bất ngờ có thể cử động trở lại.

Bốn người kia như vừa choàng tỉnh mộng, hai mắt mở to, vẻ mặt ngẩn ngơ. Tịch Ứng Chân nhìn xung quanh, buột miệng hỏi:

– Chúng ta đi vào được bao lâu rồi?

Nhạc Chi Dương vội đáp:

– Đi cả nửa ngày rồi, thế nhưng còn chưa cập bờ.

– Nói xằng...

Minh Đẩu đang định mắng gã thì Xung đại sư cản lại, bảo:

– Minh huynh không nhận ra sao? Vừa rồi chúng ta đã bị mắc bẫy.

Minh Đẩu còn đang sửng người, Xung đại sư chợt xé bỏ hai mảnh tảng bào, vò lại rồi nhét kín lỗ tai. Tịch Ứng Chân cũng làm theo tương tự. Hai người chia nhau nắm lấy mái chèo, cố sức lái thuyền tiến về phía trước. Thuyền đạo vẫn ngoằn ngoèo như cũ, đôi khi đằng trước lại xuất hiện lối rẽ. Hai người loay hoay xoay chuyển, một lúc sau chợt thấy phía trước hé ra chút ánh sáng, vội hè nhau hướng thuyền về nơi ấy, tức thì lại đổ trở ra biển lớn.

– Ôi! – Diệp Linh Tô kêu lên: – Sao lại trở ra thế này?

– Trở ra được là còn may đấy! – Tịch Ứng Chân ném bỏ mảnh nhét tai, thở hắt ra một hơi dài. – Nếu ở lại trong thủy đạo đó, sợ rằng cả đời cũng không ra ngoài được đâu.

Xung đại sư cũng buông mái chèo xuống, liếc mắt nhìn Nhạc Chi Dương, chợt mỉm cười nói:

– Lão đệ bản lĩnh thật, bốn người chúng ta đều bị mê man, chỉ trừ mỗi người là tỉnh táo vô sự.

Nhạc Chi Dương cũng lấy làm lạ, tạm thời chẳng biết đáp trả thế nào. Minh Đẩu không kèm được hết lên:

– Xung đại sư, ông úp úp mở mở cái gì thế, sao ta nghe không hiểu?

Xung đại sư lắc đầu thờ dài:

– Thủy đạo này trông có vẻ bình thường, nhưng thật ra là một mê cung. Nhưng nếu là mê cung thì cũng không có gì đáng nói, điều đáng sợ chính là âm thanh trong thủy đạo, nghe qua thì nhỏ xíu khó phân biệt nhưng vô hình trung lại làm tinh thần bị mê hoặc. Bản tạng nhất thời không nhận ra, lại vì đang chèo thuyền, cho nên mới bị rơi vào giấc ngủ mất một lúc, nếu không có tiếng hét của Nhạc lão đệ lay tỉnh, chỉ sợ cả đời này bị nhốt trong chốn thủy đạo, vĩnh viễn không có lối ra.

Những người khác nghe xong, không ai là không giật mình. Nhạc Chi Dương bấy giờ mới hiểu ra, nếu như mọi người ngủ mê là vì âm thanh trong thủy đạo, còn bản thân không bị trúng chiêu, đầy hoàn toàn là do công lao của Linh Phi Kinh cả. Gã đã luyện đến cảnh giới Địa Lại, chân khí tùy theo âm thanh mà chuyển động, vì thế mới giữ lại được chút tỉnh táo cho riêng mình.

Nghĩ đến đây, gã lại nảy sinh thắc mắc, tiếng ra rả ấy trong thủy đạo rốt cuộc từ đâu mà ra, là do thiên nhiên tạo tác hay bởi bàn tay con người nhúng vào? Nếu là bàn tay con người, thì hẳn không phải tác phẩm của Thích Ấn Thần thì cũng là thần thông của Linh đạo nhân.

Chợt, gã nghe Tịch Ứng Chân nói:

– Trận đồ này quả là lợi hại, mê cung hay âm thanh lạ kia tạm không nói tới, nhưng vì người bình thường lênh đênh trên biển đã lâu, đến được hòn đảo này hay có tâm lý nôn nóng muốn lên bờ, tất nhiên sẽ không lưu tâm đến đá ngầm. Tinh thần một khi lơ đãng, những thứ tà đạo bên ngoài sẽ như nước rò xuyên đá, âm thầm thâm nhập vào trong trí óc. Đại hòa thượng nhà ngươi thiên tâm không vững nên mới bị quấy nhiễu, còn bản đạo đương lúc luyện khí mỏng lung nên cũng bị sa vào bố trận. Thích Ấn Thần tạo ra cơ quan như thế không hổ năm xưa là một bậc kỳ nhân.

Minh Đẩu sốt ruột hỏi:

– Trận địa này lợi hại như vậy, Trúc Nhân Phong và Thích Vương Tôn làm sao mà vào được?

Xung đại sư nói:

– Bọn họ đến hay chưa còn khó nói, nhưng cho dù có đến nơi này cũng chưa chắc vượt qua được mê trận đâu.

Diệp Linh Tô khẽ nhủ mảy mà nhìn lên đảo, nói:

– Chúng ta vẫn phải lên đảo sao?

Xung đại sư cười bảo:

– Đến núi vàng mà về tay không coi sao được? Trận đồ này chỉ đáng sợ khi không biết thôi, một khi nắm rõ lợi hại tự nhiên có thể dễ dàng vượt qua.

Nhạc Chi Dương chớp mắt vỗ tay cười:

– Ta biết rồi, chúng ta hãy đi qua bằng cách bước lên trên những mô đá ngầm.

Xung đại sư mỉm cười:

– Nhạc lão đệ nhảy bèn cơ trí, quả là một người thông minh.

Mọi người ngẩng đầu quan sát, đá ngầm dẫu cao lớn nhưng cũng không làm khó được năm người, ai nấy đều lập tức tự xé lấy mảnh áo bịt chặt lỗ tai, kể đó lái chiếc thuyền nhỏ đến bên dưới một mỏm đá. Nhạc Chi Dương cúi đầu nhìn xuống, thông qua làn nước biển trong vắt, có thể được thấy vô số kẻ nứt chi chít nằm dưới thân đá ngầm, cái lớn cái nhỏ, nối nhau hàng loạt, nước biển xô vào kẻ nứt làm phát ra âm thanh kỳ lạ.

Nhìn kỹ hơn, những kẻ nứt này quá mức ngay ngắn, không giống như bị nước biển ăn mòn mà thành. Còn nếu nói do sức người tác ra thì thật khó bề tin nổi, gần như là phải đục khoét dưới nước, nào phải chuyện một sớm một chiều có thể hoàn tất, chưa kể đến ngàn vạn khe rỗng phát ra âm thanh thổi miên nói trên, sự kỳ diệu trong âm luật của nó hầu như đã cận kề với đạo trời.

Lúc này không chỉ Nhạc Chi Dương kinh ngạc, những người khác đều rút lại sự khinh địch, không dám xem nhẹ chủ nhân trên hòn đảo này nữa.

Năm người trèo lên vách đá, liếc mắt nhìn xuống, chỉ thấy dưới chân đá nhăm xen kẽ, ngàn lần vặn xoắn. Xung đại sư miên man suy nghĩ, chợt quay lại hỏi:

– Tịch chân nhân, ngài tinh thông dịch số âm dương, dám hỏi mê cung này là do trời đất tạo ra hay có người sắp đặt?

Tịch Ứng Chân quan sát một lúc rồi nói:

– Bấy phần do trời sinh, ba phần nhờ sức người, Thích Ân Thần quyết định cho đặt mộ phần mình ở nơi đây thật ra cũng có lý do của nó.

Xung đại sư mỉm cười bảo:

– Xin được nghe tường tận!

Tịch Ứng Chân liền dẫn giải:

– Con gió lạ của hòn đảo này, dưới thông linh căn đáy bể, trên ứng với sao Liêm Trinh thuộc chòm Bắc Đẩu, hơi nước tràn trề, tứ bề gió lớn, thật là nơi hội tụ phong thủy. Nhưng dẫu có là vậy cũng chỉ là một nơi núi hoang đảo vắng, linh khí thời tụ thời tán, thế nhưng ngoài cảnh sắc tuyệt diệu ra, xung quanh nơi đây còn sinh ra những mỏm đá ngầm không lồ, được núi vây biển ấp, tích nước trữ gió, hết như rồng biển ôm trứng, khiến cho muôn vạn linh khí dồn cả vào trong đảo. Người nhìn cỏ cây trên đảo mà xem, thực vật xanh mướt um tùm, sức sống mãnh liệt, nếu là một hòn đảo hoang bình thường liệu có cảnh tượng như thế này chăng?

Mọi người đứng trên mô đá nghe đến say sưa, chăm chú nhìn về đỉnh núi đằng trước, trong lòng nảy sinh cảm giác tôn kính. Xung đại sư chấp tay cười:

– Tịch chân nhân không hổ danh là đệ sư của Đại Minh, kiến thức quả nhiên cao minh, vậy theo ngài thấy, liệu nơi đây có phải là long mạch của Đông Đào hay không?

Diệp Linh Tô biến sắc, tức giận quát:

– Con lừa trọc, ta đoán ra rồi, thì ra người đào mộ trộm báu là giả, cắt đứt long mạch của Đông Đào ta mới là thật phải không?

Xung đại sư mỉm cười không đáp, Tịch Ứng Chân lại lắc đầu bảo:

– Phong thủy trên biển cả khác với đất liền, Trung Thổ muôn non nghìn núi trập trùng, khí mạch chạy dài sâu xa, long mạch hướng về đâu, đế vương xuất hiện nơi đó. Còn hòn đảo này tuy có khí thế rồng biển mạnh mẽ ngút trời, tiếc thay chỉ là một con rồng đơn độc thẳng thiên, một tay vỗ chẳng thành tiếng, bốn bề lại là biển cả điệp trùng, nước biển là vật lưu động, linh hoạt thì có thừa nhưng lại thiếu bề vững chãi. Vì thế đời đời người Đông Đào vừa chẳng có cơ hội làm đế vương vừa thiếu hụt khí chất đế vương, hoặc là tuy có tài năng của đế vương nhưng lại không có ý chí của đế vương.

Diệp Linh Tô nghe đến đây liền lặng lẽ nhớ lại, mấy chục năm qua Đông Đào tranh hùng thiên hạ, người chết vô số, kết quả cuối cùng bại dưới tay Chu Nguyên Chương, chính là ứng với câu “Vừa chẳng có cơ hội làm đế vương vừa thiếu hụt khí chất đế vương”, thế còn hai câu “Tài năng đế vương” và “Ý chí đế vương” thì chưa có dịp kiểm chứng.

Xung đại sư chăm chú nhìn ngọn núi, trầm mặc hồi lâu bất chợt cười bảo:

– Chân nhân có kiến giải độc đáo, tiếc là thuật phong thủy trước nay không căn không cứ, đạo trời vốn mệnh mông vô tận, sao có thể tỏ tường hết được? Thời vận cũng như nước biển, càng là vật lưu động, chỉ cần truy ra căn nguyên, không hẳn là không thể biết được thiên cơ. Hà huống chi, đời người trăm năm rồi cũng có lúc thành xương trắng, đã có cùng một kết thúc là cái chết, thay vì chết trong im lìm lặng lẽ, thì chết sao cho oanh oanh liệt liệt; kể đến phần thắng bại, thắng thì tất nhiên đáng mừng, mà có bại cũng không việc gì hối tiếc.

Tịch Ứng Chân nghe xong phải lắc đầu:

– Đại hòa thượng, người thân là đệ tử thiên môn, lại không thông thể thái, chấp nhậm chuyện trần tục.

Xung đại sư mỉm cười:

– Tịch chân nhân thân là đệ tử Huyền Môn, chẳng phải cũng không buông bỏ được sự đời hay sao? Cửa Thiền vốn linh động không giới hạn, chỉ cần tâm tính sáng ngời, ăn uống hành động đều hợp với đại đạo, những nhu cầu cơ bản của con người đều không nằm ngoài Thiền cơ. Tịch chân nhân áp dụng Đạo pháp vào đời, có thể phù trợ họ Chu xưng đế, bần tăng đem Phật pháp vào trần tục, không hẳn là không trợ giúp Mông Nguyên phục quốc được. Nếu như sức lực yếu kém, bị sa chân vào lưới trần, thì cũng là do bần tăng tự làm tự chịu; còn nếu như lực đạo đủ đầy, lấy chính phật làm tu hành, hóa chiến trường thành Đạo trường, lẽ nào không thể vừa đạt được thành tựu, vừa lãnh hội được đạo lý ư?

Tịch Ứng Chân tạm thời cứng họng, dẫu cho ông có trăm nghìn đạo lý, nhưng phò tá Chu Nguyên Chương vẫn là chuyện đã xảy ra. Cùng là người xuất gia, nếu ông phê phán Xung đại sư thì bản thân cũng khó tránh nổi hiểm vừa ăn cắp vừa la làng.

Xung đại sư nhìn ra tâm lý đó của ông bèn cười ha hả. Y bước đi trên mô đá ngầm, chân không chạm đất, theo hướng đảo mà tiến lên. Minh Đẩu cũng gấp rút theo sau, Nhạc Chi Dương vội giục:

– Nhanh lên, đừng để cho bọn chúng đi trước.

Tịch Ứng Chân vừa bị nói trúng tim đen, trong lòng chán ngán, thở dài nói:

– Nhóc con, chúng ta lên đảo rồi thì có thể làm gì chứ?

Nhạc Chi Dương còn đang chưng hửng, Diệp Linh Tô đã xen vào:

– Nếu chúng ta không lên đảo, mấy tên này chẳng phải sẽ trục lợi thành công hay sao?

Nhạc Chi Dương cũng tán đồng:

– Phải đó, nếu như trong cổ mộ Ân Thần thật sự có võ công lợi hại, rơi vào tay tên hòa thượng này thì sẽ như hổ mọc thêm cánh.

Tịch Ứng Chân trải qua chiến tranh loạn lạc, sớm đã mỏi mệt với việc tranh đấu, nghe xong những câu nói của Xung đại sư, ngấm lại công lao sự nghiệp trong đời, đa phần chỉ là chính phật chém giết, kẻ xảo người đại, hầu như đã đi ngược lại với tôn chỉ “Thanh Tĩnh Vô Vi” của Đạo gia. Vì vậy cõi lòng ông trở nên nguội lạnh, nhất thời chỉ muốn lánh xa mọi chuyện. Nhưng nghe Nhạc Chi Dương nói xong, ông thầm nghĩ Xung đại sư áp ủ chuyện xấu, bản lĩnh càng cao thì mầm họa càng lớn, nếu võ công Thích Ân Thần lọt vào tay y, hậu quả thật khôn lường.

Nghĩ đến đây, Tịch Ứng Chân vực dậy tinh thần, dẫn theo hai người cùng tiến lên. Năm người vừa rời khỏi đám đá ngầm được mấy bước, chợt nghe thấy phía trước vọng đến tiếng người. Tiến lên quan sát, bãi đất trống ở đằng xa có hai kẻ đang đứng xoay lưng lại ngó đảo đất xung quanh.

Hai kẻ nọ nghe thấy tiếng động liền song song quay đầu lại. Thích Vương Tôn trông thấy năm người, giật mình hét lên:

– Ôi trời ơi, các người sao có thể vượt qua được Hải Âm Mộng Diệp Trận thế?

Xung đại sư cười hỏi:

– Thì ra thạch trận ấy gọi là Hải Âm Mộng Diệp Trận à? Nom dáng vẻ của Thích tiên sinh thì hình như bọn ta đi qua được trận đồ này khiến cho ông có chút thất vọng nhỉ?

Thích Vương Tôn thù người ra giây lát rồi cười xòa:

– Làm gì có! Đại sư qua được thạch trận, ta vui mừng còn không kịp đấy chứ!

Xung đại sư liếc mắt nhìn y, lại quay sang Trúc Nhân Phong cười bảo:

– Trúc lão đệ thật là thông minh lanh lợi, cướp thuyền bỏ chạy không nói, còn mang cả Trúc tiên sinh theo cùng. Bần tăng mà kém may mắn một chút chỉ sợ đã không gặp được hai vị rồi.

Y nói nói cười cười về hết sức khách sáo, Trúc Nhân Phong lại cảm giác câu nào câu nấy xoáy thẳng vào tim, da mặt hần co giật rồi cười gượng:

– Có câu rằng “Vợ chồng vốn là chim liền cánh, gặp nạn chim nào nấy tự bay”(*), vợ chồng còn như thế, đại hòa thượng có chi phải đặt nặng? Ta mà không đi, há chẳng lẽ cùng ông chết chìm chết cháy hay sao?

(*ND chú: nguyên văn là “Phu Thê Bôn Thệ Đồng Lâm Diệu, Đại Nan Lai Thì Các Tự Phi”*)

Xung đại sư xua tay bảo:

– Thôi việc này tạm thời không nhắc nữa. Thích tiên sinh, ông an nhiên qua được thạch trận, nghĩ chắc là ông cũng biết công vào mộ huyệt ở đâu nhỉ?!

– Hở thận, hở thận! – Thích Vương Tôn mặt mày khổ sở: – Lúc cha ta qua đời chỉ nói cho ta biết vị trí hòn đảo cũng như cách thức đi vào đảo, ý muốn ta đến nơi đây làm lễ cúng bái, căn bản không nghĩ đến việc ta sẽ vào trong mộ phần. Ấy dà, nói thật, không có đại sư chỉ bảo, ta còn không biết đến mộ

bảo bối chứa bên trong ấy đấy.

Nhắc đến hai từ “bảo bối”, hơi thở của hắn trở nên dồn dập, hai mắt lóe lên vẻ tham lam.

Diệp Linh Tô thấy hắn lộ ra mặt như thế, không kềm được tức giận, mắng to:

– Thích Vương Tôn, trên trần gian này còn có loại con cháu dẫn kẻ lạ đến đào mộ tổ tông như ngươi sao?

Thích Vương Tôn mặt đỏ tía tai, cổ gân cổ lên cãi:

– Ta đào mộ mà tổ tiên nhà ta, can gì đến ngươi?

Diệp Linh Tô chẳng còn lời nào để đáp lại, nghĩ bụng: “Phải rồi, hắn là người nhà họ Thích, tự đào mộ mà tổ tiên nhà hắn thì có can hệ gì tới ta đâu?”

Tịch Ứng Chân cũng lắc đầu ngao ngán, thờ dài:

– Thích Vương Tôn, ngươi ắt hẳn là nghe lời dụ dỗ của tên hòa thượng này cho nên ma xui quỷ khiến mới đi đào mộ tổ tiên mình lên.

– Lão mũi trâu như ngươi hiểu cái rắm gì! – Thích Vương Tôn càng tỏ ra hung hăng: – Cha ta đặt tên cho ta là Vương Tôn, ngươi xem, ta có chút gì giống với bộ dáng của vương tôn hay không? Ta sống mốc meo cả nửa đời, chịu cùng chịu cực cả nửa đời, tổ tiên thử hỏi có phù hộ cho ta lần nào hay chưa? Xung đại sư nói có lý, tổ tiên nếu như có linh thiêng trên trời, nhất định sẽ phù hộ cho ta phát tài, mà nếu như ta phát tài rồi, còn cần gì phải đi đào mộ phần của họ lên nữa?

Kẻ này chẳng những tham lam mà còn đại dốt, phản bác cho đã đời xong hắn còn đem cả lời xúi giục của Xung đại sư nói ra tuốt tuốt. Dạy người khác tự đào mộ tổ tiên vốn chẳng phải là chuyện về vang gì, Xung đại sư tuy da mặt dày nhưng cũng không tránh khỏi nóng ran, bèn ho khan hai tiếng bảo:

– Thích tiên sinh, mấy chuyện này tự bản thân hiểu là được rồi, nói nhiều vô ích với kẻ khác làm gì!

Thích Vương Tôn mặt mày hăm hở, lia lịa gạt đầu với Xung đại sư:

– Đúng, đúng, vẫn là Xung đại sư cao minh, giờ nói cái gì cũng bằng thừa, đợi bảo bối vào tay mới chắc chắn.

Mọi người thấy bộ dạng hắn như vậy, thấy đều dờ khóc dờ cười, không nghĩ trên đời lại có kẻ dẫn đến mức đi tin những lời xằng bậy của Xung đại sư. Trước tiên khoan nói đến trong mộ huyệt có bảo bối hay không, cho dù là có thật thì với một Thích Vương Tôn yếu ớt hèn kém thế này, sau khi lấy xong bảo bối cũng đừng mong giữ lại được.

Tịch Ứng Chân bản tính đôn hậu, vốn muốn khuyên nhủ kẻ này biết sai mà quay đầu, nhưng thấy hắn tỏ vẻ cố chấp, liền không nhin được chán nản, ông ngẫm nghĩ giây lát lại hỏi:

– Thích Vương Tôn, ngươi xuất thân con nhà võ, sao lại không học võ công?

Thích Vương Tôn không ngờ ông lại nhắc đến chuyện này, ngẩn ra một thoáng rồi buột miệng đáp:

– Không chỉ ta không học võ công, cả cha ta cũng không biết võ. Nghe bảo, vì ông nội chết sớm nên một chiêu võ công nhà họ Thích cũng không truyền lại.

Tịch Ứng Chân thăm thờ dài, trong dạ không khỏi tiếc nuối, nghĩ lại Thích Ấn Thần, Thích Thiên Phong năm xưa oai thế bao nhiêu, nào ngờ được đến hôm nay, con cháu của họ lại rơi vào tình cảnh như vậy. Chợt nghe Xung đại sư cười bảo:

– Tịch chân nhân, ngài có biết ông nội của hắn là Thích Huru Minh vì sao mà chết không?

– Vì sao? – Tịch Ứng Chân hỏi.

– Kỳ Ngao Đầu Luận Kiếm năm ấy, Thích Huru Minh bại dưới tay Vân Đình, con trai Vân Thủ, nên đánh mất ngôi vị đảo chủ. Thích Huru Minh trong cơn nóng giận, đã dẫn vợ mọn con thơ rời khỏi Đông Đảo. Vì một ngày quay lại giành giật vinh quang, ông ta cố gắng luyện tập một môn nội công thượng thừa, thế nhưng trong kỳ luận kiếm ông ta đã bị thương sẵn, nội thương chưa khỏi mà cố luyện thần công dẫn đến tẩu hỏa nhập ma rồi lăn đùng ra chết tốt. Lúc đó ông ta mới cưới vợ chưa lâu, con trai Thích Đại Phương còn chưa tròn ba tuổi. Thích Huru Minh trước khi chết có gởi gắm vợ con lại cho thầy của ta. Thấy ta liền sắp xếp cho bọn họ ở lại bên cạnh chùa, âm thầm bảo vệ. Vợ của Thích Huru Minh vì nông cạn ngây ngô, sợ con trai tập võ cật tãi, giẫm lên vết xe đổ của chồng thì, cho nên đã thiêu hủy hết các bí tịch tổ truyền, dẫn đến các đời sau nhà họ Thích chẳng ai còn biết võ công nữa.

Tịch Ứng Chân nhìn sang Thích Vương Tôn, trong lòng ngổn ngang cảm xúc, gạt đầu nói:

– Hóa ra là như thế, thảo nào hắn lại rơi vào tay ngươi rồi trở thành một quân cờ đối phó Đông Đảo.

– Chân nhân lại nói sai rồi. – Xung đại sư mỉm cười: – Bản tăng làm thế chẳng qua là thay trời hành đạo. Nhớ lại năm xưa Thiên Cơ Cung gặp kiếp nạn, hai nhà Hoa – Vân không nơi tá túc, may thay được vợ chồng Thích Thiên Phong thu nhận giúp đỡ mới có thể thoát khỏi sự truy đuổi của Đại Nguyên. Nào hay vật đổi sao dời, hai nhà này lại mưu đồ “chim cưu chiếm tổ chim khách”, ép cho Thích gia phải rời bỏ Đông Đảo, nhà họ Vân thoát cái trở mình thành chủ nhân đảo Linh Ngao, hành vi này cực kỳ vô liêm sỉ, nếu không đòi lại lẽ công bằng thử hỏi thiên lý còn hay không?

Tịch Ứng Chân còn chưa đáp trả, Diệp Linh Tô sớm đã nghe không lọt tai, lớn giọng nói:

– Lừa tặc thôi, ngươi cứ luôn mồm thay trời hành đạo, thật ra đều vì dục vọng của riêng mình, nếu ngươi thật sự nghĩ cho nhà họ Thích, tại sao lại xúi giục Thích Vương Tôn đi đào mộ phần tổ tiên?

Xung đại sư cười bảo:

– Con nhãi ranh như ngươi thì hiểu cái gì? Người chết rồi sẽ vào vòng luân hồi, thứ còn sót lại chỉ là xác thịt, cho nên đa số đệ tử Phật môn đều chọn hỏa táng để không tồn lại thân xác. Người Mông Cổ chúng ta sau khi chết, được chôn vào lòng đất, muôn nưa giẫm đạp lên cũng không để lại bất cứ mộ phần nào. Còn người Hán xây dựng bia mộ chỉ làm hao người tốn của, bảo vật theo đó cũng mai một thất lạc, càng thêm lãng phí lớn lao, thay vì để chúng bầu bạn với người chết, thời thì giao cho người sống thụ hưởng còn hơn. Đạo lý này nói ra thì đơn giản nhưng để thực hiện thì không dễ dàng gì, cũng chỉ có bậc trí thức như Thích tiên sinh đây mới có thể phá bỏ hủ tục, làm những việc phi thường.

– Đúng, đúng! – Thích Vương Tôn mặt mày hớn hở, gật đầu lia lịa, nhìn Xung đại sư bằng ánh mắt thán thiết tri kỷ.

Tịch Ứng Chân bắt gặp ánh mắt cười khò:

– Đại hòa thượng, bắt kể chuyện oái oăm gì rơi vào miệng ngươi đều biến thành lý lẽ xác đáng cả.

– Đạo trưởng nói phải. – Nhạc Chi Dương không đợi cho Xung đại sư kịp lên tiếng, cười khi khi xen vào: – Cũng giống như việc trồng hoa vậy, vun bón vào rồi là cắt hái, nhưng lớn lên lại là hoa tươi. Bất kể cái thứ hôi thối thể nào qua miệng vị đại sư đây cũng có thể nở ra đóa hoa thơm ngào ngạt cả.

– Nhạc lão đệ tưởng tượng hơi quá rồi! – Xung đại sư không giận không vội, điềm tĩnh đáp lời: – Đạo Phật ta xem mỹ nữ như xương khô, bàn tăng lấy cắt hái hóa tiên hoa, xấu đẹp tựa nhau, thơm thối như một! Phật Pháp vốn diệu kỳ, không gì so sánh được.

Nhạc Chi Dương vừa tức vừa buồn cười, bảo:

– Hóa ra cắt hái cũng là Phật Pháp, vậy xem ra làm chó cũng có thể thành Phật rồi.

Trong lời của gã có ý ngầm mỉa mai Xung đại sư là chó. Xung đại sư dường như không nhận ra, vẫn cười khi khi đáp:

– Phật dạy chúng sinh bình đẳng, trong vòng lục đạo thấy đều có thể thành Phật, chó thuộc đạo súc sinh, thăng thiên thành Phật thì có gì là lạ?

Nhạc Chi Dương dẫu cho mồm mép lanh lợi, đến nước này cũng không còn gì nói được, đành chép miệng:

– Hòa thượng giỏi lắm, xem như ngươi lợi hại, so về mặt vô si hạ lưu, Nhạc Chi Dương ta xin chào thua.

Xung đại sư cười khà khà, ánh mắt lướt qua mọi người, chấp tay bảo:

– Mọi người đi đường đã mệt mỏi, hay là tìm một nơi để nghỉ ngơi lấy sức, đợi đến khi sinh lực dồi dào mới đi tìm cửa vào mộ huyết vậy.

Trải qua một phen sóng gió, mọi người đều cảm thấy đói khát. Trên đảo rừng xanh ngun ngút, khói tỏa mịt mờ, suối trong vắt thấy rõ cả đá bên dưới, thi thoảng lại có chim bay thú chạy ẩn hiện xung quanh. Minh Đầu dùng một phiến đá đánh chết một con sơn dương, nhóm một đồng lửa ven suối rồi nướng thịt dê đến lúc mỡ thơm vàng rượm, hương bay ngào ngạt.

Đám người Xung đại sư xúm quanh đồng lửa để chia thịt, trong khi Tịch Ứng Chân thì đang xếp bằng ngồi một bên. Xung đại sư không thấy Nhạc Chi Dương và Diệp Linh Tô đâu, bèn hỏi:

– Tịch Chân Nhân, hai người bạn nhỏ đi đằng nào rồi mà để tiền bối lại đây chịu đói, thật là lớp trẻ không phải phép mà!

Tịch Ứng Chân từ tốn đáp:

– Đại hòa thượng lại gây xích mích chia rẽ rồi, tiếc là ngược lại tại nó thấy ta già cả nên để ta ở lại đây chờ thưởng thức món ngon sắp sẵn đây.

Chợt nghe tiếng chim xáo xác phía đằng xa lẫn cùng tiếng đập cánh phạch phạch, chẳng bao lâu sau, chỉ thấy Diệp Linh Tô dùng đa dùng đỉnh, xách theo một cặp gà bông đi ra khỏi bia rừng. Cô tiện tay ném chúng xuống đất rồi ngồi sang một bên ôm gối, ngo ngẩn thả hồn theo dòng suối. Tịch Ứng Chân hỏi:

– Nhạc Chi Dương đâu?

– Không rõ! – Diệp Linh Tô lắc đầu: – Thống nhất với nhau, ta bắt gà, hán nấu com, nhưng chớp mắt sau ta cũng không biết hán chạy tót đi đằng nào rồi!

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Quyển 3 - Chương 12-3: Cô Đảo Vô Song (3)

Vừa nói xong thì bỗng đâu Nhạc Chi Dương cười khúc khích bước ra khỏi khu rừng, nửa trên của gã cời trần, ống quần xắn cao, hai chân dính đầy bùn đất, đầu đội mấy cọng lá sen to tướng tươi xanh mon mớn, tay phải cầm một củ sen dài, tay trái xách nào hoa nào cỏ được gói lại trong vạt áo.

Nhạc Chi Dương đến bên khe suối, chẳng nói chẳng rằng, xắn tay giết gà nhỏ lông, lại dùng các thứ vừa mang về như quả rừng, hoa cỏ, vỏ cây, củ sen... dồn vào trong bụng gà, sau đó dùng lá sen gói kín lại.

Diệp Linh Tô ở bên nhủu mày quan sát, không kèm được thắc mắc:

– Nhạc Chi Dương, ngươi bày trò gì vậy?

– Làm món Khiếu Hoa Kê(*) – Nhạc Chi Dương mỉm cười trả lời. Diệp Linh Tô xùy một tiếng: – Ai hỏi chuyện gà đâu, ta hỏi về hoa quả kia, tạp nham đủ thứ như vậy ai biết nó có độc hay không?

(ND chú: Khiếu Hoa (Hóa) Kê hay hiểu nôm na là món gà ăn mây, một món ăn của dân cùng khổ hồi xưa với cách làm đơn giản là bọc gà trong lá sen rồi đắp đất sét lên nướng chín. Giờ đây là đặc sản của vùng Giang Tô.)

Nhạc Chi Dương vừa dùng bùn nhuyển đắp trên bề mặt lá sen, vừa mỉm cười đáp:

– Xoắn xuyết làm gì, nếu như sợ có độc thì cô “ăn” ta là được.

Diệp Linh Tô vừa giận vừa thẹn, mặt hoa đỏ bừng, cô vỗ bộp lên mặt đá, đứng phắt dậy gắt:

– Nhạc Chi Dương, ngươi... ngươi còn nói vậy, ta đá ngươi xuống nước bây giờ.

Nhạc Chi Dương thề thề lườm:

– Ấy, ấy, ta không nói nữa, thịt người vừa tanh vừa hôi, làm sao ăn ngon bằng thịt gà cơ chứ...

– Ngươi còn nói! – Diệp Linh Tô giẫm giẫm chân ra vẻ muốn xông đến, Nhạc Chi Dương vội vã chạy né.

Hồi sau gã nhóm lên một đồng lửa, mang con gà đã bao bọc hoàn chỉnh ra nướng trên ngọn lửa ấy, chẳng mấy chốc lớp đất khô đét lại rồi nứt toác. Nhạc Chi Dương vừa bóc tách đất sét ra, một mùi hương đậm đà lập tức lan tỏa, khiến cho ai nấy đều thèm thuồng rõ đãi.

Nhạc Chi Dương chia thịt gà làm ba phần. Diệp Linh Tô bán tín bán nghi, tay cầm lấy đùi gà cắn nhẹ một miếng, chỉ cảm thấy hương vị non tươi mềm mại, nước thịt thơm tươm, trong vị ngon ngọt còn hòa lẫn mùi thơm dịu dịu, nhai qua mấy lượt, dư vị vẫn còn quần quện chưa tan.

“Khiếu hoa kê” vốn là món ăn trứ danh đất Ngô Việt, Diệp Linh Tô từ nhỏ đến lớn đã thưởng qua không ít thức ngon vật lạ, nhưng mùi vị của món gà này hết sức lạ lùng, trước nay chưa từng nếm trải. Cô liếc trộm Nhạc Chi Dương, trong lòng dấy lên một chút kinh ngạc.

Tịch Ứng Chân tuy là đạo sĩ nhưng lại không kỵ món mặn, ăn như gió giục mây vùn, thoáng cái nhai sạch cả nửa con gà, vừa ăn vừa tấm tắc:

– Thằng nhóc giỏi thật! Con gà này nấu rất ngon, thịt mềm mọng nước, hương thơm nức mũi, vừa tươi vừa ngọt, dư vị ngập tràn. Ngon, Khiếu Hoa Kê ngon lắm, đầu bếp tại Trích Tinh Lâu nơi kinh thành cũng không bằng ngươi được.

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Tịch đạo trưởng mà không chê, sau này ta sẽ nấu cho ông ăn mỗi ngày.

Tịch Ứng Chân quệt vết mỡ bên mép, bật cười:

– Đẻ thằng nhóc nhà ngươi làm đầu bếp chẳng phải phí phạm tài năng hay sao? À, hương liệu bên trong bụng gà đều ở trên đảo này cả à?

– Kê cũng lạ! – Nhạc Chi Dương mỉm cười: – Trên đảo này chẳng thiếu loại hương liệu nào cả, hồi nãy ta trông thấy cũng giết mình, ở bên kia còn có một đầm nước, trong đầm có trồng hoa sen. Đây đây, nếm thử củ sen này xem, vừa giòn vừa ngọt, tươi ngon hiếm có.

Tịch Ứng Chân rửa sạch củ sen, cắn thử vài miếng, liền liên tục khen ngon. Diệp Linh Tô cũng bẻ lấy một đoạn, dùng kiếm gạt bỏ lớp bùn, từ từ nhấm nháp rồi khe khẽ gật gù.

Đám người Xung đại sư trông thấy bọn họ ăn uống ngon lành, ai cũng nuốt nước bọt ừng ực, miếng thịt dê trong tay bỗng trở nên vừa tanh vừa dai, đơn giản là khó mà nuốt trôi. Trúc Nhân Phong bỏ miếng thịt trong tay xuống, liếc liếc sang Minh Đẩu, ánh nhìn không giấu vẻ trách cứ.

Minh Đẩu nổi sùng:

– Mẹ nó chứ, họ Trúc kia, người thô lỗ hai mắt nhìn ông để làm gì? Ông đây mổ dê nướng dê, chả lẽ còn làm sai sao? Muốn ăn ngon thì tự đi mà làm!

Nói rồi lão túm lấy cả xương thịt nướng quăng ùm xuống nước.

Trúc Nhân Phong hầm hầm tức giận, đứng bật dậy quát:

– Minh Đẩu, đồ chó chết chủ nhà người, ở trước mặt gia gia còn muốn ra vẻ à? Gia gia ăn thịt dê là đã nể mặt nhà người lắm rồi, dám chộc giận ta, ta khiến người đi cà thọt bây giờ!

Minh Đẩu xụ mặt xuống, trầm giọng nói:

– Hay lắm, Trúc Nhân Phong, nói mà không làm được là đồ con rùa, ta chống mắt lên xem người làm sao khiến ta đi cà thọt.

Nếu như thân thể không trọng thương, Trúc Nhân Phong tuyệt không kiêng dè Minh Đẩu, nhưng nếu giao đấu trong khi bị thương thì phần thắng tính ra rất thấp. Nội thương của hắn phân nửa là do Nhạc Chi Dương ban cho, nhớ đến người này, hắn không kèm được quay đầu sang trừng trừng nhìn thiếu niên, chỉ thấy gã và Diệp Linh Tô đang ngồi sòng vai cùng nhau, nam thanh nữ tú tỏa sáng ngời ngời, Trúc Nhân Phong ngoài lòng căm ghét còn sinh ra một nỗi tự ti, hận không thể lột da moi tim gã ra cho hả dạ.

Minh Đẩu thấy hắn sắc mặt quái lạ bèn cười lạnh:

– Hoàng ròi à? Nếu không có gan ra tay, vậy thì hãy gọi ta hai tiếng “Ông nội” đi, ta sẽ nể mặt mũi Thiết Mộc Lê mà tha cho người một lần.

Trúc Nhân Phong nổi điên, toan rướn người xông đến, nào ngờ Xung đại sư đứng dậy ngăn cản hai người lại, bảo:

– Đều là người trong nhà cả, đâu cần phải vì một con dê nướng mà tổn thương hòa khí, nếu như các người đánh nhau, khoan nói tới thắng hay bại, để kẻ địch trong thấy chẳng phải chúng sẽ cười rộ rỡ hay sao?

Minh Đẩu liếc mắt nhìn Tịch Ứng Chân, sắc mặt càng trở nên sa sầm. Trúc Nhân Phong vẫn chăm chăm nhìn Diệp Linh Tô, nghĩ thầm trong bụng: mình thắng thì không sao, còn lỡ mà xui rủi thất bại trước mặt tiểu mỹ nhân đây, chẳng phải sẽ mất mặt lắm ư? Nghĩ đến đây, hắn hậm hực ngồi xuống, thờ dãi một tràng. Minh Đẩu tuy cứng mồm là thế nhưng trong lòng cũng rất e ngại quyền thế của Yến Nhiên Sơn, thấy hắn nhượng bộ cũng không tiện khiêu khích thêm nữa, bèn hừ lạnh một tiếng, từ từ tiêu giảm nội lực.

Xung đại sư cúi người rửa sạch tay rồi chỉnh trang lại y phục qua làn nước trong, kế đó đứng dậy nói:

– Ăn uống no đủ rồi, chúng ta cùng đi tìm cửa vào mộ huyết nào!

Nói rồi sai bước thật nhanh, dẫn theo đám người Minh Đẩu đi về phía tòa núi.

Nhạc Chi Dương nhảy bật dậy, vội giục:

– Mau, mau đuổi theo.

Diệp Linh Tô còn chần chừ chưa quyết, Tịch Ứng Chân điềm nhiên bảo:

– Đi theo bọn chúng làm gì?

– Làm gì á? – Nhạc Chi Dương tròn mắt nhìn ông về quái lạ: – Bọn chúng tìm thấy cửa vào mộ huyết thì sao?

– Làm gì có chuyện dễ dàng thế? – Tịch Ứng Chân lắc đầu cười: – Thích Án Thần tinh thông thuật phong thủy, mộ phần này lưng tựa núi mặt hướng biển, hình thế mượn trời. Người cũng đã từng chứng kiến qua Hải Âm Mộng Diệp Trận rồi đấy, cứ thử nghĩ mà xem, gần như trên đảo này nơi nào cũng hung hiểm như thế, muốn tìm ra cửa mộ, nói thì dễ chứ làm mới khó!

Nhạc Chi Dương thấy cũng chí lý, gãi đầu hỏi:

– Vậy hiện giờ chúng ta phải làm gì?

Tịch Ứng Chân nói:

– Trước tìm một nơi trú chân đã, sau đó từ từ nghĩ cách rời đảo.

Nhạc Chi Dương giật mình, buột miệng thốt:

– Còn võ công trong mộ thì sao?

Tịch Ứng Chân lườm gã một cái, tỏ vẻ không vui:

– Võ công cái gì chứ? Bộ người thật sự muốn chui vào trong mộ người ta à?

Nhạc Chi Dương cười hề hề:

– Ta chỉ tò mò thôi mà.

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

– Tò mò hại thân! Chúng ta đến đây chủ yếu là vì “Thiên Cơ Thần Công Đồ”, giờ sách đã nằm trong tay, những chuyện khác đừng bận tâm nhiều nữa.

Giọng điệu của ông trong mềm có cứng, nói vừa xong thì quay đầu đi ngay. Nhạc Chi Dương bắt đắ đi, đánh lè lười, tiu nghỉ bước theo sau lưng ông, chột nghe Diệp Linh Tô hắng giọng:

– Trúng ung, đáng đời!

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn sang, thiếu nữ mặt mày lạnh tanh, chẳng chút thân thiện, đang hướng đôi mắt hạnh về nơi khác. Nhạc Chi Dương cười bảo:

– Ủ, ừ, ta là trúng ung, còn cô là trúng đặc biệt, trong trúng có tới hai lòng đỏ, Lưu A Đầu(*) ăn vào cũng phải biến thành Gia Cát Lượng.

(ND chú: Lưu A Đầu hay Lưu Thiện, con trai Lưu Bị, là vị hoàng đế thứ hai và cũng là cuối cùng của nhà Thục Hán dưới thời Tam quốc, được Gia Cát Lượng phò tá sau khi Lưu Bị qua đời. Thời nay, người ta thường dùng tiếng lóng A Đầu để ám chỉ những kẻ hèn nhát, bất tài.)

Diệp Linh Tô đỏ bừng hai má, làn da trắng phao phao ứng hồng càng thêm kiều diễm. Cô tức tối “Xì” một tiếng, mắng:

– Còn thứ trúng ung to xác như người á, Gia Cát Lượng mà ăn phải cũng bị biến thành heo cho xem.

Chợt thấy Nhạc Chi Dương mặt mũi tí tởn, cô mới nhận ra mình vừa thất thố, vội mím môi trừng mắt, quay phắt sang hướng khác.

Ba người tìm kiếm một lúc thì phát hiện được một hang động bên bờ biển. Trong động có một bầy nai đang ở, Nhạc Chi Dương hô hét ầm ĩ xua bầy nai đi khỏi, lại thấy bên trong âm thấp dờ dẩn, gã mỉm cười bảo:

– Hai vị quét dọn trong động đi, để ta ra ngoài tìm một ít cỏ khô về rải nền.

Nói rồi, gã bước ra khỏi hang, dáng vẻ lừng khừng thông thả, tay bẻ vài cọng cỏ khô vắn vắn chơi đùa, đi dung dăng một hồi, thấy bốn bề không có ai, gã liền dạt bụi cây chạy thẳng về phía hòn núi. Chẳng bao lâu sau đã đến nơi, Nhạc Chi Dương trèo lên trên một tảng cây lớn, gãi đầu gãi tai ngó nghiêng về phía trước.

Nhìn một hồi, chợt gã cảm thấy đầu vai nhói lên như có người vừa vỗ chưởng. Nhạc Chi Dương giật mình vội nhảy ra ba thước, suýt nữa là rớt khỏi tảng cây. Gã ngoảnh đầu lại, thì ra Diệp Linh Tô đang ở phía sau lưng, mặt hoa xụ lại, ánh mắt như kết băng, lạnh lùng hỏi:

– Ngươi không phải đi hái cỏ khô sao, chạy tót lên cây làm gì vậy?

Nhạc Chi Dương vừa định thần lại, mở miệng bịa ngay:

– Ở thì cỏ khô ít quá, ta mới trèo lên đây định bẻ mấy cành cây mang về.

Diệp Linh Tô hừ một tiếng, mắng:

– Ngươi nói dối!

Nhạc Chi Dương giả bộ ho khan hai tiếng, đánh trống lảng:

– Diệp cô nương, cô tới đây làm chi?

Diệp Linh Tô lườm gã:

– Tịch chân nhân thừa biết ngươi sẽ đi gây họa, kêu ta đến dẫn ngươi về.

Nhạc Chi Dương thờ dãi:

– Diệp cô nương, cô có muốn thấy bọn khốn ấy trộm được võ công của Thích Ấn Thần hay không?

Diệp Linh Tô liếc mắt nhìn gã, đáp:

– Đương nhiên là không.

Nhạc Chi Dương mừng rỡ:

– Tốt quá, chúng ta quả nhiên cùng chung một lòng.

Diệp Linh Tô then đỏ mặt, gất:

– Ăn nói quàng xiêng, ai cùng chung một lòng với nhà ngươi chứ!

– Ấy, ấy, ta lỡ lời. – Nhạc Chi Dương chữa lại: – Ý là chúng ta có cùng suy nghĩ, cho nên phải phá đám cho bọn chúng rối tung rối mù lên.

Diệp Linh Tô trừng mắt nhìn gã, ngờ vực hỏi:

– Làm sao để phá đám bọn chúng?

Nhạc Chi Dương đáp:

– Tạm thời chưa nghĩ ra, tóm lại là không để cho bọn chúng yên ổn được.

Diệp Linh Tô phì cười:

– Nói khoác không biết ngưng, dựa vào chút võ công mèo quào của ngươi, đem đi nhét kẽ răng người ta còn chưa đủ nữa là.

Nhạc Chi Dương cười đáp:

– Đại trượng phu đầu trí không đầu sức.

– Cái gì mà đại trượng phu chứ? – Diệp Linh Tô hừ lạnh: – Tiểu nhân nham hiểm thì đúng hơn.

Nhạc Chi Dương bảo:

– Cô không nghe người ta nói sao? Ác quỷ còn sợ tiểu nhân mà!

Diệp Linh Tô lấy làm lạ:

– Ai nói vậy?

Nhạc Chi Dương đáp:

– Chà ai khác, chính là Nhạc mỗ đây!

Diệp Linh Tô nguyền một tiếng, suýt thì phì cười, nhưng chả hiểu sao cỗi lòng như bị sắt đè, không tài nào bật tiếng cười ra được, thế là cô đành hướng ánh mắt sang nhìn biển, mím môi không nói lời nào.

Nhạc Chi Dương trông thấy thần thái của cô như vậy, biết cô còn buồn vì thân thể phức tạp của mình, gã bất giác nghĩ thầm: “Cần phải tìm cách để cô ta vui lại mới được.”

Gã còn đang suy nghĩ, chợt nghe Diệp Linh Tô “ì” một tiếng, đưa mắt nhìn về hướng vách núi, Nhạc Chi Dương quan sát theo hướng cô nhìn, lập tức sáng mắt lên, hồ hởi bảo:

– Ôi chà, chẳng phải là Ma Vân đấy ư?

Cách không xa đằng trước, trên vách đá ở lưng chừng núi, một con đại ưng đang vui đùa rung cánh, miết mãi mổ ăn một chú thỏ rừng, xem qua màu lông đúng là ưng biển Ma Vân.

Diệp Linh Tô trông thấy người bạn chim của mình, trong lòng mừng rỡ, bảo:

– Quá tốt rồi, có Ma Vân, chúng ta có thể đưa thư về đảo Linh Ngao, nhờ họ cử thuyền đến đón chúng ta.

Nói rồi, cô cong ngón tay lại đặt giữa khoe môi, vận khí đan điền, phát ra tiếng huýt sáo thật dài.

Ma Vân nghe tiếng ngẩng đầu lên, hiên ngang nhìn ngó xung quanh, đôi mắt ưng tinh tường lập tức trông thấy chủ nhân, nó hưng phấn hẳn lên, giang cánh bay vọt về phía hai người. Nói thì chậm, thực tế diễn ra rất nhanh, khi ấy chợt nghe mấy tiếng “phành phạch” vang lên, trong khu rừng từng bông đầu bay vụt ra một chiếc bóng trắng, nhanh như chớp lóe, va mạnh vào chú ưng biển màu xám tro. Khoảnh khắc ấy, lông vũ rụng rơi tung tóe, tiếng kêu thảm thiết ngân dài, hai chiếc bóng một trắng một xám quay cuồng hỗn loạn, nhất thời khó mà phân biệt.

Hai người trên cây trước tiên là kinh ngạc, sau đó nhận ra chiếc bóng trắng kia cũng là một con đại bàng lông trắng hơn tuyết, dũng mãnh thần tốc, xuất hiện chưa được bao lâu đã khiến cho Ma Vân phải nằm dưới móng vuốt của nó, ngoài vùng vẫy ra không cách nào chống cự lại.

Diệp Linh Tô vừa bất ngờ vừa phẫn nộ, hét vang một tiếng, nhón tay phát ra kim châm, nào ngờ kim châm vừa bay đến gần, đại bàng trắng liền thả Ma Vân ra, bay thẳng lên trời, kim châm nhấp nháy rồi lướt sượt qua móng vuốt của nó.

Ma Vân loạng choạng rớt từ trên cao xuống đất. Nhạc Chi Dương nhắm kỹ thể rơi, nhanh chóng nhảy khỏi cành đại thụ, bắt gọn chú ưng biến vào lòng bàn tay, chỉ thấy đầu nó gục xuống, cần cổ gãy lìa, đỉnh đầu lủng toang hoác phọt cả não, hóa ra đã chết tươi.

Nhạc Chi Dương còn đang kinh hãi chợt nghe Diệp Linh Tô hét to một tiếng, gã giương mắt nhìn lên, chỉ thấy đại bàng trắng lại bỏ nhào trở xuống, nhanh hơn chớp lóe, xông về phía thiếu nữ vừa quắp vừa mổ. Diệp Linh Tô vùng chường lên nghênh tiếp, nhưng đại bàng trắng hết sức linh hoạt, chường phong vừa đến nó lập tức bay tránh đi xa. Đội thiếu nữ lộ ra sơ hở, nó liền bay nhào đến, cứ thế tiến tiến lùi lùi nhip nhang như có đáng dấp của đại cao thủ.

Nhạc Chi Dương trở mặt há mồm theo dõi trận chiến một người một chim trên cây. Hai bên đến đi như gió, mấy lần suýt chạm nhau, Diệp Linh Tô liền tiếp bắn ra mấy mũi châm đều bị đại bàng né được. Bất chợt cô dùng mưu kế, bước chân ra về lão đảo, lặc lư chực ngã, đại bàng chung quy cũng là loài chim muông, nào biết đến sự xảo trá của thế gian, lập tức vỗ cánh sà đến. Tay trái Diệp Linh Tô bỗng vẩy nhanh, đại bàng e sợ chường phong của cô liền chao mình nhảy tránh hơn vài thước, dè dặt tay phải Diệp Linh Tô giờ lên, kim châm bắn ra vun vút, xuyên qua bộ lông trắng muốt của nó.

Đại bàng cất lên tiếng kêu thảm thiết, phóng vút lên không trung, dáng hình tựa mũi tên vừa buông cung, bay đến vách núi cao bên trên, nhoáng cái đã không còn thấy đâu nữa.

Nhạc Chi Dương từng ném qua mùi vị khổ sở của Dạ Vũ Thần Châm, kim châm xâm nhập vào cơ thể thì đến con người còn không chịu nổi huống hồ loài chim. Đại bàng trắng sau khi trúng châm rồi mà còn có thể bay cao đến thế, nếu như không phải xương đồng gân thép thì nhất định là loài yêu mị trên biển.

Diệp Linh Tô ngẩng đầu lên nhìn trời, dáng vẻ ngơ ngẩn thất thần. Nhạc Chi Dương trèo lên bên cạnh cô, nhìn kỹ lại, ở vị trí gần nơi tiếp giáp với đỉnh núi có một hang động, nhưng vì bị đá lớn lồm che khuất nên nếu không quan sát cẩn thận, tuyệt đối không dễ phát hiện ra.

– Đó là hang ổ của con chim ấy à? – Nhạc Chi Dương lú lười nói: – Chim gì lợi hại dữ vậy không biết!

– Đó mà là chim ư? – Diệp Linh Tô còn chưa hết hoảng hốt: – Nó nhanh đến không tưởng nổi!

Nhạc Chi Dương mỉm cười:

– Nhưng nhanh thế nào chẳng nữa cũng không bằng Dạ Vũ Thần Châm được.

Diệp Linh Tô liếc nhìn gã, định nói gì đó lại thôi, một lúc sau ào ào hỏi:

– Ma Vân đâu?

Nhạc Chi Dương mấp máy môi không đáp, Diệp Linh Tô nhảy khỏi cành cây, nhìn xuống thi thể của chú chim mà lặng người hồi lâu, lát sau cô rút kiếm đào một hố nhỏ, chôn cất cho chú chim cẩn thận. Nhạc Chi Dương nhìn nắm mồ nhỏ nhỏ ấy, trong lòng cũng xốn xang ray rứt. Ma Vân chết rồi, con đường cầu viện cũng bị đứt đoạn, muốn thoát khỏi hòn đảo này có lẽ phải tìm biện pháp khác.

Chợt nghe Diệp Linh Tô giục:

– Đi thôi!

Tâm trạng của cô lúc này rất tệ, nói đi là quay đầu đi ngay. Nhạc Chi Dương không dám chạm vào nỗi buồn của cô thêm nữa, đành ủ rũ đi theo phía sau.

Hai người dọc đường đi gom nhặt theo vài bó cỏ khô, về gần đến hang động chợt nghe vọng đến tiếng người. Nhạc Chi Dương cảnh giác ra hiệu cho Diệp Linh Tô, hai người len lén tiến chậm về trước, vén bụi cây ra, giương mắt quan sát, chỉ thấy Xung đại sư, Minh Đầu và Tịch Ứng Chân đang đứng theo thể chặc ba đối diện nhau ở trước cửa động. Diệp Linh Tô sốt ruột định nhòm người bước ra thì bị Nhạc Chi Dương giữ tay áo lại.

Diệp Linh Tô quay lại trừng mắt, chợt thấy Nhạc Chi Dương đưa ngón trỏ ra viết xuống nền đất: “Nấp trong chỗ này, dùng phi châm chào hỏi bọn chúng.”

Diệp Linh Tô khẽ chau mày, Dạ Vũ Thần Châm tuy là ám khí nhưng uy lực cực lớn, từ khi cô luyện thành đến nay đều là phát châm ở phía chính diện, hiếm khi nào đánh lên sau lưng người khác. Mưu kế của Nhạc Chi Dương tuy hay nhưng lại không được quang minh lỗi lạc.

Trong lúc đang do dự bỗng nghe Xung đại sư cười nói:

– Tịch chân nhân, ngài thật sự không chịu nói ra lối vào mộ huyết à?

Hai người nghe vậy đều giật mình, nghĩ thầm Tịch Ứng Chân làm sao mà biết được cửa vào mộ phần ở đâu cơ chứ?!

Đạo sĩ trầm tư một lúc chợt cười hỏi:

– Đại hòa thượng, sao ông đoán là ta biết được lối vào?

– Ngài vừa lên đảo là lập tức bàn về chuyện phong thủy. Ta vừa nãy tìm kiếm lối vào, tìm mãi chẳng được mới sức nhớ đến việc này. Nếu như Thích Ân Thần tin vào phong thủy, vậy thì cửa vào mộ huyết hẳn sẽ liên quan đến phong thủy. Đáng tiếc bình sinh ta quá tự tin, chưa bao giờ hứng thú với những

chuyện ngoài lề, đối với kiến thức phong thủy thật sự hiểu biết giới hạn. Nghe danh Tịch chân nhân tinh thông thuật số âm dương đã lâu, hòa thượng đành phải mặt dày đến đây, thỉnh cầu chân nhân chỉ cho một con đường đúng đắn.

Hai người Nhạc – Diệp nghe đến đây, thấy đều rửa thầm: “Tên lừa trọc da mặt dày thật, cho dù Tịch chân nhân biết đi chẳng nữa thì cũng chẳng có lý do gì phải nói cho y cả?”

Lại nghe Tịch Ứng Chân cười khà khà:

– Đại hòa thượng, người tìm đến hỏi ta, liệu có sai người không đấy?

– Không đâu, không đâu – Xung đại sư cười ha hả: – Tịch chân chân, chúng ta trao đổi thế này đi, nếu như cô mộ Ấn Thần thật sự có kho báu và bí tịch, bọn ta sẽ chia cho ngài một phần được không?

– Buồn cười! – Tịch Ứng Chân cười lạnh: – Ta mà biết thì tự mình đến chiếm lấy và bỏ đi rồi, mắc gì phải nói cho các người chứ?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 12-4: Cô Đảo Vô Song (5)

Xung đại sư cười bảo:

– Chân nhân không giống chúng ta, ngài là Đế Sư của Đại Minh, thống lĩnh Đạo giáo cả thiên hạ, chuyện tốt đẹp trên đời đều hưởng thụ cả rồi, những thứ khác đâu còn ở trong mắt của ngài nữa. Võ công của Thích Ấn Thần tuy ngài biết nhưng không lấy, không phải vì ngài không thể mà là không cần đến mà thôi!

– Là nhĩ? – Tịch Ứng Chân điềm giọng: – Người biết rõ tâm tư ta như vậy, vì sao còn phải phí nước bọt thuyết phục?

– Không vì gì cả! Chỉ là, yêu cầu này của ta, chân nhân không thể không đồng ý.

Tịch Ứng Chân cười khà khà, vỗ tay:

– Thú vị, thú vị, người muốn dùng võ công bức ép ta nghe theo người à?

– Không dám! – Xung đại sư cười đáp: – Nhưng Tịch chân nhân ngài có biết, vì sao ta lại giao Thiên Cơ Thần Công Đồ cho ngài không?

Tịch Ứng Chân nói:

– Do bức bách không có sự chọn lựa nào khác, lẽ nào còn có lý do khác ư?

– Không hẳn, không hẳn! – Xung đại sư lắc đầu: – Hòa thượng bình sinh làm việc gì cũng không để ai ràng buộc. Tịch chân nhân, ngài có tin hay không, ta có thể giao sách cho ngài thì cũng có thể thu hồi lại đấy.

Tịch Ứng Chân nhướng mày:

– Nếu ta không tin thì sao?

– Được thôi! – Xung đại sư khẽ mỉm cười, chấp tay nói: – Vậy thì chúng ta bốn ngày sau gặp lại.

Tịch Ứng Chân thoáng biến sắc, đôi mi nhướng cao. Nhạc Chi Dương cũng giật thót trong bụng, nhìn sang Diệp Linh Tô. Thiếu nữ khẽ cắn môi, mặt mày tái nhợt.

Im lặng một lúc sau, Tịch Ứng Chân từ từ cất tiếng:

– Đại hòa thượng, người cũng biết về chuyện “Nghịch Dương Chỉ” sao?

– Trước khi chân nhân kịp đuổi theo, Minh tôn chủ đã mang toàn bộ chuyện kể hết cho ta biết. Tịch chân nhân thân mang kỳ thương, nếu như không ai cứu chữa, chỉ có thể sống được bảy ngày. Minh huynh nhằm tính kỹ lại, lần cứu chữa gần nhất là vào ba hôm trước, cách ngày phát tác chỉ còn bốn hôm nữa. Cách thức chữa trị trên đời này chỉ có hai người biết được, một ở xa tận Côn Luân, một thì chẳng biết đi đường nào, sức kiên nhẫn của bản tăng cao lắm, chỉ cần chờ hết bốn ngày nữa, quyển sách ấy tự nhiên sẽ trở về tay mà thôi.

Tịch Ứng Chân hừ một tiếng:

– Đại hòa thượng, người vọng tưởng à? Trong bốn ngày tới, ta có thể hủy đi pho sách này bất cứ lúc nào.

– Tùy ý chân nhân thôi. – Xung đại sư mỉm cười, ánh mắt lóe lên sắc lạnh: – Nhưng khi ấy chân nhân đã cười hặc về Tây rồi, không có Thiên Cơ Thần Công Đồ làm vật bảo hộ, thủ hạ của ngài – một nam một nữ – e là không ổn cho lắm.

Tịch Ứng Chân trầm ngâm giây lát, thờ dài nói:

– Đại hòa thượng, nói như vậy là người muốn ép ta phải giết người rồi.

Xung đại sư bật cười:

– Chân nhân bản tính nhân hậu, nếu muốn giết ta thì đã giết từ lâu rồi, sao phải chờ đến bây giờ?

Tịch Ứng Chân chẳng nói gì thêm, chỉ chăm chăm nhìn Xung đại sư một lúc, đoạn từ từ lên tiếng:

– Hòa thượng, bản chất của người lạnh lợi mạnh mẽ, đầu óc thông minh, Kim Cương Môn chỉ một nhánh đơn truyền, lệnh sư chọn người làm đồ đệ quả thực là không chọn sai. Đáng tiếc, tài và đức lại không đi cùng nhau, ai đó từng nói “Có tài mà không có đức là người vô dụng, có đức mà không có tài thì làm việc gì cũng khó”(*), nếu không có đức hạnh, lại thiếu đi tài hoa, thì chỉ gây tội ác thêm nhiều. Đại hòa thượng, nếu người còn chút lương tri, hãy sớm hồi tâm chuyển ý mà quay lại, đừng phụ lòng kỳ vọng của lệnh sư nữa.

(ND chú: nguyên văn câu trên là “Tài Vi Đức Chi Tư, Đức Vi Tài Chi Suất” có nghĩa là tài năng là nhờ đức hạnh mà ra, đức hạnh là kim chỉ nam dẫn lối cho tài năng phát triển. Minh dịch vui, mượn câu nói của 1 ai đó cho nó quen tai vậy ^^)

Xung đại sư gật gật đầu:

– Tịch chân nhân, ta và ngài tuy quen biết chưa nhiều, nhưng ta kính nể ngài ba phần. Tiếc rằng phục quốc là chuyện trọng đại, chỉ có thể tiến không thể lùi, chân nhân một mực cố chấp kiên định, hòa thượng đành phải chờ qua bốn ngày, bốn ngày sau ta nhất định sẽ trở lại thỉnh giáo cao chiêu.

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, nhin không được nhảy xổ ra quát lớn:

– Lừa trọc, chỉ cần Nhạc Chi Dương ra còn một hơi thở, người đừng mong tổn hại đến một sợi tóc của Tịch đạo trưởng.

Minh Đẩu cười gằn:

– Thằng chó con, bản lĩnh không tới đâu mà miệng mồm cũng mạnh ra phết.

Nhạc Chi Dương giễu lại:

– Ta là chó con, còn nhà người là phường chó săn, suốt ngày lẩn quẩn theo đuôi con lừa trọc chờ đón phân của hắn.

Minh Đẩu mặt mày sùng sộ, uốn người toan xông lên, chợt thấy Xung đại sư quay người bỏ đi, lão đành phải nín nhịn cái tôi cá nhân lại, hần học nhìn Nhạc Chi Dương một lúc rồi lục tục đi theo sau y.

Diệp Linh Tô không nhịn được lớn giọng gọi:

– Tịch đạo trưởng, khách khí với bọn ác nhân này làm gì, ba người chúng ta hợp sức chưa chắc gì không cự lại bọn chúng.

Tịch Ứng Chân mặt lạnh như nước, lắc đầu bảo:

– Vào trong động rồi nói.

Ba người vào trong động, Nhạc Chi Dương rải cỏ lát cạnh dưới nền hang ổn thỏa xong xuôi, Tịch Ứng Chân lặng lẽ hồi lâu chợt bảo:

– Nhạc Chi Dương, tiểu cô nương, đúng như hòa thượng vừa nói, ta chỉ còn sống được bốn ngày, có vài chuyện hậu sự cần dặn dò...

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, trong lòng xốn xang không thôi, cao giọng bảo:

– Tịch đạo trưởng, ông đừng vội nản lòng, trời không tuyệt đường sống của con người đâu, nhất định có thể nghĩ ra cách gì đó mà!

Tịch Ứng Chân lắc đầu cười khổ:

– Nghịch Dương Chi một khi phát tác sẽ đối nghịch với khí huyết trong cơ thể, trừ khi khiến cho khí huyết toàn thân chảy ngược còn không thì đừng mong hóa giải. Khí huyết cơ thể vận hành vốn theo trật tự nhất định, muốn khiến cho nó đảo chiều cũng khó tin như chuyện làm cho trời trăng xoay ngược, đất trời đổi chỗ vậy.

Nhạc Chi Dương vừa nghe vừa sinh lòng tuyệt vọng, chợt Diệp Linh Tô trầm tư nói:

– Khí huyết chảy ngược không hẳn là không làm được, năm ấy “Tây Côn Luân” Lương Tiêu từng sáng chế ra một loại Chuyển Âm Dịch Dương Thuật,

có thể khuấy đảo ngũ hành, xáo trộn âm dương.

Tịch Ứng Chân mỉm cười:

– Cô nương nói đúng, “Chuyển Âm Dịch Dương Thuật” chính là căn cơ của Nghịch Dương Chi. Tây Côn Luân suốt đời hành động theo cảm tính, trước nay không màng đến hậu quả. Ông ấy tạo ra Nghịch Dương Chi cốt ý muốn tìm tòi nghiên cứu võ học, kết quả khi lưu truyền hậu thế lại thành ra một hình phạt dày vò con người ta hết sức tàn khốc.

Nhạc Chi Dương nghe xong chợt khắp khỏi hy vọng, vội nói:

– Diệp cô nương, cô là nữ... nữ đệ tử của Vân đảo vương, chẳng lẽ không học qua môn Chuyển Âm Dịch Dương Thuật này hay sao?

Gã nhất thời nhanh mồm, suýt thì thốt ra hai tiếng “nữ nhi” (con gái).

Diệp Linh Tô khẽ lắc đầu:

– Môn tâm pháp này được Lương Tiêu truyền lại cho Hoa Kính Viên, Hoa Kính Viên lại truyền cho tổ sư Vân Đình, học được một nửa, tổ sư Kính Viên bỗng nhiên mất tích, cho nên tổ sư Vân Đình cũng chưa luyện xong. Về sau, tuy ngài đã tìm cách bổ sung hoàn chỉnh nhưng chung quy vẫn không thể bằng được tâm pháp gốc, đề tu luyện được nó thì rủi ro sẽ rất lớn. Tu vi của ta thấp kém, đảo vương sợ ta tẩu hỏa nhập ma cho nên không truyền thụ cho ta.

– Tiếc thật, tiếc thật!

Nhạc Chi Dương hận thiếu điều giẫm chân đầm ngực. Tịch Ứng Chân thì lại thản nhiên như không, ông bảo:

– Ý trời đã vậy, cãi cũng không được. Có lẽ số bần đạo phải bỏ lại hòn đảo này. Trang Tử khóc vợ còn chưa chum mà hát(*), sự sống cái chết, tính toán để mà làm gì?

(*ND chú: tích “Trang Tử khóc vợ” như sau:*

Vợ Trang Tử chết, Huệ Tử lại điếu, thấy Trang Tử đang ngồi soạc chân ra, gõ nhịp vào cái vò mà hát, Huệ Tử bảo: “Ăn ở với người ta, người ta nuôi con cho. Nay người ta chết, chẳng khóc đã là bấy rồi lại còn gõ nhịp vào cái vò mà hát, chẳng phải bấy lắm sao?”

Trang Tử nói: “Không phải vậy. Khi vợ tôi mất, làm sao tôi không thương xót? Nhưng rồi nghĩ lại thấy lúc đau, nhà tôi vốn không có sinh mệnh; chẳng những không có hình thể mà đến cái khí cũng không có nữa. Hồn tạp ở trong cái khoảng thấp thoáng mập mờ, mà biến thành khí, khí biến thành hình, hình biến ra thành sinh mệnh. Bây giờ sinh lại biến ra thành tử, có khác gì bốn mùa tuần hoàn vận hành đâu? Nay nhà tôi đã nghỉ yên trong cái nhà lớn (tức là trời đất), mà tôi còn ồn ào khóc lóc ở bên cạnh thì tôi không hiểu lẽ sống chết rồi. Vì vậy mà tôi không khóc.”)

Ông càng an phận lạc quan, cõi lòng Nhạc Chi Dương càng thêm khó chịu. Nghĩ đến tình nghĩa hôm sớm có nhau suốt hai năm nay, nhất thời trái tim gã hụt hẫng, chua xót cơ hồ chực rơi lệ.

Bỗng nghe Tịch Ứng Chân lại nói:

– Ta còn sống một ngày, Xung đại sư sẽ không dám đến kiếm chuyện. Sau khi ta chết, y nhất định sẽ nghĩ ra trăm phương ngàn kế đối phó hai đứa. May mà Nhạc Chi Dương lanh trí, ép y giao ra Thiên Cơ Thần Công Đồ. Pho sách này có can hệ đến đại nghiệp phục quốc của bọn Mông Nguyên, cho nên có thể không chế được y. Nhạc Chi Dương, pho sách này ta giao lại cho người giữ gìn, bất kể thế nào cũng phải bảo vệ bình an cho Diệp cô nương.

Lão đạo nói đến đây, tay cầm quyền sách đưa cho thiếu niên. Diệp Linh Tô trong bụng phát ý: “Quyển sách này là vật của Đông Đào ta, sao lại giao cho cái tên ranh ma này chứ? Hắn ngoài ăn không nói có thì còn bán linh nào đáng kể đâu? Hừ, còn nữa, hắn có tài đức gì mà đòi bảo vệ bình an cho ta?”

Đang bất bình, cô chợt thấy Nhạc Chi Dương đứng đực ra đó, không hề nhận lấy quyển sách. Tịch Ứng Chân không vui bảo:

– Nhóc con, ngây ra đó làm gì?

Nhạc Chi Dương lắc đầu:

– Đạo trưởng, một ngày ông còn chưa chết, chúng ta sẽ tiếp tục tìm biện pháp, chỉ cần ông còn một hơi thở sau cùng, quyển sách này vẫn do ông bảo quản.

Tịch Ứng Chân chau mày:

– Nhóc con, người trước giờ thông minh, sao lúc khẩn cấp như vậy lại không chịu hiểu đại cuộc vậy?

– Đạo trưởng đánh giá cao ta rồi – Nhạc Chi Dương cười khổ: – Ta chỉ là gã lưu manh ven sông Tần Hoài thì hiểu cái gì mà đại cuộc tiểu cuộc chứ? Ta mà tiếp sách thì há chẳng phải đã ngầm công nhận ông chết chắc hay sao? Lấy cái chết của đạo trưởng đổi lấy hai tính mạng bọn ta, Nhạc Chi Dương vạn lần không làm được!

Tịch Ứng Chân vừa giận vừa cảm động, liên tục lắc đầu:

– Thăng nhóc nhà ngươi, đúng là lừa mình dối người.

Nói đến đây, ông nhắm mắt lại, lạnh lùng bảo:

– Thôi vậy, hai đứa ra ngoài cả đi.

Nhạc Chi Dương lặng lẽ lui ra khỏi hang động, dõi nhìn mặt biển xa xăm đằng trước, nghĩ đến tiền đồ gian nan mờ mịt, cõi lòng cảm thấy buồn rười rượi. Chợt gã nghĩ thấy một mùi hương ngan ngát, đưa mắt nhìn lại, hóa ra Diệp Linh Tô đã đứng bên cạnh từ lúc nào. Đôi mắt của cô trong như thủy tinh, lặng im nhìn gã hồi lâu, chợt thốt:

– Vừa rồi, ngươi làm rất đúng.

Nói dứt lời, mặt hoa phớt hồng, cô phất tay áo xoay người đi về phía xa.

Một lúc sau, cô quay trở lại, trên tay ôm theo vô số đất sét, kẻ đó bày ra mặt đất, nặn thành hình thù chén đĩa. Nhạc Chi Dương hiểu ý của cô, tinh thần trở nên phấn chấn, liền tiến lên trợ giúp. Hai người chẳng ai nói với ai lời nào, ngồi đối diện cùng nắn đất, tạo hình mâm to chén nhỏ, thau chậu các loại, tiếp đó dựng bếp lò để nung gốm.

Sau khi nung gốm xong, Nhạc Chi Dương bắt về một con dê núi, lại mượn của Diệp Linh Tô một mũi kim châm, uốn thành hình lưỡi câu, tuốt sợi tơ làm dây, câu lên hai con cá lớn, đem băm nhuyễn thịt dê dồn hết vào bụng cá, trải qua quá trình chế biến tỉ mỉ, sau cùng đã hoàn tất món “Ngư Dương Tiên” bung vào trong hang động.

Vốn dĩ cá tanh dê hôi, nhưng sau khi trải qua một phen chưng cất, không những mùi tanh hôi bay biến đi mất, mà hương thơm còn bốc lên ngào ngạt, vào miệng rồi càng trở nên tuyệt hảo, vì cá dưới biển cần nhai thật kỹ, nên còn có thêm một mùi vị mặn mặn hòa quyện. Tịch Ứng Chân nếm thử rồi khen ngợi không ngớt lời, quên mất con bực bội lúc nãy, cười khả khả bảo:

– Hai từ “Ngư”(鱼) và “Dương”(羊) hợp lại thành chữ “Tiên”(鲜), cổ nhân thật không lừa ta. Nhạc Chi Dương, ngươi làm món này chứ có biết về lai lịch của nó không?

Nhạc Chi Dương cười trù:

– Ta chỉ là kẻ vớ áo túi cơm, làm đồ ăn thì biết chứ lai lịch của nó thì mù tịt.

Tịch Ứng Chân nói:

– Bắc chuộng thịt dê, Nam chuộng món cá, hai thứ này tưởng chẳng dính dáng gì nhau, nào ngờ đến thời Xuân Thu, nước Tề bỗng xuất hiện một kỳ tài nấu nướng, tên gọi là Khiêu Dịch Nha, là đầu bếp của Tề Hoàn Công...

– Ta có nghe về nhân vật này! – Hàng mi của Diệp Linh Tô khẽ nhướng lên: – Hẳn ta chẳng phải là một tên đại gian thần ư?

– Nấu ăn thì không liên quan đến trung hay gian. – Tịch Ứng Chân xua xua tay: – Gian thần từ xưa đến nay đa phần đều là những nhân vật cực kỳ thông minh. Triệu Cao tinh thông luật lệnh, Thái Kinh thư pháp tuyệt diệu, Tần Cối là trạng nguyên của Đại Tống, văn chương tự nhiên trôi chảy. Tên Dịch Nha này tuy nhân phẩm không tốt nhưng tài nấu nướng thì lại được trời phú cho. Hắn dùng phương pháp độc quyền, mang cá Nam dê Bắc kết hợp lại với nhau, trong bụng cá có chứa thịt dê, điều chế ra một món mỹ vị hảo hạng. Tề Hoàn Công sau khi thưởng thức xong liền tục khen ngon, từ đó càng thêm tín nhiệm hắn ta. Có câu “Cá tanh dê hôi”, ý bảo chỗ khó nhất ở đây chính là khử đi mùi tanh hôi mà không phạm đến chất vị vốn có của dê và cá, vừa ngon vừa phân biệt rõ ràng, nếm vào là biết đâu là vị cá đâu là vị dê.

Nhạc Chi Dương vội hỏi:

– Đạo trường đánh giá món ăn của ta thế nào?

– Không tệ, không tệ. – Tịch Ứng Chân vuốt râu cười: – Vừa ngon vừa tươi, chẳng kém cổ nhân là mấy. Ta chỉ lấy làm lạ, thăng nhóc nhà ngươi từ đâu học được món ngon thế này?

Diệp Linh Tô nghe xong cũng thấy tò mò, ánh mắt chuyển sang liếc trộm Nhạc Chi Dương, thấy gã cười khi khi:

– Nào có học ai đâu, toàn là do đói bụng mò ra đó! Cha ta lười nhác đến nỗi không phân biệt được ngũ cốc, thà nhìn đói đọc sách chứ không chịu động vào bếp núc, ta mà không biết nấu ăn nữa thì chắc sống không nổi. Hơn nữa, do tiền nong eo hẹp, không mua được thịt heo thịt dê trong chợ, nên ta thường cùng Giang Tiểu Lưu ra vùng ngoại ô tìm các món ăn dân dã, bắt chước theo đám đầu bếp của thanh lâu, lâu ngày dài tháng cũng học được cách chế biến vài món ăn. Hai vị không biết chứ nói đến ẩm thực thì đầu bếp giỏi nhất kinh thành toàn ở bến sông Tần Hoài cả đấy, các món ăn họ làm đa dạng phong phú lắm, ngay cả ngự trù ở Tử Cấm Thành cũng không bì được đâu!

Nói đến đây gã tự cảm giác buồn cười, nhưng thấy hai người còn lại đều đang ngậy ra nhìn mình. Nhạc Chi Dương hiểu ra suy nghĩ bọn họ, nhưng tính tình gã cứng cỏi, ghét nhất là bị người khác thương hại, lập tức cố ý bảo:

– Hai vị, món này nên dùng khi còn nóng, để nguội rồi hương vị tanh hôi sẽ phát tán trở lại, vậy thì ăn không ngon đâu.

Tịch Ưng Chân thờ dài bảo:

– Tay của Nhạc Thiều Phụng là để cầm bút khảy đàn, bắt ông ta lo liệu việc nhà thì đúng là phí tài. Lại thật, ông ta sa sút đến như vậy, ngay cả bản thân còn không thèm quan tâm, vì sao còn thu nhận người làm con nuôi nhỉ?

Câu nói này khiến cho Nhạc Chi Dương lại nhớ đến miếng ngọc bội hình bán nguyệt trên ngực, trước mắt cũng hiển hiện rõ ràng bút tích trong di thư của Nhạc Thiều Phụng năm ấy, xiết bao hoài nghi dâng ngập cõi lòng, hết như sóng biển đại dương cồn cào xô đẩy. Bất chợt gã cảm thấy cục hứng, chẳng thiết ăn uống nữa, bèn đứng dậy đi ra khỏi hang động.

Lúc này sắc trời đã xế vãn, mặt biển lấp lánh ánh bạc hắt lên ngọn núi ở đằng sau, thoát trông như một cây cột trụ bằng ngọc được phết mỡ để bóng bảy, trước núi là rừng tùng nhấp nhô, làn nước được nhuộm dưới ánh trắng trong vắt như thể dát bạc trên nền tuyết, liên tục xạt xào cuộn sóng.

Nhạc Chi Dương chứng kiến khung cảnh này, nỗi phiền muộn trong lòng cũng dần giảm đi. Gã vứt bỏ tạp niệm, lấy lại tinh thần, chạy một mạch lên trên mỏm đá ngằm nhìn khắp bốn phía, từ bề là cỏ đá vây quanh, một con gió biển len qua rừng thổi đến, âm thanh lúc lớn lúc bé, lớn thì như cộp sù gầm rống, bé hết như tiếng quý thêu thảo.

Nhạc Chi Dương nhắm mắt lại, các loại tiếng động to nhỏ thay đều ùn ùn lọt vào trong tai gã, tiếng gió hay tiếng sóng thì không bàn đến, cả tiếng lá rơi khe khẽ, tiếng ngư long vượt sóng, lẫn cùng tiếng rì rì ra rả trong Hải Âm Mộng Điệp Trận cũng không đánh rơi một nhịp nào khỏi màng nhĩ của gã.

Rồi bất tri bất giác, tâm tư của gã bay bổng lên cao, len lỏi qua biển sao trời, tư tưởng lớn lao ùn ùn thoát ra, gom tụ dung hợp thành một thể thống nhất. Trạng thái này như mộng mà không phải mộng, diệu hoặc vô cùng, từ nhỏ đến lớn nó luôn ẩn giấu trong lòng gã, mỗi khi chán nản tuyệt vọng, buồn bã u phiền, chỉ cần tiến vào bên trong cảnh giới này thì sẽ lấy lại được hưng phấn.

Qua một lúc sau, Nhạc Chi Dương mở bừng hai mắt, thân thể mềm yếu lờ đờ nhưng tinh thần lại hết sức linh hoạt nhạy bén. Gã dõi nhìn biển cả, chỉ thấy sóng cuộn nhấp nhô hết như một tấm lụa đào đen bóng lấp loáng. Quan sát một hồi, gã đưa sáo ngang miệng, trước tiên thổi “Đương Minh Thanh Vị Chi Khúc”, lại tấu đến “Thái Âm An Ti Chi Khúc”, thổi được một nửa, mình mẩy trên dưới như thể bị nhúng vào nước nóng, nhiệt tỏa hầm hập ảm áp, khí cơ rót vào lỗ chân lông, từng sợi lông tơ trên người như muốn dựng ngược lên.

Đột nhiên, hào quang trong người Nhạc Chi Dương lóe sáng, gã nảy ra một ý nghĩ đáng kinh ngạc: “Muốn phá Nghịch Dương Chỉ cần phải để cho khí huyết chảy ngược, nếu đem “Chu Thiên Linh Phi Khúc” đảo lại, không thổi “Đương Minh Thanh Vị Chi Khúc” mà trước tiên thổi điệu “Đương Kiều” trong tám điệu của kỳ kinh, biết đâu có thể khiến cho khí huyết chảy ngược thì sao?”

“Chu Thiên Linh Phi Khúc” tổng cộng có hai mươi hai khúc nhạc tương ứng với mười bốn kinh và tám mạch của kỳ kinh, dựa theo thứ tự mà thổi ra, khí huyết sẽ chuyển động theo nhạc điệu, vận hành theo đường chính đạo của kinh mạch. Chiếu theo đạo lý này, nếu thổi xáo trộn hai mươi hai khúc nhạc thì có lẽ chân khí vận hành cũng sẽ chảy ngược theo.

Nghĩ đến đây, Nhạc Chi Dương có một sự phấn khích lạ lùng, trong màn đêm tăm tối đã tìm thấy chút ánh sáng le lói cuối cùng, nếu như dùng tiếng sáo đảo chiều khí huyết, vậy thì bài toán “Nghịch Dương Chỉ” khó nhằn đã tìm ra lời giải.

Gã hăm hở bắt đầu từ bài cuối “Đương Kiều Điệu”, thổi một lượt hai mươi hai khúc nhạc thay đổi trật tự. Ở “Đương Kiều Điệu” chưa thấy gì khác biệt, thổi đến bài thứ hai “Âm Kiều Điệu”, gã chợt thấy chân khí như nóng dần lên, tả xung hữu đột trong hai mạch “Đương Kiều” và “Âm Kiều”, hỗn loạn đến mức huyết đạo kinh mạch ngàm nhối đau.

Hai kinh mạch này thuộc kỳ kinh bát mạch, khí mạch hết sức yếu ớt, như có như không, sau khi luyện thành kỳ kinh bát mạch, có được chân khí sung mãn rồi mới có thể ung dung dẫn dắt. Vì vậy trên đời này, chiếu theo luyện khí chính tông thì hai mạch “Đương Kiều” và “Âm Kiều” đều ở vào giai đoạn tu luyện cuối cùng. Nhạc Chi Dương làm như vậy, căn bản là đang làm trái với lẽ trời.

“Âm Kiều Điệu” còn chưa thổi xong, luồng khí nóng hôi hổi càng lúc càng bành trướng, hết như một con rắn nhỏ bị nhốt trong hai mạch, trườn quẫy lung tung khiến cho kinh mạch tê ngứa buốt đau, khó chịu khôn tả. Nhạc Chi Dương vốn định bỏ cuộc, thế nhưng cứ nghĩ đến tính mạng của Tịch Ưng Chân không còn bao lâu nữa, gã lại cắn răng cố chịu đựng. Gã thổi đi thổi lại hai khúc “Đương Kiều”, “Âm Kiều” đến bảy tám lượt, cổ chân khí nọ vẫn không có động tĩnh, đang cảm thấy tuyệt vọng thì bất chợt cảm thấy mạch “Đương Kiều” nhảy giật lên một cái, chân khí nhanh như chớp chạy thoát ra trước, vượt qua trở ngại trùng trùng, đi theo một đường lối trước nay chưa từng có đổ dồn vào mạch “Âm Kiều”.

Nhạc Chi Dương mừng rỡ khôn xiết, vội thổi khúc thứ ba “Đương Duy Điệu” để đưa chân khí dẫn nhập vào mạch “Đương Duy”. Nào ngờ chân khí đi đến đây lại bị tri trệ không tiến thêm được, lại càng lúc càng nóng, hơi nóng xuyên qua cơ thể ra ngoài. Nhạc Chi Dương bất giác mồ hôi vã như tắm, gã thổi đi thổi lại mấy lần đều phí công vô ích, đột nhiên gã thở phì một hơi bùng sáo xuống không thổi tiếp nữa.

Đang con chán chường, gã chợt nghe một tràng âm thanh phành phạch vang lên. Từ trên không trung sà xuống một thứ gì đó trắng loá loá.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 13-1: Kiểm Dịch Tinh Đầu (1)

Nhạc Chi Dương giật mình, nắm lấy thanh sáo nhảy về phía sau. Dưới ánh trăng rọi chiếu, thứ ấy hóa ra lại chính là một con đại bàng trắng cực kỳ xinh đẹp, lông như sương tuyết, đuôi thưa ửng rộng, mào ngài mắt sâu, dáng vẻ buồn bã, cặp mắt lấp lánh như sao trời, trong màn đêm càng đặc biệt ngời sáng dị thường.

Hai chân của đại bàng chống xuống đất, cách Nhạc Chi Dương chưa đến một trượng. Nhạc Chi Dương suy nghĩ thật nhanh, đột nhiên nhớ ra con đại bàng trắng này chính là hung thủ đã giết chết Ma Vân. Gã nổi cơn thịnh nộ, quát khẽ một tiếng, ra vẻ muốn lao đến. Đại bàng trắng rướn thân vỗ cánh, bất chợt bay vút lên trời cao, thoáng cái đã mất hút trong bóng đêm.

Nhạc Chi Dương thở phào một hơi, khôi phục tinh thần, lại thổi tiếp “Dương Duy Diệu”, lần này chân khí càng thêm nóng hổi, tựa như một mồi lửa nóng, đốt cho kinh mạch suýt thì nứt toác. Đang lúc khó chịu, gã lại nghe mấy tiếng lao xao, đưa mắt nhìn sang, đại bàng trắng tự khi nào đã đứng ngay bên cạnh, mắt chim sáng ngời đang lạnh lùng nhìn lại gã.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy da đầu như muốn nứt toác, gã siết chặt thanh sáo theo ý thức, lờ mờ nhìn đại bàng trắng, nghĩ thầm “Đây là thứ quý yêu gì kia, đi không thấy hình đến không thấy dáng, kim châm của Diệp Linh Tô cũng không làm nó bị thương sao? Nửa đêm không chịu ngủ, bay đến đây làm gì?”

Gã thầm hoảng sợ, nhất thời ngừng thổi sáo. Đại bàng nghiêng đầu nhìn gã một lúc, bất chợt lại giang cánh bay vút lên cao, lượn vòng trên không trung phát ra tiếng kêu lạnh lốt.

Nhạc Chi Dương nghe tiếng chim kêu, bất chợt nghĩ ra điều gì đó, trong lòng nảy sinh nghi vấn. Để kiểm chứng cho suy nghĩ của mình, gã lại nâng sáo bắt đầu thổi tấu, tiếng sáo véo von vọng lên không trung, chẳng bao lâu sau liền nghe mấy tiếng phành phạch, đại bàng trắng lại nhẹ nhàng đáp xuống ngay trước mặt gã.

Trái tim Nhạc Chi Dương khuỷa loạn xạ, dường như đã hiểu ra mục đích của đại bàng trắng. Để ẩn chứng lần nữa cho chắc, gã liền buông sáo xuống, tiếng sáo vừa ngưng, đại bàng liền nghiêng đầu dò mắt rồi lại phóng mình bay đi. Nhạc Chi Dương nổi sáo lần nữa thì nó lại theo tiếng nhạc sà đến.

Lặp đi lặp lại mấy lần như thế, Nhạc Chi Dương tròn mắt nhìn đại bàng, trong lòng thâm khó hiểu: “Con chim này thích nghe ta thổi sáo à? Ha ha, cổ nhân thổi tiêu dẫn phượng, còn ta thổi sáo dụ đại bàng cũng có kém gì người xưa đâu nào.” Nghĩ đến đây, gã lấy làm đắc ý lắm, giờ hết tất cả bản lĩnh thổi sáo một cách hứng chí vui vẻ. Đại bàng nghe một lúc đột nhiên vỗ cánh bay lên, dựa theo nhịp điệu của tiếng sáo mà múa lượn vòng quanh thiếu niên.

Nhạc Chi Dương nhìn đến đơ mắt cứng miệng, tiếng sáo chênh vắn lạc điệu, thổi ra ngắc nga ngắc ngứ. Đại bàng lượn một vòng rồi lại đột ngột đáp xuống, đôi mắt sáng ngời chăm chú nhìn thiếu niên, trông như lộ ra vẻ trách móc. Nhạc Chi Dương càng kinh ngạc hơn, thầm nghĩ: “Con chim này còn có thể phân biệt được nhạc khúc sao?” Nghĩ rồi, gã nổi tính trẻ con, ngừng thổi “Linh Phi Khúc” lại, đổi sang bài “Kiệt Thạch Diệu”, mới thổi chừng một đoạn, đại bàng đã vỗ cánh bay lẩn vào trong rừng tùng sâu hút. Nhạc Chi Dương vội đổi về giai điệu “Linh Phi Khúc”, chớp mắt sau đại bàng lại như một mũi tên từ rừng rậm bay trở ra, vừa bay vừa múa, vui sướng hân hoan.

Nhạc Chi Dương xem đến say sưa, gần như suýt bật cười thành tiếng. Thế rồi tinh thần trở nên phấn chấn, gã ra sức chăm chú thổi sáo. Hai bên kẻ trên người dưới, trên đôi trắng sáng, dưới đôi đen sâu, tiếng sáo khoan thai, dáng múa là lướt, uyển chuyển rung động, quả là cảnh tượng xưa nay hiếm có.

Thôi xong điệu khúc, Nhạc Chi Dương buông sáo ngừng âm, chú đại bàng trắng cũng mau chóng đáp xuống, hướng đôi mắt chăm chú nhìn sang gã với ánh nhìn âm áp, không còn vẻ sắc lạnh như trước đây nữa.

Nhớ đến tình huống vừa qua, Nhạc Chi Dương ngờ ngẩn cả đầu óc, cứ ngây ra nhìn chú đại bàng trắng, chỉ ngờ rằng con chim này không phải bằng xương bằng thịt mà do loài sơn tinh hải mị biến hóa thành. Mất một lúc sau, gã mới thờ dãi bảo:

– Ưng huynh à ưng huynh, huynh có gì lại đi giết Ma Vân chứ? Bằng không, chúng ta đã có thể rời khỏi nơi đây rồi!

Chú đại bàng tròn mắt ngó nghiêng, lặng im không phản ứng. Nhạc Chi Dương tự cảm thấy buồn cười, nhủ bụng: “Ta đúng là ngốc, nói chuyện tào lao với con súc sinh vô tri này làm gì không biết?” Gã toan xoay người bỏ đi, chợt nghe mấy tiếng rúc rích, chân trái của đại bàng chống đất còn chân phải đang lay bẩy giờ lên. Nhạc Chi Dương cảm thấy ngờ ngợ, bỗng phát hiện ra có ánh sáng nhấp nháy nơi đó bèn tiến lên xem xét, hóa ra là một cây kim châm đang xuyên qua chân nó, da thịt xung quanh vết thương cũng bị sưng tấy.

Cây châm ấy của Diệp Linh Tô không giết được đại bàng trắng mà lại làm bị thương bản thân của nó. “Dạ Vũ Thần Châm” xuyên vào da thịt sẽ gặp lại, móc vào gân cốt, có nhỏ cũng không ra. Dầu cho đại bàng trắng thông minh đến đâu cũng không thể một mình tự rút châm được. Nó thống trị hòn đảo này, xưng vương xưng bá, cáo-thò-dê-nai hề nghe tiếng gió là bỏ chạy mất, nên hầu như không có bất cứ sinh linh nào giúp nó thoát con phiền não này cả. Bấy giờ nó bị tiếng sáo hấp dẫn, từ đó nảy sinh hảo cảm đối với người thổi sáo là Nhạc Chi Dương, vì thế nó chấp nhận từ bỏ vẻ ngạo nghễ vốn có mà chìa chân ra cầu cứu gã.

Nhạc Chi Dương hỏi:

– Ưng huynh, huynh muốn ta giúp huynh nhổ châm ư?

Chim đại bàng đảo lia mắt, phía cổ họng phát ra tiếng kêu rúc rích.

Nhạc Chi Dương quan sát kim châm, lại nhớ đến chuyện cũ từng bị Trương Thiên Ý xuyên châm vào tim, chịu đựng hành hạ khổ sở biết bao, nhất thời gã đồng cảm, gật đầu bảo:

– Được rồi, ung huynh, ta giúp huynh rút châm, huynh không được làm loạn đấy.

Vóc dáng đại bàng vạm vỡ, đứng trên mặt đất phải cao hơn hai thước, ánh mắt sắc bén chăm chú nhìn Nhạc Chi Dương, ngoài ý mong cầu còn kèm theo sự cảnh giác. Nhạc Chi Dương từng chứng kiến thân oai khi nó quắp chết Ma Vân, nghĩ thầm chú chim này dũng mãnh lợi hại, dù mổ hay quắp cũng đều chí mạng, lỡ trong lúc rút châm nó cảm thấy khó chịu, vậy chẳng phải bản thân sẽ đi đòi nhà ma hay sao?

Chân chừ giây lát, Nhạc Chi Dương cuối cùng cũng quyết định cúi xuống, gơ hai ngón tay ra nhón lấy đuôi kim châm, chỉ thấy chú chim run lên cảm cấp, trái tim của gã cũng không khỏi quỳnh quảng, lập tức né tránh ánh mắt của đại bàng, lẩm bẩm nói:

– Ung huynh đừng sợ, ung huynh đừng sợ...

Nói đến lần thứ ba, gã bật ngờ dồn khí vào đầu ngón tay, vận sức nhỏ, kim châm theo đó trôi lên cuốn theo một búi máu bầm.

Đại bàng trắng ré lên một tiếng, chiếc mỏ bén ngọt của nó nhanh như chớp mổ mạnh lên mu bàn tay Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương thét to, tung người nhảy dựng lên, chợt thấy bóng trắng lay động, đại bàng bay vút lên không trung, nháy mắt đã không còn thấy đâu nữa.

Nhạc Chi Dương xem xét mu bàn tay, chỉ thấy vết thương khá sâu, máu tuôn ròng ròng, trong lòng vừa giận vừa kinh ngạc, hồi hận vì lẽ ra không nên làm chuyện rảnh rỗi này. Súc sinh chung quy vẫn là súc sinh, đều là loài không biết trọng ơn nghĩa, tính hoang dã khó thuần phục, hờ tí là làm người khác bị thương.

Đang lúc rầu rĩ, chợt nghe có người cười bảo:

– Nhóc con giỏi lắm, đã biết lợi hại hay chưa?

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Tịch Ứng Chân đang chấp tay sau lưng bước ra từ sau một khối đá, gã bấy giờ mới vỡ lẽ, tình hình này giờ nhất định đã bị ông trông thấy hết, mặt mũi gã tức thì nóng ran, xấu hổ vô cùng.

Lão đạo liếc nhìn gã, cười rằng:

– Nhóc con, ngươi có biết lai lịch của con chim này không?

Nhạc Chi Dương lắc đầu, Tịch Ứng Chân vuốt râu, lại hỏi tiếp:

– Ngươi có từng nghe về Hải Đông Thanh chưa?

Nhạc Chi Dương sững người, buột miệng hô: “Hải Thanh nã nga!” (*)

(ND chú: xem lại đầu chương 2)

Tịch Ứng Chân cười:

– Không sai, chính là “Hải Thanh nã nga”.

“Hải Thanh nã nga” là một khúc nhạc, Hải Thanh trong tựa đề chính là Hải Đông Thanh. Hải Đông Thanh được tộc Nữ Chân tôn xưng là “Vạn ung chi thần”, sinh ra ở vùng biển Đông Bắc, bay vừa cao vừa nhanh, hệt như chớp giật sao rơi, có thể hạ gục được cả thiên nga bay tận chín tầng trời.

Xưa, các bộ tộc phương Bắc xem Hải Đông Thanh là thần vật, sau khi thuần hóa được nó rồi, có thể trên hạ chim muông, dưới đuổi bách thú, bay xa ngàn dặm, không gì không làm được. Khúc “Hải Thanh nã nga” này Nhạc Chi Dương đã thổi qua không biết bao nhiêu lần, nhưng để gặp một con Hải Đông Thanh thật sự thì đây là lần đầu tiên trông thấy. Nghĩ đến sự lợi hại của nó, trống ngực gã thành thịch đập mạnh.

Tịch Ứng Chân dõi nhìn về phía xa, chậm chậm nói:

– Năm ấy ta ngao du đến Liêu Đông, những con Hải Đông Thanh gặp qua đều có dáng vóc gầy nhỏ, còn chú chim to như thế này thì suốt bảy mươi năm cuộc đời ta mới lần đầu tiên thấy được, nghĩ là do trên đảo hội tụ phong thủy, trời tạo đất gầy, nên mới cho ra một giống đặc dị như vậy.

Nhạc Chi Dương ngó mu bàn tay, hậm hực lẩm bẩm:

– Cái gì mà giống đặc dị chứ? Chỉ là một con chim gớm ghiếc.

Tịch Ứng Chân ha hả cười:

– Thằng nhóc nhà ngươi cũng bạo gan lắm, Hải Đông Thanh có thể lấy nhỏ chống lớn, ngay cả những loài chim to khủng còn phải nể nó ba phần, ngươi lại dám đến gần nó như vậy, bị thương ở tay là còn may mắn đấy. Nhờ nó mà mổ lên mặt ngươi thì cả tròng mắt cũng không còn!

Nhạc Chi Dương cười khổ:

– Là ta bị mù mị thời, để đạo trưởng cười chê rồi.

Tịch Ứng Chân liếc nhìn gã, cười khề:

– Ta không có ý châm chọc ngươi đâu, thằng nhóc nhà ngươi tâm tính từ bi, thương cả loài chim thú, giò lấm, giò lấm, lão đạo không nhìn lấm ngươi.

Nhạc Chi Dương nhún nhún vai, nhếch miệng bảo:

– Tiếc là có lòng tốt lại không được đền đáp.

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

– Làm việc thiện chỉ cầu tâm an, còn như muốn được hồi đáp, ngược lại còn khiến bản thân bị hạ thấp.

Nhạc Chi Dương cười bảo:

– Đạo trưởng nói chí phải, tiểu tử xin nhận dạy dỗ.

Nói đến đây, gã chợt thắc mắc:

– Tịch đạo trưởng, ông không nghỉ ngơi mà ra đây làm gì?

– Nghe thấy tiếng sáo nên ra đây thôi. – Tịch Ứng Chân ngồi trên một mỏ đá, tay vịn về bộ râu, hướng mắt nhìn ra biển, thần thái trên gương mặt biến ảo như đang suy nghĩ điều gì đó, qua một lúc sau mới từ tốn nói: – Nhạc Chi Dương, ngươi có muốn học “Dịch Tinh Kiếm” của ta không?

Nhạc Chi Dương sừng sờ:

– Đạo trưởng sao lại nói lời này, chẳng phải ông không thể thu ta làm đồ đệ hay sao?

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

– Ta không nói sẽ thu ngươi làm đồ đệ, ta chỉ hỏi ngươi có muốn học kiếm pháp không mà thôi?

Nhạc Chi Dương càng thêm mập mờ khó hiểu, ấp úng nói:

– Việc ấy có gì khác nhau chứ?

Tịch Ứng Chân trừng mắt nhìn gã:

– Thằng nhóc nhà ngươi bình thường lạnh lẽo bao nhiêu, tại sao lúc khẩn cấp lại hóa ra lập cà lập cập như đàn bà vậy? Việc khẩn có thể tự quyết, nay đại địch trước mắt, ta lại chẳng còn sống bao lâu nữa, võ công của ngươi thì quá yếu nhược làm sao đối phó nổi với mấy kẻ ác độc kia?

Nhạc Chi Dương bấy giờ mới sáng tỏ trong lòng, thì ra đang lúc nguy cấp, Tịch Ứng Chân đã phá bỏ quy định môn phái, quyết ý truyền thụ “Dịch Tinh Kiếm” cho gã để ngày sau có thể so tài cùng Xung đại sư. Nghĩ đến đây, cõi lòng gã nóng hổi, nước mắt suýt nữa chực tuôn trào.

Tịch Ứng Chân giả vờ không thấy, ông đứng dậy bảo:

– “Dịch Tinh Kiếm” và “Phi Ảnh Thần Kiếm” của Đông Đào vốn tương tự nhau, đều bắt nguồn từ “Quy Tàng Kiếm” của đại kiếm khách đời trước là Công Dương Vũ. Đường kiếm pháp này chứa đựng tiên thiên dịch lý, học vấn bên trong vô cùng uyên thâm, về sau tuy không ít người tập luyện nhưng những kẻ có thể tuần tự đi từ thấp lên cao thì chẳng được mấy ai. Sau khi Công Dương tiên sinh qua đời, những người được chân truyền chỉ còn lại đại hiệp Vân Thù, “Tây Côn Luân” Lương Tiêu, “Kính Thiên” Hoa Kính Viên và hai vị tổ sư Bách Ách, Liễu Tinh của bốn phái. Vân đại hiệp năm xưa chống lại quân Nguyên, sợ rằng “Quy Tàng Kiếm” không dễ tu luyện, vì muốn để cho nhiều người tập nó nên ông đã chiết lọc tinh hoa, đơn giản lược bớt nguyên bản, sáng tạo ra “Phi Ảnh Thần Kiếm”. Đường kiếm này luyện đến chỗ tuyệt đỉnh có thể phi ảnh loạn thần, hư nhược mộng ảo, đích xác là lợi hại chí cực. “Phi Ảnh Thần Kiếm” so với “Quy Tàng Kiếm” thì dễ hơn, tuy nhiên khi luyện đến một cấp độ nhất định sẽ chạm phải trở ngại trùng trùng, nếu như muốn đột phá qua cảnh giới này, cần phải nghiền cứu dịch lý từ bản công phu gốc.

– Về sau Lương Tiêu định cư nơi hải ngoại, Hoa Kính Viên biệt tâm biệt tích, tổ sư Liễu Tinh của bốn phái tuy là phận nữ lưu nhưng tư chất sáng dạ hơn cả nam tử. Năm ấy bà đem tinh tượng dung nhập vào kiếm pháp, truyền đến tay gia sư, ông lại đem dịch đạo tích hợp vào bên trong, đồng thời giảm dư thừa lọc tinh hoa, dung luyện biến hóa, từ “Quy Tàng Kiếm” phát minh ra một đường kiếm pháp mới, có tên “Dịch Tinh Kiếm”. “Dịch Tinh Kiếm” chủ yếu dựa vào tinh tượng, đối với người mới bắt đầu học dễ hơn rất nhiều so với thuật số, cho nên ta mới dám truyền thụ cho ngươi, chứ nếu đổi lại là “Quy Tàng Kiếm”, chỉ riêng giảng giải thuật lý âm dương cũng phải tốn ngót tháng trời.

Nhạc Chi Dương nghe đến quẹo cả lưỡi, liên tục vâng dạ. Tịch Ứng Chân nhìn dáng vẻ của gã, bật cười:

– Ngươi cũng đừng có cao hứng sớm, “Quy Tàng Kiếm” đương nhiên là hao sức phí thời gian, nhưng “Dịch Tinh Kiếm” cũng không phải chỉ trong dăm ba ngày thì có thể học thạo. Ta chỉ có thể dốc hết lòng truyền thụ, còn học được nhiều hay ít thì phải xem tạo hóa của ngươi.

Nói rồi, ông chìa tay phải ra bảo:

– Mượn sáo của người một lát!

Nhạc Chi Dương đưa thanh sáo cho ông, Tịch Ứng Chân đón lấy lặng lẽ quan sát một lúc, chỉ thấy chất ngọc bích lung linh dưới ánh trăng hết như một dòng nước thu trong vắt đang dịu dàng tuôn chảy trong tay ông lão.

Tịch Ứng Chân cảm sáo trên tay như thể hóa thành một người khác, gột bỏ sự già nua, thần thái phơi phới, sừng sững hiên ngang như tùng như bách. Ông ngẩng đầu nhìn trời cao, chỉ thấy sông ngân trong trẻo, sao rạng lấp lánh, dày đặc như cát sông Hoàng Hà, mịt mờ không thể nào đo đếm.

Tịch Ứng Chân nổi hứng bật ra một tràng cười khê, hết vang:

– Xem cho rõ, đây là “Thiên Trùng Thức”!

Ông tung người xuất kiếm, thanh sáo lập lòe sắc xanh, tàn mác như bầy đom đóm chao lượn, miệng ông tiếp tục nhảm niệm: – “Thiên hà ý trường kiếm, trùng tiêu hữu phi tinh, thất tinh tòng trung xuất, ngũ đế sai lưu linh, hoán nhiên trịch điện quang, bốn tẩu như lôi đình, tả kiếm văn nguyệt hoa, hữu thủ tiếp nhật cảnh, quang minh diệu thập phương, quý mị tần độn hình...”

Ông vừa ngâm nga vừa múa kiếm, đâm chém dọc ngang, lên cao xuống thấp, đến đi như gió, mỗi một kiếm đều tiềm ẩn nội lực. Con gió lượn qua thanh sáo phát ra những tiếng ngân rung lạ kỳ. Ông lão vì để cho Nhạc Chi Dương nhìn rõ nên lúc ban đầu tốc độ khá khoan thai, dần dần kiếm múa càng lúc càng hăng, người và ánh hòa lẫn khó phân định, giữa màn đêm mông lung, phảng phất như đang có hai Tịch Ứng Chân đang cùng nhau múa kiếm, sáo ngọc lượn lơ ở giữa như một tia chớp lóng lánh màu xanh biếc.

Nhạc Chi Dương được mắt thấy tai nghe, từng chữ một rót vào lỗ tai như mở mang khai sáng, người và kiếm bay lượn làm gã cảm thấy choáng váng. Gã mở to mắt cố sức theo kịp thân hình của Tịch Ứng Chân, thể nhưng càng xem càng mơ hồ, thỉnh thoảng trong dạ ngầy ngật phát nồn. Đang khó chịu, gã chợt nghe thấy một tiết hú dài, Tịch Ứng Chân thu hồi quang ảnh, đứng im thín thút, hai mắt nhìn chăm chú lên trời sao, dáng vẻ tựa như chưa từng cử động.

Nhạc Chi Dương ngây ra một thoáng, chợt vỗ tay la rần:

– Kiếm pháp hay tuyệt, lợi hại, lợi hại!

Tịch Ứng Chân liếc nhìn gã, bỗng hỏi lại:

– Hay chỗ nào?

Nhạc Chi Dương sững người, đáp:

– Hay ở chỗ xuất kiếm cực nhanh, còn hơn cả sấm giăng chớp giật.

– Sai rồi. – Tịch Ứng Chân lắc đầu: – Nếu so về nhanh, làm sao bì được với “Phi Ảnh Thần Kiếm”.

– Thế thì, thế thì... – Nhạc Chi Dương cúi đầu ngẫm nghĩ, đột nhiên vỗ tay cười: – Đúng rồi, không phải là xuất kiếm nhanh mà là bộ pháp nhanh.

Tịch Ứng Chân lộ vẻ ngạc nhiên, gật gù bảo:

– Thằng nhóc khá lắm, chẳng ngờ có thể nhìn ra! Không sai, kiếm chiêu của “Dịch Tinh Kiếm” phần nhiều được rút tía từ “Quy Tàng Kiếm”, chỉ trừ mỗi chiêu “Tứ Vi Đầu Bộ” này là sáng tạo độc quyền của bốn phái, bên trong ngầm dung hợp sao Điều Quang của chòm Bắc Đẩu, có thể giết người trong mười bước chân, không lưu lại dấu vết. Tóm lại, kiếm khách khi xuất kiếm, không quan trọng ít hay nhiều, chỉ cần thân pháp người đủ nhanh, bộ pháp người đủ chuẩn, vòng đến điểm yếu hại của kẻ thù, chỉ một kiếm xuất ra thôi đã có thể phản thắng bại.

Nhạc Chi Dương nghe nửa hiểu nửa không, liên tục gật đầu. Tịch Ứng Chân cười bảo:

– Người đừng lo, ăn cơm phải ăn từng miếng, kiếm pháp cũng phải luyện từng chiêu, muốn gấp cũng không được. Người qua đây, ta sẽ từ từ dạy người.

Nhạc Chi Dương vâng dạ bước đến bên cạnh, Tịch Ứng Chân miệng nói tay thị phạm, giảng giải những điểm chính yếu trong Dịch Tinh Kiếm, môn kiếm pháp này có liên quan đến tinh tượng, trước khi học cần phải thông hiểu thiên văn. Lúc này sao giăng đầy trời, cứ nhìn lên đó mà giảng dạy chính là một cơ hội tuyệt hảo. Tịch Ứng Chân trỏ tay chỉ về phía những vì sao, trình bày về đạo trời, sao mọc chi chít xa gần ẩn hàm biết bao điều ảo diệu, gom tụ vào bộ pháp, tạo ra hiệu quả diệu kỳ.

“Dịch Tinh Kiếm” chia làm chín đại định thức, Tịch Ứng Chân trước tiên dạy từ “Thiên Trùng Thức”, giảng qua một giờ Nhạc Chi Dương đã bắt đầu lĩnh ngộ dần, bước chân ứng theo tinh đầu, tùy cơ múa sáo, thân hòa cùng kiếm hết sức tương hợp.

Võ công của Thái Hạo Cốc rất xem trọng ngộ tính, ngộ tính không đạt thì có luyện cả đời cũng vô vọng, ngộ tính mà đủ thì học hỏi rất nhanh. Hiềm nỗi, học thì dễ mà thành thạo lại rất khó, thành thử học đến canh năm, Nhạc Chi Dương chỉ mới luyện được phần nửa “Thiên Trùng Thức”, vừa thi triển giới tay nhắc chân được một tí đã cảm thấy trĩu trật không ổn.

Bên dạy bên học, chẳng mấy chốc sao trăng đều lặn cả, phương đông dần hừng sáng, hai người thân thể rã rời bèn trở về hang động. Diệp Linh Tô lúc

này đang ngồi dựa vách, vì sợ rằng kẻ thù tìm đến nên tay vẫn lăm lăm trường kiếm, không dám ngủ quên, cô vừa nghe thấy tiếng động lập tức mở bừng mắt, đến khi trông thấy hai người rồi mới nhắm mắt lại tiếp tục thở đều.

Tịch Ứng Chân xếp bằng ngai thiên, Nhạc Chi Dương thì cứ để nguyên quần áo vậy lăn ra ngủ. Vừa thiếp một lúc, gã chợt nghe tiếng Diệp Linh Tô vang lên lanh lảnh làm cho choàng tỉnh. Gã mơ màng bật dậy, cứ ngỡ Xung đại sư tập kích, tay chớp nhanh lấy thanh sáo xông ra ngoài động, giục mắt nhìn kỹ lại chỉ thấy mặt trời đã lên cao ba sào, ánh nắng chói chang. Diệp Linh Tô đang nhìn xuống một con thỏ dưới mặt đất với vẻ ngo ngác.

Tịch Ứng Chân cũng bước ra ngoài động, hỏi:

– Xảy ra chuyện gì?

Diệp Linh Tô chỉ xuống con thỏ, nhúm mày bảo:

– Ta vừa ra khỏi động thì thấy con thỏ này.

Nhạc Chi Dương quàu quạu gắt:

– Chỉ là con thỏ, có gì ghê gớm chứ? La to như vậy ta còn tưởng là cô gặp phải ma!

– Ngươi mới gặp ma á! – Diệp Linh Tô lườm gã: – Con thỏ này vì sao mà chết? Và vì sao lại nằm ở nơi đây?

Nhạc Chi Dương suy nghĩ rồi bật cười:

– Chắc là Xung đại sư mang đến tặng, bên trong tẩm sẵn thuốc mê, ăn thịt thỏ xong rồi lập tức lăn quay ra xỉu.

Diệp Linh Tô nghe xong cảm thấy cũng có lý.

Tịch Ứng Chân xách chú thỏ lên, quan sát một lúc rồi cười bảo:

– Cổ của con thú này bị gãy rồi, nhưng không phải là thủ pháp do con người làm.

Nhạc Chi Dương tiếp lấy chú thỏ, chỉ thấy trên da nó có vết tích cào xước, gã lập tức nhớ ra gì đó, vỗ tay bảo:

– Ta biết rồi...

Còn chưa dứt câu, gió trên đầu chợt nổi lên, gã vội vã nhảy sang một bên, chỉ thấy một con chim biển từ trên cao rớt xuống, ngã đánh bộp ngay trước mặt mình.

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn lên, một chiếc bóng trắng nhanh như tên bắn bay sượt qua tầm mắt. Diệp Linh Tô quát lên một tiếng, huơ tay toan phát châm. Nhạc Chi Dương vội vã cản cô lại, đại bàng trắng trong tích tắc ấy, đã chui tọt vào trong khu rừng rậm mất hút.

Diệp Linh Tô giăng lại kim châm, hai mắt tóe lửa trừng trừng nhìn Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương vội giải bày:

– Diệp cô nương đừng giận, con Hải Đông Thanh này từng chịu ơn nghĩa của ta cho nên mới đi bắt chim thú đến để báo đáp.

– Ôn nghĩa? – Diệp Linh Tô tỏ vẻ ngờ vực: – Nó chịu ơn nghĩa gì của ngươi?

Nhạc Chi Dương vắn tắt thuật lại một lượt câu chuyện, Diệp Linh Tô mím môi, im lặng nghe xong, bắt chợt cô nghiêng răng bảo:

– Được lắm, ta dùng châm bắn nó, ngươi lại đi giúp nó nhổ châm. Ta làm người xấu, ngươi làm người tốt, ngươi thì làm ơn với nó, vậy việc ta làm với nó gọi là gì? Ma Vân, Ma Vân đúng là chết oan rồi...

Nói đến đây, hai mắt cô ửng đỏ, quay ngoắt đầu, bỏ đi như một làn khói.

Nhạc Chi Dương bị quả nặng một tràng, chỉ cảm thấy chẳng hiểu đầu của tai nheo gì cả, gã nhìn theo bóng lưng thiếu nữ rồi lại quay sang nhìn Tịch Ứng Chân, ngưng ngưng nói:

– Hầy, cô bé ấy nói mê nói sáng gì không biết!

Tịch Ứng Chân cười khỏ:

– Thăng ngọc, nó làm Hải Đông Thanh bị thương, còn ngươi lại đi cứu Hải Đông Thanh, như vậy chẳng phải là đối nghịch với nó sao?

Nhạc Chi Dương bực bội nói:

– Vậy thì sao chứ? Chẳng phải chỉ là một con chim thôi ư? Chim chóc chứ có phải kẻ thù đâu, cứu hay không cứu thì có quan hệ gì!

– Người chả hiểu gì cả! – Tịch Ứng Chân lắc đầu quầy quậy: – Con gái bụng dạ tình tế nhạy cảm, nhất là đối với ý trung nhân của mình, đương nhiên là muốn anh ta lúc nào cũng phải đồng ý đồng lòng với mình trong mọi hoàn cảnh. Người và nó lập trường đối lập, nó hiển nhiên là không vui rồi.

Nói xong, ông cười tủm tỉm nhặt lại chú thỏ, bước tha thẩn trở vào trong động.

Nhạc Chi Dương đứng đực ra đấy, ngơ ngẩn mắt một lúc, những lời của Tịch Ứng Chân cứ vang vọng trong đầu của gã, gã nghĩ thầm: “Ông già này nói năng bỗ bã thật, ý trung nhân sao có thể tùy tiện nói ra thế được? Diệp cô nương với ta chỉ là bè bạn đồng cảm âm luật, ngoài ra không hề có tư tình gì khác.” Nhưng dẫu cho gã có suy nghĩ như vậy cũng không thể nào thuyết phục được bản thân mình, lại nhớ đến lúc Diệp Linh Tô bỏ đi, mắt hoeen mi đỏ, đáng về chực khóc đến nơi, trong lòng gã cứ bồn chồn rầm rức, lại nghĩ: “Thân thể của cô ấy thê thảm như vậy, khó trách được hay nghĩ nhiều buồn nhiều, mình cần phải tìm ra cách nào đó để khuyên nhủ cho cô ấy mới được.”

Nghĩ như vậy, gã liền sai bước đi về phía Diệp Linh Tô biến mất khi nãy. Đi một lúc mà chẳng thấy động tĩnh gì, gã đang định tìm một lối đi khác thì bất chợt nghe thấy tiếng la hét ở phía trước vọng đến. Gã bèn xô cổ dạt cây bước lên xem xét, chỉ thấy Diệp Linh Tô tay cầm kiếm Thanh Li, đang chận vật giao tranh cùng Minh Đẩu. Trúc Nhân Phong đứng ở kế bên, giọng điệu quái gở bảo:

– Người đẹp à, đừng ngoan cố chống cự nữa, nhỡ làm nàng bị thương, trong lòng ta sẽ đau xót lắm. Hay nàng hãy ngoan ngoãn buông bỏ bảo kiếm, theo ca ca ta đi hưởng phúc, không phải ta khoác lác nhưng chỉ cần nàng làm nữ nhân của ta rồi, nàng sẽ được sướng khoái lâng lâng, có chết cũng chẳng muốn rời xa ta nữa đâu. . .

Nhạc Chi Dương hốt hoảng, chẳng thềm suy nghĩ nhiều, xông ra quát lớn:

– Các người rành rành là hai gã đàn ông, lại đi hiếp đáp một người phụ nữ, bộ không biết ngượng hay sao?

Trúc Nhân Phong thấy gã như gặp lại kẻ thù, hai mắt đỏ bừng, cười the thé nói:

– Hay lắm, lại một tên đến nạp mạng.

Diệp Linh Tô vung tay lên, bắn ra mấy đóm sáng lấp lánh, Minh Đẩu vội vã né tránh. Diệp Linh Tô thừa cơ lùi đến bên Nhạc Chi Dương, chấn kiếm ngang mình, hỏi nhỏ:

– Người đến đây làm gì?

Nhạc Chi Dương nhủ bụng: “Ta mà không đến là cô tiêu rồi.” Ngoài miệng thì bảo:

– Ta tình cờ đi ngang thôi.

Nói rồi gã hướng về Minh Đẩu, quát:

– Xung đại sư đâu?

Minh Đẩu hừ một tiếng, lạnh lùng không đáp. Trúc Nhân Phong cười bảo:

– Tên hòa thượng ấy cẩn thận dè dặt, muốn đợi đến bốn ngày sau. Con bà nó, lão tử làm gì có thời gian rảnh như vậy, chỉ cần tóm được hai tên nhãi con các người, lão mũi trâu Tịch Ứng Chân không muốn nghe lời cũng khó!

Hắn tuy nói chuyện với Nhạc Chi Dương nhưng ánh mắt luôn nhìn chòng chọc vào Diệp Linh Tô, trên mặt lộ rõ vẻ thèm thuồng.

Diệp Linh Tô hận hắn vô lễ, chẳng nói chẳng rằng, hươ mũi kiếm đâm thẳng về phía ngực Trúc Nhân Phong. Kiếm đi được nửa đường, Minh Đẩu bỗng tung người xông đến, vỗ một chưởng về phía thiếu nữ. Diệp Linh Tô xoay ngang kiếm hạ xuống đỡ đòn, cổ tay Minh Đẩu liền lật lại, hai ngón trỏ và giữa xuất ra như chớp, “Chát” một tiếng, va trúng vào sống grom Thanh Li.

Cái búng tay này mang theo “Tích Thủy Kinh”, có ý nghĩa “nước rò mòn đá”, kinh lực ban đầu tuy không mạnh nhưng hậu kinh thì liên miên không dứt, theo thân kiếm rung chấn hướng lên trên, khiến cho nửa người Diệp Linh Tô phát tê dại, thanh nhuyễn kiếm suýt nữa thì tuột khỏi tay.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 13-2: Kiếm Dịch Tinh Đẩu (2)

Minh Đẩu thoáng ngấp ngừng một lúc rồi lại tiếp tục vỗ hai chưởng đánh đến. Diệp Linh Tô tung người nhảy về phía sau, tay phải hươ kiếm ngăn địch, tay trái mò vào trong túi áo định rút kim châm, nào ngờ trong túi trống không chẳng có gì, trái tim thiếu nữ thất lại, âm thầm kêu khổ không ngớt; hóa ra sau mấy phen khổ đấu vừa qua, cả túi “Dạ Vũ Thần Châm” đã bị dùng hết sạch.

Diệp Linh Tô đầu óc bấn loạn tạo ra sơ hở, Minh Đẩu thừa cơ hội đó tấn công, dồn khí vào ngón trỏ, điểm về phía huyệt Thiên Trung của thiếu nữ, mắt thấy sắp sửa đạt được ý đồ, nào ngờ từ đâu có một cây sáo bay vụt đến, nhẹ nhàng thực về phía bụng dưới của Minh Đẩu.

Một chiêu này xuất từ Thiên Trùng Thức, thật thật ảo ảo, ẩn chứa sát cơ, Minh Đẩu nào biết nông sâu bên trong, tay trái vẫn vận chỉ như cũ, tay phải tùy ý hất về phía sáo ngọc. Dè dặt cổ tay Nhạc Chi Dương hất nhẹ, sáo ngọc đánh một đường cong vòng qua khỏi cú chop của Minh Đẩu, đâm vào phần yếu hại dưới hạ thể của lão.

Minh Đẩu hoảng kinh, lật đặt thu hồi chỉ lực, nhảy bật về phía sau mấy thước. Nhạc Chi Dương vừa đánh hụt cú này, phía mạn trái bỗng nổi gió vu vu, Trúc Nhân Phong tụ chưởng lại như mũi dao, vồ lên vai trái của gã. Đòn này gần như là đánh lén, Nhạc Chi Dương vừa rồi lo dồn toàn lực tấn công Minh Đẩu, tư thế đã lơ lửng, trong lúc khẩn cấp đành phải gấp eo hạ vai cố gắng tránh né, tiếc là hơi trễ, chưởng phong của Trúc Nhân Phong đã hung hãn phủ chụp cả nửa người của gã.

Trúc Nhân Phong cảm hận Nhạc Chi Dương tốt độ, một chưởng này dốc hết sức mà tung ra, cốt ý muốn đánh gãy cánh tay của gã. Tường sắp thành công thì trước mắt hắn bỗng lóa lên một luồng sáng xanh, Trúc Nhân Phong vội vã rút tay lại nhảy về sau như một con gió, kiếm Thanh Li theo đó lướt sượt qua cơ thể, để lại trên y phục của hắn một lỗ trống toang hoác.

Trúc Nhân Phong toát mồ hôi đầm đìa, còn chưa kịp nghĩ gì thì chiêu tiếp theo của Diệp Linh Tô đã xuất ra, kiếm quang xoay vòng chênh chếch quét đến. Lúc này Nhạc Chi Dương cũng đã khôi phục lại sức lực, chân đôi bộ pháp vòng đến bên cạnh Trúc Nhân Phong, quát lớn một tiếng, đâm thanh sáo ngọc về phía eo trái của hắn.

Trúc Nhân Phong trước mặt sau lưng đều thọ địch, không tránh khỏi chật vật, nhưng hắn xuất thân từ Yên Nhiên Sơn, võ công tự có chỗ độc lạ. Tay trái hắn sử “Đại Huyền Bình Thủ”, nắm ngón tay xòe rộng quét ngang ra, chỉ nghe “keng” một tiếng, ngón tay của hắn gạt trúng kiếm Thanh Li, thân kiếm bị đại lực ngăn lại làm trật chia đi cả thước. Thân thể Trúc Nhân Phong uốn vận quái dị như một loài sâu không xương, sau khi tránh khỏi đòn đánh từ sáo ngọc, hắn liền lộn nhào về sau, tiếp đất rồi vẫn còn liên tiếp thụt lùi thêm ba bước.

“Phi Ảnh Thần Kiếm”, kiếm đi còn nhanh hơn cả ảnh, Diệp Linh Tô không đợi cho hắn kịp thở, kiếm quang lại nhang nháng tỏa ra, bóng hình Nhạc Chi Dương cũng theo bóng kiếm ầm ập xông về trước.

Trúc Nhân Phong luống cuống đỡ trái ngăn phải, đang lúc quỳnh quáng thì hai luồng gió lớn từ đâu tấp đến, một luồng cuốn về phía Diệp Linh Tô, một luồng tấn công Nhạc Chi Dương, hóa ra Minh Đẩu vì thấy tình thế không ổn nên mới ra tay tương trợ. Chưởng lực của lão hùng mạnh, hai người Diệp – Nhạc không dám xem nhẹ, đành phải buông tha cho Trúc Nhân Phong, xoay người né khỏi trận gió. Hai người như ngầm hiểu ý, thoát tiến thoát lùi, sáo guom cùng phát, kẻ trái người phải tấn công về phía Minh Đẩu.

Diệp Linh Tô kiếm pháp lợi hại, góc độ vung sáo của Nhạc Chi Dương cũng hết sức khéo léo. Minh Đẩu bị lâm vào thế khó, nếu ngăn chặn kiếm pháp tất sẽ bị sáo ngọc gõ trúng, lão đành dịch bước lùi ra sau, quát to:

– Trúc Nhân Phong, ngươi cứ ở đó mở banh mắt ra mà nhìn cho đã đi! Ông đây mà không xong thì ngươi cũng đừng mong có kết cục tốt đẹp.

Trúc Nhân Phong và lão trước nay vốn không hợp nhau, nhưng đúng là cũng còn sót chút quan tâm, hắn nghe vậy thì cười khùng khục:

– Minh lão đầu, như vậy đi, ông đối phó với con bé, còn ta đối phó thằng nhóc này, chúng ta một đấu một, không được nhằm lẫn đối thủ nữa đấy.

Nói rồi, hắn tung mình về trước, tấn công Nhạc Chi Dương dồn dập. Diệp Linh Tô đang định giúp đỡ thì chưởng phong của Minh Đẩu đã ầm ầm xô tới.

Hai tên ác nhân hợp sức cùng nhau, oai lực không thể xem thường. Hai người Nhạc – Diệp bị ép phải tách ra, mỗi người đều bị rơi vào tình thế nguy hiểm. Chưởng phong của Trúc Nhân Phong sắc bén, cách xa vài thước có thể nghiền lá bẻ cành. Nhạc Chi Dương vừa có đôi chút mất tập trung, chưởng phong đã sượt qua đầu vai của gã khiến cho vật áo rách bướm, toét da chảy máu; gã đành phải dùng đến “Linh Vũ”, dịch bước dời thân, lượn lờ vòng quanh tìm cơ hội.

Trúc Nhân Phong vốn chưa bình phục nội thương, giờ tay nhấc chân không được nhanh nhẹn như trước, mấy lần tưởng sắp đánh trúng thì luôn bị Nhạc Chi Dương tránh được. Đẩu được vài hiệp, hắn chợt thấy Nhạc Chi Dương nâng sáo lên miệng, lập tức nhớ ngay đến lần thảm bại ở Ngao Đầu Luận Kiếm, hắn vội bỏ nhào đến, vun vút hai chưởng ép cho Nhạc Chi Dương không tài nào thổi sáo được.

Nhạc Chi Dương võ công đã kém, lại không thể thổi bài “Thương Tâm Dẫn” kích cho nội thương của đối thủ phát tác, nhất thời gã chẳng thể tìm ra cách nào khả dĩ. Hai người chạy lòng vòng vô vấp nhau, trao đổi vài chiêu, Nhạc Chi Dương trong lúc nguy cấp chợt nghĩ thầm: “Dịch Tinh Kiếm giảng giải bộ pháp, “Linh Vũ” cũng có bộ pháp riêng. “Tứ Vi Đẩu Bộ” ta chưa học xong, “Linh Vũ” thì ta lại thuần thục, nếu như lấy bộ pháp của “Linh Vũ” để triển khai “Thiên Trùng Thức” thì không biết sẽ có kết quả thế nào nhỉ?”

Nghĩ vậy, bước chân gã xê dịch theo bộ pháp, xoay vòng vòng một vòng, ra vẻ muốn đưa sáo lên thổi. Trúc Nhân Phong sợ gã thổi sáo, quát to một tiếng, bất chấp nội thương, ra chiêu tấn công mãnh liệt, trong lúc sơ ý, phần dưới nách của hắn lộ ra sơ hở, Nhạc Chi Dương trông thấy rành rành, Linh Vũ lập tức phát động, thân thể như liễu oằn đón gió, sáo như cầu vòng rực trời, lượn vòng qua chưởng phải của Trúc Nhân Phong, điểm vào vị trí ba phần bên dưới nách hắn.

Một chiêu này chính là “Nguyệt Sinh Thương Hải” trong “Thiên Trùng Thức”, mang hình tượng nhật nguyệt nhô cao, tinh thể ảo diệu, khó mà đề phòng. Trúc Nhân Phong lâm nguy mà không hoảng loạn, hắn gấp người vặn eo khiến cho sáo ngọc đâm sượt qua, quét trúng huyệt Thiên Trì của hắn. Trúc Nhân Phong tê dại nửa người, bước chân lảo đảo. Nhạc Chi Dương đánh trúng một chiêu, trong lòng mừng rơn, đang định thu sáo ngọc về thì bất thình lình Trúc Nhân Phong huơ tay phải phải chụp dính lấy mạch môn nơi cổ tay gã.

Bấy giờ sự lạ đột ngột xảy ra, thắng bại trong khoảnh khắc bỗng chốc đảo chiều. Nhạc Chi Dương mềm oặt nửa người, thanh sáo ngọc rơi bộp xuống đất. Trúc Nhân Phong vốn muốn bẻ gãy cổ tay của gã nhưng hiểm vì yếu huyệt trong người bị trọng thương, tay phải không đủ sức, hấn tức thì quất to, tay trái giơ lên vỗ xuống, chém về phía cần cổ Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương bị hấn không chế, mắt thấy chương vỡ đến mà không cách gì tránh né được. Đúng lúc này, cuồng phong chợt nổi lên trên đỉnh đầu, một chiếc bóng trắng từ cao sà xuống, Trúc Nhân Phong còn chưa kịp định thần đã cảm thấy phần đỉnh đầu đau nhói, lập tức rú lên kêu thảm, vội vã buông Nhạc Chi Dương ra, hai tay giơ lên trời khua khoả loạn xạ. Thế nhưng chú đại bàng sau đòn trúng đích lại bay vọt đi, cuồng phong lướt qua sát thân chỉ làm tróc một vài sợi lông trắng muốt của nó.

Nhạc Chi Dương thoát chết trong gang tấc, vội lăn tròn đến chụp lấy cây sáo ngọc trên mặt đất. Gã lăn ra xa mấy thước, lộn người bật dậy, chỉ thấy Trúc Nhân Phong đang ôm trán la làng la xóm, máu tươi theo kẽ ngón tay trào xuống, hiện hiện trên đó là năm vết cào sâu hoắm thấy lộ cả xương.

Đại bàng trắng tấn công được một lần vẫn chưa chịu buông tha, lượn hết vòng lại bỏ nhào trở xuống. Trúc Nhân Phong nghe thấy tiếng gió, một tay ôm vết thương, một tay vung chương đánh chìm, thế nhưng được cái này thì mất cái kia, Nhạc Chi Dương thừa cơ xông đến, sáo ngọc vụt ra, gạt mạnh vào bụng dưới của hắn. Trúc Nhân Phong phát ra một tiếng kêu thảm, một tay ôm đầu một tay bưng bụng, khắp khiêng xoay người lủi tót vào trong rừng tung tành mất dạng.

Minh Đẩu vốn đang chiêm được thế thượng phong, rập tâm bắt sống thiếu nữ, chợt thấy Trúc Nhân Phong bỏ trốn vào rừng, nhất thời chẳng biết xảy ra chuyện gì, lại thấy Nhạc Chi Dương ừn ừ xông đến, bên sáo bên gươm phối hợp cùng Diệp Linh Tô tấn công lão.

Tiếng la hét của Trúc Nhân Phong vẫn còn văng vẳng bên tai, Minh Đẩu trong lòng hoảng loạn, lúc này cũng chẳng còn bụng dạ đâu mà tham đánh nhau nữa, lão gấp gấp đỡ qua loa vài chiêu rồi bất chợt hừ một tiếng, xoay người sải bước lặn vào trong rừng rậm nhanh như chớp giật.

Diệp Linh Tô vốn đang chặt vật chống trả, bỗng nhiên thấy kẻ thù tháo chạy, quả là hết sức bất ngờ. Cô thu hồi nhuyển kiếm, hét nhìn Nhạc Chi Dương lại nhìn lên chú chim đại bàng trắng trên bầu trời, mím mím môi rồi chợt hừ khẽ một tiếng, xoay người bỏ đi về phía bờ biển.

Nhạc Chi Dương sợ cô đơn độc một mình lại gặp phải cường địch, bèn đi theo bên cạnh, cất tiếng:

– Diệp cô nương, trên đảo này tiềm ẩn nhiều nguy cơ, ngàn vạn lần không nên đi xa.

Diệp Linh Tô lặng thinh không lên tiếng, nhịp chân từ từ chậm lại, một chốc sau thì bọn họ đến bên bờ biển. Thiếu nữ ngồi xuống, nhặt lấy một chiếc vỏ sò, nghịch ngợm trong lòng bàn tay. Nhạc Chi Dương đang đứng ở một bên quan sát, bỗng nhiên cảm thấy có gì đó nhói nhói, định thần nhìn kỹ lại, té ra chỗ bị Trúc Nhân Phong bầu trúng khi nãy giờ đây bỗng hiện ra năm vết ngón tay đen sì sì, chạm vào chỉ thấy đau buốt thấu xương, gã bất giác phải xuyết xoa hít vào một hơi khí lạnh.

Thì ra tuy Trúc Nhân Phong không bẻ gãy được cánh tay gã nhưng nội lực truyền vào cũng đủ làm bầm gân dập cốt, ban nãy liều mạng chiến đấu nên không có cảm giác đau, lúc này rồi rãnh vết thương mới phát tác. Vết sưng phồng từ cổ tay lan rộng ra, chẳng mấy chốc nguyên cẳng tay đã trở nên đen sạm, chạm nhẹ vào thôi đã đau buốt không chịu nổi.

Đang lúc nghiêng răng nhin đau, gã bỗng nghe Diệp Linh Tô lên tiếng:

– Qua đây ta xem xem nào.

Nhạc Chi Dương miễn cưỡng cười gượng:

– Không sao đâu, chỉ là vết thương nhỏ.

Diệp Linh Tô chẳng thèm ngẩng đầu lên, lạnh lùng bảo:

– “Thái Âm Chân Khí” của Yên Nhiên Sơn vô cùng âm độc, nương theo máu lưu chuyển, xâm nhập vào ngũ tạng, để trị hoãn đến lúc âm độc tấn công vào tim rồi thì Đại La Kim Tiên cũng không cứu nổi nhà ngươi.

Nhạc Chi Dương nửa tin nửa ngờ, đành cúi đầu tiến đến gần cô. Diệp Linh Tô hừ một tiếng, giục:

– Ngươi là khúc gỗ hủ hả? Đứng ngây ra đó làm gì?

Nhạc Chi Dương bị cô mắng một tràng, chỉ cảm thấy váng vất cả đầu óc, hậm hực nói:

– Ta... Ta...

Diệp Linh Tô không đợi gã nói hết câu, vỗ nhẹ tay lên phiến đá kế bên, giục:

– Ngồi xuống đây đi!

Nhạc Chi Dương đành bất đắc dĩ ngồi xuống, Diệp Linh Tô lại nói:

– Đưa tay ra ta xem nào!

Thiếu niên chẳng còn cách nào, đành chia cổ tay ra. Diệp Linh Tô bỗng nhiên vươn tay, nắm lấy cánh tay bị thương của gã. Nhạc Chi Dương giật mình, theo ý thức muốn vùng vẫy, chợt nghe Diệp Linh Tô gất khẽ:

– Yên nào!

Nói xong, khuôn mặt trắng phao của cô thoáng ửng hồng, đầu cúi gằm, đôi mắt trong veo chăm chú quan sát vết thương nơi cổ tay; những ngón tay nhỏ xinh trắng muốt khẽ khàng sờ lên chỗ đau của gã.

Nhạc Chi Dương từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, ngoại trừ Chu Vi ra, chưa từng cùng cô gái thứ hai nào nắm tay thân mật như vậy. Trống ngực gã lập tức nện thình thịch, miệng khô lưỡi khát, chỉ cảm thấy bàn tay mịn màng của Diệp Linh Tô chạm đến cổ tay gã như rót vào bên trong ấy một luồng khí ấm áp, luồng khí theo cánh tay chậm chậm chảy lên trên, di chuyển qua một vòng chu thiên khắp các đại kinh mạch. Cũng không biết do tâm lý hồi hộp hay bởi luồng chân khí kia mà toàn bộ cơ thể Nhạc Chi Dương trở nên nóng hầm hập, toát ra vô số hạt mồ hôi lớn bé.

Động tác của Diệp Linh Tô ban đầu rất khẽ khàng, mềm mại như tơ, dần dần chỉ lực mạnh hơn; nhưng cũng lạ một điều, vết thương vừa rồi mới chạm đến đã đau, hiện tại chỉ còn hơi tê ngứa, sắc đen cũng dần giảm đi, da thịt xuất hiện lại vẻ hồng hào bóng loáng.

Một lúc sau, Diệp Linh Tô mới bỏ tay ra, Nhạc Chi Dương vẫy vẫy tay, cảm giác mọi thứ trở lại như cũ, tức thì vui mừng bảo:

– Cảm ơn Diệp cô nương...

Nói đến đây, gã nhớ lại hình ảnh bàn tay ngà ngọc ve vuốt khi nãy, cõi lòng lâng lâng xao xuyến, cả người bức rức xốn xang.

Diệp Linh Tô mân mê chiếc vỏ sò, lặng im không nói lời nào. Nhạc Chi Dương vốn tính nhạy bén, thấy dáng vẻ của cô như vậy, trong lòng gã cũng thấy khó chịu thay, bèn đánh tiếng:

– Diệp cô nương, ta biết là cô đang giận ta. Thời thì xem như ta không đúng, cô muốn đánh thì đánh, muốn chửi thì chửi, cứ kềm nén trong lòng như vậy không tốt chút nào đâu.

Diệp Linh Tô lườm gã, tỏ vẻ nhạc nhien:

– Ngươi làm gì mà không đúng?

Nhạc Chi Dương sùng người:

– Không phải cô trách ta vì cứu con Hải Đông Thanh kia sao?

– Hải Đông Thanh? – Diệp Linh Tô ngẩng đầu, ngược nhìn chú chim đại bàng trên trời cao, cô hỏi: – Ngươi đang nói nó à?

Đến đây, cô lại sàu nảo lắc đầu:

– Thôi bỏ đi, nó đã cứu chúng ta, ta không tính toán với nó nữa. Nhưng nó cũng từng hại chết Ma Vân, ta sẽ không để ý tới nó đâu.

Nhạc Chi Dương đảo mắt, bật cười:

– Cô đoán xem, ta làm sao mà quen được nó?

– Sao ta biết được? – Diệp Linh Tô lời lẽ tuy lạnh lùng nhưng trong ánh mắt lại toát ra một vẻ tò mò.

Nhạc Chi Dương miệng kể tay mình họa, thuật lại sự tình đêm hôm ấy một cách sống động. Diệp Linh Tô nghe đến tròn xoe mắt, thốt lên:

– Đồ khoái lác, một con thú có lông làm sao mà nghe hiểu được “Chu Thiên Linh Phi Khúc” chứ? Xí, ta xem chừng là “Chu Thiên Xuy Ngưu Khúc”(*) thì đúng hơn.

(ND chú: xuy ngưu là khoái lác, thói phóng)

Cô nói đến đây, hai má đỏ ửng, hàng mi rũ khép, chớp mũi thoáng phập phồng, lại trở về dáng vẻ của cô gái nhỏ ngày nào. Nhạc Chi Dương trông thấy, lòng lấy làm vui lắm, tiếp tục nói:

– Cô không tin à? Được, vậy thì để đại sư phụ ta ra tay, nói có sách mách có chứng, cho cô lập tức mở mang tầm mắt.

Nói xong, gã đưa sáo lên miệng thổi điệu Linh Khúc.

Đại bàng nghe tiếng liền chao lượn xoay vòng theo nhịp điệu, đến độ nửa bài, nó từ không trung đáp xuống, đậu trên một mỏm đá, đôi mắt chim tròn xoe chăm chú dõi nhìn hai người.

Diệp Linh Tô không khỏi kinh ngạc nhưng vì e thẹn không chịu nhận sai, cô bèn liếc Nhạc Chi Dương, nguyệt dài:

– Thế thì có gì hay ho đâu, chẳng qua chó ngáp phải ruồi, trùng hợp mà thôi!

Nhạc Chi Dương mỉm cười buông sáo xuống. Không còn tiếng nhạc nữa, chú đại bàng liền đập cánh bay vọt lên cao. Diệp Linh Tô đơ mắt cứng miệng. Nhạc Chi Dương càng được nước làm tới, lại tiếp tục thổi sáo lên, dụ cho Hải Đông Thanh sà xuống lượn lòng vòng trên đầu hai người.

Diệp Linh Tô vừa thẹn vừa tức, cô dẫu môi bồng một vốc cát ném về phía Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương lách người tránh khỏi, vẫn thối mãi không ngưng. Diệp Linh Tô lại quẳng vỏ sò trong tay về phía gã. Nhạc Chi Dương lẩn tròn một vòng tránh khỏi chiếc vỏ sò kia, tiếng sáo véo von vẫn chưa chịu ngừng lại.

Diệp Linh Tô tức trào máu, nhào đến toan đoạt sáo của gã. Nhạc Chi Dương lẩn vòng vòng dưới đất, hai chân huých cát về phía thiếu nữ rào rào như tên bay, thanh sáo trên miệng vẫn không chút rối loạn, giai điệu thổi ra càng thêm du dương êm ái.

Diệp Linh Tô chạy lòng vòng xung quanh gã, tiến không được, lùi cũng chẳng xong, nếu xông lên thì lại sợ dính phải đất cát, đang lúc phân vân không biết làm sao, Nhạc Chi Dương bất ngờ ngưng tiếng sáo lại, giương mắt nhìn lên. Hai người bốn mắt nhìn nhau, Diệp Linh Tô thấy gã đầu cổ lăm lem đất cát, bộ dạng nhếch nhác vô cùng, thế là quên cả sự nghiêm nghị vốn có, cô ôm bụng bật cười ngặt nghẽo.

Trận cười này hết như băng xuân nứt vỡ, sen tuyết nở bùng, đất trời phai sắc, dị tượng xảy ra, Nhạc Chi Dương từ khi quen biết cô đến nay, đây là lần đầu tiên chứng kiến dáng vẻ của cô yêu kiều mê hoặc đến vậy, gã nhất thời ngồi phệt xuống đất, nhìn đến ngơ ngẩn. Diệp Linh Tô cười được vài tiếng, chợt thấy sắc mặt gã là lạ, lập tức đá cho gã một cú, gắt gỏng:

– Ngươi nhìn gì chứ?

Nhạc Chi Dương chẳng thèm suy nghĩ, thuận miệng đáp ngay:

– Nhìn cô đó! Cô cười đẹp dễ sợ.

Diệp Linh Tô ngây người, mắt lộ vẻ giần dỗi, mím môi mắng:

– Ngươi... ngươi...

Chợt, khóe mắt cô ửng đỏ, lệ từ từ tuôn trào.

Nhạc Chi Dương khó khăn lắm mới chộc cho cô cười được, nào ngờ thoáng chốc thiếu nữ lại bật khóc, gã nhất thời vừa khó hiểu vừa chán nản, đứng dậy bảo:

– Diệp cô nương, cô khóc làm gì chứ? Nếu là do ta không đúng, ta nhận sai với cô là được mà.

Gã càng nói, Diệp Linh Tô càng khóc to hơn, biết bao nỗi khuất nhục, đau thương, phẫn hận, mờ mịt... tích tụ trong mấy ngày qua, giờ đây tất bật hòa theo dòng nước mắt, khóc ra một trận cho hả dạ. Cô vui mặt vào gối, khóc rầm rức, khóc sụt sùi như muốn dốc cạn tất cả nước mắt.

Dẫu cho Nhạc Chi Dương nhậm lệ cách mấy thì giờ phút này gã cũng đành bó tay hết cách, chỉ biết luôn miệng khuyên:

– Ày, khóc cái gì mà khóc chứ? Có gì thì từ từ nói, ày, đừng khóc nữa, khóc lóc có gì hay đâu...

Gã cứ lải nhải bên tai, Diệp Linh Tô nghe riết đâm bức, cô ngẩng đầu lên, mặt đầy nước mắt, giần dỗi quát:

– Ngươi chẳng biết cái gì cả, mọi thứ ngươi đều không hiểu...

Nhạc Chi Dương chưng hửng, Diệp Linh Tô biết mình vừa thất thố liền cúi đầu, lí nhí:

– Ta... Ta là nghiệt chủng, lẽ ra... Lẽ ra ta không đáng sống trên đời này...

Nói rồi, cô lại tùi thân, nước mắt ngấn nước mắt dài.

Đông Đào trước nay lễ giáo khe khắt do còn giữ lại nét văn hóa cũ thời Đại Tống. Từ cái chết của mẫu thân, Diệp Linh Tô đã thận trọng với danh phận của mình, giờ đây thân thể của cô càng thêm mập mờ, không còn là con gái nhà họ Diệp, cũng chẳng phải tiểu thư của Vân gia, cô chỉ là đứa con do cha mẹ lén lút tư thông mà sinh ra, nơi nơi đều bị người đời khinh miệt. Thế nhưng nỗi niềm ấy của cô, Nhạc Chi Dương chưa từng thăm thía, nếu như cô là nghiệt chủng, vậy thì đứa không cha không mẹ như gã chẳng phải chính là một đứa con hoang chính hiệu hay sao? Nhạc Chi Dương lẩn lộn bao năm ven bên sông Tần Hoài, suốt ngày bị người ta chửi miết, nào là “Tập chủng”, “Súc sinh”... không thứ gì không mang ra rửa xả, nhưng gã nghe xong đôi lúc thì nằng trạ, có khi lại mỉm cười cho qua, từ từ biến thành tự đại, đối với mấy chuyện địa vị gia thế gã luôn xem thường dè bieu, cho nên trong cái nhìn của gã thì: Diệp Thành đáng hận, Trác Khinh Như đáng thương, Vân Hư thì chưa đủ quang minh lỗi lạc, còn cặp đôi Vân – Trác thì vốn dĩ đã yêu nhau cho nên việc sinh hạ Diệp Linh Tô cũng là chuyện hiển nhiên phải thế, cô nàng Diệp Linh Tô vì điều này mà buồn phiền thì đúng là thừa thãi.

Mất một lúc sau, Diệp Linh Tô mới bình tĩnh lại, gạt lệ bảo:

– Nhạc Chi Dương, không phải ta cố ý mắng ngươi đâu. Không hiểu vì sao, mỗi khi nhớ đến mấy chuyện này, trong lòng ta lại rất khó chịu.

– Vậy thì đừng có nhớ nữa. – Nhạc Chi Dương dừng dừng bảo: – Nếu cô vẫn còn không vui, ta sẽ tiếp tục thổi sáo, để con chim kia bay lượn giải sầu cho cô vậy.

Diệp Linh Tô đôi mắt nhìn chú đại bàng trắng đang đứng nghỉ ở đằng xa, ủ rũ nói:

– Mấy hôm nay ta cứ hay nằm mơ thấy mẹ ta.

Nhạc Chi Dương cõil lòng chùng xuống, vội bảo:

– Ấy dà, chuyện của qua khứ đừng nhớ đến nữa mà.

Diệp Linh Tô thở dài, lắc đầu than:

– Nói không nhớ đâu dễ dàng vậy? Kể cũng lạ, hình dáng thân mẫu ta còn nhớ rất rõ, giống như được khắc sâu vào tim vậy, có lẽ... Có lẽ là do bà ấy rất đẹp, nhìn một lần khó mà quên được. Ta còn nhớ, bà rất hay cười, mỗi lần nhìn ta đều cười tít cả mắt, nói chuyện thì mềm mỏng, vừa dịu dàng vừa êm tai, trong ký ức của ta, dường như chưa lần nào bà ấy la mắng hay nổi giận với ta cả...

Kể đến đây, khơi gợi lại hồi ức, khóe mắt Diệp Linh Tô lại ứa lệ. Nhạc Chi Dương cũng cảm thấy buồn, gãi gãi đầu bảo:

– Diệp cô nương, tốt xấu gì cô còn nhớ được hình dáng của mẹ mình, còn ta ngay cả mẹ là ai còn không biết. Mà thôi, thế cũng tốt, thà ngay từ đầu như vậy để giảm bớt đi phiền muộn.

Diệp Linh Tô liếc nhìn gã, nhủ thầm: “Ừ nhỉ, dầu cho thân phận ta không được rõ ràng, nhưng tốt xấu gì cũng còn được biết cha biết mẹ. Còn tên ba xạo ấy lại là một cô nhi, so ra thì đáng thương hơn ta nhiều.” Nghĩ đến đây, nỗi buồn của cô dần vơi đi, thay vào đó là sự xót xa dành cho gã, cô thở dài:

– Nè ba xạo, có bao giờ người nghĩ đến việc đi tìm cha mẹ ruột của mình chưa?

– Có chứ! – Nhạc Chi Dương cười khi khi đáp: – Sau khi cha nuôi kể về thân thế cho ta biết, ta cũng khó chịu mất mấy ngày. Có một hôm, ta lén bỏ nhà đi tìm cha mẹ ruột, kết quả là do tuổi còn quá nhỏ, cứ định ninh kinh thành là cả thiên hạ, thiên hạ chính là kinh thành. Ta từ cửa Nam ra khỏi thành, đi hết một vòng tường thành lại quay vào ở cửa Bắc. Khi ấy vừa mệt vừa đói, trời cũng sập tối, ta ngồi bên dưới một hàng hiên ngủ gục, nào ngờ có một tay say rượu từ đâu trôi tới, nhắm ngay chỗ ta ngồi mà trút bầu tâm sự, báo hại ta giật mình la hét ầm ĩ. May mà gã say rượu ấy lòng dạ cũng không tệ, bị ta la hét làm giật mình tỉnh rượu, thấy vậy ấy nấy không nổi bỏ đi, bèn dẫn ta đi tắm rửa thay quần áo, lại dẫn ta về nhà, trước khi đi còn tặng cho ta hai xâu kẹo đường. Một vò nước đá đổi lấy hai xâu kẹo đường. Giang Tiểu Lưu nghe xong cảm thấy có lời quá xá, hẳn cũng mon men đi tìm một góc tường ngồi đợi suốt ba ngày, kết quả một giọt nước đá cũng không có.

Diệp Linh Tô nghe xong câu chuyện này chẳng biết nên khóc hay cười, cô đưa tay lau khóe mắt, mắng:

– Ba xạo nè, sao chuyện gì qua miệng nhà người cũng trở nên thú vị như vậy? Ta chỉ từng nghe câu chuyện “Ôm cây đợi thỏ” chứ làm gì có chuyện kẻ ngồi dưới mái hiên chờ nước giải bao giờ?

Nhạc Chi Dương chẳng giải thích hay bao biện gì cả, chỉ cười khà khà. Diệp Linh Tô cũng thấy buồn cười nhưng lại không tiện biểu lộ ra, cô cố gắng nín cười, bảo:

– Nhạc Chi Dương, ban nãy lúc đánh nhau, ta thấy kiếm pháp của người quen mắt lắm, có phải là võ công của Đông Đào hay không?

Nhạc Chi Dương nghe thấy chột dạ, vội xua tay bảo:

– Không phải, không phải, là do Tịch đạo trưởng dạy cho ta đấy.

– Sao chứ? – Diệp Linh Tô không khỏi kinh ngạc: – Ông ấy mang “Dịch Tinh Kiếm” ra dạy cho người á?

Nhạc Chi Dương nói:

– Ông ấy sợ bản thân không còn sống bao lâu nữa, ta và cô không thể chống đỡ nổi cường địch.

Diệp Linh Tô nghe xong, cõil lòng cũng lặng lẽ dâng sầu, giương mắt nhìn ra, chỉ thấy Hải Đông Thanh đang lượn vòng trên mặt biển. Nó đột nhiên thu cánh xuyên vào làn nước như một mũi tên, lúc bay ngược trở lên còn quắp theo một con cá lớn, vẩy bạc lấp lánh, ước chừng phải đến hai mươi cân.

Đại bàng trắng mang con cá lớn đặt lên trên một mòm đá, mổ cho vẩy bắn tung tóe, máu đỏ lênh láng, chốc chốc nó lại ngẩng đầu lên ngo ngo xung quanh, khí thế oai vệ phi phàm.

Diệp Linh Tô xem đến đây, trong lòng chợt nảy ra một ý, buột miệng thốt:

– Ta có cách này.

Nhạc Chi Dương tò mò hỏi:

– Cách gì vậy?

Diệp Linh Tô trở vào chú đại bàng trắng:

– Chúng ta rời khỏi hòn đảo được hay không đều nhờ cả vào con chim này!

Nhạc Chi Dương nhanh nhạy vô cùng, vừa nghe qua bóng thoáng đã phần nào đoán được nội dung, vỗ tay reo lớn:

– Ý cô muốn ta thu phục con Hải Đông Thanh này, sau đó sai nó trở về Đông Đảo báo tin như Ma Vân à?

Chợt thấy Diệp Linh Tô cười mỉm không nói gì, gã lập tức vỗ đầu:

– Ta lại vớ vẩn rồi, Đông Đảo ở đâu làm sao nó biết được, sao có thể trở về đưa tin cơ chứ?

Diệp Linh Tô nói:

– Nó không biết Đông Đảo ở đâu, nhưng có thể bay xa trăm dặm, quét mắt khắp bốn phương, xung quanh đảo chỉ cần có thuyền bè đi qua nhất định không thoát khỏi tầm mắt của nó.

Nhịp tim Nhạc Chi Dương đập dồn, gã hỏi:

– Ý kiến này rất hay, nhưng làm sao mới thuận phục được nó?

– Thuận phục ưng biển trước tiên cần phải “Ngao ưng”, bắt nó không ngủ không nghỉ mới có thể thuận phục được. Nhưng con Hải Đông Thanh này có sẵn linh tính, nhận biết âm điệu, chỉ nghe theo tiếng sáo điều khiển, cho nên cửa ải “Ngao ưng” có thể bỏ qua. Có được nền tảng này rồi, ta sẽ truyền cho người thuật “Ngự ưng”, trong vòng vài ngày thôi thì có thể dạy nó hiểu được “Ứng ngữ”.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 13-3: Kiểm Dịch Tinh Đầu (3)

Nhạc Chi Dương mừng rỡ khôn xiết, vội vàng giục cô truyền thụ, Diệp Linh Tô mang hết tất cả kiến thức về thuật “Ngự ưng” dạy lại cho gã. Đông Đảo suốt mấy trăm nay thuận phục chim ưng, đối với tính khí của giống chim này hiểu rõ hơn ai hết, cho nên đã nghiên cứu sáng tạo ra rất nhiều phương pháp kỳ quái, hiếm lạ. Hai người biết chủ đại bàng trắng này chỉ thích nghe “Chu Thiên Linh Phi Khúc”, vì vậy đã cải tiến thêm bớt, chuyển tiếng huyết gió sang tiếng sáo, khăn tay đỏ thì thay bằng thanh sáo ngọc màu xanh biếc, dùng cách hươu sáo để thể hiện “Ứng ngữ”.

Đại bàng từng nếm trải nỗi thống khổ của Dạ Vũ Thần Châm, vốn dễ bụng hận Diệp Linh Tô, thế nên nó chỉ nghe lời triệu gọi của Nhạc Chi Dương còn thiếu nữ thì chả thèm ngó ngang đến. Diệp Linh Tô nhìn ra sự hằn học của nó, cũng giận nó đã giết Ma Vân, cho nên chỉ truyền thụ thuật Ngự Ưng cho Nhạc Chi Dương, không nhúng tay vào thuận phục đại bàng.

Hai người ban ngày thì cùng nhau thu phục thần ưng, đêm đến Tịch Ứng Chân lại tìm Nhạc Chi Dương truyền dạy “Dịch Tinh Kiếm”. Nhạc Chi Dương ngày đêm không ngủ, khổ sở vô cùng, hiểm nổi kiếm đạo tinh vi, tiến bộ không thể nhanh được, Nhạc Chi Dương học qua hai ngày chỉ mới sơ sơ luyện được “Thiên Trùng Thức”, còn “Thiên Môn Thức” căn bản là còn chưa ở mức nhập môn.

Đêm tới ngày thứ ba, Nhạc Chi Dương sử một chiêu “Tứ Phủ Triều Viên”, múa qua ba lượt vẫn chưa nắm được chỗ tinh diệu bên trong chiêu thức, đang chuẩn bị làm tiếp lần thứ tư chợt nghe Tịch Ứng Chân thờ dài bảo:

– Nhóc con, bỏ đi, thu kiếm lại!

Nhạc Chi Dương rút sáo về, ngó lơ đạo về mù mờ khó hiểu. Tịch Ứng Chân chán nản thất vọng, lắc đầu nói:

– Cứ luyện thế này, cho dù học được qua quýt nhưng đến lúc đối địch cũng chẳng có mấy tác dụng.

Nhạc Chi Dương thâm cảm thấy xấu hổ, cúi đầu lí nhí:

– Đều do ta vô dụng, đã phụ tâm sức của đạo trưởng.

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

– Không liên quan đến ngươi, đều do ta chỉ vì cái được trước mắt mà ảo tưởng xa vời, đạo học võ cần phải tuân tự tiến bộ, làm gì có ai đi tắt đón đầu được? Bắt ngươi trong bốn ngày học xong “Dịch Tinh Kiếm” chẳng khác nào đang bàn chuyện viễn vông.

Nói đến đây, ông nhũ mày vuốt râu, vẻ như đang suy nghĩ một vấn đề phức tạp. Nhạc Chi Dương đứng bên cạnh nín thở tập trung, một câu cũng chẳng dám thốt ra.

Hồi lâu sau, Tịch Ứng Chân mới buông tiếng thở dài, mở miệng bảo:

– Việc đến nước này, không thể gầy gánh giữa đường được, như vậy đi, ta đem kiếm quyết truyền thụ cho ngươi, ngày sau có thể lĩnh ngộ được bao nhiêu còn phải xem tạo hóa của ngươi vậy.

Nhạc Chi Dương nghe thấy lời này, trong lòng bức rức khó chịu, vội nói:

– Tịch đạo trưởng, ông mà còn nói mấy lời này nữa, ta thà không học cho rồi.

Tịch Ứng Chân liếc nhìn gã, mỉm cười:

– Thăng nhóc này, cái gì cũng được, trừ mỗi việc hay lừa mình dối người. Thấy vạn vật trong trời đất, sống chết đều có số cả, so với tham sống sợ chết, chẳng thà thân nhiên đối mặt. Ta còn không lo, ngươi lo làm cái gì?

Nhạc Chi Dương bỗng thấy sống mũi cay cay, nhìn xuống thanh sáo trúc đến ngây dại. Tịch Ứng Chân vỗ vỗ bờ vai gã, cười rằng:

– Nhóc con, ta hiểu tấm lòng của ngươi. Chuyện đời hợp ý thì ít, trái ý thì nhiều, thay vì cố chấp chi bằng buông tay, ngươi hãy cố lắng nghe ta đọc kiếm quyết, nhớ kỹ trong lòng không được quên, bằng không ta chết đi sẽ nuôi tiếc lắm.

Nghe xong mấy lời này, Nhạc Chi Dương đành phải cố vực dậy tinh thần, tập trung nghe Tịch Ứng Chân tụng niệm khẩu quyết. Lão đạo sĩ vừa ngâm nga vừa biểu thị, xem xong hơn hai mươi chiêu, Nhạc Chi Dương chợt phát hiện ra những chiêu kiếm của Tịch Ứng Chân có phần quen mắt, cẩn thận nhớ lại, hóa ra chúng cũng tựa tựa như chiêu thức bên trong quyển phổ “Phi Ảnh Thân Kiếm”. Tuy nhiên nếu so tường tận thì lại có chút khác biệt, ví dụ như vai trái tay phải, đầu có sai khác ở mỗi bên nhưng đều cùng chung một cách thức. Cứ thế Nhạc Chi Dương mang hai bộ kiếm pháp này ra so đối, chẳng ngờ lại cảm thấy tiếp thu nhanh hơn, gã vui như mở cờ trong bụng, hận không thể nhảy chồm lên khoa chân múa tay một phen.

Chín đại định thức “Dịch Tinh Kiếm” trong vòng ba ngày, Nhạc Chi Dương chỉ mới học được hai đại thức, trong đó “Thiên Trùng Thức” là chủ công, “Thiên Môn Thức” là chủ thủ, bảy thức còn lại lần lượt là: “Vũ khúc”, “Văn Khúc”, “Thiên Cơ”, “Thiên Tướng”, “Thiên Nguyên”, “Phá Quân”, “Bắc Đầu”.

Tịch Ứng Chân cứ giảng xong một đoạn kiếm quyết nào liền bắt Nhạc Chi Dương đọc thuộc lòng lại đoạn ấy, kiếm quyết được áp theo thể thơ ngũ ngôn, đọc nghe như ca ngâm, có vần có luật. Nhạc Chi Dương vốn sở hữu trí nhớ tuyệt hảo, nghe qua một lần đều không quên được, gã nhắm xong chín đoạn kiếm quyết gần như không cần phải đọc lại.

Tịch Ứng Chân nghe gã đọc thuộc xong, gật gù liên tục, tâm đắc:

– Giỏi lắm, cuộc đời ta gặp người ưng ý cũng không ít, nhưng luận về trí nhớ thì chẳng ai bì được với ngươi. Ngươi có được khả năng như vậy, không dúi mũi kinh sư đi thi Trạng Nguyên quả là đáng tiếc...

Nói đến đây, ông chợt ngừng lời, trong lòng nhủ thầm: “Nhắc đến khoa cử, cơ chế tuyển chọn của bốn triều cứng nhắc, cố chấp không chịu tiếp thu cải cách, rất một đám lòng gât bộp bộp, đâu có kim băng để danh thì cũng chẳng thú vị gì. Thăng nhóc này thông minh nhạy bén, là loại người ưa thích tự do phóng khoáng, cần phải được tiêu điều khắp trời đất, tư tại chốn giang hồ, bắt nó thi đỗ làm quan trong chốn quan trường trên đây tục khí, dưới lắm bùn nhơ kia chẳng phải sẽ làm hỏng người nó hay sao?”

Rồi ông lại đưa mắt quan sát Nhạc Chi Dương, nghĩ tiếp: “Thăng nhóc này và ta tính tình tương hợp, nếu gia nhập Huyền môn của ta biết đâu là một nhân tài sáng giá, tiếc rằng mạng sống của ta chẳng còn kéo dài bao lâu nữa, bây giờ nhận nó làm đồ đệ bất quá ngoài mặt giả xem như con cháu.” Lại nhớ đến lời răn của sư tổ không thể làm trái, ông đành thở dài ngâm ngùi, từ bỏ ý định nhận học trò, tiếp tục nói:

– Chín đại định thức nếu lần lượt thi triển ra thì chỉ phát huy được uy lực rất nhỏ mà thôi, chỉ có luân phiên xen kẽ các định thức thì mới thể phát huy được thần thông cao nhất.

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

– Phải làm sao mới có thể luân phiên xen kẽ đây?

Tịch Ứng Chân mỉm cười, đáp theo một hướng khác:

– Ta vẫn còn một chương tổng cương, ngươi đoán xem là từ đâu ra?

– Tổng cương ư? – Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ một lúc rồi buột miệng: – Là kỳ đạo sao?

– Khá lắm, ngươi đúng là tinh ranh. – Tịch Ứng Chân vỗ tay cười lớn: – Ba chữ “Dịch Tinh Kiếm”, mỗi chữ đều mang ám chỉ riêng. “Kiếm” là “Quy Tàng Kiếm”, “Tinh” là “Tứ Vi Đầu Bộ”, hai thứ này ghép lại trở thành chín đại định thức, nhưng nếu muốn dung hợp cả chín định thức thì không thể không dùng đến chữ “Dịch” này!

Nói đến đây, ông trầm tư một lúc rồi nói:

– Nhóc con, ta truyền tổng cương lại cho ngươi, ngươi phải ghi nhớ cho kỹ.

Nhạc Chi Dương gật gù đầu, Tịch Ưng Chân thoáng ngáp ngừng rồi khẽ giọng tụng:

– Kì tình như tử, kì đạo như dịch, hữu tiên nhi hậu, hữu hậu nhi tiên, ý tại bộ tiên, bộ tại kiếm tiên, trừ nhượng nhất bộ, bất thất nhất tiên, kích tả nhi thị hữu, công tiên nhi cố hậu, khoát bất khả sợ, mật bất khả xúc, bất luyện khí tử, cố nhi tự bỏ, bi chúng ngã quả, tiên mưu kì sanh, ngã chúng bi quả, vụ trương kì thể. Thiện thắng giả bất tranh, thiện trận giả bất chiến, thiện chiến giả bất bại, thiện bại giả bất loạn, vô sự tự bỏ, cô hư xâm tuyệt, xá tiểu đồ đại, cao hạ tại tâm. . .

Nhạc Chi Dương vừa nghe vừa ghi nhớ, chỉ thấy lù mù rồi rầm, những lời của Tịch Ưng Chân truyền thụ đa phần đều là đạo chơi cò, rất ít hàm chứa tình hoa võ học, chẳng nhẽ khi đánh nhau với người khác phải một tay vác bảo kiếm, một tay xách quân cò, cứ đâm một kiếm là hạ một nước cò ư? Kể ra thì quân cò tròn đầy, cũng có thể đem làm ám khí, nhưng đối thủ không vuông vức như bàn cờ, quân cò làm thế nào để chạm đến vẫn là một nan đề khó giải.

Đầu đang thắc mắc, Nhạc Chi Dương vẫn lặng lẽ ghi nhớ. Tịch Ưng Chân tụng xong một lượt, chưa kịp giải thích tí mĩ thì sắc trời đã sáng bạch. Hai người đành phải trở về hang động, Nhạc Chi Dương ôm lấy một bụng kiếm quyết, đầu óc phân vân suy nghĩ, đâm ra trần trọc khó ngủ, chỉ sợ hôm sau quên bèn đi mất, gãi bèn mang kiếm quyết ra tụng lại một lần nữa rồi mới vật vờ thiếp đi.

Gã ngủ một giấc đến tận trưa trời trưa trệt, vừa tỉnh lại đã ngửi thấy mùi thịt nướng thơm phức liền chui ra khỏi động xem thử, chỉ thấy trước cửa hang có một con lợn rừng nhỏ bị móng chim xé toác phần bụng, nội tạng nhầy nhụa, thật không nỡ nhìn tiếp. Diệp Linh Tô ở một bên đã nhen sẵn đồng lửa, đang ngồi nướng một con thỏ hoang. Nhạc Chi Dương phấn khởi tinh thần, mang lợn rừng đi lột da rút xương, chế biến thành một nồi canh thịt, hương vị thơm ngon đến nỗi Tịch Ưng Chân ăn xong khen không ngót miệng. Lão đạo sĩ ăn uống no say xong liền tự đi tìm chỗ ngồi thiền. Nhạc Chi Dương trông theo bóng hình của ông, chợt nhận ra thời gian đã gấp lắm rồi, lòng dạ không khỏi buồn bã.

Diệp Linh Tô nhìn ra tâm tư của gã, khuyên nhủ:

– Tịch đạo trưởng không phải hạng người chịu khoan tay chờ chết đâu, ông ấy ngồi thiền như vậy là đang tự tìm phương cách đảo ngược âm dương, chúng ta cứ ở lại đây làm phiền mạch tư tưởng của ông ấy chẳng thà đi thuận phục tiếp con Hải Đông Thanh kia còn hơn.

Việc thuận ung cũng can hệ đến việc rời khỏi hòn đảo này, Nhạc Chi Dương đành trấn định lại cảm xúc, đi theo thiếu nữ ra bờ biển, nổi sáo lên triệu gọi chú đại bàng trắng bay đến. Dạy bảo chừng một giờ, chú chim đã học xong “Ưng ngữ”, Nhạc Chi Dương vẫy sáo nó cũng lượn vòng theo, tùy theo tốc độ vung sáo nhanh hay chậm, chậm thì bay vòng nhỏ, nhanh thì bay vòng lớn, thử qua mấy lần liên tục đều ứng nghiệm không sai.

Diệp Linh Tô mừng rỡ ra mặt, vỗ tay khen:

– Con chim này thông minh thật, ta gặp qua không ít đại bàng nhưng chưa từng có con chim nào học nhanh như vậy.

Cô xưa nay thận trọng, hiếm khi tươi vui, lúc này lộ ra thần sắc thiếu nữ, đầu mày khoe mắt chứa đựng ý xuân, nét cười dào dạt, hệt như đóa sen thu hé nhụy, trắng ló rạng mây, Nhạc Chi Dương đứng bên trông thấy, chỉ cảm giác cõi lòng lâng lâng, mây sâu tiêu tán, không nhận được buông sáo xuống bật cười ha hả.

Hai người nhìn nhau mà cười, chú đại bàng trên trời chẳng hiểu vì sao cũng thu cánh đáp xuống, ngồi trên một mô đá, tròn mắt quan sát cả hai. Diệp Linh Tô thấy chú chim đáng vẻ thần tuần, rất muốn giơ tay vuốt ve, nhưng nghĩ đến sự lợi hại của nó liền kềm hãm ý muốn thân thiện lại, suy tư nói:

– Nhạc Chi Dương, ngươi dạy nó cả nửa ngày rồi còn chưa đặt một cái tên ra hồn cho nó nữa đấy!

Nhạc Chi Dương nhìn ngắm đại bàng trắng, rồi cười bảo:

– Nó trời sinh linh thông, lông lại trắng như tuyết, hay gọi nó là “Linh Tuyết” nhé!

Diệp Linh Tô thoáng dỗi, trách:

– Ngươi lại thích chơi khâm người khác rồi, ta tên Linh Tô, nó là Linh Tuyết, người khác nghe được còn tưởng nó là gì của ta thì sao!

– Trời đất làm chứng. . . – Nhạc Chi Dương phát thề: – Ta chỉ tiện miệng nói ra, không có ý dính dấp tới cô đâu.

– Tin ngươi mới lạ. – Diệp Linh Tô nguyền khề: – Nhưng mà chữ “Linh” này không được đâu, để xem, ưng là vật bay lượn, hay gọi nó là “Phi Tuyết” được không?

Nhạc Chi Dương tuy cảm thấy tên “Linh Tuyết” nghe hay hơn nhưng cũng không tiện trái ý thiếu nữ, đành gật đầu bảo:

– Được, được, vậy thì gọi là Phi Tuyết.

Nói rồi gã hướng mặt về phía chú đại bàng, tuyên bố:

– Ưng huynh, huynh bây giờ đã có tên rồi nhé, quý danh là Phi Tuyết, “Phi” trong “Phi tường”, tuyết trong “Phiêu tuyết”, huynh phải nhớ cho kỹ, không được quên đấy.

Gã tuyên bố hùng hồn như thật, đại bàng như cũng đùa bỡn theo, hai mắt láo lia, gục gặt đầu liên tục như đang đáp lại lời căn dặn của Nhạc Chi Dương. Diệp Linh Tô ở bên trông thấy, chịu không nổi bật cười khúc khích.

Cười một lúc, Diệp Linh Tô lại hỏi:

– Nhạc Chi Dương, kiếm pháp ngươi luyện ra sao rồi?

Nhạc Chi Dương vừa nghe tới đây, niềm vui trong lòng bỗng nhiên mất sạch, mặt ủ mày chau bảo:

– Đừng nhắc nữa, luyện mấy đêm rồi mà chỉ mới học được vài chiêu. Tịch đạo trường chán ngán quá bèn bắt ta học thuộc lòng kiếm quyết để tự mình nghiên cứu.

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ rồi nói:

– Đại hiệp Vân Thủ từng bảo: “Khó luyện chục năm nơi núi sâu chẳng bằng chiến đấu ba ngày chốn sa trường”, bất kể là võ công tuyệt kỹ gì nếu không có đối thủ để thực tập thì đều chỉ là lý thuyết suông cả. Kiếm pháp vốn là bộ môn đánh giáp lá cà, ngươi tự đọc tự nghiền ngẫm sẽ không tài nào hiểu hết được sự ảo diệu bên trong, nếu như có người trợ giúp tập luyện nhất định sẽ tiến bộ rất nhanh.

Kiếm pháp của Đông Đào và Thái Hạo Cốc tuy có cùng chung một nguồn gốc nhưng con đường tu luyện lại không hề giống nhau. “Phi Ảnh Thần Kiếm” theo đuổi thực chiến, chuyên tìm cách ứng biến khi đối diện kẻ địch, trong chém giết ngộ ra đạo lý. Còn các đời Thái Hạo Cốc đa số là tu sĩ Huyền môn, bản thân ưa đàm bạc, không quen tranh đấu, đặt sự ngộ đạo lên hàng đầu, luyện kiếm là thứ yếu, một khi lĩnh ngộ được kiếm đạo thì kiếm pháp tự nhiên sẽ “thùy đáo cửu thành” (*)

(*ND chú: nghĩa là khi điều kiện chín muồi, thành công sẽ tự nhiên đến*)

Nhạc Chi Dương một là không có nhiều thời gian, hai là không phải người trong Huyền môn, đối với các vấn đề trong Huyền môn hiểu biết sơ sài, một khi đạo lý không thông thì việc luyện kiếm cũng gặp trở ngại trùng trùng.

Diệp Linh Tô nói xong, liền bẻ một nhánh cây, tước bỏ cành lá, cô cười khúc khích bảo:

– Ngươi dùng “Dịch Tinh Kiếm” tấn công ta thử xem!

– Không dám! – Nhạc Chi Dương lè lưỡi: – Ta làm sao đánh lại cô chứ?

– Đồ chết nhát! – Diệp Linh Tô tỏ vẻ khinh thường: – Ngươi sợ cái gì chứ, đây chỉ là một nhánh cây, có giết người được đâu mà lo.

– Ừ vậy! – Nhạc Chi Dương vươn tay ra, cười bảo: – Vậy ta đến đây!

Diệp Linh Tô một tay chống hông, ngược mặt lạnh lùng:

– Đến thì cứ đến, nói nhiều làm gì?

Nhạc Chi Dương hươ hươ thanh sáo, đang định xông đến, bất chợt nhớ ra gì đó, gãi quay lại dặn:

– Phi Tuyết, vị Diệp cô nương này là bạn tốt của ta, bọn ta chỉ bày trò chơi mà thôi, ngươi không được làm cô ấy bị thương biết chưa!

Đại bàng trắng như nghe hiểu, gục gặt đầu liên tục.

Diệp Linh Tô nghe thấy, trong lòng chợt xao xuyến, nhưng ngoài miệng lại ngụyt:

– Ngươi bớt lấy lòng đi, cho dù hai ngươi có cùng xông lên, bản cô nương cũng không sợ đâu.

Nhạc Chi Dương bật cười:

– À, được...

Nói đến đây, gãi vung sáo đâm ra vun vút, muốn định tấn công bất ngờ khiến cho Diệp Linh Tô trở tay không kịp.

Diệp Linh Tô khê dịch về sau nửa bước, vận người xuất chiêu, nhành cây mọc lấy thanh sáo ngọc, theo thế hất nhẹ một cái. Nhạc Chi Dương chợt thấy hồ khẩu nóng rần, sáo ngọc chút nữa thì tuột tay, gãi vội vã dùng sức níu lại. Gãi đang dồn sự chú ý vào thanh sáo, không để ý gió mạnh thổi thốc đến trước mặt, là Diệp Linh Tô vung kiếm đâm đến. Nhạc Chi Dương lật đật tránh né, nhưng phải biết Phi Ảnh Thần Kiếm nhanh đến mức nào, gãi chỉ thấy ngực trái đau nhói lên, hóa ra đã bị nhành cây chọc trúng.

Nhạc Chi Dương toát mồ hôi lạnh, may mà đây chỉ là một cành cây, đổi lại một thanh kiếm thật thì lần này chẳng phải đã bị đâm xuyên ngực tử trực diện hay sao. Gãi liếc mắt nhìn ra, thiếu nữ đứng ở bên kia, dùng ba ngón tay giữ lấy nhành cây mà mân mê mỉm cười, cứ như một cô bé đang chơi trò đấu cò trước sân đình vậy.

Nhạc Chi Dương xua hết tạp niệm, xốc lại tinh thần, chân bước theo bộ pháp, lúc trái lúc phải, vòng sang bên hông Diệp Linh Tô, sử một chiêu “Thiên Trùng Thúc” đâm về phía đầu vai của thiếu nữ. Nhành cây của Diệp Linh Tô gạt chéo xuống đẩy thanh sáo lệch đi rồi trở kiếm đâm ngược lại. Bước chân Nhạc Chi Dương di chuyển, lúi lúi nhanh như gió, chừng nửa đường thì vất sáo chắn trước ngực, sử một chiêu “Thiên Môn Thúc” để gạt cành cây

đi.

Diệp Linh Tô bật lên một tiếng “Giời!”, thân hình khẽ rụt xuống rồi biến mất. Nhạc Chi Dương lật đật xoay người tìm kiếm, chỉ thấy bóng người ẩn hiện, nhoáng cái đã đến sau lưng. Gã không kịp xoay người, nhánh cây ấy hóa thành ảo ảnh mơ hồ, thoáng như đang có mười người cùng lúc đâm tới. Dầu cho thân pháp Nhạc Chi Dương mau lẹ, nhưng vai trái và đũng sau lưng vẫn bị chích trúng hai cú, đau rất vô cùng.

Nhạc Chi Dương quát lớn một tiếng, dịch bước chuyển thân, nhác thấy bóng dáng Diệp Linh Tô, gã lập tức hươ sáo ngọc dồn sức đâm ra. Thân hình của thiếu nữ nhấp nháy, lúc thì như hoa xinh vờn ánh, lúc lại như trúc xanh đón gió, mắt mũi Nhạc Chi Dương rối cả lên, sáo ngọc tức thì đánh vào không khí. Cánh tay nồn nà của Diệp Linh Tô vươn ra quét trùng vào mạch môn của gã, nửa người Nhạc Chi Dương tê dại, bước chân loạn choạng, trong lúc rối ren gã liền giờ ra “Linh Vũ”, tay múa chân đá như một chiếc chong chóng bay vọt về phía sau hơn trượng. Còn chưa kịp đứng vững, Diệp Linh Tô đã đuổi đến nơi, cành cây mảnh khảnh dài ngoằn ấy mang theo kiếm khí ngợp trời, đổ dồn đến như gió táp mưa giăng. Nhạc Chi Dương sử chiêu “Thiên Môn Thúc” vẫn không chống đỡ nổi thế công ào ạt ấy, nhất thời bị trúng liên tiếp hai kiếm.

Nhạc Chi Dương bị trúng chiêu liên tục, ngược lại bỗng trở nên bình tĩnh, tinh thần càng lúc càng tập trung, những lời dạy dỗ của Tịch Ứng Chân hết như suối chảy róc rách qua đầu, chẳng những hai thức là Thiên Trùng và Thiên Môn lĩnh ngộ sâu hơn mà những thức khác cũng nắm bắt được tương đối, trong lúc tiến lùi công thủ thì thoảng lại múa ra động tác ứng địch trong “Vũ khúc thức” và “Văn khúc thức”. “Vũ khúc thức” dùng mãnh vô cùng, trong cương có nhu; chiêu pháp của “văn khúc thức” thì uyển chuyển, trong nhu có cương, hai thức này pha trộn mà sử ra tựa như văn võ tương sinh, cương nhu hòa hợp, miễn cưỡng có thể chống đỡ được những đường kiếm nhanh như chớp lóe của thiếu nữ.

Hai bên kẻ đến người đi, đầu đến lúc mặt trời xế bóng, ánh tịch dương rơi lên mặt biển xanh, phết lên đó một lớp rắng hồng đỏ lựng, khung cảnh ngoạn mục vô cùng. Chủ đại bàng trắng bay lướt qua mặt nước, phát ra tiếng kêu dài lạnh lạnh.

Trao đổi thêm vài chiêu, eo lưng của Nhạc Chi Dương trúng kiếm đau rất, bước chân có chút khập khiễng, Diệp Linh Tô thừa thắng truy kích, tung ra một màn kiếm ép cho gã không thể ngoi đầu lên. Nhạc Chi Dương bị bức lùi từng bước, lùi đến trước một tảng đá, Diệp Linh Tô bất ngờ phi thân lên cao, phát nhánh cây đâm về phía gã. Nhạc Chi Dương tựa lưng vào phiến đá, không còn đường lui, đành phải giờ sáo lên, dùng một chiêu “Nhật Chiêu Lôi Môn” trong “Vũ khúc thức”, lấy công đôi công, toàn lực chống trả.

Thế kiếm hai bên vừa chạm nhau, nhánh cây bỗng hóa cương thành nhu, rút một tiếng cuộn lại phía sau, Diệp Linh Tô quát lên: “Buông!” Liền theo đó hồ khẩu của Nhạc Chi Dương nhói đau, sáo ngọc lập tức tuột tay, Diệp Linh Tô trở tay bắt gọn, nhánh cây tiếp tục chĩa về phía trước, nhẹ nhàng kẻ sát yết hầu của gã.

Nhạc Chi Dương nhìn cô gái, sắc mặt trắng bệch, Diệp Linh Tô trả sáo ngọc lại cho gã, điềm nhiên bảo:

– Kiếm pháp của ngươi cũng tạm tạm nhĩ.

– Tạm tạm á? – Nhạc Chi Dương xoa xoa chỗ đau trên người, bức bối nói: – Đồi lại là một cây kiếm thật thì ta đã bị cô đâm chết bảy tám lần rồi.

– Ta thì kẻ làm gì. – Diệp Linh Tô hồ hững đáp: – “Phi Ảnh Thần Kiếm” luyện đến mức tuyệt đỉnh, có thể hóa ra muôn hình vạn trạng, nửa thực nửa ảo. Năm xưa người sáng tạo ra bộ kiếm pháp này là tổ sư Văn Thường còn có một biệt danh gọi là “Nhất Kiếm Câu Cừ Mệnh”, truyền rằng trên chiến trường đối đầu với quân Nguyên, một đường kiếm của ông ấy có thể kéo theo chín tên Thất tử.

– Đùa chắc? – Nhạc Chi Dương liên tục lè lưỡi: – Đùng nói là chín người, cho dù là chín con cóc thì một kiếm cũng không thể nào xuyên qua hết được.

Diệp Linh Tô ném cho gã một cái nhìn tức tối, hầm hừ bảo:

– Ai nói là xuyên kiếm qua người hồi nào? Biệt danh “Nhất Kiếm Câu Cừ Mệnh” chỉ là để hình dung tốc độ dùng kiếm siêu nhanh, chín đường kiếm dưới mắt người thường trông thấy chẳng khác nào chỉ có một kiếm xuất ra.

Nhạc Chi Dương thờ phào một hơi, bật cười:

– Nói đi nói lại, vẫn là chín kiếm giết chín tên Thất tử.

Thiếu nữ mặt hoa đỏ lựng, nhất thời ức chế, nghiêng răng nói:

– Nhạc Chi Dương, tên bại nào nhà ngươi, đúng là không biết gì cả.

Nhạc Chi Dương trước nay tự phụ mình nhạy bén tinh anh, đây là lần đầu tiên bị người khác mắng là “bại nào”, nghe xong câu này trong lòng âm ức, lại hiềm kiếm pháp của Diệp Linh Tô quá nhanh, lúc nãy biến gã thành tấm bia luyện kiếm, gã lập tức cười gằn:

– Bại nào so ra còn tốt hơn loại khoe khoang. “Nhất Kiếm Câu Cừ Mệnh” thì kẻ làm gì, ta đây có thể một hơi thổi chết chín con trâu, thế nên cũng có biệt hiệu gọi là “Nhất Khí Xuy Cửu Ngưu” đây!

Sắc mặt Diệp Linh Tô lúc đỏ lúc trắng, bỗng cô giẫm chân, xoay người bỏ đi. Nhạc Chi Dương lờ miệng nói hớ, trong lòng cảm thấy hối hận, vội gọi với theo:

– Diệp cô nương à, ta chỉ đùa chơi thôi, cô đừng có để ý.

Diệp Linh Tô chẳng thèm ngoái đầu lại, tự mình đi một mạch trở về trước cửa hang động, trông thấy Tịch Ứng Chân vẫn đang nhập định, thế là cô bèn

hậm hực ngồi xuống, nhắm mắt điều tức. Nhạc Chi Dương cũng vừa về đến, gã chạy đến bên cạnh cô i ỏi năn nỉ nhưng thiếu nữ đang trong cơn giận, căn bản là không thèm đếm xỉa đến gã.

Nhạc Chi Dương bắt đầu đi đành đứng dậy đi ăn tối. Tịch Ưng Chân đang lúc tâm sự chất chồng, khí sắc không tốt, dùng bữa được một tí lại bỏ đi ngồi thiêng tiếp. Diệp Linh Tô thì giận dữ không ăn, mãi cho đến lúc thịt nguội canh lạnh cũng không thấy cô đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 13-4: Kiểm Dịch Tinh Đầu (4)

Nhạc Chi Dương buồn tẻ nằm kềnh ra đất, trong đầu hồi tưởng lại tình hình đầu kiểm lúc ban nãy. Gã lập tức rời khỏi hang đá, tìm một nơi yên tĩnh, giờ các chiêu thức "Dịch tinh kiếm" ra luyện tập dưới ánh trăng. Vừa vùng kiếm, gã vừa nhớ đến buổi tập với Diệp Linh Tô, tâm tư linh động như suối trào, chợt cảm giác vỡ vạc ra được rất nhiều thứ.

Nhạc Chi Dương hết sức phấn khích, nhớ đến kiếm phổ trong "Kiếm Đàm Lục", "Phi Ảnh Thần Kiếm" hệt như một tấm gương soi rọi rõ ràng từng chiêu từng thức trong "Dịch Tinh Kiếm", những chỗ trước đây vốn khó hiểu giờ đã dần dần có thể thông hiểu tường tận.

Hai đường kiếm pháp này vốn dĩ có cùng gốc gác, đều được truyền thừa phân nhánh từ "Quy Tàng Kiếm", dấu cho lý thuyết khác biệt, phong cách bất đồng thì kiếm ý bên trong vẫn có sự thống nhất chung. Có đôi lúc những chỗ khó nhằn trong "Phi Ảnh Thần Kiếm" đem quy nạp vào "Dịch Tinh Kiếm" thì lại rất dễ hiểu, còn những điểm sâu xa trong "Dịch Tinh Kiếm" nếu xem xét dựa trên tâm pháp "Phi Ảnh Thần Kiếm" thì thật sự không khó có thể nắm bắt được.

Từ lúc hai đại kiếm phái chia dòng rẽ nhánh đến nay, chưa từng có ai đồng thời sở hữu pháp quyết của cả hai bộ kiếm pháp như thế cả. Xuất chúng như Tịch Ưng Chân hay Văn Hư cũng không hề hay biết kiếm pháp của hai nhà lại có tác dụng kết hợp thủy hỏa, thuận tròn theo vòng kỳ diệu đến thế. Nhạc Chi Dương đối chiếu "Phi Ảnh Thần Kiếm" để tập luyện "Dịch Tinh Kiếm", càng học càng tiến bộ thần tốc.

Đang lúc cao hứng luyện tập, chợt nghe có tiếng cười lạnh, gã đưa mắt nhìn sang, chỉ thấy trong rừng có kẻ dong dỏng bước ra. Dáng người kẻ ấy gầy gầy dẹt, năm vết sẹo hằn trên trán lộ rõ trên khuôn mặt xương xẩu càng làm tăng thêm vẻ hung ác của hắn.

Lòng Nhạc Chi Dương chùng hẫng xuống, tay siết chặt thanh sáo ngọc, cười hỏi:

- Trúc Nhân Phong, người ăn hành còn chưa đủ ư?

Trúc Nhân Phong phun đánh phèo một tiếng, hai má đỏ bừng, mấy vết sẹo tím đen càng thêm nổi bật. Hắn trừng trừng:

- Người thì tính làm thái giám! Không núp bóng kẻ khác thì cũng đi dựa dẫm chìm muông, có khí phách thì đơn đả độc đấu với ông nội nhà người này!

Nhạc Chi Dương đảo mắt một thoáng, bỗng đưa sáo lên miệng. Trúc Nhân Phong hoảng hồn vội nhảy lùi về phía sau. Nhạc Chi Dương buông sáo xuống cười sảng sặc. Trúc Nhân Phong biết mình vừa bị trêu, vừa tức vừa thẹn đỏ mặt:

- Tiểu tử thôi, có giỏi thì đừng thổi sáo, ta và người ti thí võ công, ai dùng tà pháp thì không phải hảo hán.

Nhạc Chi Dương thấy hắn e ngại "Thương Tâm Dẫn", biết rõ kẻ này nội thương chưa khỏi, lập tức mỉm cười:

- Cho dù không dùng tà pháp thì người cũng chả phải hảo hán gì sất! Thôi được, ti võ thì ti võ, ta sẽ cho người thua tâm phục khẩu phục.

Trúc Nhân Phong trước đây bị Phi Tuyết cào cho toác trán, nghỉ ngơi ít hôm vết thương cũng đã dần lành lại, thế nhưng mối hận trong lòng khó mà nuốt trôi, vì vậy hắn bèn lên đến đây tìm cơ hội trả thù. Quan sát thấy Nhạc Chi Dương đang luyện kiếm, trong lòng hắn bức rức không yên liền xông ra gây hấn, bỗng thấy Nhạc Chi Dương nhận lời ứng chiến, hắn không khỏi mừng rỡ, vội cướp lời:

- Thống nhất như vậy đi, không được lật lọng.

- Cháu nhà người thêm lật lọng ấy! - Nhạc Chi Dương cười khi khi: - Người muốn dùng binh khí hay là tay chân?

Trúc Nhân Phong cười gằn:

- Nói gì lạ thế? Phái Yển Nhiên Sơn ta xưa nay vốn dĩ tay không thắng cả dao sắc, một đôi tay trần mạnh hơn bất cứ món thần binh lợi khí nào khác. Ta thấy kiếm pháp của người chắc là "Dịch Tinh Kiếm" của lão già họ Tịch rồi. Được, ta sẽ dùng tay không lãnh hội vài ba ngón võ mèo quào của Tịch lão quý vậy!

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Cần gì vài ba ngón võ, một con mèo quền cũng đủ hạ tên vô lại nhà ngươi rồi.

Trúc Nhân Phong cả giận, đang định mắng trả, chợt thấy Nhạc Chi Dương thu sáo lại nhét vào bên hông, hấn ngò vực hỏi:

- Ngươi không dùng sáo thì làm sao xuất chiêu?

Nhạc Chi Dương bẻ một nhánh cây, cười đáp:

- Sáo là dùng để thổi, chẳng mời loan dẫn phượng thì chó, chuyện đánh chó này cần một khúc gỗ cũng đủ rồi.

Trúc Nhân Phong giận đến lời mất, ngoác miệng chửi:

- Thằng nhãi chó má, đánh thì đánh đi, khua môi múa mép thì có gì là giỏi? Thống nhất rồi đấy, ngươi dùng cành cây đấu với ta, lát nữa không được hỏi hận.

- Không hỏi hận! - Nhạc Chi Dương hươ hươ khúc cây, mỉm cười vẫy: - Chó ngoan, mau đến đây!

Trúc Nhân Phong cố nén cơn giận vào lòng, đột nhiên quát lớn một tiếng, tung người xông đến, một chưởng vung ra phía trước, động tác như thể chặt chém, còn ngấm dần theo đao pháp của một loại đơn đao.

Nhạc Chi Dương sử dụng "Tử vi đấu bộ", bước chân phức tạp, cả người xoay tròn, lách khỏi chưởng lực của đối phương, lại tung ra một chiêu "Anh Tinh Nhập Miếu" xuất ra từ "Vũ khúc thức", khúc cây hết như gió giật, đâm chênh chếch về phía khoảng ngực trống của Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong hừ một tiếng, hai chân giậm xuống, eo người quay ngoắc, bàn tay đổi từ võ sang quét, năm ngón thoát co thoát nhả, tung ra kích pháp của một loại họa kích. Biến hóa của hắn cực kỳ thần tốc, Nhạc Chi Dương không kịp rút tay về, "chất" một tiếng, khúc cây va phải chưởng lực bị vót đi mất một đoạn chừng ba tấc. Trúc Nhân Phong được thể không bỏ qua cơ hội, năm ngón tay xoay vòng, cổ tay trở ngược, cánh tay phải của hắn hết như bánh xe chuyển động làm đẩy lên một màn ảo ảnh, lướt sượt qua cành cây rồi cuốn về phía tay phải đang cảm vũ khí của Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương không kịp đổi chiêu, chân gãi bước ngược hướng tình đầu, lùi nhẹ về sau như một cơn gió. Trúc Nhân Phong chậm mất một nhịp, chỉ có thể tước gãy cành cây, mũi cây vì thế trở nên nhọn hoắt như một mũi khoan, vòng đến mạn trái rồi đâm về phía eo sau của Trúc Nhân Phong.

Trúc Nhân Phong xoay tròn như gió lốc, hai tay chấp vào dang ra, hết như thương dài búa lớn, phát ra tiếng gió vun vút đến tê da buốt xương, nhanh nhẹn cực điểm, chẳng thể phân biệt đầu trái đầu phải. Chưởng lực kết hợp ngang dọc dày đặc như một tấm lưới, miệng lưới khi to khi nhỏ, mắt lưới lúc chặt lúc thưa, Nhạc Chi Dương chụp lấy khúc cây chạy lòng và lòng vòng, mấy chiêu kiếm lúc trước vừa ngộ ra thì đến lúc này mười chiêu quên khuấy hết chín, chiêu còn lại cũng là nửa vời không thuần thục, ngoại trừ tránh né né thì một chiêu nửa thức cũng không phát ra được.

Trúc Nhân Phong trúng nội thương không hề nhẹ, một thân võ công vốn chỉ có thể phát huy được năm thành, lúc này chiếm được thượng phong bỗng thấy lồng ngực trở nên nhẹ nhàng, khí thế dâng cao, chỗ kỳ diệu trong "Đại huyền binh thủ" bắt đầu lộ ra, tay chân thoải mái có thể quét tan mọi thứ, chu vi mây trượng xung quanh thấy đều ngập đầy kinh khí, cỏ bay cành gãy hết sức khốc liệt.

Nhạc Chi Dương dần dần không chống đỡ nổi, chỉ đành liên tục tránh né, khoảng cách giữa hai người mỗi lúc một xa, ban đầu chỉ có vài thước, từ từ đã mở ra đến một trượng. Dầu cho cách nhau xa như vậy nhưng Nhạc Chi Dương bị chưởng lực ép bức vẫn vô cùng khôn đốn, lòng thầm hỏi hận vì đã xem thường đối thủ, để cho bản thân bị lâm vào hiểm cảnh.

Hai lần giao thủ trước đây, Nhạc Chi Dương đều chiếm được ưu thế, vì vậy gã có ý lơ là với Trúc Nhân Phong. Giờ đây phải dốc hết sức lực chống đỡ, gã mới biết thật ra so với đối thủ mình vẫn còn kém xa lác xạc. Nhưng gã đã lỡ leo lên lưng cọp rồi, ngoài cách cố đánh hết sức ra thật tình là chẳng còn biện pháp nào khác.

Lại qua mấy chiêu, Nhạc Chi Dương nhắm không đỡ nổi liền xoay người bỏ chạy. Trúc Nhân Phong cả giận quát lớn:

- Chạy đi đâu?

Hắn luyện khinh công "Lăng hư độ kiếp", một bước có thể phóng đi hơn trượng nhẹ nhàng như mây bay, chớp mắt đã đuổi kịp Nhạc Chi Dương, một chưởng phát ra nhắm vào giữa lưng gã. Nhạc Chi Dương nghe thấy hơi gió, sử dụng công phu "Linh Vũ" không tiến mà lùi, tưởng trái mà phải, trước mắt Trúc Nhân Phong hoa cả lên, Nhạc Chi Dương đã thoát khỏi sự truy đuổi của hắn, chạy vòng đến phía sau một gốc đại thụ. Trúc Nhân Phong hét lớn, quét ngang chưởng đánh tới, "ầm" một tiếng, thân cây to cỡ miệng bát theo đó gãy sụm, rào rào đổ về phía Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương biết tránh không khỏi bèn ngửa người theo đà ngã xuống, thân thể trước khi chạm đất liền luân phiên hai chân tiếp đất, cả người hết như bánh xe lăn tròn về phía trước.

Thân pháp này chẳng những kỳ lạ mà còn tự nhiên, tựa như rồng bay rắn lượn, siêu việt không thể đoán định. Trúc Nhân Phong nhìn đến mức sửng sốt, quên cả tiến lên đuổi theo, chỉ thấy Nhạc Chi Dương lần một hơi đến hơn cả trượng, thoát khỏi tầm cây ngã, tay trái chống đất bật người nhảy lên. Trúc Nhân Phong lúc này mới tỉnh ra, tay phải như đao ra chiều chém hờ. Màn biến hóa này của Nhạc Chi Dương gần như đã hao sạch tất cả sức lực bản thân, mắt thấy chưởng đến bèn né tránh theo ý thức, chẳng ngờ tay trái của Trúc Nhân Phong bất ngờ ập đến, năm ngón khép lại như một thanh bảo kiếm, đâm thẳng vào giữa ngực của gã.

Bước chân Nhạc Chi Dương đã rối loạn, không kịp tránh khỏi, cảm giác luồng gió sắc thổi thốc lên người, thân thể hết như rơi vào động băng. Chợt nhiên, gáy gã bị ai đó nắm chặt, người bị kéo tụt về phía sau, ứng theo mũi tay của Trúc Nhân Phong đâm đến, lùi đi đến hơn một trượng mới nhẹ nhàng

nhả ra. Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, Tịch Ứng Chân đứng đó từ khi nào, một tay chấp sau lưng, sắc mặt điềm tĩnh, ung dung như thần.

Trúc Nhân Phong trông thấy khác biệt, hấp tấp nhảy ra ngoài vài thước, lớn giọng bảo:

- Tịch Ứng Chân, ông là tiền bối giang hồ cũng muốn cạy đông tranh thắng à? Dù có cạy đông thì lão gia ta cũng không sợ đâu.

Hắn miệng hùm gan sứa, ngoài mặt thì nói không sợ, thật ra sợ đến sồn ra quần. Trúc Nhân Phong trên người vốn chịu nội thương, một khi Tịch Ứng Chân ra tay, hắn chỉ có nước co cẳng chuồn lẹ. Tịch Ứng Chân hiểu thấu tâm tư của hắn, bật cười:

- Trúc Nhân Phong, sư phụ Thiết Mộc Lê của ngươi ta đã gặp qua hai lần, cho dù có là lão thì cũng không đáng để ta phải lấy nhiều thắng ít.

Trúc Nhân Phong thở phào một hơi, hồi lại không ít dũng khí, cất tiếng:

- Thôi vậy, hôm nay xem như bỏ qua ở đây, hôm khác ta lại đến thỉnh giáo.

Hắn định xoay người đi, Tịch Ứng Chân chợt gọi:

- Chậm đã, ngươi muốn đi là đi ư, đâu có dễ dàng vậy?

Trúc Nhân Phong mặt mày biến sắc, lùi lại một bước, hỏi:

- Lão mũi trâu, ông muốn giữ ta lại?

- Giữ nhà ngươi làm gì? - Tịch Ứng Chân hồ hững đáp: - Ngươi và Nhạc Chi Dương đánh lại một trận nữa, ngươi thắng nó rồi muốn đi đâu thì đi.

Lời vừa ra khỏi miệng, hai người còn lại nghe thấy đều giật mình. Trận chiến vừa rồi Trúc Nhân Phong xem như đã thắng, võ công giữa hai bên có khoảng cách lớn, Nhạc Chi Dương mà không dùng "Thương Tâm Dẫn" chắc chắn không thắng nổi hắn. Trúc Nhân Phong cũng nghĩ đến điều này, cười lạnh bảo:

- Lão mũi trâu, ta biết rồi, ông muốn nó thối ra khúc nhạc quái gở ấy để thắng ta chứ gì!

Tịch Ứng Chân liếc nhìn Nhạc Chi Dương, lắc đầu bảo:

- Không thôi sáo, chỉ tỷ võ, ta nói lời giữ lời, người mà thắng trận nữa ta sẽ thả ngươi đi.

Trúc Nhân Phong tròn mắt nhìn hai người, không khỏi ngỡ vực, nhưng dựa vào năng lực của Tịch Ứng Chân, cho dù hắn có muốn bỏ trốn cũng chưa chắc được toại nguyện. Nghĩ đến đây, hắn hạ quyết tâm, cười lạnh nói:

- Được, ta đã thắng một lần, ngại gì không thắng thêm lần nữa? Nhưng ta có lời cảnh báo trước, quyền cước không có mắt, nhờ đâu ta bắt cần đánh chết nó rồi, lão mũi trâu ông không được làm khó dễ ta.

Tịch Ứng Chân gật đầu hứa:

- Ngươi cứ dùng hết sức, ta tuyệt đối không làm khó.

Trúc Nhân Phong càng thêm ngờ vực, chăm chăm nhìn lão đạo sĩ nhưng cũng không soi thấu được toan tính của ông. Nhạc Chi Dương cũng thấy thấp thỏm, ngược nhìn Tịch Ứng Chân muốn nói gì đó lại thôi. Tịch Ứng Chân xua tay với gã, thấp giọng bảo:

- Nhớ rõ kiếm quyết, toàn lực ra tay, ngàn vạn lần không được do dự.

Nhạc Chi Dương nghe xong lời này, dũng khí tăng vọt, nhủ thầm: "Có tịch đạo trưởng quan khán sau lưng, ta còn sợ gì tên vô lại này nữa?"

Nghĩ đến đây, gã bèn nai nịch lại xiêm y, cười khi khi bảo:

- Được, Trúc Nhân Phong, vừa rồi kể như không tính, chúng ta so tài lần nữa nào.

Trúc Nhân Phong hừ một tiếng, cười gằn:

- Tiểu tử thối, được chỗ chống lưng rồi xem ra cũng cứng mồm phét! Hừ, ta nhường ngươi ra tay trước, lần này mà không vật được đầu ngươi xuống chữ "Trúc" của ta sẽ viết ngược lại.

Nhạc Chi Dương gật đầu:

- Hay lắm...

Lời còn chưa nói xong, mũi chân gã chợt nhón lên, hất cát bụi bay mù mịt. Trúc Nhân Phong nằm mơ cũng không ngờ tên tiểu tử này lại chơi trò bẩn như vậy. Hắn tránh né không kịp, mắt bị mấy hạt bụi rơi vào, nhất thời xốn xang khó chịu, nước mắt trào ra.

Bất chợt, một luồng kinh phong ập đến chỗ thắt lưng, Trúc Nhân Phong không nhìn thấy đường, đang hoảng hốt ngăn cản, ngờ đâu Nhạc Chi Dương chỉ ra về một tí, nửa chừng lại biến chiều. Gã hét vang "Trúng!", gậy gỗ chọc vào sườn trái của Trúc Nhân Phong. Trúc Nhân Phong vội vã gập eo lại nhưng đã muộn mất, gậy gỗ lướt xẹt qua người hắn để lại một con tề rất.

Trúc Nhân Phong vừa giận dữ vừa kinh ngạc, lùi xa hơn trượng mới đứng vững. Hắn đưa tay kiểm tra chỗ eo, phát hiện đã bị rách da chảy máu, vội lau sạch bụi nơi mắt, gầm lên:

- Thằng chó họ Nhạc, ngươi giờ trò?

Nhạc Chi Dương vuốt gậy gỗ, cười khi khi tỉnh bơ:

- Dù ngươi nói gì đi chăng nữa, trận này ta thắng rồi, chúng ta xem như hòa nhau, giờ lấy ba trận thắng hai, ta và ngươi mỗi người đã thắng một trận, trận thứ ba này sẽ phân định thắng bại.

Tịch Ứng Chân cũng không ngờ rằng Nhạc Chi Dương lại dùng mưu kế để giành thắng lợi, song như thế cũng có thể kèm tỏa oai phong của Trúc Nhân Phong, ông liền cười bảo:

- Không sai, hiện tại mọi người đã hòa, dùng một trận cuối phân thắng bại.

Ông đã mở miệng nói vậy, Trúc Nhân Phong cũng không còn cách khác, hai mắt trừng trừng nhìn Nhạc Chi Dương, hận không thể nuốt trọng gã đi cho rồi. Hắn liền không nói không rằng, tung người bỏ đến, giờ chuông đánh ra. Nhạc Chi Dương sử dụng bộ pháp né trái tránh phải, hai bên kẻ tiến người lùi. Trúc Nhân Phong tấn công dồn dập hơn mấy trượng, Nhạc Chi Dương chỉ lo tránh né, chẳng hề tấn công lại một chiêu thức nào.

Tịch Ứng Chân xem mà nhủ mầy, cao giọng nhắc:

- Nhạc Chi Dương, ngươi làm gì đó? Chỉ biết phòng thủ mà không tấn công thì gọi là kiếm pháp thế nào được?

Nhạc Chi Dương nếm mùi khốn khổ này giờ, có phần ngán ngại đáp trả, mấy lần toan phản kích nhưng hầu hết đều vì rụt rè không chắc nên đến giữa chừng lại bỏ ý định. Gã nghe xong lời này bèn xóc lại tinh thần, giờ gậy gỗ ra đánh trả lại, nào ngờ mới vung được nửa đường, thủ chuông của Trúc Nhân Phong liền ập đến, "Rắc" một tiếng, thanh gỗ lại gãy làm đôi.

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

- Nhóc con, ai bảo ngươi tấn công như vậy chứ? Ngươi yếu hèn mềm, lấy cứng chọi cứng chính là tìm đường chết! Hay, Dịch Tinh Kiếm, Dịch Tinh Kiếm, thứ ngươi đang dùng là "Kiếm", thứ ngươi bước lên là "Tinh" tử, thế mà lại quên mất chữ "Dịch"!

Đoạn tổng cương ấy Nhạc Chi Dương nhớ rõ từng từ từng chữ, thế nhưng đem áp dụng thực tế như thế nào thì lại là hai chuyện hoàn toàn khác nhau. Gã nghe mấy lời của Tịch Ứng Chân, thầm nhớ lại tổng cương, tâm trí thoáng phân vân. Trúc Nhân Phong thừa cơ xông đến toan xuống tay tàn độc. Nhạc Chi Dương liên tục dùng thân pháp trong "Linh Vũ" mới có thể tránh khỏi chuông phong, gã hét lên:

- Tịch đạo trưởng, rốt cuộc làm thế nào mới đúng?

Tịch Ứng Chân đáp:

- Ngươi chẳng phải đã học chơi cờ à? Sao không biến nơi đây thành bàn cờ, biến đối thủ thành quân cờ, chỉ là bàn cờ nơi đây lúc lớn lúc nhỏ, quân cờ thì có thể chuyển động chạy nhảy, lại dùng khẩu quyết trong tổng cương khai thác nó, cứ thử mấy lần ngươi sẽ hiểu thôi.

Nhạc Chi Dương càng nghe càng mơ hồ, sảy không cẩn thận, chuông của Trúc Nhân Phong bỏ đến như riu, may mà lướt trượt qua người khiến gã toác mồ hôi lạnh. Còn chưa kịp hoàn hồn, gã chợt nghe Tịch Ứng Chân quát lớn một tiếng:

- Đánh bên trái nhắm bên phải...

Nhạc Chi Dương nghe xong chợt dạ, ghé mắt nhìn sang, té ra trong khoảnh khắc hai bên va chạm, huyết Phúc Kết nơi eo trái của Trúc Nhân Phong thoáng lộ ra sơ hở, đây cũng là nơi nội thương của hắn chưa khỏi khiến cho cử động có phần chậm chạp. Nghe thấy lời của Tịch Ứng Chân, Trúc Nhân Phong cũng lo sợ Nhạc Chi Dương sẽ tấn công vào nơi đó, hắn liền thu hồi chuông trái đang tung ra để quay về bảo vệ vị trí hiểm yếu bên sườn trái.

Trong lòng Nhạc Chi Dương chợt sáng tỏ như gương, cái gọi là "Đánh trái nhắm phải" chẳng qua chỉ là lời nói lung lạc chứ không hẳn là khuyên gã thật sự đánh vào bên mạn trái. Trúc Nhân Phong lo khư khư bảo vệ sườn trái, trong lúc xoay người, phía ngực mé phải chợt lộ ra sơ hở. Nhạc Chi Dương không nghĩ ngợi nhiều, nhắc gậy gỗ lên, dùng một chiêu "Cổ Nguyệt Đồng Lương" đâm vào huyết Chương Môn phía ngực phải của Trúc Nhân Phong.

Đây chính là sát chiêu thuộc Thiên Cơ Thức, tùy cơ ứng biến, hết sức sáng tạo. Trúc Nhân Phong giật mình vội vã gập người vung chuông, cật lực đón đỡ gậy gỗ. Nào ngờ Nhạc Chi Dương người kiểm hợp nhất, biến hóa khôn lường, bất ngờ vòng ra phía sau đâm một kiếm vào giữa lưng hắn.

Trúc Nhân Phong bị rối loạn trận cước, đành phải nép sát người xuống, bò nhũi về phía trước, tư thế xấu xí dị hợm, nhưng nhờ đó mà tránh được nơi yếu hại sau lưng. Gậy gỗ quét qua đầu vai, hắn nhất thời vừa tê vừa nhói, bên tai văng vẳng tiếng Tịch Ứng Chân vỗ tay cười to:

- Hay, hay, hay cho "Đánh trước nhắm sau"!

Trúc Nhân Phong bỗng nhiên vỡ lẽ, một chiêu "Cổ Nguyệt Đồng Lương" kia hóa ra cũng là hư chiêu nốt, mục đích thật sự chính là chỗ hiểm sau lưng hắn, cứ hai giả một thật như thế có muốn phòng bị cũng không xong. Trúc Nhân Phong vừa thẹn vừa giận, một tay vỗ đất, bật người đứng dậy, chợt thấy gậy gỗ bay đến như muốn đâm thẳng vào mặt mình, hắn tức thì quát lớn, tay trái đỡ lấy gậy, tay phải hình thể như đao phủ vỗ về phía ngực Nhạc Chi Dương, hận không thể phanh ngực mở bụng, lôi hết tim gan phèo phổi của gã ra một lượt.

Nhưng hắn chỉ đề phòng gậy gỗ, chứ không ngờ điểm ảo diệu của Dịch Tinh Kiếm lại nằm hết dưới chân. Đầu bộ thay đổi, phương vị của người và kiếm cũng lập tức thay đổi theo, cây gậy gỗ hết như một cánh chim, nhẹ nhàng lướt qua chưởng lực của Trúc Nhân Phong, điểm vào huyệt Đào Đạo nằm giữa gáy và sống lưng hắn.

Nơi đây chính là sơ hở hiện tại của Trúc Nhân Phong, hắn nghe thấy tiếng gió vội bước về phía trước, trở chưởng đánh vào bụng dưới của đối thủ, ngờ đâu Nhạc Chi Dương vừa ra tay lại thu về, đầu bộ chuyển động, gậy gỗ đổi hướng nhắm vào huyệt Kinh Môn của Trúc Nhân Phong. Chỗ này không hề có phòng bị, Trúc Nhân Phong trong lúc hoảng loạn, vội vã thu hồi chưởng lực, thế nhưng cách đổi chiêu của hắn cũng nằm trong dự tính từ trước của Nhạc Chi Dương. Kiếm của gã tùy theo sự điều động, mũi gậy lại nhắm về phía huyệt Thiên Khoát trước ngực hắn. Trúc Nhân Phong bất đắc dĩ đành phải rút tay về che chắn huyệt đạo.

Nhất thời hai bên di chuyển hỗn loạn suốt mấy vòng. Mỗi một kiếm của Nhạc Chi Dương tựa hồ đều là hư chiêu, như thể chưa bói đã biết, cứ một chiêu kiếm tiếp theo tung ra là luôn nhắm vào đúng sơ hở của Trúc Nhân Phong, mà sơ hở ấy do chính chiêu kiếm trước đó bức ép tạo thành. Việc này giống như đánh cờ, một khi đã giành lợi thế trước thì nơi nơi đều sẽ chiếm tiên cơ. Trúc Nhân Phong liên tục bị khống chế, vất vả ngăn trái đỡ phải, rõ ràng là võ công cao hơn đối thủ nhưng lại không có sức đánh trả. Tịch Ứng Chân ở bên cạnh khoan khoái quan sát, không kiềm được vuốt râu khen:

- Thời trước mà sau, thời sau mà trước, một nước đi sai, cả bàn tan tác.

Trúc Nhân Phong rơi vào thế bị động, cảm thấy gò chân bó tay, con bức bối trong lòng khó mà miêu tả được. Nhạc Chi Dương vào thời khắc sống chết này lại ngộ ra điểm ảo diệu của việc giành tiên cơ, gã nắm đôi tay hươ, chỉ đông đánh tây, kéo sao Tham nổi sao Thương, bước sao Liễu nhảy sao Tinh, rồi sao Tâm bỏ sao Quý, tiến nhập Tử Vi, giẫm qua một loạt hai mươi tám bước, đảo ngược Thất Diệu Ngũ Hành, bộ pháp dẫn theo thân pháp, thân pháp dẫn theo kiếm pháp, thoải mái tự nhiên, ung dung xào diệu, qua lại dưới bóng trăng hết như thiên tiên giáng trần.

Trúc Nhân Phong liên tiếp lùi về sau, chỉ thấy bốn phương tám hướng đều là bóng người bóng gậy, lòng vừa giận vừa kinh ngạc, thầm sinh ra một nỗi sợ hãi, lại nhìn sang phong thái rạng ngời của Nhạc Chi Dương, trong lòng càng thêm căm tức vô có. Lại qua mấy chiêu nữa, đầu hắn nảy ra một ý nghĩ, chợt hiểu ra vấn đề: "Lão tử hồ đồ mất rồi, thằng chó ấy có phải dùng kiếm thật đâu, chỉ là một khúc cây ta há sợ gì chứ."

Nghĩ đến đây, hắn vội lui hai bước, ngẫm vận "Huyền Âm Ly Hợp Thần Công". Môn nội công này vừa cương vừa nhu, tản ra thì như làn nước xuân, hợp lại như tảng băng cứng. Chân khí trong người Trúc Nhân Phong chuyển động lấp đầy vào lồng ngực, vừa khớp lúc Nhạc Chi Dương đâm về phía huyệt Thiên Trung của hắn. Huyệt này còn gọi là Trung Đan Điền, vốn là nơi trọng yếu của tim phổi, một khi đánh trúng thì không chết cũng tàn phế.

Nhạc Chi Dương cứ tưởng Trúc Nhân Phong chần chẫn sẽ tránh né, nào ngờ gậy gỗ một đường đánh thẳng đã trúng đích. Nhạc Chi Dương còn chưa kịp vui mừng đã cảm thấy nơi gã vừa điểm vào cứng như ván thép, mũi gậy đâm vào bị một luồng kinh lực trong cơ thể Trúc Nhân Phong tràn ra bề gậy thành hai khúc.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 14-1: Ấn Thần Cổ Mộ (1)

Trúc Nhân Phong thấy mưu kế mình thành công, càng không dám chậm trễ, vận chưởng như gió giáng về phía yết hầu Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương tay nắm nửa khúc cây, vội điểm vào mạch môn của hắn. Trúc Nhân Phong chẳng chút nao núng, vẫn vùng chưởng đánh thẳng, khúc cây chạm vào cổ tay hắn đánh "Rắc", lại cụt thêm một đoạn.

Tình thế hai bên biến chuyển đột ngột, sắc mặt Tịch Ứng Chân khê thay đổi, vội hô:

– Mau lui lại...

Lời còn chưa dứt, đuôi phải Trúc Nhân Phong nhấc lên, khí thế như một ngọn thương dài, chọc vào vùng thân dưới của Nhạc Chi Dương.

Một chiêu này vô cùng thâm hiểm, Nhạc Chi Dương vừa lùi vừa giơ khúc cây ra điểm vào huyệt Tam Âm Giao trên gót chân của đối thủ.

Tam Âm Giao chính là vị trí hội tụ của ba đường âm mạch trên cơ thể, một huyệt bị khống chế, ba mạch đều sẽ bị tổn thương. Thế nhưng Trúc Nhân Phong không thêm né tránh, vẫn đá về phía trước. Cần biết rằng, sự phụ Thiết Mộc Lê của hắn là nhất đại tông sư, Trúc Nhân Phong kẻ cận lão lâu ngày thành ra "mưa dầm thấm đất", khả năng quan sát cũng cực cao, từ đầu trận so tài đến nay đã nhìn thấu được biến hóa trong Dịch Tinh Kiếm, lúc trước sợ dĩ phải lui bước chỉ vì đã đánh mất tiên cơ, giờ đây giành được lợi thế, mọi chiêu kiếm của Nhạc Chi Dương đều nằm trong dự liệu của hắn, thế nên khúc cây vừa động thì chân khí của Trúc Nhân Phong cũng chuyển dịch theo, rót đầy vào huyệt Tam Âm Giao, còn một cước kia tung ra bằm bò như đồng luyện thép tới.

Vào thời khắc sống chết ấy, tay phải Nhạc Chi Dương hươ khúc cây, tay trái lặn xuống thất lưng lỏi ra thanh sáo ngọc, rồi chẳng kịp suy nghĩ nhiều, gã đâm sáo về phía trước. Đây vốn chẳng phải là bất cứ chiêu thức nào trong “Dịch Tinh Kiếm” nhưng lại thông minh chớp nhoáng, nằm ngoài toan tính của Trúc Nhân Phong. Hắn chỉ thấy bụng dưới nhói lên, hóa ra đã bị sáo ngọc đâm trúng. Lúc này quá nửa nội lực của hắn đều tập trung tại Tam Âm Giao, giữa bụng và ngực hầu như trống rỗng, sáo ngọc đâm trúng vào nơi đây quả thật khiến hắn đau đến thấu ruột gan.

Lúc Nhạc Chi Dương vung sáo ngọc thì đồng thời khúc cây của gã cũng đánh trúng vào gót chân của Trúc Nhân Phong, mượn lực đạo trên đùi của hắn mà lộn nhào trở về phía sau. Lúc đáp xuống, gã bèn giương mắt nhìn lại, chỉ thấy Trúc Nhân Phong mặt đỏ phừng phừng, hai mắt tròn tròn, thất thểu lùi sâu ba bước rồi bất chợt rống lên một tiếng, ôm lấy bụng dưới chạy thục mạng, chớp mắt đã biến mất sau vạt rừng hút hút.

Nhạc Chi Dương nhìn vào rừng sâu, tìm đập thỉnh thoảng, vừa rồi thoát chết trong gang tấc, mọi biến hóa đều dựa vào bản năng, giờ đây gã nhớ lại, chiêu thức mà khúc cây tay phải sử dụng chính là “Hỏa Mộc Thông Minh” trong “Vũ Khúc Thức”, còn sáo ngọc bên tay trái dùng lại là “Linh Dương Quải Giác” trong “Phi Ảnh Thần Kiếm”. Gã trong lúc cấp bách vì tự cứu bản thân mà vô tình xuất chiêu, nào ngờ một phát ăn ngay, lại còn đã thương được Trúc Nhân Phong.

Nhạc Chi Dương càng nghĩ càng thấy kinh ngạc, chợt nghe giọng nói Tịch Ứng Chân truyền đến đằng sau:

– Nhóc con, ngươi không sao chứ

Nhạc Chi Dương quay đầu nhìn lại, lão đạo sĩ đang đứng sau lưng gã, ánh mắt tỏ vẻ quan hoài.

Vừa rồi tình thế nguy ngập, Tịch Ứng Chân bất chấp việc thất tín, xông đến phía sau Nhạc Chi Dương toan ứng cứu, dè dặt chỉ một thoáng chốc sau đó, Nhạc Chi Dương đã chuyển bại thành thắng, còn đẩy lui được cường địch khiến cho Tịch Ứng Chân không khỏi vừa mừng rỡ vừa bất ngờ. Nhạc Chi Dương định thần lại, đáp:

– Tịch đạo trưởng, ta không sao, vừa rồi... vừa rồi...

Gã có điều băn khoăn, muốn nói lại ngập ngừng.

Tịch Ứng Chân mỉm cười, tiếp lời:

– Vừa rồi một chiêu đẩy không phải “Dịch Tinh Kiếm”?

Hai má Nhạc Chi Dương đỏ ửng, lấp bắp chẳng biết giải thích thế nào. Tịch Ứng Chân quan sát gã rồi gật gù hỏi:

– Nhóc con, ngươi đã thấy qua sông Hoàng Hà và Trường Giang chưa?

Nhạc Chi Dương đáp:

– Trường Giang thì ta thấy rồi, còn Hoàng Hà thì chỉ nghe kể qua chứ chưa tận mắt chứng kiến.

Tịch Ứng Chân bảo:

– Giang cũng được mà Hà cũng được, chúng đều bắt nguồn từ mảnh đất cằn cỗi phía tây rồi chảy đi khắp vạn dặm, cùng nhau hòa ra biển lớn, sông khi vào biển, lượng nước càng nhiều, thể nước càng mạnh, cái này gọi là “Hợp cửu tất phân, phân cửu tất hợp.” (*)

(*ND chú: nghĩa là thứ gì hợp lâu rồi cũng sẽ chia cắt, chia cắt lâu rồi ắt sẽ tái hợp.*)

Nhạc Chi Dương nghe mà mông lung mờ mịt, gãi đầu hỏi:

– Tịch đạo trưởng, ý ông là gì vậy?

Tịch Ứng Chân cười khà khà, quay người bỏ đi, vừa đi được vài bước đột nhiên đứng khựng lại. Nhạc Chi Dương đang định đi theo, vừa đến phía sau ông, bỗng thấy lão đạo sĩ mềm oặt hai gối, ngã nhào xuống đất.

Sự việc diễn ra quá đột ngột, Nhạc Chi Dương sợ đến nhảy dựng, vội cúi xuống xem xét. Tịch Ứng Chân hai tay siết chặt, toàn thân co giật, đôi mắt nhắm nghiền, khóe miệng còn sùi ra một dòng bọt trắng.

– Tịch đạo trưởng, ông sao thế...?

Nhạc Chi Dương hoảng hốt đỡ lấy lão đạo, chỉ thấy người của ông rung bần bật, hết như lá khô trước gió, đang định dò hỏi chợt nghe Tịch Ứng Chân thều thào qua kẽ miệng:

– Đỡ ta... vào trong.

Nhạc Chi Dương thăm cảm thấy bất an, dìu lão đạo đi về phía hang động. Tịch Ứng Chân yếu ớt vô lực, hai chân lê dài dưới đất, toàn bộ sức nặng đều nhờ vào Nhạc Chi Dương chống đỡ. Nhạc Chi Dương trong lòng bấn loạn, thâm hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ là việc này đến quá sức đột ngột, thật sự khiến người ta không kịp chuẩn bị.

Gã xông vào hang đá như một con gió, Diệp Linh Tô bị giật mình tỉnh giấc, trông thấy tình trạng của hai người, sắc mặt cũng thoáng vẻ hoang mang, cô buột miệng hỏi:

– Tịch chân chân đến lúc phát tác rồi ư?

Nhạc Chi Dương nghiêng răng gật đầu.

Trong ba người, lão đạo sĩ tuy là nhân vật hiếm khi ra tay nhất nhưng lại là chỗ dựa tinh thần vững chắc cho cả nhóm. Vẫn biết thời khắc này sẽ sớm phải đến, nhưng khi nó đến thật vẫn là một thứ gì đó tựa như trời long đất lở. Hai người đưa mắt nhìn nhau, mặt ai nấy đều tái mét.

Khí huyết chảy ngược, cảm giác vô cùng thống khổ. Tịch Ứng Chân nằm sóng soài trên mặt đất, phát ra tiếng rên khe khẽ. Hai người Nhạc – Diệp lúc này như tỉnh mộng, Nhạc Chi Dương sốt ruột lắm bậm:

– Làm sao bây giờ đây...?

Vừa nói gã vừa liếc nhìn Diệp Linh Tô, thiếu nữ bực bội gắt:

– Ngươi nhìn ta làm gì? Ta có biết giải Nghịch Dương Chi đầu.

Nhạc Chi Dương mắt cay mũi nóng, khàn giọng bảo:

– Diệp cô nương, Nghịch Dương Chi dù gì cũng là võ công của Đông Đảo, không lẽ một chút biện pháp cô cũng không biết hay sao?

Diệp Linh Tô vừa gấp vừa tức, cao giọng nói:

– Ngươi có ý gì? Không lẽ ngươi bảo ta cố tình giấu giếm, mong cho Tịch chân nhân chết đi ư?

Nhạc Chi Dương đương lúc rối ren, không có bụng dạ tranh luận với cô, gã ôm đầu ngẫm nghĩ một lát rồi rút thanh sáo ra, thổi ngược điệu Chu Thiên Linh Phi Khúc. Diệp Linh Tô thấy gã không quan tâm cứu người, lại còn đi thổi sáo, trong dạ hết sức ngỡ ngàng. Cô nghe xong điệu “Dương Kiều”, nhin không được hết lên:

– Tên bịp kia, giờ phút sinh tử thế này mà ngươi còn có tâm trạng bày trò?

Nhạc Chi Dương không để ý tới cô, thổi xong điệu Dương Kiều lại thổi tiếp điệu Âm Kiều, chân khí theo âm thanh mà chuyển động, từ mạch Dương Kiều chảy vào mạch Âm Kiều. So với lần trước, chân khí lần này di chuyển càng thêm rõ rệt, có điều cảm giác nóng bỏng cũng già tăng không ít.

Nhạc Chi Dương nóng lòng cứu người không có thời gian suy nghĩ, theo đó lại thổi điệu Dương Duy và điệu Âm Duy. Ban đầu dẫu có chút trở ngại nhưng có lẽ vì lòng chân thành của bản thân nên chân khí bỗng chốc trở nên thông suốt, từ mạch Âm Kiều chảy về mạch Dương Duy, lại từ Dương Duy rót vào mạch Âm Duy, từ đó về sau trở ngại dần ít đi, chân khí liên tục chảy thông qua Kỳ Kinh Bát Mạch, mọi sự có vẻ xuôi chèo mát mái, chỉ là dường như có điều không thỏa đáng, đó chính là chân khí trong người gã càng lúc càng nóng rực, lúc thổi đến điệu Xung Mạch Dẫn, kinh mạch như muốn bốc cháy.

Trực giác mách bảo Nhạc Chi Dương có chuyện không ổn phát sinh, gã vốn muốn ngừng lại, nhưng lại không cam lòng, lại bắt chấp thổi tiếp điệu Đốc Mạch Thao. Chân khí bên trong Xung Mạch của gã thì còn có thể chảy thuận nhưng cứ đến Đốc Mạch là lại đình trệ. Nhạc Chi Dương thổi qua hai lượt điệu Đốc Mạch Thao, chân khí làm cách nào cũng không thể tiến thêm bước nữa, hệt như một con dao được nung đỏ, khuấy động qua lại bên trong Xung Mạch.

Nhạc Chi Dương nhắm không chịu nổi nữa bèn ngừng thổi sáo, thế nhưng luồng chân khí ấy vẫn mặc nhiên tự điều khiển. Nhạc Chi Dương không thể tưởng tượng nổi, thổi lại điệu Xung Mạch Dẫn, định thuận chiều Linh Phi Khúc hòng ép cho chân khí trở lại Xung Mạch. Trước đây khúc nhạc thổi đến đâu, chân khí đều có thể dễ dàng điều khiển đến đó, nhưng giờ đây gã thổi mấy lần liên tục mà luồng khí nóng hổi kia chẳng những không rút lui, trái lại còn làm tình hình biến chuyển xấu đi.

Nếu Linh đạo nhân dưới tuổi vàng mà biết được, nhìn tình cảnh này nhất định sẽ lắc đầu tặc lưỡi không ngớt. Cần biết rằng, cho dù là võ công hay âm luật, Linh đạo nhân đều là nhất đại tông sư, công pháp mà ông hao tâm phí sức sáng tạo ra sao có thể tùy ý cải biên thêm bớt? Đừng nói một kẻ mới học võ đạo, kiến thức nông cạn như Nhạc Chi Dương mà cho dù có là hạ đẳng cao thủ, đại tông sư như Linh đạo nhân, muốn sửa đổi bộ công pháp này cũng phải hết sức thận trọng, chỉ cần một tí sơ sẩy cũng sẽ cực kỳ nguy hiểm.

Nhưng Nhạc Chi Dương gã lại to gan làm liều, đem khúc nhạc này thổi ngược, tự hãm mình vào thế khó, thế nhưng ngoại trừ bản thân gã ra, những người khác đối với việc này đều không hay không biết. Diệp Linh Tô ngo ngắc ngồi một phía, chỉ nghe gã thổi đi thổi lại Xung Mạch Dẫn, cô giận đến mấy liễu nhăn tít, hận không thể tước cây sáo đi rồi đá tên tiểu tử này ra khỏi động cho rồi.

Đang con giận, chợt đâu cô nghe thấy một giọng nói sang sảng vọng vào:

– Tịch chân chân, bản tăng có một việc khó hiểu, muốn đến xin chỉ bảo đôi điều. .

Diệp Linh Tô tái mặt hoảng hốt, Xung đại sư sớm không đến, muộn không đến, lại xuất hiện đúng vào lúc này. Nếu y mà biết chuyện Tịch Ứng Chân phát tác bệnh cũ, quả thật mọi sự đều sẽ chấm hết tại đây. Cô lúng túng khó xử, lại nhìn sang Nhạc Chi Dương, thấy tên tiểu tử này đang vui đùa thổi sáo như không biết trời trăng gì, cô bất giác nghĩ thầm: “Hắn làm sao thế này? Chẳng lẽ nhất thời nôn nóng đã hóa thành một tên ngốc dờ dờ ương ương rồi

ư?” Nhưng nếu nhìn kỹ thì lại cảm giác có gì đó không đúng. Nhạc Chi Dương nhắm chặt hai mắt, mặt đỏ như lửa, mồ hôi ròng ròng rịn xuống thấm ướt cả y phục. Hàng lông mày của gã liên tục giãn gập, vầng trán lộ ra một vẻ đau đớn.

Diệp Linh Tô không khỏi bối rối, thăm cảm giác Nhạc Chi Dương đã xảy ra biến cố, nhưng là loại biến cố gì thì cô lại không đoán ra được, rồi cô chợt nghĩ: “Phải rồi, lẽ nào hắn đã sớm phát hiện ra tên lừa trọc và đồng bọn bên ngoài nên cố làm ra vẻ bình tĩnh, diễn một vở Không Thành Kế. Lúc Gia Cát Không Minh dùng Không Thành kế cũng là kiểu ung dung gây đàn thế này, khiến cho kẻ địch không đoán ra tình hình bên trong. Hừ, tên bịp bợm là phường vô lại, sao có thể so với Không Minh tiên sinh được, theo ta thấy đây chính là bày trò phá phách gì đó, đúng đúng, nhất định là hắn đang bày trò.”

Đang lúc đoán già đoán non, cô chợt nghe Xung đại sư hỏi:

– Chân nhân không có ở đây à?

Diệp Linh Tô không kịp nghĩ nhiều, mở miệng đáp:

– Phải, ông ấy không có mặt!

Lời còn chưa dứt, tên hòa thượng chợt cất giọng cười dài, cửa động theo đó tối lại, hiện ra một bóng người cao lớn. Kim châm của Diệp Linh Tô đã dùng hết, cô đành phải bật dậy, giờ kiếm chắn ngang trước người Tịch Ứng Chân. Xung đại sư hai mắt phát sáng, quan sát thiếu nữ mấy lượt, ánh mắt lại rớt xuống người Nhạc Chi Dương, thấy gã thối sáo liên thanh không ngừng nghỉ, mặt y cũng lộ vẻ hoài nghi. Lúc này, Trúc Nhân Phong cất tiếng bô bô đằng sau:

– Lão mũi trâu quả nhiên ngất rồi, tên tiểu tử này giả thân giả quý, suýt nữa thì bị nó gạt.

Hóa ra vì công lực Nhạc Chi Dương có hạn, Trúc Nhân Phong trúng đòn trong thoáng chốc, thương thế không hề trầm trọng, có điều trông thấy Tịch Ứng Chân xông đến, hấn sợ lão đạo ra tay cho nên mới xoay người bỏ chạy. Cho dù như thế, hấn bại dưới tay Nhạc Chi Dương vẫn cảm thấy không cam tâm, chạy được một lát liền quay trở lại muốn tìm cơ hội báo thù, nào ngờ vô tình thế nào lại đứng lúc chứng kiến cảnh Tịch Ứng Chân phát tác bệnh ngầm.

Tuy nhiên, oai phong của lão đạo sĩ vẫn còn đó, Trúc Nhân Phong không dám lơ mãng hành sự, liền vội chạy về thông báo cho Xung đại sư. Đám người vừa chạy đến trước cửa động bỗng nghe thấy tiếng sáo của Nhạc Chi Dương, nhất thời cả bọn nghi thần nghi quỷ, nghĩ thầm nếu đúng là Tịch Ứng Chân tái phát bệnh cũ sao Nhạc Chi Dương còn có nhả hừng thối sáo, hay là trong chuyện này còn có ân tình nào khác?

Tồn tại suy nghĩ này, ba người không dám tiến vào trong động. Nghe một lúc, Xung đại sư mất hết kiên nhẫn, lên tiếng dò hỏi, nếu như Diệp Linh Tô không nói lời nào, ba người cảm thấy khó lòng, nhất định sẽ không dám tiến vào trong động. Nhưng cô rút cuộc cũng còn non kinh nghiệm, một lời vừa thốt ra lập tức bị Xung đại sư phát hiện sơ hở. Hai người Diệp – Nhạc đều ở đây, Tịch Ứng Chân lẽ nào lại vắng mặt cho được? Giấu đầu hở đuôi như thế chẳng khác nào lạy ông tôi ở bụi này!

Nhất thời cường địch đều ập đến, Diệp Linh Tô tim đập như sấm, làn tóc mai mướt mồ hôi. Xung đại sư nháy mắt ra hiệu cho Minh Đầu, người đằng sau hiểu ý, vung chưởng đánh ra, một cơn gió mạnh cuốn khắp hang động, đồng lửa dưới đất lập tức tắt ngấm.

Diệp Linh Tô bất đắc dĩ đành vung kiếm nghênh tiếp, mũi kiếm xuyên thấu chưởng phong phát ra âm thanh vun vút, thoáng chốc hai bên đã trao đổi được ba chưởng hai kiếm, Minh Đầu đương nhiên không thể tiến về phía trước còn Diệp Linh Tô cũng không có thời gian lo liệu việc khác. Trúc Nhân Phong thừa cơ hội lướt qua hai người, mắt thấy Nhạc Chi Dương vẫn đang lắc la lắc lư thối sáo ở bên kia, trong lòng kinh ngạc đến tiết, quát lớn:

– Tiểu tử, thối cái mã cha nhà ngươi, định làm trò gì thế? Dám xem thường người khác ư?

Dứt lời, hấn bỗng dang rộng năm ngón tay chụp vào trán Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương chẳng còn cách nào khác, đành phải gắng gượng kèm con khó chịu, buông sáo xuống, trở chưởng đánh về phía cổ tay Trúc Nhân Phong. Trúc Nhân Phong hét lớn:

– Đến hay lắm!

Hấn biến trào thành chưởng nghênh đón. Hai chưởng vừa chạm nhau, Trúc Nhân Phong chỉ cảm thấy một luồng khí nóng xuyên thẳng vào lòng bàn tay hấn, cả cánh tay như thể bị đốt cháy, lập tức hét lớn một tiếng, nội kinh trút mạnh ra ngoài. Nhạc Chi Dương bị văng lên cao, bắn ra hơn một trượng, lưng chạm vào vách động, vụn đá phía sau lộp độp rơi xuống. Dòng nghịch khí trong cơ thể gã hoành hành dữ dội, đau đớn đến mức cả người gã co rúm lại.

Trúc Nhân Phong đẩy lui được đối thủ nhưng gã cũng không khỏe khoản gì hơn, luồng hỏa khí kia chiếm cứ lấy thân thể, chẳng những không tiêu tan mà ngược lại còn như một con rắn độc luồn lách vào ruột gan. Trúc Nhân Phong hoảng sợ như gặp ma, gấp rút vận nội công hóa giải hỏa khí, nhất thời không tiện truy kích.

Hai người Minh – Trúc đang cầm chân đối thủ, Xung đại sư lúc này không ai cản trở, lặng người một cái đã đến trước mặt Tịch Ứng Chân, y mỉm cười nhẹ nhàng:

– Tịch chân nhân, đắc tội rồi!

Miệng nói, tay y vươn ra định mò tìm “Thiên Cơ Thần Công Đồ” trong ngực áo của lão đạo sĩ.

Ngón tay còn chưa kịp chạm vào chéo áo, Xung đại sư chợt thấy có gì đó không ổn, vừa ngước nhìn lên bỗng giật mình phát hiện hai mắt Tịch Ứng Chân đang chân mở to, hàng mi dài trĩu trĩu, tay phải vung ra nhẹ nhàng vỗ về phía ngực y.

Một chương này như chậm mà nhanh, tầm bao phủ cực rộng, đừng nói Xung đại sư bất ngờ bị đánh lên mà ngay cả khi nghiêm túc đón đỡ cũng chưa chắc có thể tránh khỏi hoàn toàn. Y kịp thời quyết đoán, vận Đại Kim Cương Thần Lực, khí dồn vào lồng ngực, đỡ thẳng một chương sắp đến. Chỉ nghe “Ầm” một tiếng, Xung đại sư loạng choạng lùi mấy bước, mặt mày đỏ bừng. Y trợn mắt nhìn Tịch Ứng Chân, rồi bỗng không nói không rằng xoay đầu bỏ đi, bước chân như sao sệt, chớp mắt đã như một làn khói ở xa.

Mãi đến lúc này, hai tên Minh – Trúc mới bừng tỉnh, giương mắt nhìn qua, Tịch Ứng Chân đang xụ mặt xuống, từ từ đứng dậy.

Hai tên thâm biết trúng kế liền quay đầu bỏ chạy thực mạng, gấp gáp như chim bay sổ lồng, hối hả như cá lọt lưới rách, tranh nhau điên cuồng chạy một mạch vào bìa rừng chẳng dám ngoái đầu lại.

Hai tên này không quản thân phận, bỏ chạy nhanh như thể thật sự nằm ngoài dự đoán của Tịch Ứng Chân. Ông đang muốn đuổi theo, chợt thấy Nhạc Chi Dương dựa vào vách tường, vẻ mặt đau đớn, vội đến đỡ lấy gã hỏi thăm:

– Sao vậy? Người bị thương à?

Nhạc Chi Dương nhìn ông mà đơ lưỡi cứng họng, nhất thời không nói nên lời. Tịch Ứng Chân khẽ mỉm cười, lại thấy Diệp Linh Tô cũng đang cầm kiếm về mặt sưng sỏ, liền lắc đầu bảo:

– Không cần nhìn, ta không sao.

Diệp Linh Tô như người trong mơ, lắp bắp nói:

– Nhưng, nhưng ngài...

Tịch Ứng Chân tiếp lời:

– Nếu ta không giả bộ thì sao có thể đã thương tên hòa thượng ấy chứ.

Diệp Linh Tô thở phào một hơi, chỉ nghe Tịch Ứng Chân nói tiếp:

– Ta bình sinh không thích gian trá, tên hòa thượng kia cũng nhất định biết rõ. Nhưng ta không thích không có nghĩa là không làm, người thật thà một khi gian trá ngược lại có thể bất ngờ qua mặt được kẻ thông minh tuyệt đỉnh. Mấy ngày nay ta nghĩ mưu bày mọo mãi vẫn không tìm ra cách vẹn toàn, đêm qua Trúc Nhân Phong đi rồi quay trở lại, rình mò nấp trong rừng, sau khi phát giác ra hắn ta liền tương kế tựu kế, tạo ra một cái bẫy dẫn dụ Xung đại sư đến đây.

Nhạc Chi Dương và Trúc Nhân Phong sau khi trao đổi xong một chương, hòa khí trong cơ thể gã đã được rút bớt, cơn đau giảm đi đáng kể, nghe thấy những lời này, gã chỉ biết cười khổ:

– Tịch đạo trưởng, ông giả bộ bị thương đã đành, sao còn lừa gạt cả bọn ta?

Tịch Ứng Chân liếc mắt nhìn gã, điềm nhiên đáp:

– Cả các ngươi cũng không thể qua mặt thì làm sao lừa được tên hòa thượng kia?

Diệp Linh Tô chợt phản khởi, giục:

– Hay lắm, giờ chúng ta cứ thể đuổi theo, tiêu diệt bọn chúng không còn manh giáp.

Tịch Ứng Chân cười bảo:

– Ta cũng đang có ý này, cho dù không giết chúng thì cũng bắt bọn chúng chịu không chế, để sau khi ta chết đi, bọn chúng sẽ không đến nỗi gây khó dễ cho hai người.

Nói rồi ông phát tay áo xoay người, sải bước đi ra khỏi hang đá. Diệp Linh Tô sợ Tịch Ứng Chân “một tay vỗ không thành tiếng”, lại ngại rằng ông mềm lòng không nở xuống tay, vô cớ thả ba tên ác nhân kia trốn thoát, lập tức xách kiếm lên đi cùng ông. Nhạc Chi Dương cũng ráng nhìn con khó chịu, đi theo phía sau hai người.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 14-2: Ân Thần Cổ Mộ (2)

Ba người đi vào rừng tìm kiếm quanh quất một buổi, sắc trời dần hửng sáng, cảnh vật cũng trở nên rõ ràng. Bất chợt xuyên qua những tàng cây bóng lá, vượt qua một con suối nhỏ, chợt thấy giữa hai gốc cây đằng xa thấp thoáng hiện ra một cái lán nhỏ được dựng bằng thân trúc. Đến gần quan sát, trong lán không một bóng người, Diệp Linh Tô khều khều đám tro tàn dưới đất, bảo:

– Tro lạnh rồi, bọn chúng không trở lại đây!

Tịch Ứng Chân gật đầu:

– Đại hòa thượng biết thời biết thế, không phải phùng ngu muội, trên người y bị thương nên không dám lộ diện gặp ta.

– Thế thì hòng bết! – Diệp Linh Tô ngẩng nhìn xung quanh, thăm thấy thất vọng: – Hòn đảo này lớn như vậy, nếu y cố tình trốn tránh, vậy thì biết đi đâu tìm y cơ chứ?

Tịch Ứng Chân ngẩng đầu nhìn sắc trời, vầng dương đã lên cao, muôn tia nắng phủ khắp khu rừng. Lão đạo sĩ cảm giác thời gian càng qua nhanh, đạo tâm(*) càng không giữ được, ông trở nên nôn nóng, kiên quyết nói:

(ND chú: đạo tâm chính là nhân, nghĩa, lễ, trí, tín trong đời người, cũng là “Ngũ thường” trong Nho gia. Đạo tâm còn ám chỉ mục tiêu và ý nghĩa trong cuộc đời, mỗi người nên tự tìm ra một “đạo tâm” mà phấn đấu)

– Thời gian của ta không còn nhiều, bất kể y ở đâu đều phải tìm cho bằng được.

Diệp Linh Tô nhìn ông, mím môi bảo:

– Khu rừng ở phía tây vẫn chưa soát qua.

Tịch Ứng Chân gật đầu, hai người sử dụng khinh công, chạy nhanh về hướng tây, mới đi hơn chục bước chợt nghe phía sau vang lên một tiếng “Huych”. Quay đầu nhìn lại, Nhạc Chi Dương vừa ngã lăn ra đất, nhắm mắt cắn răng, dường như đã mê man.

Hai người thất kinh, Tịch Ứng Chân quay trở lại đỡ lấy thiếu niên, vỗ vỗ vào nhân trung gã. Nhạc Chi Dương dần hồi tỉnh, sắc mặt tái xanh, khoe môi rung lên bần bật. Tịch Ứng Chân bắt lấy mạch môn của gã xem xét, chợt “Ồ” một tiếng, buột miệng hỏi:

– Ngươi cũng trúng Nghịch Dương Chỉ?

Diệp Linh Tô giật mình kêu lên:

– Sao lại thế được?

Tịch Ứng Chân sa sầm nét mặt, lại thăm mạch thêm một lát, đoạn lắc đầu:

– Không phải Nghịch Dương Chỉ, nhưng trong Xung Mạch của nó lại xuất hiện một luồng khí Thiếu Dương ngang nhiên chảy ngược lung tung khắp kinh mạch.

Ông chăm chú nhìn Nhạc Chi Dương, ánh mắt đượm buồn, hỏi:

– Nhóc con, lúc ngươi và Trúc Nhân Phong đánh nhau, chưởng lực của hắn có điều chi quái lạ hay không?

Nhạc Chi Dương có bụng tự biết, việc này hoàn toàn không liên quan đến Trúc Nhân Phong, chỉ trách bản thân gã chữa lộn lành thành lộn què. Luồng khí nóng bỏng kia mặc dù đã truyền giảm đôi chút nhưng vẫn còn nằm chần ngang giữa hai mạch Xung-Nhâm, khí ở trên thì không dễ truyền xuống, máu huyết bên dưới lại khó mà lên trên, một khi cố tình cưỡng ép vận khí sẽ khiến cho luồng nghịch khí chảy giạt tung như rồng như rắn, như đám như cát, nổi đau đớn bên trong khó mà tả nổi. Vừa rồi gã định dùng “Loạn Vân Bộ” đuổi theo hai người, kết quả là khi vừa vận nội lực, nghịch khí phản lại, đau đến mức hôn mê ngay tức khắc.

Diệp Linh Tô thấy gã lặng im, lòng nóng như hơ, không nhịn được găt gỏng:

– Ngươi cảm rồi ư? Tịch đạo trưởng hỏi ngươi kia, có phải Trúc Nhân Phong đã thương ngươi hay không?

Nhạc Chi Dương tự làm tự chịu, xấu hổ không tiện đáp, đành ậm ừ bảo:

– Ta cũng không biết, có lẽ ta luyện công dẫn đến đau sót hông.

– Đau sót hông á? – Diệp Linh Tô ngó người: – Ngươi luyện môn nội công gì?

Nhạc Chi Dương quanh co đáp:

– Môn này à, tên gọi là Linh Phi Công.

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ rồi cười lạnh:

– Nội công trên thế gian này ta biết qua cũng không ít, chưa bao giờ nghe đến cái môn nào gọi là “Linh Phi Công” cả. Tên khoác lác kia, ngươi lại tán phét đúng không?

Nhạc Chi Dương vốn đang khó chịu, nghe thấy câu này như châm dầu vào lửa, sẵn giọng đáp:

– Ngươi thẳng con cô mới tán phét ấy.

Gã nói năng không thêm ngại miệng, Diệp Linh Tô đỏ bừng cả mặt, hét lên:

– Ngươi... Ngươi nói linh tinh gì đấy! Ta... Ta làm gì có con?

Nhạc Chi Dương cười bảo:

– Thì chẳng đúng, cô không có con, nên ta đương nhiên cũng không phét.

Diệp Linh Tô giận đến á khẩu nhưng cũng chẳng thể đánh được bệnh nhân, nhất thời chẳng biết trút giận vào đâu liền tìm đến một góc khuất, hươu kiếm chém bừa vào bụi cây cho hả dạ. Kiếm Thanh Li sắc bén vô cùng, chỉ thấy lá bay lá tả, cành nhánh tan tã, vừa chém bảy tám kiếm chợt nghe tiếng sột soạt, trong bụi cây có kẻ nhảy ra, giờ hai tay lên trời, rồi rít kêu:

– Đừng chém, đừng chém, ta đầu hàng, ta đầu hàng.

Việc xảy ra quá đột ngột, ngay cả Diệp Linh Tô cũng hoảng hồn lùi lại mấy bước. Cô đưa mắt nhìn kỹ, chỉ thấy Thích Vương Tôn đang đứng nơi đó, đầu cúi phủ đầy cành lá, sắc mặt kinh hãi. Thì ra, hắn trốn trong bụi cây ấy, vốn đang định chờ cho ba người rời khỏi đây, nào ngờ Diệp Linh Tô mất mũi hãm hãm đi đến vùng kiếm chặt cây. Thích Vương Tôn nhất gan như thỏ, cho rằng bản thân đã bị bại lộ, sợ đến mức lật đật nhảy ra đầu thú.

Diệp Linh Tô vô tình chém bừa chém bậy, chẳng ngờ lại ép được một tên tù binh lộ diện, nhất thời vui mừng khôn xiết, quát to:

– Ngươi ở đây làm gì?

Trưởng kiếm vùng lên chĩa ngay trước ngực hắn.

Thích Vương Tôn chỉ thấy kiếm khí lạnh buốt, hoảng sợ đến hai chân lẩy bẩy, lắp cả lắp cập đáp:

– Ta... Ta ở đây đại tiện.

Diệp Linh Tô không ngờ hắn trả lời như vậy, nhất thời ngẩn người, bỗng nghe Nhạc Chi Dương cười hỏi:

– Họ Thích kia, ngươi mặc cả quần để đại tiện à?

Thích Vương Tôn cũng mặt dày không thua ai, ngang nhiên đáp:

– Có người còn cởi quần thả rắm, có gì ta không thể mặc quần đại tiện được?

Hai bên lời qua tiếng lại, càng nói càng thêm bậy bạ, Diệp Linh Tô nghe không lọt tai, lườm Nhạc Chi Dương một cái rồi quay lại bảo:

– Thích Vương Tôn, ngươi mà còn làm nhảm, ta chém xuống một nhát thì cả đời của ngươi cũng đừng hòng... ừm... thả cái gì gì ấy ra nữa.

– Vâng... Vâng... – Thích Vương Tôn chỉ cảm giác mũi kiếm càng nhích đến gần, hắn hoảng hồn hoảng vía gật đầu liên hồi:

– Kê hèn không dám nói nhảm nữa.

– Tốt, ta hỏi ngươi, ngươi trốn ở đây làm gì?

Thích Vương Tôn hậm hực đành trả lời:

– Minh Đầu muốn giết ta, ta đành phải đi trốn thôi.

– Sao lão ta lại muốn giết ngươi? – Diệp Linh Tô lấy làm lạ: – Các ngươi chả phải răn chuột một loại với nhau hay sao?

– Răn chuột một loại, vậy cô cũng thừa biết ai là răn ai là chuột rồi? – Thích Vương Tôn rầu rĩ kể: – Tối qua ta nửa đêm tỉnh giấc, định tìm bụi cây để làm... chuyện khó nói ấy, vừa mới ngồi xuống thì chợt nghe có tiếng chân vang lên, ngẩng đầu xem thì ra là bọn hòa thượng ba người đã trở về. Vì ta chưa “ấy” xong nên đương nhiên không tiện đứng dậy gọi họ, lúc ấy bỗng nghe Minh Đầu nói: “Họ Thích sao lại vắng mặt? Xem ra, có lẽ không giết hắn không được rồi.” Ta nghe thấy lời này, sợ đến diếng người, lập tức kèm hãm hô hấp, hít thở mạnh cũng không dám, chỉ nghe Trúc Nhân Phong lại để thêm: “Giữ kè này lại sau này cũng thành họa, chẳng có gì bảo đảm hắn không biết lối vào mộ cả.”

– Lối vào mộ? – Tịch Ứng Chân không nhịn được tò mò: – Ngươi biết lối vào mộ thật à?

– Đương nhiên là ta không biết! – Thích Vương Tôn thành thật khai: – Nhưng Minh Đầu lại bảo: “Không sợ nhất vạn, chỉ e vạn nhất, nếu hần biết được vị trí vào mộ rồi nói cho Tịch Ứng Chân biết, bọn ta sẽ khó mà trốn được”. Lúc này Xung đại sư lại nói: “Để hần đi đi, ta vất óc cả mấy ngày mấy đêm mới nghĩ ra lối vào nằm ở đâu, chắc hần chả biết được đâu.” Minh Đầu lại nói: “Kẻ trí tính toán bằng trời cũng có lúc sai, nếu đại sư không tự tin quá mức thì đã chẳng lọt vào bẫy của Tịch Ứng Chân. Bất kể ra sao, Thích Vương Tôn cũng là hậu duệ của Thích gia, biết được lối vào mộ huyết cũng không có gì là lạ, chỉ là hần vì muốn độc chiếm thứ bên trong mộ huyết cho nên không chịu thổ lộ sự thật. Mấy lần ta muốn truy hỏi hần đều bị ngươi ngăn cản, giờ hần không thể đi tới nơi đó, mà lưu lại đây thì càng thêm hậu hoạn.” Trúc Nhân Phong cũng đồng tình: “Phải đấy, giết quách đi.”

– Ta nghe xong sợ đến mất mặt, may mà Xung đại sư bảo: “Chính vì hần không thể đi được cho nên muốn đến được đó phải nhờ vào chúng ta.” Minh Đầu lại nói: “Vậy cũng chưa chắc, biết đâu hần lại không muốn dựa vào ta và Trúc huynh, chỉ muốn dựa vào một mình đại sư.” Xung đại sư hỏi: “Minh tôn chủ hoài nghi ta đã sớm biết lối vào mộ huyết hay sao?” Minh Đầu đáp: “Ta chỉ biết, nếu không phải đến bước đường cùng, ngươi cũng sẽ không dẫn bọn ta tiến vào.” Ta nghe mà cảm thấy khó hiểu, tên họ Minh trước nay luôn vàng vọt dạ dạ với Xung đại sư, cố gì hôm nay lại hùng hổ hăm dọa, quan sát kỹ một lượt mới phát hiện sắc mặt Xung đại sư rất khó coi, giống như là bị đồ bệnh trầm trọng. Y nghe xong mấy lời của Minh Đầu, cúi đầu hậm hực không đáp. Lúc này Trúc Nhân Phong giục giã: “Tranh cãi cái gì chứ, còn không mau khởi hành? Kẻ địch mà tìm đến cửa thì có khi chẳng đi được nữa đâu.” Dứt lời, cả ba liền rời khỏi.

Diệp Linh Tô nghe xong câu chuyện, trong lòng đã đoán được sơ lược sự tình. Xung đại sư tìm ra lối vào mộ huyết, vì để trốn tránh Tịch Ứng Chân, muốn vào trong đó ẩn nấp. Minh Đầu thì nhận ra Xung đại sư từ miệng Thích Vương Tôn biết được đường hướng, cho nên muốn giết Thích Vương Tôn diệt khẩu. Nghĩ đến đây, cô cao giọng chất vấn:

– Ngươi thật sự không biết đường vào?

Thích Vương Tôn giờ ngón tay lên trời, thề thốt:

– Ta mà biết thì cho thiên lôi đánh trúng.

Diệp Linh Tô bảo:

– Vậy thì lạ thật, bọn chúng có gì phải giết ngươi bịt miệng chứ, bộ dẫn ngươi đi theo không được hay sao?

Thích Vương Tôn rầu rĩ đáp:

– Bọn họ nói ta đi không được.

Diệp Linh Tô thắc mắc:

– Vì sao đi không được?

Lời vừa dứt bỗng nghe Tịch Ứng Chân thờ dài:

– Ta biết vì sao rồi. Bởi vì lối vào không ở dưới đất mà ở trên trời.

– Ở trên trời? – Ai nấy đều kinh hãi. Tịch Ứng Chân gật đầu: – Hòn đảo này nằm cô lập giữa biển, xa xôi mù khơi không trông rõ mặt đất, lại không nối liền dãy Thiên Sơn, cho nên chốn phong thủy trọng yếu sẽ không nằm tại nơi tiếp giáp địa khí mà là ở cao điểm tiếp giáp với trời. Nếu đem ví hòn đảo này với hình dáng một con rồng, vậy thì thể đảo vây quanh chính là thân rồng, ngọn núi cao ngất chính là đầu rồng, duy chỉ khi miệng rồng hướng lên trên mới có thể vọng Liêm Trinh, hầu Bắc Đẩu, phun nhả trời trăng, hít thở gió mây, cứ như vậy đoạn long mạch này mới là mạch sống được.

– Ô! – Nhạc Chi Dương vỗ trán: – Ý đạo trưởng là, lối vào mộ nằm trên đỉnh núi?

Mọi người nghe đến đây đồng loạt ngẩng đầu nhìn ra xa xa, dưới ánh ban mai, ngọn núi trơ trọi dốc đứng như thể nung lửa nấu vàng, bốn bề cao ngất, tuyệt không đường lên. Thích Vương Tôn thắc mắc:

– Lối vào nằm ở đâu chứ?

Tịch Ứng Chân trở về phía đỉnh núi đáp:

– Chả phải nơi đó sao?

Mọi người giương mắt nhìn kỹ, ở nơi sát gần đỉnh núi có một hang động tối đen hun hút. Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy quen quen, một ý nghĩ lóe lên, gãi chột chột:

– Ôi chao, đó là tổ của Phi Tuyết!

Động nham thạch ấy chính là sào huyết của Hải Đông Thanh, cách mặt đất hơn mấy chục trượng, từ dưới nhìn lên toát cả mồ hôi. Thích Vương Tôn liên tục tặc lưỡi, ngờ ngác bảo:

– Trời ạ, cao như thế này, nếu quả là lối vào mộ huyết, vậy thì quan tài làm sao mà đưa được lên trên?

– Các người đã nghe qua “Quan tài treo” chưa? – Lão đạo sĩ hỏi. Tất cả đều lắc đầu.

– Năm ấy ta đi du lịch Tam Hiệp, hai bờ sông Hiệp vách đứng cheo leo, có rất nhiều huyệt động chất đầy quan tài gỗ, quan tài gỗ treo giữa chừng không, nhìn qua vô cùng độc đáo. Sau này ta tìm hiểu kỹ càng, phát hiện trên vách đá có đục lỗ trống, chỉ cần gắn cọc gỗ vào rồi lắp ván lên thì có thể tạo ra một sạn đạo (*) dẫn thẳng lên động huyệt ở trên cao. Nếu muốn đưa quan tài lên núi, chỉ cần tu sửa sạn đạo rồi khiêng quan tài lên núi, đến khi tháo bỏ sạn đạo đi, quan tài sẽ được neo tại không trung. Phương pháp treo quan tài này thứ nhất có thể phòng ngừa đạo tặc, thứ nhì có thể tựa núi gần sông, tích nước tránh gió, có thể xem là một phương pháp an táng kỳ diệu, một dị thuật trong phong thủy.

(*ND chú: sạn đạo là con đường nhỏ trên bờ vực hoặc hẻm núi làm bằng cọc gỗ lát ván*)

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

– Tên lửa trực không rành phong thủy, cũng chưa chắc là tường tận về chuyện “Quan tài treo”, làm sao y biết được lối vào nằm trên núi?

– Việc này đơn giản thôi. – Tịch Ứng Chân ảo não nói: – Ta từng kể, muốn đưa quan tài lên đỉnh núi thì cần phải đục lỗ trên vách, thi công sạn đạo. Sạn đạo có thể rút bỏ nhưng hóc đá thì vẫn còn đó. Hòa thượng thông minh như thế, chỉ cần trông thấy hóc đá thì dần dà tự nhiên có thể đoán biết điều ảo diệu bên trong. ...”

Đang nói, Diệp Linh Tô bỗng chỉ lên ngọn núi kêu to:

– Trông kia!

Ai nấy đều giương mắt nhìn ra xa, trên mặt vách dựng đứng chột đầu xuất hiện ba bóng người đang mon men trườn lên theo sườn núi.

– Quả nhiên trúng phúc. – Thích Vương Tôn tấm tắc khen: – Lão đạo sĩ, ông đúng là liệu sự như thần. Chẳng trách bọn họ nói ta đi không được, vách núi này nhẵn bóng như một mặt gương, đến chúng cũng phải bò từng chút lên! Mẹ nó, ba tên khốn này không phải người mà là thần lẩn, hừ hừ, ông cầu cho chúng bầy tay mềm chân run, rơi xuống đất chết thê thảm.

Hắn vốn mang lòng đồ kỵ, mở miệng lập tức trù ẻo.

Ba người không dám chậm trễ, vội vàng chạy đến chân núi, quả nhiên trông thấy trên vách có không ít hóc đá, đường kính cỡ năm tấc, cách nhau chừng vài thước, nối thành một dãy khúc khuỷu bất định, theo hình chữ “Chi” (之) kéo dài lên trên, nối thẳng đến bên dưới tổ chim ưng.

Lúc này, bên trong hóc đá đã được đóng cọc gỗ vào, lõi gỗ trắng bóng còn lẫn vỏ xanh, bị ai đó dùng một lực cực mạnh đánh ngáp vào trong hóc tạo thành một cái thang gỗ cho người ta đặt chân vào. Quan sát kỹ, bọn người Xung đại sư ai nấy đều dùng dây mây quấn chặt lấy cọc gỗ. Minh Đầu một mình đi đầu, dùng “Qua Toàn Kinh” dây cọc gỗ xuyên ngáp vào hóc đá, cọc gỗ trong tay lão vừa hết thì hai người Xung-Trúc bên dưới lập tức chuyển những cọc đã dùng xong lên trên. Lúc mọi người nhìn thấy thì ba kẻ nọ đã leo được đến lưng chừng núi.

– Hay thật! – Nhạc Chi Dương vỗ tay khen: – Có đám trẻ ngoan ở trước mở đường, chúng ta vừa hay có thể đạp vào bậc thang sẵn có để trèo lên.

– Chớ vội khinh địch – Tịch Ứng Chân quan sát bên trên, chột nói: – Để mình ta lên, các người ở lại đây.

Diệp Linh Tô khẽ nhủ đôi mày cong, ngáp ngừng chưa quyết. Nhạc Chi Dương cao giọng:

– Ngươi nói gì thế, sự đến nước này, chúng ta cùng sống cùng chết.

Diệp Linh Tô liếc nhìn gã, gật đầu:

– Đúng thế, chúng ta cùng sống cùng chết.

Cô nói chậm rãi thế nhưng thần thái kiên nghị, không chút đổi sắc.

Tịch Ứng Chân chăm chú nhìn hai người, vừa buồn bực lại vừa cảm động, đành bảo:

– Trận chiến này vô cùng quan trọng, hai đứa không cần miễn cưỡng. ...

Ông lại đưa mắt nhìn Nhạc Chi Dương, muốn bảo gã đang rối loạn chân khí thì nên ở lại chân núi, nhưng thấy vẻ mặt gã cương quyết, cuối cùng cũng chẳng thể cất lời, nghĩ thầm: “Hai đứa trẻ này có tình có nghĩa, vì ta mà mất mạng thật sự không đáng. Ấy, thôi vậy, ta đành liêu cái mạng già này bảo vệ cho tội nhỏ an toàn là được.”

Nghĩ đến đây, ông tung người phóng lên cọc gỗ, lao vun vút lên trên hệt như chuồn chuồn vẩy nước. Diệp Linh Tô nhìn Nhạc Chi Dương, giục:

– Ngươi đi trước đi.

Nhạc Chi Dương hỏi:

– Vì sao?

Diệp Linh Tô đánh mặt gắt:

– Bảo người đi thì người cứ đi, nói nhiều làm gì?

Nhạc Chi Dương lẽ lẽ lười, nhảy lên cọc gỗ, từng bước lần dò leo lên trên. Gã từng nếm mùi đau khổ, lần này không dám sử dụng nội lực nữa. Nhưng gã tập võ đã lâu, cho dù không dùng nội công thì thân thủ cũng linh hoạt hơn người bình thường.

Đi chừng mười bước, chợt nghe bên dưới có tiếng la thảm, Nhạc Chi Dương cúi đầu xem tình hình, bắt chợt buồn cười suýt sặc. Thì ra Thích Vương Tôn không tự lượng sức, cũng mon men trèo lên cọc gỗ, kết quả đập hụt chân té xuống từ khoảng cách cao hơn một trượng, đầu toác máu chảy, nằm chổng vó trên mặt đất rên la oai oái.

Sạn đạo càng đi càng nguy hiểm, đến khoảng nửa chừng núi, gió biển rít gào thổi đến như muốn thổi bay cả người rơi xuống. Nhạc Chi Dương không khỏi giật mình, cúi đầu nhìn lại, dưới núi nhấp nhô bụi cây, xa xa mênh mang khói sóng, tự bản thân như thể đang treo giữa vách núi dựng đứng, lay lắt bất định nương theo cơn cuồng phong. Gã càng nhìn càng khiếp vía, chỉ thấy đầu vầng mắt hoa, thế nhưng khi đi trên cao hề càng lo sợ lại càng dễ xảy ra chuyện. Nhạc Chi Dương nơm nớp không yên, vừa dậm chân được hai bước, bỗng đầu dưới chân chợt hẫng, thân người lập tức ngã về sau. Trong lúc hoảng loạn gã vói tay chụp lấy vách đá, cú chụp này dùng đến nội lực, nhất thời nghịch khí phản lại, nội lực tiêu tán, cả người lay động ngã chúi xuống bên dưới ngọn núi.

Đột nhiên, một cánh tay vươn tới nhanh như chớp, giữ chặt lấy cánh tay của gã. Thế rồi Nhạc Chi Dương bị ngắt lại, gã đưa mắt nhìn, chỉ thấy Diệp Linh Tô mặt hoa phớt hồng, mắt như sao sáng, dáng hình như một cánh yến trắng, một tay níu giữ lấy gã, một tay móc vào cọc gỗ.

Thiếu nữ dồn khí vào cánh tay, êm ái hô lên, kéo giật Nhạc Chi Dương trở lên. Thiếu niên dù đứng vững lại trên cọc gỗ hãy còn rung lay bầy. Diệp Linh Tô cũng phi thân bay đến, trừng mắt nhìn gã khề thờ hồn hèn:

– Người chú ý một chút đi, chớ có làm vướng tay vướng chân ta nữa

– Ai vướng tay vướng chân chứ? – Nhạc Chi Dương hậm hực: – Chẳng phải chỉ là té một cú thôi sao?

– Té một cú? – Diệp Linh Tô cười lạnh: – Chỉ sợ té một cú đến âm tào địa phủ thì có!

Nhạc Chi Dương không chịu thua, cao giọng bảo:

– Vậy cũng tốt, ta còn chưa được đến nơi đó, sẵn dịp xem thử cảnh trí Âm tào Địa phủ ra làm sao.

Diệp Linh Tô giận dữ:

– Còn nói xằng, ngã lần nữa thì không ai thêm cứu người đâu.

Nhạc Chi Dương thấy nét mặt của cô như vậy, thầm cười trong bụng, hỏi:

– Diệp cô nương à, cô có tình đi ngay sau ta, chính là sợ ta ngã xuống đấy à?

Diệp Linh Tô bị gã nhìn rõ ý đồ, mặt hoa đỏ ửng, vội chối:

– Người nằm mơ à? Cái tên khoác lác nhà người, ngã chết một trăm lần ta cũng không thêm quan tâm.

Nhạc Chi Dương cười ha hả. Chợt nghe Tịch Ứng Chân gọi to, hai người ngẩng đầu nhìn lên, lão đạo vẫy vẫy:

– Tiểu nha đầu, rút mấy cây cọc gỗ mang lên đây cho ta.

Hóa ra Xung đại sư gian xảo, trông thấy có người đuổi theo, mỗi một bước trèo lên lại hủy đi một cây cọc gỗ phía sau. Tịch Ứng Chân chẳng còn đường lên, đành phải nhổ mấy cây cọc gỗ ở bên dưới đến bổ sung. Diệp Linh Tô rút cọc gỗ, ném về phía Tịch Ứng Chân. Lão đạo đón lấy, đoạn cắm chúng vào trong hốc đá.

Màn đuổi bắt như vậy thật sự là xưa nay hiếm có. Hai bên hết rút cọc đi rồi lại cắm cọc vào, tùy cơ mò đường, quanh quanh quẹo quẹo đi lên trên. Mất thấy đám người Xung đại sư càng đi càng cao, tiến sát đến tổ ưng. Nhạc Chi Dương bắt chợt rút thanh sáo ngọc ra, cố sức thổi tấu. Diệp Linh Tô thầm thấy quái lạ, thắc mắc:

– Người làm gì vậy?

Lời còn chưa dứt, từ trong tổ chim vang lên một tiếng kêu lanh lảnh, một bóng trắng bay vọt ra. Thiếu nữ ồ lên:

– Là Phi Tuyết!

Nhạc Chi Dương vẩy sáo ra hiệu lệnh, ưng trắng rít lên một tiếng, hình dáng như một mũi tên bỏ nhào xuống, nhắm thẳng về phía đỉnh đầu Minh Đẩu.

Minh Đẩu đột ngột bị tập kích, tay chân lập cập, rút đầu trốn tránh. May mà Trúc Nhân Phong nhanh nhẹn ném cọc gỗ trong tay ra, Phi Tuyết lạng người

né đi, Minh Đầu mới tạm thời thoát hiểm, nhưng dù như thế thì vai lão cũng bị trúng một trào, máu tuôn ướt đầm.

Phi Tuyết bị cọc gỗ chọc giận, chuyển hướng bay về phía Trúc Nhân Phong. Trúc Nhân Phong vì nó mà xấu mặt xấu mày, vốn hận con chim này đến thấu xương, lập tức quát lớn, dồn sức vỗ ra một chưởng. Chưởng phong như đao, phát ra hơn một trượng, Phi Tuyết còn chưa kịp đến đã bị quét trúng, nhất thời một chùm lông trắng bay là tả, cất lên tiếng kêu thảm. Nó ném phải đòn đau, bèn tung cánh bay cao, vòng ra sau người Trúc Nhân Phong, hai móng cùng một lúc chụp xuống, quắp mạnh vào cổ hắn.

Đổi lại lúc bình thường, Trúc Nhân Phong xoay trở tùy ý, dư sức phòng thủ, nhưng lúc này lưng tựa vách núi, cử động bất tiện, làm sao so được với Hải Đông Thanh cười gió vờn mây, bay lượn như chớp, chỉ thấy đằng sau nổi gió, muốn tránh né cũng đã không kịp. Xung đại sư từ sau trông thấy, một quyền tổng thẳng lên trên, Phi Tuyết không dám tiếp đỡ đành bay vút ra xa, lượn một vòng trên không rồi lại bay bổ về phía Xung đại sư.

Ứng trắng bản tính cao ngạo, bị đòn đau càng thêm hung hãn. Nó thay đổi phương cách, vừa thấy ba người động tay liền lập tức bay đi xa, liên tục đảo vòng xung quanh, lượn đến góc chết của ba người mới phát động đòn tấn công mạnh mẽ, quả là đến như gió, đi như tuyết, ba tên ác nhân hành động bất tiện, nhất thời bị một chú chim vây khốn giữa vách núi.

Chứng kiến Nhạc Chi Dương có tài ngự ung như vậy, lão đạo sĩ thật sự vui mừng ngoài dự kiến. Ông và Diệp Linh Tô chung tay hợp sức, rút gỗ mở đường, rất nhanh đã tiến đến gần kẻ địch. Nhạc Chi Dương sợ Phi Tuyết đánh lâu xảy ra sơ suất, vội trối sáo ra hiệu, Phi Tuyết nghe thấy liền bỏ dở kẻ thù, lượn vòng liên tục trên trời cao.

Nhạc Chi Dương vừa mừng rỡ vừa bất ngờ, Diệp Linh Tô cũng thán kinh ngạc. Cần biết tính hiếu sát là bản năng của loài ung, nếu muốn nó buông tha cho con mồi thật sự là vô cùng khó khăn bởi hành vi này đi ngược lại thiên tính của nó. Phi Tuyết vừa nghe lệnh lập tức rút lui khỏi cuộc chiến đủ thấy nó đã hoàn toàn khuất phục, xem Nhạc Chi Dương là chủ nhân đích thực.

Tiếng sáo chưa vui, Tịch Ứng Chân đã đuổi đến sát bên dưới Xung đại sư. Hòa thượng trở chân đá xuống, Tịch Ứng Chân né khỏi mũi chân y, giờ tay móc lấy cọc gỗ, phiêu phát bay lên như một cánh diều, hai chân ông cùng lúc tung ra, chọc về phía Trúc Nhân Phong ở phía trên cao. Trúc Nhân Phong hươu chương nghênh đón, chân tay hai bên va vào nhau, đôi tay Trúc Nhân Phong nóng rần, cả người bay ra sau, hai chân chọt đập vào không khí, rơi thẳng xuống núi.

Tên tiểu tử này sợ đến mức kêu thét ầm ĩ, tiếng thét vừa ra khỏi miệng, bờ vai đột nhiên bị nắm chặt, hóa ra đã được Minh Đầu giờ tay chụp lấy. Trúc Nhân Phong còn chưa hoàn hồn, đang định cảm tạ chợt nghe Minh Đầu hừ lạnh một tiếng, nắm lấy người hắn quét về phía Tịch Ứng Chân.

Trúc Nhân Phong lần đầu tiên trong đời bị kẻ khác dùng làm vũ khí, lập tức chuyển từ vui mừng sang phần nộ, ngoác miệng chửi to. Tịch Ứng Chân đang giao thủ cùng Xung đại sư, chợt thấy thế gió mạnh mẽ, cả người Trúc Nhân Phong đang lao ầm ập đến. Kẻ kia dấu sao cũng là người sống, lúc lao đến thừa cơ tung ra cả quyền lẫn cước. Tịch Ứng Chân bất đắc dĩ đành ngừng đánh cùng Xung đại sư, xoay người lại nghênh địch.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 14-3: Ấn Thần Cổ Mộ (3)

Xung đại sư thừa thế muốn xông lên, chợt cảm thấy hàn khí ngợp trời, xuyên không ép đến. Y tức khắc thảm kêu không ổn, tay phải áp lên vách núi, cả người dịch ngang vài thước, một luồng sáng xanh bay xẹt qua thân thể, quét đánh "choang" một tiếng vào vách núi, khiến cho một mảng đá lớn bị cắt rơi xuống.

Xung đại sư quát dài, thân người dựa sát vào vách núi trượt xuống, hai chân liên tiếp đá về phía thiếu nữ. Diệp Linh Tô không dám đỡ đòn trực tiếp, cô tay xoay chuyển, kiếm Thanh Li cắm ngập vào đá ba tấc. Cô mượn lực tung người lên, thân thể uyển chuyển biến hóa như một cánh quạt gió, xoay tròn một vòng quanh chuôi kiếm rồi lượn đến bên mạn trái của hòa thượng, tung cước đá vào mạn sườn y.

Xung đại sư hoàn toàn bất ngờ, trong lúc gấp gáp định đảo tay ngăn cản. "Phốc" một tiếng, Diệp Linh Tô búng người lên cao, Xung đại sư chỉ cảm giác ngực đau mất mề, thiếu chút nữa đã phun ra một ngụm máu. Y ném phải một chưởng của Tịch Ứng Chân lúc trước, thương thế quả thật không nhẹ, nhưng chẳng đợi cho y kịp thở, mũi chân Diệp Linh Tô lại móc vào cọc gỗ, đầu dưới chân trên, người như cánh cung mềm, hươu kiếm đâm đến. Xung đại sư bất đắc dĩ đành rút một cọc gỗ dự phòng ra làm binh khí, cố gắng chống cự.

Nhạc Chi Dương đứng ở bên dưới nhìn đến ngây người, trận ác chiến như thế trước nay chưa từng thấy trong đời. Bên trên năm người nhào lộn bay nhảy tựa như chim sẽ chim yến; nơi có thể đặt chân được chẳng qua chỉ là mấy thanh cọc gỗ, vậy mà chiều nào chiều nấy đều độc địa, không chút nhân nhượng, đối mặt với con gió hung hãn nhưng chiêu thức bọn họ cũng ác liệt không kém. Nhạc Chi Dương mấy lần chứng kiến có kẻ suýt rơi khỏi vách núi nhưng năm người kia cuối cùng vẫn hóa nguy thành an, thoát chết trong gang tấc.

Ví trên đất bằng, trong năm người kẻ trên, võ công của Tịch Ứng Chân là cao nhất, thế nhưng tại vách núi cheo leo thế này, tất cả võ công đều bị giảm sức mạnh đáng kể. Minh Đầu và Trúc Nhân Phong thủ đoạn hiểm ác, lúc này vì tự bảo vệ bản thân mà kẻ nào kẻ nấy đều liều mạng quên mình, tấn công điên đảo, bất ngờ đẩy ngược lão đạo sĩ xuống thế hạ phong. Diệp Linh Tô tay cầm bảo kiếm, ngược lại chiếm được ưu thế, thanh kiếm ấy đâm xuyên núi cắm ngập đá, đến thời khắc nguy cấp có thể biến thành trụ chống neo trên vách. So ra, Xung đại sư bị thương không nhẹ, thân hình cao lớn của y trở thành một tấm bia hoàn hảo, bị cả màn kiếm quang bao trọn bên trong, bộ dáng che bên này hông bên kia thậm hại vô cùng.

Y cùng Diệp Linh Tô khổ đấu trước mặt, sau lưng liền lộ ra sơ hở. Nhạc Chi Dương trông thấy rõ ràng, lập tức vẩy sáo ra hiệu, Phi Tuyết nghe lệnh chấp cánh bay đến, luồn ra sau lưng Xung đại sư, vờn trảo như chớp nhằm vào chỗ hiểm sau gáy.

Xung đại sư chỉ cảm thấy tiếng gió ập đến trên đầu, không kịp tránh né, tức thì khí dồn ra sau gáy. Bị trảo ung xuyên vào toét da chảy máu, Xung đại sư đau đến rứt cổ, Diệp Linh Tô thừa lúc y rối loạn xuất kiếm, liên tiếp đâm về phía mặt y. Xung đại sư tung người lùi về sau, chẳng ngờ một chân đạp hụt vào không khí, rơi bổ nhào xuống bên dưới.

Diệp Linh Tô đánh rơi được cường địch, vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ, dè dặt Xung đại sư trong lúc vùng vẫy tìm đường sống giữa không trung đã cỏi được đám dây mây bó cọc gỗ, tung thẳng lên trên hết như một con rắn dài, quấn chặt vào chân trái Nhạc Chi Dương. Người kia chẳng kịp đề phòng, rơi nhanh xuống theo, trong lúc nguy khốn liền giơ tay trái ra bấu chặt lấy một thanh cọc gỗ.

Diệp Linh Tô ở trên trông thấy cảnh ấy, sợ đến toát mồ hôi lạnh. Xung đại sư bản lĩnh nào phải hạng vừa, y mượn lực lắt người, khua mạnh vào sườn núi, tay phải chống lên vách đá, bay vọt lên hơn một trượng. Y bấu lấy một thanh cọc gỗ, lại lộn người lên cao, giơ tay chộp về phía yết hầu Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương vung sáo ngọc, dùng một chiêu "Anh Tinh Nhập Miếu" vòng qua trảo của y, điểm về phía ngực hòa thượng. Cổ tay Xung đại sư lật lại, chộp về phía cánh tay gã. Hai người đồng thời trúng chiêu, ngực Xung đại sư hứng chịu một đòn, tuy đau nhưng không có gì đáng ngại; Nhạc Chi Dương thì lại nhức nhối tận xương, trên cánh tay như thể bị vòng sắt thắt chặt, chỉ thấy nội lực Xung đại sư tràn vào, vội vàng vận khí phản kích. Làn vận khí này lại gây kích động đến luồng nghịch khí trong Xung Mạch, nhất thời cả người gã mềm nhũn, huyệt chân rơi khỏi sườn núi.

Xung đại sư bị trúng thương liên tục, nội lực không đủ, vừa rồi phải trải qua mấy lượt biến hóa đã hao sạch sức lực bình sinh. Một trảo này sức mạnh có hạn, vốn không hy vọng ra tay có thể chế ngự ngay được kẻ địch. Nhạc Chi Dương đột nhiên rơi xuống hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của y. Hòa thượng không kịp nghĩ ngợi nhiều, duỗi tay chụp lấy thiếu niên giữa không trung, chợt thấy cần cổ phát lạnh, kiếm Thanh Li đang kề sát bên trên, chỉ nghe Diệp Linh Tô thét lớn:

- Tên lừa trọc, ngươi muốn chết hay muốn sống?

Xung đại sư thẳm hít sâu một hơi, mỉm cười:

- Diệp cô nương, câu này cô nên hỏi tên tiểu tử họ Nhạc này mới đúng chứ.

Thì ra hòa thượng đang nắm lấy Nhạc Chi Dương, Diệp Linh Tô đang trỏ kiếm vào hòa thượng, một khi Xung đại sư trúng kiếm thì Nhạc Chi Dương cũng chắc chắn ngã chết tươi theo y.

Thiếu nữ lâm vào thế khó xử, ra tay thì Nhạc Chi Dương chết chắc mà thu kiếm thì lại không cam tâm, đang không biết phải xử trí thế nào cho phải, chợt nghe Xung đại sư cười bảo:

- Diệp cô nương, cô thu kiếm lại trước đi, chúng ta cùng leo lên trên đó, đến cửa huyệt động ta nhất định sẽ thả tên tiểu tử này ra.

Diệp Linh Tô cười lạnh:

- Ngươi quỷ kế đa đoan, ta thêm tin ngươi!

Xung đại sư lạnh lùng đáp:

- Cô không tin ta, vậy chắc là tin Diêm La Vương rồi, ta đoán chừng tiểu tử này là người thân với Diêm La Vương nên có té xuống vực núi này cũng không chết đâu.

Vừa nói y vừa lắc lắc cánh tay, Nhạc Chi Dương đang đưa bên dưới, mặt mày trắng bệch như tờ giấy, ngoài miệng thì vẫn tỏ ra cứng cỏi:

- Diệp cô nương, cô đừng lo cho ta, tên hòa thượng này không thể tin được, ngàn vạn lần đừng mắc bẫy của y.

Diệp Linh Tô nghe y hét lên như vậy, lòng đau như cắt, thẳm suy tính qua mấy lượt, cuối cùng nghiêng răng gật đầu:

- Được rồi lừa trọc, ngươi mà sai lời, ta sẽ liều mạng với ngươi.

- Nào dám, nào dám! - Xung đại sư mỉm cười đồng ý. Diệp Linh Tô thu kiếm lại, Xung đại sư cũng kéo Nhạc Chi Dương trở lên. Ba người bên trên tai thính mắt tinh, nghe đoạn đối thoại vừa rồi, ai nấy đều thu tay về. Tịch Ứng Chân lặng lẽ nhìn Nhạc Chi Dương, đáy mắt tràn ngập vẻ buồn bã.

Xung đại sư phá lên cười:

- Tịch chân nhân, Minh huynh, Trúc huynh, mời đi trước một bước vậy.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, hai tên Minh-Trúc dẫn đầu leo lên, Tịch Ứng Chân chần chừ một chút rồi cũng trèo lên theo. Xung đại sư lại cười bảo:

- Diệp cô nương, mời cô!

Y nắm giữ con tin trong tay, lại ra dáng vẻ ung dung. Phi Tuyết ra dáng muốn đánh lên lập tức bị Diệp Linh Tô quát lui.

Đoàn người thôi không đánh nhau nữa, bắt đầu dựng lại cọc gỗ nối đuôi nhau lục tục trèo lên, không lâu sau đã đến hang động. Xung đại sư chót cuối, là người sau cùng tiến vào hang động. Hang động ấy có chiều cao cỡ một người, xung quanh chỉ chít vết đục đẽo, dưới nền rải rác xương muông thú, nhỏ thì như sê yến, lớn thì cỡ linh dương, mới có cũ có, trông đến giết mình, thấy đều là con mồi bị ung trắng giết chết. Tổ của Phi Tuyết bị chiếm cứ, nó ở ngoài động kêu vang dậy trời, nhưng vì lệnh của chủ nhân nên không dám tự tiện xâm nhập.

Điểm cuối hang động không hề thấy quan tài đầu cả, chỉ có một cánh cửa bằng đồng chừng như xưa cũ, gỉ xanh loang lổ. Xung đại sư nhìn ngó xung quanh, cười bảo:

- Địa điểm hay thật, để dựng xây chốn này ước chừng đã hao phí không ít nhân lực.

Diệp Linh Tô sột ruột giục:

- Đại hòa thượng, chớ có cảm rằm nữa, đến nơi rồi người cũng nên thả người đi chứ?

Xung đại sư cười đáp:

- Đừng vội, cứ thư thư đã nào.

Diệp Linh Tô nghe thấy trong ý tứ của y có điều không ổn, cõi lòng chừng xuống, xẵng giọng quát:

- Tên lừa trọc, người định nuốt lời?

Minh Đầu cười lạnh:

- Không sai, Xung đại sư, chẳng cần giữ chữ tín làm gì, bắt tên tiểu tử này làm con tin ép chúng nghe lời chúng ta.

Xung đại sư liếc lão, cười khà khà:

- Minh tôn chủ bảo gì cơ? "Nhân nhược vô tín, bất tri kỳ khả" (*) Người, ta đương nhiên sẽ thả, chỉ muốn một lời thỉnh cầu.

(*ND chú: trích luận ngữ, nghĩa là phàm người đã mất đi uy tín thì còn làm việc gì khác được*)

Tịch Ứng Chân hỏi:

- Là gì?

Xung đại sư cười:

- Xin chân nhân ban trả lại "Thiên Cơ Thần Công Đồ!"

Lão đạo sĩ nhìn Nhạc Chi Dương, thờ dài một tiếng, vói tay vào ngực áo lấy ra quyển sách. Đang định trao đi, Diệp Linh Tô bỗng nhiên đoạt lấy, cười lạnh:

- Đại hòa thượng, người cần sách đúng không?

Xung đại sư không vui bảo:

- Xin cô nương ban trả!

- Được thôi! - Diệp Linh Tô nói: - Người đưa người qua đây, ta đưa người một nửa.

Xung đại sư ngẩn ra:

- Một nửa? Sao lại một nửa...

Diệp Linh Tô giờ tay xuất kiếm, quyển sách dày lập tức bị chia làm đôi, tay cô giữ một nửa bộ, nửa còn lại đặt trên mũi kiếm, lạnh lùng nói:

- Nửa bộ này giao cho người, người thả người ra ta sẽ giao nốt phần còn lại.

Pho sách này đa phần đều là bản vẽ cơ quan, nếu là chữ viết thì còn có thể lờ mờ đoán được nội dung, còn bản vẽ thì chỉ cần thiếu đi một nửa cũng thành phế thải. Xung đại sư không ngờ đến chiều này, vừa kinh ngạc vừa phần bộ, mặt dần đỏ ửng lên, gườm gườm bảo:

- Diệp cô nương, cô không sợ ta giết tên tiểu tử này à?

- Giết hán cũng chả nhằm gì. - Diệp Linh Tô thờ hất ra một hơi, cố gắng không nhìn đến Nhạc Chi Dương: - Còn lại một nửa quyển sách này, ta lập tức hủy thành phần vụn, vứt xuống dưới vực, để cho cuồng phong thổi tan, mặc kệ bay lên núi hay xuống bể cũng được.

Xung đại sư hết sức lưỡng lự, y đồ mỗi hồi sôi nước mắt đến giờ phút này toàn bộ đều là vì quyền sách kia, trong bụng như thẳm: "Có được nửa pho sách còn hơn không có, cứ giao người ra trước đã. Tịch Ứng Chân lời nói đáng ngàn vàng, đương nhiên sẽ không bội ước." Nghĩ đến đây, y cười bảo:

- Thôi được, xem như ta chịu thiệt. Tịch chân nhân, ngài phải lập lời thề, ta giao tên tiểu tử này ra, ngài không được làm khó ba người bọn ta.

Tịch Ứng Chân trầm ngâm một thoáng, gật đầu ưng thuận:

- Người cũng phải thề, sau khi ta chết đi, không được gây khó dễ cho hai đứa trẻ này.

- Được. - Xung đại sư giơ tay lên trời, cười khà khà nói: - Như những gì chân nhân bảo, ta mà phạm lời thề, phật Tổ sẽ giáng tội.

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, nhin không được hết lên:

- Đạo trưởng đừng tin lời y, y chỉ là hòa thượng trá hình, vốn dĩ không tin vào phật Tổ.

Tịch Ứng Chân nhìn gã cười khở, giơ tay lên phát thệ:

- Bản đạo cũng xin thề, nếu ta làm khó ba người các người sẽ bị trời tru đất diệt.

Xung đại sư vỗ tay cười lớn:

- Diệp cô nương, mang sách đến đây.

Diệp Linh Tô hát kiếm đầy nửa bộ sách bay sang. Xung đại sư đón lấy, đoạn tươi cười xô Nhạc Chi Dương:

- Đi đi!

Nhạc Chi Dương ủ rũ đi đến bên cạnh Diệp Linh Tô, hậm hực nói:

- Đối chác ta làm chi, sách đang ở trong tay chúng ta, xem y dám làm gì!

Diệp Linh Tô lườm mắt nhìn gã, kẻ đó trở tay nhét nửa bộ sách còn lại vào ngực áo. Xung đại sư biến sắc quát lên:

- Tiểu nha đầu, ngươi làm gì đó?

Diệp Linh Tô tỉnh bơ đáp:

- Tịch chân nhân là người quân tử, lời hứa đáng ngàn vàng, ta thì lại không được như vậy, Khổng Phu Tử từng nói: "Chỉ có hạng tiểu nhân và đàn bà là khó dạy", vốn dĩ đàn bà con gái chúng ta và tiểu nhân là cùng một giuộc, nên cũng chẳng cần đem chữ tín ra giảng dạy.

Xung đại sư chỉ lo toan tính phía Tịch Ứng Chân chứ không hề đề phòng Diệp Linh Tô, xem ra lúc này đúng là vô cùng sai lầm. Nhạc Chi Dương cũng không ngờ Diệp Linh Tô lại nói được một câu hay như thế, trong lòng sượng ròn, lại thấy Xung đại sư mặt mũi rầu rĩ, không kèm được liền bật cười ha hả.

Xung đại sư hừ lạnh một tiếng, quát lớn:

- Tịch chân nhân, tiểu nha đầu nuốt lời, xem ngài giải thích thế nào?

Tịch Ứng Chân mỉm cười đáp:

- Đại hòa thượng người tìm sai người rồi, pho sách này vốn là vật của Đông Đảo, Diệp cô nương mới là chủ nhân thật sự. Cô ấy thích làm sao thì cứ làm như vậy, bản đạo chẳng có quyền gì xen vào.

Xung đại sư nghẹn họng chẳng biết nói gì, hồi lâu mới thở dài:

- Bỏ đi, đúng là "Cả ngày đánh giồng trời cuối cùng lại bị mổ mủ mắt" (*)! Tiểu nha đầu, xem như ngươi lợi hại.

(ND chú: câu này ví von con người luôn có những sai lầm, ngựa cũng có lúc trật vó. Thường dùng ám chỉ kẻ quá tự tin, sơ suất mà mắc phải sai lầm không đáng)

- Kẻ cũng đáng đời người! - Diệp Linh Tô hừ lạnh: - Cái này gọi là "gậy ông đập lưng ông", đối phó với hạng người không đáng tin như ngươi, ta chẳng cần phải giữ chữ tín làm gì.

Xung đại sư hừ lạnh một tiếng, đi thẳng đến trước cánh cửa bằng đồng. Cửa gồm hai cánh khép chặt vào giữa, khe cửa dùng đất sét trát kín, có thể xem là bí gió. Hòa thượng dùng tay đẩy thử một cái nhưng cánh cửa chẳng chút suy suyển, tuy trên người y bị thương nhưng cú đẩy này vẫn có sức mạnh hơn trăm cân, cửa đồng im ỉm như thể đủ thấy nó vững chắc cỡ nào.

Nhạc Chi Dương nổi tánh hiếu kỳ cũng bước lên quan sát. Trúc Nhân Phong liếc nhìn gã, trợn mắt cười lạnh:

- Mẹ nó, bày đặt ra vẻ chính nhân quân tử, kết cuộc cũng mò đến đây. Tiểu tử thôi, ta nói cho ngươi biết, những thứ trong mộ đều đã có chủ rồi, ngươi muốn cuỗm đi thứ gì thì cũng giống như “cắm treo heo nhện” mà thôi! Tiếc thay, tiếc thay!

- Ai bảo ta là chính nhân quân tử chứ? - Nhạc Chi Dương cười hì hì đáp: - Ta thấy lớp cửa này còn dày và cứng hơn da mặt ngươi, nếu Trúc huynh muốn vượt qua thì e là “rùa nước đòi lên trời” rồi! Tiếc thay, tiếc thay!

Trúc Nhân Phong nổi sùng, thề thề rít lên:

- Thằng nhãi chó chết, ngươi cứ thử chửi lần nữa xem ông có xèo cái lưỡi ngươi xuống không?

- À, được! - Nhạc Chi Dương cười thách: - Ngươi mà không xèo thì chính là cháu chất của ta đấy.

Trúc Nhân Phong chẳng qua chỉ muốn phô trương thanh thế, có Tịch Ứng Chân ở đây chống lưng, hẳn thật sự không dám làm càn, mà như thế hóa ra hai chữ "cháu chất" này hẳn phải mang tiếng. Nhất thời hắn giận đến hai mắt trắng dã, lỗ mũi thở phì phò.

Hai người ở một bên đầu võ mồm, bên kia Xung đại sư lại như không hề nghe thấy. Y quan sát đánh giá cánh cửa đồng một lúc, đoạn rút từ trong tay áo ra một mũi khoan thép, trông như một cái thước gấp, mảnh mai mềm dẻo, dài khoảng hơn một thước, đầu mũi dầy vô cùng bén nhọn.

Tịch Ứng Chân trông thấy khoan thép, mặt thoáng đổi sắc, bảo:

- Giỏi nhỉ, ngay cả chìa khóa Quải Đình mà ngươi cũng mang theo. Đại hòa thượng, ngươi quả nhiên là có chuẩn bị mà đến.

- Quá khen! - Xung đại sư dùng khoan thép chọc thủng đi lớp đất sét, một luồng khí hôi hám ừng ực tỏa ra, mọi người ai nấy đều bịt mũi lui lại. Đến khi mũi khoan tản đi, Xung đại sư mới tiếp cận khe hở ngắm nghía rồi gật gù: - Quả nhiên là đá Tự Lai!

Đá Tự Lai là một hòn đá lớn, hình dáng dài hẹp, từ xa xưa chuyên dùng để phong bế cửa mã. Vào thời khắc hai cánh cửa chưa đóng chặt thì đặt đá này tựa vào sau cửa, lúc khép lại đá Tự Lai sẽ theo đó lọt xuống, chêm khít vào giữa khe, giúp cho cánh cửa khóa chết từ bên trong.

Hòn đá này một khi đã rơi xuống, nếu muốn mở cửa, không có chìa khóa Quải Đình chắc chắn không thực hiện được. Xung đại sư đưa mũi khoan thép lòn qua khe cửa rồi khẽ vặn nhẹ, chìa khóa Quải Đình quay ngoắt, hóa thành một mảnh chữ thập. Xung đại sư dùng mảnh chữ thập này chịu lực từ hòn đá Tự Lai, khí dồn lên hai tay, quát trầm một tiếng: "Mở!" Viên đá theo đó bật mạnh ra đằng sau, rớt xuống đất đánh cộp một tiếng.

Xung đại sư thu hồi chìa khóa Quải Đình, gờ tay đẩy nhẹ một cái, cánh cửa đồng mở toang đón luồng ánh sáng tràn vào bên trong, hầm mộ trước mặt cũng dần dần lộ ra.

Không gian trong mộ hết sức vuông vức, vừa nhìn đã bao quát ngay: bên trái là mấy hàng giá treo chất đầy đao-thương-kiếm-kích, vì thời gian tàn phá mà đa phần binh khí đã hư hỏng cả; bên phải là ba cái rương sắt lóm đóm rỉ sét, chẳng biết là chứa đựng thứ gì; còn chính giữa hầm mộ là một tòa thạch tháp cao khoảng hai người cộng lại, hình dạng thon dài.

Không đợi cho Xung đại sư réo gọi, hai tên Minh-Trúc vội vã xông vào bên trong tranh giành mở rương. Chỉ thấy bên trong chiếc rương thứ nhất đựng mấy món đồ cổ đã lóm đóm han gỉ, trông không được bắt mắt cho lắm; chiếc rương thứ hai chứa kinh Phật và tranh chữ, đa số đã bị ẩm mốc hư hỏng; đến chiếc rương thứ ba vẫn là mấy món gốm sứ, vật dụng vàng bạc.

Những món bên trong tuy không phải là đồ vật tầm thường nhưng cũng chẳng phải thứ quý giá. Hai kẻ nọ không khỏi thất vọng, quyết tâm "đã cướp thì không về tay trắng", vì vậy mạnh ai nấy lo gom góp chung vàng chén bạc nhồi nhét cả vào ngực áo. Tịch Ứng Chân và Diệp Linh Tô đứng ngoài lạnh nhạt quan sát, không khỏi nảy sinh cảm giác khinh thường. Mấy vật bồi táng trong rương có lẽ chính là những vật dụng yêu thích của Thích Ân Thần lúc sinh thời, tiếc thay vẫn không thoát khỏi bàn tay bản thủ của hai kẻ nọ.

Nhạc Chi Dương bản tính tò mò, thấy bọn chúng đang bận bịu chiếm giữ rương sắt liền bước sang giá binh khí xem xét. Binh khí phần lớn đều trần trụi, sớm đã lóm đóm hoen gỉ, chỉ trừ một thanh kiếm còn nằm nguyên trong vỏ, gác trên góc tường, chuôi kiếm theo kiểu cổ xưa, ngoài vỏ được bọc sắt.

Nhạc Chi Dương nhặt thanh kiếm lên, tiện tay rút ra, chợt nghe một tiếng rền khe khẽ, nhất thời hàn khí tỏa ngập, thân kiếm lộ ra khỏi vỏ một nửa, sắc kiếm màu xanh biếc như nước thu, soi được cả râu tóc.

Hai tên Minh-Trúc đơ mắt há mồm, bọn chúng chỉ chăm chăm lật xem rương sắt, chẳng ngờ giữa đồng đồng nát phế thải thế này lại có cất giấu một thanh bảo kiếm. Trải qua hơn năm trăm năm, thân kiếm vẫn còn ngời sáng như mới, chỉ bằng vào điểm này thôi cũng đủ thấy đây đúng là một bảo vật hiếm có khó tìm.

Nhạc Chi Dương chìm đắm trong luồng ánh sáng, tỉ mỉ quan sát thân kiếm, bên dưới lưỡi kiếm có khắc một hàng chữ nho nhỏ, bút tích cổ xưa khiến gã không thể đọc được. Tịch Ứng Chân bên tiếp lấy kiếm, nhắm đọc: "Chân Cương Đoạn Ngọc!" Thình lình đôi mày nhướng cao, ông ồ lên một tiếng, bật thốt:

- Đây chính là kiếm Chân Cương trong Việt Vương Bát Kiếm

- Việt Vương Bát Kiếm? - Nhạc Chi Dương thắc mắc: - Đó là thứ gì?

Tịch Ứng Chân khẽ vuốt thân kiếm, thần thái nghiêm trang:

- Tương truyền vào thời Xuân Thu, Việt Vương Câu Tiễn lấy kim loại ở Côn Sơn, dẫn nước của Xích Tuyền, triệu tập danh tướng đúc ra tám thanh kiếm, một trong tám thanh kiếm ấy chính là Chân Cương. Kiếm này cắt ngọc chém vàng hệt như đâm bùn vót cây, không hề kém cạnh so với các thanh kiếm như Cự Khuyết, Trảm Lư (*). Vốn nghĩ đây chỉ là truyền thuyết, nào ngờ thật sự trên đời có thanh kiếm này tồn tại, tính ra nó đã trải qua hơn hai nghìn năm tuổi, sắc tựa lụa thu, hoa văn lấp lánh, hoàn toàn không có một vết tích hư hại nào.

(*ND chú: Cự Khuyết và Trảm Lư đều là những thanh danh kiếm thời Xuân Thu cổ đại, cùng với Thừa Ảnh, Thuần Quân, Ngự Trường, Thái A, Long Uyên, Công Bố hợp thành "Bát hoàng danh kiếm", trong danh sách đó không có tên Chân Cương, có lẽ là sáng tạo của tác giả ...*)

Diệp Linh Tô nhún mày:

- Làm gì có loại kiếm nào nghìn năm không hư hỏng chứ, có lẽ chỉ là vật giả mạo mà thôi!

Tịch Ứng Chân cười bảo:

- Thử thì biết ngay!

Đứt lời ông nhặt một cái lư đồng trong rương sắt ném ra ngoài, tiếp đó nhẹ nhàng vạch một đường kiếm, "keng" một tiếng, lư đồng bị chẻ làm hai mảnh, vết đứt sáng bóng thẳng tắp, hệt như dùng dao cắt đậu hũ.

Tịch Ứng Chân mỉm cười:

- Đây còn gọi là “Chân Cương Đoạn Ngọc”.

Ông nhìn Diệp Linh Tô vẫn tỏ vẻ không phục, bất giác bật cười:

- Ừ thì kiếm này tuy có sắc bén thật nhưng luận về chất kiếm vẫn không bì được với Thanh Li.

Diệp Linh Tô nghe câu này xong mới cảm thấy thỏa ý, liên tục gật đầu.

Hai tên Minh-Trúc lơ lơ mất dị bảo trong khoảnh khắc, hồi hận không thôi, cứ trừng mắt nhìn Nhạc Chi Dương với vẻ thèm thuồng. Tịch Ứng Chân trông thấy cảnh đó, khe khẽ nhún mày, đưa kiếm lại cho Nhạc Chi Dương, căn dặn:

- Giữ gìn cẩn thận, không được vứt đi đấy.

Nhạc Chi Dương vui vẻ đáp:

- Ngài cho ta à?

Tịch Ứng Chân lặng im gật đầu, trong lòng nghĩ: "Đây vốn là vật tuần táng, lấy đi như vậy có điểm không thỏa, nhưng chúng ta không lấy thì nó cũng rơi vào tay bọn ác nhân mà thôi.

Xung đại sư nãy giờ đứng chấp tay làm ngo, giờ mới cười giả lả:

- Nhạc lão đệ có được danh kiếm, thật là đáng vui đáng mừng.

Nhạc Chi Dương tra kiếm vào vỏ, cười đáp:

- Cùng vui cùng vui, nếu không nhờ hòa thượng người thì thanh kiếm này cũng không có cơ hội xuất thế.

Trúc Nhân Phong phun đánh phèo, nhếch mồm:

- Một cây kiếm quên thì có gì hay ho? Cho dù có tốt cách mấy mà người dùng kiếm không ra gì thì cũng chỉ phí phạm.

- Chưa quá, chưa quá! - Nhạc Chi Dương giơ tay ra phẩy phẩy trước mũi: - Vị chua này ghê gớm thật.

Trúc Nhân Phong đang định nổi sùng thì Xung đại sư đã cản lại:

- Tịch chân nhân, tòa thạch tháp này ông có ý kiến gì không?

Tịch Ứng Chân đáp:

- Đây là tháp niết bàn của nhà Phật, đặt tại nơi này đúng là dờ dờ ương ương.

Xung đại sư khẽ mỉm cười:

- Thích Ấn Thần vốn xuất thân nhà Phật, vì lý do gì đó mà hoàn tục, có lẽ lúc về già ngài ấy bỗng nhiên giác ngộ tìm về cửa Phật, sau khi chết đi cũng

muốn an táng theo nghi thức Phật môn.

Tịch Ứng Chân vuốt râu hời:

- Nói như vậy, di cốt ông ấy hiện đang ở trong tháp?

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 14-4: Ấn Thần Cổ Mộ (4)

- Không sai! - Xung đại sư mỉm cười nhìn Nhạc Chi Dương: - Xin mượn sự sắc bén của “Chân Cương” để mở thạch tháp này xem thử vậy.

Tịch Ứng Chân thờ dài:

- Đại hòa thượng, người hà tất phải quấy nhiễu đến anh linh người đã khuất...

Xung đại sư mỉm cười:

- Việc đã đến nước này, tòa tháp không mở không được, nhưng nếu ép ta dùng quyền, e rằng uy lực gây ra sẽ quá lớn.

Cửa tháp được sắt đúc thành, khe cửa được trét kín bằng đồng nung. Xung đại sư nếu không thể đánh vỡ được cửa sắt, đương nhiên sẽ khiến cho thạch tháp vỡ vụn, tạo ra một mớ hỗn độn.

Tịch Ứng Chân bắt đầu đi quanh liếc nhìn Nhạc Chi Dương, thăm gật đầu. Thiếu niên rút kiếm khỏi vỏ, nhẹ vẩy tay một cái, chỉ nghe mấy tiếng leng keng vang lên, cửa sắt mở ra rơi loảng xoảng xuống đất. Mọi người đưa mắt nhìn vào, sau cánh cửa lợp ngợp màn trướng, trên chiếc khám dưới tháp có một người đàn ông đang ngồi, tầm vóc cao to, mặt vuông râu dài, hai mắt khép lờ mờ, hàng mày rậm vất chéch lên cao.

Mọi người không hẹn mà cùng lùi lại một bước, tròn mắt nhìn người trong tháp, trong lòng ai nấy đều không khỏi kinh sợ, như thể người nọ bất cứ lúc nào cũng có thể mở mắt xông ra ngoài.

Nhưng sau một lúc, người nọ vẫn ngồi im trong tư thế xếp bằng, hai tay đặt ngay ngắn trên đầu gối, tay trái miết chặt một cành hoa sen bằng ngọc bích, tay phải nâng một chiếc hộp bằng ngọc mờ dề lấp lánh rực rỡ.

- A Di Đà Phật! - Tịch Ứng Chân có vẻ xúc động, chấp mười ngón tay xá: - Kỳ diệu thay, một thân thể bất hoại, xem ra Thích tiên bối đã ngộ được chân như, chứng nhập đạo vô thượng.

Từ xưa đến nay có không ít cao tăng Phật môn sau khi chết đi thân thể vẫn không bị tổn hại. Ví như nhục thân của đức Lục Tổ Thiền Tông là Huệ Năng (*), ngài giáng thế vào thời Đường Sơ, nhục thân sau khi tạ thế được lưu giữ tại Phật tháp huyện Thiều Quan cho bá tánh chiêm ngưỡng. Vì có gì kim thân bất hoại? Đã có rất nhiều giả thuyết đưa ra, đa số tin đồ đều dựa theo cách giải thích vì ngài đã đắc đạo thành Phật. Hiện tại, Thích Ấn Thần trong tháp đã mất được hơn năm trăm năm nhưng diện mạo vẫn như thuở sinh thời, đủ thấy ông cũng như Lục Tổ đã chứng được một thân kim cương bất hoại.

(ND chú: Huệ Năng, (638-713), đắc đạo lúc chưa xuất gia, là vị Tổ thứ sáu của Thiền tông, môn đệ và pháp tử của Ngũ tổ Hoàng Nhẫn. Trước Huệ Năng, Thiền còn mang nặng ảnh hưởng Ấn Độ nhưng đến đời Sư, Thiền bắt đầu có những đặc điểm riêng của Trung Quốc. Vì vậy mà có người cho rằng sư mới thật sự là người Tổ khai sáng dòng Thiền tại đây. Nhục thân của thiền sư Huệ Năng đặt tại chùa Hoa Nam huyện Thiều Quang, tỉnh Quảng Đông Trung Quốc - trích Wiki)

Tịch Ứng Chân đang say sưa nhìn ngắm kỳ tích, cõi lòng rung động, chẳng ngờ gió mạnh nổi lên, ba luồng kinh lực bất ngờ đổ ập đến.

Lão đạo sĩ ba hướng thọ địch, tuy hết sức bất ngờ nhưng quan sát thế công của đối phương cũng đủ biết ba kẻ này đã sớm có trao đổi. Suy cho cùng, chỉ có Tịch Ứng Chân ở đây được xem như cường địch mạnh nhất với bọn chúng, quật ngã được ông rồi thì Nhạc Chi Dương và Diệp Linh Tô cũng chẳng còn đáng ngại nữa.

Giữa lúc nguy cấp, tay trái Tịch Ứng Chân giữ một chiêu “Phát Ảnh Thủ” hư hư thực thực đỡ lấy chiêu “Thiên Nhận” từ Trúc Nhân Phong. Giữ năm đầm trong ống tay phải, ông tung ra một chiêu “Lục Dương Mai Hoa Quyền”, một quyền chia sáu biến, ngăn cản “Bích Hải Kinh Đào Chương” của Minh Đầu, dùng nhu khắc cương, lấy cương chế âm, trong khoảnh khắc đã triệt tiêu đi sạch sẽ nguồn chương lực như sóng to gió lớn kia.

“Phát Ảnh Thủ” chuyên tấn công, Trúc Nhân Phong hoa mắt rối loạn, không ứng phó nổi. “Mai Hoa Quyền” chuyên phòng thủ, Minh Đầu không cách nào tận dụng được cơ hội, chương lực ngược lại còn bị khống chế. Chỉ có Xung đại sư không bị cản trở, một quyền này của y góc độ cực hiểm, thời cơ cực mùi, theo tình thế mà phát động, hầu như không thể trật đi đâu được.

Bất chợt, bước chân Tịch Ứng Chân xoay chuyển, một quyền của Xung đại sư rơi vào khoảng không, trái tim y chùng hẳn xuống, nhớ ngay tới một việc.

Thì ra, Xung đại sư chỉ chú ý đến công phu quyền cước của lão đạo sĩ mà quên mất chiêu “Tứ Vi Đầu Bộ” của ông. Tịch Ứng Chân đặt thân theo tử vị, xoay chuyển như Bắc Đẩu, bên trái dẫn theo “Phát Ảnh Thủ” là lướt hợp lực cùng quyền kinh của “Mai Hoa Quyền”, hóa thành một con sóng dữ ầm ầm công kích về phía Xung đại sư.

Vừa nảy ứng phó với hai tên Minh-Trúc, bộ đôi chiêu thức này đã tích đầy kinh lực, lúc này phát ra quả nhiên không phải dạng vừa. Xung đại sư không dám đỡ thẳng, bèn nhảy về phía sau. Hai tên Minh-Trúc thấy vậy, thừa cơ xông lên tấn công trái phải, nào ngờ bước chân Tịch Ứng Chân lại dịch chuyển, hai tay bất chợt chia ra: “Phát Ảnh Thủ” đối phó với Minh Đầu còn “Mai Hoa Quyền” chuyển sang đánh vào ngực Trúc Nhân Phong.

“Xoạc xoạc” hai tiếng, Minh Đầu bật lùi về sau vài bước, mặt mày tím tái. Trúc Nhân Phong thì phải bỏ nhào ra đằng sau, chỉ thấy một luồng khí nóng chạy nhón nháo trong lồng ngực, nội thương của hắn bị kích thích, máu huyết được dịp sôi trào ừng ực.

Đôi tay của Tịch Ứng Chân thoát khớp thoát mở đẩy lùi ba đại cao thủ, chợt thấy bóng trắng nháng lên, Xung đại sư xông đến trước tháp, toan ra tay chop về phía chiếc hộp ngọc kia. Lão đạo sĩ quát to một tiếng, tung chưởng phản phách về phía hòa thượng. Xung đại sư cũng biết chưởng đang đến gần, đành phải quay người lại ứng phó, tiếc thay đã chậm mất một nhịp, mũi tay Tịch Ứng Chân quét qua cái đầu trọc của y để lại trên đó một vết thương tóe máu, nóng rát vô cùng.

Minh Đầu thấy tình hình không ổn bèn bật người nhảy đến, hươu chưởng giáng vào giữa lưng của Tịch Ứng Chân, lão đạo sĩ trở tay đón tiếp, quyền cước rào rạt như mưa. Xung đại sư thừa cơ hội cũng bỏ nhào đến tạo gọng kìm, ba người quay cuồng như chớp lóe, tiền lùi như gió gặt, công thủ nhanh đến mức người khác không kịp quan sát.

Tịch Ứng Chân tuy trước sau đều có kẻ địch nhưng không hề rơi xuống thế yếu. Trúc Nhân Phong đứng xem mà quỳnh quáng, định xông lên trợ trận, bỗng đầu hàn quang lóe sáng, kiếm Thanh Li ở bên cạnh vùn vụt đâm đến.

Trúc Nhân Phong rít lên một tiếng, lách người né khỏi, lục tục tung ra sáu chưởng đáp trả. Chưởng phong như đao, nhuệ khí ngập tràn, ép cho Diệp Linh Tô không kịp né tránh. Hắn đang định một hơi đánh ngã thiếu nữ, chẳng ngờ dư kinh của “Mai Hoa Quyền” vẫn còn dai dẳng, máu huyết trong cơ thể chưa kịp bình phục, mền đánh phủ đầu hiện tại gây tác động vào thể nội, khiến cho khí tức không thông suốt, chiêu thức phát sinh sơ hở. Diệp Linh Tô nhìn ra vấn đề, người nương theo kiếm, làm dấy lên một màn ráng xanh, khiến cho Trúc Nhân Phong loay hoay đón đỡ không biết đâu mà lần.

Xung đại sư thâm kêu khô, cả y và Trúc Nhân Phong đều trúng thương, đôi mắt giáp chiến hầu như không có cửa thắng, càng khó phải nói đến chuyện đoạt lấy hộp ngọc trong tay Thích Ân Thần. Y cảm giác bên trong chiếc hộp này có cất giấu bí mật, nói không chừng tuyệt học cả đời của Thích Ân Thần đều ở trong đây.

Nhạc Chi Dương ở một bên chứng kiến, không khỏi lo lắng sốt ruột, nhưng không ngờ sau mấy hiệp phe mình lại chiếm thế thượng phong, gã bấy giờ mới tạm thời thở phào, nhìn sang chiếc hộp ngọc kia nghĩ thầm: “Tên lừa trọc muốn cướp chiếc hộp, bên trong đó chứa đựng thứ gì nhỉ?”

Đang lúc gã nghĩ ngợi thì ở bên kia, cánh tay trái Minh Đầu bỗng trúng một đòn “Phát Ảnh Thủ”, lão gầm khê một tiếng lùi vài bước. Xung đại sư dùng cách “vây Ngụy cứu Triệu”, tấn công dồn dập ở sau lưng Tịch Ứng Chân. Tịch Ứng Chân xoay người né khỏi, một chiêu “Tĩnh Trì Lưu Điện” đá trúng ống quyển chân trái của Xung đại sư. Hòa thượng lão đạo bước lùi, chạm vào thạch tháp sau lưng, thân tháp khẽ chấn động, “Cộp” một tiếng, hộp ngọc từ trên tay kim thân Thích Ân Thần rơi xuống đất.

Xương ống chân của Xung đại sư như muốn gãy đôi, cả người khập khà khập khiễng. Tịch Ứng Chân bước lên trước, hươu chưởng giáng xuống. Xung đại sư giờ tay đón đỡ, “Ầm” một tiếng, hai lực va chạm, hòa thượng rúm người lại, một dòng máu nóng chực trào ngược ra khỏi cổ họng.

Đúng lúc này, tay trái của y chợt nhẹ nhõm, áp lực biến mất không tăm tích, đối thủ hết như một quả bóng da chẳng rõ vì sao bị xì hơi. Xung đại sư chẳng kịp nghĩ nhiều, hất tay thoát ra, Tịch Ứng Chân lão đạo thân thể, bước thấp bước cao lùi về sau.

Thoát chết trong gang tấc, hòa thượng hết sức kinh ngạc, giương mắt nhìn lại chỉ thấy đối thủ mặt mày đỏ kè, nhân thân mờ mịt, bước chân khập khiễng bất định, hết như đột nhiên mắc phải bệnh nặng.

Xung đại sư thoáng giây ngừng nghĩ bỗng nhiên vỡ lẽ ra mọi chuyện. Điểm mấu chốt ở đây chính là “Nghịch Dương Chỉ” cuối cùng đã phát tác. Hòa thượng vui mừng khôn xiết, thầm reo “Trời giúp ta rồi”, đoạn bay người lên trước tung ra một quyền. Tịch Ứng Chân cố nén cơn khó chịu, giờ tay phải định gạt cú đâm kia, nào ngờ vừa chạm đến bàn tay y, khí cơ trong thân thể bỗng chạy tán loạn hết như một con rắn độc. Nội khí trong người lão đạo sĩ đột nhiên tiêu tán, cú đâm của Xung đại sư một đường nện thẳng vào giữa ngực Tịch Ứng Chân.

Tịch Ứng Chân hết như một cánh diều đứt dây, bay vèo đi xa cả mấy trượng, va mạnh vào vách hang, nhất thời không thể gượng dậy nổi.

Xung đại sư một khi đã hành động, quyết không ngại tay, lập tức tung người xông đến toan hạ sát thủ. Chợt đầu kiếm quang lóe lên, Nhạc Chi Dương ở một bên đâm đến. Y không kịp nghĩ nhiều, hươu chưởng quét lại, chưởng lực còn chưa kịp tổng ra, Nhạc Chi Dương đã thu hồi bảo kiếm, bước chân xoay chuyển, lại đâm về phía sống lưng của y.

Một kiếm này tuy không phải là quá nhanh nhưng lại đẹp mắt chuẩn xác, hậu chiêu vô hạn. Xung đại sư phát giác ra kiếm khí dày đặc, mặt lưng đã bị kiếm Chân Cương bao phủ, đành phải gạt đi ý muốn truy kích, thân tạo tư thế chim hạc, quay đầu lại đâm ra một quyền về phía mũi kiếm đang lao đến.

Nhạc Chi Dương vốn không đủ nội lực, lại bị nghịch khí cản trở, lúc xuất chiêu cả sức mạnh lẫn tốc độ đều không bằng trước đây, đối mặt với một cao thủ như Xung đại sư thật giống như lấy trứng chọi đá. Nhưng kể cũng lạ, tình hình càng ở thế bất lợi, tâm thần lại càng tập trung cao độ, lúc này gã dùng “Tứ Vi Đầu Bộ” tránh va chạm trực tiếp với đối thủ, kiếm pháp dựa theo đạo lý trong “Tổng Cương”, giương đông kích tây, chiếm lấy tiên cơ, mang chữ “Dịch” dung nhập vào kiếm pháp, nếu bảo tỷ võ xem ra nói là đầu trí thì đúng hơn. Áp dụng chiến thuật “Tránh nguy hiểm, công yếu điểm”, gã liên tục tránh né thế công của Xung đại sư và tìm kiếm sơ hở của y.

Xung đại sư chẳng những tung hụt mấy quyền liên tiếp vào không khí, ngược lại còn bị Nhạc Chi Dương ra tay trước, kiếm phong ngấm vào những nơi sơ hở trên cơ thể. Xung đại sư không biết rằng tên tiểu tử này đã mất đi nội lực, lúc này chỉ giả bộ phô trương thanh thế, vả lại y cũng có phần ngán ngại kiếm Chân Cương nên cho dù Nhạc Chi Dương có xuất kiếm hay không y cũng không dám lỗ mãng, xoay người né tránh khỏi lưỡi kiếm nhanh như chớp, tạm thời lúc này không có thời gian làm hại đến Tịch Ứng Chân.

Nhạc Chi Dương đang bận bịu với Xung đại sư nên chẳng quản được Minh Đẩu, kẻ nọ không ai ngăn cản, vội tung người xông đến bên lão đạo sĩ. Tịch Ứng Chân dựa vào vách đá, trong cơ thể đang nhộn nhạo nghiêng trời lệch đất, mắt thấy kẻ địch đến gần nhưng lại không sao vận nổi một tia khí lực. Đúng lúc này, Diệp Linh Tô bất chợt xoay eo lượn khỏi Trúc Nhân Phong, tung một chiêu “Nguyệt Ảnh Không Lai” về phía Minh Đẩu.

Một kiếm này chính là sát chiêu trong “Phi Ảnh Thần Kiếm”, lung linh tựa thủy nguyệt, hờ hững như có như không. Minh Đẩu thầm biết lợi hại, đành phải bỏ qua lão đạo sĩ, xoay người đón đỡ. Hai bên chưởng qua kiếm lại, trong phút chốc đã trao đổi mấy chiêu. Trúc Nhân Phong thấy sau lưng thiếu nữ trống không, vội vàng nhảy lên vươn ngón tay điểm vào huyệt Chí Dương của cô.

Diệp Linh Tô chặt vật chống đỡ với Minh Đẩu, thầm biết sau lưng bị đánh lén thế nhưng cũng không tài nào tránh được. Đang lúc hoảng hốt, Nhạc Chi Dương chợt tiến bước sang bên trái, nửa vô tình nửa cố ý, trường kiếm thoăn thoắt lướt ngang, quét về phía eo lưng Trúc Nhân Phong, thời điểm hết sức trùng hợp, như thể tự thân Trúc Nhân Phong lao vào mũi kiếm vậy.

Trúc Nhân Phong kinh ngạc, rít lên một tiếng, trở tay chụp về phía Nhạc Chi Dương. Lúc này Xung đại sư cũng tung quyền đánh đến, Nhạc Chi Dương dẫu có bộ pháp diệu kỳ đến đâu cũng khó lòng chống đỡ nổi hai đại cao thủ cùng hợp sức ra đòn, chỉ thấy kinh phong áp đến thân thể, máu huyết khắp người sôi sục. Chợt gã nghe một tiếng quát êm tai, Diệp Linh Tô chẳng quản đối thủ, đâm liên tiếp hai kiếm, chia ra nhằm vào hai tên Xung-Trúc, chiêu thức hiểm hóc quyết liệt khiến cho hai tên nọ đành phải bỏ qua Nhạc Chi Dương mà vội vã quay sang hóa giải kiếm chiêu.

Minh Đẩu thừa cơ sấn đến, hươu chưởng vỗ vào lưng Diệp Linh Tô, nào ngờ chưởng lực còn chưa xuất ra đã thấy kiếm quang nháng lên, kiếm Chân Cương xuyên qua đám đông, ngấm chuẩn vào lòng bàn tay của lão. Minh Đẩu mà không thu tay về nhất định một chưởng này sẽ vỗ thẳng vào mũi kiếm chẳng sai.

Minh Đẩu dẫu có thần công cũng không dám xem nhẹ độ sắc bén của Chân Cương, lão bắt đắc dĩ đành thu tay, đang định biến chiêu thì Diệp Linh Tô đã kịp quay lại xuất kiếm, Thanh Li cùng với Chân Cương đồng loạt đâm về phía lão. Hai thanh thần kiếm toát ra khí lạnh thấu trời, Minh Đẩu chỉ cảm giác kiếm quang lóa mắt, theo ý thức không dám đón đỡ, tung người nhảy ra sau cả trượng.

Hai người Nhạc-Diệp một lòng đối địch, ban đầu cũng không suy nghĩ nhiều, nào ngờ song kiếm cùng nhau thi triển lại liên tục ép lui ba đại cường địch. Đến lúc này, bọn họ ngược mắt nhìn nhau, trong lòng vô cùng sùng sốt. Chưa kịp suy nghĩ, Xung đại sư và Trúc Nhân Phong lại xông đến, hai người đánh gác con bói rồi, dốc toàn lực chống địch. Diệp Linh Tô vung kiếm như gió táp mưa sa, đâm hết người này đến kẻ nọ. Nhạc Chi Dương thì lại nhắm bên đông đánh bên tây, tùy cơ ứng biến. Hai người, kẻ như đại quân dũng mãnh, kẻ tựa kỳ binh tập kích, vừa vận kết hợp với nhau tạo ra biến hóa vô hạn, cộng thêm hai thanh thần kiếm chém sát như búa chày, cùng hai tên đại cường địch giao tranh quả là cân tài cân sức.

Minh Đẩu xem mà ngửa ngáy, lòng nảy sinh ác ý, lập tức nhảy đến hợp sức cùng hai tên Xung-Trúc, định bụng giết hai đứa nhóc này trước rồi sẽ trị lão đạo sĩ sau.

Lần này đúng là họa vô đơn chí, Diệp Linh Tô còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, Nhạc Chi Dương lại cảm giác áp lực đè nặng như núi, chặt vật đỡ đỡ, kiếm Chân Cương hết như một phiến lá rơi, trôi nổi bồng bềnh trong con kinh phong, gần như không tài nào nắm bắt được.

Gã lúc này đã xuống sức, không thể phát huy uy lực của từ “Kiếm”, đành phải vắt hết tinh hoa của hai từ “Dịch” – “Tĩnh”, đồng thời trong “Tứ Vi Đẩu Bộ” lại dung nhập “Linh Vũ” vào, bước chân thêm rối rắm, thân hình thêm biến ảo. Ý chính của “Linh Vũ” chính là dựa vào tám chữ “Thiên Hạ Độc Bộ, Bảng Nhục Vô Nhân”, chẳng những liên tục quan sát đối thủ mà còn phải quan tâm đến toàn cục, điều này cùng với tổng cương trong “Dịch Tĩnh Kiếm” lại vừa vận trùng khớp.

Nhạc Chi Dương đã lĩnh ngộ ra điều này, gã lưu ý địa thế, tầm mắt mở to, xem hằm mộ trở thành bàn cờ, đem đối thủ trở thành quân cờ, bản thân nắm rõ toàn cục, nước cờ nào đã qua không để tâm đến nữa, chỉ muốn giành lấy lợi thế. Thình thoàng xen lẫn trong chiêu kiếm của Diệp Linh Tô, gã lại ngẫu nhiên đâm ra một chiêu, vừa khợp như vẽ rồng điểm mắt. Ba tên địch thủ kia cứ mỗi khi chuẩn bị đánh trúng thì kiếm Chân Cương luôn luôn đâm đến đúng lúc, nhắm ngay vào chỗ hiểm của bọn chúng, thời điểm hết sức trùng hợp cứ như đã mai phục sẵn ở đó, chỉ đợi ba tên ác nhân lao vào tròng. Ba tên nọ hết sức kinh ngạc, dần dà bị bức lui lại. Cứ như vậy, sức ép lên Diệp Linh Tô cũng giảm nhẹ đi đáng kể, khoái kiếm của cô một khi được sử dụng thuận tay liền hóa thành một tấm lá chắn khổng lồ che mưa đón gió cho Nhạc Chi Dương, giúp cho gã thoải mái nghiên cứu kiếm pháp.

Hai người trước nay chưa từng hợp kiếm đối địch, lần đầu chung tay không ngờ lại kín bưng không hề hở, càng về sau càng hiểu ý nhau, như cá gặp nước mặc sức tung hoành. Kiếm pháp cả hai tuy có phong cách trái ngược nhưng lại có thể lấy thừa bù thiếu, liên miên như sông dài, sáng tạo như âm dương, chiêu thức ảo diệu nhiều không kể xiết.

Bất tri bất giác đã đấu qua hơn năm mươi chiêu, nhóm ba tên của Xung đại sư kết hợp lại vẫn không thể khống chế được hai người, trong lòng quả thật là muốn van cảm xúc lẫn lộn: vừa bức, vừa thẹn, vừa bối rối, lại vừa kinh ngạc, không hiểu bằng cách nào mà hai thiếu niên nam nữ này lại một bước lên mây, luyện thành thần kỹ như vậy? Ngay cả Tịch Ứng Chân cũng quên khuấy đi mất cơn đau của “Nghịch Dương Chử”, hai mắt tròn tròn, ngây ra nhìn hai người.

Lại đấu thêm vài hiệp, Nhạc Chi Dương không dám vận dụng nội lực, dần dần bắt đầu đuối sức, xuất kiếm có phần chậm chạp, tức thì hai người liên tiếp gặp phải nguy hiểm. Nhạc Chi Dương thầm hiểu rằng nếu cứ như vậy nhất định sẽ thất bại, gã tu luyện “Linh Vũ”, có thể trong lúc giao đấu mà phân tâm nhìn ngó xung quanh, lúc này lập tức rào mắt bốn phía, chợt thấy hộp ngọc đang nằm dưới đất. Chiếc hộp này ban nãy rơi xuống từ trên tay Thích Ân Thần, mọi người bận mài miết ầu ơ, nhất thời chẳng ai quan tâm đến nó.

Nhạc Chi Dương lùi về sau vài bước đến bên cạnh hộp ngọc, gã canh chuẩn phía cửa mộ, bắt thần giờ chân đá mạnh vào chiếc hộp ấy. Hộp ngọc hóa thành một luồng sáng nhạt, bay vèo ra ngoài cửa nhanh như sao xẹt.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Quyển 3 - Chương 15: Tuyệt cảnh phòng sinh

Sự việc này nằm ngoài tiên liệu của đối phương, Minh Đẩu xoay người chạy thẳng về hướng hộp ngọc, Xung đại sư lật đặt bám theo sát phía sau, bỏ lại mình Trúc Nhân Phong ở đó. Hắn còn đang lưỡng lự chưa quyết thì hai thanh kiếm đã đồng loạt đâm đến. Trúc Nhân Phong vội vã tránh né, nhưng đối thủ phối hợp đã lâu, vừa mượt mà vừa liên lạc, hắn chỉ có thể lách khỏi khoai kiếm của Diệp Linh Tô nhưng không tài nào cản được một chiêu “Thiên Tướng Kiếm” của Nhạc Chi Dương. Kiếm Chân Cương xiềng xiềng chéch chéch quét qua bắp vế Trúc Nhân Phong, máu tươi tức khắc vung vãi đầy hầm mộ hòa cùng giọng rú thảm thiết của hắn.

Trúc Nhân Phong khắp khả khắp nghiêng lùi ra sau, hai thanh kiếm hệt như hình với bóng tiếp tục xia đến. Hắn giờ đây đã mất sạch ý chí chiến đấu, không dám ứng chiến nữa, chớp mắt sau đã rút ra khỏi hầm mộ. Nhạc Chi Dương thấy rõ diễn biến, bắt chợt quát lớn:

– Mau đóng cửa!

Diệp Linh Tô nghe tiếng gã kêu mới tỉnh ngộ, hai người chia nhau vịn chặt cánh cửa đồng ở hai bên, “Ầm” một tiếng, khép chặt cổng mộ lại. Ba kẻ bên ngoài nhận ra đã mắc lừa, thi nhau xông đến. Nhạc Chi Dương không đợi cho đối phương phá cửa, nhấc lấy đá Tự Lai chèn chặt lối vào.

Kẻ địch hiện tại đã bị cách ly bên ngoài, Diệp Linh Tô như thể trút bỏ tảng đá nặng trên vai, chỉ thấy đan điền trống rỗng, cả thể xác và tinh thần đều rã rời, không kèm được ngồi bệt xuống tựa cửa, nặng nhọc thở dốc.

Đang dưỡng sức, cô chợt thấy Nhạc Chi Dương nhích gần mép cửa, đứng yên không cử động, trong lòng ngạc nhiên, toan mở miệng hỏi thì gã nháy mắt ra hiệu giữ im lặng. Diệp Linh Tô càng lấy làm lạ, nhìn theo ánh mắt của gã, bỗng thấy một mũi khoan thép mảnh dài luồn qua khe cửa xuyên vào bên trong.

“Chìa khóa Quái Đình...” Tim thiếu nữ giật thót, toan bật người nhảy lên. Nhạc Chi Dương bỗng giữ chặt cô lại, liên tục lắc đầu. Diệp Linh Tô không hiểu ý gã, mắt thấy sợi khoan thép càng lúc càng dài, mọc lấy đá Tự Lai có vẻ sắp phát lực. Nhạc Chi Dương bắt ngờ vung tay bỏ kiếm, “Choang” một tiếng, chìa khóa Quái Đình đứt thành hai đoạn.

Ba kẻ ngoài cửa ngoác miệng chửi om sòm. Nhạc Chi Dương ha hả cười to:

– Đây lừa trọc, còn có chiêu trò gì nữa bày hết ra đi!

Tiếng mắng chửi bên ngoài dần ngớt đi, Minh Đẩu hậm hực bảo:

– Tiểu tử thôi, chớ vội đắc ý, bên trong mộ không thức ăn không nước uống, ta xem các ngươi cảm cự được bao lâu!

– Bọn ta không có thức ăn nước uống thì bọn ngươi có chắc? – Nhạc Chi Dương cười gằn: – Bọn ta có chết đói chết khát thì các ngươi cũng chẳng tốt đẹp gì hơn đâu.

Minh Đẩu lập tức cứng họng, lúc bọn chúng lên núi đúng là có mang theo lương khô nước sạch nhưng sau trận kịch chiến trên vách, toàn bộ đều đã rơi rớt sạch sẽ. Nơi này trên không với tới trời, dưới không đáp được đất, so với tình hình trong hầm mộ cũng không khá khẩm hơn là bao. Nghĩ đến đây, lão thâm mắng tên tiểu tử xảo trá.

Xung đại sư đảo mắt một vòng, hạ thấp âm điệu, dùng giọng điệu nhẹ nhàng khuyên:

– Nhạc lão đệ, Tịch chân nhân đang phát bệnh, ở bên trong đó cũng chỉ có cách chờ chết mà thôi, chi bằng ngươi mở cửa ra, chúng ta cùng nhau suy nghĩ giải pháp. Ta nói lời giữ lời, quyết không làm khó các ngươi, Đại Kim Cương Thân Lực của bản môn có thể trực bỏ bách tà, nói không chừng có thể phá giải “Ngịch Dương Chỉ”...

– Nói hay lắm! – Nhạc Chi Dương cười khanh khách: – Tên lừa trọc, ngươi mà nói lời giữ lời thì heo nái cũng có thể leo cây được. Chớ có khua môi múa mép nữa, lời từ mồm ngươi một câu ta cũng không tin được.

Xung đại sư sầm mặt cười lạnh:

– Thôi được, vậy bọn ta đành tốn thời gian một chút. Ta có công phu thiền định, trong vòng một năm có thể nhịn ăn nhịn uống. Ta cứ ở lại đây chờ, lại luân phiên cử người đi tìm lương thực, thời gian kéo dài để xem ai chịu đựng giỏi hơn?

– Ngươi dọa ai đấy? – Nhạc Chi Dương thần nhiên nói: – Ban này tất cả đều so tài rồi, ba tên các ngươi chỉ cần thiếu đi một kẻ thì sẽ không thắng nổi, ngươi cử người xuống núi quả là hợp ý ta.

Gã cổ tình phô trương thanh thế, ba tên ngoài cửa lại nổi lên nghi ngại, màn song kiếm hợp bích vừa rồi uy lực lạ thường, nếu như bọn chúng thiếu đi mất một người có lẽ đúng là không đương cự nổi thật. Trúc Nhân Phong lúc này vừa trúng một kiếm, lòng không cam tâm, ngang ngạnh nói:

– Thăng nhãi chó chết đừng vội đắc ý, dù bọn ta có xuống núi thì ngươi cũng chưa chắc biết được.

Nhạc Chi Dương cười khi khi, nhắc kiếm Chân Cương khắc lên cửa đồng, nhẹ nhàng như vẽ trên bùn, tích tắc sau trên cánh cửa liền lộ ra một lỗ hồng nhỏ, Nhạc Chi Dương ghé mắt vào quan sát, cười bảo:

– Không tệ chút nào, vừa ghĩa qua đã thấy cả.

Ba kẻ bên ngoài nhất thời chẳng còn gì để uy hiếp, ai nấy đều chán nản ừ ừ.

Nhạc Chi Dương nhìn thì có vẻ ăn to nói lớn, thật ra quá nửa đều là khoa trương khí thế. Vừa rồi giao đấu bất phân thắng bại, chiếm được lợi thế trước bọn chúng chẳng qua là nhờ yếu tố bất ngờ, chưa kể gã không thể vận khí, nếu đánh lâu dài ắt hẳn sẽ bại lộ chân tướng.

Thế nhưng so với sự sống chết của Tịch Ứng Chân, mấy thứ nhỏ nhặt này đều không đáng nhắc đến. Lão đạo sĩ trước gặp họa ‘Ngịch Dương Chử’, sau lại trúng phải một quyền nặng nề của Xung đại sư, lúc này dựa vào vách đá thoi thóp thở. Diệp Linh Tô rút ra một lọ ngọc, lại trút từ đó ra hai viên thuốc màu vàng nhạt, to cỡ quả nhãn, hương thơm ngan ngát. Cô cạy răng Tịch Ứng Chân ra ép ông nuốt vào.

Nhạc Chi Dương không kèm được tò mò:

– Đây là loại thuốc gì?

Diệp Linh Tô trầm thì:

– Đây là Ngọc Tùy Hồi Nguyên Đan, bài thuốc mà năm đó Tổ Tâm Thần Y lưu lại, tuy không thể đảo ngược âm dương nhưng có thể đại bổ nguyên khí.

Phương thuốc quả nhiên thần kỳ, sau khi Tịch Ứng Chân uống xong, khuôn mặt đã hồi phục chút huyết sắc, một lúc sau thì mở mắt ra, ngắc ngứ bảo:

– Tiểu cô nương, linh đan quý hiếm như vậy, không nên vì ta mà lãng phí, lần này lão đạo sợ rằng sẽ không qua khỏi...

Nhạc Chi Dương vội khuyên:

– Tịch đạo trưởng, đừng nói như vậy, chúng ta nhất định sẽ nghĩ ra cách cứu ngài.

– Cứu mà làm gì? – Tịch Ứng Chân lắc đầu cười khổ: – Tổ Tâm Thần Y Hoa Hiệu Sư, đôi tay thần diệu cứu nhân độ thế, vẫn thường bảo: ‘Chỉ có thể cứu người sống, không thể cứu kẻ chết.’ Bệnh ta ta biết, bản đạo thân thể già cỗi, chết không đáng tiếc, chỉ liên lụy hai người kẹt lại chốn này thật khiến ta áy náy không thôi.

Nhạc Chi Dương nghe lời ông nói như vậy, cảm giác như rơi xuống hố băng. Diệp Linh Tô cũng ngao ngán cúi đầu, nghĩ đến Tịch Ứng Chân phải rơi xuống tình cảnh ngặt nghèo thế này toàn bộ đều do Văn Hư ban cho, trong lòng cô lại sinh thêm mấy phần ác cảm đối với người cha ruột của mình.

Tịch Ứng Chân ho khan vài tiếng, kèm nén máu huyết trong cơ thể lắng xuống, lại nói:

– Hộp ngọc kia nhất định hết sức quan trọng, bằng không nó đã chẳng nằm trên tay Thích Ân Thần, giờ mà để nó rơi vào tay bọn ác nhân, ngày sau nhất định sẽ tai họa vô cùng.

– Ta cũng chẳng còn cách nào khác! – Nhạc Chi Dương cúi đầu ừ ừ: – Không dùng hộp ngọc ấy làm mồi nhử, chắc chắn không thể dẫn dụ được Minh Đẩu và tên lừa trọc rồi khỏi.

– Ngươi làm tốt lắm. – Tịch Ứng Chân ngược mắt nhìn gã, gương mặt thoáng lộ ý cười: – Ta chỉ tiếc mà thôi!

Nhạc Chi Dương nghe đến đây, cõi lòng thoáng xao động, chợt hỏi:

– Nếu hộp ngọc quan trọng như vậy, còn đóa sen ngọc kia thì thế nào?

Tịch Ứng Chân ngẫm nghĩ giây lát, cất tiếng:

– Việc đã đến nước này, thôi thì cứ đến lấy xem thử, xong việc thì trả vật về nguyên chủ, thiết nghĩ Thích tiên bối cũng sẽ không trách tội đâu.

Nhạc Chi Dương vốn tò mò, nghe vậy bèn bước đến trước tòa thạch tháp. Trong bóng tối, đóa sen ngọc bích tỏa ra ánh sáng huỳnh quang, soi rọi lên diện mạo thân xác lạnh lẽo nơi đó, làm toát lên vẻ gì đó âm u rùng rợn. Nhạc Chi Dương chỉ thấy sống lưng ớn ớn, gãi lẩm nhẩm khăn vải vài câu rồi mới dám rút đóa sen ngọc xuống, mang đến trước mặt Tịch Ứng Chân.

Lão đạo tiếp lấy, quan sát tỉ mỉ, hoa sen không phải loại ngọc bích tầm thường mà là đá dạ quang tạo thành, cánh hoa mịn màng duỗi ra tự nhiên, cảnh

sen thuần dài. Tịch Ứng Chân ngắm nghía một lúc, bất chợt “Ồ” lên trầm trồ, chăm chú nhìn cảnh sen, hàng mây rậm khê chau lại. Nhạc Chi Dương vội hỏi:

– Sao thế?

Tịch Ứng Chân chỉ vào cảnh sen thuần dài ấy, bảo:

– Ngươi xem kỹ đi!

Nhạc Chi Dương giương mắt quan sát, cả đóa sen làm từ ngọc đặc, cảnh sen đặc biệt lóng lánh, chợt nghe Diệp Linh Tô “Í” một tiếng, khê khàng kêu lên:

– Cảnh sen rồng ruột ư?

Tịch Ứng Chân gạt gù, thu lại đóa sen ngọc, vân vê nhẹ lên đoạn cuối của cành hoa, cất tiếng hỏi:

– Có vật nào sắc nhọn ở đây không?

Nhạc Chi Dương nhớ đến chìa khóa Quải Đình liền bước đến bên ngạch cửa, nhặt lấy nửa sợi khoan thép. Tịch Ứng Chân giao sen ngọc cho gã, căn dặn:

– Gạt lớp sáp ra.

Nhạc Chi Dương nhận lấy đóa sen quan sát, thì ra bên trong cành hoa trống trơn tựa như một cái ống rỗng, miệng ống dùng sáp nung bịt kín. Nhạc Chi Dương gạt bỏ lớp sáp, phát hiện bên trong có chứa thứ gì đó, liền lắc nhẹ một cái, trong ống rơi ra một cuộn giấy mỏng.

Mọi người chỉ thấy tim đập rộn lên, trái cuộn giấy ra, mượn ánh sáng huỳnh quang từ đóa sen ngọc quan sát, chỉ thấy trên giấy chia ra hai phần nội dung: một nửa chép đầy chữ viết li ti, nửa còn lại vẽ rất nhiều đường nét quanh co uốn lượn, đẹp mắt và phức tạp, phía dưới bản vẽ có ghi mấy chữ nho nhỏ: “Sơn Hà Tiềm Long Quyết”

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

– Đây là gì vậy, không phải võ công à?

Tịch Ứng Chân run run đôi tay, ráng nhìn con đầu, cầm lấy cuộn giấy xem xét hồi lâu, thờ hất ra bảo:

– Ở trên này viết, thứ trong hộp ngọc chính là pho “Đại Tượng Vô Hình Quyền”.

Hai người Nhạc-Điệp nghe thấy câu này xong, ai nấy đều ngao ngán. Diệp Linh Tô bực dọc trách:

– Ông trời không có mắt hay sao chứ?

– Đừng gấp! – Tịch Ứng Chân cười khê: – Trên này còn viết, muốn luyện Đại Tượng Quyền thì trước tiên phải luyện qua Tiềm Long Quyết, trên cuộn giấy này có ghi chép lại nội công căn cơ của quyền kinh.

Nhạc Chi Dương hớn hờ trở lại:

– Nói như vậy, tên lừa trọc đoạt được quyền kinh cũng như không?

– Chưa chắc. – Tịch Ứng Chân trầm ngâm bảo: – Kẻ này tài trí tuyệt đỉnh, không thể đoán theo lẽ thường.

Nhạc Chi Dương có chút thất vọng, chỉ cuộn giấy hỏi tiếp:

– Còn đây là gì? Cong cong queo queo cứ như một đàn giun ấy.

– Đàn giun này có lai lịch không nhỏ đâu nhé! – Tịch Ứng Chân tùm tùm – Chúng chính là long mạch phong thủy trên khắp thiên hạ.

– Long mạch phong thủy? – Hai người còn lại đều giật mình, Diệp Linh Tô nhú mày: – Đây là nội công tâm pháp, có liên quan gì đến phong thủy cơ chứ?

– Nhóc ngươi cũng không biết sao? – Tịch Ứng Chân thờ dài: – Xem ra đây chính là bí mật của nhà họ Thích, không muốn cho người ngoài hay biết, ta cũng nhờ quan sát thứ này mới nhận ra nội công tâm pháp của Thích gia có xuất xứ từ thuật phong thủy. Bộ Tiềm Long Quyết này ví thân thể là trời đất, xem kinh mạch làm long mạch, tụ nước tích gió, hệt như rồng lượn đất bằng, tính đầu giăng trời, âm dương giao kết, biến hóa ngũ hành bên trong, khí cơ tầng giám ẩn chứa giang sơn vô tận, quả thật là một danh tác xưa nay hiếm có.

Hai người còn lại giương mắt nhìn nhau, Nhạc Chi Dương thắc mắc:

– Tịch đạo trưởng, ngài có thể xem hiểu à?

Tịch Ứng Chân khẽ bật cười:

– Biết sơ một ít, nhưng thời gian của ta không còn nhiều nữa...

Nói đến đây, hàng mi trắng của ông nhướn lên, chăm chăm nhìn cuộn giấy, lẩm bẩm:

– Ngũ Nhạc chân long lạc, tử long không tung hoành, cửu thiên ngọc long phi, triết long bất tri xuân...

Hai người thấy ông sắc mặt khác thường, trong lòng hết sức ngạc nhiên, đang định lên tiếng hỏi, lại sợ ngăn mạch suy nghĩ của ông. Một lúc sau, Tịch Ứng Chân thở dài một hơi, ngược nhìn hai người từ tốn nói:

– Trời không phụ lòng người, ở đây có một phương pháp có thể giúp ta sống tạm thêm một lúc.

Hai người nghe xong mừng mừng quýnh, Nhạc Chi Dương hỏi ngay:

– Là phương pháp gì?

Tịch Ứng Chân đáp:

– Trong Tiềm Long Quyết có một phương pháp gọi là “Triết Long Miên”, Triết Long ấy có nghĩa là con rồng ẩn sâu dưới nước, cứ dựa theo phương pháp tu luyện có thể khiến cho máu chảy chậm lại, khí tức hòa hoãn hơn, cả người hết như loài rồng ẩn nấp, rơi vào trạng thái nửa tỉnh nửa mê.

Nhạc Chi Dương nghi hoặc hỏi:

– Thế thì có liên quan gì đến “Nghịch Dương Chỉ”?

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ một thoáng, khẽ vỗ tay bảo:

– Ta hiểu rồi, máu chảy chậm lại, khí tức hòa hoãn hơn, vậy thì mức độ tổn thương của “Nghịch Dương Chỉ” cũng sẽ giảm nhẹ đi rất nhiều.

Tịch Ứng Chân nhìn cô lộ vẻ tán thưởng:

– Không những máu huyết chảy chậm, luyện đến mức nhất định khí huyết sẽ không lưu thông nữa, mãi mãi ngưng đọng lại, như rắn như ếch lẩn vào giấc ngủ đông, độc khí của “Nghịch Dương Chỉ” cũng theo đó ngừng hẳn, chẳng còn khả năng hô mưa gọi gió nữa.

Nhạc Chi Dương vỗ tay bảo:

– Hay quá, nếu đúng là như vậy, chúng ta có thể đến núi Côn Luân tìm Lương Tư Cầm rồi.

– Đâu có dễ vậy! – Tịch Ứng Chân lắc đầu: – Cách thức này chỉ có thể chữa lửa trước mắt thôi, nó có một phiền phức rất lớn.

Nhạc Chi Dương vội hỏi:

– Là phiền phức gì?

– Tiến vào trạng thái Miên (ngủ yên) của Triết Long thì không thể sử dụng võ công, bằng không khí huyết sẽ bị thúc đẩy, “Nghịch Dương Chỉ” lại phát tác! – Tịch Ứng Chân nói đến đây, chân mày nhíu lại: – Nếu là như thế, ta hóa ra lại thành gánh nặng của hai đứa rồi!

– Ngài nói gì lạ thế? – Nhạc Chi Dương cười bảo: – Cho dù ngài có là gánh nặng thì ta cũng phải khiêng ngài tới núi Côn Luân cho bằng được.

Diệp Linh Tô cũng đồng tình:

– Phải đó, chúng ta đã trải qua bao hoạn nạn rồi, theo lý nên đồng sinh cộng tử!

Tịch Ứng Chân thay đổi sắc mặt mấy lần, sau cùng cũng nghiêm túc hạ quyết tâm, gật đầu bảo:

– Được, đợi sau khi ta nhập định rồi, hai đứa hãy mang đóa sen ngọc này trả lại chỗ cũ.

Dứt lời, ông dựa theo những ghi chép trong “Tiềm Long Quyết”, mắt khép mi rù, hít chậm thở sâu, nội lực của ông tinh thâm, vừa đọc liền nắm bắt, rất nhanh đã tiến nhập vào trạng thái ngủ đông, khí huyết lưu thông chậm rãi, hô hấp như có như không, thân hình ngổn tựa vào vách hang, đáng vẻ chẳng khác gỗ đá.

Nhạc Chi Dương trong lòng mừng rỡ, nhặt lấy đóa sen bước đến trước thạch tháp, đang định trả hoa về chốn cũ, bất chợt trái tim giật thót một nhịp, chỉ thấy thân xác người phía trước có diện mạo hệt như lúc còn sống, thần khí bình hòa, trông hao hao như Tịch Ứng Chân.

Nhạc Chi Dương cảm giác mình mảy mòn gai ốc, chỉ sợ Thích Ấn Thần đột nhiên mở mắt nhảy bật dậy. Gã vội vã buông đóa sen ngọc xuống, ù té chạy về bên cạnh Diệp Linh Tô, thấp giọng bảo:

– Diệp cô nương, cái ông Thích Ân Thần kia có khi nào chưa chết mà chỉ... khụ khụ... chỉ là đang ở trong trạng thái ngủ đông của Triết Long Miên hay không?

Diệp Linh Tô sợ đến nhảy dựng, tim nện thình thịch, cô tự trấn an bản thân, lườm mắt nhìn Nhạc Chi Dương, nghiêng răng mắng:

– Ngươi dọa ai đấy, ta không sợ đâu!

Nhạc Chi Dương dờ khóc dờ mếu, bảo:

– Cô không tin thì đến đó mà xem bộ dáng của ông đi, chẳng giống người chết chút nào mà cứ như đang ngủ vậy.

Diệp Linh Tô không khỏi rung mình, càng nghĩ càng sợ, hận không thể đánh cho tên tiểu tử này một cú. Ánh mắt hai người chạm nhau, đều có thể nghe rõ tiếng trống ngực của đối phương. Qua một lúc sau, vẫn chẳng có động tĩnh gì, Diệp Linh Tô thở phào một hơi, oán hận mắng:

– Tên bịp bợm đáng ghét, Thích Ân Thần là người thời Tống triều, cho dù có tiến vào trạng thái ngủ đông cũng không thể nào ngủ một giấc năm trăm năm được.

Nhạc Chi Dương vẫn bối rối hỏi:

– Thế vì sao cơ thể không bị phân hủy?

Diệp Linh Tô trả lời:

– Đây là phương pháp bí mật của Phật môn, nguyên nhân chỉ có trời biết.

Lại qua một lúc nữa, bên ngoài cửa chợt vọng đến tiếng đập cánh phành phạch, Nhạc Chi Dương vội thất kinh la toáng:

– Hồng rồi, chỉ lo Tịch đạo trưởng, quên bém ba tên cầu tặc ấy!

Gã chạy đến trước cửa quan sát mới giật mình nhận ra trong tổ ung lúc này không còn một bóng người, Phi Tuyết đã trở về sào huyệt, đang bay tới bay lui trong tổ.

Nhạc Chi Dương hiểu ra, loài ung trắng vốn nhạy bén vô cùng, nếu có người ở quanh đó nó nhất định sẽ không trở về. Nghĩ đến đây, gã bèn rút đá Tự Lai trên cửa xuống. Diệp Linh Tô hoảng hốt gọi:

– Ngươi làm gì đó?

Cô không kịp ngăn cản, Nhạc Chi Dương đã đẩy cửa bước ra ngoài, Phi Tuyết đột nhiên thấy có người xuất hiện, ra thế muốn xông đến tấn công, đến khi trông thấy gã nó mới thu cánh lại, inh ỏi kêu vang.

Nhạc Chi Dương rào bước đến mé vực, chỉ thấy ba tên nọ đang chuẩn bị xuống tới mặt đất, cọc gỗ dọc đường đều bị nhổ đi sạch sẽ. Nhạc Chi Dương vừa kinh ngạc vừa phẫn nộ, không kèm được ngoác miệng mắng to:

– Giỏi cho bọn cầu tặc, độc ác đến thế là cùng!

Nơi này vốn là vách dựng cheo leo, đứng thẳng sừng sững, dẫu là tuyết đỉnh cao thủ mà thiếu đi cọc gỗ thì cũng chẳng cách nào trèo xuống dưới được. Ba tên nọ nhổ bỏ cọc gỗ, cốt ý vây hãm đám người Nhạc Chi Dương ở lại trên núi, một khi không có thức ăn nước uống, cùng lắm là vài ngày bọn họ chắc chắn sẽ chết rũ vì đói khát.

Muru kể này vô cùng độc địa, Nhạc Chi Dương toác cổ ra mắng chửi, ba tên bên dưới nghe thấy, thấy đều cười rúc rích. Trúc Nhân Phong bị ném mùi khở sở nhiều nhất, vốn hận Nhạc Chi Dương đến thấu xương, lúc này nghe gã ngoác miệng chửi chỉ cảm thấy hết sức khoái trá, lớn tiếng bảo:

– Tiểu tử thôi, xem ngươi còn dám ngông cuồng nữa không? Ba ngày nữa ông đây sẽ leo lên hốt xác giùm ngươi.

Xung đại sư nói:

– Nhạc lão đệ, nếu ngươi sợ chết đói thì mau mau quy hàng, giao ra nửa bộ “Thiên Cơ Thần Công Đồ”, ta sẽ thả ngươi xuống.

Nhạc Chi Dương tức đến sôi máu, quát lên:

– Sách thì không có, nước đá có sẵn một vôi đây.

Nói rồi gã tụt quần, xả rào rào xuống bên dưới núi. Diệp Linh Tô đang định bước đến gần, thấy cảnh đó lập tức má hồng tai đỏ, chạy vội trở vào trong mộ, lòng thầm rủa xả Nhạc Chi Dương toi bồi.

Ba tên bên dưới vừa kinh ngạc vừa tức tối, nhưng lại hiềm đành phải nước đá, ai nấy thì nhau ôm đầu chạy thực mạng. Nhạc Chi Dương bấy giờ mới hả dạ, ha hả cười lớn:

– Bọn chó má, khúc “Cao sơn lưu thủy” của ông có hay không nào?

Ba tên lần đến bìa rừng, quay lại chửi bới om sòm. Nhạc Chi Dương gân cổ mắng trả, mắng đến lúc miệng khô lưỡi khát mới chịu dừng lại.

Mất thấy bóng dáng kẻ địch mất hút, Nhạc Chi Dương ngã ngồi xuống đất, tinh thần chán nản uể oải, cái khó vừa qua đi thì cái khó khác lại ập đến, lần này rơi vào tuyệt cảnh, sợ rằng chẳng còn cách nào thoát thân.

Diệp Linh Tô đi đến bên vách vực, lặng lẽ nhìn xuống bên dưới không nói lời nào. Lúc này chợt vang lên tiếng vỗ cánh phành phạch, Phi Tuyết bay vọt lên không, thỏa thích lượn vòng. Nhạc Chi Dương ngăm nhìn bóng hình ung trắng, mắt chợt sáng lên, vỗ tay đánh bốp bảo:

– Ta có cách rồi.

Diệp Linh Tô vội hỏi:

– Cách gì thế?

Nhạc Chi Dương trở về chú ung trắng:

– Chúng ta không xuống được, lẽ nào nó cũng không?

– Thế thì hơi khó rồi. – Diệp Linh Tô trầm ngâm: – Săn vật sống là thiên tính của họ nhà ung, cọc gỗ chỉ là vật tĩnh vô tri, người sai Phi Tuyết đi nhặt về, nó nhất định không hiểu gì đâu.

– Thuyền bè chẳng phải cũng là vật tĩnh hay sao? Ma Vân có thể truy tìm thuyền bè thì Phi Tuyết sao lại không nhặt cọc gỗ được?

– Người chẳng biết gì cả! – Diệp Linh Tô lạnh lùng nói: – Thuật Ngự Ung có hai cảnh giới: một là săn vật động, hai là bắt vật tĩnh. Đầu tiên, thiên tính của nó phải đáp ứng đã, kể đó là đặt đến cảnh giới khiến cho loài ung hiểu rõ về sự sống cái chết, phân biệt được vạn vật, đây vốn không phải là chuyện dễ dàng, nếu người có thể làm cho Phi Tuyết tha được cọc gỗ thì cũng có thể bắt nó tìm kiếm thuyền bè.

Nhạc Chi Dương nghe xong hứng khởi trời dậy, hồi phục lại tinh thần, lập tức phát ra hiệu lệnh. Sau khi cọc gỗ bị rút bỏ, toàn bộ đều rơi tăn mác bên dưới chân núi, nếu như ung trắng tuân lệnh thì có thể dễ dàng chuyển lên đây.

Phi Tuyết bỏ nhào xuống đất, chốc lát sau liền quắp theo một con gà rừng bay trở lên. Nhạc Chi Dương nhìn mà ngỡ người, lại ngại Diệp Linh Tô mỉa mai, đành ra vẻ tỉnh bơ, cười hề hề bảo:

– Hay lắm, chúng ta sẽ từ từ tiến bộ vậy. Trước tiên bắt vật động, sau đó nhặt vật tĩnh.

Nói xong gã lại phát ra hiệu lệnh, Phi Tuyết bay trở xuống, tích tắc lại tha về một con thỏ hoang.

Nhạc Chi Dương vô cùng xấu hổ, quay đầu lại chỉ thấy Diệp Linh Tô mặt tờ không rõ biểu cảm, gã lập tức ho khan một tiếng, húng hắng:

– Đầu tiên bắt được vật bay, sau đó tóm được vật chạy, rốt lại cũng là thứ ở trên mặt đất, so với gà rừng thì có tiến bộ hơn rồi đấy.

Nói xong lại gọi Phi Tuyết đến giáo huấn một tràng, ung trắng nghiêm túc lắng nghe, cúi đầu tui ngui. Tiếp đó, ờ lần thứ ba xuất phát, nó đi một hồi mất chừng phân tư canh giờ, Nhạc Chi Dương đang dần hết kiên nhẫn chợt nghe một tiếng kêu the thé rít lên, gã cúi đầu nhìn xuống chỉ thấy Phi Tuyết đang cắp lấy một chú heo nhỏ, cổ sức bay lên.

Heo con rơi lúc xuống nền hang hầy còn đang sống, nó hoảng hốt mất phương hướng, cầm đầu toan bỏ chạy, nào ngờ bên ngoài là vách vực sâu hút, nó lập tức chúi đầu lao thẳng xuống. Phi Tuyết không đợi cho nó kịp rơi, giang cánh xông ra, tóm gọn nó giữa không trung rồi hùng tợn mổ chết tươi, sau đó cắp lấy cái xác quay trở lại hang, vút xuống mặt đất, đôi mắt đen láy mờ to nhìn Nhạc Chi Dương như muốn khoe khoang chiến tích.

Nhạc Chi Dương dở khóc dở cười, sa sả tuôn ra một tràng “ăn hại”, “ngu ngốc”... mắng nhiếc chú chim. Diệp Linh Tô đứng bên lắng nghe, bắt giác tùm tùm cười. Nhạc Chi Dương nheo mắt nhìn cô, tui ngui bảo:

– Thôi như vậy cũng đành, có mấy con mồi này ít ra chúng ta sẽ không chết đói nữa.

Diệp Linh Tô nói:

– Chết đói thì không nhưng sẽ chết khát.

Nhạc Chi Dương buồn bã gãi đầu:

– Vậy phải làm sao đây?

Diệp Linh Tô không nhịn được bật cười:

– Mới rồi còn to mồm khoác lác kia mà, sao giờ lại nhụt chí nhanh như vậy? Đạo lý Ngự Ung đề cao nhất tính kiên nhẫn, dù có là chim non được ấp nở

từ giống ưng nhà thuần hóa cũng phải mất vài tháng mới hiểu chuyện sinh tử. Con Hải Đông Thanh này trời sinh đất dưỡng, xưng bá ngoài hải đảo, hoàn toàn không gặp thiên địch. Nó mà chịu nghe lệnh của người như vậy đã là một việc vô cùng kỳ lạ rồi. Nói thẳng ra, Phi Tuyết có khả năng nhận biết đáng kinh ngạc, vượt xa đồng loại; ví như lúc này sẵn mồi, ban đầu nó vốn không để tâm đến thú vật trên trời hay dưới đất, nhưng trải qua một phen dạy dỗ của người, nó đã nhanh chóng hiểu ra là cần sẵn mồi dưới mặt đất; Càng về sau, thông qua động tác khoa chân múa tay của người, nó biết rằng mồi sẵn này cần phải lớn hơn thỏ hoang, nên mới dốc hết khả năng bắt về một chú heo con. Những điểm khác biệt này thoạt nhìn thì rất nhỏ nhưng ở các loài chim khác nếu muốn lĩnh ngộ được ít nhất cũng phải mất vài ngày.

– Không sai. – Nhạc Chi Dương lại tràn ngập niềm tin, quay sang nhìn Phi Tuyết cười toe toét: – Chim ngoan, mi làm tốt lắm, ta mừng oan nhà mi rồi, mi có dân có ngọc đến đâu cũng lợi hại hơn con chim ưng nhà Đông Đảo nhiều!

Diệp Linh Tô tròn mắt quát:

– Nhạc Chi Dương, người mà còn ăn nói linh tinh, ta... ta không thèm để ý đến người nữa.

Nhạc Chi Dương lè lè lưỡi, cười xòa:

– Nói giỡn thôi mà, cô đừng xem là thật.

Nói rồi gã lại đi sai khiến Phi Tuyết.

Ưng trắng bay đi săn hồi lâu, chốc thì mang về một con dê nhỏ, chốc lại bắt theo một chú nai tơ, thậm chí còn bay tít ra ngoài biển tha về một con cá trắm to dài cả thước. Chẳng bao lâu sau, cơ hồ các chủng loại sinh linh trên đảo đều bị nó bắt về một loạt, Diệp Linh Tô bắt giặc vỗ tay khen:

– Chú chim này khôn phết.

– Khôn cái rắm ấy! – Nhạc Chi Dương nhìn con cá, mặt quàu quàu: – Cái này gọi là sai lầm nối tiếp sai lầm.

– Người chả biết gì cả! – Diệp Linh Tô lườm gã: – Những thứ mà nó trước sau mang về đều không hề trùng lặp, đủ thấy nó cũng nhận biết bản thân sẵn mồi chưa phù hợp, cho nên mới không ngừng thử nghiệm những loại mồi mới.

Nhạc Chi Dương nói:

– Trên đảo nhiều con mồi như vậy, cứ thử từng món thế này biết đến chừng nào mới xong?

Diệp Linh Tô ngẫm nghĩ rồi bảo:

– Người đưa thanh sáo cho nó bầu vào thử xem.

Nhạc Chi Dương chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì, Diệp Linh Tô lại giục:

– Nhanh lên nào.

Nhạc Chi Dương bắt đắc dĩ đành giơ thanh sáo ra, ra hiệu cho ưng trắng cấp lấy. Phi Tuyết rướn người bay đến đậu trên thanh sáo, một lúc sau Diệp Linh Tô bảo:

– Được rồi, hãy sai nó đi săn tìm những thứ có hình dạng tựa tựa thanh sáo này.

Nhạc Chi Dương ra lệnh, ưng trắng bay vọt đi, thoáng chốc sau nó tha về một con rắn biển cực độc, dọa cho hai người phải hốt hoảng nhảy nhồm. Nhạc Chi Dương nổi đóa:

– Đây là đề xuất của cô đó hả?

Diệp Linh Tô xì một tiếng, bảo:

– Lần này chỉ là ngoại lệ, cứ thử lần nữa xem.

Phi Tuyết tuân lệnh bay đi, đi khoảng một phần tư canh giờ thì trở về sào huyết, trong chân cắp theo một nhánh cây có chiều dài tương tự thanh sáo.

– Lần này đạt rồi. – Diệp Linh Tô nhặt lấy cành cây, mặt mày tươi cười rạng rỡ, phớt lờ vẻ yêu kiều của thiếu nữ: – Thấy rõ chưa? Nó vừa mang về một vật tinh đây, cả chiều dài cũng không sai lệch là bao.

Nhạc Chi Dương không khỏi thần phục, chấp tay bảo:

– Cũng nhờ Diệp cô nương hiến cách.

Diệp Linh Tô lại nói:

– Lần thử này có tiến bộ lớn, người phải thưởng cho nó, nhưng không nên thưởng quá nhiều. Loài ưng khi đói mới dễ sai khiến, no rồi sẽ lười biếng.

Nhạc Chi Dương xèo lấy một tảng thịt dê nhỏ, thả cho Phi Tuyết. Phi Tuyết ăn xong, nghỉ ngơi một lúc, lại bay tha về một cành cây khác, kích thước lần này còn to và dài hơn lần trước. Nhạc Chi Dương lại thưởng tiếp cho nó một miếng cá, ra ý bảo cần tìm cành cây thô và ngắn hơn nữa. Phi Tuyết cố gắng bay đi bay về mấy lượt, mang về đủ loại cành cây to nhỏ, thử nghiệm khoảng chừng hai giờ, đột nhiên có lần chú ưng bay vào trong hang, giữa hai chân vô tình lại kẹp theo một thanh cọc gỗ.

Hai người cuối cùng cũng thành công, ai nấy đều vui sướng tốt độ, nhất thời quên hết mọi thứ, tay siết chặt tay nhau nhảy nhót cười vang. Mừng rỡ một lúc sau, hai người mới giật mình tỉnh lại. Diệp Linh Tô nhận ra mình thất thố bèn e thẹn rút tay về, đỏ mặt bảo:

– Đừng náo động nữa, còn không mau khao thưởng thật hậu cho nó!

Nhạc Chi Dương mỉm cười tiến lên, vung kiếm băm nhỏ tảng thịt heo, ném cho Phi Tuyết. Y như lời thiếu nữ báo trước, ưng trắng sau khi ăn no, đáng vẻ liền trở nên lờ đờ, nhắm mắt lìm dìm ngủ.

Đám người Xung đại sư trở về nơi ở, quan sát động tĩnh trên vách núi, tuy trông thấy chú chim ưng thỉnh thoảng bay tới bay lui nhưng bọn Nhạc Chi Dương lại không dám mạo hiểm trèo xuống. Xung đại sư chẳng mấy may nghỉ ngơi, biết rõ tình thế đối phương hiện khó mà xuống núi, vì vậy y an tâm tọa thiền tịnh dưỡng, điều trị nội thương.

Để tránh cho kẻ địch trông thấy, đợi đến khi hoàng hôn buông xuống, Nhạc Chi Dương mới lệnh cho Phi tuyết đi nhặt cọc gỗ, cứ thế bận rộn đến khoảng canh ba nửa đêm, cả bọn mới chịu nghỉ ngơi một chút, tờ mờ hôm sau khi phương đông vừa hừng sáng, chú ưng trắng lại tiếp tục bay xuống núi chuyên cọc gỗ, mãi đến khi số lượng đạt đủ ba mươi cây mới được kê là hoàn thành.

Tịch Ứng Chân tu luyện “Triết Long Miên”, ngoại trừ thân thể mềm ẩm ra, còn lại chẳng thấy dấu hiệu gì của sự sống. Ông thỉnh thoảng hồi tỉnh, cử động hết sức chậm chạp, đáng vẻ phờ phạc, nhưng bất kể thế nào cũng đã là sống lại.

Đêm hôm ấy, trăng sao mờ mịt, sắc trời tăm tối, Nhạc Chi Dương sai ưng trắng bay tuần trên không, cảnh giác bốn phía đề phòng người đến. Diệp Linh Tô cắm cọc vào hốc đá, dựng lại bậc thang gỗ. Nhạc Chi Dương thả đá Tự Lai xuống đóng chặt cổ mộ, lưng cổng Tịch Ứng Chân lần bước theo sau thiếu nữ.

Thang trời treo giữa vách vực cheo leo, chật hẹp đến độ không đặt vừa gót chân, đi mình không đã là mạo hiểm, đừng nói đến phải công theo một người trên lưng. Nhạc Chi Dương bước trên cọc gỗ mà chân chùn gối mỏi, trống ngực đập dồn, mồ hôi túa ra như tắm, nếu không nhờ Diệp Linh Tô mấy phen giúp đỡ thì chỉ sợ chưa đến mười bước chân thôi, gã đã đi đời nhà ma cùng với lão đạo sĩ rồi.

Bước rồi lại ngưng, ngưng lại bước... cứ thế đến nửa đêm ba người cuối cùng cũng tuột xuống tới mặt đất. Lúc này mây tản trắng nhú, tòa ánh sáng chan hòa khắp hòn đảo, hai người Nhạc-Điệp nằm sải trên mặt đất, cơ thể mỗi một rã rời. Tịch Ứng Chân trong lòng cảm kích, cất tiếng:

– Đại ân không đủ lời cảm tạ, tánh mạng nhỏ này của lão đạo đều nhờ hai người nhặt lại, nếu có dịp nhất định sẽ báo đáp.

Nhạc Chi Dương cười hà hà bảo:

– Tịch đạo trưởng, trước giờ ta luôn kính ông là người phóng khoáng, sao hôm nay lại nói lời thừa thãi vậy?

Diệp Linh Tô cũng tiếp lời:

– Chân nhân có ơn với Đông Đảo của ta, Linh Tô có kết cỏ ngậm vành cũng phải báo đáp lại chân nhân.

Tịch Ứng Chân chẳng biết nói gì hơn, đành thở dài thườn thượt.

Để đề phòng đối thủ phát hiện, Diệp Linh Tô rút bỏ mớ cọc gỗ, vẫn chỉ giữ lại những lỗ hổng trên vách. Dọn xong đầu vào đây, ba người tìm đến một suối nước để giải khát, sau đó ghé vào một nơi khuất lấp để nghỉ ngơi.

Giữa trưa ngày kế, Nhạc Chi Dương hồi phục lại tinh thần, nhủ thầm trong bụng: “Tịch đạo trưởng không thể dụng võ, bản thân ta cũng thành một nửa phế nhân, cho dù có cùng hợp kiếm chống địch với Diệp Linh Tô cũng khó bề thắng nổi ba tên vô lại. Chi bằng bây giờ ta đi trước thám thính, xem xem liệu có cơ hội nào để tận dụng hay chăng.”

Nghĩ vậy gã bèn vẩy sáo gọi Phi Tuyết đến bên dẫn dò, đoạn thả chim bay đi. Chẳng bao lâu sau, ưng trắng lượn vòng trên một khoảng không ở đằng xa. Nhạc Chi Dương thâm biết kẻ địch đang trú tại nơi đó, lập tức nhặt lấy kiếm Chân Cương, eo vắt sáo Không Bích, sải bước tiến về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 16-1: Phong Lưu Vân Tán (1)

Diệp Linh Tô thắc mắc hỏi:

- Người đi đâu đó?

Nhạc Chi Dương trình bày ý định của mình, Diệp Linh Tô đồng tình:

- Ta đi cùng người.

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Cô đi rồi, ai lo cho Tịch đạo trưởng?

Tịch Ứng Chân bấy giờ tỉnh lại, nghe vậy liền nói:

- Nơi này kín đáo, trên đảo lại không có thú dữ, các người cứ đi đi, không cần lo cho bản đạo.

Nhạc Chi Dương đành phải ưng thuận. Hai người sóng vai nhau lên đường, tìm đến vị trí bên dưới Phi Tuyết, còn chưa kịp tới gần, chợt nghe có tiếng người lỏ nhỏ, hai người bèn rón tay khê chân vạch bụi cây ra quan sát, chỉ thấy ngoài kia là một bãi cát dài lỏm ngòm ghềnh đá, bọn người Xung đại sư đang ngồi trên một mỏm đá vây xung quanh một chiếc thuyền gỗ, tranh luận sôi nổi. Ván thuyền thoạt nhìn còn lẫn cả vỏ xanh, trên khoang chất đầy củ sen, hoa quả, ống nứa, khúc cây...

Hai người Nhạc-Diệp trông thấy tình hình trên, đều nghĩ thâm trong đầu: "Bọn chúng đóng thuyền, lẽ nào muốn rời khỏi đảo Vô Song?" Còn đang khó hiểu bỗng nghe Thích Vương Tôn cầu nhau:

- Bọn ta bỏ đi như vậy, còn đám người trên núi tính thế nào?

Xung đại sư nói:

- Qua một ngày một đêm, Tịch Ứng Chân có lẽ đã chết rồi, hai đứa nhóc kia dựa vào địa thế hiểm trở cố thủ, phỏng chừng cũng không còn cầm cự bao lâu nữa. Trên núi không thức ăn nước uống, chỉ có hai cái xác, thêm mấy hôm nữa chắc chắn tụi nó sẽ đói đến mức mê sảng. Khi con người sắp chết đói, vì sinh tồn sẽ bất chấp ăn luôn cả thi thể, đến chừng đó chúng ta dùng thức ăn kèm theo lời ngon tiếng ngọt, tụi nó nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe theo.

Trúc Nhân Phong ho khan một tiếng, nói với giọng quái gở:

- Tuyệt lắm, đến lúc đó mỹ nhân họ Diệp sẽ rơi vào tay ta, nghĩ đến cảnh cả cơ thể nàng mềm oặt yếu ớt, ông đây có thể thỏa thích thương yêu nàng một phen.

Vừa nói, con tà dâm của hắn lại trối dậy, hai mắt sáng rỡ, thè lưỡi liếm láp. Thích Vương Tôn ở cạnh trông thấy cảnh đó liền bật cười hô hố.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy toàn thân Diệp Linh Tô rung lên bần bật, đưa mắt dõi sang, thiếu nữ đang cắn chặt môi, ánh nhìn tóe lửa. Nhạc Chi Dương sợ cô phát tác tại chỗ, vội vã nắm ống tay áo của cô giật giật. Diệp Linh Tô không thèm quay đầu lại, chỉ trừng trừng nhìn về phía trước, lồng ngực phập phồng thò mạnh.

Xung đại sư cũng cười vài tiếng phụ họa, lại nói:

- Tóm lại mọi người cùng đồng tâm hiệp lực, tích trữ lương thực ôn hòa, độ chừng khoảng năm ngày sau chúng ta có thể trở về Trung Thổ.

- Năm ngày thì e rằng không đủ. - Minh Đẩu lạnh lùng tiếp lời: - Dong thuyền trên biển còn phải xem ý trời thế nào nữa. Chỉ cầu gió yên biển lặng, đừng xảy ra rắc rối gì là ổn.

Mọi người nghĩ đến cảnh phong ba bất trắc, ai nấy đều ưu tư rầu rĩ. Trúc Nhân Phong nheo mắt trông thấy Phi Tuyết, lập tức chửi mắng:

- Con chim súc sinh này lại đến làm gì?

Nói xong, hắn nhặt một mảnh đá cuội ném mạnh lên trời. Phi Tuyết tung mình bay vọt lên, viên đá bay xệt qua dưới chân. Xung đại sư chăm chú nhìn chim ưng trắng một lúc, chợt gọi cả bọn đem úp ngược thuyền xuống cát, sau đó nói nói cười cười bỏ đi.

Hai người Nhạc-Diệp len lén tìm về nơi ẩn nấp, cùng Tịch Ứng Chân bàn bạc thống nhất: "Bọn chúng nhỏ cộc gỗ để chúng ta kẹt lại trên núi, giờ chúng ta cũng trộm thuyền ra biển, cho bọn chúng bị nhốt ở hoang đảo này."

Mưu kế đã định, đợi đến nửa đêm, trước khi ba người xuất phát, Nhạc Chi Dương sai Phi Tuyết đi thám thính tình hình. Diệp Linh Tô sốt ruột hỏi:

- Nghe ngóng làm gì? Bọn chúng nhất định chẳng hay biết gì cả đâu!

Nhạc Chi Dương cười bảo:

- "Tiểu tâm sử đắc vạn niên thuyền, đại ý hồi đầu bách niên nhân"(*), cẩn thận một chút vẫn tốt hơn.

(ND chú: nghĩa là: tính tình cẩn thận có thể xài thuyền cả vạn năm – mọi thứ đều chắc chắn; còn sơ suất thì lúc quay đầu nhận ra đã trăm tuổi - muốn sửa chữa đã quá muộn)

Đang nói, chợt thấy Phi Tuyết dưới bóng trăng đang bay mòng mòng lên xuống, báo hiệu phía trước có kẻ địch. Hai người dõi mắt nhìn nhau, thấy đều giật mình, con Hải Đông Thanh này không giống các loài chim bình thường khác, có thể quan sát nhận biết được vật thể lớn bé bất kể ngày đêm.

Hai người lấy cẩn trọng làm đầu, Diệp Linh Tô đi trước mở đường, Nhạc Chi Dương công Tịch Ứng Chân theo sau, đến ven khu rừng tùng cả nhóm liền giương mắt quan sát. Chiếc thuyền phía trước vẫn lật úp như cũ, trái phải không có ai, lại nhìn xem tình hình Phi Tuyết bên trên, thấy nó vẫn liên tục bay vờn lên xuống.

Ba người nín thở quan sát, đợi mãi một lúc sau, Diệp Linh Tô mất kiên nhẫn, đang định nhảy ra, Nhạc Chi Dương liền kéo tay áo cô lại, lắc đầu ra hiệu không nên, nhìn sang Tịch Ứng Chân thấy ông cũng xua tay quây quây. Thiếu nữ đành phải ngồi yên, hậm hực nghĩ bụng: "Nếu có người thì sao cả buổi vẫn không nghe động tĩnh?" Ngẩng đầu nhìn lên, chú ung trắng lúc này đang đậu trên một ngọn cây, đáng vẻ vênh vênh tự đắc, vì thế cô lại nhủ thầm: "Cả chim ung cũng đã ngừng bay, vậy chứng tỏ có ai khác đâu chứ? Mà nếu có chắc cũng chỉ là heo rừng ừ đất thôi." Nghĩ rồi, cô lại nhìn sang Nhạc Chi Dương, trong lòng cảm thấy khinh thường: "Tên tiểu tử gan chuột này thật là đáng chán."

Lại qua một lúc nữa, ánh trăng soi rọi về hướng tây, đêm đã quá canh ba, hàng cổ thụ cao thấp ven biển đổ ra những chiếc bóng dài âm u. Diệp Linh Tô đã quá sức chịu đựng, đang định đứng dậy, bất chợt trông thấy bóng người lay động, từ trong rừng cây xuất hiện hai kẻ bước ra, được bóng trăng chiếu rõ, chính là Xung đại sư và Minh Đầu. Thiếu nữ hoảng hốt giật mình, suýt nữa thì bật kêu thành tiếng, nhất thời ngẩn ra nhìn hai kẻ đó, trông ngực đập thình thịch.

Hai kẻ nọ im lặng một lúc, Minh Đầu hẳn học trách:

- Hòa thượng, người bảo ta đến đây mai phục, bảo rằng sẽ có điều ngạc nhiên thú vị, cơ sao ả núp cả buổi trời, bất ngờ thì không thấy đâu, chỉ thấy nửa đêm đi bán máu cho lũ muỗi.

Xung đại sư cười nhạt:

- Minh huynh chớ trách, là bản tăng đa nghi rồi. Không biết Minh huynh còn nhớ lúc leo lên vách núi đã bị con ung nọ tấn công hay chăng?

Minh Đầu đáp:

- Thì nơi đó gần sát tổ ung, con chim ấy vì bảo vệ tổ, hỏi sao không khởi tấn công kẻ đến gần.

- Không hẳn đâu. - Xung đại sư chậm rãi lắc đầu: - Theo ta thấy mọi chuyển động ở con ung trắng ấy đều dựa theo quy tắc, trưa hôm nay nó lại bay mòng mòng trên đầu chúng ta, ta ngờ rằng nó chịu sự sai khiến, đến rình mò động tĩnh.

Minh Đầu xùy một tiếng, cười lạnh:

- Thuật Ngự Ưng đúng là có trên đời thật, nhưng cho dù có là chim ung nuôi tại nhà cũng phải mất chừng vài tháng mới thuần hóa được. Con ung trắng kia hung hăng bất trị, vốn là chủng lạ hiếm có, mọi người đặt chân lên hòn đảo này cùng lắm chỉ được năm ngày, ta không tin nó chịu cúi đầu trước bất cứ ai!

- Minh huynh thứ cho ta nói thẳng. - Xung đại sư thờ dãi: - Từ lúc lên đảo đến nay, ta và huynh liên tục tính toán sai, đủ thấy đối thủ tài trí cao minh, thật sự không thể xem thường.

- Tài trí cao minh cũng vượt không qua một chữ "Đối"! - Minh Đầu phát tay áo xoay người đi, cười lạnh với Xung đại sư: - Đại hòa thượng, pho quyền kinh ấy người xem đến đâu rồi?

Xung đại sư cười đáp:

- Đã xem qua sơ lược, vẫn chưa nghiên cứu kỹ.

Minh Đầu hừ một tiếng:

- Người tốt nhất đừng giờ trò, quyền kinh để người bảo quản chỉ là kế hoạch tạm thời. Đợi đến khi lên bờ rồi, nhất định phải chép ra bốn bản, chúng ta mỗi người giữ một bản.

- Ý hay, ý hay! - Xung đại sư mỉm cười: - Minh huynh nếu không tin tưởng bản tăng, thôi thì chia quyền kinh này thành ba phần: Minh huynh, ta và Trúc lão đệ, mỗi người giữ một phần nhé?

- Vậy là tốt nhất! - Minh Đầu phát tay một cái: - Sau khi trở về, lập tức tiến hành.

Lão nói xong xoay người bỏ đi. Xung đại sư đứng lại dưới bóng trăng một thoáng, hồi sau y đột nhiên lướt nhẹ vào rừng, thoăn thoắt như quỷ mị.

Ba người chờ cho y đi khuất rồi mới dám thở hắt ra. Diệp Linh Tô liếc nhìn Nhạc Chi Dương, trong lòng vừa sợ vừa thâm khâm phục: "Tên tiểu tử này bình thường lỗ mãng bao nhiêu, thời khắc quan trọng lại bình tĩnh cơ trí bấy nhiêu."

Chợt nghe Nhạc Chi Dương cười bảo:

- Minh Đẩu lại bị mắc lừa rồi!

Diệp Linh Tô hiểu kỳ hỏi:

- Sao lại mắc lừa?

Nhạc Chi Dương nói:

- Tên lừa trọc chịu đem quyền kinh chia làm ba, nhất định đã đọc thuộc lòng hết pho quyền kinh này rồi. Minh Đẩu có được một phần ba, e rằng cũng chỉ vô dụng mà thôi.

- Nhưng y có được bao nhiêu thời gian chứ? - Diệp Linh Tô hết sức nghi hoặc: - Tên lừa trọc vừa phải đóng thuyền, vừa phải chuẩn bị lương thực, y lại không có khả năng "vừa đọc nhớ ngay", sao có thể học thuộc cả pho quyền kinh được?

Nhạc Chi Dương mỉm cười không đáp, Tịch Ứng Chân lại thờ dài:

- Diệp cô nương, bản lĩnh "vừa đọc nhớ ngay" trên đời này không phải không có.

Diệp Linh Tô bán tín bán nghi:

- Nếu có thể "vừa đọc nhớ ngay" như vậy, thế thì "Thiên Cơ Thần Công Đồ" chẳng phải cũng bị y học thuộc luôn rồi ư?

- Vậy thì chưa hẳn. - Tịch Ứng Chân từ tốn giải thích: - Thứ nhất, "Thiên Cơ Thần Công Đồ" bác đại tinh thâm, đọc sơ một lượt cũng mất mười ngày nửa tháng; thứ hai, hòa thượng khi đoạt được vật ấy, vốn đang đắc ý tự mãn, chưa từng nghĩ sẽ có ngày bị chúng ta lấy đi.

Ba người vừa nói vừa đi đến trước bãi ghềnh, lật ngửa thuyền trở lại rồi vận chuyển lương thực lên trên đó. Hai người Nhạc-Diệp khiêng chiếc thuyền men theo con đường mòn giữa bãi đá ra đến mé nước. Diệp Linh Tô ở lại trên thuyền, đợi cho Nhạc Chi Dương quay về cồng theo Tịch Ứng Chân xuyên qua bãi ghềnh, cùng lên thuyền gỗ rồi, lúc này thiếu nữ mới khua mái chèo chậm chậm hướng ra biển lớn.

Chèo khoảng nửa canh giờ, Nhạc Chi Dương bèn ra thay vị trí cho Diệp Linh Tô. Cứ tuần tự đổi tay chèo như thế mấy chập, bất giác phương đông chợt hừng sáng, mọi người dỗi mắt nhìn ra, đảo Vô Song lúc này xa tít chân trời, chỉ còn lại một bóng dáng mờ hồ thăm thẳm. Ban mai soi rọi xuống mặt biển, từng đợt sóng cả nhấp nhô lấp lánh, đảo dạt xanh biếc như thể núi châu thành ngọc.

Diệp Linh Tô phụ trách quản lý thức ăn, trong ống nứa và thân cây chứa toàn nước ngọt, được ủ kín bởi lá sen. Diệp Linh Tô hớp một ngụm nước, vị mát rượi thấm vào đan điền, vừa nghĩ đến cảnh bốn tên ác nhân ấy hao tâm phí sức cả buổi cuối cùng lại để cho mình hưởng lợi, trong lòng cô liền dâng lên một niềm hả hê khó tả.

Chợt nghe một tiếng kêu lạnh lạnh trên bầu trời, ngược mắt nhìn lên chỉ thấy Phi Tuyết đang hăng hái lượn vòng trên đầu. Nhạc Chi Dương giờ sáo ra vẫy vẫy, Phi Tuyết lập tức sà xuống đầu thuyền, giương mắt ngó lại,

Nhạc Chi Dương vốn cho rằng chim ưng trắng sẽ không chịu rời xa hòn đảo, nào ngờ nó trung thành đến vậy, trước sau vẫn bám theo gã không rời. Nhạc Chi Dương không khỏi hân hoan, bóc lấy một miếng thịt nướng ném sang cho nó. Ưng trắng ăn no xong liền nhắm mắt ngủ hờ. Tịch Ứng Chân quan sát con chim này, chợt hỏi:

- Diệp cô nương, Đông đảo nuôi ưng chừng bao lâu rồi?

Diệp Linh Tô suy nghĩ một lúc, trả lời:

- Trước khi ta đến Đông Đảo thì trên đảo đã có nuôi ưng rồi.

- Vậy thì đúng rồi! - Tịch Ứng Chân như vừa vỡ ra điều gì đó: - Thích gia nuôi ưng nhất định cách đây đã rất lâu, con ưng trắng này vốn là thần thú bảo vệ lối vào cổ mộ. Những động tác tiến lùi công kích của Hải Đông Thanh đều ngấm ngấm chứa đựng yếu tố võ học, vốn là do tổ tiên nhà nó được Thích gia dạy dỗ, về sau đời đời cứ nối tiếp học theo, trở thành bản năng thiên phú. Theo ta suy đoán, trước đây bấy ưng trong cổ mộ không chỉ có một con, nhưng về sau dòng giống tàn lụi dần, nên mới còn sót lại một con duy nhất này. Nếu như chúng ta đến chậm vài năm nữa, e rằng giống ưng trắng này đã bị tuyệt chủng sạch.

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

- Tịch đạo trưởng, Phi Tuyết là đực hay là cái nhỉ?

Tịch Ứng Chân lắc đầu:

- Việc này ta cũng không biết.

Diệp Linh Tô ngấm ngĩa một lúc, khẽ giọng bảo:

- Là đực!

- Ô, hay cho lão độc thân! - Nhạc Chi Dương vỗ tay cười to, hai mắt sáng rỡ: - Đợi ta mang mi về Trung Thổ rồi sẽ tìm cho mi một cô mái đẹp để phối giống, sau đó đẻ ra một bầy tiểu ung, làm rạng danh cho dòng họ.

Tịch Ứng Chân vuốt râu phì cười, Diệp Linh Tô thì lại đỏ mặt ngượng:

- Cái gì mà 'cô mái đẹp để phối giống'? Người đến chết cũng không đáng hoàng được!

- Có gì mà không đáng hoàng? - Nhạc Chi Dương rung đùi đắc ý: - Trai lớn lấy vợ, gái lớn gả chồng, chả lẽ cô không muốn tìm chồng hay sao?

Diệp Linh Tô mặt đỏ đến tận mang tai, vớ lấy một mái chèo huých gã, Nhạc Chi Dương vội gờ một mái chèo khác lên đỡ, hai người biến không gian trên thuyền nhỏ thành chiến trường, người qua kẻ lại, đỡ trên gạt dưới. Tịch Ứng Chân đương nhiên lúc này đành phải co đầu rút cổ tránh né, Phi Tuyết cũng bị giật mình bay tuốt lên trời, tròn mắt nhìn cuộc đấu bên dưới, phân vân không biết có nên giúp đỡ chủ nhân hay không.

Đột nhiên, từ phía đảo Vô Song vọng đến một tiếng hét phẫn nộ, mọi người nhận ra chính là tiếng hét của Minh Đầu. Hóa ra lão đã phát hiện mình bị lừa, đành rống lên một tràng tức tối. Diệp Linh Tô khẽ chau mày, chợt vút mái chèo sang bên, ưỡn người đứng thẳng, môi son hé mở, ngậm vận nội lực, ngửa mặt lên trời phát ra một tiếng hú dài, âm thanh như xé gió bạt mây, liên miên dằng dặc, hết như phượng hoàng so cánh đại bàng, cùng tiếng hét nộ hòa lẫn vút cao, lừng lẫy giữa không gian biển trời, không hề rơi xuống thế hạ phong.

Một lúc sau, Minh Đầu chẳng còn cách nào khác đành ngừng âm thanh lại. Diệp Linh Tô cũng phát tay áo, uyển chuyển ngồi xuống. Cô dỗi mắt nhìn ra xa, chỉ thấy trời cao bề rộng, nỗi phiền muộn tích tụ mấy ngày qua đã trôi đi sạch sẽ. Tịch Ứng Chân nhìn cô, khẽ gật đầu nghĩ: "Tiểu cô nương khí khái hơn người, chẳng kém mấy râu, đáng tiếc thân là nữ nhi, tạo hóa sai lầm, nếu sinh phận nam nhi chưa chừng đã có thể làm nên chuyện lớn."

Ba người đều chất chứa tâm sự riêng trong lòng, con thuyền cứ thế trôi trành trôi về phía trước, bọn họ khi đói thì ăn lương khô, lúc khát lại uống nước sạch. Tịch Ứng Chân tu luyện "Triết Long Miên", hơn nửa thời gian là chìm vào mê man. Trong "Son Hà Tiềm Long Quyết" có ghi chép: Thích Ấn Thần là bậc thầy của hai nhà Phật-Đạo, tâm pháp "Triết Long Miên" vốn thoát thai từ "Hoa Sơn Thập Nhị Thụy Công" của đạo sĩ Trần Đoàn thời Ngũ Đại, năm ấy Trần Đoàn đắc đạo trong mộng, ẩn cư tại Hoa Sơn, ba năm không tỉnh giấc. Tịch Ứng Chân xuất thân nhà Đạo, tu luyện môn pháp này có hiệu quả thần kỳ, lúc mê man thân thể trở như gỗ đá, hơi thở lúc có lúc không, thoát nhìn chẳng khác nào người chết.

Nhạc Chi Dương bận rộn huấn luyện ung trắng hồng tìm kiếm thuyền bè xung quanh. Cho dù nó đã có khả năng nhận biết vật tĩnh vật động, vượt qua cửa ải khó khăn nhất, thế nhưng để nhận ra những thứ chưa từng thấy trong đời như tàu bè vẫn không phải chuyện dễ dàng. Có lúc Phi Tuyết dẫn theo chiếc thuyền nhỏ đi suốt mười dặm hơn cũng không thấy gì khác lạ; khi thì tìm đến một vùng biển mới chả có thuyền to bè lớn ở đâu, chỉ thấy một con cá heo to dài như núi lặn khuất qua lại dưới làn sóng biếc.

Cứ trôi bên đông dạt bên tây mãi như thế, chứng kiến thức ăn dần vơi cạn, Nhạc Chi Dương mất hết kiên nhẫn, lớn tiếng quát mắng chim ung trắng. Lần này, ngược lại Diệp Linh Tô bỗng trở nên bình tĩnh lạ thường, cô lạnh giọng bảo:

- Người gấp làm gì? Gấp thì có thể thành công chắc? Hải Đông Thanh có tự ái của riêng nó, không thể tùy tiện mắng nhiếc như thế, bằng không một khi hùng tâm của nó bị kèm tỏa, ngày sau ắt sẽ trở nên so chân rụt cổ.

Nhạc Chi Dương nghe thấy lời này, đành nuốt mấy câu quở trách vào trong bụng, tiếp tục kiên nhẫn dạy bảo chim ung. Nửa ngày lại trôi qua, ung trắng từ phương xa bay trở về, lượn một vòng lớn trên đầu mọi người, ý bảo: "Phía kia có một chiếc tàu."

Mấy lần trước đây, Phi Tuyết cũng phát ra tín hiệu ung ngữ như thế, nhưng khi đến gần thì nếu không phải cá lớn cũng là đá ngầm, khiến mọi người ai nấy đều hăng hực. Lần này Nhạc Chi Dương nửa tin nửa ngờ chèo về phía trước, đi chừng bảy tám dặm chợt thấy nơi chân trời phía xa từ từ hiện ra một cánh buồm trắng, dưới buồm là một chiếc tàu lớn, đang rẽ sóng tiến về Đông Nam.

Mọi người vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Diệp Linh Tô phát ra một tiếng réo dài, thu hút sự chú ý từ con tàu lớn. Nhạc Chi Dương thì gọi Phi Tuyết bay trở lại, để nó nghỉ trên vai gã, tận tình khao thưởng cho nó ăn thỏa thuê. Trải qua lần khen ngợi này, tin rằng khả năng nhận biết của nó về sau chắc hẳn sẽ gia tăng thêm một bậc.

Tịch Ứng Chân bị tiếng động lay tỉnh, ông ngồi dậy giương mắt nhìn ra, chỉ thấy con tàu nọ đang xoay đầu lại rồi từ từ tiến về bên này. Đột nhiên, ông quan sát thấy ký hiệu hắc ung in trên cánh buồm, sắc mặt bỗng thay đổi, bật thốt lên:

- Thôi chết, là giặc Oa!

Nhạc Chi Dương nghe xong phát hoảng, giương mắt nhìn kỹ, mấy tên đàn ông đứng trên đầu tàu đều mặc áo thùng ống rộng, vạt đao dài chênh chếch, mái tóc chẻ làm ba, giữa búi tóc còn thấp thoáng lộ ra đầu bóng nhẫy.

Lúc còn ở bến sông Tần Hoài, Nhạc Chi Dương đã sớm nghe qua ác danh của giặc Oa, biết rằng bọn chúng hoành hành bạo ngược vùng duyên hải, không chuyện ác nào không làm, không ngờ giữa đại dương mênh mông thế này lại gặp phải một tốp trong số chúng. Trong lòng gã quỳnh quáng, quay đầu nhìn lại chỉ thấy Diệp Linh Tô sắc mặt dửng dưng, tỏ vẻ điềm nhiên như không, gã vội hỏi:

- Giờ phải làm sao đây?

- Có gì mà cuống? - Diệp Linh Tô liếc mắt nhìn gã, khẽ cau mày: - Đương nhiên là lên tàu rồi!

Nhạc Chi Dương chưa kịp hỏi tiếp thì con tàu của giặc Oa đã tiến đến gần. Bọn người Oa ở mũi tàu chỉ trỏ về phía chiếc thuyền nhỏ, xì xồ xì xào một tràng giễu cợt, con tàu vẫn không giảm tốc, khí thế như một vách tường thành đồ ập đến.

Nhạc Chi Dương bấy giờ mới nhận ra ác ý của đối phương. Giặc Oa phen này chẳng phải định cứu người mà là muốn tìm cách húc chìm thuyền nhỏ, đợi cho ba người rơi xuống biển sẽ ra tay bắt giữ.

“Bọn chó má!” - Nhạc Chi Dương trong lòng rủa xả, dốc sức khua mái chèo, con thuyền rẽ sóng lướt nhanh ra ngoài hơn cả trượng, tàu Oa lướt sượt qua đuôi khiến cho con thuyền chòng chành lắc lư dữ dội. Nhạc Chi Dương khua khoăn mái chèo giữ cho thân thuyền ổn định lại, chợt nghe một tiếng quát trong trẻo cất lên, bóng trắng nhấp nháy, Diệp Linh Tô bay thẳng lên cao, hai chân đạp vào thành tàu, bốn người nhảy lên khoang nhanh như một làn khói.

- Đạp Yến Kinh Long! - Tịch Ứng Chân buộc miệng khen: - Khinh công cừ thật!

Môn khinh công này Nhạc Chi Dương đã từng thấy Vân Thường sử dụng qua một lần, luận về độ mạnh mẽ tinh nhạy thì Vân Thường có phần vượt trội hơn nhưng nói đến độ uyển chuyển nhẹ nhàng thì không bằng một góc của Diệp Linh Tô.

Bọn giặc Oa ban đầu giật mình, nhưng nhìn lại người vừa xuất hiện là một cô gái đẹp tựa thiên tiên, kẻ nào kẻ nấy đều động đến sắc tâm, liên tục phát ra những tràng cười tục tĩu, khoa chân múa tay xông thẳng đến. Còn chưa kịp đến gần, một bóng sáng bỗng lóe lên, hai kẻ đi đầu rách toạc cuống họng, ngã nhào xuống đất. Mấy tên khác kinh hoàng biến sắc, ghì chân nhìn lại, người con gái nọ mặt lạnh như tuyết, mắt sáng tựa sao, trường kiếm chìa chéo xuống đất, một dòng máu đỏ theo đó chảy nhỏ giọt tí tách theo thân kiếm.

Đám giặc Oa rộ lên náo động, thi nhau tuốt gươm bạt kiếm, thấy đều rú lên phần nộ. Diệp Linh Tô phát ra một tiếng cười khẩy, dáng hình chuyển động, xông thẳng vào đám người nọ. Tên giặc Oa cầm đầu chỉ cảm giác một làn gió thổi phốt qua mặt, trường đao còn chưa chém xuống, phía trước ngực đã thấy lạnh toát, sức lực toàn thân bay biến, hần ngã khụy tại chỗ, đầu ngoẹo sang bên chết tốt.

Đao người Oa chuyên dùng để băm bổ, lúc vung đao chặt xuống rất mất thời gian, sao có thể bì kịp với kiếm Thanh Li xuất nhập như chớp. Diệp Linh Tô vừa phát tay đã khiến cho một tên đồ gục, Oa đao rơi xuống bên cạnh mà chưa kịp chạm đến một chéo áo của cô, nhìn từ xa cứ như thể mây bay chớp lóe, phiêu dật rạng ngời, thần thái hiên có, khiến người ta phải trầm trồ mê hoặc.

Diệp Linh Tô càng mỹ lệ bao nhiêu, đám giặc Oa càng khiếp đảm bấy nhiêu, chỉ thấy người con gái này nào phải người thường mà cứ như một hồn ma bóng quế, con người dẫu mạnh đến đâu cũng còn miễn may thắng được chứ yêu ma quỷ quái thì mấy ai có thể nắm chắc vượt qua?

"Phi Ảnh Thần Kiếm" lợi hại nhất chính là sử dụng trong lúc hỗn loạn, đám giặc Oa này cho dù dũng mãnh thiện chiến nhưng làm sao có thể đương cự nổi với thanh kiếm bất định vô chừng thế kia? Trong nháy mắt quá nửa đã gục ngã, chỉ còn sót lại hai ba tên giặc nhất gan hèn nhau vứt bỏ Oa đao, co cẳng tháo chạy.

Còn chưa chạy được mười bước, Diệp Linh Tô hệt như một làn khói nhẹ, lướt đến trước mặt ba kẻ nọ. Thiếu nữ xinh đẹp như tiên nhưng ba tên người Oa này lại như trông thấy quỷ sứ đòi mạng, sợ đến nổi hai gối mềm nhũn, ngã khụy xuống tại chỗ, liên tục đập đầu vái lạy. Diệp Linh Tô nhú mày, giờ kiếm bảo:

- Đứng dậy, đừng dậy cả đi!

Ba tên nọ trông thấy cô ra hiệu liền run rẩy đứng dậy. Diệp Linh Tô lại ra dấu, ý bảo bọn chúng kéo hai người ở dưới con thuyền nhỏ lên.

Bọn người Oa lấy mạng sống làm đầu, nghe thế vội vã lấy dây móc ra kéo hai người Tịch-Nhạc lên trên tàu lớn. Tịch Ứng Chân lên đến sàn tàu, nhìn thấy xác chết đầy khoang, bất giác nhú mày, chấp tay niệm:

- A Di Đà Phật, tội lỗi, tội lỗi!

Nhạc Chi Dương cũng thấy lạnh người, cười gượng gạo:

- Diệp cô nương, người chết sạch rồi lấy ai lái thuyền?

Diệp Linh Tô chỉ ba tên người Oa nọ:

- Bọn chúng chẳng phải người sao?

Nhạc Chi Dương đảo mắt nhìn sang, ba kẻ nọ mặt cắt không còn hột máu, lại quỳ sụp xuống khấu đầu lia lịa.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Quyển 3 - Chương 16-2: Phong Lưu Vân Tán (2)

Nhạc Chi Dương giật nảy mình. Hắn vẫn nghĩ là Tịch Ứng Chân giữ bí quyết này, đầu gối mấy hôm không gặp mà đã rơi vào tay Diệp Linh Tô. Hắn nghĩ tới đây bất giác hét âm lên. Diệp Linh Tô nghe tiếng hét liền nhảy dựng lên, vội vội vàng vàng nhét bí quyết vào trong áo, quay lại thấy Nhạc Chi Dương thì chợt đỏ bừng mặt, tức giận quát:

- Ngươi gào thét cái quái gì thế?

Nhạc Chi Dương cười nói:

- Diệp cô nương, ta biết nhất định là cô ăn trộm gà mái nhà người ta.

Diệp Linh Tô đỏ mặt, mắng:

- Ngươi mới đi ăn trộm gà ấy. Đồ cáo chồn, hồ ly thối.

Nhạc Chi Dương cười hỏi:

- Không ăn trộm gà sao? Thế thì lén lút lút lút làm gì vậy?

Diệp Linh Tô nín lặng, hai má đỏ bừng, trông càng xinh đẹp hơn.

Nhạc Chi Dương nhìn sắc mặt nàng, không nhịn được hỏi:

- Tại sao cô lại có “Son hà Tiềm Long quyết”?

- Diệp Linh Tô vênh mặt lên, vuốt vuốt tóc mai, cười lạnh hỏi ngược lại:

- Vậy thì sao? Tịch Ứng Chân có thể xem, sao ta lại không thể xem?

Nàng nhú mày, toát ra ánh mắt khiêu khích:

- Thế nào hả? Ngươi cũng muốn xem à? Hừ, được rồi, ngươi cầu xin đi, ta sẽ cho ngươi xem một chút.

Nhạc Chi Dương nhún vai, hững hờ đáp:

- Không phải chỉ là một tờ giấy rách thôi sao? Có gì đáng để xem.

- Được lắm! Diệp Linh Tô lạnh lùng nói. Đây chính là võ học xưa nay hiếm có, bao nhiêu người tập võ nằm mơ cũng muốn được xem một lần. Hừ, ta không tin ngươi không động tâm chút nào?

Nhạc Chi Dương cười nói:

- Ta muốn xem thì đã xem từ lâu rồi, cần gì phải chờ tới tận bây giờ? Võ công thôi mà, chẳng có gì hay ho lắm, có thể học thì học, không học được cũng không sao.

Diệp Linh Tô nghe vậy thì nửa tin nửa ngờ. Hai người bốn mắt nhìn nhau. Cô chợt thấy tai mình nóng lên, chớp chớp mắt, nhỏ nhẹ hỏi:

- Ngươi, ngươi thật sự không xem à?

- Không xem, không xem! Nhạc Chi Dương xua xua tay. Một chữ cũng không xem.

Diệp Linh Tô nhìn hắn, ánh mắt bỗng nhu hòa, khẽ hỏi:

- Nhạc Chi Dương, ngươi tính làm gì tiếp theo?

Nhạc Chi Dương sắc mặt u ám:

- Trở về kinh thành! Ta muốn tra ra hung thủ sát hại cha ta!

Diệp Linh Tô bậm môi, một lát sau mới lên tiếng:

- Ai kia thì sao? Ngươi có gặp nàng hay không?

- Ai cơ?

Nhạc Chi Dương sững sờ.

- Chu Vi ấy! Diệp Linh Tô lơ đãng nói. Không phải nàng cũng ở kinh thành sao?

Nhạc Chi Dương lúng túng, không biết bắt đầu nói từ đâu. Diệp Linh Tô liếc nhìn hắn, ánh mắt u uẩn, cúi đầu nhìn xuống mũi chân, rầu rầu hỏi:

- Sao lại không nói chuyện nữa? Ngươi đến kinh thành thì chẳng phải là có thể gặp được nàng ư?

Nhạc Chi Dương thấy đáng vẻ cổ quái này liền mơ hồ đoán được tâm tư của nàng, đột nhiên như bị ma xui quỷ khiến bật hỏi:

- Diệp cô nương, cô còn nhớ Giang Tiểu Lưu chứ?

Diệp Linh Tô tức giận hỏi:

- Ngươi nhắc đến hắn làm gì?

Nhạc Chi Dương đã thốt ra miệng đành tiếp tục:

- Cô không biết chứ hắn khen cô lắm đấy. Hắn nói cô chiếm một nửa vẻ đẹp trong thiên hạ, mặc cho những người khác chia đều một nửa còn lại. Con người hắn, khục, có chút thô lỗ nhưng tâm địa không xấu.....

Hắn biết Giang Tiểu Lưu thích Diệp Linh Tô, cố ý hết sức vun vào cho bạn, không ngờ chưa nói dứt lời đã thấy thiếu nữ trắng bệch mặt, mắt đục ngầu tựa như bị một lớp sương khói mỏng manh bịt kín. Nhạc Chi Dương chạm ánh mắt nàng bỗng dung thấy lòng ghen lại, bao nhiêu lời tán dương đã lên tới miệng mà cuối cùng lại không nói ra được.

Diệp Linh Tô nhìn hắn, đột nhiên hỏi:

- Nói tiếp đi, sao không nói nữa?

Nhạc Chi Dương thấy ánh mắt nàng không tốt, gượng cười nói:

- Ài, dù sao thì hắn cũng là người tốt.

Diệp Linh Tô quay đầu nhìn xa xăm, lạnh lùng đáp:

- Hắn tốt hay không thì có liên quan gì đến ta?

- Cái này..... Nhạc Chi Dương lung búng, nói không nên lời.

Diệp Linh Tô cười lạnh, đột nhiên nói:

- Nhạc Chi Dương, ngươi nói tốt cho Giang Tiểu Lưu là muốn ta thích hắn sao?

Nàng nói toạc ra ngược lại khiến cho Nhạc Chi Dương cứng họng. Trong lòng hắn cũng cảm giác Giang Tiểu Lưu và Diệp Linh Tô không phải cùng một loại người nhưng vì nghĩa khí, nếu mình không nói vun vào cho hắn thì chỉ e cả đời Diệp Linh Tô cũng không biết đến tâm ý của Giang Tiểu Lưu. Hắn nghĩ vậy nên bất đắc dĩ gật đầu.

Diệp Linh Tô nhìn hắn chằm chằm một lát, đột nhiên gật đầu nói:

- Tốt, Nhạc Chi Dương, ngươi rất tốt.

Nhạc Chi Dương không nhận được xấu hổ, vò đầu nói:

- Ta tốt cái gì.....

Diệp Linh Tô nín lặng, quay đầu bước nhanh vào nông trại.

Nhạc Chi Dương vỗ mạnh vào đầu một cái, thầm mắng mình hồ đồ, lúc này không nên nói với Diệp Linh Tô những chuyện linh tinh này. Rồi hắn lại oán trách Giang Tiểu Lưu có bao nhiêu gái mà không thích lại đi thích Diệp Linh Tô, cô nàng này đẹp thì đẹp thật nhưng tâm hồn cứ như kim trong đáy biển, căn bản chẳng cho ai nhìn thấu.

Buổi tối, Tịch Ứng Chân tỉnh lại, ba người theo thường lệ ngồi cùng bàn ăn cơm. Mượn ánh sáng đèn, Nhạc Chi Dương lén coi sắc mặt Diệp Linh Tô nhưng chỉ thấy nàng vẫn cứ điềm đạm, cứ chi như thường. Nhạc Chi Dương không suy đoán được, cho rằng nàng đã nguôi giận liền phần khởi tinh thần kể hàng loạt truyện cười. Tịch Ứng Chân mặt mày nhăn nhó không hề thích hợp với cảnh cười đùa, Diệp Linh Tô thì tâm trí để đi tận đâu đâu, từ đầu đến cuối không nói một lời nào. Nhạc Chi Dương tự nói tự cười, cảm thấy vô vị, trong lòng như bị một tảng đá lớn đè lên, ngấm ngấm nảy sinh cảm giác bất an.

Sáng sớm hôm sau, Nhạc Chi Dương chuẩn bị điểm tâm xong liền chạy ra ngoài gọi Diệp Linh Tô. Hắn gọi ầm lên mà không nghe tiếng trả lời, chợt thấy bà chủ nhà đi ra, nói:

- Người gọi vị tiểu thư kia à? Nàng ấy đi từ sáng sớm rồi, lúc đi có nhờ ta nói cho người rằng hôm nay từ biệt không hẹn ngày gặp lại, hy vọng người biết tự lo cho mình và chăm sóc tốt cho vị đạo trưởng kia.

Nhạc Chi Dương như bị sét đánh, trong chốc lát này sinh ra hàng loạt nỗi lo lắng. Thiên địa rộng lớn, cuộc sống gian nan, Diệp Linh Tô thân gái dặm trường làm sao có thể đi lại khắp nơi? Võ công của nàng không kém, nhưng chỉ dựa vào võ công thì chưa chắc mọi chuyện đã được như ý. Từ nay về sau nàng sẽ ở nơi đâu? Ăn uống cái gì? Nếu sinh bệnh hay nghèo túng thì ai giúp đỡ?

Hắn lập tức thấy đầu óc rối loạn đến mù đi, chợt ngẩng đầu lên thấy bà chủ nhà đang nhìn mình chằm chằm, ánh mắt đầy vẻ trách cứ liền vội hỏi:

- Đại nương, nàng có nói nàng đi đâu không?

- Sao hả? Hồi hận rồi sao? Bà chủ nhà cắn răng cười lạnh. Tiểu thư đó thật xinh đẹp, người bỏ rơi nàng thì sẽ phải hối hận cả một đời. Ôi, đáng thương thay, nhìn cảnh đứa bé kia rơi nước mắt mà lão bà ta như tan nát cả cõi lòng.

Nhạc Chi Dương lấy làm kinh hãi, lắp bắp hỏi:

- Bà, bà nói là nàng đã khóc ư?

- Tại sao không? Bà chủ nhà đáp. Nàng vừa nói vừa rơi nước mắt. Ta hỏi sao nàng khóc nhưng nàng chỉ lắc đầu, không nói câu nào.

Nhạc Chi Dương đau buồn, vội hỏi:

- Đại nương, cuối cùng nàng đi về hướng nào?

Bà chủ nhà nghĩ ngợi một lát rồi chỉ về phía tây:

- Nơi đó.....

Nhạc Chi Dương không đợi bà nói dứt lời đã bước nhanh ra ngoài, vội vàng chạy về hướng tây, thăm nghĩ Vân Hư đi Côn Luân Sơn, Côn Luân Sơn ở phương tây, Diệp Linh Tô mà đi về hướng tây chắc là đi tìm Vân Hư.

Hắn chạy như điên cuồng, trong lòng vừa lo lắng vừa mê hoặc chẳng hiểu vì sao hắn muốn đuổi theo nàng, chỉ cảm giác được rằng nếu không đuổi kịp Diệp Linh Tô thì đời này kiếp này nhất định sẽ phải hối hận thật nhiều.

Hắn chạy một lèo mười dặm, mãi đến ngã ba đường mới ngừng lại. Nhạc Chi Dương cho Phi Tuyết quan sát bốn phía nhưng vẫn không phát hiện được tung tích của nàng. Diệp Linh Tô rõ ràng đã sớm đề phòng, dùng một loại biện pháp nào đó tránh khỏi đôi mắt sắc bén của Hải Đồng Thanh.

Nhạc Chi Dương nhìn theo con đường phía trước, không khỏi chán nản. Trên đường không có một ai, trong rừng cây bên đường chỉ nghe tiếng chim họa mi gáy, mới đầu rất là du dương nhưng nghe một lúc lại dần dần trở thành thống khổ.

Nhạc Chi Dương đứng tần ngần một lúc rồi quay về nông trại, đợi Tịch Ứng Chân tỉnh dậy liền kể lại chuyện Diệp Linh Tô bỏ đi không từ giả. Tịch Ứng Chân yên lặng nghe xong, thấy hắn ủ rũ, không khỏi cười nói:

- Người lo lắng cái gì chứ? Tiểu cô nương thông minh quả quyết, không phải như con gái bình thường. Lúc trước, Xung đại sư nói ra thân thế của nàng là muốn một hòn đá hạ ba con chim, hủy ba người nhà họ Vân. Kết quả là cả hai cha con họ Vân đều mắc lừa, người thì bỏ đi, kẻ thì ẩn núp, chỉ nghĩ đến vinh nhục của bản thân mà bỏ mặc Đông đảo trong nguy hiểm, chỉ có tiểu cô nương không rơi vào bẫy của tên hòa thượng mà nhẫn nhục ở lại. Về sau Hoa Miên bị bắt, mọi người bỏ tay, lại chính là nàng mang ý nghĩ ngọc đá cùng vỡ, liều mạng bắn kim châm cầu sống trong chỗ chết mà thay đổi cục diện. Chỉ bằng điểm này, không một ai trong số đông đảo mấy trăm đệ tử có thể so sánh được. Lại nói ở trên đảo Vô Song, Xung đại sư bắt được người mang ra bức bách ta giao “Thiên cơ thần công đồ”, lão đạo ta vô kể khả thi, lại là nàng đứng ra khuất nhục cường địch. Xung đại sư từ trước đến nay tính toán người khác, kết quả lại thua trong tay tiểu cô nương. Ha ha, nhớ tới chuyện ấy cũng thật là hả giận.

Nhạc Chi Dương nghe vậy cũng an tâm, thở dài:

- Nhưng tính tình nàng quật cường, động một chút là lại đánh nhau, lỡ gặp người trên tài thì làm sao đây?

- Cũng không sao cả. Tịch Ứng Chân bình thản đáp. Nàng được Vân Hư chân truyền, thiên hạ không có mấy người thắng được nàng. Hơn nữa, tiểu cô nương có “Son hà Tiềm Long quyết”, tương lai sẽ chỉ thành tựu hơn chứ không có kém người đâu.

Nhạc Chi Dương động lòng, không nhịn được hỏi:

- Chính đạo trưởng đưa cho nàng “Son hà Tiềm Long quyết” phải không?

Tịch Ứng Chân trầm ngâm một chút, khẽ gật đầu:

- Hôm qua người đi săn, nàng gặp ta đòi bí quyết, nói ta là đệ sư của Đại Minh, một khi chết đi thì nhất định là “Son hà Tiềm Long quyết” sẽ rơi vào tay Chu Nguyên Chương. Đông đảo và Đại Minh ở thế không cùng tồn tại nên nói ta giao bí quyết cho Đông đảo.

Hắn chỉ nói qua như vậy nhưng Nhạc Chi Dương lại nhận ra ý tứ ngầm trong đó: Tịch Ứng Chân đã mất võ công, cho dù Diệp Linh Tô ý thể cường đoạt thì hắn cũng không thể tránh được.

Nhạc Chi Dương nghĩ vậy thì lòng rối loạn. Hắn vốn cho là mình hiểu rõ Diệp Linh Tô, thế nhưng bây giờ nghĩ đến lại thấy thật sự hắn chưa hề hiểu tâm tình của nàng, cả về tình, cả về nghĩa và rất nhiều chuyện chẳng qua chỉ là mong muốn đơn phương của hắn mà thôi.

Tịch Ứng Chân thấy hắn ngần người ra liền, hỏi:

- Ngươi nghĩ gì vậy?

Nhạc Chi Dương lưỡng lự đáp:

- Sao nàng, nàng không hề nhắc gì về chuyện này,?

Tịch Ứng Chân cười hỏi:

- Nói cho ngươi thì ngươi sẽ làm thế nào?

Nhạc Chi Dương ngần người, trầm nghĩ nếu biết thì nhất định mình sẽ làm mọi cách để ngăn cản. Tịch Ứng Chân hiểu được những suy nghĩ trong lòng hắn, gật đầu nói:

- Đúng vậy, nếu ngươi biết thì chắc chắn sẽ ngăn cản. Nhưng nàng không muốn trở mặt với ngươi nên thừa dịp ngươi đi vắng mới ra tay. Thế mới nói, tiểu cô nương tuy lợi hại nhưng lại không nỡ lòng đối xử tệ với ngươi, nếu như ngươi cũng có ý với nàng thì nhất định nàng sẽ không bỏ đi. Ai, ta vốn cho rằng hai người các ngươi cùng chung hoạn nạn tất sinh tình, ai ngờ mây hồng dễ tán, mộng đẹp khó thành, không hiểu ngươi nghĩ thế nào mà lại giữ khoảng cách với nàng như vậy.

Lão đạo sĩ nói rất thẳng thắn. Nhạc Chi Dương ngần ngừ, chột mím môi quỳ xuống. Tịch Ứng Chân không khỏi kinh ngạc, vội hỏi:

- Tiểu tử, ngươi làm gì thế?

Nhạc Chi Dương mặt đỏ tới tai, ngập ngừng một lúc mới nói:

- Tịch đạo trưởng, có một việc ta nói ra thì người cũng không được trách ta.

Tịch Ứng Chân gật đầu:

- Ngươi nói nghe trước đi.

Nhạc Chi Dương liền kể lần lượt từ chuyện ngộ nhập hoàng cung, kết bạn với Chu Vi, phát sinh tình cảm cho đến thiết kế Ly cung, Chu Vi rời đi.

Tịch Ứng Chân nghe chuyện không khỏi lấy làm ngạc nhiên, đôi mắt không ngừng kích động, đợi hắn nói xong, trầm ngâm một lúc lâu mới vỗ tay thở dài:

- Thì ra một thân nội công của ngươi đến từ "Linh đạo thạch ngư", chẳng trách hòa hợp tự tại, uyên thâm khó lường. Không ngờ là ý trung nhân của ngươi lại là đồ nhi của ta.

Nói đến chỗ này, lão nhũu chặt lông mày, nghĩ đi nghĩ lại rồi lắc đầu liên tục:

- Đáng tiếc, đáng tiếc.

Nhạc Chi Dương thấy bộ dạng lão như vậy vội hỏi:

- Đáng tiếc cái gì?

- Đáng tiếc Chu Nguyên Chương xuất thân nghèo hèn, sau khi xưng đế vẫn sợ người đời coi thường nên chú trọng dòng dõi hơn bất cứ ai khác. Hắn mà biết việc này thì nhất định sẽ giết ngươi cho thống khoái. Người này lòng dạ sắt đá, đã quyết định rồi thì không một ai có thể chi phối, cho dù là ta cũng không thay đổi được tâm ý của hắn.

Nhạc Chi Dương hậm hực nói:

- Đạo trưởng nói đúng lắm! Nhưng chẳng biết tại sao những năm gần đây ta không giờ khắc nào không nhớ nàng, càng xa cách nàng thì nhớ càng nhiều, cả khi nằm mơ cũng thường mơ thấy nàng, mỗi khi thổi sáo thì bên tai đều vang lên tiếng đàn của nàng. Ai, ta không yêu cầu gì khác, chỉ cần được ở bên nàng, ngắm trộm nàng một cái cũng được.

Tiểu tử bị ma quỷ ám ảnh! Tịch Ứng Chân lắc đầu, ngươi trông thấy nàng thì làm được gì chứ? Nàng là con cháu Hoàng gia, trước sau gì cũng phải lấy chồng, khi đó ngươi ở bên nhìn chỉ càng thêm buồn mà thôi. Có câu là "Cần quyết đoán mà không quyết đoán thì sẽ rối loạn", ngươi là người thông minh, sao không lấy Tuệ Kiếm thăm tở tình, chặt đứt một đoạn nghiệt duyên này?

Nhạc Chi Dương nghe vậy, cảm xúc dâng trào:

- Đúng vậy. Ta cũng muốn kết thúc chuyện này nên mới tiến về Đông đảo, vốn tưởng xa cách biển trời thì có lẽ có thể quên được nàng, nhưng kết quả là nỗi buồn khổ trong lòng chỉ càng sâu.

Nghĩ đến đây, hấn nản lòng thoái chí, đứng dậy nói:

- Mà thôi, những lời vừa rồi đều do quá xúc động mà nói lung tung thôi.

Tịch Ứng Chân từng trải chuyện đời, biết rõ tôn ti thứ bậc như đất trời khác biệt, những tình cảm của Nhạc Chi Dương lần này nhất định có khởi đầu mà không có kết quả. Nhưng lão và Nhạc Chi Dương là bạn vong niên, tính tình hòa hợp, nhờ hấn không màng sống chết ở trên đảo Vô Song mới giữ được tính mệnh.

Lão đạo sĩ là người của Huyền Môn rất coi trọng hai chữ ân nghĩa nên thà chịu đựng nỗi khổ Nghịch Dương chỉ chứ không chịu nghe theo Vân Hư ám sát Chu Nguyên Chương, bây giờ thấy Nhạc Chi Dương khổ vì tình thì lão cũng rất phiền lòng, đã nghĩ thành toàn cho hấn nhưng lại cảm giác việc này quá miễn cưỡng, do dự mãi mới lên tiếng:

- Từ từ đã.

Nhạc Chi Dương vốn đã tuyệt vọng, nghe vậy liền mừng rỡ quay lại nhìn lão đạo, hai mắt sáng long lanh.

- Chỉ là muốn gặp mà thôi, cũng không phải là hoàn toàn không có biện pháp. Tịch Ứng Chân thở dài một hơi, cười khổ nói:

- Như vậy đi, ngươi đóng vai đạo đồng cùng ta về kinh thành. Chu Vi là đệ tử của ta, ta đến kinh thành chắc chắn sẽ tiến cung gặp nàng, khi đó ta lấy cơ bệnh nặng giữ ngươi ở bên chăm sóc, như vậy tất nhiên có thể gặp nàng.

Nhạc Chi Dương quá đổi vui mừng:

- Tốt, đạo trưởng, biện pháp tốt.

Tốt cái rắm. Tịch Ứng Chân cau kinh hừ một tiếng:

- Tiểu tử, ngươi chớ cao hứng quá. Ngươi theo ta vào kinh thành thì phải hứa với ta ba việc.

Nhạc Chi Dương cười:

- Đừng nói ba việc, ba trăm việc cũng được.

Tịch Ứng Chân thấy hấn sướng quá hóa rõ thì không khỏi nhú chặt lông mày, trừng mắt lườm Nhạc Chi Dương một lúc mới chậm chậm nói:

- Thứ nhất, ngươi đã từng vào cung nên không thể dùng lại cái tên Nhạc Chi Dương nữa. Ngươi đóng vai đạo đồng thì phải dùng đạo hiệu. Tên chữ của thế hệ tiếp theo của bản phái là "Đạo", ngươi học nội công từ Linh đạo nhân, thế thì gọi là "Đạo linh" đi.

Nhạc Chi Dương cười:

- Được, Đạo Linh thì Đạo Linh. Hấn lại nghĩ thầm: Đạo Linh là trộm chuông, đây không phải là bịt tai trộm chuông sao?

- Thứ hai, ngươi gặp Chu Vi thì không được nhận nhau, càng không được làm gì quá đáng, nếu để xảy ra chuyện thì ta cũng không thể cứu ngươi được.

Nhạc Chi Dương chần chừ một chút, gật đầu nói:

- Tốt, ta sẽ hết sức cố gắng.

Tịch Ứng Chân biết hấn nói một đằng nghĩ một nẻo, không khỏi khẽ cười khổ:

- Việc thứ ba, nếu không bắt buộc thì không được bộc lộ võ công. Võ công của ngươi khác với ta, một khi bộc lộ ra sẽ làm cho người ngoài nghi ngờ.

Nhạc Chi Dương cười hi hi nói:

- Việc này không phải nhắc. Ta luyện ngược chiều “Linh phi khúc” làm cho chân khí rối loạn tứ tung, muốn dùng võ công cũng không dễ.

Tịch Ứng Chân nghe vậy vội hỏi nguyên do. Nhạc Chi Dương đành phải kể về chuyện thổi ngược “Chu thiên Linh phi khúc” đến mức kinh mạch bị ngăn trở, không thể vận dụng nội công.

Lão đạo sĩ càng thêm cảm động, trầm mặc một lúc mới thở dài:

- Hào hài tử, kinh mạch ngươi bị ngăn trở đúng là do ta, ài, lão đạo lại nợ ngươi một phần ân tình!

Nhạc Chi Dương chẳng hề để ý:

- Đạo trưởng đừng khách khí, bây giờ ta không đau không ngứa, ăn uống ngủ nghỉ vẫn bình thường, tuy trước mắt không thể vận khí nhưng một thời gian nữa chắc sẽ khỏi thôi.

Tịch Ứng Chân liếc nhìn hắn, muốn nói lại thôi, thầm nghĩ: Tiểu tử này đúng là không biết nặng nhẹ, Linh đạo nhân là nhân vật bậc nào, có thể tùy tiện sửa chữa nội công tâm pháp của hắn được sao? Nội công thượng thừa đến bậc này mà xảy ra chuyện thì có thể nói xong là xong được sao? May mà tu vi hắn còn thấp nên chỉ bị phế mất nội công, nếu như tu vi quá sâu thì sẽ bị tẩu hỏa nhập ma, chỉ sợ không giữ được cả tính mạng. Lão nghĩ vậy rất là lo lắng nhưng sợ làm cho Nhạc Chi Dương sợ hãi nên nín nhịn không nói ra mà chỉ yên lặng gật đầu.

Hai người ăn uống rồi lên đường. Đến huyện thành Định Hải, Nhạc Chi Dương đổi vàng lá Nhạc Thiệu Phụng để lại thành ngân lượng, mua một chiếc xe ngựa thay cho đi bộ và theo lời Tịch Ứng Chân tìm thợ may may hai chiếc áo bào đạo sĩ.

Trở về khách sạn, Tịch Ứng Chân liền bảo Nhạc Chi Dương mặc thử đạo bào. Nhạc Chi Dương soi gương, thầm lo lắng: Hình dạng ta không thay đổi, liệu người khác có nhận ra hay không?

Tịch Ứng Chân lắc đầu nói:

- So với hai năm trước, người cao lên, phơi nắng phơi gió nhiều làm màu da đen đi, nét mặt cũng đổi khác, lại mặc trang phục đạo sĩ, có thể nói là thoát thai hoán cốt, không còn bộ dáng năm xưa nữa.

Lão dừng một chút, nói thêm:

- Chu Nguyên Chương cho rằng người đã chết, nhớ lại chuyện xưa sẽ không suy nghĩ sâu, nếu chỉ gặp một lần thì càng không để ý đến; Lãnh Huyền có ánh mắt sắc bén nên không chừng sẽ nhận ra người nhưng cũng sẽ không sao vì việc người trốn khỏi Tử Cẩm thành là do một tay hắn gây nên, trong lòng hắn có quý thì nhất định không dám vạch trần; người duy nhất phải lo chính là Chu Vi yêu thương nồng thắm, nếu nhận ra người e là sẽ vong tình thất thố, đây chính là điều không ổn nhất.

Nhạc Chi Dương nghĩ đến tình cảnh lúc gặp Chu Vi, tim đập thình thịch, hận không thể lập tức đến Tử Cẩm thành. Tịch Ứng Chân phân tích lợi hại, bản ý là làm cho hắn biết khó mà lui, ai ngờ hoàn toàn ngược lại làm hắn càng thêm khao khát. Lão đạo sĩ thấy hắn kích động thì cực kỳ bất đắc dĩ, chỉ đành lắc đầu thờ dài.

Hai người nghỉ một đêm, hôm sau đánh xe lên Bắc. Dọc đường, Tịch Ứng Chân tính lại thì truyền thụ cho Nhạc Chi Dương lễ tiết Đạo gia. Nhạc Chi Dương học được hai ngày thì cử chỉ hành động cũng đã ra dáng. Hắn lại nghĩ rằng sáo ngọc là được Chu Vi tặng cho, nếu gặp nhau nhất định sẽ để lộ dấu vết nên khi qua một thị trấn liền mua một cây sáo trúc đeo ở bên hông, lại dùng vải gấm gói chung Không bích dịch và Chân cương kiếm lại với nhau.

Không lâu sau hai người đến địa giới Ứng Thiên phủ, thấy phong cảnh thật phồn hoa, ngựa xe tấp nập. Nhạc Chi Dương rời xa Trung Thổ lâu ngày, gặp lại người kinh đô, không khỏi cảm khái trong lòng.

Đến một ngày, hai người trông thấy thành lũy kinh sư, Tịch Ứng Chân đột nhiên nói:

- Tiểu tử, người đừng vào thành vội.

Nhạc Chi Dương thắc mắc:

- Không vào thành thì đi đâu?

Tịch Ứng Chân đáp:

- Đạo sĩ có chỗ của đạo sĩ, trước khi triệu kiến Hoàng đế, chúng ta đến "Đương minh quan" ở ngoại thành trước đã.

Nhạc Chi Dương đành quay xe chạy nhanh như gió đến dưới chân núi Tương Sơn. Từ xa nhìn lại thấy Huyền Cung lợp ngói xanh nằm dưới tàng cây cao bóng mát, có con đường lát đá cẩm thạch dẫn thẳng tới cổng lớn nguy nga bên trên có biển ngọc thiếp vàng viết năm chữ ngự bút lớn "Sắc phong Dương Minh Quan".

Dương Minh Quan thuộc Hoàng gia, không cho dân thường tới gần. Nhạc Chi Dương sinh ở kinh thành nhưng chưa từng vào đây lần nào. Lúc hắn còn chưa đến gần, đạo sĩ canh cổng đã tiến lên, tròn trĩnh hai mắt quát hỏi:

- Đạo sĩ dòm từ đâu tới, chán sống rồi hả? Mở mắt chó của người ra nhìn xem đây là chỗ nào, người có thể đến được sao?

Nhạc Chi Dương chưa kịp trả lời, Tịch Ứng Chân đã vén rèm, thò đầu ra hỏi lại:

- Người hỏi ai vậy?

Đạo sĩ canh cổng kinh hãi, mặt xám như tro, quỳ bịch xuống đất, đập đầu như giã tỏi:

- Lỡ mồm lỡ miệng, không biết lão thần tiên giá lâm, đáng chết, đáng chết.

Tịch Ứng Chân từ tốn nói:

- Chết thì không cần! Về sau mắng lão đạo ít đi vài câu là được.

Đạo sĩ đỏ bừng mặt, ra sức dập đầu bình bịch làm trán sưng đỏ lên.

Có tiểu đạo sĩ ở đằng xa trông thấy, chạy nhanh như chớp báo cho quán chủ, tức thì chuông khánh cùng vang rền, các vị chức sự, đạo nhân từ trong tới tập chạy ra, đến trước xe ngựa đồng loạt chấp tay làm lễ, cùng hô:

- Nghênh đón pháp giá lão thần tiên.

Nhạc Chi Dương thấy thanh thế này cũng phải thềm lú lười. Tịch Ứng Chân lại nhú mày, phát tay nói:

- Miễn đi. Ta tự đến tự đi, không cần những nghi thức này.

Nói xong vươn tay ra cho Nhạc Chi Dương đỡ xuống xe ngựa.

Quán chủ lộ vẻ kinh nghi, khom người hỏi:

- Lão thần tiên có việc gì sao?

- Chi cần là người thì đều khó tránh khỏi tuổi già sức yếu.

Tịch Ứng Chân thoáng liếc nhìn quán chủ:

- Đạo Thanh, mấy năm không gặp mà ngươi lại càng thấy trẻ ra.

Đạo Thanh tỏ vẻ xấu hổ:

- Lão thần tiên cứ đùa! Đồ nhi tuy là người trần mắt thịt cũng thấy khí sắc lão thần tiên không tốt, ngài thân thể kim ngọc, nếu có chút sai sót thì đồ nhi muôn chết không hết tội. Trước hết xin vào trong, ta phái người đi mời thái y.

- Miễn đi. Tịch Ứng Chân chậm chậm khoát tay. Bàn về thuật kỳ hoàng, những thái y kia chưa chắc đã ta. Ta có bệnh thì tự mình có thể trị, ta không có bệnh thì cần gì phải khổ làm phiền người khác.

Đạo Thanh bất đắc dĩ, đành phải nói:

- Lão thần tiên đường xa vất vả, hãy để cho đồ nhi đích thân phục vụ.

- Không cần. Tịch Ứng Chân chỉ chỉ vào Nhạc Chi Dương. Đây là đồng nhi Đạo Linh ta mới thu nhận, có hấn là đủ rồi.

Lão vịn tay Nhạc Chi Dương, chậm rãi đi về hướng cửa quan.

Đạo Thanh liên tiếp bị từ chối, mặt lúc đỏ lúc trắng, tay cầm phát trần lạng lế theo sau. Vào trong quán, Nhạc Chi Dương dìu lão đạo đi một đoạn đường quanh co bóng mát đến vào một gian phòng nghỉ, nhưng thấy toàn hạc ngọc lò vàng, gấm thêu đệm trải không giống nhà tu đạo mà ngược lại như phủ vương hầu. Hấn đang hoa mắt bỗng nghe Tịch Ứng Chân hỏi nhỏ bên tai:

- Tiểu tử, ngươi biết vì sao ta không thích ở lại kinh thành rồi chứ?

Nhạc Chi Dương quay đầu lại, thấy lão đạo sĩ đang cười khỏ thì hiểu ra nhưng lại cố ý cười hỏi lại:

- Ta biết sao được?

Tịch Ứng Chân cau mày nói:

- Ngươi nhìn nơi này.

Nhạc Chi Dương cười:

- Rất tốt, vừa xa hoa, vừa khí phách.

- Tốt cái rắm! Tịch Ứng Chân lườm hấn. Nồng không thẳng nhạt, tục không bằng nhả, đây mà là chỗ ở của người tu đạo sao?

Nhạc Chi Dương suýt phì cười, chợt nhớ Đạo Thanh đang ở đây bèn đảo mắt nhìn lại, thấy quán chủ đứng bên cạnh kinh nghi nhìn hai người. Tịch Ứng Chân cũng nhớ tới hấn, xua tay nói:

- Ngươi đi đi, ở đây không cần đến ngươi.

Đạo Thanh nhìn sang Nhạc Chi Dương, mặt hiện lên một tia ghen ghét. Hắn cười lạnh:

- Tốt, tốt, lão thần tiên, ta đi sắp xếp đồ ăn.

Nói xong lưng thưng rời khỏi vân phòng.

Nhạc Chi Dương đỡ lão đạo ngồi xuống, cười hỏi:

- Tịch đạo trưởng, người không thích xa hoa thì sao không vứt quách tất cả những đồ vàng ngọc này đi?

- Như thế là làm bộ làm tịch. Tịch Ứng Chân thờ dài một hơi, sắc mặt không chút dao động như nước trong giếng cổ. Trong thế gian có rất nhiều người tu đạo sống khô sống sỡ, ăn đói mặc rách, thấy vàng ngọc mỹ nữ chỉ lo tránh cho nhanh, thật ra làm như thế ngược lại cho thấy họ đang sợ hãi. Sâu trong lòng bọn họ vẫn có rất nhiều dục vọng đối với sắc đẹp phú quý, cho nên phải tu hành khắc khổ, liều mạng áp chế tâm ma. Nhưng mà đạo cao một thước, ma cao một trượng, tâm ma là thứ càng khắc chế lại càng lợi hại, tựa như lửa cháy đổ thêm dầu lại làm cho thế lửa bùng lên, kết quả tu đạo không thành, hám lợi đen lòng, cố sức đối trá, lừa dối lấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 16-3: Phong Lưu Vân Tán (3)

Nhạc Chi Dương nghe thú vị, hỏi:

- Làm thế nào mới có thể khắc chế được tâm ma?

- Đại đạo như nước, thuận thì một bước đi ngàn dặm, nghịch thì nước đục ngập trời. Cho nên Đại Vũ trị thủy, lấp không bằng khai thông, cũng như xuất thế giả điên, không bằng ẩn dật. Vạn vật nhìn từ bề ngoài thì mỗi thứ mỗi khác, từ bên trong thì đều là một thể. Nếu có thể chân chính khám phá, hiểu được lý lẽ trong ngoài giống nhau sẽ tự nhiên xem vàng ngọc là cặn bã, coi phần hồng như khô lâu, sống ở trong hang đá cũng như trong lầu đài thất bảo, ngồi dưới mái hiên nhà mà thấy bên trên không phiền ngói.

Nhạc Chi Dương nghe hiểu thâm ý bên trong lời nói của Tịch Ứng Chân, lão đạo sĩ sợ hắn gặp vàng son gấm vóc sẽ bị trầm mê trong hương sắc phú quý nên tiến hành cảnh tỉnh trước. Hắn lập tức cười nói:

- Đạo trưởng nói đúng, đó gọi là "Uống rượu mà không say, thấy sắc mà không lạm dâm, vào được ra được, đi được về được, hòa trong nắng, lẫn trong bụi, gần bùn mà không nhiễm tanh hôi, vào thế tục mà không dính hồng trần."

Tịch Ứng Chân nghe nói không khỏi kinh ngạc, nhìn Nhạc Chi Dương chăm chăm từ đầu đến chân, ngập ngừng hỏi:

- Những lời này đều do chính ngươi nghĩ ra được sao?

- Dĩ nhiên là không phải. Nhạc Chi Dương cười đáp. Đây là lời của Lãnh Huyền.

Tịch Ứng Chân nhíu mày trầm ngâm, sau một lúc lâu mới nói:

- Ta không giao tiếp nhiều với Lãnh Huyền, không ngờ rằng một tên thái giám như lão mà lại có suy nghĩ phù hợp đại đạo.

Nhạc Chi Dương không nhịn được hỏi:

- Tịch đạo trưởng, Lãnh Huyền có bản lĩnh cao như vậy, vì sao lại cam tâm làm nô tài cho Chu Nguyên Chương?

Tịch Ứng Chân liếc hắn một cái:

- Vậy ngươi nói xem vì sao ta lại không chịu ám sát Chu Nguyên Chương?

Nhạc Chi Dương sửng sốt:

- Đạo trưởng vì nghĩa khí.

Tịch Ứng Chân cười cười, vuốt râu nói:

- Lãnh Huyền cũng giống vậy, hắn nợ Chu Nguyên Chương ba mạng nên mới cam tâm tình nguyện chịu sai khiến.

- Ba mạng? Nhạc Chi Dương trừng mắt nhìn. Ta chỉ nghe nói mèo có chín mệnh, người cũng có ba mạng à?

- Nói ra thì rất dài dòng. Tịch Ứng Chân ngừng lại một chút. Lãnh Huyền vốn là truyền nhân Thiên Sơn Dao Trì.

- Thiên Sơn Dao Trì? Nhạc Chi Dương ngẫm nghĩ. Đó không phải là chỗ ở của Vương Mẫu nương nương sao?

Tịch Ứng Chân cười lắc đầu nói:

- Dao Trì này không phải là Dao Trì kia. Bất quá, tổ sư khai sơn lập ra phái Dao Trì cũng là một vị kỳ nữ theo sát Vương Mẫu. “Bạch mã Thanh Phụng” Liễu Oanh Oanh năm đó phong hoa tuyệt vời, sau thời của nàng, đệ tử Dao Trì phần lớn là nữ, ẩn cư ở Thiên Sơn, cực ít bước vào giang hồ.

- Sư phụ của Lãnh Huyền cũng là một vị nữ đệ tử Dao Trì, tránh né kẻ thù nên hóa thân thành cung nữ ẩn nấp trong cung đình Đại Nguyên, thấy Lãnh Huyền hợp ý nên truyền cho hắn một thân võ công. Lãnh Huyền thành tài, sau nhiều trắc trở cũng thành tâm phúc của Nguyên Thuận đế. Về sau Đại Nguyên suy sụp, bị Ngụy quốc công Tử Đạt đánh chiếm phần lớn lãnh thổ. Nguyên Đế trốn về phương bắc vẫn không cam lòng, sai Lãnh Huyền đi ám sát quân thần nhà Đại Minh. Lãnh Huyền vào Trung Nguyên, đi ám sát người đầu tiên là Tử Đạt. Cũng may số mệnh Ngụy quốc công chưa dứt, lúc ấy Lương Tư Cầm theo quân đi chinh phạt phương bắc đang ở ngay trong quân doanh Tử Đạt. Dao Trì và Lương gia có nguồn gốc cực sâu, khi “Tây Côn Luân” Lương Tiêu đi ngang qua Thiên Sơn đã từng lưu lại một bản võ học tâm đắc, Liễu Oanh Oanh hiểu thông suốt và dung hợp lại, về sau mới sáng tạo ra “Tào Tuệ công” và “Âm Ma chỉ”. Thế nên Lãnh Huyền vừa xuất thủ, Lương Tư Cầm đã nhận ra lai lịch của hắn, liền đánh bại và bắt sống Lãnh Huyền nhưng nhớ tới giao tình của đời trước nên do dự mãi, cuối cùng cũng thả Lãnh Huyền.

Nhưng Lãnh Huyền lại không lĩnh tình, trước khi rời đi nói với Lương Tư Cầm: “Người không giết ta thì nhất định sẽ phải hối hận. Giết đám tướng lĩnh bộ hạ của Tử Đạt hay giết Tử Đạt không tính là bản lĩnh. Phải nói là chém rắn phải chém đầu, trong vòng ba tháng ta sẽ làm hết khả năng lấy đầu trên cổ Chu Nguyên Chương.” Lương Tư Cầm đã thả người nên không tiện đòi ý, đành phải nói: “Được. Như vậy trong vòng ba tháng, ta cũng đem hết khả năng để người không cách nào làm được.” Sau khi Lãnh Huyền rời đi, Lương Tư Cầm truyền thư thông báo mọi chuyện cho ta biết. Ta khi đó đang ở kinh thành, đọc thư cực kỳ lo lắng, cuối cùng báo lên Chu Nguyên Chương. Ông ta lại rất bình tĩnh, cười bảo: “Vụ cá cược này cũng thật thú vị, quả nhân rất muốn nhìn xem lão thái giám của Đại Hãn triều Nguyên này có bản lĩnh gì đặc biệt hơn người đây.” Ông ta nói thì dễ còn ta lại không dám lơ là, sớm chiều canh giới, không dám sơ sẩy. Một lần chờ đợi này kéo dài hơn một tháng, vào đúng lúc ta trễ nãi thì Lãnh Huyền bỗng xuất hiện, người này xuất quỷ nhập thần, lên vào bên trong mười trượng ta mới phát hiện ra. Võ công Dao Trì âm thầm quỷ quyết, ta tới giao thủ, suýt nữa bị thiệt lớn. Đánh được khoảng hai mươi chiêu, Lãnh Huyền chợt làm quỷ chiêu lừa vượt qua ta, phóng tới Chu Nguyên Chương vùng nhuyễn tiên tàn ác hạ sát thủ. Đúng lúc này bỗng có người vỗ một cái vào vai hắn.....

- Ai thế? Nhạc Chi Dương vừa buột miệng, bỗng vỗ trán một cái, à, nhất định là Lương Tư Cầm. Tịch Ứng Chân yên lặng gật đầu. Nhạc Chi Dương rất kinh ngạc:

- Làm sao ông ta biết Lãnh Huyền sẽ ám sát Chu Nguyên Chương đúng vào lúc này, chẳng lẽ là ông ta luôn theo dõi Lãnh Huyền à?

- Không tồi. Tịch Ứng Chân mỉm cười. Lương Tư Cầm chẳng những theo dõi Lãnh Huyền, mà còn theo dõi suốt hơn một tháng.

- Hơn một tháng? Nhạc Chi Dương càng ngạc nhiên. Lãnh Huyền không hề phát giác được à?

Tịch Ứng Chân đáp:

- Đúng vậy a, hắn không hề phát giác được.

Nhạc Chi Dương tìm đập thỉnh thoảng cuồng loạn. Hắn đã được chứng kiến bản lĩnh của Lãnh Huyền, vô tung vô ảnh, giống như quỷ mị hóa thân. Với thân thủ ấy lại bị người khác theo dõi một tháng mà bản thân không hề cảm giác được thì năng lực của Lương Tư Cầm thực sự là khó có thể tưởng tượng.

Lãnh Huyền bị vỗ vai thì giật mình, giờ phút trần, ngáy ra như phỗng. Hắn tự biết không thắng được Lương Tư Cầm nên không phản kháng nữa, chỉ nhắm mắt chờ chết. Lương Tư Cầm cũng biết sự lợi hại của hắn, không dám thả hổ về rừng, chờ dài một hơi rồi định hạ sát thủ. Ai ngờ Chu Nguyên Chương lại lên tiếng bảo “Chậm đã”, rồi hỏi Lãnh Huyền: “Người là thái giám của Đại Hãn triều Nguyên phải không?” Lãnh Huyền gật đầu nói “Đúng”. Chu Nguyên Chương lại hỏi: “Ta so với ông ta thế nào?” Lãnh Huyền nói: “Ông ấy không bằng người.” Chu Nguyên Chương lại hỏi: “Đã như vậy thì sao người không bỏ gian tà theo chính nghĩa?” Ông ta nói câu này chẳng những làm Lãnh Huyền giật mình mà ta và Lương Tư Cầm cũng thật bất ngờ. Lãnh Huyền ngẫm nghĩ rồi trả lời: “Không được.” Chu Nguyên Chương cười hỏi: “Sao lại không được?” Lãnh Huyền đáp: “Dù Đại Hãn không bằng người nhưng một thân không hầu hai chủ. Cho dù ta thịt nát xương tan cũng quyết không ruồng bỏ chủ cũ.” Chu Nguyên Chương gật đầu nói: “Tốt, nói được như vậy thì người có thể đi!”.....

Nhạc Chi Dương nghe đến đây liền kinh ngạc hỏi:

- Cứ thế thả lão đi à?

- Ta nghe nói thế cũng giật nảy cả mình, thầm nghĩ vị Hoàng đế này bình thường sát phạt quyết đoán, hôm nay bị nấn gán thế nào mà lại tùy tiện buông tha một tên thích khách đây? Lãnh Huyền cũng là nghi ngờ không tin, lớn tiếng nói: “Ta nhận ý chỉ của Đại Hãn nhất định phải lấy mạng người. Hôm nay người thả ta, ngày mai ta vẫn phải giết người.” Chu Nguyên Chương cười nói: “Quả nhân ở đây, người cứ đến mà giết.” Lãnh Huyền ngăn người, quay đầu bỏ đi. Lần này lại biến mất trọn một tháng, ngay cả Lương Tư Cầm cũng không tra ra tung tích của hắn. Mãi đến tết Trung thu, Chu Nguyên Chương ra ngoại thành ngắm trăng trở về, khi cười ngựa ngang qua cầu Chu Tước thì Lãnh Huyền từ dưới nước vọt lên, vùng nhuyễn tiên chém cả người lẫn ngựa thành bốn đoạn.....

- A! Nhạc Chi Dương la thất thanh. Chu Nguyên Chương chết? Tại sao, tại sao lại.....

- Tại sao vẫn còn sống ư? Tịch Ứng Chân cười khở lắc đầu. Chỉ vì "Chu Nguyên Chương" kia không phải là bản thân hắn mà chỉ là một người đóng thế.

- Người đóng thế? Nhạc Chi Dương giật mình hiểu ra. Chu Nguyên Chương biết là Lãnh Huyền sẽ giết ông ta?

- Ông ta là chủ của bao bậc hùng tài chứ không phải là đồ ngốc khinh suất vô mưu, biết bên ngoài có thích khách thì đương nhiên sẽ không làm việc lung tung. Đầu tiên, ta cùng Lương Tư Cầm thay phiên canh giữ ở bên cạnh ông ta; Tiếp theo, ngày thường xuất hành toàn dùng người đóng thế, chung quanh người đóng thế cũng đề phòng nghiêm mật. Lãnh Huyền dùng Quy Tức Thuật nín hơi, ẩn núp dưới đáy sông nửa canh giờ, tránh được cảm vệ tuần tra. Một chiều kia nhanh như sấm sét, nặng tựa vạn quân, tất cả mấy trăm vệ sĩ ở bên chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn. Lãnh Huyền giết được người đóng thế, tự biết không thể nào thoát được liền ném tiền đi, bó tay chịu trời. Nhưng vệ binh đã được cảnh dạn nên không giết hắn mà giải hắn tới trước mặt Chu Nguyên Chương. Lãnh Huyền trông thấy người thật, thâm biết bị mắc lừa, cúi đầu không nói một lời. Chu Nguyên Chương cười nói: "Thái giám, ta lại tha cho ngươi một mạng, ngươi còn giết ta nữa không?" Lãnh Huyền đáp: "Là chức trách, không thể không giết ngươi." Chu Nguyên Chương lại nói: "Được, ta lại tha ngươi một lần nữa, nếu ngươi thất bại thì phải làm thế nào?" Lãnh Huyền không khỏi kinh ngạc, xúc động nói: "Nếu lại thất bại, ta sẽ tự tử cho hết nợ!" Chu Nguyên Chương gật đầu đáp: "Được, ngươi đi đi!" Ta nghe thấy thế liền lên tiếng ngăn cản nhưng Chu Nguyên Chương đã quyết ý, mọi người chỉ có thể tro mắt nhìn Lãnh Huyền rời đi.

Nhạc Chi Dương không nhịn được hỏi:

- Lãnh Huyền có từ bỏ không?

- Đương nhiên là không! Hắn biết có ta và Lương Tư Cầm ở bên cạnh thì nhất định không giết được Chu Nguyên Chương. Càng nghĩ thì thấy chỉ có một thời điểm hai người bọn ta sẽ không theo bên người Chu Nguyên Chương. Tiểu tử, ngươi đoán xem đó là lúc nào?

Nhạc Chi Dương xoay tròn mắt, cười hi hi đáp:

- Lúc đi ị à?

- Hào tiểu tử, đoán một cái trúng ngay. Tịch Ứng Chân thật lòng khen ngợi. Lại qua một tháng, đúng vào kỳ hạn ba tháng, không biết Lãnh Huyền dùng biện pháp gì bí mật lên vào nhà xí trong cung. Quả nhiên, Chu Nguyên Chương đến nhà xí, nhưng lúc ấy có Lương Tư Cầm theo hầu. Hắn có năng lực thiên thị địa thính, vừa đến bên ngoài nhà xí đã phát giác có người bên trong, lập tức bảo Chu Nguyên Chương ở ngoài còn mình đẩy cửa vào. Lãnh Huyền tưởng là Chu Nguyên Chương đi vào, vừa mới phát chiêu đã bị Lương Tư Cầm khống chế.

Lãnh Huyền đến trước mặt Chu Nguyên Chương, không chờ hỏi đã nói: "Không cần hỏi nữa, ngươi thả ta ra, tự ta sẽ cắt đầu tặng ngươi." Chu Nguyên Chương chỉ cười cười, nói: "Thái giám tốt, lần đầu là ở sông, giờ là nhà xí, lần tiếp theo ngươi dự định động thủ ở đâu?" Lãnh Huyền trừng mắt nhìn Chu Nguyên Chương một hồi lâu mới hỏi: "Ngươi còn dám thả ta?" Chu Nguyên Chương cười đáp: "Tại sao không dám? Gia Cát Lượng bảy lần bắt Mạnh Hoạch, trăm vua một nước, chưa hẳn là không theo được ông ta. Ngươi dám giết ta, ta cũng dám thả ngươi. Ngươi thất bại bảy lần, ta thả ngươi bảy lần, mười lần thất bại, thả ngươi mười lần." Lãnh Huyền sững sờ một lát, nói: "Nhưng ta chỉ là một tên thái giám." Chu Nguyên Chương lại nói: "Thái giám cũng có tốt có xấu, ngươi trung thành hầu chủ, chân thành hiếm có. Ngươi đã nói Đại Hãn triều Nguyên không bằng ta, đến ông ta còn biết ngươi trung thành mà ủy thác trách nhiệm cho ngươi, nếu ta giết ngươi thì chẳng phải còn không bằng ông ta ư?" Lãnh Huyền nghe vậy liền quỳ rạp xuống đất, lớn tiếng nói: "Lãnh Huyền là kẻ ti tiện, chết không có gì đáng tiếc, Thánh thượng ba lần tha ta, Lãnh Huyền có sống thêm ba kiếp nữa cũng không báo đáp được, nguyện làm trâu làm ngựa phục vụ bên cạnh Thánh thượng, cả đời không bỏ, đến chết không thôi." Ta nghe xong, vội nói: "Người này âm tàn xảo trá, tuyệt đối không thể tin tưởng." Chu Nguyên Chương lại cười cười, bước lên trước tự tay cởi trói cho Lãnh Huyền, nói: "Ngươi tên là Lãnh Huyền à? Rất tốt, từ nay về sau ngươi đi theo ta." Sau khi nói xong liền giữ hắn ở bên sớm chiều phụng dưỡng cho đến hôm nay.

Nhạc Chi Dương nghe được le lưỡi, nói:

- Chu Nguyên Chương đúng thật là. Ông ta không sợ Lãnh Huyền đâm dao sau lưng sao?

- Đây chính là chỗ hơn người của ông ta, cũng là tiền vốn cho ông ta đánh lấy thiên hạ. Tịch Ứng Chân khe khẽ thở dài một hơi. Cuộc đời ta gặp kỳ tài không nhiều hơn hai người Chu, Lương, nhưng nói đến có mắt nhìn người thì ngay cả Lương Tư Cầm cũng không bằng được số lẻ của Chu Nguyên Chương. Ông ta dùng hung hiểm tày trời đổi lấy một từ sĩ vô song. Từ đó về sau, Lãnh Huyền không rời không bỏ giúp ông ta đánh lui vô số kẻ địch hùng mạnh, chỉ cần có lão thái giám ở bên cạnh là tất cả đạo chích thích khách đều phải lần trốn.

Tịch Ứng Chân nói đến đây liền nhìn Nhạc Chi Dương, nghiêm mặt nói:

- Người bên cạnh Chu Nguyên Chương chỉ có Lãnh Huyền là khó chơi nhất, nếu ngươi vào cung, người đầu tiên phải đề phòng chính là hắn.

Nhạc Chi Dương yên lặng gật đầu, Tịch Ứng Chân nói nhiều như vậy cũng buồn ngủ, lúc này đồ ăn được đưa tới, lão dùng xong liền nằm xuống ngủ.

Nhạc Chi Dương đợi lão ngủ say mới rời khỏi vân phòng. Hắn vừa mới quay đầu đã thấy Đạo Thanh chờ sẵn ngoài cửa, thấy hắn thì mặt mày hớn hờ đưa tay kéo lấy nói:

- Đạo Linh sư đệ, ta chờ ngươi thật lâu rồi.

Nhạc Chi Dương tim đập nhanh, vội nói:

- Quán chủ tốt, tiểu đạo sao dám xưng huynh đệ với ngài?

Đạo Thanh thấy hấn khiêm tốn lòng càng cao hứng, nói:

- Sư đệ khiêm tốn làm gì, mọi người đều có chữ lót là "Đạo", tự nhiên phải là sư huynh đệ. Ngươi là người mới nên còn chưa biết lợi hại. Bối phận trong Thái Hạo cốc, chữ lót "Ứng" chỉ còn mỗi một mình lão thần tiên, xuống đến chữ lót "Đạo" thì kể cả hai chúng ta cũng chưa quá ba người. Đạo Diển sư huynh ở xa tận Bắc Bình, những đồng môn tục gia khác thì sư huynh có Yên Vương, Ninh Vương, sư muội có công chúa Bảo Huy, ai nấy đều là dòng dõi long hoàng. Thế nên, Đạo Linh Sư đệ, chỉ bằng hai chữ "Đạo linh", trong toà Dương Minh quan này ngoại trừ lão thần tiên và vi huynh thì không còn ai trên ngươi nữa. Ta đã phân phó cho ngươi tất cả chi phí ăn mặc cũng giống như ta, ai dám bắt kính đối với ngươi thì cứ việc gọi người quét cho chúng vài gậy.

Đạo Thanh kéo Nhạc Chi Dương cười cười nói nói ra bộ hết sức thân mật cứ như là đã quen biết nhau mấy chục năm. Nhạc Chi Dương nghe hấn nói chuyện cũng không khỏi có chút lảng lảng đặc ý, cũng may Tịch Ứng Chân tiên hạ thủ vi cường, dạy đại thông đầu tiên là đạo lý xem phú quý như cỏ rác, hấn mới không bị bùa mê này làm say ngã, lập tức cười nói:

- Quán chủ nói đùa, tiểu đạo có bao nhiêu cân lượng? Làm sao mà thô lại nặng hơn voi được?

- Quán chủ cái gì chứ, gọi ta sư huynh đi. Đạo Thanh ra vẻ oán trách. Sư đệ phải có phân lượng, không thể tự coi nhẹ mình. Ta thấy lão thần tiên nhìn ngươi với con mắt khác, tương lai vi huynh còn phải dựa vào ngươi đấy.

Nhạc Chi Dương không biết nên khóc hay cười, không ngờ quán chủ Dương Minh quan cả người toàn tục khí, không có nửa điểm khí khái của người xuất gia, thật không biết tại sao Tịch Ứng Chân lại thu hấn làm đệ tử. Tuy nhiên, ban đầu ở trên đảo Linh Ngao, Tịch Ứng Chân nói về tứ đại đệ tử cũng không nhắc đến nhân vật Đạo Thanh này. Đạo Thanh tự xưng bối phận chữ Đạo, chỉ sợ cũng là thấy người sang bắt quàng làm họ, thiếp vàng lên mặt mình.

Đạo Thanh vừa nói chuyện vừa lôi kéo Nhạc Chi Dương đi vào một gian hậu đường. Ở đây đã đốt hương pha trà sẵn sàng, đồ ăn la liệt. Nhạc Chi Dương bị dẫn tới thượng tọa, hai tiểu đạo đồng phục vụ hai bên, người dâng trà, người hiến quả, luôn mồm gọi hấn là sư thúc tổ khiến Nhạc Chi Dương phải rùng mình.

Ăn uống xong xuôi, Đạo Thanh đuổi tiểu đồng đi, cân nhắc một chút rồi mỉm cười nói:

- Sư đệ chớ trách, vi huynh tìm ngươi thực ra là có một chút nghi hoặc nho nhỏ.

Nhạc Chi Dương đặt chung trà xuống, vội nói:

- Sư huynh cứ nói đừng ngại.

Đạo Thanh thu dáng vẻ tươi cười lại, nghiêm mặt nói:

- Sư đệ tốt, phú quý của chúng ta đều do lão thần tiên ban cho, lão thần tiên còn tại thế một ngày thì hai ta được hưởng dụng một ngày cho nên chúng ta cầu tiên bái thần, có phải làm đủ ba ngàn sáu trăm lần cúng lễ thánh thần cũng phải khẩn cầu lão thần tiên vãng bần tuổi hạc, hưởng thọ như tiên. Nếu lão thần tiên xảy ra chuyện gì thì chẳng những ta không làm được chức quán chủ này mà sư đệ ngươi cũng quyết không có địa vị hôm nay, thế nên lão đệ ngươi không được giấu ta, phải chăng ngọc thể lão thần tiên không ổn, đến cùng là bệnh tật gì?

Lão nói đến đây liền nhìn chăm chăm vào Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương chỉ biết im lặng. Nghịch Dương chi là thứ không phải y quán bình thường có thể chữa trị được, nếu nói ra nguyên nhân thì sẽ liên lụy đến bao nhiêu người. Hấn suy đi tính lại rồi cười nói:

- Đúng là lão thần tiên hơi bị khó chịu, nhưng ngươi yên tâm, cũng không nguy hiểm đến tính mệnh.

Đạo Thanh nhăn nhó đau khổ, liên tục thở dài:

- Sư đệ tốt, lão thần tiên bị bệnh nhưng lại không chịu đi khám thái y, nếu xảy ra chuyện không may thì biết làm sao được?

Nhạc Chi Dương cười nói:

- Lão thần tiên tự biết bản thân, nhưng sư huynh đã nói vậy thì tiểu đệ nhất định khuyên người chạy chữa.

Đạo Thanh mừng rỡ, lại hỏi thăm tuổi tác quê quán, tục gia dòng họ của Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương thuận miệng soạn bữa mấy câu qua loa nói với hấn.

Nói chuyện phiếm một hồi, Đạo Thanh chỉ cảm thấy người sư đệ này rất biết cách ăn nói, hiểu biết thức thời, nếu lung lạc được thì mình không khó lợi dụng. Hấn thấy lòng vui vẻ, ra sức nài ép Nhạc Chi Dương.

Nhạc Chi Dương vốn định nói chuyện với Đạo Thanh để thám thính tình hình gần đây của Chu Vi, nhưng cứ sắp nói ra lại phải cố nhẫn nhịn xuống. Chu Vi dù sao cũng là công chúa Đại Minh, một đạo sĩ như hấn mà đi tìm hiểu chuyện riêng của công chúa thì ai nghe cũng sẽ sinh nghi.

Đúng như Đạo Thanh nói, Nhạc Chi Dương có địa vị cực cao trong Dương Minh quan, cho dù đến đâu các đạo sĩ đều hết sức kính lễ, tuổi cao gọi hấn sư thúc, tuổi nhỏ thì hô sư thúc tổ, chỉ cần làm chút động thái là lập tức có người tới nghe sai sử.

Lúc sau thì trăng mọc lên ở phương đông, Nhạc Chi Dương lấy một ít hương nền rượu trái cây đi ra ngoài Dương Minh Quan, bước trên đường ngập ánh trăng vàng đi về hướng sông Tần Hoài.

Đi một đoạn đường là đến phần mộ của Nhạc Thiệu Phụng. Hắn đốt hương tế điện, kêu khóc chảy nước mắt một lúc, hồi tưởng công ơn nuôi dưỡng mà lòng không nén được thương cảm, chợt nhớ đến cảnh Nhạc Thiệu Phụng chết thảm bỗng phát sinh một luồng lửa hận hừng hực. Đáng tiếc cho đến ngày nay vẫn không rõ hung phạm. Nhạc Chi Dương thăm hận mình vô năng, nhìn về mộ phần cô tịch mà lòng đầy bi phần không thể nào phát tiết, thế là lấy sáo trúc ra thổi, trước tiên là bài “Bá vương giải giáp”, làn điệu kịch liệt, phát tiết trong lòng phần mộ mãi đến khi nổi lòng bình phục mới lại thổi bài “Hạnh Hoa Thiên Ảnh” an ủi nghĩa phụ trên trời có linh thiêng.

Ánh trăng sáng mờ, mặt sông lấp lánh, tiếng địch uyển chuyển vang vọng phảng phất như một cô hồn phiêu linh trên sông, bốn phía chung quanh phần mộ vắng vẻ im ắng, tràn ngập một cảm giác thê lương. Lòng Nhạc Chi Dương hợp với khúc nhạc, thổi đến nhập thần, không phát giác ra đằng xa có ánh lửa lấp lóe. Một cây đuốc soi đường cho một chiếc kiệu nhỏ màu hồng từ từ đi tới.

Nhạc Chi Dương phát hiện có người tới thì cổ kiệu đã đến sát gần. Người cầm đuốc là một ông già tầm khoảng năm mươi. Hai kiệu phu hạ kiệu xuống đất, khoát tay lau mồ hôi, một người trong đó lớn tiếng phàn nàn:

- Ngồi kiệu thì dễ khiêng kiệu thì khó. Tiểu thư cũng nên thương những người lao khổ chúng ta một chút, đây không phải chỉ là một đạo sĩ thổi địch thổi sao? Cũng đáng để phải đi một vòng đường dài như thế sao?

Người trong kiệu còn chưa trả lời, ông già đã gất một tiếng, nắn:

- Khiêng kiệu là khiêng kiệu, nói nhảm cái gì chứ? Nếu oán trách nữa là lão tử khấu tiền công của người.

Kiệu phu hừ một tiếng, nén giận không trả lời.

Nhạc Chi Dương cũng thấy kỳ quái, ngược mắt nhìn lại, chỉ thấy màn kiệu khể rung rinh tựa như có người nhìn lên ra bên ngoài. Nhạc Chi Dương đang phiền muộn, buông cây sáo xuống, tức giận hỏi:

- Nhìn cái gì? Chưa từng thấy người viếng mộ mà sao? Không có việc gì mau cút đi, đừng quấy rầy thanh tịnh của vong linh người đã khuất.

- Lỗ mũi trâu, người bảo ai cút đi? Ông lão trợn trừng hai mắt, hơi thở phì phò. Ta thấy người viếng mộ mà lúc nửa đêm chắc không phải là người tốt, không chừng chính là trọng phạm bị quan phủ truy nã.

Nhạc Chi Dương nổi giận, đang định chế giễu lại, chợt nghe thấy tiếng nói dịu dàng từ trong kiệu:

- Lộ lão, đừng tranh cãi nữa, quấy rầy người ta viếng mộ mà thì chính là chúng ta không đứng.

Giọng nói nhỏ nhẹ mềm mại giống như tiếng tiêu. Ông lão nghe thấy liền lui sang một bên nhưng hai mắt vẫn hung hăng nhìn Nhạc Chi Dương chằm chằm.

Chợt một ngón tay trắng nõn thò ra vuốt theo màn kiệu cuộn lên rồi một cô gái trẻ bước ra.

Nhạc Chi Dương đang tức giận, thấy cô gái cũng sáng mắt lên, chỉ thấy nàng có khuôn mặt thanh tú, không đeo trâm vòng mà chỉ dùng một nhánh hoa cúc trắng buộc mái tóc đen, váy trắng thêu hoa, hoa lá đan xem trông thật thanh nhã. Cô gái ôm trong lòng một con mèo Ba Tư lông dài trắng như tuyết nằm cuộn tròn biếng nhác, mặt mèo hí thành một đường chỉ lấp lánh ánh sáng xanh biếc.

Nhạc Chi Dương chỉ cảm thấy ngạc nhiên, thầm nghĩ tại sao nơi bờ sông hoang dã lại có người đẹp như thế này? Mỗi cử chỉ nghiêng đầu nhấc tay của cô gái này đều lộ ra vẻ mong manh tựa như một làn hơi sương bên trên mái ngói lưu ly, chỉ cần khẽ a một tiếng cũng có thể làm nàng tan mất.

Chợt nghe Lộ lão phàn nàn:

- Tiểu thư, người xuống kiệu làm gì? Kẻ hoang dã thế này cũng xứng trông thấy dung mạo của người sao?

Cô gái im lặng, đôi mắt đen láy như hạt nhãn rời khỏi khuôn mặt Nhạc Chi Dương nhìn xuống phía tấm bia đá, khẽ thì thầm đọc: Mộ cha quá cổ họ Nhạc tên Thiệu Phụng, con bất hiếu Nhạc Chi Dương kính lập. A, Nhạc Thiệu Phụng, cái tên này nghe có vẻ quen quen.

Nhạc Chi Dương đỏ bừng hai má, tìm bồng đập thình thịch, chợt nghe Lộ lão nói:

- Ta không biết Nhạc Thiệu Phụng nhưng ta lại đã từng gặp lão Nhạc nằm trong mộ. Năm đó trong hát rong bên sông Tần Hoài, dẫn theo một đứa nhóc chưa sạch nước mũi.....

Ông già cứ nói thao thao, cô gái không rời đôi mắt xinh đẹp khỏi khuôn mặt Nhạc Chi Dương. Nhạc Chi Dương cố giữ trấn định, mắt nhìn về mặt sông, chợt nghe nữ tử hỏi:

- Tiểu đạo trưởng, người biết vị Nhạc tiên sinh này sao?

Nhạc Chi Dương tức giận đáp:

- Ta biết, ông ấy là một vị tiền bối bạn sư phụ ta.

- Bĩa đặt lung tung. Lộ lão nói xen vào. Tề bá bạn sư phụ không vào tiết Thanh Minh, Trùng Dương, đêm hôm khuya khoắt đến mộ phần làm gì?

Nhạc Chi Dương thâm tức giận, cười cười, nói:

- Dù sao cũng không phải mộ phần lão nhân gia người là được.

Lộ lão nghĩ ra, giận tím mặt:

- Tiểu súc sinh, ngươi dám rửa ta chết?

Cô gái khẽ nhủ mảy, liếc mắt nhìn Lộ lão rồi nghiêng người nói:

- Tiểu nữ tử đường đột, vừa mới đến đây lại nghe được tiếng địch của đạo trưởng. Đạo trưởng kỹ nghệ tinh diệu, không biết sư phụ là ai?

Nhạc Chi Dương mắt kiên nhẫn, thuận miệng nói:

- Sư phụ ta là ai thì liên quan gì đến ngươi?

- Danh sư xuất cao đồ. Tiểu nữ cũng thích âm nhạc, nếu có cơ duyên thì muốn được lĩnh giáo lệnh sư một chút.

- Miễn đi. Nhạc Chi Dương lạnh lùng nói. Gia sư là người ngoài thế sự, không giao tiếp với người trong trần thế.

Cô gái á lên một tiếng, túm ngực chú, hướng về phía Nhạc Chi Dương dò xét một trận:

- Thì ra lệnh sư cũng là đạo sĩ? Cô gái cúi đầu ngẫm nghĩ, cất tiếng cười mê li làm thoáng lộ ra hai má lúm đồng tiền. Như vậy đạo trưởng đến kinh cũng là để tham gia "Nhạc đạo đại hội" à?

Nhạc đạo đại hội? Nhạc Chi Dương ngăn người hỏi:

- Nhạc đạo đại hội là cái gì?

Cô gái thấy hắn nói vậy, gật đầu nói:

- Cũng được, chúng ta sau này còn gặp lại.

Cô gái quay người lên kiệu, kiệu phu gánh kiệu lên vai, nhún nhún vài cái rồi từ từ đi tiếp lên trên.

Nhạc Chi Dương nhìn theo ánh đuốc rồi đi, trong lòng nghi hoặc trùng trùng. Cô gái này tự dừng đến, bỗng nhiên lại đi, từ đầu đến cuối lộ ra vẻ thần bí. Hắn nghĩ đi nghĩ lại, không nhìn được cất cây sáo rồi lặng lẽ bám theo sau chiếc kiệu.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Quyển 3 - Chương 17: Bát bộ chi chủ (1)

Đi được vài dặm, quang cảnh dần trở nên phồn hoa, bên bờ sông du khách như mắc cửi, trên sông thuyền hoa đăng hàng, trong thanh lâu váy hồng phấp phới, giọng oanh tiếng yến vui cười không dứt.

Chiếc kiệu mềm giống như một con thuyền lá nhỏ phiêu dạt tung tăng trong biển người. Nhạc Chi Dương theo sát phía sau, lát sau đã đến trước miếu Phu tử. Du khách ồn ào náo nhiệt, hắn len lỏi giữa đám người đi đường gắng sức tiến về phía trước, thỉnh thoảng mấy đứa nhỏ ăn mỳ xúm lại vây quanh hắn xin tiền.

Nhạc Chi Dương dây dưa không thoát được, nắm lấy ít tiền đồng rải xuống đất. Đám ăn mỳ tranh nhau cúi xuống nhặt, hắn thừa cơ thoát khỏi bọn chúng, ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy đầu người nhấp nhô, chẳng còn thấy bóng dáng chiếc kiệu mềm đâu nữa. Nhạc Chi Dương thâm hối hận, hắn đề phòng bị người để ý nên không mang theo Phi Tuyết, nếu có Bạch Chuẩn trên trời thì làm gì có ai có thể trốn khỏi mắt ưng của nó?

Miếu Phu tử là nơi Nhạc Chi Dương chơi đùa thuở nhỏ. Hắn trở lại chốn cũ, không khỏi thấy nao lòng. Hí viên mở cửa lại từ lâu nhưng đã đổi chủ. Nhạc Chi Dương hồi tưởng lại cái đêm đao quang huyết ảnh kia vẫn cảm thấy buốt lạnh trong lòng.

Hắn đang đi lang thang chợt nghe có tiếng hô vang, quay đầu lại thì thấy phía trước vòng trong vòng ngoài mấy tầng, không ít người rảnh rỗi vây quanh.

Nhạc Chi Dương sinh lòng hiếu kì, len vào đám người liền thấy một người đàn ông đang phun lửa.

Thuật phun lửa không phải của hiếm. Nhạc Chi Dương đang định rời đi, chợt thấy người đàn ông ngửa đầu lên trời, há miệng phun ra một luồng lửa thật dài, uốn éo mấy lần, biến thành một con rồng lửa lắc đầu vẩy đuôi, có lân giáp giống như thật. Càng kinh ngạc chính là nghệ nhân phun lửa thường chỉ phun một lần là xong nhưng lửa từ miệng người đàn ông này lại như vô cùng vô tận, con rồng lửa cũng ngưng tụ không tan, xoay vần bay múa cứ như là vật sống.

Tiếng khen hay vang ầm bốn phía như sấm, Nhạc Chi Dương cũng không chịu được vỗ tay rầm rầm, nhìn kỹ người phun lửa chưa đến bốn mươi tuổi, không cao không thấp, mặt mũi bình thường, không biết có phải vì phun lửa hay không mà trên mặt trắng nõn không có lấy một sợi râu.

Một lát sau con rồng lửa mới tắt. Gã lại phun ra một con Phượng hoàng lửa, ngẩng đầu vênh đuôi giương cánh như muốn bay lên, sau đó lần lượt phun ra rắn lửa uốn éo, ngựa lửa phi nhanh, rất là chân thật.

Nhạc Chi Dương le lưỡi, phỏng đoán người đàn ông đang dùng huyền thuật nhưng lại không nghĩ ra được là loại huyền thuật nào. Hắn đang nghĩ ngợi thì người đàn ông đã thu lửa, cầm chậu đi bốn phía nhận thưởng nghe lách cách lách cách, chốc lát tiền đồng đã tràn đầy. Nhạc Chi Dương nhất thời cao hứng, ném cho một khối bạc vụn nặng nửa lạng. Người đàn ông trông thấy, cười hi hi gật đầu liên tục với hắn.

Gã thu xong tiền thưởng thì đứng sang một bên. Chợt nghe tiếng chiêng vang vang, một người lực lưỡng như tháp sắt từ phía sau tiến ra, thân cao chín thước, mặc bộ đồ màu đỏ, da thịt đen nhánh, cơ bắp cuộn cuộn, chấp tay chào khán giả rồi không nói câu nào mà nằm luôn vào giữa hai tấm đỉnh sắt.

Người gõ chiêng là một cái gã mập. Hắn ném đồng la đi, cầm lấy một cây chùy sắt lớn, nở nụ cười chân thành, cái bụng vừa lớn vừa tròn, lúc đi mỡ thịt cứ nảy nung núc. Gã béo đi đến trước mặt gã da đen, quan sát một vòng rồi đột nhiên xoay tròn thiết chùy, hung hăng đập xuống tấm đỉnh phát ra tiếng choang choang. Tấm đỉnh lún xuống, cây chùy rên từ tinh cương bị uốn cong veo.

Trong đám đông vang lên những tiếng hô kinh ngạc, gã mập vẫn không ngừng tay, liên tiếp đập thiết chùy xuống cho đến khi tất cả gai sắt đỏ rạp xuống áp sát vào mặt tấm thép. Gã mập đá bay tấm đỉnh ra ngoài, gã da đen xoay người nhảy lên, trên dưới toàn thân hoàn toàn không bị thương tổn, chỉ có thêm một số điểm trắng.

Gã mập cầm tấm đỉnh thép đến trước mặt đám đông, cười hi hi nói:

- Mời xem, mời xem.....

Nhạc Chi Dương cũng không nhịn được sờ thử, quả nhiên là làm từ tinh cương, nếu không có sức mạnh trăm cân thì đừng mơ uốn thẳng lại được. Hắn từng nghe Tịch Ứng Chân nói là khổ luyện công phu ngoại gia đến mức nhất định thì có thể chém búa phá đá, không sợ đao thương. Gã da đen cao mình như thế, chắc hẳn là cao thủ ngoại gia. Nhưng Tịch Ứng Chân cũng nói khổ luyện công phu mà gặp phải cao thủ nội gia lấy khí chọi khí thì nhất định phải chịu nhiều thiệt thòi.

Gã mập đi vòng quanh một vòng, bỗng rút ra một thanh đoản kiếm và dúi vào tay gã da đen rồi bữu môi cười. Gã da đen vùng kiếm lên, hung hăng chém trúng đầu vai của gã mập. Mọi người kinh hãi hét lên nhưng đoản kiếm như bị thất bại chém sượt xuống đất. Gã da đen liên tục bỏ vài kiếm nhưng không chém rách được ngay cả quần áo của gã mập. Đám đông lúc đầu kinh hãi, giờ lại cảm thấy buồn cười, cười ầm lên hi hi ha ha.

Đám đông đang vui cười, gã da đen bỗng trừng mắt hét lớn, đột nhiên xoay tay đâm phốc một kiếm vào bụng gã mập, lưỡi kiếm cắm thẳng đến chuôi. Gã mập lui lại hai bước, chỉ chỉ vào gã da đen, đột nhiên trợn trừng hai mắt ngửa phịch xuống đất.

Đám người lập tức im lặng, há hốc miệng nhìn gã mập. Đột nhiên, có tiếng cười ha ha. Gã da đen nghe thấy tiếng cười liền ngoảnh đầu nhìn lại, thấy một vị công tử trẻ tuổi quần áo lượt là, vóc người thanh nhã, khoảng chưa đến mười tám tuổi, chân mày lộ ra khí tức kiệt ngạo. Gã da đen tỏ vẻ không ưa, hỏi:

- Vị khách xem này, người cười cái gì?

Giọng hắn mười phần mạnh mẽ như là tiếng chuông đồng.

Công tử bữu môi nói:

- Đây là ảo thuật thôi mà? Hừ, ta con mẹ nó cũng biết.

Gã da đen khề đảo hai mắt:

- Ai nói đây là ảo thuật chứ?

Công tử gật gù đắc ý:

- Thanh kiếm này là giả mà, mũi kiếm có thể duỗi ra có thể thụt vào, khi đâm thì thụt vào, khi rút ra thì lại duỗi ra. Không nói gạt người, trong nhà tiểu gia ta cũng có một thanh đồ chơi thế này, hù dọa mẹ ta thì được nhưng không được lừa người khác.

Gã da đen sững người, quay đầu nhìn gã mập, râu ria dựng đứng giận dữ quát lên:

- Nói bậy. Thanh kiếm này hàng thật giá thật, không dối trẻ lừa già.

- Được lắm! Công Tử cười hi hi. Ngươi rút kiếm ra xem một chút.

Gã da đen lại ngẩn ra, ho khan mấy tiếng, nói quanh co:

- Không phải kiếm co duỗi thì sẽ thế nào?

Công tử móc ra một thỏi bạc lớn ném cho gã da đen, bệ vệ nói:

- Không phải kiếm co duỗi thì năm mươi lượng bạc cho ngươi.

Gã da đen neho đôi mắt hồ nhìn chăm chăm vào thỏi bạc kia, mặt lộ vẻ lưỡng lự. Công tử thấy gã chột dạ, khí thế càng hoành tráng, cười nói:

- Con mẹ nó, đừng thấy mà thèm, nếu là kiếm co duỗi thì ngươi cũng phải bồi thường cho ta năm mươi lượng bạc. Thế nào, đánh cược hay không?

Gã da đen mặt đen tím lại tỏ vẻ rất khó chịu, chậm rãi nói:

- Năm mươi lượng ít quá, năm trăm lượng được không?

Công tử cảm thấy ngoài ý muốn, hơi sững người rồi cười ha ha nói:

- Hào tiểu tử, ngươi con mẹ nó nghĩ sẽ lừa được ta phải không? Ngươi nâng tiền đặt cược chỉ để gạt ta biết khó mà lui, hừ, sao không nhìn xem lão tử là ai?

Công tử vẫy tay một cái, hào nô bên cạnh liền đưa lên một túi tiền. Công tử dốc miệng túi xuống, đổ ra hơn hai mươi đồng vàng Nguyên bảo, tính sơ sơ ít nhất cũng đáng sáu trăm lượng bạc. Đám đông lao xao bàn tán ầm ĩ, ai nấy nhìn chăm chăm vào đồng Nguyên bảo tỏ vẻ cực kỳ hâm mộ.

- Thế nào? Có đủ hay không? Công tử dương dương đắc ý nhìn khắp chung quanh. Tiểu tử da đen, ngươi thắng thì túi Nguyên bảo này sẽ con mẹ nó thuộc về ngươi.

Công tử vốn cho rằng việc đến nước này thì gã da đen sẽ sợ hãi thú nhận là mình gian dối, ai ngờ gã da đen không hề biến sắc, quay người lại rút phát thanh kiếm ra, vút keng một tiếng đến trước mặt công tử.

Lưỡi kiếm sáng lạnh kinh người, không nhiễm một vết máu, gã mập vẫn nằm giả chết trên mặt đất, chỗ trúng kiếm lại chẳng hề có lấy một vết thương. Đám đông thấy tình cảnh này cười nghiêng ngả. Nhạc Chi Dương đứng xem cũng mỉm cười, đồng thời rất lo lắng, một khi những kẻ mại nghệ này thua thì lấy đâu ra năm trăm lượng bạc bồi thường.

Công tử cười rạng rỡ, nhặt thanh đoản kiếm lên, vuốt vuốt định ấn lưỡi kiếm vào trong nhưng mũi kiếm không nhúc nhích tí nào. Công tử biến sắc, giờ kiếm đâm xuống đất kêu đing đang nhưng thân kiếm cũng chỉ uốn cong đi chứ vẫn không lút vào trong.

- Ta nói rồi. Gã da đen chậm rãi nói. Thanh kiếm này là hàng thật giá thật, không dối trẻ gạt già.

Đám đông còn chưa tỉnh lại thì gã mập đã nhảy vọt lên đoạt lấy túi tiền của vị công tử, khuôn mặt béo núc cười hi hi, phẩy tay nói:

- Công tử ca nhi, bảo kiếm thuộc về ngươi rồi. Năm trăm lượng mua một thanh kiếm, ngươi con mẹ nó kiếm được thật đó nha.

Công tử cũng tức điên lên, da mặt tím bầm như gan heo, bỗng hú lên tiếng quái dị, giờ kiếm chỉ vào gã da đen và gã mập:

- Hai tên cầu tài hứa nhau lừa gạt gia gia ngươi. Bay đâu, đánh chết cho ta.

Bên cạnh công tử vốn có ba tên hào nô, chúng đã xoa tay xoa chân từ lâu, giờ được lệnh liền nhào về phía gã mập như hổ bắt dê. Bọn chúng thấy qua bản lĩnh của gã da đen nên tránh mạnh đánh yếu, đánh gã mập đoạt lại túi tiền trước đã.

Gã mập đứng im tại chỗ cứ như sợ đến ngất người. Tức thì đám hào nô đã đâm trúng người gã, quyền đánh vào thịt kêu thành thịch. Thế nhưng đánh được một quyền mà lại không đánh được quyền thứ hai vì tấm thân mỡ thịt của gã mập vừa dai vừa mềm giống như một đồng bóng, quyền đánh trúng là lập tức lún sâu vào, bên trong mỡ thịt sinh ra một loại lực hút khiến đám hào nô dùng hết khí lực từ thời bú sữa mẹ cũng không thể rút được nửa nắm đầm ra.

Đám đông ở bên đứng xem mà không ai hiểu nổi. Họ vốn tưởng là gã mập sẽ kêu la thảm thiết, đâu ngờ gã lại toét miệng cười hề hề mặt không đổi sắc còn đám hào nô lại miệng méo mắt lác, nét mặt cô quái. Bọn chúng vẫn chưa từ bỏ ý định, ào ào dùng tay chân rảnh rỗi tung quyền xuất cước đánh về phía gã mập, thế nhưng không trúng còn tốt, một khi đánh trúng lại bị mỡ thịt hút lấy. Ba tên cao lớn ngang tàng dấn vào thân thể gã mập giống như ruồi mắc mạng nhện, tiến không được, lui không xong, muốn cạy sức trâu kéo ngược đối thủ nhưng gã mập mập đứng sừng sững như núi không hề lay động, chỉ thấy mặt gã càng đậm vẻ cười tộ.

Người khác xem thì hoang mang không hiểu, còn Nhạc Chi Dương là người trong nghề nên càng xem càng kinh hãi. Gã mập rõ ràng là một cao thủ nội gia, dùng nội lực hút lấy nắm đầm của ba người. Ba tên hào nô cũng không phải dạng bình thường, thân thủ nội ngoại kiêm tu, mỗi quyền mỗi cước ít nhất cũng đạt lực đạo trên trăm cân, muốn vậy khôn được ba người thì nội lực ngoại lực đều cần phải vượt xa họ mới được. Trong những cao thủ Nhạc Chi Dương từng gặp thì Qua Toàn kinh của Minh Đầu có chút tương tự nhưng là dùng tay phát kinh lực chứ không phải toàn thân trên dưới nơi nào cũng có

thề hút người giống như gã mập.

Thiếu niên công tử định tiến lên, thấy tình hình này lại do dự không quyết. Chợt nghe gã mập cười ha ha, thả lỏng chân và sai bước đi trên đường. Đám hào nô bị lôi đi đánh lư lướt theo gã tiến về phía trước, có tên nhảy lò cò, có kẻ bị kéo lê trên mặt đất, cả ba cố hết sức gầy dựa nhưng đều phí công vô ích. Tình cảnh này vừa cổ quái lại vừa buồn cười, đám đông chưa trông thấy bao giờ, lúc đầu còn kinh hãi sau thì ồ lên những tiếng cười vang. Tiếng cười âm vang hết đợt này đến đợt khác khiến ba tên nô tài vừa giận vừa xấu hổ, hận không thể tìm được khe đất nứt để chui vào.

Gã mập cười hi hi ha ha, đi hết vòng này đến vòng khác, càng đi càng nhanh vù vù xé gió. Đám nô tài mới đầu còn ngoác mồm chửi rủa, dần dần chuyển sang kêu khóc, tay chân sung đỏ lên, nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, thân hình bay lên như điều không chạm đất. Thiếu niên công tử đứng bên, tay cầm đoản kiếm, nhìn chăm chăm theo bốn người, hai mắt đăm đăm. Hắn tự biết gặp phải cao nhân nhưng vì sống trong nhung lụa rất ít bị thiệt thòi nên vẫn không cam tâm rút lui. Hắn đang còn do dự thì người lúc trước phun lửa đã đứng lên, tăng háng một tiếng, thuận miệng nói:

- Lão Bặc, náo đủ chưa? Đừng quên còn có chính sự.

Gã mập cười khà một tiếng, đột nhiên dừng bước, quát lên:

- Cút.

Đám hào nô bỗng được thả tay chân, không tự chủ được thân hình văng ra, từ ba hướng bay về phía công tử kia. Công tử mắt tối sầm lại, bị thân thể ba người mấy trăm cân ngã đè xuống, cảm thấy người như bẹp dí tức thì kêu văng lên một tiếng thảm thiết.

Gã mập cười ha ha, xoay người rời đi, gãi da đen và người phun lửa chạy theo sau, chớp mắt đã xuyên qua đám đông biến mất vô tung vô ảnh. Ba tên hào nô chật vật bò dậy, cúi đầu nhìn xuống thấy tiểu công tử đã ngất xỉu, mặt mũi bầm dập, liền cuống quýt cứu hẩn tỉnh lại, đồng thanh kêu gào:

- Điện hạ, vẫn khỏe chứ?

Tiểu công tử dần dần tỉnh lại, nhìn bốn chung quanh, nghiêng răng giận dữ hỏi:

- Khỏe cái rắm con mẹ ngươi, ba tên chó má kia đâu rồi?

Một tên hào nô hậm hực đáp:

- Chạy rồi!

- Cái gì? Công tử giận dữ. Đi tìm quan sai phủ Ứng Thiên, không cho phép một tên nào chạy thoát. Không chém bọn chúng thành muôn mảnh thì Chu Cao Hú ta thề không làm người.

Đám hào nô mặt mày xấu hổ, một tên khê nói:

- Điện hạ, hay là cho qua đi. Bề trên mà biết người đến sông Tần Hoài chơi bời thì không tránh khỏi bị ăn đòn đâu.

Công tử biến sắc, do dự một lát bỗng nhiên nản chí nhụt chí, lăm bầm chửi rủa bò dậy, vịn vào đám nô tài tập tễnh bỏ đi.

Nhạc Chi Dương đứng bên nghe rõ ràng, thầm nghĩ công tử ca này tự xưng là Chu Cao Hú, đám người hầu lại gọi hắn là điện hạ, chẳng phải là người trong hoàng thất họ Chu của triều Minh ư? Người này lỗ mãng tàn bạo, ức hiếp nhỏ yếu, chịu lần thua thiệt lớn này cũng coi là bị trừng phạt đúng tội.

Đám đông đã giải tán hết. Nhạc Chi Dương ngẩng đầu thấy trăng đã lên gần giữa bầu trời, không còn sớm nữa nên định trở về Dương Minh quan, bỗng nhiên thấy động lòng, quay đầu lại nhìn xuyên qua đám người đi đường, trông thấy một sạp hàng bán tượng đất, đứng sau sạp là một bà lão luôn miệng tươi cười, tay đang nặn một pho tượng Vô Tích.

Nhạc Chi Dương tim đập rộn ràng, bà lão này chính là Địa Mẫu Thu Đào, nếu ngày trước trong hí viên không được bà xuất thủ tương trợ thì hắn và Chu Vi đã thành quỷ dưới kiếm của Trương Thiên Ý từ lâu rồi.

Nhạc Chi Dương trông thấy Thu Đào thì lòng không ngừng kích động, muốn đến cảm ơn, nhân tiện hỏi thăm xem Chu Vi sau đó ra sao. Nhưng vừa đi được mấy bước, hắn lại nghĩ chuyện Thu Đào đã thấy Linh Đạo Thạch Ngư, phát hiện mình chưa chết mà hỏi về việc này thì thật khó trả lời.

Hắn còn đang do dự thì Thu Đào đã nặn xong tượng đất giao cho người mua, đột nhiên ngẩng đầu nhìn trời rồi thu hàng lại, chia hai phần dùng quang gánh gánh lên đi luôn. Nhạc Chi Dương chưa hết tâm tư, không chịu được cũng sai bước đi theo sau, cách bà lão xa xa.

Thu Đào gánh hàng đi không nhanh không chậm, xuyên qua mấy phố dài hẻm nhỏ thẳng đến bên bờ Trường Giang. Sông lớn chảy về đông, bờ cao nước rộng, cư dân thưa dần, mấy chiếc thuyền đánh cá phiêu bạt trên sông, ánh đèn dom đóm mờ tỏ chập chờn. Bỗng chốc đã đến bến Yến Tử, Thu Đào đột ngột dừng lại, liền nghe thấy có người cao giọng kêu gọi:

- Thu sư tỷ, sao bây giờ mới đến?

Giọng nói khá to, nghe rất quen tai. Nhạc Chi Dương sụp xuống nấp sau một tảng đá lớn, thò đầu ra xem thì thấy trên bến có ba người, người đang nói chuyện dáng vẻ cao lớn hùng vĩ, chính là gã da đen của gánh xiếc mãi nghệ bên ngoài miếu Phu tử. Lúc này gã mặc bộ quần áo màu xanh, trông nhanh nhẹn dũng mãnh tuyệt luân, dáng như thiên thần. Bên trái gã là người phun lửa, còn bên phải là gã mập.

Thu Đào buông gánh xuống, vén tóc mai, cười nói:

- Ta không thể so với các người đi tay không, cho dù đi đâu thì cũng phải mang theo đồ kiếm cơm mới được.
- Cái gì là đồ kiếm cơm? Gã mập nheo mắt, giọng dài ra. Ta thấy đó là đồ vật đòi mạng, trong gánh toàn đất, làm người ta buồn chết không đền mạng.
- Bặc Lưu. Thu Đào nhìn gã mập một lát rồi lạnh lùng nói. Có biết đêm nay người chộc tới ai không?
- Ta thì có thể chộc được ai? Gã mập hai tay xoa bụng, cười tủm tỉm nói. Sư tỷ cũng không phải không biết bĩ nhân luôn có thiện chí giúp người, chưa từng trêu chọc gây sự với ai.

Thu Đào hừ lạnh một tiếng, nói:

- Ba người các người nói đã tiêu hết lộ phí, phải mài nghề kiếm tiền, kết quả là chỉ lo gây chuyện thị phi. Hừ, nhưng đây là kinh thành, đừng quên tại sao chúng ta đến đây.

Ba người nín lặng, người phun lửa nói:

- Sư tỷ, coi như chúng ta sai, nhưng tên công tử ca nhi kia khinh người quá đáng.
- Đúng vậy! Gã da đen cũng nói. Sư tỷ, tiểu tử đó ngang ngược, nếu không giáo huấn một lần thì hắn không biết cha mẹ mình là ai.

Thu Đào cười lạnh hỏi:

- Người bảo cha hắn mẹ là ai?

Ba người quay mặt nhìn nhau, Bặc Lưu cười nói:

- Sư tỷ ở lại sau, chắc là nghe ngóng được gì chăng.
- Hắn là Chu Cao Hú. Thu Đào từ tốn nói. Cha hắn là Yến Vương Chu Lệ, mẹ hắn là con gái của Từ Đạt.

Ba người cùng ồ lên. Bặc Lưu đấm ngực đập chân, gào ầm lên:

- Tiếc thật, tiếc thật. Biết thế thì tăng thêm chút kinh lực, không ép hắn thành bánh thịt thì cũng cho hắn gãy mấy cái xương sườn mới phải.

Hai người khác đồng thanh:

- Đúng, đúng.
- Thêm kinh lực cái gì? Thu Đào quát. Các người quên lệnh cấm của thành chủ rồi à?

Ba người lại nhìn nhau, Bặc Lưu đau khổ nói:

- Không. Tám bộ thành Tây không được đối địch với Chu Nguyên Chương. Nhưng Chu Nguyên Chương là Chu Nguyên Chương, chúng ta không được động vào hắn nhưng chẳng lẽ cũng không được đánh con cháu của hắn sao?
- Lại giáo biện. Thu Đào mất hứng. Người đánh thương Chu Cao Hú, tất nhiên sẽ động đến Chu Nguyên Chương. Hơn nữa, nô tài của Chu Cao Hú cũng không phải hạng người thường, tất cả đều là thị vệ của Yến Vương phủ Bắc Bình.

Bặc Lưu giật mình nói:

- Chẳng trách bọn hắn đều nói giọng phương bắc, công phu quyền cước cũng không yếu. Thế chẳng nhóc họ Chu không ở Bắc Bình hưởng phúc lại chạy tới kinh thành làm gì?

Thu Đào đáp:

- Mấy năm trước Chu Nguyên Chương ra một đạo thánh chỉ, lệnh các vương trong thiên hạ cho con đến kinh sư để chính hắn dạy văn giảng võ. Hắn bề ngoài nói là dạy bảo con cháu nhưng ai có chút kiến thức đều biết, đám hoàng tôn đến kinh sư đều là những người có tư chất, các vương có dã tâm cũng không dám phản kháng triều đình.
- Hồn láo. Gã da đen lớn tiếng. Cái lão tiểu tử này đến cả con cháu mình cũng không tin thì lão còn có thể tin ai được nữa?
- Chuyện này cũng không trách lão được. Thu Đào chậm rãi nói. Xưa nay cha giết con, con giết cha vì ngôi vị hoàng đế đã quá nhiều, Chu Nguyên Chương tuổi tác cao dần, không toan tính cho mình thì cũng phải tính toán cho Hoàng thái tôn của lão.

Gã da đen hừ một tiếng, vẫn còn nổi giận bất bình. Thu Đào nói thêm:

- Trong đám cháu chất của Chu Nguyên Chương, tên Chu Cao Hủ này nổi tiếng ngang bướng, vẫn về không đến đầu đến đũa, võ nghệ chẳng học được bao nhiêu, hai năm trước ngang nhiên trộm ngựa trốn về phương bắc du ngoạn, dọc đường còn đã thương quan lại đuổi theo hấn, kết quả là bị bắt về đánh đòn. Nhưng tiểu tử này sẻo chưa lành đã quên đau, đêm nay lại vụng trộm đến sông Tần Hoài chơi gái, hấn sợ tổ phụ biết nên bị các người trêu chọc cũng nhất định không dám lộ ra, nhưng nếu làm cho hấn bị thương nặng thì lại là chuyện khác.

Gã da đen buồn rầu nói:

- Thu sư tỷ, ta vẫn không rõ thành chủ có năng lực thông thiên triệt địa mà sao cứ phải nhẫn chịu với họ Chu? Tám người chúng ta đều có thù sâu như biển với Chu Nguyên Chương, cho dù không thể đâm lao một đao nhưng chẳng lẽ trút mấy con giận cũng không được sao?

Nhạc Chi Dương nghe thấy bốn chữ thông thiên triệt địa thì bỗng động lòng, nhớ tới đoạn đầu di thư của Nhạc Thiệu Phụng cũng nói kẻ thù có năng lực thông thiên triệt địa. Thiên hạ không mấy người đủ sức nhận câu này, vậy thành chủ kia là thần thánh phương nào?

Chợt nghe Thu Đào thờ dài một hơi, nhìn về phía hấn không nói câu nào. Bên sông tạm thời yên lặng. Người phun lửa nói:

- Thạch Xuyên, người quên lời thành chủ rồi sao? Thiên hạ dễ động mà khó tĩnh, nếu sinh loạn thì không dễ thu thập. Cuối thời nhà Nguyên loạn lạc chết chóc, bách tính khổ khăn lắm mới có được mấy ngày thái bình. Nếu Chu hoàng thất nhà Minh có biến cố, thiên hạ sẽ lại rơi vào chiến tranh. Yên ổn thiên hạ là công nghĩa, thù của chúng ta là thù riêng, không thể vì việc riêng của bản thân mà làm hại bách tính thiên hạ.

Bạch Lưu đứng nghe, tay xoa bụng than thở. Gã da đen ôm mặt, oán hận nói:

- Chu Liệt, người nói không sai, nhưng Thạch Xuyên ta lại nuốt không trôi nổi oán hận này.

- Lão Thạch, người quên sao? Thu Đào dùng một chút, âm thầm nói: Năm xưa tổ sư gia vì oán cừu riêng của mình mà công thành phá nước, gây họa cho đời, về sau hối hận suốt nửa đời còn lại, đến chết vẫn còn ân hận.

- Thôi! Thạch Xuyên nắm chặt nắm đấm, hung dữ vung lên. Giang sơn tươi đẹp thế mà lại làm lợi cho tên súc sinh kia.

- Giữa hai cái hại thì chọn cái nhẹ hơn! Chu Liệt lắc đầu thờ dài. Thành chủ tài năng như thần còn không có cách gì, chúng ta có tí bản lĩnh thế này thì cũng chỉ đành bỏ mặc buông xuôi.

Nhạc Chi Dương nấp sau tảng đá nghe vậy liền cảm thấy hồ đồ, dường như bốn người này có thù với họ Chu nhưng lại bị một loại ước chế nào đó nên không thể báo thù rửa hận.

Hắn đang nghĩ ngợi bỗng thấy Thu Đào quay đầu lại, hướng về phía hấn mỉm cười, cao giọng nói:

- Túc hạ nghe lâu như vậy còn chưa đã nghiệm sao?

Câu nói này đột nhiên vang lên, Nhạc Chi Dương như phải chịu một cơn vào đầu, cuống quýt nhảy dựng lên. Hắn quay đầu chạy, mới được vài bước đã thấy bóng người nhoáng lên một cái rồi Thạch Xuyên xiu mặt đứng ở phía trước. Nhạc Chi Dương vội vã dừng lại, chạy quanh sang hướng khác, không ngờ vừa quay đầu đã thấy một cái bàn mặt béo múp đang tủm tỉm cười. Hắn lấy làm kinh hãi, vô thức rút sáo trúc ra dùng chiêu Anh Tinh Nhập Miếu đâm thẳng về phía trước, vào chính giữa ngực Bạch Lưu, cảm thấy vừa dai vừa mềm, cây sáo lún vào hơn một tấc.

Nhạc Chi Dương vừa đâm vào liền nhớ tới kết cục của đám hào nô, vội vội vàng vàng thu hồi sáo trúc nhưng đã muộn, từ trong cơ thể Bạch Lưu sinh ra một luồng sức hút dính chặt cây sáo lại. Nhạc Chi Dương không ngờ ra được liên vung chưởng tấn công nhưng mới đến nửa đường chợt tỉnh ngộ, cố gắng rút lại đồng thời buông cây sáo ra và nhảy lùi ra đằng sau.

Nhạc Chi Dương chưa đứng vững đã nghe một tiếng quát khê, Thạch Xuyên chộp bàn tay to như cái quạt bò về phía trước. Nhạc Chi Dương xuất chiêu Ưu Tông Trung Lai, trở tay đánh một quyền trúng huyệt Khúc Trì trên cánh tay của gã. Quyền này như đánh phải sắt chẳng thể lay động cánh tay của gã mà Nhạc Chi Dương lại cảm thấy xương tay mình muốn gãy ra, đau quá liền hít vào một hơi khí lạnh.

Thạch Xuyên hừ một tiếng, bàn tay vẫn hướng đánh về phía trước. Nhạc Chi Dương sử dụng Loạn Vân Bộ lui lại hai bước, chân trái tung ra đá bốp vào bụng của gã. Chiêu này từ Vô Định Cước, phiêu diêu bất định, vừa trá vừa hung, nhưng mũi chân đá tới lại như đá trúng bức tường đồng. Đau đớn kịch liệt truyền đến, Nhạc Chi Dương kêu văng lên, dậm chân ra sức nhảy lùi về sau nhưng chưa đứng vững đã bị Thạch Xuyên tóm được. Nhạc Chi Dương đau chân trái, tránh né không linh hoạt, định quay người thì đã bị đối phương chế trụ huyệt Kiên Tĩnh.

Nhạc Chi Dương toàn thân tê dại, mất hết khí lực. Thạch Xuyên cười ha ha, khoát tay xách hắn lên, sai bước đi trở về bến Yến tử. Bạch Lưu cảm sáo trúc, cười hi hi đi sát bên.

Thạch Xuyên điểm hai huyệt đạo của Nhạc Chi Dương, nói lớn tiếng:

- Ta biết tiểu tử này là gian tế của Đông đảo.....

- Không phải! Bạch Lưu xen vào. Chiêu thức hắn đâm ta, định mưu rồi mới phát động, dư chiêu trùng trùng, chính là công phu của Thái Hạo cốc.

- Nói bậy. Thạch Xuyên khê đảo mắt. Quyền hắn đánh ta rõ ràng là "Vong Ưu quyền", cước đá ta có sáu bảy phần tương tự như "Vô Định cước".

- Giống sáu bảy phần vẫn còn ba bốn phần không giống. Bặc Lưu gật gù đắc ý. Lão Thạch, ngươi không có mắt sao? Tiểu tử này là đạo sĩ, chín chín phần trăm là đệ tử Thái Hạo cốc.

Thạch Xuyên xì một tiếng khinh miệt, nói:

- Ta nói là đệ tử Đông đảo.

Bặc Lưu hỏi:

- Kỳ thật, Đông đảo có đạo sĩ từ bao giờ vậy?

Nói đến đây, hai người tròn mắt nhìn nhau. Chu Liệt liền khoát tay nói:

- Đừng cãi nhau nữa, có lẽ hẳn vừa là Đông đảo, vừa là Thái Hạo cốc.

Hai người Bốc, Thạch cùng kêu lên:

- Cái gì? Hai nhà này đều ai vì chủ nấy, làm sao mà ở cùng một chỗ được?

Chu Liệt thoáng lưỡng lự, quay đầu lại hỏi:

- Thu sư tỷ, ngươi thấy thế nào?

Thu Đào cười nói:

- Ta thấy hẳn không phải thuộc cả hai nhà, chiêu thức chỉ có hình, không có thần, càng kỳ quái là hoàn toàn không có nội lực. Luyện quyền không luyện công thì đến già chỉ là công dã tràng. Nếu là đệ tử hai nhà này thì tại sao chỉ có chiêu thức mà không luyện nội công?

Đám người nghe thấy có lý, đua nhau gật đầu. Thạch Xuyên nói:

- Để ta hỏi hắn một chút.

Gã vênh mặt lên, nhếch miệng hỏi:

- Tiểu tử, ngươi là đệ tử Đông đảo à?

Nhạc Chi Dương thất thủ bị bắt đang bực mình, tức thì đáp:

- Không phải.

Thạch Xuyên tối sầm mặt, Bặc Lưu liếc nhìn gã lấy làm đắc ý, cố gắng tỏ vẻ ôn hoà hỏi Nhạc Chi Dương:

- Như vậy ngươi là đệ tử Thái Hạo cốc rồi?

Nhạc Chi Dương lạnh lùng nói:

- Cũng không phải!

Bặc Lưu đang cười cứng lại, Thạch Xuyên thấy vậy cảm thấy hả giận, cười ha hả ha hả.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Quyển 3 - Chương 17-2: Bát bộ chi chủ (2)

Bặc Lưu tròn mắt nhìn hắn, lại hỏi:

- Tiểu đạo sĩ, vậy ngươi là ai? Vì sao lại nấp ở sau tảng đá?

Nhạc Chi Dương không tiện nói rõ thân phận, kiên trì nói:

- Ta là "Đạo Linh", chỉ là trùng hợp đi ngang qua.

- Trộm chuông? Tiểu tặc bịt tai trộm chuông được lắm.

Thu Đào mỉm cười, người đi theo lão thân từ miếu Phu tử mãi đến tận bến Yến Tử, hơn mười dặm đường cũng gọi là trùng hợp sao?

Nhạc Chi Dương giờ mới biết Thu Đào đã phát giác từ lâu, buồn cười mình còn tưởng rằng che giấu được hành tung. Chuyện tới nước này hẳn đành phải bịa chuyện tiếp:

- Con đường này không phải của ngươi, ngươi đi được, sao ta lại không đi được? Chẳng lẽ cứ đi sau ngươi là theo dõi ngươi sao?

- Hào tiểu tử, còn mạnh mẽ.

Thạch Xuyên làm bộ tiến lên. Thu Đào ngăn lại nói:

- Thôi, hần không nói thì ta cũng đoán ra lai lịch của hần.

Nhạc Chi Dương nghe xong, tim đập thình thịch cuồng loạn, thầm nghĩ chắc Thu Đào đã nhận ra mình. Hần đang hoảng hốt kinh sợ chợt nghe Thu Đào nói:

- Tên tiểu đạo sĩ này đích xác là đệ tử Diêm bang.

Nhạc Chi Dương nghe vậy ngán người ra, hoàn toàn ngoài sức tưởng tượng. Thu Đào nhìn nét mặt hần càng cảm thấy đoán không sai liền lộ ra vẻ tươi cười. Chu Liệt ngấm nghĩ rồi cũng nói:

- Thu sư tỷ cao kiến, đệ tử Diêm bang lai lịch phức tạp, võ công gộp nhặt lung tung, bởi vậy nên tiểu tử này cũng thông hiểu hết chiêu thức được.

Nhạc Chi Dương càng nghe càng kinh hãi, lại thấy Thạch Xuyên vỗ đầu một cái, lớn tiếng la lên:

- Đúng rồi. Năm xưa cũng có không ít đệ tử Đông đảo gia nhập Diêm bang như Trương Sĩ Thành vậy. Ài, còn Thái Hạo cóc thì sao?

- Ta đã nghe nói về việc này. Chu Liệt chậm chậm nói. Bách Ách sư tổ của Thái Hạo cóc từng thu một nữ đệ tử làm đến chức Từ Diêm sư giả của Diêm bang, về sau làm ác quá nhiều nên bị Bách Ách xử tử. Cho nên trong Diêm bang lưu truyền công phu Thái Hạo cóc cũng không có gì lạ.

- Người này không có nội công, hần chỉ là lâu la trong bang. Thu Đào ngừng lại một lát, nhìn chăm chăm vào Nhạc Chi Dương. Ta hỏi ngươi, thương thế của Tề Hạo Đình thế nào rồi?

Nhạc Chi Dương bị coi là đệ tử Diêm bang thì dờ khóc dờ cười, lên tiếng đáp:

- Tề Hạo Đình là ai?

Thu Đào khẽ nhún mày, mắt kiên nhẫn:

- Tiểu tử giỏi thật, là đệ tử Diêm bang mà không biết bang chủ của mình sao?

- Ai nói ta là đệ tử Diêm bang? Nhạc Chi Dương cả giận, trên mặt ta viết chữ "Muối" hay sao?

Thu Đào cười hỏi:

- Ngươi không phải đệ tử Diêm bang thì có thân phận gì?

Nhạc Chi Dương muốn nói lại thôi.

Bốn người đối phương trông thấy vẻ mặt hần đều là cười ha ha, rõ ràng cho rằng hần đuối lý không thể chống chế. Chu Liệt cười một tràng, nói:

- Diêm bang đúng là lũ ma xó, chẳng mấy chốc đã tìm được Thu sư tỷ. Cũng may chỉ là một cái lâu la, nếu là năm Diêm sư thì cũng có chút phiền phức.

- Phiền phức cái rắm. Thạch Xuyên nhăn mũi. Năm Diêm sư là cái gì, cũng xứng đánh đồng với Tây thành bát bộ chúng ta sao?

- Không được khinh địch. Thu Đào nói. Đệ tử Diêm bang trải rộng khắp thiên hạ, trong đó không thiếu kỳ nhân dị sĩ. Bản phái ở phương tây, hoàn toàn không có căn cơ ở Trung thổ. Cường long không ép địa đầu xà, chưa hẳn đánh đã có thể chiếm thượng phong. Chỉ mong Tề Hạo Đình không cố chấp, đại sự hóa không, đừng để phát sinh chuyện gì nữa. Bả ta nói đến đây bỗng hơi ngừng lại, bực tức nói: Vì sao lâu thế rồi mà bọn lão Vạn còn chưa tới?

Bạc Lưu cười nói:

- Chắc có việc trì hoãn, đợi thêm một lúc cũng được.

Gã đang nói bỗng Thạch Xuyên chỉ tay ra phía trước, kêu lên:

- Đó không phải sao?

Đám người quay đầu nhìn theo, thấy trên sông xuất hiện một đốm lửa chạy như bay hướng vào bờ. Trong chốc lát, ánh lửa tới gần, thì ra là một chiếc đèn lồng lụa trắng. Ánh lửa soi sáng khuôn mặt chủ nhân đèn lồng. Nhạc Chi Dương định thần quan sát, kêu a một tiếng sợ hãi.

Người cầm đèn lồng là một nam tử áo trắng, tóc dài trắng như tuyết. Hắn không đi theo thuyền mà cứ một bước đi xa hơn một trượng như chuồn chuồn lướt nước bay về hướng bên Yên Tử.

Nhạc Chi Dương nhìn đến trọn tròn hai mắt, cứ tưởng mình đang nằm mơ. Hắn cố ổn định tâm thần, hít sâu một hơi ngăn chặn trái tim đang đập dồn, nhìn kỹ lại thì thấy người áo trắng tay trái cầm đèn lồng, tay phải giương một cây dù trắng, tay áo căng phồng lên, tóc trắng bay xòa, dường như có một sức mạnh vô hình nâng thân thể hắn lên, nhẹ nhàng nâng hắn lên giữa không trung nên mới đi như bay trên mặt nước giống như thần tiên, mũi chân điểm nhẹ xuống mặt nước lạnh để lại những vòng gợn sóng lan tỏa.

- Lan Truy! Thu Đào nhận ra ai tới, vẻ mặt hoang mang. Tại sao chỉ có một mình ngươi?

- Thu sư tỷ. Người áo trắng nói rất chậm, ngữ điệu khoan thai, thành ra nói rất mất thời gian.

Hai người một hỏi một đáp, Lan Truy đã đến dưới bến Yên Tử. Gã tung người nhảy lên, bước trên cầu đá, phiêu lãng bay lên, đáp xuống mặt đất không làm bay một hạt bụi, còn nhẹ nhàng hơn cả chim tước.

Nhạc Chi Dương nghe thấy gã nói liền thở phào một hơi nhẹ nhõm, thầm nghĩ gã này cuối cùng vẫn là người chứ không phải là yêu tà quỷ mị. Hắn không nhìn được dò xét người mới tới, chỉ thấy gã ngoài ba mươi tuổi, tóc mi bạc trắng, mặt mũi tuấn tú bất phàm, chỉ mỗi đôi lông mày trắng hơi nhíu lại.

- Lan Truy! Thạch Xuyên thấy tình thế không ổn, cao giọng kêu gọi. Vẻ mặt ngươi cứ như đưa đám giống kiểu có cha mẹ chết ấy vậy.

- Công việc không tốt lắm! Người áo trắng nói không nhanh không chậm, tên Tô Thừa Quang kia đã lọt vào tay Diêm bang.

- Cái gì? Cả bốn người trên bến Yên Tử cùng thốt lên sợ hãi. Bậc Lữ cũng trọn tròn đôi mắt nhỏ, kỳ quái kêu lên:

- Lôi Bộ thần thông của tên Tô Thừa Quang đã luyện để xuất thần nhập hóa, người trong thiên hạ thắng được hắn đếm chưa đủ năm đầu ngón tay.

Thạch Xuyên cũng nói:

- Đúng vậy, ai trong đám ô hợp Diêm bang có thể bắt được con ma bài bạc ấy?

Thu Đào bình tĩnh như nước, nhíu mày hỏi:

- Lan Truy, tin tức này thật hả?

- Hoàn toàn chính xác. Lan Truy thuận miệng trả lời cứ như là việc không liên quan đến mình. Vạn sư huynh và Mộc sư huynh đã tới Tổng đường Diêm bang nhưng sợ Diêm bang đông người nên phải ta đến thông báo các vị.

- Được! Thạch Xuyên giậm chân, nghiêm nghị hét lên. Chúng ta sẽ cho chúng thấy Bát bộ não Diêm bang, đánh cho con mẹ nó nát bét ra.

- Đúng, đúng! Bậc Lữ cười hi hi, xoa xoa tay. Lão tử đến kinh thành lâu rồi vẫn chưa có cơ hội thư giãn gân cốt, cứ thế này mãi không phải sẽ rỉ sét hết sao.

- Lão Thạch, tên mập chết bầm, chuyện này không thể lơ đãng. Chu Liệt lắc lắc đầu. Một là Tô Thừa Quang đang nằm trong tay Diêm bang, nếu dùng sức mạnh thì khó giữ được tính mạng hắn; Thứ hai, chủ nhân của Lôi bộ là nhân vật đứng đầu của phái ta, Diêm bang bắt hắn được thì nhất định phải có người tài năng.

Thạch Xuyên xì một tiếng khinh miệt, không kiên nhẫn cắt lời:

- Diêm bang lấy đâu ra người tài năng? Tề Hạo Đình là chủ một bang cũng không tiếp nổi ba chương của Tô Thừa Quang.

- Lão Thạch không nên khinh địch. Thu Đào nhắm mắt trầm ngâm. Chu sư đệ nói đúng, chuyện này chỉ có thể dùng trí, không thể làm bừa, không cẩn thận một chút sẽ nguy đến tính mệnh của Tô sư đệ.

Thạch Xuyên nghe nói vậy đành im lặng không nói nữa. Chu Liệt lại nói:

- Việc này không nên chậm trễ, chúng ta mau đi thôi, đừng để hai bộ chủ Thiên, Thủy phải đợi lâu.

Đám người đều gật đầu. Bậc Lữ chỉ Nhạc Chi Dương hỏi:

- Tiểu tử này làm sao bây giờ?

- Mang hắn theo, đừng dẫm thương hắn. Thu Đào liếc nhìn Nhạc Chi Dương. Chúng ta đối xử tốt với đệ tử Diêm bang cũng là thể hiện thành ý của bên ta.

Nhạc Chi Dương không nhìn được kêu lên:

- Người nhận lầm người rồi, ta không phải là đệ tử Diêm bang.

Lan Truy nhìn hấn, hỏi:

- Thu sư tỷ, tiểu đạo sĩ này là ai?

Thu Đào đáp:

- Hấn là thám tử của Diêm bang. Mặc kệ hấn đã, chính sự quan trọng.

Diêm bang Tổng đường ở bờ bên kia sông Trường Giang. Thạch Xuyên mặc cho Nhạc Chi Dương chửi rủa, vác hấn lên vai chạy như bay về phía trước. Nhạc Chi Dương nắm ngang vai gã xóc nảy tung tung, ruột gan dạ dày lộn tung phèo không chịu nổi, ngay cả thở cũng còn khó chứ nói gì đến mắng chửi người.

Năm người chạy một đoạn thì tìm được một chiếc thuyền chờ đò sang sông. Lan Truy vẫn không lên thuyền, tay phải giương dù trắng, đi bộ vượt sông lớn. Ở gần mới thấy không phải là cây dù trắng bất động nâng đỡ mà là có gió xoáy xoáy vùn bên dưới tạo cho nó có thể bay lên.

Một lúc đã đến bờ, Lan Truy thu cây dù trắng lại dúi vào bao đeo bên hông, sau đó chân không chạm đất đi trước dẫn đường; Bạc Lư theo sát phía sau, thân thể mập mạp chạy dưới ánh trăng trông giống như một quả bóng da nảy tung tung lúc cao lúc thấp lăn nhanh như chớp. Thu Đào vẫn gồng gánh như cũ, quang gánh vung vẩy trái phải, mỗi một lần vung lên là bà ta lại bước lên hơn một trượng, trông tựa như hai cái cánh đưa bà ta bay về phía trước. Chỉ có Chu Liệt rơi xuống cuối cùng, nhìn thì không nhanh không chậm nhưng trước sau vẫn chưa từng tụt lại.

Nhạc Chi Dương thấy ngạc nhiên. Năm người này có thân thủ tuyệt diệu không kém bốn Tôn của Đông đảo. Bọn họ tự xưng là Tây thành bát bộ, không biết lai lịch thế nào. Điều khiến hấn bức mình là hấn bị ngộ nhận thành đệ tử Diêm bang, giải thích đến khô môi rách lưỡi vẫn không được, nếu quả thật bị đưa tới Tổng đường của Diêm bang, một khi bị lộ ra thì phải làm thế nào đây?

Hấn đang lo lắng nghĩ ngợi, Thạch Xuyên đột nhiên dừng lại. Nhạc Chi Dương giãy dụa nhưng cảm thấy năm ngón tay đối phương như sắt, căn bản không có cách thoát khỏi, đành đưa mắt nhìn lên thì thấy giữa dãy núi chập trùng có một tòa trang viên, quy mô rất lớn, đèn đuốc sáng trưng.

- Đi vào thế nào đây? Bạc Lư hỏi. Lên vào hay là xông thẳng vào?

Thu Đào khẽ nhún mày, lạnh lùng đáp:

- Lên vào là hành vi của bọn chuột nhắt. Đã đến rồi thì quang minh chính đại vào đi.

Mọi người mừng rỡ, bước nhanh đến trước trang. Nhạc Chi Dương giương mắt nhìn, trên cổng treo tấm biển viết ba chữ Hữu Vị Đường, nhưng cổng lại mở rộng không có một người thủ vệ. Mọi người cảm thấy bức tức, Chu Liệt đột nhiên chỉ lên phía trên, khẽ nói:

- Nhìn kia!

Mọi người nhìn lên, bên trên mái hiên cao tít có treo hai người, một trái một phải, im lìm bất động.

- Để ta lên xem.

Lan Truy tung người, nhẹ tựa như một sợi khói bay vòng quanh nóc nhà một vòng, thuận tay túm lấy hai người bay thẳng xuống dưới. Mọi người nhìn sang, thấy là hai cái gã mặc áo xanh, tay chân bị trói bằng sợi tơ mảnh, đầu và hông bị quấn chặt bằng vải trắng. Hai gã thấy đám người thì đảo loạn hai mắt, vẻ mặt phẫn nộ.

- Đây là Thiên Tôn Ti của Vạn sư huynh!

Thu Đào ngẩng nhìn sợi tơ, phát tay giải khai huyết đạo cho một gã. Gã vừa có thể nói được liền há miệng mắng:

- Âm toán đả thương người, ta khinh tám đời tổ tông nhà ngươi.....

Gã còn chưa mắng xong, Bạc Lư đã xóc gã lên, trợn trừng cặp mắt nhỏ, nghiêm nghị quát:

- Ngươi mắng ai?

Rồi tát bốp bốp hai cái, đánh cho gã tóa máu miệng. Gã không khỏi sợ hãi, run rẩy nói:

- Ta không mắng ngươi, ta mắng tên tặc tử đánh lén ta.

Bạc Lư nói:

- Hấn đánh lén ngươi như thế nào?

Gã áo xanh hậm hực đáp:

- Ta cũng không biết, tự nhiên thân thể bị xiết chặt rồi bị treo lên trên đó. Nói đến đây, gã nhìn chăm chăm vào đám người, mặt lộ vẻ cảnh giác: Các người là ai?

Bặc Lư mỉm cười:

- Người đánh lén người chính là đồng đạo của chúng ta.

Gã áo xanh giật nảy mình, há miệng định kêu lên. Bặc Lư tức thì phong bế huyệt đạo của gã, quay đầu nói:

- Vạn sư huynh đã vào trong rồi.

Thu Đào gật đầu:

- Chúng ta cũng vào thôi.

- Thu sư tỷ! Thạch Xuyên nhắc Nhạc Chi Dương lên. Vạn sư huynh đã lộ mặt thì còn mang theo tiểu tử này làm gì?

- Thu Đào hơi lưỡng lự, gật đầu nói:

- Vứt hẳn lại cũng được.

Nhạc Chi Dương giật nảy mình, thầm nghĩ nơi này là trọng địa của Diêm bang, mình ở lại đây, về sau Diêm bang tra được tất nhiên sẽ coi là gian tế mà xử trí. Hắn nghĩ vậy, liếc nhìn kêu lên:

- Thu đại nương, người đã quên ta rồi sao?

Thu Đào đang định bước đi, nghe vậy quay đầu lại ngạc nhiên hỏi:

- Người nói cái gì? Chúng ta gặp nhau lúc nào?

Nhạc Chi Dương tỏ vẻ đau khổ nói:

- Hai năm trước, tại rạp hát miếu Phu tử, người đã đánh bại Trương Thiên Ý, cứu ta một mạng.

Thu Đào ngẩn người, nhìn Nhạc Chi Dương chăm chăm từ đầu đến chân, bỗng ồ lên một tiếng kinh ngạc:

- Quả nhiên là người. Người còn sống à? Vào Diêm bang từ khi nào?

Nhạc Chi Dương tạm thời không thể nào kể hết, đành phải nói:

- Một lời khó nói hết. Thu đại nương, ta không phải đệ tử Diêm bang, người thả ta ra được không?

Thu Đào không hỏi thêm nữa, giải khai huyệt đạo cho hắn, cả giận trách:

- Tên tiểu tử nhà người, tại sao không nói sớm?

Nhạc Chi Dương lung túng, cúi đầu không nói. Những người khác cũng thấy kỳ quái, Thạch Xuyên không nhịn được hỏi:

- Thu sư tỷ, người thật sự biết tiểu tử này?

Thu Đào á một tiếng, nói:

- Từng gặp mặt một lần, hai năm qua rồi, cơ hồ đã quên hẳn đi.

Bà ta liếc nhìn Nhạc Chi Dương:

- Chúng ta có việc, người tự đi đi thôi.

Nhạc Chi Dương không kịp trả lời, Chu Liệt đột nhiên nói:

- Thu sư tỷ, tên tiểu đạo sĩ này lén lút lút lút, cho dù không phải là đệ tử Diêm bang cũng chưa chắc đã không phải là gian tế.

Bặc Lư cũng nói:

- Đúng vậy. Hắn không phải là đệ tử Diêm bang, vì sao lại theo dõi người chứ?

Thu Đào cảm thấy có lý, đang định hỏi tiếp, bỗng nghe đằng xa truyền đến một tiếng hét dài. Tiếng hét du dương uyển chuyển, giống như một đạo nước

suối chảy xuyên sơn cốc, nhu hòa thanh tịnh nhưng lại chứa ý tứ sắc bén không nói ra được.

- Mộc sư đệ.

Thu Đào hơi biến sắc mặt, thốt lên. Những người khác cũng run lên. Thạch Xuyên vội hét “đi mau”, giậm chân một cái, tung người chạy đi, tất cả gạch đá chỗ gã giậm chân đều vỡ nát.

Thu Đào tâm phiền ý loạn, nói với Nhạc Chi Dương:

- Người đi theo ta.

Một tay nhắc gánh đất sét, một tay túm tay hắn. Nhạc Chi Dương theo bà ta tiến về phía trước, trong lòng thầm kêu xúi quẩy. Đám người Thu Đào kết thù với Diêm bang hoàn toàn không có liên quan đến hắn, nhưng nếu Diêm bang trông thấy tất nhiên sẽ coi hắn là đồng bọn của Thu Đào.

Dọc đường không có ai ngăn cản, trên cây lớn hai bên đường treo hơn mười người lủng lẳng giống như những con dơi, gió đêm về thổi lác la lác lư. Có không ít đệ tử Diêm bang nằm ngổn ngang trên mặt đất, há miệng trợn mắt, sắc mặt tái nhợt. Chu Liệt cúi xuống điều tra, trầm ngâm nói:

- Đây là "Ngưng Tuyết công".

- Đã chết chưa?

Thu Đào không khỏi lo lắng.

- Còn sống! Chu Liệt lắc đầu nói. Mộc sư huynh hạ thủ lưu tình.

Thu Đào nghe vậy không khỏi thờ phào nhẹ nhõm.

Đám người đi nhanh đến cuối đường, bỗng phía trước sáng lên, hiện ra một khoảng trống, bốn phía đèn đuốc sáng như ban ngày. Hơn mười người đầu quấn vải trắng, eo thắt đai trắng, bao vây hai người ở giữa, trong đó một người mặc trường bào màu đen, tuổi ngoài bốn mươi, mặt gầy lông mày dài, một người tuổi tác đã cao, râu dài, mặc áo bào xanh, hai tay thành chảo, trong nháy mắt đã công đến người mặc áo bào đen mười tám cước.

Nhạc Chi Dương bị phê mất nội lực nhưng vẫn còn nhân quan. Lục bào lão giả chảo công phiêu hốt tuyệt luân, hai chân không mấy khi chạm đất cứ như một con chim lớn nương theo cương lực của đối thủ mà bay lượn chiết chiêu, chiêu pháp vô thường, xuất chiêu mạnh mẽ. Dù vậy nhưng vẫn không làm gì được người mặc áo bào đen. Mỗi khi người mặc áo bào xanh công đến, người mặc áo bào đen lại nghiêng trái né phải, thân trên giống như không có xương cốt, luôn tạo thành những góc độ cô quái mà tránh được thế chảo như gió tấp mưa sa.

Nhạc Chi Dương xem phát bực mình, luận võ công, người áo bào đen cao hơn lão giả áo bào xanh một bậc, nhưng chẳng biết tại sao mãi vẫn không hạ sát thủ. Thu Đào chau mày, hạ gánh xuống, lấy ra một nắm đất sét trắng tinh, hỏi lớn:

- Mộc sư đệ, Vạn sư huynh đâu?

Bà vừa dứt lời đã có tiếng lạnh lùng đáp:

- Ta ở đây.

Nhạc Chi Dương đưa mắt nhìn sang, ở góc tường tối có một cái ông già, mặc áo bào xanh, đầu đội nho quan, mặt trắng râu dài, khí độ ung dung, cử chỉ nhã nhặn.

Những người khác nghe thấy cũng đưa nhau nhìn sang, trông thấy bọn Thu Đào đều trợn mắt siết chặt nắm tay, ra vẻ cảnh giác. Chợt nghe người áo bào đen cười lớn, nói:

- Đồ diêm sứ, trận này tính ngang tay được không?

Lão áo bào xanh lặng im không trả lời, vung chảo xoát xoát xoát cắm đầu tiếp tục tấn công. Người áo bào đen đứng im, uốn người nghiêng về bên trái. Lão áo bào xanh chảo trái công trượt, theo đó diêm mũi chân xuống đất, thân hình thuận thế quét ngược chảo phải như cánh liễu nương theo gió lượn quanh một vòng tròn, chỉ nghe xoẹt một tiếng, chảo của lão vút qua trước ngực hắn.

Người áo bào đen cười ha hả, mượn thế đang đảo người nhảy vọt ra xa hơn một trượng, phui phui áo choàng, chấp tay cười nói với Thu Đào:

- Mộc Hàm Băng gặp qua Thu sư tỷ.

Hắn nói chuyện vẫn đưa lưng về phía lão áo bào xanh nhưng lão ta vẫn đứng im không nhúc nhích, nhìn vào lưng đối thủ, sắc mặt trắng bệch.

Thu Đào gật đầu với Mộc Hàm Băng, rồi nhìn về phía lão áo bào xanh, khẽ cười nói:

- Từng nghe "Bích diêm sứ giả" Đồ Dậu Dương là truyền nhân của "Kiêu chảo môn" ở Âm Sơn, môn "Vô Thường chảo" này quả nhiên phiêu hốt sắc bén, tên thật không sai.

Đỗ Dậu Dương nhìn Thu Đào chăm chăm, bộ râu khê rung rung, nuốt một ngụm nước miếng, nói đốp chất:

- Ngươi họ Thu, không phải là Tây thành "Địa Mẫu" Thu Đào chứ?

Lão bà cười nói:

- Tiện danh mà thôi, không cần nhắc đến.

Đỗ Dậu Dương lại nhìn Lan Truy:

- Tóc hạ tóc trắng khác thường, chắc là chủ của Phong bộ, "Phong Ma tán" Lan Truy phải không?

Lan Truy cứ thản nhiên ngồi yên không đáp.

Đỗ Dậu Dương tâm trạng nặng nề, đếm sơ qua bọn người Thu Đào, chợt nghe tim đập tình thích, sợ hãi nói:

- Được lắm. Tây thành bát bộ đến tụ hội ở Hữu Vị trang của ta sao?

Thu Đào chưa kịp trả lời đã nghe có tiếng cười lạnh:

- Tây thành bát bộ có gì đặc biệt hơn người chứ?

Trong đám đông có ba người vừa nói vừa đi ra, dẫn đầu là một lão già áo tím chống một cây tinh cương quái trượng, râu tóc điểm bạc, hốc mắt sâu hoắm phát ra ánh mắt thiêu đốt kinh người. Bên trái là một người áo xanh, trên vai cắm chéo một đôi đoản kích, lưng dài vai rộng, mũi thẳng mũi vuông, ở giữa cặp lông mày rậm rì có cái nốt ruồi, nhìn thoáng qua cứ như có thêm một con mắt nữa. Bên phải thì là một cô gái áo đỏ người cao tho, tướng mạo xấu xí, mũi củ tỏi, mắt lá dăm, đôi bờ môi dày lò ra hai chiếc răng hô to tướng.

Thu Đào ở kinh thành lâu ngày, kiến thức rộng rãi, cười hỏi:

- Vị lão tiên sinh này chẳng phải là "Tứ diêm sứ giả" Vương Tử Côn sao?

Lão già áo tím ngược mắt nhìn trời, hừ lạnh một tiếng. Lại nghe Thu Đào hỏi tiếp:

- Vị huynh đài này chắc là "Thanh diêm sứ giả", đại danh trên giang hồ là "Tam nhân Ôn Hầu" Thuần Vu Anh đây?

Gã áo xanh rất hiểu lễ tiết, thoáng chấp tay:

- Địa Mẫu cũng biết tiện danh, Thuần Vu Anh hân hạnh.....

Nói còn chưa dứt lời, Vương Tử Côn đã chống quái trượng, nghiêm nghị nói:

- Thuần Vu diêm sứ, khách khí với loại người này làm cái gì?

Thuần Vu Anh thờ dài:

- Cho dù là địch hay là bạn, người tới là khách. Diêm bang ta đường đường là bang hội lớn, không thể đánh mất lễ nghĩa.

Wang Tử Côn lườm gã, ánh mắt rất là âm trầm.

Thu Đào quay sang cô gái áo đỏ cười nói:

- Từ lâu đã nghe nói "Tứ diêm sứ giả" Mạnh Phi Yến cũng là phận gái như ta, hôm nay gặp mặt, quả nhiên là không sai. Cô gái áo đỏ nghe vậy ngoác mồm cười khàn khàn, giọng cười thô mà hào hùng hữu lực, không thua Thạch Xuyên bao nhiêu.

Nhạc Chi Dương nhìn cô gái áo đỏ mà tấm tắc lấy làm kỳ lạ, nghĩ thầm thế này mà cũng gọi Phi Yến được à? Nhớ năm xưa, Triệu Phi Yến triều Hán đáng điệu uyển chuyển, múa giỏi, Hán Thành Đế ra lệnh cho thái giám nâng một chiếc mâm đồng, bảo nàng vào trong mâm mặc tình nhảy múa. Nếu đổi thành cô Mạnh Phi Yến này khiêu vũ thì xem có giẫm chết tui tên thái giám nâng mâm không nào.

Thu Đào liếc nhìn bốn phía, cười nói:

- Tại sao không thấy Bạch diêm sứ giả?

Wang Tử Côn cười lạnh nói:

- Hoa diêm sứ có việc phải đi. Đối phó Tây thành bát bộ chỉ cần bốn chúng ta là đủ.

- Lão đầu từ miệng lưỡi thật cứng rắn. Thạch Xuyên giận quá hóa cười, tiến lên một bước, gờ nắm đấm to bằng cái bát nhỏ lên. Được rồi, để xem miệng của ngươi cứng rắn hay là nắm đấm của gia gia cứng hơn?

Hắn to như núi thép, đứng ở trước sân khí thế hùng hực như là thiên quân vạn mã. Đệ tử Diêm bang đều kinh hãi, đua nhau lách cách rút đao kiếm ra khỏi vỏ.

- Đến hay lắm!

Thạch Xuyên hét lớn, xông vào đám đông. Hắn thân hình cao lớn, hành động nhanh như quỷ mị. Đệ tử Diêm bang bối rối, hùa nhau vung binh khí ngăn cản. Thạch Xuyên chạy nhanh vào trong, giờ hai tay ra bắt lấy một đao một kiếm, vận thần lực bẻ gãy kêu choang choang. Hai tên đệ tử toét hồ khẩu máu chảy ròng ròng, ngã bổ nhào bay ra ngoài.

Hắn tay không bẻ gãy đao kiếm, bàn tay không mây may thương tổn. Đám đệ tử thấy thế kinh hãi, hô hét điên cuồng, hùa nhau xông lên. Thạch Xuyên không buồn tránh né, hai tay khua khoắng bắt lấy binh khí đánh đến gần, hoặc là bẻ thành mấy khúc, hoặc là vặn xoắn lại thành bánh quai chèo, đao kiếm chém lên người hắn giống như chém vào đá, phát ra tiếng vang chan chát.

- Ái dà dà! Bậc Lưu cũng xông vào đám người, vừa chạy vừa hò hét những tiếng kỳ quái. Hết rồi, Hết rồi, má ơi, lão Thạch, chờ ta một chút đi.....

Hắn vừa béo vừa tròn, cử chỉ vụng về, lao vào rừng đao kiếm cứ như thịt mỡ nằm trên thớt. Đám người đao kiếm chém xuống ào ào, chém vào quần cả trời đất. Gã mập hứng mỗi kiếm, chịu một đao, đều kêu la thảm thiết như heo bị làm thịt, người xem cho là gã chắc chắn phải chết nhưng chỉ có người cầm đao kiếm mới tự hiểu nỗi khổ, đao kiếm chém trúng đâm vào gã lại tựa như đánh vào đồng cát, bị cơ thịt của Bậc Lưu hãm lại, bị nội lực hút lấy đao kiếm, bị gã nghiêng trái ngã phải mà hồ khẩu phát đau, đao kiếm tuột tay, hai tay trống trơn, đứng im tại chỗ giống như một lũ ngốc.

Chỉ chớp mắt, Bậc Lưu hút đao kiếm cầm đầy quanh người trông giống như con nhím. Đám người kinh hãi muốn chết, thấy hắn đánh tới là nhao nhao né tránh. Bậc Lưu thấy trò chơi hết hiệu quả liền dừng lại, cười ha hả, lắc lắc thân mình làm cho đao kiếm rơi xuống loảng xoảng.

Thạch, Bậc hai người tả xung hữu đột, đánh cho đệ tử Diêm bang thất bại thảm hại. Vương Tử Côn thấy tình thế không ổn, ngừng đầu rít lên một tiếng. Mấy chục người xuất hiện trên đầu tường nóc nhà, tay cầm nỏ liên châu, mũi tên sáng lấp lánh.

Chúng chưa kịp bắn tên đã nghe một tiếng khê quát, Lan Truy phát ổng tay áo như múa, nhún người nhảy lên như mây bay đỉnh núi, nhẹ nhàng nhảy lên phía trên. Đám cung thủ lấy làm kinh hãi, vội bóp lấy nỏ đồng thời bắn ra một trăm mũi tên. Lan Truy không hề tránh né, rút cây dù trắng, bung tán dù ra, năm ngón tay xoay tròn cán dù làm mặt dù quay vù vù. Tên nỏ bắn trúng mặt dù tức thì văng ra tứ phía. Lan Truy mượn gió bay lên, đám cung thủ còn chưa hoàn hồn thì bóng trắng đã nhẹ nhàng đáp xuống đầu tường.

Lan Truy vung cây dù trắng tạo thành cuồng phong vô tận, chỉ quét qua là có một cung thủ ngã khỏi đầu tường. Gã quay người lại đâm mặt dù lên cao, một cung thủ không tự chủ được dính chặt lên trên mặt dù, theo vòng dù xoay tròn, kêu la oai oái, thân thể không dừng được bay ra va vào một tên cung thủ khác. Người trước lưng dán vào ngực người phía sau, bị dù trắng đẩy nhanh về phía trước thành tiếng bạch bạch liên hồi, lần lượt dính vào thêm năm người nữa. Bảy người hợp thành một con rắn dài, bị dù trắng đánh văng lên nối nhau rơi khỏi đầu tường. Ai nấy đầu văng mắt hoa, ngực đau muốn ói.

Đỗ Dậu Dương không khỏi sợ hãi, vung hai tay định lao lên trên đầu tường. Chợt thấy một bóng đen nhoáng lên, Mộc Hàm Băng đã ngăn ở phía trước, cười hi hi nói:

- Đỗ diêm sứ, ban này chưa phân thắng bại, chúng ta lại tiếp tục đánh nào.

Đỗ Dậu Dương không nói một lời, bỏ ra song chảo. Mộc Hàm Băng cười hi hi, thân trên xoay tròn, thân dưới bất động, eo mềm không xương, ngã gập về phía sau, cả người giống như một cây liễu tiên rung lên tạo thành một đóa tiên hoa cực lớn bay vút lên trên không trung, tay phải quét về phía bụng dưới của Đỗ Dậu Dương.

Đỗ Dậu Dương cuống quýt lui lại, đường chảo trầm xuống, chụp vào cổ tay Mộc Hàm Băng, chợt nghe Mộc Hàm Băng khê bật cười, cánh tay uốn lượn chợt trái chợt phải tựa như con rắn độc ngóc đầu dậy, xuyên qua thể chảo, mổ vào mặt Đỗ Dậu Dương.

Đỗ Dậu Dương cảm thấy gió lạnh quất vào mặt làm cho da thịt tê dại, hoảng hốt hít một hơi dài nhảy lùi ra xa mấy trượng vẫn còn cảm giác gương mặt buốt giá, đầu óc văng vát, vội vàng vận nội lực hóa giải kỳ công của Mộc Hàm Băng.

Thuần Vu Anh cảm đoàn kích đầu với Bậc Lưu. Hắn đã thấy sự lợi hại của gã mập, thăm nghĩ người này dù có kỳ công cũng luyện không đến mức được, lập tức vung đoàn kích xuất chiêu không rời cặp mắt của Bậc Lưu. Bậc Lưu cười hi hi, nghiêng đầu tránh đoàn kích, vung hai tay đâm mạnh về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Linh Phi Kinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.